Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

HOMERI ODYSSEA.

Cum interpretatione Lat. ad verbum, poſt alias omnes editiones repurgata plurimis erroribus, (& quidem craſſis alicubi) partim ab HENR. STEPHANO, *partim ab aliis.*

Adjecti ſunt etiam
HOMERICI CENTONES
qui Græcè OMHPOKENTPA: item,
Proverbialium Homeri verſuum libellus.

Editio poſtrema diligenter recognita per I. T. P.

AMSTELREDAMI,
Sumptibus HENRICI LAURENTII,
Bibliopolæ. CIↃ IↃ : XLVIII.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Α. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΘΕΩΝ ἀγορὰ γίνεται περὶ τῶν Ὀδυσσέως εἰς Ἰθάκην παρουσίαν ἀπὸ τῆς Καλυψοῦς νήσου. μετὰ δὲ ταῦτα ἡ Ἀθηνᾶ εἰς Ἰθάκην καταγίνεται πρὸς Τηλέμαχον, ὁμιλοῦσαν Μέντῃ βασιλεῖ Ταφίων. γενομένης δὲ ὁμιλίας, παραινέσασα ἡ Ἀθηνᾶ Τηλεμάχῳ καταμανίας περὶ τῶν τοῦ πατρὸς ζήτησιν, εἰς Πύλον μὲν, πρὸς Νέστορα, εἰς Σπάρτην δὲ πρὸς Μενέλαον, ἀπαίρει, ἐμφασιν δοῦσα ὡς θεὸς εἴη. καὶ τῶν μνηστήρων γίνεται εὐωχία.

ΑΛΛΗ.

Ἀλφα, θεῶν ἀγορὴ, Ὀδυσηΐδι παλαιὰ χάρσις.

Ἄνδρά μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω.
Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ.
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο
Ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἁμόθεν γε θεὰ θυγάτηρ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν.
Τὸν δ' οἶον νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς
Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι
Εἰς Ἰθάκην, ἔνθ' οὔπω ἐπέφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
Καὶ μετ' οἷσι φίλοισι, θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,

Νόστο-

ARGUMENTUM I. LIBRI ODYSSEAE HOMERI.

DEorum consilium sit de Ulysse in Ithacam mittendo à Calypsûs insula. Post quod Pallas in Ithacam proficiscitur ad Telemachum, similis facta Mentæ regi Taphiorum. Facto autem colloquio Pallas adhortata Telemachũ, ut proficisceretur ad patris inquisitionem: ad Pylum quidem, ad Nestorem: in Spartam verò ad Menelaum, evanuit: indicio dato quòd dea esset. Et procorũ fit convivium.

ALIUD.

In primo lib. est deorum concio, Ulyssea Palladi confidentia.

VIrum dic mihi Musa versutum, qui valdè multum
Erravit, postquam Trojæ sacrum oppidũ diripuit:
Multorũ autẽ hominũ vidit urbes & mẽtẽ novit.
Plurim. v. ille in mari passus est dolores suo in animo,
Magna cura servans suámque animã & reditũ sociorũ: (mo,
Sed neque sic eripuit socios tametsi cupidus. Malorum
Suis enim ipsorum nequitijs perierunt fucrum
Stulti, qui boves supergradientis solis homo sibi causa.
Comederunt: ast is his abstulit reditus diem.
Horum partem aliquam dea filia Jovis dic & nobis.
Jam alii quidem omnes quotquot effugerant sævã mortem
Domi erant, bellóque elapsi & mari,
Hunc solum reditus indigentem atque uxoris
Nympha veneranda detinebat Calypso diva dearum
In specubus cavis, illum in primis cupiens sibi maritum esse,
Sed quando tempus venit circummeantibus annis,
Quo ei destinarunt dij domum redire
In Ithacam, neque tum expers erat certaminum,
Etiam inter suos amicos: dij verò miserabantur omnes,

Neptunus solus Vlyssi infensus

Præter Neptunum: ille indesinenter irascebatur
Divino Ulyssi antequam suam in terram veniret.
Sed ille quidem Æthiopas accesserat longè semotos,
(Æthiopas qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
Alij quidem occidentalis solis, alij verò orientalis)
Communicans taurorúmque & agnorum hecatombas,
Sic ille delectabatur convivio assidens: cæterum dij alij
Jovis in regia Olympij congregati erant.
His autem sermones cœpit pater hominúmque deorumque.
Recordabatur enim in animo inculpati Ægisthi,
Quem Agamemnonides inclytus occîdit Orestes:
Hujus ille memor his verbis immortales affatus est,

Iovis Verba in deorum con-

Papæ, ut scilicet deos mortales culpant.
Ex nobis enim inquiunt mala esse, qui verò & ipsi
Suis stultitijs præter fatum angores patiantur.

silio: Injusto in malis Deos accusamus.

Quemadmodum & nunc Ægisthus præter fatum Atridis
Duxit uxorem sponsam, ipsum verò occidit reversum,
Veritus gravem mortem, quoniam illi prædiximus nos,
Mercurio misso speculatore Argicida:
Neque ipsum occide, nec dux uxorem.
Ex Oreste enim erit ultio Atridæ,
Postquam pubuerit, & suam desiderabit ditionem
Sic ait Mercurius, sed non mentem Ægisthi
Persuasit bona consulens: nunc simul omnia luit.

Minerva pro Vlysse Iovem orat.

Huic respondit posteà dea cæsia Pallas,
O pater noster Saturnie summe regum
Et valde ille quidem merita perijt morte:
Sic pereat & alius, quicunque talia fecerit.
Verum mihi pro Ulysse bellicoso cruciatur cor
Infelice, qui sanè diu ab amicis calamitates patitur
Insula in circumflua. ubi umbilicus est maris,
Insula sylvosa: dea verò intra domum habitat
Atlantis filia multisecij, quique maris
Omnes profunditates novit, sustinet autem columnas ipse
Longas, quæ terrámque & cælum amplectuntur:
Ejus filia infortunatum lugentem detinet.
Semper enim mollibus & dulcibus sermonibus

Demul-

Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μεμάωτι
Ἀπλήτῳ Ὀδυσῆι, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεπίσσυτο τηλόθ' ἐόντας,
(Αἰθίοπας τοὶ δίχθα δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένοιο ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος)
Ἀντιόων ζώοιο τε καὶ ἀρητῶν ἐκατόμβης.
Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δ' ἐν δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς καὶ μητέρος Ὀλυμπίου ἅθρεον ἕδνα.
Τοῖσι γὰρ οὐκέτ' ἔμελλεν ἐπὶ πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Μνήσασθ· ἦ γὰρ κεῖνγε θυμὸν ἐμὸν μετέφασθε,
Τὸν ῥ' Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκτανε Ὀρέστης·
Τῷ ὄγ' ἐπιμνησθείς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα.
Ὢ πόποι, οἷον δή νυ θνητοὺς βάζετε αἰτιόωντες.
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον, Ἀτρεΐδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνησίλεκτον, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρὸ οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες ἐϋσκοπον Ἀργειφόντην.
Μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνᾶσθαι ἀκοιτιν.
Ἐκ γὰρ Ὀρέσταο πάσις ἔσεσθαι Ἀτρεΐδαο,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας. ἀλλ' οὔ οἱ Φοίνιξ Αἰγίσθοιο
Πάμπ' ἀλαθὰ φρονέων. νῦν δ' ἅθρόα πάντ' ἀπέτισε.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότ' κέκτηται ὀλέθρῳ·
Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι,
Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ
Δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχει,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης,
Νῆσος δενδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδε, ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς
Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ἐδύζεμέν κατερύκει·
Αἰεὶ δ' ἠπεροπῆϊ καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι

KAISERLICHE KOENIGLICHE HOFBIBLIOTHEK WIEN

Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἱέμενός γ' καπνὸν ἀποθρῴσκοντα νοῆσαι
Ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. ἀλλά νυ σοί γε
Ἐν τῷ πατρὶ φίλον ἦτορ Ὀλύμπιε. ἦ πάντ' Ὀδυσσεὺς
Ἀργείοις ὤφελ' ἅμα νηυσὶ χαρίζετο· νῦν δ' ἰζάνει
Τρηχείῃ ἐν ἠπείρῳ· τί νύ οἱ τόσον ἠπεδανὸν Ζεύς;
Τίλων δ' ἀπαμείβετο νεφεσίφρων νεφεληγερέτα Ζεύς·
Τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆα ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
Ὃς πέρι μὲν βουλῇσι βροτῶν, πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν
Ἀθανάτοισιν ἔδωκε τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
Ἀντίθεον Πολύφημον, ὃν ἐκ πάντων μέγα κρατεῖ
Πᾶσι Κυκλώπεσσι· θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
Ἐν σπείῃσι γλαφυρῇσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Οὔτι κτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Ἀλλ' ἄγε δ', ἡμεῖς οἵδε φρασώμεθα πάντες
Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι, Ποσειδάων δ' μεθήσει
Ὀργήν· ἀ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
Ἀθανάτων, εἰκὴν θεῶν ἰεδνοτιμήν τοί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Εἰ μὲν δὴ νῦν τῷ γε φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα δολόφρονα ἔνδοθι δόμοιο,
Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργεϊφόντην
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα
Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλήν,
Νόστον Ὀδυσσῆι πολυτλήτῳ θεσπεσιφρόνα, ὥς κε νέηται·
Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσέλεύσομαι, ὄφρά οἱ ἔτι μᾶλλον
Παῖδα πολὺ θρασύνω, καὶ οἱ μύθῳ κὲ θείω
Εἰς ἀγορὴν καλέσασα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἵ τε διὰ αἰεὶ
Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἑλίκας βοῦς.
Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,

Νόστον

Demulcet, ut Ithaces obliviſcatur: cæterùm Ulyſſes
Cupiens vel fumum exilientem videre
Suæ tetræ mori deſiderat. at non tibi tandem
Convertitur charum cor, Olympie nónne Ulyſſes
Græcorum apud naves gratificabatur ſacrificando
Troja in lata? quid illi tantum iraſceris, ô Jupiter?
Huic reſpondens allocutus eſt nubium congregator Jup. Iupiter Minervae reſpondet.
Mea filia, qualis ſermo excidit ſeptum dentium?
Quomodo unquam ego Ulyſsis divini obliviſcerer?
Qui longè ſuperat prudẽtia homines, plurima vero ſacra Dijs
Immortalibus perſolvit, qui cœlum latum inhabitant?
Sed Neptunus terram continens aſsiduò ſemper
Ob Cyclopem iraſcitur, quem oculo privavit
Divinum Polyphemum, cujus robur eſt maximum Polyphemus
Inter omnes Cyclopas: Thooſa autem eum peperit nympha
Phorcynis filia maris indomiti regis Neptun filius.
In ſpecubus cavis Neptuno mixta.
Ex eo tempore Ulyſſem Neptunus terræ quaſſator
Neutiquam occidit, errabundum autem arcet à patria terra.
Sed agite nos ipſi verò diſpiciamus omnes
Reditum, quo pacto contingat, Neptunus autem deponat
Suam iram: neque enim quicquã poterit contra omnes unus
Immortales invitis Dijs contendere.
Huic reſpondit deinde dea cæſia Minerva,
O pater noſter Saturnie, ſupreme regnantium,
Siquidem nunc hoc gratum beatis dijs,
Redire Ulyſſem prudentem ad ſuam domum,
Mercurium tum internuncium Argicidam
Inſulam in Ogygiam celeriter mittamus, ut celerrimè
Nymphæ pulchricomæ edicat firmam voluntatem
Reditum Ulyſsis prudentis, uti redeat.
Porrò ego in Ithacam proficiſcar, ut ei filium
Magis excitem, & ipſi robur in mente ponam,
In concionem vocando comatos Græcos,
Omnibus procis interdicere, qui ejus ſemper
Pecora pinguia mactãt, & flexipedes ſinuoſis cornibus boves
Mittam autem in Sparten & in Pylum arenoſam

Reditum scisciturum patris sui, si cubi audiret,
Atque ut eum gloria insignis inter homines habeat.
Sic fata pedibus subligavit pulchra talaria,
Immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant super mare,
Et super rotundam terram simul cum flatu venti.
Accepit autem fortem hastam, acuminatam acuto ære,
Gravem, magnam, validam, qua domat acies virorum
Heroum, quibus utique irascitur forti patre nata. (tanter:
Descendit autē ab Olympi verticibus impetu ruens præcipi-
Stabat autem Ithacæ in populo ad vestibulum Ulysis,
Limine in aulæ, in manu autem gerebat feream hastam,
Similis hospiti Taphiorum duci Mentæ.
Invenit autem procos superbos, qui quidem tum
Calculis ante januam animum oblectabant.
Sedentes in pellibus boum quos occiderant ipsi:
Præcones autem ipsi & sedulī famuli,
Alij quidem vinum miscebant in crateribus & aquam,
Alij autem spongijs foraminosis mensas
Abstergebant & proponebant, & carnes multas dividebant.
Hanc verò longè primus vidit Telemachus deo similis.
Sedebat enim inter procos suo mœrens corde,
Representans patrem probum in mente, si alicunde veniens
Procorum quidem dispersionem per ædes faceret,
Honorem autem ipse haberet, & bonis suis imperaret:
Hæc cogitans, procis assidens vidit Palladem.

Minervae Mitae regis habitum mentita a Telemacho

Ibat autem recta foris: indignabatur autem animo
Hospitam diu ad januam stare: propè autem stans,
Manum prehendit dextram, & suscepit ferream hastam,
Et ipsam allocutus verba alata dicebat,
Salve hospes, à nobis amicè tractaberis, cæterum deinde
Cœna fartus loquere quæcunque opus sit.

hospitio excipitur.

Sic fatus præibat, atque sequebatur Pallas Minerva.
Illi verò quidem intra domum erant excelsam,
Hastam quidem statuit ferens ad columnam longam,
Intra armarium bene politum, ubi utique aliæ
Hastæ Ulysis prudentis stabant multæ.
Ipsam verò in thronum collocavit, stragulo substrato

Pulchro,

Νόσφιν πευσόμενον πατρὸς φίλε, ἠὲ που ἀκούσῃ,
Ἠδ' ὅππῃ μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχησιν.
Ὡς οἱ πρῶτ', ὑτὸ ποσσὶν ἰδήσατο κυανοπέδιλα
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρεν ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὄξεϊ χαλκῷ,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δαίμονος ἰφθίμους ἀνδρῶν
Ἡρώων τοίσιν τε κατίσσεται ὀβριμοπάτρη.
Βῆ ῥ' κατ' Οὐλύμποιο κορυφὰς αἰξασσόν·
Στῆ δ' Ἰθάκης ἐν δήμῳ, ἐπὶ προθύροισι Ὀδυσῆος,
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Εἰδομένῃ ξείνῃ Ταφίων ἡγήτορι Μέντῃ.
Εὗρε δ' ἔπι μνηστῆρας ἀγαυοὺς· οἱ μὲν ἔπειτα
Πρόσθε θύρης θαπάρεσσι θυμὸν θυμῷ ἔτερπον,
Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν ἃς ἔκτανον αὐτοί.
Κήρυκες δ' αὐτοῖσι κατ' ὀτρηρὸν θεράποντες,
Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐν κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
Οἱ δ' αὖτε πρόσθοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
Νίζον, κὴ σφογγίοντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
Τὸν δ' πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
Ἧστο γὰρ ἐν μεγάροισι φίλον τετιημένος ἦτορ,
Ὀσσόμενος πατέρ' ἑὸν πάλιν ἐν φρεσὶν, εἴποθεν ἐλθὼν
Μνηστῆρας μὲν σκεδάσειε κατ' ἀγλαὰ δώματα δίῃ,
Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, κὴ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεμηλότα ἔσσετ' Ἀθήνῃ.
Βῆ δ' ἴμεν ἐκπροθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ξεῖνον δηθὰ θύρησιν ἐφεστάμεν. ἐγγύθι δ' στὰς
Χεῖρ' ἐλὰ δεξιτερὴν, κὴ ἑὰ δέξατο χάλκεον ἔγχος·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Χαῖρε ξεῖνε· πάρ' ἄμμι φίλος ἔσσεαι, αὐτὰρ ἔπειτα
Δόρπα πεπασσάμενος ἐρεείνεο ὅττί σε χρή.
Ὡς εἰπὼν ἡγεῖτ', ἡ δ' ἕπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Οἳ δ' ἐπὶ δὴ ῥ' ἵκανον ἔπειτα δόμους ὑψηλοῖο,
Ἔγχος μὰρ ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δουρὸς ἐὺ ξεστοῖο, ἐϋζόου, ἔνθι περ ἄλλα
Ἔγχε' Ὀδυσσῆος πολυκμήτου ἵσταθ' ὁμαδέ·
Αὐτὼ δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑτὰ λίτα πέπυσσε

Καλὸν, δαιδάλεον, τὸν ἦ ῥ' Ἡφαίστοιο πόσις ἦεν.
Παρὰ δ' αὐτὸς κλισμὸν ἥιτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
Μνηστήρων, μετὰ ξείνου ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
Δείπνου ἀδήσειεν, ὑπαιθριάλοισι μετελθών,
Ἡ δ' ἵνα μιν θεὶ πατρὸς ἀπειρεσίοιο ἔειπεν.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος ἀργυρέῃ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθ'· ὦρσε δ' ἐξείης ἐπὶ νῶτα τραπέζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδεα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δ' κρεάων πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων, ὦρσε δ' σφι πάρα χρύσεια κύπελλα,
Κῆρυξ δ' αὐτοῖσι δαμὰ ἐπαύρετο οἰνοχεύων
Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγώνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξείης ἕζοντο κλισμούς τε θρόνους τε·
Τοῖσι δ' κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Σῖτον δ' δμῳαὶ περιπλύτου ἐν * κανέοισιν,
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χερσὶν ἴαλλον.
Κῆρυξ δ' κρητῆρας ἐπισχὼν ποντίῳ
Αὖτὰρ ἐπεὶ πόσιός τε καὶ ἐδητύος ἐξ ἔντο
Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐὺ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
Οἷσιν ἐπ Μολπή τ' ὀρχηστύς τε (τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός)
Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶ κίθαριν ἐϋποίητον ἔθηκε,
Φημίῳ, ὃς ῥ' ἤειδε θυμῷ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ·
Ἧστο δ' φορμίζων ἀναβάλλετο καλὸν ἀείδειν.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Ἀγχοῦ κὼν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πυθοίατο οἱ ἄλλοι,
Ξείνιε φίλ', εἰ καί μοι νεμεσήσεαι, ὅττι κεν εἴπω;
Τοὔτοισι μὲν ζώουσι μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή,
Ῥεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βιότου νήποινον ἔδουσιν
Ἀνέρος ᾧ δή που λευκὰ ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ,
Κειμένου ἠπείρου, ἢ ἐν ἁλὶ κύμασι κυλίνδει·
Εἰ κείνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα,
Πάντες κ' ἀρησείαι ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
Ἡ ἀφνειὸ τέρεν χρυσοῦ τε ἐσθῆτός τε,
Νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
Θαλπωρὴ, εἰάσῃ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,

Φησὶν

ulchro, ingeniosè facto: sub autem pedibus scabellum erat.
pse autem lecticam appositi variegatam ab alijs
rocis, ne hospes offensus strepitu,
n convivio turbaretur, cum superbis congressus,
Atque ut ipsam de patre absente interrogaret,
Aquàm verò ancilla ex gutto profundebat ferens
Pulchro, aureo, super argenteum lebetem
Ad lavandum: juxta autem politam stravit mensam.
Panem verò veneranda cellæ custos apponebat,
Fercula multa apponens de præsentibus,
Coquus autem carnium lances appositi sumens
Omnigenûm, ipsis autem apponebat aurea pocula.
Præco autem eos sedulò obibat vinum fundens.
Ingressi autem sunt proci superbi, qui quidem continuò
Ordine sedebant per sedilia thronósque:
His verò præcones quidem aquam manibus infundebant,
Panem verò ancillæ expediebant è canistris: (bant:
Illi autē ad cibos paratos & antè appositos manus protende-
Pueri verò crateres coronarunt potus.
Sed postquam potus & escæ desiderium exemerunt
Proci, ipsis verò alia in mente curæ erant.
Cantus saltatióque (hæc enim sunt ornamenta convivij)
Præco autem in manus citharam perpulchram posuit
Phemio, qui quidem cecinit inter procos, vi.i.coactus,
Videliet ille cithara cœpit pulchrè canere,
Porrò Telemachus allocutus est glaucis oculis Palladem,
Propè habens caput, ut non audirent alij:
An hospes chare, ob id mihi irascēris quod dixero?
His quidem hæc curæ sunt, cithara & cantus;
Faciliter sanè: quoniam alienum cibum impunè absumunt
Viri, cujus certè alicubi alba ossa putrescunt imbre
Jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus versat.
Atqui si illum in Ithacam viderint reversum,
Omnes optarint celeriores pedibus esse,
Quàm instructiores auro vestéque
Nunc verò ille sic obijt malam mortem, neque ulla nobis
Spes est, etiam si quis terrestrium hominum

Proci Penelopes epulantur

Telemachi & Minervæ hospitis colloquium.

Qui

Qui dicat rediturum esse: hujus verò perijt reditus dies.
Sed agè, mihi hoc dic, & verè enarra:
Quis? unde es hominum? ubi tibi civitas atque parentes?
Qua autem in navi advenisti? quo pacto te nautæ
Duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
Neque enim ullo pacto te peditem existimo huc venisse.
Et mihi hoc dic verè, ut benè cognoscam,
An recens venisti, aut paternus es
Hospes, quoniam multi frequentabant viri nostram domum
Alij, quoniam etiam ille hominibus erat gratiosus.
Hunc rursus allocuta est dea cæsia Minerva,
Enimvero ego tibi hæc valde verè narrabo,
Mentes Anchiali prudentis præ me fero esse
Filius? cæterum Taphijs navigandi studiosis impero.
Nunc verò huc cum navi atque socijs
Navigans per obscurum pontum ad alienæ linguæ homines.
Ad Temesen propter æs: duco autem splendidum ferrum,
Navis autem mihi stat ad agrum seorsim ab urbe,
In portu Rhethro sub Neio sylvoso.
Hospites autem invicem paterni gloriamur esse
Ab initio, siquidem senem interroges accedens
Laërtem heroëm, quem non amplius ajunt in urbem
Venire, sed seorsum in agro dolores pati
Vetula cum ancilla, quæ illi cibúmque potúmque
Apponit, quoties ipsum labor circa membra invaserit
Repentem per fertile solum planitiei vitibus consitæ:
Nunc autem veni, sed ipsum ajunt peregrè esse
Tuum patrem, verùm huic dij impediunt iter.
Non enim adhuc mortuus est super terram divinus Ulysses,
Sed adhuc alibi vivus detinetur in lato ponto,
Insula in circumflua: sævi autem ipsum viri tenent.
Feri, qui alicubi illum invitum detinent.
Porrò nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum in animo
Immortales suggerunt & quemadmodū perfectum iri puto.
Non quasi vates sim neque auspiciorum clarè peritus:
Neque adhuc diu chara à patria terra
Erit, neque si etiam ferrea vincula illum detineant:

Cogi-

Φησὶν ἐλεύσεσθαι· τὸ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ,
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς ; πόθεν εἰς ἀνδρῶν ; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες ;
Οἵῳ πείσῃ δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο ; πῶς δέ σε ναῦται
Ἤγαγον εἰς Ἰθάκην ; ποῖοι τ' ἐκέλευσαν ἑταῖροι ; 5
Οὐ μὲν γάρ τι σε πεζὸν ἔοικεν ἐλθέμεν ἠπείρου·
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐπὶ τρόπον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ
Ἦ νέον μετέπεις, ἢ καὶ πατρώιός ἐσσι
Ξεῖνος· ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ πολλὸς ἐπὶ χθόνα φῶτας ἀνάγει. 10
Τὸν δ' αὖτε γλαυκῶπις ἐπιφραδὲς Ἀθηναίη,
Τοι γάρ ἐγώ σοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχετάασθαι
Τῆς, ἀπὸ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Νῦν δ' αὖδις ξὺν νηὶ κατὰ λαὸν πὰρ ἐτάροισι. 15
Πλέων οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀνδράσι δημιοεργοῖς,
Ἐς Τεμέσσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγρῷ πόσφι πόληος,
Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.
Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρωΐοι εὐχόμεθ' εἶναι 20
Ἐξ ἀρχῆς, εἴ κεν τὰ γέροντ' ἐρέηαι ἐπελθὼν
Λαέρτεω δῖον, τὸν ἀγρὸν φασὶ πολίται
Ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πήματα πάσχει
Γρηῒ ξυνὸ ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε
Παρθέσι, οἵτ' ἄν μιν κάματος κῆρ γῆρα λάβῃσι, 25
Ἔρχεται· αὐτὰρ ἐγὼν ἀλλοῦ εἰνοπίδιος·
Νεῶν δ' ἦλθον δὴ γάρ μιν ἔφασ' ἐπιδήμιον εἶναι
Σὸν πατέρ' ἀλλ' ἄνευ τοῦ γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ, 30
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν
Ἄγριοι, οἵ που κεῖνον ἰρυκάνεσ' αἴνοτατοι.
Ἀντὰρ ἐγώ τοι ἐγὼ μαντεύσομαι ὡς οἱ ὑπάμων
Ἀθήνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς πελάσαι ἔθελουσι.
Οὔτέ τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς· 35
Οὔτε τι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
Ἔσσεται, οὐδ' ἅτερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·

Φράσει.

Φεύγοντες ὥς κε νίκην, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν·
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ δή ἑ αὐτοῦ τόνδε πατὴς ἐᾶς Ὀδυσῆα·
Αἰνῶς γὰρ κιφαλλή τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
Κείνῳ, ἐπεὶ θαμὰ τώδε ἰμασσάμεθ' ἀλλήλοισι
Βουλὰς τὰς ἐς Τροίην ἀνεβήμεναι, ἔνθά περ ἄλλοι
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔσαν κοίλης ἐπὶ νηυσίν·
Ἐκ τοῦδ' οὔτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἴδον οὔτ' ἐμὲ κεῖνος.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Τοὶ γὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύω,
Μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ οἶδ'· ἐκ γάρ που τις ἐὸν γόνον αὐτὸν ἀνίστης.
Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός γε νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Νικῶ δ' ὃς ἀνερμάτιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
σὺ γὰ Τοῦ μ' οὐκ φασὶ γενέσθαι ἐπεὶ * σύ με τοῦ τ' ἐρεείνεις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Οὐ μήν τοι γενεὴν γε θεοὶ νώνυμον ὀπίσσω
Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Τίς δαὶς, τίς δ' ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρειώ;
Εἰλαπίνη, ἦε γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν·
Ὡς τό μοι ὑβρίζοντι ἐοικότα φαίνεται εἶναι
Δαινυμένῳ κατὰ δῶμα νεμεσσητόν κεν ἀνῆρ.
Αἰσχεα πολλ' ὁρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ξεῖν' ἐπεὶ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Μάλλον μὲν ποτε οἶκος ὅδ' ἄφενος καὶ ἄμεμφα
Ἐμμεμαὼς, ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπεδήμεν ἔῃσιν.
Νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιόωντες,
Οἵ κεῖνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν περὶ πάντων
Ἀνθρώπων, ἐπεὶ ἄρ κε θανόντι ὡς ὅδ' ἀκαχίμην,
Εἰ μὴ οἱ ἐπὶ σῶσιν δάμεν Τρώων σὺν δάμῳ,
Ἢ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμόν τολύπευσε·
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοὶ,
Ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω·
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο·

Οἴχε-

Cogitabit qui redeat, quoniam callidus est.
Sed agè mihi hoc dic & verè enarrato.
Si certè ex ipso tantus filius es Ulysse
Vehementer enim & capite & oculis pulchris similis es
Illi, quoniam frequenter ad eum modũ versabamur invicem
Antequam in Trojam conscenderet, quò utique alij
Græcorum optimates ierant cavis in navibus:
Ex hoc tempore neque Ulyssem ego vidi, neque me ille.
Hanc rursus Telemachus prudens alloquebatur,
Certè enim ego tibi hospes valdè verè enarrabo,
Mater quidem me inquit ejus esse: cæterum ego
Nescio, non enim ullo pacto aliquis semen suũ ipse cognovit
At ego utinam felicis cujusdam forem filius
Viri, quem in facultatibus suis senium deprehendisset:
Nunc verò ille infelicissimus est mortalium hominum.
Ex hoc me inquiunt natũ esse: quoniã tu me hoc interrogas.
Hunc autem rursus allocuta est dea cæsia Minervæ
Non sanè tibi genus utique dij ignobile in posterum
Dederunt: quandoquidem te talem peperit Penelope.
Sed age mihi hoc dic, & verè enarrato, (get ?
Quod epulũ, quæ verò hæc turba est, quod verò te opus ur-
An splendidum conviviũ? an nuptiæ? quoniam non symbolũ
Ut que mihi supra modũ contumeliosè videntur (hæc sũt:
Convivari per domum, indignè ferat utique vir
Flagitia multa videns, quicunque cordatus intervenerit.
Hanc rursum Telem. prudens contrà allocutus est,
Hospes, quando certè me hæc interrogas atque percontaris:
Futurũ quidem erat ut aliquando domus hæc locuples & re-
Esset, quãdiu adhuc ille vir præsens erat (prehẽsione carens
Nunc verò aliter statuerunt dij mala cogitantes.
Qui illum quidem ignobilem fecerunt supra omnes
Homines, quoniam non ob mortuũ utique sic lugere possem
Si inter suos socios occisus fuisset Trojanorum in populo
Aut amicorũ in manibus postquam bellum egregiè admini-
Cui ipsi tumulum fecissent omnes Græci, (strasset.
Atque etiã suo filio ingentem gloriã retulisset in posterum:
Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ discerpserunt:

Nulli suus unquam notus est pater.

Perijt

Perijt obſcurus, inglorius, mihi verò dolores luctumque
Reliquit, neque amplius illum lugens defleo
Solũ, quoniam certè mihi alia dij mala incommoda fecerunt.
Quotquot enim inſulis dominantur optimates
Dulichióque Samóque, & nemoroſa Zacyntho,
Atque quotquot aſperam Ithacam regunt,
Tot matrem meam ambiunt, deſtruunt autem domum.
Illa verò neque abnuit odioſas nuptias, neque finem
Facere poteſt, hi verò dilapidant epulantes
Domum meam: fortaſsis me malè perdent & ipſum.
Hunc gemebunda alloquebatur Pallas minerva,
Papè, ſanè verò plurimum abſentis Ulyſsis
Indiges, ut qui quidem procis impudentibus manus inijciat.
Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
Staret, habens galeam & ſcutum & duo haſtilia,
Talis qualem ipſum ego primùm vidi
Domo in noſtra bibentémque oblectantémque ſe,
Ex Ephyre reverſum ab Ilo Mermerida.
(Profectus enim erat illuc celeri in navi Ulyſſes,
Venenum mortiferum inquirens, ut ipſi eſſet
Ad ſagittas ungendas ære acuminatas: ſed ille quidẽ non illi
Dedit: quoniam deos verebatur ſempiternos.
Sed pater illi dedit meus, amabat enim vehementer)
Talis exiſtens procis ſi obſervaretur Ulyſſes,
Omnes brevis fati fierent & amaris nuptijs.
Verùm enim verò hæc deorum in genibus poſita ſunt,
Sive reverſus uſciſcatur, ſive non
Suis in ædibus: te enim confiderare jubeo
Quonam modo procos expelles ex ædibus.
Minerva jubet Telemachũ inveſtigare patrem. Sed agè nunc intellige, & meam adverte orationem,
Cras in concionem ubi vocaveris Græcos,
Orationem ediſſere omnibus: dij verò teſtes ſunto:
Procos quidem ad propria abire jube:
Matrem autem ſi ipſi animus inceſsit nubere,
Redeat in domum patris multùm potentis,
Hi nuptias conficient & apparabunt dotem
Sanè eximiam, quantam decet charam filiam comitari.

Tibi

Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδυνάς τε γόους τε
Κάδδιπον. αὐδ' ὅτι κεῖνον ὀδυσσόμενος φιλαχίζω
Οἷον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ πολλὰ δέδωκαν.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατανήιοι νέμονται,
Τόσσον μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δ' οἶκον·
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνέεται γυναικὸς γάμον, ἀτρεμὲς αὖτε
Ποιεῖσθαι δύναται· τοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ἔδοντες
Οἶκον ἐμὸν, τάχα δή με διαφθέρσουσι καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπιλάσσατο φωνήσασα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀπὸ χρόνον ἀμφὶς Ὀδυσῆος
Δεύῃ, ὅτε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι γήραϊ λυγρῷ
Εἰ δὲ νεῦ ἐλθὼν, θάρσυν τοι ἐν στήθεσσι θυέτω
Σταθείη, ἷκων πλατανιστὸν καὶ δύο δοῦρε,
Τοῖος ἐων οἷός μιν ἐγὼ τὸ πρῶτ' εὐάσσω
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰλου Μερμερίδαο.
(Ὤιχετο γὰρ κατὰ πόντον ἐπὶ νηὶ θοῇ Ὀδυσεύς,
Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος· ὄφρα οἱ ἔπῃ
Ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
Δῶκεν· ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·
Ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς)
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειε Ὀδυσσεύς,
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο, πικρὸς γάμοιο τε.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Ἦε νοστῆσαι κατὰ οἶκον, ἦε κε πάντας
Οἴσει ἐνὶ μεγάροισι· σὺ δ' ὄφρα ἔτι μᾶλλον ἄνωγα
Ὅπασσον καὶ μνηστῆρας ἀπάσσω ἐν μεγάροισι,
Εἶδ' ἄγε νεῦ ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐπιπείθεο μύθων,
Αὔριον εἰς ἀγορὴν κηλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μῦθον τε φράζεο πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων·
Μνηστῆρας μὲν ἔπι σφίσιν αὐτοῖς ἀνέχθαι.
Μητέρα δ' εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶσθαι γαμέεσθαι,
Αὖ πατρὸς μέγα κῦδος ἀνὴρ ἐκτήσατο δαιμόνιος·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τυγχάνουσι, καὶ ἀρτύνουσιν ἄεθλα
Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης μετὰ παιδὸς ἑταῖρα,

Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσεται, ἃ κε πίθηαι,
Νῆ' ἄρσας ἱρήτησιν ἐεικοσίν ἥτις ἀρίστη,
Ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς ἐμὸν οἰχομένοιο,
Ἤν πού τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς
Ἐκ Διός, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθὲ, καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον.
Κεῖθεν δ' ἐς Σπάρτην ἐλθὲ ξανθὸν Μενέλαον·
Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
Ἦ τ' ἂν τετλαίης ἐπὶ πλαίης ἐνιαυτόν.
Εἰ δέ κε τεθνειῶτος ἀκούσῃς, μηδέ τ' ἐόντος,
Νοσφισάμενος ἤπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κλέα πολλὰ τελέσσαι
Πολλὰ μάλ' ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
Αὐτὰρ ἐπὰν δὴ ταῦτα πεπυσμένος ἦτορ ἐνείκῃς,
Φράζεσθαι δ' ἤπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
Ὅππως κεν μνηστῆρας ἐὺ μεγάθεσι τοῖσι
Κτείνῃς, ἢ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν. ἀτὰρ οὔ τοι χρὴ
Νηπιάαις ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι παιδνὸς ἐσσι.
Ἦ οὐκ ἀΐεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖον Ὀρέστης
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα
Αἴγισθον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
Καὶ σὺ φίλος (μάλα γάρ σ' ἐσορῶ καλόν τε μέγαν τε)
Ἀλκιμος ἔσσ' ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὐ ἔπῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν καταλείσομαι ἠδὲ,
Ἠδ' ἐταίρους, οἵ που μοι μάλ' ἀχαλόωσι μίμνοντες.
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμεῦ ἐμπάζεο μύθων.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ξεῖν' ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
Ὥστε πατὴρ ὤ παιδὸς, καὶ ἄπαστ λήσεσθαι αὐτῶν·
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμειναι, ἐπεὶ μάλα περ σὸν ὁδοῖο,
Ὄφρα λοεσσάμενός τε, πεπαρμένος τε φίλον κῆρ,
Δῶρα φέρων ἐλθοις ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων σὺν θυμῷ,
Τιμῆεν, μάλα καλὰ, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
Ἐξ ἐμεῦ οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο.

Δῶρον

Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parueris,
Navi instructa remigibus viginti quæ sit optima,
Proficiscere interrogaturus de parre diu absente,
Si quis tibi dicat mortalium, aut famam audiveris
Ex Jove, quæ potissimum gloriam adfert hominibus.
Primum quidem ad Pylū abi, & interroga Nestorem divinum
Illinc in Sparten ad flavum Menelaum,
Hic enim novissimus venit Græcorum loricatorum.
Si fortè patris vitam & reditum audieris,
Sanè tristis quantumvis adhuc perdurabis annum.
Si verò mortuum audieris, neque amplius viventem,
Reversus posteà charam in patriam terram,
Monumentum illi erige & parentalia perfice
Eximia valdè, qualia decet: & viro matrem dato.
Porrò postquam quidem hæc finieris, & perfeceris.
Contūdera deinde in mente & in animo,
Quo pacto procos intra ædes tuas
Interficias, sive dolo sive palàm: minimè te convenit
Puerilia consectari, quoniam non amplius talis es.
An non audisti qualem gloriā consecutus fuerit divus Oreste
Omnes per homines, postquam interfecit patricidam
Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemit?
Et tu amice (te enim video eximiúmque magnúmque.)
Strenuus esto, ut aliquis te etiam posterorum eximiè laudet.
Cæterum ego ad navem celerem descendam jam
Atque ad socios, qui ibi me plurimum expectant manentes.
Tibi autem ipsi curæ sit, & meos adverte sermones.
Hanc rursus Telemachus prudens contra allocutus est,
Hospes profectò hæc amicè sentiens dicis,
Perinde atque pater suo filio: & nunquam obliviscar illorum.
Sed age nunc expecta, accelerans licet iter,
Ut & lotus & oblectatus amicum pectus
Donum habens ad navem eas gaudens in animo,
Preciosū, valdè eximiū, quod tibi recōditi muneris loco erit
Ex me, qualia amici hospitibus dant.
Huic respondebat deinde dea cæsia Minerva,
Ne me amplius detine cupidum nimirum itineris,

Telemachi insequendo verecundia.

Donum autem quodcunque mihi dare charum pectus jubet,
Rursus redeunti da ut domum feram,
Etiam eximio accepto. tibi vero dignum erit remuneratione.
Illa sic locuta abijt cæsia Minerva:
Avis autem ut sublimipeta avolat: huic autem in animo
Indidit robur & audaciam, recordarique fecit patris
Magis adhuc quàm anteà: hic autem mente sua considerans,
Obstupuit in animo, putabat enim deum esse.
Phemius canet reditũ Achivorum. Continuò autem procos adibat deo æquandus vir:
Illis autem cantor canebat insignis, hi verò tacitè
Sedebant audientes: ille verò Achæorum reditum canebat
Molestum, quem ex Troja indixit Pallas Minerva.
Hujus è cœnaculo mente intellexit divinam cantilenam
Filia Icarij prudens Penelope,
Cochleam verò altam descendit suæ domus,
Non sola, unà cum hac ancillæ duæ sequebantur.
Illa verò quando jam ad procos perveniſſet diva mulierum,
Stabat sanè juxta limen aulæ benè fabricatæ,
Ante maxillas habens tenues vittas:
Ancilla verò certè ei honesta utrinque astabat.
Lacrymans vero tum alloquebatur divinum cantorem,
Penelope Phemio loquitur. Phemie, multa sanè alia mortalium oblectamenta novisti,
Gesta hominúmque deorúmque, quæ celebrant cantores.
Horum unum ipsis cane assidens: illi autem silentio
Vinum bibant, ab hac verò quiescẽ cantilena
Molesta, quæque mihi perpetuò in pectoribus charum cor
Affligit, quando me in primis incessit dolor immensus.
Tale enim caput desidero, memor semper
Viri, cujus lata est gloria per Græciam & medium Argos.
Telemachus matrẽ reprehendit. Hanc rursus Telem. prudens contrà alloquutus est,
Mater mea, quid sanè rursum invides jucundum cantorem
Oblectare, quocunque illi mens impellitur? nõ sanè cantores
In causa sunt: sed interdum Jupiter in causa est, qui suggerit
Viris ingeniosis ita ut velit unicuique.
Huic autem non reprehensio quòd Danaũm adversa canit.
Eam enim cantilenam magis celebrant homines,
Quæcunque auditoribus recentissima existat.

Tibi

Δῶρον δ' ὅ, τί κέ μοι δυσῶαι φίλον ἦτορ ἀνώγοι,
Αὖθις ἀνειρομένῳ· δόμῳσι δ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε,
Καὶ μάλα καλὸν ἐλοῦσ', ἐοὶ δ' αἶξιον ὥπασ' ἀμοιβῆς.
Ἦ ῥ' ἀῤ ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐν θυμῷ
Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τε μιν πατρὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάρος περ· ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀγήσας,
Θάμβησεν κατὰ θυμόν, ἐΐσκετο γὰρ θεὸν εἶναι.
Αὐτίκα δ' ἠγορόωντο θεοειδέος υἱὸς Ὀδῆος·
Τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, οἱ δ' ἐκάκηντο
Εἵατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε
Λυγρὸν, ὃν οἷ Τρίτος ἐπέπιθετο Παλλὰς Ἀθήνη.
Τὸν δ' ὑπερῴοθεν φρεσὶ ἐσσυμένη πύκα βάζων
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια·
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν ἐπιβᾶσα ἐστήρικτο σὺν δμῳῇσι.
Οὐκ οἴη, ἄμυδις δὲ γε κὴ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα θύρης σταθμὸν τίλλον πύκα· κὰδ δὲ προσηύδα,
Ἄντα περικαλὸν κρατὸς βάλον ἠνεμόεντα·
Ἀμφίπολος δ' ἅμα οἱ κλυτὴ ἐκέκαδε παρειήν.
Δακρυόεσσα δ' ἔπειτα προσηύδα δῖα γυναικῶν,
Φάσμε, πολὰ δὴ ἄλλα βροτῶν ἠλιτήμεθα οἶδας,
Ἔργ' ἀνδρῶν τε, θεῶν τε, τά τε κλείουσι ἀοιδοί,
Τῶν ἴν' ἐμὸν φρὴν ἄοιδὸν περιμήδεα· οἱ δ' ἐπὶ σιωπῇ
Οἶνον πίνοντιν. ἔασιν δ' ἀσπερχὲς ἀοιδῆς
Λυγρῆς, ἥ τέ μοι αἰεὶ κατὰ φρένα φίλον κῆρ
Τείρει, ἐπεὶ μάλιστα κεδάσκετο πένθος ἄλαστον.
Τοίλιν γὰρ κεφαλὴν πολέος, μεμνημένη αἰεὶ
Ἀνδρὸς τοῦ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πυκινὸν φρεσὶν ἀντίον ηὔδα,
Μῆτερ ἐμή, τί τ' ἄρ σὺ φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν
Τέρπειν ὅππη οἱ νόος ὄρνυται; ἤ τέ τ' ἀοιδοὶ
Αἴτιοι, ἀλλὰ πάτηρ Ζεὺς αὐτὸς, ὅστε δίδωσιν
Ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν ὅπως ἐθέλησιν ἑκάστῳ.
Τοὔνεκα δ' ἠνίμισεις Δαναῶν κακὸν οὖτον ἀοιδόν.
Τὸν γὰρ ἀοιδὸν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι
Ἠ ὅκηόντεσσι νεοτάτη ἀμφιπέληται.

Σοὶ δ' ἐπιτολμήσειε κραδίη καὶ θυμὸς ἀνήνοι
Οὐ γὰρ Ὀδυσσεύς οἱ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
Ἐν τρηχείῃ, πολλοὶ δ' ἀκοὴν φῶτες ὄλοντο,
Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἔργον ἐπιστέλλ. μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοὶ· τῆ γὰρ κράτος ἔς' σὸι οἶκον.
Ἡ μὴν θαμβήσασα πάλιν οἰκήδε βιβήκει·
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Μνηστῆρες δ' ἀμάθυνθεν ἀνὰ μέγαρα στονόεντα,
Πάντες δ' ἠρήσαντο κατὰ λεχέεσσι κλιθῆναι·
Τῖσιν δ' Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχετο μύθων,
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπερφίαλον νόον ἔχοντες,
Νῦν μὲν δαινύμοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
Ἔστω· (ἐπεὶ τόγε κάλλιον ἀκουέμεν ἠϊὸς ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ' οἷός δ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν)
Ἠῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεθα πάντες,
Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ὀπίσσω,
Ἐξείνην μεγάρων, ἄλλας δ' ἁλεγυνέτω δμῶας,
Ὑμοὶ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατ' οἶκους.
Εἰ δ' ὔμμιν δοκέει τάδε λώιτερα καὶ ἄμεινον
Ἔμμορε, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον κηπουρὸν ὀλέσσαι,
Κειρετ', ἐγὼ δ' θεοὺς ἐπιδώσομαι αἴ κέ ὀΐσω
Αἶκέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι,
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοιὸν
Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ σὺν χείλεσι φῦσαν,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγορεύει.
Τὸν δ' αὖ Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱὸς,
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
Ὑψαγορεύειν τ' ἔμμορε, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν,
Μὴ σέ γ' ἐν Ἰθάκῃ γε βασιλῆα Κρονίων
Ποιήσειεν· ὅ τοι γενεῇ παρεμφερὲς ἐστίν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἀντίνο', εἶπερ μοι καὶ ἀρᾳόσεται ὅ, τε κεν εἴπω·

Καὶ

Tibi verò ſuſtineat cor & animus audire.
Non enim Ulyſſes ſolus perdidit reditus diem
In Troja, multi verò alij viri perierunt:
Sed in domum profecta, tua opera adminiſtra,
Telámque & colum, & ancillis impera
Opus accelerare: ſermo verò viris curæ erit (domo.
Omnibus, potiſſimum vero mihi: hujus enim imperiū eſt in
Illa quidem attonita rurſus in domum ivit:
Filij enim dictum prudens ponebat in animo.
Ad cœnaculum ubi aſcendiſſet cum ancillis mulieribus.
Flevit ſubinde Ulyſſem charū maritum, donec illi ſomnum
Dulcem palpebris immiſit cæſia Minerva.
Proci autem tumultuabantur per ædes obſcuras,
Omnes autem cupiebant ad lectos reclinari.
Illis autem Telem. prudens incœpit ſermonem,
Matris meæ proci immenſa contumelia elati,
Nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
Adſit: (nam hoc honeſtum eſt audire cantorem
Talem, qualis ille eſt diis aſsimilis voce.)
Mane verò in concionem conſideamus venientes
Omnes, ut vobis ſermonem audenter renunciem
Exire ex ædibus: alias porrò ſequimini dapes,
Veſtra bona abſumentes, alternis cōvivijs per ædes ſingulas.
Si verò vobis videtur hoc ſatius & melius
Eſſe, viri unius victum impunè perdere,
Abſumite, ego verò deos invocabo ſempiternos,
Si unquam Jupiter det viciſsim pœnā infligentia opera fieri,
Inulti ſanè poſtea intra ædes pereatis.
Sic ait: illi verò omnes mordicus labijs compreſsis
Telemachum admirabantur qui audacter loquutus eſſet.
Hunc autē rurſus Antinous alloquutus eſt Euphithei filius
O Telemache, quàm ſanè te docuerunt dij ipſi
Sublimiloquum eſſe, & confidenter proloqui,
Ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
Conſtituat, quod tibi propter genus paternum eſt.
Hunc rurſum Telem. prudens contrà allocutus eſt,
Antinoē, an mihi iraſceris ſi quid dixero?

Antinous Telemacho reſpondet.

Et sanè hoc vellem, Jove utique concedente accipere.
An dicis hoc pessimum in hominibus esse?
Non enim ullo pacto malum est imperare: statim si domus
Dives fit, & honoratior ipse.
Sed certè reges Achæorum sunt etiam alij
Multi in circumflua Ithaca, juvenes & veteres:
Horū aliquis hoc habeat, postquā mortuus est divus Ulysses:
Cæterùm ego domus rex ero nostræ,
Et mancipiorum quæ mihi acquisivit divus Ulysses:
Hunc statim Eurymachus Polybi filius contra alloq. est,
Eurymachus Telemacho respondet.
Telemache, certè hæc deorum in genibus posita sunt,
Quisnam circumfluæ Ithacæ dominabitur Achivorum.
Bona verò ipse habeas, & ædibus tuis imperes.
Non enim ille veniat vir qui invitum vi
Bonis deprædaturus sit, Ithaca adhuc habitata.
Sed volo te optimè de hospite interrogare,
Unde ille vir, quali autem gloriatur esse
E terra, ubinam ei genus & patrium solum,
An tibi nuncium patris adferat venientis,
An suum ipsius debitum expetens hic veniat.
Ut facto impetu statim abijt, neque sustinuit
Ut cognoscerem: neq; enim improbi vultū præ se ferebat.
Telemachus Eurymacho loquitur
Hunc autem rursus Telemachus prudens alloquutus est,
Eurymache, certè reditus periit patris mei,
Neque sanè nuncio amplius credo sic unde veniat.
Neque vaticinium curo, si quem mater
Domum vocatum vatem consulat.
Hospes verò hic meus paternus è Tapho est,
Mentes Anchiali bellicosi prædicat se esse
Filium: cæterùm Taphijs navigandi studiosis imperat.
Sic ait Telemach. mente verò immortalem deā cognovit.
Hi verò ad tripudia & dulcem cantum
Conversi oblectabantur, expectabāt autē vesperū adventare:
Dum hi autem oblectabantur, niger vesper venit
Et tunc dormituri ibant domum unusquisque:
Telemachus autem ubi ipsi thalamus perpulchræ aulæ
Sublimis ædificatus erat perspicuo in loco.

Illue

Καί κεν τῶτ' ἐθέλοιμι Διός γε διδόντος ἑκόντος.
Ἦ φὴς τῦτο κλυτὸν ὸ ἀνθρώποισι τετύχθαι;
Οὐ μὲν γάρ π κακὸν βασιλευέμεν· αὐτίκα τοί δῶ
Ἀφνειὸν πίλεται, καὶ πλείονας ἀμφιπένηται.
Ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες Ἀχαιοὶ οἵδε καθ' ἕδρας
Πολλοὶ ὸ ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί,
Τῶν κέν τις τόδ' ἔχησιν, ἐγὼ δ' οἴκῳ ἔνι δίος Ὀδυσσεύς·
Αὐτὰρ ἐγὼν οἶκόν γε καὶ ἀμητὸν ἐσορῶμι,
Καὶ δμώων ὃς μοι λώιστος δίος Ὀδυσσεύς.

Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβῳ παῖς ἀντίον ηὔδα,
Τηλέμαχ', ἤτοι ζωὸς ἐνὶ μνηστῆρσι νέεσθαι,
Ὄφρα ὸ ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν εἶσιν ἀνάσσοις.
Μὴ γὰρ ὄγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις σέθεν ἐστὶ βίηφι
Κλέπτ' ἀποκρύπτων, Ἰθάκης ἔτι γαιητόωσης,
Ἀλλ' ἐθέλω σε φίλοισι περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι,
Ὁπποθὶ ἦτος ἀνὴρ, πόθι δ' ἐξ εὐχήτου ἔασιν
Γαίης. ποῦ ἦ νύ οἱ γαῖαι καὶ πατρὸς ἄρουραι;
Ἦ τιν' ἀγγελίην πατρὸς φίλου ἐρχόμενος, ἦ
Ἠὲ καὶ αὐτῆ χρεῖος ἐλήλυθε τῦδ' ἰκέσθαι.
Οἷον ἀνῄξας ἄφαρ εἴχετο, οὐδ' ὑπέμεινε
Γνώμεναι· ἐ μὲν γάρ π κακὸς ὣς ἅπτα ἐοικώς.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Εὐρύμαχ', ἤτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο,
Οὔτ' οὖν ἀγγελίῃ ὑπὶ πείσομαι, εἴ πόθεν ἔλθοι,
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ὅππατα μήτης
Ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται·
Ξείνος δ' ἔτος ἐμῷ πατρὶ Τάφιος ἐὼν,
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι
Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.

Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτῳ θεὸν ἔγνω.
Οἱ δ' ἐς ὀρχηστὺν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρωπήσαντο πέρποντο· μέλον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὲ περπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε.
Δὴ τότε κωκύσαντες ἴσαν εἰνόδιοι ἵπποι·
Τηλέμαχος δ' ὄδε οἱ θαλαμον ἐϋκτιμένου εὐλῆς
Ὑψηλὸς δίδυμος, ἐξεπεπάλητο δὲ χαλκῷ,

Ἐν δ' ἴεν εἰς σύλλω, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰγιόχοιο δαΐδας φέρε κίδν' εἰδυῖα
Εὐρύκλει' Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
Τὼ ποτὶ Λαέρτης πρίατο πτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
Πρωθήβῳ ἔτ' ἐοῦσα, ἑεικοστάβοιο δ' ἔδωκεν.
Ἴσα δὲ μιν κιδνῇ ἀλόχῳ πίεν ἐν μεγάροισιν·
Εὐνῇ δ' ὅπότ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλίεπε γωιαλόφος·
Ἠ οἱ ἄμ' αἰγιόμῳ δαΐδας φέρε, καὶ ἀμάλιστα
Δμωαάων φιλέεσκε, κῆ ἔτεφ τυτθὸν ἐόντα.
Ὠΐξεν ᾗ θύρας θαλάμου πύκα παιπτοῖο·
Ἕζετο δ' ἐν λίκτρῳ μαλακὴν δ' ἔκδυνε χιτῶνα·
Καὶ τὸν μὲν χαίρεσκε πυκιμήδης Ὀδυσῆος·
Ἡ μὲν τὸν πλύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
Πασσάλῳ ἀίσσοντα πολὺ πρώτιστα λέχεσσι,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρας δ' ἐπέρυσσε κορώνη
Ἀργυρέη, ἐπὶ δ' κληῖδ' ὑπέρυσσεν ἱμάντι.
Ἔνθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ,
Βάλλεν φρεσὶν ἦσιν ὁδὸν τὴν περφ Ἀθήνη.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Β. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

Συναγωγὴν ἐκκλησίαν Τηλέμαχος ποιεῖται τοῖς μνηστῆρσιν ἐξίσταται δ' εἰκίας τῆ Οδυσσέως. Λαβὼν δ' παρὰ μὲν Εὐρυκλείας τὰ πρὸς τὴν ἀποδημίαν ὑποπτεύσασαν, παρὰ δὲ Ἀθηνᾶς ἐπιρρωσθεὶς καὶ ναυσὶ, εἰς πλοῦν ἀναγκάσας ἡλίκας δυνάμενος.

Α Λ Λ Η.

Βῆ' ἀγορὴν δὲ ἴσχεν, ἦκα χηλὸς, πλοῦνδε μετ' ἀθήνας.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς,
Εἵμασε δ' ἑσσάμενος· περὶ δ' ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ·
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαρὰ ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.

Βῆ δ'

Illuc ivit ad lectum multa mente reputans.
Simul cum eo ardentes faces ferebat pudica sciens
Euryclea Opis filia Pisenoridæ, Euryclea nutrix.
Quam olim Laertes emerat facultatibus suis
Impubem adhuc & precium viginti boum dedit.
Perinde autem ipsam ac pudicã uxorem honorabat in ædibus
Lecto vero nunquã cõmixtus est, irã scilicet fugiebat uxoris,
Hæc illi simul ardentes faces ferebat, & ipsum maximè
Ancillarum amabat, & enutrierat parvulus cum esset.
Aperuit autem januas thalami benefacti:
Sedebat autem in lecto, molle autem exuit indusium:
Et id quidem aniculæ sedulæ imposuit in manus.
Illa quidem plicato & aptato indusio
Trabe suspenso juxta vermiculatos lectos
Festinabat ire ex thalamo: januam autem attraxit annulo
Argenteo: insuper autem pessulum obtendit loro.
Hîc ille pernox tectus ovis florida lana
Examinabat mentibus suis viam quam significaverat Pallas.

ARGUMENTUM SECUNDI LIBRI ODYSSEAE.

COacta concione Telemachus denuntiat procis, ut exeant è domo Ulysis. Acceptis autem ab Euryclea ijs quæ ad peregrinationem necessaria erant à Pallade socios & navem, ad navigationẽ proficiscitur sole occidente.

ALIUD.

B, Concionem habet, viatica anus, navigationem cum Minerva,

QUãdo verò manè genita apparuit roseis digitis auro-
Surrexit tunc ex lectulo Ulysis dilectus filius (ra,
Vestes indutus, gladium verò suspendit ab humeris:
Pedibus verò nitidis alligavit pulchra calceamenta.

Festi-

Festinabat autem ire è cubiculo deo similis obvius.
Continuò autem præconibus canoris imperavit
Convocare ad concionem comatos Achæos.
Hi vero convocarũt: illi autẽ congregabãtur valdè celeriter.
Porrò postquam congregati sunt. consessumque adfuerunt,
Convocantur Achivi. Ivit utique ad concionem, manu autẽ tenebat ferreã hastam:
Non solus, simul eum duo canes veloces sequebantur.
Divinam certè huic gratiam perfudit Pallas.
Hunc sanè omnes populi advenientem admirabantur.
Sedebat verò in patris sella, cesserunt autem senes.
Heros Ægyptius. His verò continuò heros Ægyptius cœpit concionari,
Qui ob senectutem incurvus erat & multa sciebat.
Atqui hujus dilectus filius cum divino Ulysse
Ad Ilĩ pulchros equos nutriẽs cõscenderat cavis in navibus,
Antiphus bellator, illum verò sævus interfecit Cyclops
In spelunca cava, ultimámque paravit cœnam.
Tres autem illi alij erant, & nunc inter procos versabantur
Eurynomus, duo autem perpetuò habebant paterna opera.
Sed neque sic illius oblitus erat lugens & dolens.
Hos lacrymans allocutus est, & dixit,
Audite sanè nunc me Ithacenses quodcunque dixero.
Nunquam nostrum concilium factum est neque concessus,
Ex quo Ulysses divinus abijt cavis in navibus:
Nunc autẽ quis hùc congregavit, quẽ necessitas tantũ urget?
Sive ex junioribus viris, aut qui seniòres sunt,
An aliquem nuncium exercitus audivit venientis
Quem nobis palam dicere queat, quoniam prior audiverit;
An quippiam publicum aliud declarat, aut profert?
Probus mihi videtur esse, juvans vel fœlix, utinam illi ipsi
Jupiter bene vertat, quæcunque mente sua cogitat.
Sic ait, gaudebat autem laude Ulysis charus filius,
Neque amplius diu sedit, cupiebat enim concionari:
Pisenor Præco. Stabat autẽ in media cõcione, sceptrũ autẽ ei imposuit manui
Præco Pisenor prudentia consilia edoctus.
Primùm, deinde ad senem conversus loquutus est,
Telemachus consanatur & suam O senex, non procul abest ille vir, statim autẽ ipse cognoscet
Qui populum congregavit: potissimùm me dolor urget.

Neque

Βῆ δ' ἴμεν ἐπ θαλάμοιο θεᾷ ἐυπλόκαμον θ' ἅπτιλεν.
Αἶψα δ' ἀπερύκοιτο λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν ἀγορλόνδε κομήτας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορλὸν, πάλαμην δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω κύνες ἀρτιπόδοιν
Θεσπεσίλν δ' ἄρα τῷγε χάρεν κατὰ κρατερὸν Ἀθήνη.
Τὸν δ' ἄρα πάντες, λαοὶ ἐσιδέσθαι θαύμαζον.

Ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, ἔξοχον ἧς ἀρέτης.
Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἥρως Λιγυπτίος ἦρχ' ἀγορεύειν,
Ὃς δὴ γήρᾳ κυφὸς ἦλν, ἠδ' μύελα πολλὰ
Καὶ γὰρ τῷ φίλος ἦεν ἄμ' ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Ἰλιον εἰς εὔπωλον ἴδεν κοίλῃς ἐν νυσὶν

Ἀντῆφος αἰχμητὴς· τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ
Ἐν κοίλῃ γλαφυρῇ, πύματον δ' ὠμόβρωτον δόρπον.
Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλους ἔπεμε, καὶ ὁ μὲν μνησῆρσιν ὁμίλει
Εὐρυνόμῳ, δύο δ' αὖτε ἔχεν πτερόεντα ἄρηα·
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τῷ λήθετ' ὀδυσσάμενός περ ἀκόντων.

Τοῖς ὅγε δακρυόων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Κέκλυτε δή νεῦν μεν Ἰθακήσιοι ὅ, τῖν κεν ἔπω.
Οὐδὲ ποτ' ἀμετέρη ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ θάμιγξ,
Ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς δίος ἴδεν κοίλης ἐπὶ νηυσί·
Νῦν δ' τίς ὧδ' ἤγειρε; τίνα χρειὼ τόσσον ἵκει.
Ἠὲ νέων ἀνδρῶν, ἦ οἱ σφετερήσι βίοισι;
Ἦ τιν' ἀγχίλλιν στρατῷ ἐλθόντ' ἐρεχθόμενον,
Ἦε χ' ἡμῖν σάφα εἰπεῖν ὅτι σώτερός γε πέλοιτο;
Ἦ τι δήμιον ἄλλο πρόφρασσόμενος ἠδ' ἀγορεύει;
Ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος· αὖθι οἱ αὖτε
Ζωὸς ἀγαθὸν πλεῖστον ὅ, τι φρεσὶν ἦσι μεμηνῇ.
Ὦ φίλοι, χαίρει ἦ φήμῃ Ὀδυσῆϊ φίλος υἱός.
Οὐδ' ἄρ' ἔτι δῆλον ἦεν, μνησάσθαι δ' ἀγορεύειν·
Στῆ δ' μέσῃ ἀγορῇ· ἔκπαγλον δέ οἱ ἔμβαλε χεῖρὶ
Κῆρυξ Πεισήνωρ πεπυκυῖα μήδεα εἰδώς.
Πρῶτον, ἔπειτα γέροντα κατὰ πλῆθος σφετέρωσε,
Ὦ γέρον, οὐχ ἡμῖς ἔτλη εἰπεῖν, τέχνα δ' ἔστερε αὐτὸς)
Ὃς λαὸν ἤγειρ· μάλιστα δέ μ' ἄγχος ἐχάνει·

Οὔτε

Οὔτέ πι' ἀγλελίῃ τρωτῆ ἔκλυον ἰρχομένοιο,
Ηι χ' ὑμῖν σάφα εἶπω, ὅτε φρεσὶ σῇς γε πυθοίμην,
Οὔτέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκομαι ὐδ' ἀγορεύω·
Αλλ' ἐμὸν αὐτῆ χρεῶ, ὅ μοι κηκὸν ὕμπεσεν οἶκῳ,

Δοιαὶ· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
Τοῖσδε εἶσιν βασίλευς, πατὴρ δ' ὡς ἦπιος ἦεν.
Νεῖῳ δ' αὖ κῆ πολὺ μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
Πάγχυ διφρήσει, βίοτον δ' ὀλὸ πάμπαν ὀλέσσῃ·
Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχρεσαν ἀκ' ἰθελήσιν,

Τῶν ἀνδρῶν φίλοι ἧες οἳ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄεθλοι·
Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι,
Ιφθίμης, ὡς κ' αὐτὸς ἐδυσάμην θαλάτεια.
Δοίη δ' ὥ κ' ἐθέλοι, καὶ οἱ κεχαρισμένῳ ἔλθοι.
Οἵ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,

Βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας,
Εἰλαπινάζεσι, πίνεσί τε αἴθοπα οἶνον·
Μαψιδίως. τὰ γὰ πολλὰς κατέπεσσεν. ἐ γὰ ἔτ' αἶψα
Οἷος Οδυσσεὺς ἔσκε, ἀρὶ δὲ δόμοι οἶκον ἀμείψαι·
Ημεῖς δ' ἐ νύ πω τοῖοι ἀμωμήμφ· ἦ κῆ ἔπειτα

Λευγαλέοιτ' ἐσόμεσθα, κῆ ἐ διδαπκῆτος ἀλκλεῖ.
Ητ' ἂν ἀμυναίμεθα, εἰ μὲν δυνάμεις γε παρείη.
Οὐ γὰ ἔτ' ἀνεχετὲ ἔργα τετύχεται, ἐδ' ἔπι κηλῶς
Οἴκῳ ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε κῆ αὐτοὶ,
Ἄλλες τ' ἀνθρώπων περικτίονας ἀνθρώπους

Οἳ περιναιετάουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
Μή τι μετατρέψωσιν ἀλαοσταμένοις κακὸν ἔργα.
Λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς Ολυμπίε ἠδὲ Θέμιστος,
Ητ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει,
Σχέσθε φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε πένθεϊ λυγρῷ

Τείρεσθ'· * εἰ μὴ που τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Οδυσσεὺς
Δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν ἐϋκτιμένοιο Αχαιοὺς·
Τῶν μ' ὑποτιτύβοντες κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
Τὰ τους ὀτρύνοντες· ἐμοὶ δ' ἂν κε κέρδιον εἴη
Υμέας ἰσθέμεναι κειμηλιά τε σφέ θέσασίν τε·

Εἴχ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τά χ' ἄν ποτε κῆ τίσις εἴη.
Τόφρα γὰ ἂν κεῖ αἶσα ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ,
Χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἵως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη.

Νεῖῳ

Neque ullum nuncium exercitus audivi venientis, fortunâ Achivis exponit,
Quem vobis palàm enarrem, quod prior audiverim,
Neque quicquam publici aliud enarro, neque dico, (vos
Duplex: alterũ quidẽ patrẽ eximiũ perdidi, qui quondã inter
Ipſis imperabat, pater autem velut mitis erat.
Sed meum ipſius negotium, nam malum in domum incidit.
Nunc autem longè majus, quòd mox citò domũ univerſam
Funditus evertet, facultates autem omnino diſperdet:
Matri meæ proci inſtant nolenti,
Eorum virorum chari filij qui hic utique ſunt optimi,
Qui patris quidem in domum volunt proficiſci.
Icarij, ut ipſe quidem dotet filiam:
Det verò cui voluerit, & ipſe gratus venerit.
Illi verò in noſtram domum divertentes diebus omnibus
Boves mactantes, & oves & pingues capras,
Splendidè convivantur, bibúntque generoſum vinum
Temerè: plurima verò abſumunt: non enim adeſt vir
Qualis Ulyſſes erat qui detrimentũ vel diras à domo arceat:
Nos vero neutiquam qui avertere queamus: quin etiam
Imbelléſque ſumus, & neque periti roboris.
Omninò ſanè averterem, ſi mihi vis adeſſet.
Non enim jam tolerabilia facinora patrantur, neque honneſtè
Domus mea perit: indignemini & ipſi,
Alios reveremini vicinos homines
Qui circum habitant: deorum verò timete iram,
Ne quid infeſti retalient malis facinoribus.
Oro ſive per Jovem Olympium ſive Themidem,
Quæ hominum conſilia vel demittit vel cogit,
Abſtinete amici, & me ſolum ſinite dolore moleſto
Affligi: ſi uſquam pater meus probus Ulyſſes
Hoſtili animo malis affecit fortes Achæos:
Eorum me vindictam capientes malè afficite hoſtili animo
Iſtos incitantes: mihi verò ſatius eſſet
Vos abſumere poſſeſſionémque, proventúmque:
Quòd ſi vos comederitis, fortaſsis olim etiam ultio fuerit.
Tamdiu enim per urbem prehenſabimus colloquio,
Bona repetentes, donec omnia perſoluta ſint.

Nunc

Nunc verò mihi inanes dolores injecistis animo.
Sic ait iratus, sceptrum autem jecit in terram,
Lacrymas distillans, commiseratio verò cepit pop. omnem.
Tùc alij quidé omnes in silentio erãt, neque quisquã audebat
Telemacho verbis respondere molestis.
Antinoi responsio. Antinous autem ipsum solus respondens alloquutus est,
Telemache altiloque, animo indomite, ut loquutus es
Nos dedecorare, vis autem maculam inurere?
Tibi verò neutiquam proci Achæorum in causa sunt,
Sed tua mater, quæ sanè imprimis versutias callet.
Jam enim tertius est annus, statim autem aderit quartus,
Penelopes erga procos dolus. Ex quo eludit animum intra præcordia Achæorum:
Omnes quidem sperare facit, & promittit vitis singulis.
Nuncios præmittens, mens autem illi alia cogitat.
Illa verò dolum hunc alium in mente deliberavit,
Exorsa magnam telam in ædibus, texebat,
Subtilem & immensam: statim nos alloquuta est,
Juvenes mei proci, postquam mortuus est divinus Ulysses
Sustinete urgentes meas nuptias, donec linteum
Perfecero (ne mihi vana fila pereant)
Laërti heroi pollinctum, quando tandem ipsum
Fatum malum prehenderit asperæ mortis.
Ne aliqua me in populo mulierum Græcarum culpet,
Si quidem absque tegumento jacuerit multa possidens.
Sic ait. nobis vero statim persuasus est animus generosus.
Tum verò interdiu quidem texebat magnam telam,
Noctu verò dissoluebat postquam faces adhibuisset.
Sic triennio quidem latuit dolo, & persuasit Achæos:
Sed quum quartus venit annus, & advenerunt horæ,
Et tunc certè aliqua dixit mulierum quæ benè sciebat,
Et ipsam dissolventem invenimus pulchram telam,
Sic illa quidem perfecit etiam nolens præ necessitate
Tibi verò sic proci respondent, ut scias
Ipse tuo animo, sciant & omnes Achivi:
Matrem tuam dimitte, jube autem ipsam nubere
Illi cuicunque pater jusserit & placuerit ipsi.
Si verò amplius vexabit multo tempore filios Achivorum,

Hæc

Νεῶ δὲ μοι ἀσπίκτους ἐδώσας ἐμβάλεται θυμῷ.
Ὡς φάτο χωόμενος, ποτὶ δ' Ἀχαΐδα βαλε γαίῃ,
Δάκρυα ἀναπρήσας· εἶκτο δ' ἔλε λαὸν ἀπαντα.
Εὐδ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, ἄτ' πε ἔτλη
Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμοιβαδὶς χαλεπῆσιν.
Ἀντίνοος δὲ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη μεγάθυμε θάρσεϊ πολλῷ,
Ἡμέας αἰσχύνων; ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι;
Σοὶ δ' ὑπ μνηστῆρες Ἀχαιῶν ἄπποί εἰσιν,
Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
Ἤδη γὸ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' ὅσ τέτρατον ἦμαρ,
Ἐξ οὗ ἀτίμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιῶν·
Πάντας μὲν γὸ ἔλπεται, ἠδ' ὑπίσχεται ἀνδρὸς ἑκάστου,
Ἀγγελίας θεσπίσασα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
Ἡ δ' δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε·
Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν, ὑφαίνε,
Λεπτὸν καὶ σάμερον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν,
Κῆρες, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
Μίμνετ' ἐπισπεῖν γάμον τὸν ἐμὸν χάμον, ὄφρα κε φᾶρος
Ἐκτελέσω (μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄληται)
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ κατάληκτι τανηλεγέος θανάτοιο·
Μήπς μοι κτῦ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἶκε ἄτερ σπείρου κέεται, πολλὰ κτεατίσσας.
Ὡς ἔφατ', ἡμῖν δ' αὖτε πιθήσετο θυμὸς ἀγαίων.
Ἔνθα κὴ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκε μέγαν ἱστὸν,
Νύκτας δ' ἄλλυσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
Ὡς τρίετίς μὲν ἔληθε δόλῳ, κὴ ἔπεισεν Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, κὴ ἐπέλυθον ὧραι,
Καὶ τότε δή τις ἔειπε γυναικῶν ἣ σάφα ᾔδη.
Καὶ τὴν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν.
Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε κὴ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης,
Σοὶ δ' αὖτε μνηστῆρες ὑποκλείουσιν, ἵν', εἰδῆς
Αὐτὸς σῷ θυμῷ, οἰδῶσι δ' πάντες Ἀχαιοί·
Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
Τῷ ὅτεό τι πατρὸς κέλεται, κὴ οἱ δύνηαι αὐτῇ.
Εἰ δ' ἔτ' ἀνήσει γε πολὺν χρόνον ὑμος Ἀχαιῶν,

Τὰ φρονέεσ' ἀνὰ θυμὸν ἃ οἱ πέλε δῶκεν Ἀθήνη,
Ἔργα τ' ἐπίστασθαι ἀγακλυτὰ καὶ φρένας ἐσθλὰς,
Κἠρδίαι δ' οἵ' ἄπιν' ἀνηνύστους ἐνὶ πυλαιῶν,
Τάων αὖ πάντων ἔσαν ἰσοπαλέες μνηστῆρες Ἀχαιοί,

Τυρώ τ', Ἀλκμήνην τε, ἰοστέφανόν τε Μυκήνην·
Τάων ἥτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ
Ἤδη. αἰτὲρ μὴν τῆσί γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν.
Τόφρα γὰρ δὴ οἱ βίοτόν τε πολὺν καὶ κτήματ' ἔδοντες,
Ὄφρά κε κείνη τῶνδε ἔχῃ νόον ὃν πατὰ οἱ νοῦν

Ἐν στήθεσσι πιθέσθαι, μάλα μὲν κλέος αὐτῇ
Ποιεῖτ', αὐτὰρ ζωὸς γε πολὺν πολέων βιότοιο.
Ἡμεῖς δ' ὥτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἦλθ', ὥτε πὴ ἄλλη,
Πεῖρ γ' αὐτῶν γήμασθαι Ἀχαιῶν ὧ κ' ἐθέλησιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπυμένος ὀφρύσι νεῦσε,

Ἀντικὺ, ὅπως ἐεῖ δόμων εἰκυῖαν ἀπάντην
Ἡμὲ ἔσηχ', ἡ μὲ ἔθρεψε· ποτὴς δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης
Ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δέ μοι πόλλ' ἀκτίνειν
Ἰκμενέων, αἴκ' αὐτὸς ἐκὼν ἐπὶ μητέρα πέμψω.
Ἐκ δὲ τῶ πατρὸς κακὸν πείσεσθαι, ἄλλα γ' ἐοίκειν

Δώσει· ἐπεὶ μήτηρ συναρέσ' ἀρήσετ' Ἐρινῦς
Οἴκου ἀτρεκέως, νέμεσις δὲ μοι ἐξ ἀνθρώπων
Ἔσσεται· ὡς οὐ τῶνδ' ἐγὼ ποτε μῦθον ὀΐσω.
Ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν,
Ἐξ τί μοι μειλίχεον, ἄλλους δ' ἀλιγαίνετε δαῖτας,

Ὑμὸς κλῆρος τ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κτ' οἶκους·
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λώϊτερον καὶ ἄμεινον
Ἐμμεμαὼς, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι,
Κείρετ'· ἐγὼ δ' θεοὺς ἀπαθανάτους μάκαρ' ἐσσομαι αὐτὸς ἐόντας,
Αἰεί ποτε Ζεὺς δῶσι πελίπτολις ἔργα γενέσθαι.

Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ἕλοισθε.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὼ εὐρύοπα Ζεὺς
Ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος πέμψ' ἐξεπέτοντε.
Τὼ δ' ἴαν μὲν ῥ' ἐπέτοντο μετ' οὐρῇσιν ἀνέμοιο,
Πλησίαι ἀλλήλοισι πτερυγίσσοντε μάλ' ὀξέ.

Ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσῃσιν ἀγορῇσι πολυφήμοις ἱκέσθην,
Ἔνθ' ἐπιδινηθέντε πτερύξασθην πέρι πάντη,
Ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὄσσοντο δ' ὀλέθρῳ.

Δρυψα-

Hæc agitans in animo, quæ ei abundè dedit Pallas
Operáque scire insignia & mentem sanam,
Versutias quales nunquá aliquando audivimus neque veteru
Earum quæ olim fuerunt pulchricomæ Græcæ,
Tyróque Alcmenéque pulcricomáque Mycene:
Illarum nulla similes artes Penelopæ
Norat. cæterum quidem hoc non vidit utiliter.
Tam diu igitur victum tuum & bona consument,
Donec illa hunc habebit animum, quem quidem nunc illi
In pectoribus posuerunt Dij, magnam quidem gloriam sibi
Comparat, cæterùm tibi desiderium multi victus.
Nos vero nec ad res nostras antè ibimus, neque aliquò alio,
Antequam ipsa nubet Achivorum cuicunque voluerit.
Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus est, Telemachus Antinoë
Antinoë, nullo modo licet è domo invitam expellere,
Quæ me peperit, quæ me enutr. pater a. meus alicubi terræ tinoo respondet.
Vivit, sive mortuus est, durum autem esset me multa reddere
Icario siquidem ipse ego matrem dimisero.
Ex patre autem mala patiar, alia autem deus
Dabit, postquam mater odiosas imprecata fuerit Furias
A domo discedens, reprehensio autem mihi ex hominibus
Erit, sic itaque ego sermonem nunquam dicam.
Vester verò siquidem animus indignatur illis,
Exite è domo mea, alias curate dapes.
Vestra bona edentes alternis convivijs per singulas domos:
Si verò vobis videbitur satius & melius
Esse, viri unius substantiam impunè perdere,
Corrodite: ego verò deos invocabo sempiternos,
Si unquam Jupiter dabit talionis opera fieri,
Inulti deinceps intra domum pereatis.
Sic ait Telemachus: huic duas aquilas latè videns Jupiter Augurij
Ex alto à vertice montis præmisit volare,
Hæ usque quidem volabant ad flatum venti,
Propinquæ invicem extendentes alas,
Sed cùm jam ad mediam concionem celebrem perveniissent,
Hîc conversæ quatiebant alas densas,
Aspexerunt antè omniũ capita portendebant autem mortem

Laniantes [illegible]gubus maxillas, circum autem collum,
Ad dextram volarunt, & per ædes & per urbem ipsorum,
[illegible]rari sunt autem postquam viderunt oculis,
Dispiciebant autem in animo quæ perfici debebant.
His verò interfatus est senex heros Haliterses
Halitherses vates. Mastorides. hic enim solus æquales vincebat,
In avibus dijudicandis & fatalibus edicendis.
Qui inter eos benè sapiens concionatus est & dixit,
Audite nunc me Ithacenses quodcunque dixero.
Procis autem potissimum significans ista dico,
Illis enim ingens periculum imminet. non enim Ulysses
Diu seorsum à suis amicis aberit, sed alicubi jam
Propè cùm sit, his ipsis cædem & fatum molitur
Omnibus, pluribus etiam alijs malè erit,
Qui habitamus Ithacam claram, sed longè antea
Consideremus, quomodo imponamus, attamen etiam ipsi
Quiescant: etenim ipsis statim hoc utilius est.
Non enim inexpertus vaticinor, sed bene doctus
Etenim illi puto perfecta esse omnia,
Quemadmodũ illi prædixerã quando ad Iliũ conscenderunt
Argivi, cum ipsis etiam conscendit versutus Ulysses.
Dixi postquam mala multa passus esset, amisissetque omnes
In cognitũ ab omnibus vicæsimo demum anno (socios
Domum venturum: hæc autem omnino perficiuntur.
Hũc rursus Eurymachus Polybi filius cõtra alloquutus est,
Eurymachus vaticinium elevat. O senex, agedum nunc vaticinare tuis liberis
Domum vadens, ne fortè quid mali patiantur in posterum.
In his autem ego te longè melior sum ad vaticinandum.
Aves sanè multæ sub radijs solis
Volitant, neque omnes ad auspicia aptæ, porrò Ulysses
Perijt longè: utinam etiam tu perijsse cum illo
Debuisses: non tanta vaticinans blaterares,
Neque Telemachum iratum sic incitares,
Sua in domo, donum expectans si quod præbeat.
Sed tidi edico, quod etiam perfectum erit,
Si juvenem virum, veteraque & multa doctus,
Deceptum verbis incitaveris ad irascendum.

Δεξιψαμβρώσ δ' ἀνύχεσι παρειὰς ἀμφί τε δυσχεῖ,
Δεξιὰ θεῖεσα, λέξε τ' ἐπιπλὰ κῆ πάλιν αὖτῶν.
Θάμβησεν δ' ἄρειθος ἰκνεῖ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Ὡρμήνευε δ' ἀνὰ θυμὸν ἄλαβε τελείαζ ἰμείρων.
Τοῖσι δ' κῆ μετέπειτα γάρων Ηρως Αλιθέρσης,
Μαιοπείδης. ὁ γὰρ εἶσ' ὁμηλικίλιν ἐνίκησεν,
Ορνίθας γνῶναι, κῆ ἐκαίσιμα μυθήσασθαι,
Οσφιν ἰοφρονίων ἀγορήσατο δ μετέπειτα,
Κλῦτε δὴ νῶϊ μεν ἰθακήσιον ὄ, τι κεν εἴπω.
Μνησῆρσιν δ μάλιστα πιφευσιόμθ' πόλὺ ἄπιν.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· ἀ γὰρ Οδυσσεὺς
Δίω ἀπέπυθο φίλων ἕν ἔοντα, ἀλλὰ πον ἔδη
Εκτὸς ἰὼν, τοῖσδεσι φόνον κῆ κῆρα φυτεύω
Πάντεσσιν· πολίσιν δ κῆ ἄλλοισιν κακὸ ἔσσι,
Οἵ περ μεθ' ἱππόλυτ ἐυδείλεον· ἀλλὰ πολὺ περ.
Φραζώμεθ' ὥς κεν κατεπαύσομεν, ἠδὲ κῆ αὐτὸ
Παυέσθων· κῆ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λοίδορον ἔσσι.
Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύσομαι, ἀλλὰ εὖ οἶδα.
Καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα
Ως οἱ ἐμυθεόμεν ὅτε Ιλίον εἰσαφίκανον
Αργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἦεν πολύμητις Οδυσσεύς.
Φίλῳ κακὸ πολλὰ πιθόντ', ὀλίσσας λαὸ πάντας ἐπιέρχεσθαι,
Αγνωστος πάντεσσι ἐοικότι τῷ ἐοικοτῷ
Οἴκαδ' ἰλεύσεσθ. τὰ δὲ δὴ νῶϊ πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβε πάϊς ἀντίον ἠύδα,
Ω γέρον, εἰ δ' ἄγε νῶϊ μαντεύε σοῖσι τέκεσσιν,
Οἴκαδε ἰὼν, μή που τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύσομαι.
Ορνίθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο
Φοιτῶσ', ἠδέ τι πάντες ἐναίσιμοι· αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Ωλετο τῆλ'· ὡς κῆ σύ κακὸ φρεσὶ ζωὸ ἐπείην
Ωφελες· ἐκ δὲ τόσσα θοωτέρω ἔσσεο μήτ' ἐρέεινε,
Οὐδὲ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνιείης,
Σῷ εἵνεκ' δῶρα πιπελίμθ' ἐλπὶ πόρησιν·
Αλλ' ἴα τοι ἐρέω, τόδε κῆ τετελεσμένον ἔσσι.
Αἴκε πάντεσσι ἄνδρα, πελασσά τε πολλά τε εἰδώς,
Περφάμθ' ἐπίεσσιν ἐπισσεύσῃς χαλεπαίνων,

Αὐτὰρ μὴν οἱ πρῶτον ἀνιηρότατον ἔσῃ,
Πρῆξαι δ' ἅπερ νῦν ἐπὶ θυμῷ εἴνεκα τῶνδε.
Σοὶ γὰρ θεσπεσίῃ ἐπιθήσομαι ἠΰ τε σοὶ φρεσὶ
Τίνων ἀρχάλεης· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.
Τηλεμάχῳ δ' ἐν παῖσιν ἐγὼν ἐναρίθμιος αὐτὸς,
Μητέρα ἣν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι,
Οἵ ἑ γάμον τεύξουσι, καὶ ᾧτινι κῆδε ἑοῖσιν
Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλην ἀπὸ παῖδα ἑέλδειν.
Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι ὀΐομαι ὑμᾶς Ἀχαιοὺς
Μνηστύος ἀργαλέης· ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης,
Οὔτ' οὖν Τηλέμαχον μάλα περ πολύμυθον ἐόντα·
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι· ἣν σὺ χρῄῃς
Μύθῳ ἀκροάασθαι, ἀπιχθάνεσθαι δ' ἔπι μᾶλλον.
Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βιβρώσεται, οὐδέποτ' ἴσα
Ἔσσεται, ὄφρά κεν ἧμιν Ἀχαιοὶ
Ὀρχήσωνται, ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα,
Εἵνεκα τ' ἀρίστης ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
Ἐρχόμεθ' ἀῢς ἐπὶ κῖς ὀπυίεμεν ἠδὲ ἑκάστην.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Εὐρύμαχ', ἦδέ κ' ἄνδρε ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
Ταῦτα μὲν ἤδη ἐγὼ ὑμέας ἔπι λίσσομαι, οὐδ' ἀγορεύω·
Ἤδη γὰρ τά γ' ἴστασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἴκοσ' ἑταίρους,
Οἵ κέ μοι εἶσαι, καὶ εἶμι Λακεδαίμονα καὶ Πύλον ἠμαθόεντα
Νόστον πευσόμενος πατρὸς δίου εἰ χάρμης ἐπάκουσα,
Ἤν τίς μοι εἴπῃσι βεβηκότος, ἢ ὅσσαν ἀκούσω
Ἐκ Διός, ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσω,
Ἠὲ ἂν τετληότι γε καὶ ὠμογέροντι περ ἔμμεν·
Εἰ δέ κε πεφνειῶτος ἀκούσω, μηδ' ἔτ' ἐόντος,
Νοστήσας δ' ἤπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τέ οἱ χεύω, καὶ ἔπι κλέα πολλὰ τελέσσω
Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ὠκέα μητέρα δώσω.
Ἦ τοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἵζετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
Μέντωρ, ὃς ῥ' Ὀδυσῆϊ ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
Καὶ οἱ ἐὼν εὖ ἤνυσεν ἐπίτρεπεν οἶκον ἅπαντα,

Illi quidem ipſi pernicioſius erit,
Efficere autem tamen neutiquam poteris illorum gratia:
Tibi verò ô ſenex pœnam infligemus, quam in animo
Lucns indignè feras: gravis autem erit dolor.
Telemacho autem inprimis ego ſuadebo ipſe,
Matrem ſuam ad patrem jubeat redire:
Illi verò nuptias facient, & component dotem
Inſignem, qualem convenit charam filiam ſequi.
Non enim antea quieturos puto filios Græcorum
A convivij ambitu: quoniam neminem timemus utut ſit,
Neque ſanè Telemachum, tametſi multiloquus ſit,
Neque vaticinium curamus, quod tu ſenex
Loqueris irritum: odio autem eris adhuc magis.
Bona verò rurſus malè abſumentur, neque unquam paria
Erunt, donec hæc diſtulerit Græcos
Suis nuptiis, nos verò rurſus expectantes diebus omnibus
Gratia ejus virtutis contendimus, neque ad alias
Ibimus, quas decens ducere eſt unicuique.
Hanc autē rursū Telemachus prudens contrà loquutus eſt, Telemachus proceis loquitur.
Eurymache, & alij quotquot ſunt proci generoſi,
Iſta quidem non vos amplius precor, neque dico:
Jam verò hæc ſciunt dij & omnes Græci.
Sed agè mihi date navem celerem, & viginti ſocios,
Qui mihi hinc atque hinc ſecent viam maris
Ibo enim in Spartam & Pylum arenoſam,
Reditum interrogaturus patris diu abſentis.
Si aliquis mihi dicat mortalium, aut famam audiam
Ex Jove, quæ potiſſimum fert gloriam hominibus.
Siquidem patris vitam & reditum audivero,
Sanè quantúmvis afflictus adhuc ſuſtineam annum:
Si verò mortuum audivero, neque amplius ſuperſtitem,
Reverſus poſtea charam ad patriam terram,
Sepulchrum & illi condam & parentalia celebrabo
Eximia, qualia convenit: & virò matrem dabo.
Certè ille ſic loquutus conſedit, his autem ſurrexit
Mentor, qui Ulyſsis inculpati erat ſocius,
Et illi cum proficiſceretur commiſit totam familiam,

Obediréque ſeni, & ſecurè omnia cuſtodire,
Qui inter eos ſapiens concionatus eſt & dixit,
Mentor Telemachum tueri ſtudet. Audite certè me nunc Ithacenſes quodcunque dixero.
Nec quiſquam amplius benevolus, manſuetus & mitis ſit
Sceptriger rex, neque in mente pia opera cogitans.
Sed ſemper infeſtus ſit & injuſta perpetret.
Ut nullus recordatur Ulyſsis divini
Populorum quibus præfuit, & velut pater manſuetus erat.
Verùm enimverò procos ſuperbos nequaquam invideo
Committere facinora violenta malis conſilijs mentis,
Sua enim objectantes capita conſument violtener
Domum Ulyſsis, quem non amplius putant rediturum eſſe:
Nunc autem alij populo ſuccenſeo, ut omnes
Sedetis muti, porrò nullo pacto redarguentes verbis
Pauciores procos compeſcitis cùm ſitis plures.
Liocritus Mentori reſpondet. Hunc Evenorides Leocritus contra alloquebatur,
Mentor conviciator, ingenio ſtolide, ut loquutus es,
Nos adhortans quieſcere, difficile autem erit
Cum viris pluribus pugnare de convivio.
Etiamſi enim Ulyſſes Ithacenſis, ipſe adveniens
Convivantes per domum ſuam procos eximios
Expellere è domo cogitaverit in animo,
Non ſanè illo lætabitur uxor, quantumvis valdè egens,
Veniente, ſed ibi ſævam mortem invenerit,
Si pluribus pugnarit: tu verò non ex officio locutus eſt.
Sed agè populi quidem diſpergamini ad opera unus quiſque
Huic autem diſponat Mentor viam & Halitherſes,
Qui illi â principio paterni ſunt amici,
Sed (puto) & diu ſedens, nuncios
Audiet in Ithaca, perficiet autem viam nunquam hanc.
Sic certè loquutus ſolvit concionem celerem
Hi quidem diſpergebantur ad domum quiſque ſuam:
Proci autem ad domum ibant divini Ulyſsis,
Telemachus Minervam precatur. Telemachus autem ſeorſum profectus ad littus maris
Manus lavans è cano mari, ſupplicavit Palladi,
Audi me qui heri deus adveniſti ad domum meam,
Et me in navi juſsiſti per obſcurum pontum

Reditum

Πείθεσθαι τε γέροντι, τὸν ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν.
Ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Κικλήσκω δὴ νῶϊ μιν Ἰθακήσιοι ὅ, τι κεν εἴπω.
Μάλ' ἅπ' ἀφράδιαι ἀγανοὶ καὶ ἤπιοι ἴσαν
Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς,
Ἀλλ' αἰεί ποτε λαὸς τ' εἴη, καὶ αὖσυλα ῥίζοι,
Ὡς ἔπος μέμνητο Ὀδυσῆος θείοιο
Λαῶν οἵτινες ἄριστοι, πατὴρ δ' ὃς ἦπιος ἦεν.
Ἀλλ' ἤτοι μνηστῆρες ἀγλαΐσασιν ἔπι μεγαίρω
Ἐρδειν ἔργα βίαια, κακοῤῥαφίῃσι νόοιο·
Σφῶϊ γὰρ παρεόντι νεώτερον οὐκ ἐθέλουσι βιαίως
Οἶκον Ὀδυσσῆος, τὸν δ' οὐκ ἔπι φασὶ νέεσθαι·
Νῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
Ἧσθ' ἄνευθ', οὐδὲ ἔπι κεν θυμοβόρῳ ἐπέσσιν,
Παύεσθ μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἐόντες.
Τὸν δ' Εὐλωρείδης Λειώκριτος ἀντίον ηὐδα,
Μέντορ ἀτασθαλὲ φρένας ἠλιθε, ποῖον ἔειπες.
Ἠμὲν ὀτρυνέων κατατανύσσομεν ; ἀργαλέον γ'
Ἀνδράσιν καὶ πλείοσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.
Εἰσὶ γάρ κ' Ὀδυσῆϊ Ἰθακήσιον οὐτὸς ἐπιλλὼν
Δαινυμένους κατὰ δῶμα· τὸν μνηστῆρες ἀγαυὸς
Ἐξολέσσει μεγάθυμος μνησιπόνῳ σὺν θυμῷ,
Οὔ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ, μάλα περ κεχαυῖα,
Ἐλθόντ', ἀλλά κεν αὐτῷ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
Εἰ πλείοσι μάχοιτο· σὺ δ' ἃ κατὰ μῆδεα ἴσκεις.
Ἀλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος,
Τέκνῳ ὀτρυνέει Μέντωρ ὀδὲ ἠδ' Ἀλιθέρσης,
Οἵ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρηΐοί εἰσιν ἑταῖροι.
Ἀλλ' (εἶεν) καὶ δηθὰ κατήμενος, ἀγγελιάων
Πεύσεται οἵη Ἰθάκη, τελέει δ' ὀδὸν ἣν περ ἔοικεν.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσεν δ' ἀγορὴν ἀΐψηρὰν·
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἕκας κατὰ δώματ' ἕκαστος.
Μνηστῆρες δ' αὖτε δώμασ' ἴσαν θείοιο Ὀδυσῆος.
Τηλέμαχος δ' * ἀπάνευθε ἰὼν ἐπὶ δῖναν θαλάσσης,
Χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλὸς εὐχετ' Ἀθήνῃ.
Κλῦθί μοι ὅστις θεὸς ἦλυθες ἡμέτερον δῶ,
Καί μ' ὁτρύνεσκες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον

Νόστιν πυσσόμενοι πατρὸς· δλὼ δ' ἐχαμβόλεσε,
Ἐρχεσθ'· τὰ δ' πάντα διατέλλεται Ἀχαιοὶ,
Μνησῆρες δ' μάλιστα κακῶς ὑπερμενέοντες.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· ἀχέδην δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπτα πλεόγιπτα προσηύδα,
Τηλέμαχ', ἠδ' ἔπιφρων κακὸς ἔσσεαι, ἠδ' ἀνοήμων
Εἰ δή τοι σῷ πατρὸς σέβιστυπτα μὴν ἠὺ,
Οἵου σκεῖνος ἔβη τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
Οὕτοι ἔπειθ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται, ἠδ' ἀτέλεστος·
Εἰ δ' ἀ κείνε γ' ἔοικε γόνος καὶ Πάνελοπείης,
Οὔ σ' ἔτ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσειν ἀ μθοιναῖς.
Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
Οἱ πλείονες, κακίες· παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείες·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἠδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεαι, ἠδ' ἀνοήμων,
Οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσῆϊ θεοτλέλοιπεν,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
Τῷ νῦν μνησήρων μὲν ἔα βαλέω τε νόον τε
Ἀφραδίων, ἐπεὶ οὔτι νοήμονες, ἠδὲ δίκαιοι·
Οὐδέ τι ἴστασιν θάνατον, καὶ κῆρας μέλαιναν,
Ὅς δὴ σφιν ἀγχίθυρος ἰὼν ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσσῃ·
Σοὶ δ' ὧδε μάλ' ἐλπὶς ὀπίσσεται· ἴθι δὲ σὺ μθοιναῖς·
Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρωΐος εἰμι,
Ὅς τοι νῆα θοὴν τελέω, καὶ ἅμ' ἕψομαι αὐτός.
Ἀλλὰ σὺ μὲν θοὸς δῶματ' ἰὼν μνησῆρσιν ὁμίλει,
Ὁπλίσσόν τ' ἤϊα, καὶ ἄγχιστον ἄρσον ἅπαντα,
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν, ἐγὼ δ' ἄνεμ' ἐπίεργους
Αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλίξομαι· εἰσὶ γὰρ ἧκοι
Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ νέοι ἠδὲ παλαιοί.
Τῶν μὲν τοι ἐγὼν ὑποψόμαι ἥτις ἀρίστη,
Ὠκα δ' ἐφοπλίσσασθαι ἐνὶ σφετέρῳ εὐρεῖ πόντῳ.
Ὡς φάτ' Ἀθηναίη κούρη Διός· ἠδ' αὖτ' ἐπ' ὀλὼ
Τηλέμαχος παρέμεμνεν, ἐπεὶ θεᾶ ἔκλυεν αὐδὴν.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς δῶμα θεοῖς δῶμα φίλον τετιημένος ἦτορ·
Εὗρε δ' ἄρα μνησῆρας ἀγελώρους ἐν μεγάροισιν
Αἶγας ἀπεμέλεσε, σιάλους δ' ἐύοντας ἐν αὐλῇ.

Αντίνοος

Reditum interrogaturum patris diu abſentis
Ire: hæc autem omnia impediunt Achivi,
Proci autem potiſsimùm malè ſuperbientes.
Sic ait precatus: prope autem illum venit Pallas, Minerva ſub Mentoris
Mentori ſimilis facta, tum corpore, tum etiam voce, forma per
Et ipſum compellans verba alata dixit, ſonam iter
Telemache, neque in poſterũ ignavus eris, neque ſtolidus, propera-
Siquidem tibi tui patris inſtillata eſt indoles bona, re horta-
Qualis ille erat ad perficiendum opúſque dictúmque tur.
Non ſanè continuò vanum iter erit, neque imperfectum:
Si verò non illius eſſes filius & Penelopes
Non ſanè præterea ſperarem te perfecturum eſſe quæ moliris
Pauci enim filij ſimiles patri ſunt: Perpauci
Plerique pejores: pauci verò parentibus meliores, filij Patrum ſimiles ſunt.
Sed quoniam neque in poſterum ignavus eris, neque ſtolidus,
Neque te penitus intelligentia Ulyſsis reliquit
Spes tibi deinceps eſt te perfecturum eſſe hæc opera
Ideò nunc procorum ſine conſiliúmque mentémque
Inſipientiũ, quoniam neutiquam prudentes neque juſti ſunt,
Neque ullo pacto ſciunt mortem & fatum nigrum,
Quæ illis imminet die uno omnes perire.
Tibi verò via non amplius aberit quam tu cupis:
Talis enim tibi ſocius ego paternus ſum,
Qui tibi navem celerem parabo, & ſimul ſequar ipſe,
Sed tu quidem domum vadens, procis converſare.
Apparaque viatica, & vaſis accommoda ſingula,
Vinum in amphoris, & farinam medullam hominum,
Utribus in denſis, ego autem per populum ſocios
Statim voluntarios colligam: ſunt autem naves
Multæ in circumflua Ithaca novæ & veteres.
Harum quidem ego diſpiciam quæcunque optima eſt,
Statim armatam deducamus in latum mare.
Sic ait Pallas filia Jovis: neque amplius diu
Telemachus immoratur, poſtquam deæ audivit vocem,
Feſtinabat ad domum ire ſuo triſtatus corde:
Invenit autem procos ſuperbos in ædibus,
Captas excoriantes, porcóſque aſſantes in aula.

Anti-

Antinous Telemachum alloquitur

Antinous autem ridens obiam veniebat Telemacho,
Illúque manu apprehensũ affatus est,& nomine compellavit:
Telemache magniloque animo indomite, ne tibi aliud
In præcordijs malum fit curæ vel opus vel verbum,
Sed egregiè comede, & bibe ut anteà:
Ista enim omninò omnia perficient tibi Achivi,
Navem, & electos remiges, ut ocyus venias
Ad Pylum divinam, ad inclyti parentis famam,

Telemachus respondet.

Hũc autẽ rursus Telemachus prudens contra allocutus est,
Antinoë, neutiquam licet cum vobis superbis
Convivari invitum, & lætari quietum.
An non satis est quòd anteà quidem absumpsistis eximia
Bona mea proci, ego autem infans eram?
Nunc autem quando grandior sũ, & aliorũ orationẽ audiens
Percipio, & sanè mihi intus auget animus,

Minæ Telemachi adversus procos.

Tentabo ut vobis malum fatum adferam,
Sive in Pylum profectus, aut hîc in populo.
(Ibo sanè, neque inutilis via erit quam dico)
Vel nave conducta: neque enim navis compos neque remigũ
Sum, sic sanè vobis videtur conducibilius esse.
Dixit & ex manu manum avulsit Antinoi
Facilè, proci autem per domum convivium apparabant,
Hi verò cavillabantur & conviciabantur verbis.
Tum verò aliquis dicebat juvenum superborum,
Enimvero Telemachus cædem nobis molitur:

Cavilla procorũ in Telemachum navigaturum.

Aut quosdam ex Pylo ducet auxiliatores arenosa,
Aut ipse etiã ex Sparta: quandoquidẽ sanè cupit vehementer:
Aut & in Ephyram vult pinguem terram
Proficisci, ut inde mortifera venena afferat,
Inijciat verò crateri, & nos omnes perdat.
Alius rursus dicebat juvenum superborum,
Quis scit, si etiam ipse profectus cava in nave
Longè ab amicis peribit, errans ut Ulysses?
Sic & magis augere poterit nobis laborem.
Bona verò omnia divideremus, domum verò
Illius matri daremus habendam, atque ei qui illam duxisset.
Sic ajebant. ille verò in excelsum thalamũ ascendit patris
Latum,

Αντίνοε δ' ἰθὺς μελαίνας κίε Τηλεμάχοιο,
Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ γυίοισι, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μῦθε ἄκρητ', μήτι τοι ἄλλο
Ἐν φρεσὶ κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
Ἀλλὰ μάλ' ἐοδιέμεν ἢ πάντμον, ὡς τοπάρος περ
Ταῦτα δὲ τοι μᾶλλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοὶ,
Νῆα μὲν ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα δῶσον ἰόντα
Ἐς Πύλον ἠγαθέην μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκουήν·
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένε ἀντίον ηὔδα,
Ἀντίνο, ἄπασι μὲν ὑπερφίαλοισι μετ' ὑμῖν
Δαίνυσθαί τ' αἴνησιν, ἢ σύφρεσιν ἆγχι νέεσθαι.
Ἢ ἔχ ἄλις ὡς τοπάρος τε σμερδνὰ πολλὰ κακὰ ἔρδων
Κτήματ' ἐμὰ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
Νῦν δ' ὅτι δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούω
Πευθόμενος, καὶ δή μοι ἀέξεται ὄλβος ἀμύμων·
Πειρήσω καὶ ἐγὼ μνηστῆς ἐπὶ κῆρας ἰόντας
Ἠὲ Πύλον δ' ἐλθών, ἢ αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ.
(Εἶμι μὲν, εἰδ' ἀλίη ὁδὸς ἔσσεται οὐδ' ἀνύσειν
Ἐμπεδος· οὐ γάρ πως ἐπιβόλους γε δ' ἐρέτας
Γίνομαι, ὡς νῦ περ ὔμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο
Ῥεῖα, μνηστῆρες δ' ἀνὰ δώματα πάντα πέσοντο,
Οἱ δ' ἐπιλωβήσαν καὶ κερτομέοντ' ἐπέεσσιν,
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
Ἢ που ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἠμαθόεντος,
Ἢ ἔτι καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νύ περ ἔστι καὶ αὐτοῦ
Ἢ καὶ ἐς Ἐφύρην ἐθέλει πίειρον ἄρουραν
Ἐλθεῖν, ὄφρ' ἔνθεν δυμηφόρα φάρμακ' ἐνείκῃ,
Καὶ βάλῃ κρητῆρα, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσῃ.
Ἄλλος δ' αὖτ' εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν πολίης ἐπὶ νηὸς,
Τηλὲ φίλων ἀπόληται, ἀλωλότε ὥστε Ὀδυσῆος;
Οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλοιεν πόνον ἄμμι.
Κτήματα γάρ κεν πάντα διασσείμεθα, οἶκόν δ' αὖτε
Τοῦτο μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἠδ' ὅστις ὀπάσσῃ.
Ὡς φάν. ὁ δ' ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσετο πατρὸς

Εὐρυ-

Εὖρυσὸ, ἔνθ' ἦτοι χρυσοῦς καὶ χαλκοῦς ἵκετο,
Εὐθὺς τ' ἐν χηλοῖσιν, ἅλις τ' ἐυᾴδεος ἔλαιον.
Ἐν ᾗ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο
Ἑστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν αὐτὸς ἔχοντες,
Ἑξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες, εἴποτ' Ὀδυσσεὺς
Οἰκαδε νοστήσειε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
Κληῖδι δ' ἔπιτον ζαοῖσι πυκινῶς ἀραρυῖα,
Δικλίδες ἐν ᾗ γυνὴ παρὰ νύκτας, καὶ ἧμαρ,
Ἐσπ' ἢ πάντ' ἐφύλασσε νέῳ πολυϊδρείῃσιν,
Εὐρύκλει', Ὦπος θυγατρὸς Πεισηνορίδαο.
Τῷ τότε Τηλέμαχος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε.
Μαῖ', ἄγε δή μοι οἶνον ἐυ ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον
Ἡδὺν, ὅτις μετὰ τὸν * λαρώτατος ὃν σὺ φυλάσσεις,
Αἴνον ὀιομένη τὸν κάμμορον, εἴποθεν ἔλθοι
Διογενὴς Ὀδυσεὺς, φύξιμον καὶ κῆρας ἀλύξας.
Δώδεκα δ' ἔμπλησον, καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
Ἐν δὲ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐυῤῥαφέεσσι δοκῆσιν·
Εἴκοσι δ' ἴσα μίτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
Αὐτὴ δ' εἰν ἑὸς πᾶσι· τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω.
Εἰσόκε γὰρ ἐγὼν ἀρήσομαι, ὅππότε κεν δὴ
Μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀνάβῃ, κοίτης τε μέδηται,
Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστου κευσόμενος πατρὸς φίλου ἤν που ἀκούσω,
Ὡς φάτο, κάκκυσεν ᾗ φίλη τροφὸς Εὐρυκλεία,
Καί ῥ' ὀλοφυδνὰ γόωσα ἔπος πτερόεντα προσηύδα.
Τίπτε δὴ τοι, φίλε τέκνον, κυὶ φρεσὶ τῶτο νοήσας
Εἶπες; πῆ δ' ἐθέλεις εἶσαι πολὺν ἐπὶ γαῖαν,
Μοῦνος ἐὼν ἀγαπητὸς; ὁ δ' ἄλλετο τηλόθι πάτρης
Διογενὴς Ὀδυσεὺς, ἀλλοπρόσ' ἐν δήμῳ·
Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὸν φράζονται ὀπίσσω,
Ὡς κε δόλῳ φθίσῃς, τεόν δ' αὐτοὶ πάντα δάσωνται.
Ἀλλὰ μὺ' αὖθ' ἑπὶ * σεῖσι καθήμενον, ἠδέ τι σῷ χρὴ
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὸν πάσχειν, ἠδ' ἀλάλησθαι.
Τῷ δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Θάρσει, μαῖ· ἐπεὶ ἦ μὲν οὐ νεῖ θεὸς ἅδε γε βουλή·
Ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τόδε μυθήσασθαι,
Πρίν γ' ὅτ' ἂν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται,

Ἢ αὖ-

Lætum, ubi cumulatum aurum & æs jacebat,
Veſtíſque in ciſtis : abundéque odoriferum oleum.
Ibi verò dolia vini veteris dulcis
Stabant, purum divinum potum intus habentia,
Ordine ad murum aptata, ſi quando Ulyſſes
In patriam revertereтur, etiam dolores multos paſſus.
Obſeratæ verò erant fores accuratè aptatæ,
Duplici clave intus aut è mulier cuſtos noctéſque diéſque
Erat, quæ omnia aſſeruabat mentis multa ſolertia,
Euryclea Opis filia Piſenoridæ,
Hanc tunc Telemachus alloquutus eſt in thalamũ vocatam,
Nutrix agè mihi vinum in amphoris hauri
Suave, quod quidem poſt illud dulcius eſt quod tu ſervas
Illum expectans infeliciſsimum, quando venerit
Generoſus Ulyſſes, mortem & fatum poſtquam evitaverit.
Duodecim verò imple & operculis apta omnia :
Mihi verò farinam infunde benè conſutis utribus :
Viginti autem ſint menſuræ molitæ farinæ.
Ipſa verò ſola ſcias : hæc autem congregata omnia ſint.
Sub noctem enim accipiam, quando certè jam
Mater ad cœnaculũ conſcenderit, lectíque curam habuerit.
Vado enim ad Spartam & Pylum arenoſam,
Reditum interrogaturus patris chari ſicubi audiero.
Sic dixit, ejulavit verò chara nutrix Euryclea,
Et quidem lugens, verba alata dixit,
Cur verò tibi, chare fili, in mente hæc ſententia
Eſt ? quónam vis ire multam per terram,
Solus cum ſis dilectus ? is verò perijt longè à patria terra
Generoſus Ulyſſes, ignoto in populo :
Illi vero tibi ſtatim profectò mala machinabuntur poſt hac
Ut dolo pereas, hæc verò ipſi omnia dividant.
Sed mane hîc apud tuos ſedens, neutiquam te oportet
Per pontum indomitum mala pati, neque errare.
Hãc vero rurſus Telemachus prudens cõtra alloquutus eſt,
Confide nutrix : quia non abſque deo hoc conſilium eſt.
Sed jura ne matri charæ hæc dixeris,
Priuſquam undecimaque duodecimaque dies aderit,

Telemachus Eurycleam nutricem alloquitur.

Viaticum paratur navigaturo Telemacho.

Euryclene reſponſio.

Telemachus Eurycleam ſolatur.

Aut

Aut ipſa deſideret, & me ſoluiſſe reſciverit,
Videlicet ne flens pulchrum corpus lædat.
Sic loquuta anus deorum magnum juramentum juravit.
Cæterùm poſtquam juravit perfecítque juſiurandum.
Statim poſtea illi vinum in amphoris hauſit:
Farinam autem illi infudit benè conſutis in utribus.
Telemachus autem domum ingreſſus cum procis verſabatur
Tum rurſus alia cogitavit dea cæſia Minerva,
Telemacho autem aſsimilata urbem obibat
Et ſingulis viris aſtans dicebat ſermonem,
Sub noctem verò ad navem celerem congregari juſsit.
Ipſa rurſus Phronij Noëmonem clarum filium
Rogabat navem celerem, ille verò ipſi ultrò promiſit.
Occidítque ſol obumbrabantúrque omnes viæ.
Et tunc navem celerem in mare protraxit, & omnia in ipſa
Arma poſuit, quæ naves benè tabulatæ ferunt.
Statuit in extremitate portus, circum autem eximij ſocij
Frequentes congregabantur. dea vero concitabat ſingulos.
Tunc alia cogitavit dea cæſia Minerva,
Feſtinavit ire ad domum Ulyſsis divini:
Hîc procis dulcem ſomnum infudit.
Diſturbavit autem bibentes: è manibus verò excuſsit pocula.
Hi verò dormitum feſtinabant in urbem, neque amplius
Sedebant, poſtquam ipſis ſomnus palpebris incidit.
Cæterum Telemachum alloquuta eſt cæſia Minerva,
Evocatum ex ædibus benè habitatis,
Mentori ſimilis facta tum corpore tum voce:
Telemache, jam ſanè bellicoſi ſocij
Aſsident remigio tuam expectantes alacritatem:
Sed eamus, ne diutiùs differamus iter.

Minervæ ſollicitando. Sic certè locuta præceſsit Pallas Minerva
Subitò: ille autem continuò ad veſtigia ſequutus eſt deæ.
Cæterùm poſtquam ad navem pervenerunt æque maro,
Invenerunt poſtea ad littus comatos ſocios.
Hos verò interfatus eſt divus Telemachus,

Telemachus ſocios alloquitur. Venite amici, viatica feramus: omnia enim jam
Congregata ſunt in ædibus, mater verò neutiquam ſcit,

Neque

Η σὺ τλὴ πολίοιο, ἢ ἀφορμηθέντος ἀκούσῃς·
Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατ' ἄκρης κλαλὸν ἰάπτῃ.
Ὡς ἄρ' ἔφη, χρηΐς δ' ἦεν μέγαν ὄρνιν ἀπούρας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄμβασιν τε πλευτήσεν τε τὸν ὄρνιν,
Αὐτίκ' ἔπειτα οἱ εἶνον ὑπ' ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσεν,
Ἐν δὲ οἱ ἄλφιτα χεῦεν ἐυῤῥαφίοισι θοῆσιν.
Τηλέμαχος δ' ἐς δῶμα κατ' ἰὸν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
Ἐνθ' αὖ ἄμ' εἰσόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατ' ἄστυ ἄλυτο πάντη,
Καί ῥα ἑκάστῳ φῶτι παρεστιδὸν φάτο μῦθον,
Ἐκτορίδης δ' ἐπὶ τῷ γε θοὰ ἠλιβάτοιο ἀνώγει.
Ἡ δ' αὖτε Φρονίοιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
Ἥπτε νῆα θοὴν· ὁ δὲ οἱ ἐκ φρένα πείθετο πάντα.
Δύσετό τ' ἠέλιος, κατά τε πᾶσαι ἀγυιαὶ
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
Ὁπλ' ἐτίθει τά τε νῆες ἐυσσέλμους φορέουσιν.
Κτῆσιν δ' ἐπ' ἰχριῆς λιμένος, ἀρὲ δ' ἐσθλοὶ ἐπῆγον
Ἀθρόοι· ἠγερέθοντο· θεὰ δ' ἄτρυνεν ἕκαστον.
Ἐνθ' αὖτ' ἄμ' εἰσόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Βῆ δ' ἴμεν ἐκ δώμοιο κατ' Ὀδυσῆος θείοιο.
Ἐγχυ μνηστῆρσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν,
Πλάζε δ' ἐπινεύοντας· χειρῶν δ' ἐκβάλλε κύπελλα,
Οἱ δ' εὗδον ἀρίστοισι κατ' ἄστεϊ· οὐδ' ἄρ' ἔτι δηὖ
Εἶατ', ἐπεὶ σφίσιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπέπλει.
Αὐτὰρ Τηλέμαχον ἐκκοσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἐκκοσκαλίσασ' μεγάροιο εὐναιετάοντος,
Μίντορα εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν·
Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τοι ἐτώσιμοί εἰσὶ ἑταῖροι
Εἶατ' ἐπηρεφέες· τὴν δὲ πτοιδίζουσι κέλευθον
Ἀλλ' ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ἐόντε.
Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδ' ἁλάδε σφε,
Βῶλον ἐπὶ ψαμάθοις ἐπὶ δίυλι κεκμηκόσι ἐπίεσσε.
Τοῖσι δὲ κὴ μετέφη ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο,
Δεῦτε φίλοι, ἕλκωμεν ὕδωρ, πάρεστι γὰρ ἤδη
Αἰθὲ σὺν μεγάρῳ, μήτης δ' ἐμὴ ἔπλετο πίσυρσι,

Οὐδ' ἄλλαν δμωαί· μία δ' οἵη μῦθον ἄκουσεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο.
Οἱδ' ἅμα πάντα φίεσθε ὑποσχόμεν' ἐπὶ νηΐ
Κάτθεσαν ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός·
Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη.
Νηῒ δ' ὁλοὴ πρύμνη κατ' ἄρ' ἵζετο, ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
Ἕζετο Τηλέμαχος· τοὶ δ' ἧρσμησί τ' ἴλυσσον,
Αὐτὰρ ἐπὶ κληῖσι καθίζον· τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀκρηῆ Ζεφύροιο, κελαδεινὸν ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐπέρεσθε θοὴν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν
Οἶνον ἄπο ληΐδος, τοὶ δ' ὀτρυνθέντες ἄκουσαν,
Ἰσὰν δ' εἰλάπινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες· κὰδ δ' αὐτόθεν ἔστασαν ἔδησαν,
Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ὑπερκάπτοισι βοεῦσιν.
Ἔκρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον· ἀμφὶ δ' ἄρα κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης·
Ἣδ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
Δησάμενοι δ' ἄρα ἔργα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
Στήσαντο κρητῆρας ὑπερφιάλους οἴνοιο.
Λείβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσιν·
Ἐκπάγλως δ' ἁλίαστος Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μὲν ῥ' ἤγε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Γ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τ' Ομήρου Οδυσσείας.

Τηλέμαχον ἐλθόντα εἰς Ἀθήνας ξενίζει Νέστωρ, καὶ διηγεῖται αὐτῷ τὰ συμβεβηκότα τοῖς Ἕλλησι, καὶ τὸν ἐν Τροίᾳ ἀπόπλουν. πυθόμενος δ' ἃ τὴν οἰκίαν μνηστῆρες, καὶ γυμνάσας τὸν Ἀθηνᾶν ἀπίστων, θυσίαν αὐτῇ ἐπιτελεῖ. λαβὼν δὲ ὁ Τηλέμαχος ἅρμα εἰς Πύλον Νέστορος ἔρχεται, εἰς Σπάρτην ἀπαίρει, νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένης ξενίζονται παρὰ Διοκλεῖ ἐν Φηρσῖς.

ΑΛΛΗ.

Neque aliæ ancillæ, unica ſola rem audivit.
Sic certè loquutus præceſsit, hi ſimul ſequebantur.
Ipſi vero ſimul omnia ferentes benè tabulatam in navem
Depoſuerunt, quandoquidem præcepit Ulyſsis charus filius,
Telemachus vero navem conſcendit, duxit autem Minerva.
Navis autem in puppe conſedit, prope autem eam
Sedebat Telemachus: ipſi verò oram ſolvebant,
Etiam ipſi aſcendentes per tranſtra ſederunt:
His verò ferentem ſecundum ventum miſit cæſia Minerva
Haud miſcentem Zephyrũ reſonantem per obſcurũ pontum.
Telemachus autem ſocios hortatus juſsit — Telemachus navigat Pylum.
Arma aptare: hi verò adhortantem audiverunt.
Malum autem abjegnum cavam intra baſem
Conſtituerunt elevantes rudentibus autem colligarunt.
Traxerunt autem vela alba benè tortis lotis.
Implevit autem ventus medium velum, circa autem fluctus
Carinam purpureus inſonabat nave eunte:
Illa currebat per fluctus, ſulcans vadum.
Ligantes autem arma celerem per navem nigram,
Conſtituerunt crateras plenos vini.
Libabant autem dijs immortalibus ſempiternis:
Ex omnibus autem potiſsimum Jovis glaucis oculis filiæ,
Per totam noctem quidem illa & diem traijciebat iter.

ARGUMENTUM TERTII LIBRI ODYSSEÆ.

TElemachum venientem cum Pallade hoſpitio ſuſcepit Neſtor, & enarrat illi quæ acciderint Græcis, & ex Troja navigationem: ut autem audivit ea quæ de proceſsu dixit, & cognoſcens Palladem diſcedentem, ſacrificium illi facit: ut accepit autem Telemachus currum, cum Piſiſtrato Neſtoris filio in Sparten diſcedit, nocte autem facta hoſpitio excipitur apud Dioclem in Pheris.

ALIUD.

Γ. Nestor susceptit, abiit ipse cum filio, dea autem evolavit.

SOl vero surrexit relicto pulchro lacu
Cœlum ad firmum, ut immortalibus illucesceret,
Et mortalibus hominibus super fertilem terram.
Illi verò ad Pylum Nelei bene ædificatum oppidum
Pervenerunt: ipsi verò in littore maris sacra faciebant,
Tauros omnino nigros Neptuno cærulea cæsarie:
Novem autem sedilia erant, quingenti in singulis
Sedebant, & præbebant singulis novem boves.
Hîc illi viscera gustarunt, deo autem coxas incendebant,
Ipsi verò rectà portum subeunt, atque vela navis æquatæ
Contrahunt tollentes, illâque firmarũt, ipsi vero egressi sunt.
E verò Telemachus nave exivit ducebat verò Pallas.
Illum prior alloquuta est dea cæsia Minerva,

Minerva Telemacho loquitur.

Telemache, non quidem te decet amplius pudor:
Ejus enim gratia & pontum pernavigasti, ut audires,
Patrem ubi occultet terra, quódnam fatum consequ. sit.
Sed agè nunc rectà vade ad Nest. equorum domitorem.
Videamus si quod consilium in præcordijs celat:
Precare verò ipsum ut vera dicat.
Mendacium enim non dicet: valdè enim prudens est.

Telemachus Minervam alloquitur.

Hanc rursus Telemachus prudens contrà allocutus est,
Mentor, quo, pacto accedam, quo pacto salutabo ipsum?
Neque unquam sermonum experimentũ habeo prudentium:
Pudor enim juvenem virum seniorem interrogare.
Hunc autem rursus alloquuta est dea cæsia Minerva,
Telemache, alia quidem in mente tua perspicies,
Alia verò & Deus suggeret: non enim puto
Te diis invitis natumque esse, nutritumque.
Sic quidem loquuta præcessit Pallas Minerva
Celeriter: ille verò continuò post vestigia incedebat deæ.
Venerunt autẽ in Pyliorũ virorũ congregationẽ & consessũ,
Hîc sanè Nestor sedebat cum filijs, circum autem socij

Convi-

ΑΛΛΗ.

Γάμμ', κατὰ Νέστωρ ἔκτο, Ζωννῦτο δ' ὃς ἥι, θεὰ δ' ἕσπη.

ΗΕΛΙΟΣ δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
Οὐρανὸν εἰς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ,
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Οἱ δ' ἵκανον Πύλον, Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἵξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὸν ῥίζον,
Ταῦροι πεμμέλανες Ενοσίχθονι κυανοχαίτῃ·
Ἐννέα δ' ἕδραι ἦσαν, πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
Εἵατο, καὶ σφύζοντο ἑκάστοθι σύνεα βώεσσι.
Ἐννὰ δ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θηῆ δ' ἐπὶ μηρία καῖον,
Οἱ δ' ἰθὺς κρίνοντο, ἰδ' ἱστία νηὸς ἔτειναν
Στεῖλαν ἀείραντες, τλὺν δ' ἄρμενον· ὲν δ' ἔβαν αὐτοὶ,
Ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'· ἦρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν πρότερη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλέμαχ', ἐ μὲν χρὴ ἴτ' αἰδῶς δ' ἠδαμόν·
Τοὔνεκα δὴ κὴ πόντον ἐπέπλως ὄφρα πύθηαι
Πατρὸς, ὅπου κύθη γαῖα, κὴ ὅν τινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν αὐτὸς κίε Νέστορος ἠπιοδάμοιο·
Εἰδήμεν γὰρ καὶ τὸν ἐνὶ φρεσὶ κέκευθε.
Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὄπιν τημερτέα εἰπεῖν·
Ψεῦδος δ' οὐ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένός ἐστι
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένε Μέντορ ἀτειρὲς
Μέντορ, πῶς κ' ἄρ' ἴοι, πῶς τ' ὄρ προσπτύξομαι αὐτὸν;
Οὐδέ πω μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσιν·
Αἰδὼς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,
Ἄλλα δ' ὑπ' δαίμονος ὑποθήσεται· οὐ γὰρ ὀΐω
Οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τετραφάμεν τε·
Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἕπετο μετὰ ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Ἵξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἀγορὴν τε καὶ ἕδρας·
Ἔνθ' ἄρα Νέστορ ἧστο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι

γε κρέ- Δαῖτ' ἐτετυκόμμοι καὶ κρέα ὤπτων, ἄλλα δ' ἔπειρον.
ατ' ὤπ- Οἱ δ' ὡς οὖν ξεῖνοι ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,
των, Χερσίν τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον.
ἄλλατ' Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἦλθεν·

Ἀμφοτέρω ἕλε χεῖρε, καὶ ἵδρυσεν περὶ δαιτὶ
Κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίησι,
Παὰρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατρὶ ᾧ.
Δῶκε δ' ἄρα σφι σλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευε
Χρυσείῳ ἐν δέπαϊ· δειδισκόμενον δ' ἠρᾶτο·

Παλλάδ' Ἀθηναίην κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο,
Εὔχεο νῦν αὖ ξείνῃ Ποσειδάωνι ἄνακτι·
Τῷ γὰρ καὶ δαίτης ἰώτισσατε δεῦρ' ἀγάγοντες.
Αὐτὰρ ἐπὰν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι ἠδὲ γένηαι ἐσθλὰ,
Δὸς καὶ τῷ τὴν ἴσσατο δέπας μελιηδέος οἴνου
Σπεῖσαι· ἐπεὶ καὶ τῶνγε οἴομαι ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθ' πάντας ἀνθρώπους· ἀθέμιστος δ' ἐμοὶ αὐτῷ
Τοιῶνδε τι ἀθανάτοιο δόσιν χρύσειον ἄλεσθαι.
Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ θέτο δέπας ἡδέος οἴνου.

Χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένα οἷσιν ἐνῆεν δίκαια,
Οὕνεκα οἱ πρώτῃ δῶκε χρύσειον ἄλεσθαι
Αὐτίκα δ' εὔχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
Κλῦθι Ποσείδαον γαιήοχε, μηδὲ μεγήρῃς
Ἡμῖν ἰχνυμένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα·

Νέστορα μὲν πρώτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὄπασσε,
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβήν.
Σύμπασι Πυλίοισιν, ἀγακλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
Δὸς δ' ἔτι Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ πρέξαντι νέεσθαι,
Οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα θοῇ ἐν νηῒ μελαίνῃ,

Ὡς ἄρ' ἔφατ' εὐχετόωτο, καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα.
Δῶκε δ' Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον,
Ὡς δ' αὖτως ἠρᾶτο Ὀδυσῆος φίλος υἱός.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἄρ σπεῖσάν τε καὶ ἐπίοσαν ὅσσ' ἐθέλησαν,
Μοίρας δασσάμενοι, δαίνυντ' ἐρατεινὰ δαῖτα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἧστο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Νῦν δὴ νήϊδίην ἐστὶ μετειπέμεν καὶ ἐρέσθαι

Ξείνους

Convivium apparantes carnes assabant, aliáque trajiciebant.
Illi vero igitur ut hospites viderunt, conglobati venerũt omnes
Manibúsque prehensabant, & consedere jusserunt.
Primus Nestorides Pisistratus propè accedens,
Utrorúmque prehendit manum, & collocavit ad epulum
Pellibus in mollibus ad arenas marinas,
Juxtaque fratrem Thrasymedem, & patrem suum.
Præbuit autem viscerum partes, infundebátque vinum
Aureo in poculo: propinans autem allocutus est
Palladem Minervam filiam Jovis ægidem habentis,
Supplica nunc ô hospes Neptuno regi:
Hujus enim dapium participes fuistis huc venientes.
Cæterum postquam libaveris & supplicaveris ut decens est,
Da & huic deinde poculum dulcis vini
Libare, quoniam etiam hunc puto immortalibus
Supplicare: omnes verò dijs indigent homines,
Sed junior est, ætate similis mihi ipsi:
Propterea tibi priori dabo aureum poculum.
Sic loquutus in manibus ponit poculum dulcis vini.
Gavisa est autem Pallas propter prudentem virum justum,
Et quòd ipsi priori præbuerit aureum poculum.
Statim supplicavit multa Neptuno regi,
Audi Neptune terram continens, non autem invideas
Nobis supplicantibus perficere hæc opera.
Nestori quidem primò & filiis gloriam præbe.
Cæterùm postea alijs da gratam remunerationem,
Cum omnibus Pylijs ob inclytam Hecatombam,
Da insuper Telemachum & mecum confecta redire,
Cujus gratia huc venimus celeri cum nave nigra.
Sic certè deinde precabatur, & ipsa omnia perficiebat,
Dedit verò Telemacho pulchrius poculum rotundum.
Ut verò sic supplicabat Ulyssis charus filius,
Hi postquam assarunt carnes superiores & abstraxerunt,
Partibus distributis, celebrarunt splendidum convivium.
Cæterùm postquam potus & cibi desiderium exemerunt,
His certè sermonibus cœpit Gerenius eques Nestor:
Nunc certè satius est inquirere & interrogare

Pisistrati erga gere 5 grinos humanitas.

Nestor advenas alloquitur.

Hoſpites quinam ſint, poſtquam ſaturati ſunt cibo.
O hoſpites, quinam eſtis? unde navigatis humidas vias?
An ob aliquod negotium, aut temerè erratis,
Tanquam prædones per mare? qui errant
Animis in diſcrimen conjectis, malum alienis ferentes.
Hunc rurſus Telemachus prudens contrà allocutus eſt,
Confidens; ipſa enim intra præcordia confidentiam Pallas
Poſuit, ut ipſum de patre abſente interrogaret,
Et ut ipſum gloria ingens inter homines conſequatur.
O Neſtor Neleiade, ingens gloria Græcorum,

Telemachus reſpondet & interrogat Neſtorem.

Interrogas unde ſimus, ego quidem tibi enarrare poſſem:
Nos ex Ithaca ad Neium ſita venimus,
Negotium hoc privatum eſt, non publicum, quod dicam.
Patris mei rumorem magnum inquiro ſicubi audiero,
Divi Ulyſsis patientis, quem pridem ajunt
Unà tecum pugnantem Trojanorum urbem evertiſſe.
Alios quidem omnes quotquot cum Trojanis pugnarunt,
Audivimus quo in loco unus quiſque perijt ſæva morte:
Illius verò mortem incognitam fecit Jupiter
Neque quiſquam poteſt clarè dicere ubinam perierit,
An ille in continenti, domitus ſit à viris hoſtibus,
An in pelago inter fluctus maris.
Ejus gratia nunc ad tua genia venio, ſiquidem velis
Illius ſævam mortem dicere, ſicubi videris
Oculis tuis, an alterius orationem audieris
Errantis. nimium enim ipſum ærumnoſum peperit mater.
Neque ullo pacto me veritus blandiaris neque miſertus,
Sed planè mihi narres utcunque contigit videre:
Supplico, ſi unquam tibi pater meus bonus Ulyſſes,
Sive dictum ſive factum promittens perfecit.
Populo in Trojanorum, ubi paſsi eſtis clades Græci,
Horum nunc mihi memor ſis, & mihi veritatem dicas.

Neſtor Telemacho reſpondet.

Hujic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
O amice, quoniâ me memorem facis calamitatis quâ in illo
Populo paſsi ſumus robore indomiti filij Achivorum,
Sive quæcunque cum navibus per obſcurum pontum
Errantes ad prædam ubi duxerat Achilles,

Sive

Τίνες οἵ τινές εἰσιν, ἐπεὶ πάρπροσθε ἰδυσθε.
Ω ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πολιῆθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Ἢ τί κ' πρῆξιν, ἢ μαχλίδιοι ἀλάλησθε
Οἷά τε λῃστῆρες ὑπεὶρ ἅλα; ἦ τοὶ γ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Θαρσήσας· αὐτὰρ γὰρ σοὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
Θῆκ', ἵνα μιν σφεῖ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἕροιτο,
Ἠδ' ὅσα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχησιν.
Ω Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Εἴρεαι ὅσσ' ἐπάθον οἱ ἐμὸν ἐν δὴ κατὰ πατρίδ' ἐόντες
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπὸ Νηΐῳ εἰλάλεθμῳ.
Πρῆξις δ' ἣν ἰδίῃ, ἐ δήμιος, ἣν ἐ ἀγορεύω.
Πατρὸς ἐμοῦ κλέος ἐσθλὸν ἐυρὺ μετέρχεται οὐρανὸν εἴσω,
Δίου Ὀδυσσῆος· πολλοὶ φέρτερος ἦν ποτὶ φασιν
Σοὶ ζοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.
Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντας ὅσοι Τροίηι πολεμίζον.
Πευθόμενοι ἦλθ' ἔκαστος ἀπώλεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
Κεῖνον δ' οὐ κῆ ὀλίεθρον ἀπουρίαι ἦκεν Κρονίων.
Οὐ γάρ πω δυώατον σίφι εἰπέμεν ὁππῆθ' ἅλιλτο,
Εἰθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δῦμεν ἀνδρείοισι δυσμήνοισιν,
Εἴτε κῆ ἐν πελάγει μετ' ἀνήμοισιν ἀμφιτέλησε.
Τοὔνεκα νεῦ τοι ἐγὼ ἀνὰ μεγάρου ἰκόμεσθα
Κεῖνον λυγρὸν ὄλεθρον ἐσαυσῶν, ὅππου ἕπεσθε.
Ὀφθαλμοῖσι πεῖσιν, ἃ δὴ μῦθον ἄκουσας
Πλαζομένου, πέρι γάρ μιν ἐΐζυρον τέκε μήτηρ.
Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων,
Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως λώβησεν ὀπωπῆς·
Λίσσομαι εἴ ποτέ τοι τε πιστὸς ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
Ἢ ἔπος ἢ ἔ τι ἔργον ἐπισπεῖν ἐξετέλεσσε
Δήμῳ σοὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' Ἀχαιοί,
Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι κατὰ μοῖραν ἐνίσπες.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ω φίλ', ἐπεὶ μ' ἔμνησας οἰζύος ἣν σὺ κατείνᾳ
Δήμῳ ἀνὰ πλῆθος μυρίον ἄρνυτο ἧος Ἀχαιῶν,
Ἦ ῥα ὅσα ξυνὸν νηυσὶν ἐπ' ἠερόεντα πόντον
Πλαζόμενοι κτεῖνόν τε λεηλάτεόν τε Ἀχαιοὶ,

Η δ' ὅτε κὴ τρὶς ἄεξε μάχα Πελάσγιος ἀνὴρ
Μαρναμενῦ, ἔνθα δ' ἔπειτα κατέκτανεν ὅσσοι ἄριστοι·
Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖτο ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
Ἔνθα ὁ Πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀπτολέμοιο,
Ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱὸς ἄμα τρομερὸς κὴ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, τρῶάς μὲν ὀρίεν ταχὺς, οὐδὲ μαχητής.
Ἄλλα τί πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὸς τις κεν ὀνείην
Πάντα γε μυθήσαιτο κατ' ἀριθμὸν ὀτρηρῶν ἀνδρῶν τοσσάδε νῆας ἐίσας
χρ. ἐξάις Οὐδ' εἰπὼν τελέσειε γε κὴ ἐξάστιος * ὢν ἐνιαύων
τις ἐξερέοις ὅστε κεῖθι πάθον κακὸν δῖοι Ἀχαιοὶ
τ' ἄορ Πολὺ κεν ἀνιηθείς (ἰὼ πατρὸς γαίαν ἵκοιο.
μίμνων Εἰνάετες γὰρ σφιν κακὰ μήχεσθον ἀμφὶ πονητὼ
Παντοίοισι δόλοισι· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
Ἐνθ' οὔ τίς ποτε μῆτιν ὀμοιωθῆμεν ἔμοιγε
Ἦλθ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐγὼ περὶ δῖον Ὀδυσσῆα
Παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ πρὸς· εἰ ἐτεόν γε
Κεῖνο ἔκτορος ἐστὶ σάος μ' ἔτι εἰσορόωντος·
Ἦ τοι γὸ μύθοι γε ἰοικότες, οὐδέ κε φαίης
Ἀνδρὶ νεώτερον οὐδὲ ἰοικότα μυθήσασθαι.
Ἐνθ' ἤτοι εἶως μὲν ἐγὼ περὶ δῖον Ὀδυσσῆα
χρ. δίχα Οὔ τί ποτ' εἶν ἀγορῇ * δίχ' ἐβαζόμην, οὔτ' ἐν βουλῇ,
βαζο- Ἀλλ' ἅμα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
μὴν, Φρασζόμεθ' Ἀργείοισιν ὅπως ἔχ' ἄριστα γένηται.
Αὐτὰρ ἐπὴν Πελάσγιον πόλιν ἀμφιπερσόμεθ' αἰπὺν,
Βῆμεν δ' ἐν νήεσσι· θεὸς δ' ἐπίδωσιν Ἀχαιοῖς.
Καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον
Ἀργείοις· ἐπὴ ἦσι νοήμονες ἠδὲ δίκαιοι
Πάντες ἔσαν· τῷ σφῶϊν πολλὲς κακὸν οἴτον ἐπάσσεν,
Μητίσας ἐξ ὀλοῆς Γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης,
Ἥ τ' ἔρεν Ατρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τῶ ὄ κ' ἀολισσαμένω ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς
Μαῦον, ἀτὰρ ἔ κὴ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα
(Οἱ δ' ἦλθον οἶνα βεβαρηότες ἥες Ἀχαιῶν)
Μῦθον μυηίσαμην τῷ εἵνεκα λαὸν ἄγειρον.
Ἐνθ' ἤτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
Νόστε μιμνήσκεσθ' ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐΐδετην· βούλετο γάρ μιν

Λαὸν

Sive quæcunque circa urbem magnam Priami regis
Pugnavimus, ubi ſubinde occiſi ſunt quotquot optimi.
Illic quidem Ajax jacet martius, illic Achilles,
Illic verò Patroclus dijs conſilio æquiparandus.
Illic meus dilectus filius unà & fortis & inculpabilis
Antilochus, ſupra modum currendo velox, atque pugnator,
Aliáque multa præter hæc paſsi ſumus mala: quis illa
Omnia utique enarret inter mortales homines?
Neque ſi quinquennio utique & ſexennio hic permanens
Interrogaveris, quæ illic paſsi ſunt mala divi Græci:
Prius quidem tædio affectus tuam ad patriã terrã perveneris.
Novennio enim ipſis mala nexuimus circùm.
Omnigenis dolis: vix tandem finem dedit Jupiter.
Ibi nullus unquam prudentia ſimilis eſſe palàm
Voluit, nam valdè multùm vincebat divus Ulyſſes
Omnimodis dolis, pater tuus: ſiquidem tu verè
Illius filius es, admiratio me tenet aſpicientem.
Profectò enim ſermones ſimiles, neque tu diceres
Virum juniorem, uſque adeò ſimilia loqui.
Ibi profectò uſque quidem ego & divus Ulyſſes,
Nunquam in concione diverſũ dicebamus, neque in conſilio:
Sed eundem animum habentes mente & prudenti conſilio,
Conſultabamus Græcis, ut quam eximiè optima fierent.
Cæterum poſtquam Priami urbem expugnavimus excelſam
Abivimus in navibus, deus autem diſperſit Græcos.
Et tunc certè Jup. triſtem in mente machinabatur reditum De Achivorum diſſidio
Græcis, nam neque prudentes neque juſti (ſunt,
Omnes erant: ideóque ipſorũ plures malũ fatum conſequuti
Ira ex pernicioſa Minervæ terribilem patrem habentis,
Quæ contentionem Atridas inter utroſque immiſit.
Hi verò convocatis ad concionem omnibus Achivis
Fruſtrà, ſed neque ex officio ad ſolem occidentem,
(Illi verò venerunt vino gravati filij Achivorum)
Sermones explicabant, cujus gratia populum congregârant.
Ibi tum Menelaus jubebat omnes Græcos,
Reditus memores eſſe ſuper lata dorſa maris.
Neque Agamemnoni penitus placebat, volebat ſanè

Populum

Populum detinere & facere sacras hecatombas,
Ut Palladis vehementem iram placaret.
Stultus, neque istud noverat, quod non persuasurus erat.
Non enim statim deorum vertitur mens sempiternorum.
Sic hi quidem asperis intes se altercantes dictis
Stabant, ipsi verò surrexerunt fortes Græci
Clamore ingenti : bifariam autem ipsis placebat consilium,
Noctem quidem dormivimus pernicioſa mente cogitantes
Invicem (insuper enim Jupiter parabat damnum maximum)
Mane autem quidem naves deduximus in mare humidum,
Résque imposuimus, demissas zonas habentésque mulieres,
Dimidij autem populi retenti sunt manentes
Ibi apud Atridem Agamemnona pastorem populorum.
Dimidij autẽ conscensa nave profecti sumus, hæ autem valdè
Navigabant: stravit autem deus monstrosũ pontũ: (velociter
In Tenedum autem ubi venimus, fecimus sacra dijs,
Domũ pervenire cupientes, Jup. autẽ nondũ curabat reditũ
Infestus, qui contentionẽ concitavit malam secundò iterum.
Alij vero aversi ascenderunt naves remis utrinque impulsas,
Qui circa Ulyssem erant regem prudentem varij consilij,
Rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
Sed ego cum navibus congregatis quæ me sequebantur
Fugi, quoniã cognoscebam quòd jã mala meditabatur deus.
Fugit & Tydei filius bellicosus, excitavit & socios,
Serò autem ad nos venit flavus Menelaus,
In Lesbo autem offendit de longa navigatione deliberántes,
An supra Chium iremus asperam
Ad insulam Pſyriam, ipsam à siniſtris habentes,
An sub Chio ad ventosum Mimanta.
Rogavimus autem deum ostendere signum, sed hic nobis
Ostendit & jussit pelagus medium in Euboeam
Sulcare, ut quàm celerrimè infortunium fugeremus.
Cœpit autẽ stridulus ventus spirare, hæ autẽ valdè velociter
Piscosas vias percurrerunt & ad Geræstum
Nocturnæ deductæ sunt, Neptuno autem taurorum
Multas coxas imposuimus, pelagus magnum emensi.
Quartus dies erat quando in Argis naves æquales

Tydidæ

Λαοὶ ἰρυκακέειν, ✻ ῥίζειν δ' ἱερῆς ἐκατόμβας, χρέ-
Ὡς τὸν Ἀθωναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσωντο. ξας
Νήπιοι, οὐδὲ τὸ ἤδη ὃ μὴ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αὖψα θεῶν τρέπεται νόος αὐτὰρ ἐόντων,
Ὡς τὰ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβόμενοι ἐπέεσσιν 5
Ἔστην. οἱ δ' αὐέρυσσαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἡχῇ ἠαχούσῃ· δίχα δὲ σφίσιν ἴαδε βουλή,
Νυπτὰ μὲν αἰσυμᾶν χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
Ἀλλήλοις (ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖσι)
Ἠῶθεν δ' οἱ μὲν νῆας εἵλκομεν εἰς ἅλα δῖαν, 10
Κτήματ' ἐσαγείροντες, βαθυζώνους τε γυναῖκας·
Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες.
Αἰδὶ παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν.
Ἡμίσεες δ' αὖ καθέατο ἑλαυνόμεθ', αὐτὰρ ὃ μετὰ δῶκε
Ἐπλεον· ἐφόρεον γὰρ θεὸς μέγα κῦτος ὑπ' ὄντων. 15
Ἐς Τένεδον δ' ἐλθόντες, ἐρίξαμεν ἱερὰ θεοῖσιν,
Οἴκαδε ἱέμενοι· Ζεὺς δ' οὔπω μήδετο νόστον
Σχέτλιος· ὃς ῥ' ἔριν ὄρσε κακὴν μετὰ δεύτερον αὖ τις.
Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔσαν νῆας ἀμφιέλισσας,
Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην, 20
Λυσὲ ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι δῆριν φέροντες.
Αὐτὰρ ἐγὼ ζεῦν νηυσὶν ἀολλίσιν αὖ μετ' ἔπειτα
Φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδέος υἱὸς ἀρήϊος ὦρσε δ' ἑταίρους.
Οὐδὲ ὃ δὴ μετὰ νῦν γε κιὼν ξανθὸς Μενέλαος, 25
Ἐν Λέσβῳ δ' ἔτι μοι δολιχὸν πλόον ὀρμαίνοντας,
Ἦ ῥα νοησόμεθ' Χῖον ἰοείμεναι πετρήεσσαν,
Νῆσον ἐπὶ Ψυρίην, αὐτὴν ὑπ' ἀριστερὰ ἔχοντες,
Ἠὲ ὑπὲρ Χίου, πῃ λυμαίνεται Μίμας ὄρος,
Ἦ τόμεν ὃ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ἔγ' ἡμῖν 30
Δεῖξε, καὶ ὑμνήθημεν ἀλεγεινῶς μέσον οἰνοπα πόντον
Τέρσεσιν, ὄφρα τάχιστα ὑπὸκ κακότητα φύγοιμεν.
Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήτης, αἱ δ' ὃ μετὰ δῶκε
Ἰχθυόεντα κέλευθα διέσσυμεν, ἐς δ' Γερηστὸν
Ἐννύχιοι κατέσχομεν. Ποσειδάωνι δ' ἔρεξαν 35
Πολλοὶ ἐπὶ μηρί' ἔκηαν, πίλαγος μέγα μετρήσαντες.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην ὅτ' ἄρ' Ἀργεῖοι ἵππιοι

Τυδείδαι

Τυδείδεω ἕπεσθαι Διομήδεα ἱπποδάμοιο
Ἐξαπίνης. αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἵξον· εὐδὲ πατ' ἴσθμῳ
Οὔρεος ἐπηδὸν πρῶτα θεὸς ἐσσύμενον ἐέλσαι.
Ὡς ἦλθον φίλα τέκνα σὰ πυθόμενος· εὐδέ τι οἶδα

5 Κείνων οἵ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἵ τ' ἀπόλοντο.
Οσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι κεχήμενος ἠματίοισι
Πεύθομαι, ἣ δήμιος ἐὼν δαήσομαι, εὐδέ σε κεύσω,
Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἰοχεαιρέωνος,
Οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·

10 Εὖ δ' ἢ Φιλοκτήταο Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν.
Πάντας δ' ἰδομενῆος Κρήτας εἰσήγαγ' ἑταίρους
Οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ ἔπλετ' ἀπηύρα.
Ατρεΐδεω δ' ἢ κὴν αὐτὸ ἐκηβόλε νόσφιν ἐόντες.
Ως τ' ἤλθ', ὡς τ' Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.

15 Αλλ' ἦτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέπεσεν,
Ως ἀγαθὸν κὴ παῖδα κατακτάμεν υἱὸν ἀρῆος
Ανδρός· ἐπεὶ κὴ κεῖνος ἐπέσσυτο πατρὸς ἑοῖο,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα,
Καὶ σὲ φίλος (μάλα γάρ σ' ὁρόων κεχολώσεο μίγαν τε)

20 Αλκιμος ἔσσ', ἵνα πίς σε κὴ ὀψιγόνων ἐὺ εἴπῃ,
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ω Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
χρ. ἴσκο μόσιος Καὶ λίην κεῖνος μὲν ἐπέσσυτο, κὴ οἱ Ἀχαιοὶ
πό- 25 θεν. Οἴσυσιν κλέος εὐρὺ, κὴ * ἐσσομένοισιν ἀοιδήν.
Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δυώκαμεν ἶφθιμοῦν
Τίσασθαι μνησῆρας ὑπερφιάλους ἀλιτάνης,
Οἵτέ μοι ὑβρίζοντες ἀπείθελα μηχανόωντες.
Αλλ' ἤ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον
Πατρὶ τ' ἐμῷ κὴ ἐμοί· νῦν ᾗ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.

30 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
χρ. ἴσκε πας Ω φίλ', ἐπεὶ δὴ ζωὸν μ' ἐνέμνησας κὴ * ἔοικας,
Φασὶ μνησῆρας σῆς μητέρος οὔνεκα πολλοὺς
Εν μεγάροις εἶκεν σεθεν κακὰ μηχανάασθαι·
Εἰπέ μοι ἢ ἐκὼν ὑποδύμεναι, ἢ σέ γε λαοὶ

35 Εχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπιστρόμφοις θεῦ ὀμφῇ.
Τίς δ' οἶδ' εἴ κε ποτὲ σφι βίας ἀπὸ σεῖο σπάσεται ἐλθὼν,
Ἠ ὅλε μιῷ· ἐὼν, ἢ κὴ σύμπαντες Ἀχαιοί;

Εἰ γάρ

Tydidæ socij Diomedis bellicosi
Cõstituere, sed ego Pylũ versus cursũ tenui: nec unquã desiit
Ventus postquàm primùm deus præmisit flare:
Sic veni, dilecte fili, inscius, nec scio quicquam
De illis qui servati sint Achivorum, quique perierint.
Quæcunque autem in domibus sedens nostris
Audivi quatenus fas est doceberis, neque te celabo.
Benè quidem Myrmidonas dicunt iviſſe hasta exercitatos.
Quos duxit Achillis magnanimi præclarus filius:
Benè autem Philoctetem Pœantis illustrem filium.
Omnes autem Idomeneus in Cretam duxit socios
Qui fugerunt ex bello: pontus autem ipsi nullum abstulit.
Atridem autem & ipsi auditis, quanquam procul sitis,
Et quom venit, & quom Ægisthus molitus est tristẽ mortẽ.
Sed ille quidem etiam miserabiliter persolvit.
Quàm bonum, & filium interempti relictum esse
Viri, quoniam & ille ultus est patricidam
Ægysthum dolosum, qui ejus patrem inclytum interfecit.
Et tu amicè (valdè enim te video bonumque magnumque,)
Fortis sis, ut aliquis tibi, & posterorum bene dicat.

Telemachus Nestorem alloquitur

Hunc rursus Telemachus prudens contra alloquutus est:
O Nestor Neleiade magna gloria Græcorum,
Et jure ille quidem ultus est, & ei Græci
Deferent gloriam latam, & posteris præconium.
Utinam enim mihi tantam dij vim dediſſent
Ulciſci procos injuriæ molestæ causa,
Qui me contumelia afficientes nefanda moliuntur.
Sed nentiquam mihi hujusmodi destinarunt dij honorem
Patrique meo & mihi, nunc autem opus est pati nihilo secius.
Hunc autem mutuis excepit verbis Geren. eques Nestor,
O amice, quandoquidem de his admones & loquutus es,

Nestor Telemacho loquitur

Ferunt procos, tuam matrem propter, multos
Domi te invito mala machinari.
Dic mihi, an lubens victus es, an te cives
Odio habeant publicè sequentes dei Oraculum.
Quis novit an aliquando ipsorum violentiam puniet veniens,
Sive ille solus, sive universi Græci?

Si

Si enim te sic vellet amare cæsia Minerva, (riosi
Quémadmodũ Ulysis quondã supra modũ curã habuit glo-
Populo in Trojanorum, ubi passi sumus dolores Græci.
Non enim unquàm vidi usque adeò deos manifestè amantes,
Quemadmodùm illi manifestè astitit Pallas Minerva,
Si te adeò vellet amare, curaréque in animo,
Sanè quispiam illorum utique obliviscereturnuptiarum.
Hunc rursus Telemachus prudens contrà alloquutus est:
O senex nunquam hanc rem perfectam iri existimo.
Supra modũ enim magna dixisti, stupor me tenet: non utique
Speranti ea contingerent, neque si dij sic vellent. (mihi
Hunc rursus alloquebatur dea cæsia Minerva,
Telemache, quod tibi dictum effugit septum dentium?
Volente Deo nihi Facilè Deus sanè potest ex longinquo virum servare:
Mallem verò ego etiam dolores multos passus
est difficile. Domum redire, & reditus diem videre,
Potiùs quàm veniens perire incola, veluti Agamemnon
Perijt ab Ægistho fraude & sua uxore.
Verũ enimvero mortem omnibus communem, neque dij ipsi
Etiam ab amato viro poterunt arcere, quandocunque tandem
Fatum pernicioſum corripuerit asperæ mortis.
Hunc rursus Telemachus prudens contrà alloquutus est,
Mentor, ne amplius hæc differamus tristes quamvis.
Illi verò non amplius reditus verus, sed ei jam
Destinarunt immortales mortem & fatum nigrum.
Nunc verò volo dictum aliud inquirere & interrogare
Nestorem, quoniam supra modũ novit jura & ingenia aliorũ.
Ter enim ipsum dicunt imperasse sæculis virorum,
Atque mihi immortalibus æquiparatur aspectu,
O Nestor Neleiade, tu verò verum dic,
Quomodo mortuus est Atrides latè imperans Agamemnon?
Ubi Menelaus erat? quam illi machinatus est mortem
Ægisthus dolosus? quoniam occidit se multò præstatiorem
An non in Argo erat Achaico, an alicubi alibi
Errabat apud homines, ille vero sumpto animo interfecit?
Huic respondit deinde Gerenius eques Nestor,
Profectò ego tibi fili vera omnia dicam,

Enim-

Εἰ μέ γ' ὡς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὡς τὸν Ὀδυσῆα· αἶψα κήδετο κυδιμίοιο
Δίημι γὰρ Τρώων, ὅτι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Οὔκ ἄρ' τιν' ὕβριν ὄφελ' ἡμῖν ἀναφαινέμεν φιλειῶντας
Ὡς κείνην ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη. 5
Εἰ σ' ἔπος γ' ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τοι θυμῷ,
Τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ὦ γέρον, ἦ που τοῦτο τελεῖται ὅπως. χε. ὑσ΄
Λίην γὰρ μέγα εἶπες ἄγη μ' ἔχει· οὐδ' ἐν ἐλπὶς 10
Ἐλπόμενόν τε γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὧς ἐθέλοιεν.
Τὸν δ' αὖτε γλαυκῶπις ἐπιφρονέουσα Ἀθήνη,
Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Ῥεῖα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι.
Βουλοίμην δ' ἂν ἔπειτα καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας, 15
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι;
Ἢ ἑλὼν δαπέδοις ἰφθίμους, ὡς Ἀγαμέμνων
Ὤλεσ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο.
Ἀλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοίιον οὐδὲ θεοὶ ὦκα
Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δυώσαντι ἀλαλκέμεν, ὁππότε κεν δὴ 20
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλησι πανημερίῳ θανάτοιο.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγοίμεθα, κηδόμενοί περ.
Καίτοι δ' ὠκὺ ἔπι νόστος ἐπὶ τυτθὸς, ἀλλά οἱ ἤδη
Φεύγοντες· ἀζηχὲς θάνατον καὶ κῆρας μέλαιναν. 25
Νεῶν δ' ἐθέλω ἔτι ἄλλο μετιμήσασθαι καὶ ἕρεσθαι
Νέστορ· ἐπεὶ καὶ σεῖό γε δίκαιος ἥδε φέρηνις ἄλλων.
Τεὸς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνείμεναι γένεϊ ἀνδρῶν·
Ὡς τέ μοι αὖθι νέεσθαι ἐποτρύνητε καὶ ἐπόρσαι.

Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, σύ δ' ἀληθὴς ἴσκεται, 30
Πῶς ἔδμεν' Ατρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
Πῇ Μενέλαος ἦλθ; τίνα δ' αὖτοῦ μήσατ' ὀλέθρου
Αἴγισθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω.
Ἦ ὁκὰ Ἀργεῖος ἦεν Ἀχαιΐηφιν ἀλλὰ πὴ ἄλλη
Πλάζετ' ἰὼν ἀνθρώπους, ὁ δ' ἄρ' ἐμήσατο κηδιστίφιν; 35
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Τοι γὰρ ἐγὼ τὰ τάχιστα ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.

Μ-τοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς ἴδοις ὅς κεν ἐπέχῃς·
Εἰ ζώοντ' Αἴγισθον ὑπ' μεγάθυμοισιν ἔπεφνε
Ατρείδης Τρηχῆφι ἰὼν ξανθὸς Μενέλαος,
Τῷ κέ οἱ ὃ ἧμενόν γε χυτλὼ ἐπὶ γαῖαν ἔχευεν,
Αλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε ἠδ' οἰωνοὶ κατέδαψαν
χε. ἄρ- Κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκὸς * ἄστεος· ἐδέ κε τις μιν
γε. Κλαῦσεν Αχαιϊάδων. μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον·
Ημεῖς μὲν γὰρ κεῖθι πολέας πτόλιος πεδίοντας
Ημεθ'· ὁ δ' ὑψηλὸς μυχῷ Αργεος ἱπποβότοιο
Πόλλ' Αγαμεμνονίῃ ἄλοχον ἠλάσκετ' ἐπέεσσιν.
Η δ' ἤτοι τὸ πρὶν μὲν ἀνωίστιος ἦεν ἀρίστη
Δῖα Κλυταιμνήστρη (φρεσὶ γὰρ οἱ ἔπεσε δαΐφρει
Παῖς γὰρ ἧλω κὴ ἀοιδὸς ἀνὴρ ὃ πάλαι ἐπέτελλεν
Ατρείδης Τρηΐλωδε κιὼν, ἔρυτο δ' ἄκοιτιν)
Αλλ' ὅτε δὴ μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι,
Δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγον ἐς νῆσον ἰερήμην,
Κάλλιπον οἰωνοῖσιν ἅλωρ κὴ κύρμα γαλόζ
Τλὼ δ' ἠέλιον ἠέλιοσδε ἀνήγαγον ὄνδε δόμονδε.
Πολλὰ δ' μεδ' ἵππῃς θεῶν ἰεροῖς ἐπὶ βωμοῖς.
Πολλὰ δ' ἀλάλκατ' ἀνέψυν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε,
Εκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ ἤπυστ' ἔλπετο θυμῷ.
Ημεῖς μὲν γὰρ ἄμα πτολίεθρον Τροίηφι ἰόντες
Ατρείδης κὴ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν·
Αλλ' ὅτε Σουνιον ἱερὴν ἀφικόμεθ' ἄκρην Αθηνῶν,
Ενθα κυβερνήτην Μενέλαϊ Φοῖβος Απόλλων
Οἷς ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐπουρήσαντα τυφλῶ κατέπεφνε,
Πηδάλιον μὲν χερσὶ θοῆσιν νηὸς ἔχοντα,
χε. αὐτὰρ Φρόντιν Ονητορίδην, ὃς οἰκαίνετο φῦλ' ἀνθρώπων
Νῆα κυβερνῆσαι ὀπότε * αὐτάρχειον ἀέσσαι
χωσιν Ως ὃ μὲν ἧστο κατίσχε', ἐπηρώμενός ᾗσι ὀδοῖο,
χε. λιγὰ Οφρ' ἔπεφνε θέπτοι, κὴ ἐπὶ κλέος ἔσκετο φίσῃσιν.
ων ἀν. Αλλ' ὅτε δὴ κὴ κεῖνος ἰὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον
ἐπ' αὖτ' Εν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
ρὸς χύ- Ἰξε γέων, τότε δὴ συλήσατο ὦδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
ας. Εφρήσσετο, * λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὖτ' ἰμάσσε * χαῦν,
χε. προ- Κύμασί τε * προφόωντα, πελώρια, ἴσια ἔρεσσεν.
φέοντα Ενθα Δίκτυνναν ἔκας, τὴν μὲν Κρήτῃ ἐπίλεσσεν,

Ηχ

Enimverò quidem hoc ipſe ſuſpicaris quemadmodũ accidit,
Si viventem Ægiſthum in ædibus inveniſſet
Atrides à Troja profectus flavus Menelaus,
Sanè ei neque mortuo fuſilem terram infudiſſet,
Sed certè canéſque & aves comediſſent
Jacentem in campo procul ab Argis, neque ulla ipſum
Deploraſſet Achivarum valde enim ingens admiſit facinus.
Nos quidem illic multa obeuntes certamina,
Aſsidebamus, ille deſidioſus in ſeceſſu Argi equos paſcentis
Multum Agamemnoniam uxorem demulſit verbis.
Ipſa quidem anteà certè abnuebat facinus indignum
Diva Clytemneſtra (mente enim utebatur bona:
Etenim aderat & cantor vir, cui plurimùm mandarat
Atrides ad Trojam profectus ſervare uxorem)
Sed cum jam ipſum fatũ deorũ irretivit ad hoc ut domaretur,
Jam tum ipſum poëtam ducens ad inſulam deſertam,
Dereliquit avibus laceratio & rapina fieri.
Ipſam verò volens volentem duxit ſuam domum.
Multa verò femora adolebat deorum ſuper ſacra altaria
Multa ornamenta ſuſpendit, veſtéſque aurúmque (animo.
Quòd perfeciſſet magnũ negotiũ quod nunquam ſperaſſet in
Nos quidem ſimul navigabamus à Troja profecti
Atrides & ego, amica cognoſcentes invicem:
Sed cum ad Sunium ſacrum pervenimus promont. Athen,
Illic gubernatorem Menelai augur Apollo
Suis ſuavibus telis ſuperveniens occidit,
Clavum in manibus currentis navis geſtantem,
Phrontin Onetoridem, qui vincebat nationes hominum
In nave gubernanda, quoties ingruebant procellæ.
Sic ille quidem illic detentus eſt feſtinabundus licet ad iter
Ut ſocium ſepeliret, & parentalia parentaret.
Sed quando certè ille vadens in obſcurum pontum
In navibus cavis, Malearum montem excelſum
Pervenit currendo, tum certè inviſum iter lata voce Jup.
Edixit: ſtridulorum ventorum flatum effudit,
Fluctúſque nutritos ingentes, æquales montibus,
Illic partitus, partem quidem Cretæ admovit,

AEgiſthia dictorium.

Agamemnonis exitum narrat Neſtor.

Phrontidis nauclerii obitus.

Ubi Cydones habitant Jardani circa fluenta.
Eſt autem quædam levis præruptáque in mare petra
Ad fines Gortynis in obſcuro ponto.
HucAuſter ingentem fluctũ ad ſiniſtrum promontoriũ pellit
Ad Phæſtum: parvulus autem lapis ingentem fluctũ impedit.
Illi quidem huc venerunt: vix autem effugerunt mortem
Viri: cæterùm naves ſanè ad ſaxa fugerunt
Fluctus: cæterùm quinque naves cæruleis proris
Ægypto admovit ferens ventúſque & aqua,
Sic ille quidem illic plurimũ victum & aurum congregans,
Errabat cum navibus ad alterius linguæ homines.
Agamemnonis interitus. Intereà verò illa Ægiſthus molitus eſt domi triſtia,
Occidens Atridem, ſubactus eſt autem populus ſub illo.
Septennio verò imperavit divitibus Mycenis.
Ei verò ipſi octavo in perniciem venit divus Oreſtes
Oreſtes Patrem ulciſcitur. Rurſus ab Athenis: occîdit autem patris interfectorem
Ægiſthum doloſum, qui illi patrem inclytum interfecerat.
Sanè hic cũ hunc occîdit, dedit cœnã ſepulchralem Argivis
Matriſque inviſæ & imbecillis Ægiſthi.
In ipſa verò die ſupervenit bello bonus Menelaus,
Plurima dona ducens, quam tu illa navis pondere portabat.
At tu amice ne diutiùs à domo longè aberres,
Boniſque relictis viriſquè in tuis ædibus
Sic ſuperbis, ne tibi omnia abſumant
Facultatibus diviſis, tu verò vanum iter feceris.
Sed ad Menelaum quidem ego adhortor & jubeo
Proficiſci: ille enim nuper aliunde venit
Ex alienis hominibus, unde non ſperaret in animo
Redire, quemque primum abegerant procellæ
In pelagus tam magnum, unde utique nec aves
Intra annũ venire poſſunt, quoniam ingens horrendumque:
Sed vade nunc cum nave tua & tuis ſocijs.
Si verò velis pedes ire, aderit currúſque & equi,
Aderunt tibi etiam filij mei, qui tibi duces erunt
Ad Lacedæmonem divinam, ubi flavus Menelaus.
Precare autem eum ipſum ut vera dicat.
Mendacium autem non dicet: valdè enim prudens eſt.

Sic

Ἦχι Κύδωνες ἴσαυον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Ἔστι δὲ τις λιστὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη
Ἐσχατιῇ Γόρτυνος, ὁ δ' ἠερόεντι πόντῳ,
Ἔνθα Νότος μέγα κῦμα πρὸς Ζακυνθίου ἰόντι
Ἐς Φαιστὸν μικρὸς ὑπολίθου μέγα κῦμα δάπτει.
Αἱ μὲν ἄρ' ἔνθ' ἦλθον, σαωσθεὶς δ' ἦλυθεν ὁλκάδος ἔξω
Ἀνδρῶν, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξεν
Κύμασι', ἀτὰρ τοὺς πίτνε νέας κυανοπρῳρείους
Αἰγάλῃ ἐπὶ λαοσσόῳ φέρων ἄκριός τε καὶ ὕδωρ.
Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολλὼ βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων,
Ἦλασε ξυὼ πρυτὶν ἐπ' ἀνθρώπους αἰνήτους.
Τόφρα δ' ἔτι Αἴγισθος ἐμήσατο οἶκόθι λυγρά,
Κτείνας Ἀτρεΐδαν· διέδραμεν δ' λαὸς ὑπ' αὐτῷ
Ἐπ[illegible]ίτης δ' ὦπασε πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Τῷ δή οἱ ἐδάσατο κακὸν ἦλυθε δῖος Ὀρέστης
Ἀψ ἐκ Ἀθηνάων, κτεῖνε δ' ἐπίβουλα πατροφόνῳ
Αἰγίσθου δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Ἦτοι ὃ τὸν κτείνας δαῖνυ τάφον Ἀργείοισιν
Μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο.
Αὐτῇμαρ δὲ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Πολλὰ κλήματ' ἄγων, ὅσσ' οἱ νέος ἄρτιος ἄρσεν.
Καὶ σὺ φίλος μὴ δηθὰ δόμων ἔπι τηλ' ἀλάλησο,
Κλήματά τε σεῦ λιπὼν, ἄνδρας τ' ὦ σοῖσι δόμοισι
Οὕτω ὑπερφιάλως, μή τοι κτῆ' πάντα φάγωσι
Κλήματα δυσσάμενοι, σὺ δὲ πηΐσίλω ὁδὸν ἔλθῃς.
Ἀλλ' ἰὸς μὲν Μενέλαον ἰὼν κίομαι καὶ ἄνωγα
Ἐλθεῖν, κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν οἰκία λαθὼν
Ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλπεται μὰ νοῆσαι
Ἐλθέμεν, ὃν πινα πρῶτον δύσεσθαι πέλαγος
Ἐς πίλαγος μέγα τοῖον, ὅθι πάρος ἠΰ οἰνοπέδαι
Αὐτόπτεραι οἱ χειῦσιν, ὑπερ μέγα τε δεινόν τε·
Ἀλλ' ἰὼν νυῒ ζωὸν πρὸς σῆν καὶ σοῖς ὑπάεισιν.
Εἰ δ' ἐθέλοις πτίζος, πάρος τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
Πάρ δὲ τοι ἥδε ἑταῖρος, ὁ τοι πομπὴς ἔσσεται
Ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
Λίσσοιτ' δὴ μιν αὐτὸν ἵνα νημερτὲς ἐείπῃ.
Πάντες δ' ἐπ' ἐμοὶ μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.

Ως ἔφατ· ἠέλιος δ' ἄρ' ἴδυ κὴ ἐπὶ κνέφας ἦλθε·
Τοῖσι δ' κὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὦ γέρον, ἦτοι ζωῦτε κ' μοῖραν κατέλεξας.
Ἀλλ' ἄγε τέμενος μὲν γλάσσας, περὶ δ' αὐτὸν ἕεσθε.
Ὄφρα Ποσειδάωνι κὴ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Σπείσαντες, κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη.
Ἤδη γὰρ φάος εἶχε δ' ὑπὲρ ζόφον· ἠδὺ ἔοικε
Δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ, τοὶ δ' ἄκλυον αὐδησάσης.
Τοῖσι δ' κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἄειραν,
Κοῦροι δ' κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
Νέμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι.
Γλάσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπίλευον·
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Δὴ τότ' Ἀθηναίη κὴ Τηλέμαχος θεοειδὴς
Ἀμφω ἰέσθην κοίλην ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε κεκασμένῳ ἐπέεσσι,
Ζεύς τ' ἀλεξήσειε κὴ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Ὡς ὑμεῖς ὤφ' ἐμέθεν θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
Ὡς τέ τιν' ἠ ὤφελε πέμπειν ἀείμνηστον κὴ πινυτῆσι.
Ὦ ξεῖνε χλαῖναν κὴ ῥήγεα πόλλ' εὖ εἴρω,
Οὔ τ' αὐτὸς μαλακῶς ἔτι ξείνοισιν εὐδήσει.
Αὐτὰρ ἐμοὶ πέσοι μὲν χλαῖναν κὴ ῥήγεα κεκλῶ,
Οὐθὲν δὴ τῶδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς
Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν κατακλίσσεται, ὄφρ' ἂν ἴσωσε
Ζώσῃ, ἔπειτε ἧ πεύθηε σὺν μεγαθύμοισι λίποντες,
Ξείνῳ, ξεινίζειν, ὅς τις κ' ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηται·
Τὸν δ' αὖτε σφρηγίσεσθαι θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Εὖ δὴ ζώοιτό γ' ὄφελε, γέρον φίλε· σοὶ δ' ἔοικε
Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κέρδιον ἔπτο.
Ἀλλ' ἴτον μὲν νῦν σοὶ ἅμ' ἕψεσθον, ὄφρα κεν εὕδῃ
Σοῖσιν σὺν μεγαθύμοισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
Εἶμ', ἵνα θαρσαλέοις τ' ἐπέρχω, εἶπόν τε ἕκαστα.
Οἵδε γὰρ μὴ ἴσασι μεταφρένοις εὐχόμενοι εἶναι,
Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητι νεώτερον ἄνδρες ἅπαντες
Πάντες ὁμηλικίη μεταθύμου Τηλεμάχοιο.
Ἐνθάδε μ' αὖ λοιπὸν κοίλῃ ὤφελε νηῒ μελαίνῃ

Ναυσὶ

Sic ait: sol autem quidē descendit, & tenebræ advenerunt.
His verò & dixit dea cæsia Minerva,
O senex, profectò hæc decenter loquutus es
Sed agite dividite quidem linguas, miscete autem vinum,
Ut Neptuno & alijs immortalibus
Ubi libaverimus, lectum curemus: ejus enim hora adest.
Jam enim lumen ivit sub occasum, neque decet
Diu deorum in epulo sedere, sed redire.
Dixit sanè Jovis filia, hi verò audiverunt loquutam,
His quidem præcones aquam manibus infuderunt,
Juvenes autem crateres coronarunt vino,
Diviserunt autem omnibus, initium sumentes à poculis.
Linguas autem in ignem conjecerunt, surgentésque libarunt.
Cæterū postquā libarūt biberúntque quantū desiderabat animus,
Tum certè Pallas & Telemachus deo similis
Ambo desiderabant cavam ad navem redire.
Nestor autem statim detinuit incessens verbis,
Jupiter hoc prohibeat, & immortales dij alij,
Ut vos à me celerem ad navem eatis,
Tanquam ab aliquo vel prorsus veste carenti aut pauperculo,
Cui neque vestes & operimenta multa domi,
Ut neque ipsi molliter, neque hospitibus dormiēdi copia sit.
Cæterùm mihi adsunt vestes & operimenta pulchra,
Nunquam certè hujus viri Ulyssis charus filius
Navibus in tabulatis pernoctaverit, donec ego
Vixero, donec liberi in regia linquentur,
Qui hospites suscipiant, quicunque ad domū meā perveniet.
Hunc rursus alloquuta est dea cæsia Minerva,
Benè sanè hæc dixisti, senex amice: te verò decet
Telemachum persuadere: quoniam longè melius sic:
Sed ille quidem nunc te sequatur ut dormiat
Domi tuæ, ego autem ad navem nigram
Vado, ut confirmem socios, præcipiámque singula.
Solus enim inter illos senior glorior esse,
Alij verò ob amicitiam juniores viri sequuti sunt,
Omnes æquales ætate magnanimi Telemachi,
Illic dormiam cava in navi nigra

Minerva Nestorem alloquitur.

Nunc: sed mane ad Cauconas magnanimos
Vado, ubi nomen mihi debetur, neque adeò novum,
Neque parvũ, tu vero hũc (quandoquidẽ tuã pervenit domũ,
Mitte eum curru & filio: da autem illi equos,
Qui tibi celerrimi currendo, & robore fortissimi.
Dispꝛaret Minerva. Sic certè loquuta abijt cæsijs oculis Minerva,
Ossifrago similis: stupor autem invasit omnes videntes:
Admiratus etiam est senex postquam vidit oculis.
Telemachi vero prehendit manũ, verbũque dixit & loq. est,
O amice, neque te spero ignavum & imbellem fore,
Nestor Telemacho loquitur Siquidem te juvenem sic dij ductores sequuntur.
Non enim quisquam alius cœlestes domos habitantium,
Sed Jovis filia prædatrix Pallas,
Quæ tibi & patrem bonum inter Græcos honorabat.
Quare regina propitia sis, da autem mihi gloriam bonam
Mihi ipsi & filijs & venerandæ uxori:
Tibi autem sacrificabo bovem legitimam lata fronte
Indomitam quam nullus sub jugum duxit vir.
Hanc tibi ego sacrificabo, aurum cornibus circunfundens.
Sic ait supplicans. hunc autem audivit Pallas Minerva
Illis autem dux erat Gerenius eques Nestor,
Filijs & generis suam ad domum pulchram.
Sed postquam ad domum venerunt inclytam regis,
Ordine sedebant per sediliáque thronósque,
His verò senex venientibus craterem miscuit
Vini dulcis, quod undecimo anno
Aperuit ancilla, & operculum removit.
Hujus enim craterem miscuit, plurimùm verò Palladi
Supplicavit libans, filiæ Jovis Ægida habentis.
Cæterũ postquã libarunt biberuntque quantũ vòluit animus,
Itur cubitum. Hi quidem dormientes abierunt ad domum singuli:
Hunc verò illic dormire curavit Gerenius eques Nestor
Telemachum charum filium Ulysis divini,
Tessellatis in lectis sub porticu sonanti,
Juxta eum verò bellicosum Pisistratum ducem virorum,
Qui ei adhuc cœlebs filiorum erat in regia.
Ipse verò reversus dormivit in secessu domus excelsæ.

Huic

Νεῦ· ἀπὸς ἠλθεν μ᾽ Καύκωνας μεταβήμενος
Εἶμ᾽, ὕθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, ἄπο νέον γε
Οὐδ᾽ ὀλίγον· σὺ δ᾽ τῦτον (ἐπεὶ πολὺ ἶκετο δῶμα)
Πέμψον ζωὸ δίφρῳ τε καὶ ἡμιόνοις, ὄς κε οἱ ἵπποις,
Οἵ τε ἀλαφρότατοι θοΐειν, καὶ κάρτῳ ἄριστοι.
Ὡς ἄρα φωνήσας᾽ ἀπίθη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Θοὴν εἰδυῖα. θάμβῳ δ᾽ ἕλε πάντας ἰδόντας.
Θαύμαζεν δ᾽ ὁ γεραιὸς ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Τηλεμάχου δ᾽ ἕλε χεῖρα, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν,
Ω φίλον, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι,
Εἰ δὴ τοι νέῳ ὧδε θεοὶ πομπῆες ἕπονται.
Οὐ μὲν γάρ τις τόδ᾽ ἄλλος ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχόντων,
Ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
Ἣ τε καὶ πατρὶ ἐοῖλον τὸ Ἀργείοισιν ἐτίμα.
Ἀλλὰ ἄνασσ᾽ ἵλαθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
Αὐτῷ καὶ παίδεσσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ.
Σοὶ δ᾽ αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἀῖσιμον, οὐρεμέτωπον,
Ἀδμήτην᾽ ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ.
Τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρύσεον κέρασιν περιχεύας.
Ὡς ἔφατ᾽ εὐχόμενος· τῇ δ᾽ ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
Τοῖσιν δ᾽ ἡγεμόνευε Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ.
Υἱέσι καὶ γαμβροῖσιν εἰς ἕδρας δώματα καλά.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ μετὰ δ᾽ ἴκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἄνακτος,
Ἑξείης ἕζοντο κλισμοὺς τε θρόνους τε,
Τοῖς δ᾽ οἰνόων ἡδὺν ἀπὸ κρητῆρος κέρασσεν
Οἰνοχόος ἡδυπότοιο, τὸν εὐδείκητο ἐνιαυτῷ.
Οἰξε πατρὶ, καὶ δὰπ κρέα δημὸν ἔλυσε.
Τῷ ὁ χάρων κρητῆρος κεράσσατο· πρῶτα δ᾽ Ἀθήνῃ
Εὔχετ᾽, ἀπαρχόμενος κούρῃ Διὸς Αἰγιόχοιο
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσεν τ᾽ ἔπιεν τ᾽ δ᾽ ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Οἱ ῥὰ παρεκκοίοντ᾽ ἵνα οἶκονδε ἴκοιτο,
Τὸν δ᾽ αὐτῷ κέλευε Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ
Τηλέμαχον φίλον υἱὸν Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τρηχεῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ᾽ αἰθούσῃ ἠχεδούπῳ·
Πὰρ δ᾽ ἄρ᾽ ἔμμελίην Πεισίστρατον ἔρκεμον ἀνδρῶν,
Ὃς οἱ ἔτ᾽ ἠίθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν·
Αὐτὸς δ᾽ αὖτε καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,

Τῷ δ' ἄλοχος δίκροσσα λίχας πόρσωπις ἰδυῖα.
Ἦρος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ἐκ δ' ἐλθὼν, κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ ξεστῖσι λίθοισιν,
Οἳ οἱ ἔσαν πρόσθεν σιγῇ ἠνεμόεντες, ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Λευκοὶ, λιπαρῷ δεδουπότες ἀλείφατι, οἷς ἐπὶ μῆλα πάσῃ
Νηλεὺς ἴζεσκεν, ἠδ' ἐφίη μύσαν ἀπὸ λαιτρὸν.
Ἀμφὶ δὲ ἤδη κηρὸς ἐλαμπὲς εἶδος ἐβήσετο,
Νέστωρ αὖ τότ' ἔφιζε Γερήνιος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
Σκῆπτρον ἔχων πρόπαν δ' ἧσιν ἀοιδίμοις ἠγορόωντο,
Ἐκ δηλάμων ἀλόντες, Ἐλίκωνος, Στρεπτός τε,
Περσεύς τ', Ἄρητός τε, καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἵκτο Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥμος
Παῖς δ' ἔρκος Τηλεμάχοιο θρασυκάρδιος εἵπετ' ἄνωγεν,
τες. Τοῖσι ἧ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Οἱ δ' Καρπαλίμως μοι τέκνα φίλα κρηήνατ' ἰάλλω,
ἔπει οὖν Ὄφρ' ἤτοι σπεύσητε θεῶν ἱλάσσομ' Ἀθήνῃ,
ἦμερθεν Ἦμος σύναγις ἦλθε θεᾶς ἐς δαῖτα θαλίης.
ὁμηγε- Ἀλλά γ' ὁ μὲν πίδιον δ' ἐπὶ βουσὶ ἴσαν, ἔβαν τάχιστα
ρέες Ἐλθησιν, ἰάνθη ἧ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.
τ' ἰηέ- Εἰς δ' ἐπὶ Τηλεμάχῳ μιχαθήμεν νῆα μέλαιναν
νοντο. Πάντες ἴαν ἑτάροις ἀγάσσι, λιπὼν ἧ δ' οἴκια·
Τοῖσι Εἶς δ' αὖ χρυσοῖο Λαέρκεα δεῦρ' ἐκάλεσθε
ἧ μ. Ἐλθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν ἐφέηκεν.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρτυροι αὐτῇ ἀολλίσι, εἵπετο δ' εἶσω
Δμωῆσιν κ' δῶματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένοντο.
Ἐδρέσι τε ξύλα τ' ἄμφι κ' ἀγλαὸν εἰσέμεν ὕδωρ.
Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντας ἐποίσυον· ἦλθε μὰρ ἄρ βοῦς
Ἐκ πεδίοι. ἦλθον ἧ νύμφη θυλήεσσα νηὸς ἴσης
Τηλεμάχου ἔπεσθε μεγαλήτορος· ἦλθε ἧ χαλκεύς,
Οὐλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκῆια, τείρεσσι τέχνης,
Ἀκμοθέτῳ τε, σφύρᾳ τ', ἠὺ πόντου τε πυρίκμῃ,
Οἵσιν τε χρυσὸν εἰρύζεσθαι· ἦλθε δ' Ἀθήνη
Ἱερῶν ἀντιόωσα· γέρων δ' ἐπεπάλαστε Νέστωρ
Χρυσὸν ἴδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν ἐφέηκεν
Ἀσκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεᾷ ἰδὲ κεχάρησι ἰδοῦσα.
Βοῦν δ' ἀγέτην κεφάλῃσι Στρατίος καὶ δῖος Ἐχέφρων·

Χερσὶν

Huic verò hera lectum præparaverat & cubile.
Quando autem manè genita apparuit roseis digitis aurora,
Surrexit quidem ex lecto Gerenius eques Nestor.
Egressus autem sedit super politos lapides,
Qui illi erant ante fores excelsas
Albi, resplendentes unguenti instar, quibus quidem antea
Neleus sedebat dijs consiliarius æquiparandus.
At ille quidem jam fato domitus ad inferos descendit:
Nestor autem tum insidebat Gerenius custos Græcorum
Sceptrũ habens, undique autẽ filij frequentes cõgregabantur
Ex thalamis egressi, Echephrónque Stratiúsque,
Perseúsque Aretúsque, & divinus Thrasymedes
His verò deinceps sextus Pisistratus venit heros.
Juxta verò Telemachum deo similem collocarunt ducentes.
Illis verò loqui cœpit Gerenius eques Nestor,
E vestigio mihi, filij chari, perficite desiderium.
Ut certè primam deorum placem Palladem,
Quæ mihi palàm venit dei ad convivium celebre.
Sed alius quidem rus causa bovis eat, ut celerrimè
Veniat, adducat autem bovem bubulcus vir:
Unus ad Telemachi magnanimi navem nigram
Omnes profectus socios adducat, relinquat autẽ duos solos.
Unus iterum aurificem Laërceum huc jubeat
Venire, ut bovis aurum cornibus circumfundat,
Vos verò alij manete illic sedulò, dicite autem intus
Ancillis per domum celebre convivium apparare,
Sediliáque, lignáque undique & limpidam afferre aquam.
Sic ait: illi certè omnes administrabant: venit quidem bos
Ex agro, venerunt etiam celeri à nave æquata
Telemachi socij magnanimi: venit autem faber
Arma in manibus tenens fabrilia administra artis,
Incudémque malleúmque benefactámque forcipem:
Quibus scilicet aurum faciebat: venit autem Minerva
Sacris potitura: senex autem eques Nestor
Aurum dedit: ille verò deinde bovis cornibus circumfudit
Aptans, ut simulachrum dea gauderet videns:
Borem autẽ ducebat cornibus Stratius & divus Echephron.

Nestoris filij jussa patrisMi nervae sacrum apparant

Laërceus aurarius faber.

Lotionem manuum ipſis Aretus in florido lebete
Venit ex thalamo ferens, alterâ geſtabat molas
In caniſtro: ſecurim autem bellicoſus Thraſymedes
Acutam geſtans in manu adſtabat bovem cæſurus:
Perſeus autē vas ſanguini recipiēdo tenebat: ſenex autē eques
Aquamque moláſque accendit: multis autēMinervæ (Neſtor
Supplicavit initia faciens ex capite pila in ignem jaciens.
Bovis macdatio
Cæterum poſtquam precati ſunt, & molas porrexerunt,
Statim Neſtoris filius generoſus Thraſymedes,
Impulit propè ſtans: ſecuris autem abſcidit nervos
Cervicales: ſoluit autem bovis robur, ipſæ verò ululabant
Filiæque nurúſque, & pudica uxor
Eurydice Neſtoris uxor.
Neſtoris Eurydice maxima natu Clymeni è filiabus.
Hi quidem deinde corripientes è terra ſpatioſa
Tenebant: cæterum jugulavit Piſiſtratus dux virorum.
Ex illa poſtquam niger ſanguis fluxit, reliquit oſſa animus,
Celeriter verò ipſam diviſerunt: ſtatim autē coxas exciderūt
Omnia ritè, inſuper omento cooperuerunt,
Bifariam facientes, ſuper ea verò cruda impoſuerunt,
Torrebant autem ſuper ligna, ſenex vero nigrū vinū (dum
Libavit: juvenes v. juxta eū tenebāt manib. verua quinq; cuſpi
Cæterū poſtquam coxæ combuſtæ ſunt, & viſcera guſtarunt
Minutatímque diſſecuerunt, aliáque verubus tranſfixerunt,
Aſſarunt autem acuta verua in manibus tenentes.
Interea verò Telemachum lavit pulchra Polycaſte,
Neſtoris minima natu filia Nelei filij.
Porrò poſtquam lavit, & unxit pingui oleo,
Circa ipſum autem induſium pulchrum jecit atque tunicam,
E lavacro exijt corpore immortalibus ſimilis:
Apud Neſtorem verò profectus reſedit paſtorem populorum.
Hi vero poſtquam aſſarunt carnes exteriores & detraxerunt,
Epulabantur ſedentes, deinde viri fortes ſurgebant
Vinum infundentes in aureis poculis.
Cæterùm poſtquam potus & cibi deſiderium amoverunt,
Inter illos ſermonem cæpit Gerenius eques Neſtor,
Filij mei, agite Telemacho pulchros pilos habentes equos,
Conjungite ſub currum ducentes, ut conficiat iter

Sic

Χείρισσε δὲ σφ' Ἀρητος ἐὺ φρεσὶν εἰδυίησι λέξαι
Ἤλυθεν ἐκ Τροίης· πλάζε δέ μιν ἀνέμοιο βίηφι
Εὐβοίης ἀπὸ κοιλης, ἐπὶ Κίκονας ἀμφιβάλοντας.
Ἔνθα δὲ δὴ πτολίεθρον ἐπόρσανε καὶ κατένασσαν·
Ἐκ δ' ἄνδρας κτείναντες ἀπὸ σφείων ἄλοχοί τε
Καὶ τέκνα πολλὰ λάβοντο καὶ ἐκ δόμου ἔμμορε κειμήλων.
Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν ἐφόβησε φίλον κατὰ θυμὸν ἕκαστον
Ἐλθεῖν, ἀλλ' οὐ πάντας ἐπήκοος ἔμμεν ἑταίρους.
Ἔνθα δὲ δὴ μετὰ ταῦτα κακὸν μετεφράσσαντο
Ἀφραδέως· οὐ γὰρ σφιν ἐπείθετο νηλέα θυμὸν
Ἔνθεν ἀναΐξαντες ἐπὶ πλείστους ἐρίβωλας
Ἐσσεύοντο πόδεσσι παρὰ ἠϊόνα βαθὺν ἄμμιν
Ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐ πάντας ἐπήκοος ἔμμεν ἑταίρους.
Ἔνθα δὲ δὴ μετὰ ταῦτα κακὸν μετεφράσσαντο
Ἀφραδέως· οὐ γὰρ σφιν ἐπείθετο νηλέα θυμὸν
Ἔνθεν ἀναΐξαντες ἐπὶ πλείστους ἐρίβωλας
Ἐσσεύοντο πόδεσσι παρὰ ἠϊόνα βαθὺν ἄμμιν
Ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐ πάντας ἐπήκοος ἔμμεν ἑταίρους.
Ἔνθα δὲ δὴ μετὰ ταῦτα κακὸν μετεφράσσαντο
Ἀφραδέως· οὐ γὰρ σφιν ἐπείθετο νηλέα θυμὸν
Ἔνθεν ἀναΐξαντες ἐπὶ πλείστους ἐρίβωλας
Ἐσσεύοντο πόδεσσι παρὰ ἠϊόνα βαθὺν ἄμμιν

Πέρσεύς δ' ἄμοιον ἦκε· γέρων δ' ἐπεπλήσθη Νίσῳ 5
Χείρισσέ τ' ἀλεχύτας τε καπήρατο· πομπὸς δ' Ἀθήνη
Εὖχετ' ἀπερχομένῳ, καφαλῆς τείχας ἐὺ ῥυεῖ βαλέων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὔξαντο, κὴ ἀλεχύτας ἀπεβάλοντο,
Αὐτίκα Νίσεος υἱὸς ὑπερθύμους Θρασυμήδης
Ἤλασεν ἄγχιστός· πίλεως δ' ἀπίκησι τένοντας 10
Αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλόλυξαν
Θυγατέρες τε νυοί τε, κὴ αἰδοίη Θρασύκλοιης
Νίσεος Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντο δαὶ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἔχον· αὐτὰρ σφᾶξεν Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν, 15
Τῆς δ' ἐπεὶ οὖν μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ θυμὸν ἔδωκε,
Λὶψ' ἄρα μιν διέκυρσε· κάρη δ' ἀπὸ πάντα πέσεν
Πάντα κὴ μοῖραν, καπεί τε νύξαν ἐκάλυψαν,
Δίπλυχα ποιήσαντες· ἐπ' αὐτῶν δ' ἄμμιγ' ἔτησαν.
Καὶ δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον 20
Λεῖβε. νέοι δ' παρ' αὐτὸν ἔχον περιπευθέα χαρείν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κὴ μῆρ' ἔκαιε, κὴ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίστυλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, κὴ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρον,
Ὤπτων δ', ἀκροτάτους δ' ὀβελοὺς ἐπὶ χερσὶν ἔχοντες.
Τόφρα δ' ἄρ' ἐκ λουτρῶν λῦσεν καλὴ Πολυκάστη, 25
Νίσεος ὁπλοτάτη θυγατὴρ Νηλητάδαο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, κὴ ἤχθεσεν λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ δίμνας ἀθανατόσισιν ὁμοῖη·
Πὰρ δ' ἄρα Νίσεῦ ἰὼν κατ' ἄρ' ἵζετο ποιμένι λαῶν. 30 κ. δ' ὄκα
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀπλήσαν κρέ' ὑπείρεκα, κὴ ἐρύσαντο,
Δαίνυσθ'· ἱζάνεν δ', ἐπὶ δ' ἀνίεις ἐθλοὶ ἔσαν δ'
Οἶνον ἐοικοσίμως τε σὺν χρυσείοις δεπάεσσιν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος κὴ ἐδητύος ἐξ ἔσαν ἔντο,
Τοῖσι δ' μυθῶν ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νίσεος, 35
Παῖδες ἐμοὶ, ἄγε Τηλεμάχῳ καὶ μ' ἐτέλεσας ἵππους κ. πεῦ
Ζεύξαντ' ὑφ' ἅρμασ' ἄγοντες, ἵνα * πρήσσησιν ὁδῖτα. σεσσιν.

Ως ἔφατ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα τῶ μᾶλλα μὰλ κλύον ἠδ᾽ ἐπίθοντο·
Καρπαλίμως δ᾽ ἔζευξαν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
χρ. ἔζ- Ἐν δ᾽ γυνὴ ταμίη σῖτον κ᾽ οἶνον * ἤνεικεν,
ύξαν, Ὀψά τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες.
5 Ἀνδ᾽ ἄρα Τηλέμαχος θαυμασίως βήσετο δίφρου·
Πὰρ δ᾽ ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος ὄρσαμ᾽ ἀνδρῶν
Ἐς δίφρον τ᾽ ἀνέβασε, κ᾽ λαῖτα λάζετο χερσί·
χρ. αἶ- Μάστιξεν δ᾽ ἐλάασ᾽· τὼ δ᾽ ἄκ᾽ * ἄκοντε πετέσθην
ηοντο Ἐς πεδίον, λιπέτην δ᾽ Πύλε αἰπὺ πτολίεθρον.
10 Οἱ δ᾽ πανημέριον σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες·
Δύσετό τ᾽ ἠέλιος, κ᾽ κιόωντο τε πᾶσιν ἀγυιαί.
Ἐς Φηρὰς δ᾽ ἵκοντο· Διοκλῆϊ δ᾽ πορε δῶμα
Υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
χρ. δ᾽ δ᾽ Ἔνθα δ᾽ γυνὴ ἔδεπνο * ὁ δ᾽ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν.
ἄρος 15 Ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
ξεινήϊα Ἵππους τ᾽ ἐζεύγνυντ᾽, κ᾽ νὺ δ᾽ ἄρματα ποικίλ᾽ ἔβαινον·
δύκεν Ἐκ δ᾽ ἔλασαν θαλάμοιο κ᾽ αἰθούσης ἠχεδούπου·
χρ. αἶ- Μάστιξεν δ᾽ ἐλάασ᾽· τὼ δ᾽ ἄκ᾽ * ἄκοντε πετέσθην
ηοντο Ἰξον δ᾽ ἐς πεδίον πυρηφόρον· ὦκα δ᾽ ἔπειτα
20 Ἦνυτον ὠδίν· τοῖος γὰρ ὑπέπρεπεν ὠκέας ἵππους.
Δύσετό τ᾽ ἠέλιος, κ᾽ κιόωντο τε πᾶσιν ἀγυιαί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Δ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

Παρὰ Μενελάῳ ξενισθεὶς ὁ Πεισιστράτου Τηλέμαχος, ἀπυνθάνεται τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα παρὰ τῶν μνηστήρων πραττόμενα· ἔπειτα ἐξηγεῖται αὐτῷ ὁ Μενέλαος καὶ τὴν νόσον τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὴν Πρωτέως μαντείαν, δι᾽ ἧς ἔγνω τὸν Ἀχαμενίδην ὀνόματον, καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς ἐν δόμοις Καλυψοῦς εἴη βαρὺ ἄχος ἔχων τῶν μνηστήρων καὶ τὸν Τηλέμαχον ἀνιηλεῖν ἐθέμενος τὴν ἐπὶ Ἀθήνας δι᾽ ὀνείρου τὴν Πηνελόπης, ἐπὶ τῇ τῆς παιδὸς ἀποδημίᾳ δυσφορούσης· καὶ εἰδύλλιε, ὁμιλοῦσαι Ἰφθίμῃ τῇ τοῦ Πηνελόπης ἀδελφῇ.

ΑΛΑΗ.

Sic ait, hi certè illum ſtatim audierunt atque paruerunt:
Celeriter autem junxerunt ſub currum celeres equos.
Cuſtos verò ancilla panem & vinum infudit,
Obſoniáque qualia edunt à Jove nutriti reges,
Telemachus certè perpulchrum conſcendit currum: 5
Juxta eum verò Neſtorides Piſiſtratus dux virorum
In currúmque conſcendit, & habenas cepit manu:
Verberavit autè ad impellendū, illi verò non inviti volabant
Ad campum, reliquerunt autem Pyli arduam urbem.
Illi verò tota die quatiebant jugum utrinque tenentes: 10
Occidit tum ſol, obumbrabantúrque omnes viæ,
Ad Phæras autem venerant Dioclei ad domum
Filii Ortilochi, quem Alpheus genuit puerum.
Ubi per noctē quieverunt: ille vero illis hoſpitalia appoſuit.
Quando vero manè genita apparuit roſeis digitis aurora, 15
Equóſque junxerunt, currúſque pulchros conſcenderunt:
Eque veſtibulo agitarunt & è portico reſonanti:
Flagellavit autem ut irent: illi verò non inviti volabant,
Venerunt autem in campum frugiferum: hinc autem deinde
Perficiebant iter, hujuſmodi enim ſtrenuè currebant veloces 20
Decidítque ſol inumbrabantúrque omnes viæ. (equi.

Telemachus profiſcitur ad Menelaum.

ARGUMENTUM QUARTI LIBRI ODYSSEAE.

APud Menelaum hoſpitio ſuſceptus cum Piſiſtrato Telemachus, nunciat, ea quæ à procis in Ithaca fiebant. 25
Deinde narrat ipſi Menelaus de reditu Græcorum, & Protei vaticinio, per quod agnovit Agamemnonis mortem, & quo pacto Ulyſſes apud Cálypſo eſſet. conſilium autem habetur à procis de Telemacho occidendo. Conſolatur autem Pallas per ſomnium Penelopen de filij profectione gra- 30
viter triſtatam per ſimulachrum, ſimilis facta Iphthimæ Pe-
nelopes ſorori.

ALIUD.

ALIUD.

Δ, discit de patre ab Atrida insidijs circundatus filius.

Telemachus Sparcam venit.

HI verò venerunt cavam Spartam amplam.
Ad domum autem diverterunt Menelai glorioſi.
Hunc invenerũt exhibentẽ nuptias multis ſodalibus.
Filij atque filiæ inculpata ſua in domo.
Hanc quidem Achillis bellicoſi filio mittebat.
(In Troja quidem primùm ſpoponderat atque annuerat
Dare: illis verò dij nuptias perficiebant:
Eam certè ipſe illuc cum equis & curribus mittebat ire,
Myrmidonum ad urbem inclytam, quibus imperabat.)
Filio autem ex Sparta Alectoris tradidit filiam,
Qui ei in ſenectute natus erat fortis Megapenthes
E ſerva: Helenæ autem dij prolem non amplius dabant,
Ex quo ſemel genuit filiam amabilem
Hermionem, quæ ſpeciem habebat aureæ Veneris.
Sic hi quidem epulabantur per ſublimem magnam domum,
Vicini atque & ſocij Menelai glorioſi
Oblectati, inter eos autem cantabat divinus cantor,
Citharam pulſans, duo autem ſaltatores inter eos
Cantum auſpicantes ſaltabant in medium.
Porrò in veſtibulo ædium ipſique & equi,
Telemachus heros, & Neſtoris inclytus filius
Steterunt, ipſe verò procurrens vidit præſtans Eteoneus,
Sedulus famulus Menelai glorioſi.
Ivit autem celeriter annuncians per domos paſtori populorũ:
Propè autem ſtans verba alata dixit,
Hoſpites jam quidam à Jove nutrite Menelaë
Viri duo, generatione verò Jovis magni ſimiles ſunt:
Sed dic ſi ipſis ſoluere debeamus veloces equos,
Aut ad alium mittamus ire, qui eos amet.

Menelaus advenas hoſpi-

Hũc graviter ingemiſcens alloquutus eſt flavus Menelaus,
Non quidem ſtultus eras Boetides Eteoneu

Antea,

ΑΛΛΗ.

Δίλπε, μάθ' ἀμφὶ πατρὸς ἐμῦ Ατρείδαο λοχήμβρ@ ἰόντος.

Οἱ δ' ἵξον κοίλῳ Λακεδαίμονα πετρήεσσαν.
Πρῶς δ' ἄνακ' εὐρὺν ἴσαν· ἔνθα Μενελάῳ κυδαλίμοιο.
Τὸν δ' εὗρον δαινυσθαι γάμον πολλοῖσιν ἑταίροις,
Υἱῷ@ ἠδὲ θυγατρὶ μύμονος, ᾧ ῥα οἱ οἶκῳ.
Τῷ μὲν Ἀχιλλῆ@ ῥηξήνορος ἐξέπεμπεν·
(Ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχεθε, καὶ κατένευσεν·
Δωσέμεναι· θεὸς ἦ ῥοὶ γάμον ἐξετέλεσσε.
Τῷ ἄρ' ὄγ' ἐν πατρίδι τε καὶ ἄρματα πέμπε καὶ υἱεῖ
Μνησιδίκην ἄρτι ἄξυ ἀφικάνυσιν, εἶσιν ἄνασσεν.)
Αὐτὰρ ὁ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην,
Ὃς οἱ πλήσατο γάμτο κρατερὸς Μεγαπένθης
Ἐκ δούλης· Ἑλένῃ γὰρ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτ' ἔφαινον,
Ἐπεὶ δὴ πρῶτον τέκετο πρὸ ἰοχέαιρα
Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Ἀφροδίτης.
Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο κατ' ὐψηρεφὲς μέγα δῶμα,
Γείτονες ἠδὲ ἕται Μενελάου κυδαλίμοιο,
Τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἀμύμων θεῖος ἀοιδὸς
Φόρμιζεν· δινὼ δ' ἀκροσφαρίζετο κατ' αὐτούς
Μολπῆς ἐξάρχοντος ἰδίνυον κατὰ μέσσους.
Τοῖ δ' αὖτ' ἐν φορβῇσιν δόμων αὐτόν τε καὶ ἵππους,
Τηλέμαχος θ' ἕστη καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός.
Στῆσεν δ' ἐν φορμοῖσιν ἴδετο κρείων Ἐτεωνεύς,
Ὀτρυντὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο·
Βῆ δ' ἴμεν ἀγχίθυρον, ἅμα δ' ἄρματα ποιμένι λαῶν·
Ἀγχοῦ δ' ἵππ' ἔλασεν· ἔπεα δὲ πτερόεντα προσηύδα.
Χοίνω δή τινε ἥρω, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἀνδρε δύω, γενεῇ ὦ Διὸς μεγάλοιο ἄνακτος·
Ἀλλ' ἄγε· αἴ φθιν κατατεύσομεν ὠκέας ἵππους,
Ἦ κλισιν πίσυρσιν ἐκανώμεθ' ὅς κε φίλησιν.
Τὸν δ' μὲν ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλα@,
Οὐ μὲν νήπι@ ἔσθ' Βοηθοίδη Ἐτεωνεῦ

Τοπρὶν, ἀπὲρ μὲν νωῖν γε πάϊς ὣς νήπια βάζεις.
Ἡμὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα ποσσὶ φαεσσιν
Ἄλλων ἀνθρώπων δυσπὲρ ικόμεθ', αἵ κέ ποθι Ζεὺς
Ἐξοπίσω ὦσῃ παύσῃ δὲ ζώοντας ὀίζυος. ἀλλὰ λύ' ἵππους
Ξείνων, ὄς δ' αὐτὸς ωσπέρῳ ἄγε θοινηθῆωμεν.
Ως φάτ'. ὁ δ' οὐ μεγάροιο διέσυτο, κίνλησε δ' ἄλλος
γρ. ἄμα Ὀτρηρὸς θεραπὼν τε καὶ ἀμφ' ἱππῆος ἰὼν αὐτὰρ
πασίος Οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγὸν ἰφθίμους τε
Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἱππείησι κάπῃσι,
Παρ δ' ἔβαλον ζειὰς, ἄνακ δ' ἡρὶ λευκὸν ἔμιξαν
Ἅρμασι δ' ἔκλιναν ωσπὲς σανίσι παμφανόωντι,
Αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θείαν δόμον. οἱ δ' ἴδον τε
Θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὡστε γὰρ ἠέλιος ἠὲ σελήνης
Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου κυδαλίμοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τέρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
Ες ῥ' ἀσαμινθήους βάντες ἐϋξέσας λόεσαντο.
Τὰς δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λοῦσαν, καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας ἕλκον βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
Ες ῥὰ θρόνους ἕζοντο παρ' Ατρεΐδῃ Μενέλαον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος ωσπέρχε ἐπίχευε φέρουσα
Καλὴ, χρυσείη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθ' ωσπρὸ ἑῆος ἐπὶ δὲ ξεστὴν τρόπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πολλ' ἐπιθοῦσα χαριζομένη παρεόντων·
Δαιτρὸς δ' κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
1 γρ. Σί Παντοίων· ωσπρὸς δὲ σφι τίθει χρύσεα κύπελλα.
τον ἄλ Τῷ δ' εἰσκυρίδη ωσπρόφρων ξεινὸς Μενέλαος,
ἄπι. 1 Σίτε δ' ἄπιθον, κὴ χαίρετον. αὐτὰρ ἐπειτα
2 γρ. 30 Δείπνε 2 πεντηκοντάρουα, εἰρησόμεθ' οἵ πινες ἐσθ'
πανσα Ανδρῶν. ἑ γὰρ σφῶν γε 3 γρ. λαοπλάλτα τοκῆων·
μένων, εἰ Αλλ' αὐανδρῶν γένος ἐστὶ Διοτρεφέων βασιλήων,
ρήσομαι Σκηπσίχιον, ἐπεὶ ἄκε κακὸν τοῦσδε τέκοιεν.
θ' ὕπ- Ως φάτο· καὶ σφιν νῶτα βοὸς ωσδὸς πίονα θῆκεν
νες 15 Οπὶ' ὸ χερσὶν ἑλὼν, τὰ ῥά οἱ γέρας παρέθηκεν αὐτῷ.
3 γρ. γὰ Οἱ δ' ἐπ' ὀνείατ' ἐτοῖμα ωσπρεκείμενα χεῖρας ἴαλλον,
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος κὴ ἐδητύος ἐξ ἔσαν ἔντο,

Δὴ τὸν

Antea, cæterùm nunc quidem puer veluti puerilia loqueris. tio fusci
Profectò jam nos hospitalia multa ubi edimus pi jubet.
Aliorum virorum, huc venimus, si alicubi Jupiter
In posterum saltem liberaret ab æruinna: sed solve equos
Hospitum, ipsos verò deinde introduc ad epulandum.
Sic ait, ille verò ex ædibus prorupit, vocabat autem alios
Fidos famulos unà sequi seipsum.
Hi verò equos quidem solverunt sub jugo sudantes:
Et hos quidem alligarunt ad equina præsepia.
Apponebant autem speltas & ordeum albū commiscuerunt:
Currus verò posuerunt ad parietem pellucidum.
Ipsos autem duxerunt in divinam domum, hi autem videntes
Admirabantur per domum à Jove nutriti regis.
Instar enim solis splendor erat atque lunæ
Domum per excelsum Menelai gloriosi.
Cæterùm postquam saturati sunt videndo oculis,
Ad labra descendentes perpolita lavabant.
Hos postquàm igitur ancillæ lavarunt & unxerunt oleo,
Circa verò chlænas villosas posuerunt atque tunicas,
In thronos collocarunt pone Atriden Menelaum,
Aquam ancilla in gutturnio fudit ferens,
Pulchro, aureo, super argenteo lebete,
Lavare: juxta verò politam extendit mensam,
Cibum verò veneranda custos apposuit ferens,
Ferculamulta imponens de rebus præsentibus largiens:
Coquus autem carnium lances proposuit sublatas
Diversarum: ipsis autem apposuit aurea pocula.
Hos etiam data dextra alloquutus est flavus Menelaus,
Cibúmque gustate & gaudete: cæterùm deinde
Cibo saturati, interrogabimus quinam sitis
Virorum: non enim vestrorū utique genus perijt parentum:
Sed virorum genus estis à Jove nutritorum regum (sunt.
Septiferorū: quoniā neutiquā ignávi hujusmodi parere pos-
Sic ait, & ipsis terga bovis pinguia apposuit
Assata in manibus capiens, quæ sibi dona apposuerant ipsi.
Hi verò ad cibos paratos appositos manus extendebant.
Cæterum postquam potus & cibi desiderium ademerunt,

Telemachus Pisistratum alloquitur.

Jam tum Telemachus alloquutus est Nestoris filium,
Propè admovens caput, ut ne audirent alij,
Considera Nestoride meo gratissime animo,
Æris que splendorem & domum sonantem
Auróque electróque & argento atque ebore.
Jovis nimirum talis est Olympij intus aula,
Quanta hæc infinita multa, admiratio capit inspicientem.
Hunc itaque alloquentem intellexit flavus Menelaus,
Et ipsos compellans verba alata dixit,
Filij chari haud sanè cū Jove mortalibus ullus contenderit
(Immortalia enim hujus habitacula & bona sunt.)
Menelaus Telemach. labores suos narrat.
Hominum vero sive aliquis mihi contendere possit sive non
Rebus: certè plurima passus & multùm errans
Vectus in navibus, & octavo demum anno veni
Cyprum, Phœnicémque: & Ægyptios aberrans,
Æthiopésque adij, & Sidonios & Erembos,
Et Lybiam ubi agni protinus cornuti sunt.
Ter enim pariunt oves per annum perfectum:
Ibi enim neque herus indigens est neque pastor
Casei & carnium, neque dulcis lactis:
Sed semper præbent per totum annum lac mulgendum.
Interea dum ego circà loca multum victum congregans
Errabam, intereà mihi fratrem alius interfecit,
Clàm insperatò, dolo pernicioſæ uxoris:
Sic non gaudens istis facultatibus impero.
Et ex patribus ista debetis audire siquidem vobis
Sunt: quandoquidē valdè multa passus sum, & perdidi domū
Perquam benè habitatam, continentem multa, & preciosa.
Quorū utinā debuissem vel tertiam habens in domo partem
Habitare illi verò viri salvi essent: qui tum perierunt
Troja in lata, longè ab Argis pulchros equos pascente.
Sed tamen omnes quidem lugens & deflens,
Crebro domi desidens nostræ.
Interdū quidem luctu mentes oblector, interdū vero rursus
Quiesco. brevis verò satietas molesti luctus.
Horum omnium non tantum lugeo tametsi tristis,
Ut unius gratia, quique mihi somnū invisum facit & cibum

Recor-

Δεῦ τύπ Τηλέμαχος ϖϱοπάφητι Νέστοϱος ἱὸν
Ἀγχιμόλου πέφιλλόν, ἵνα μὴ πυθοίατο οἱ ἄλλοι,
Φϱάζεο Νεστοϱίδη τῷ μοῦ κεχαϱισμένε θυμῷ,
Καλλιφύ τι ϖϱοπάλω ἠδ᾽ ὁμίμονε ἠχέτην.
Χϱυσῦτ᾽, ἠλέκτϱῳ τι, ἠδ᾽ ἀϱγύϱου, ἠδ᾽ ἐλέφαντος,
Ζηνὸς ϖαϱ τοιάδι γ᾽ Ὀλυμπίῳ ἔνδοθεν αὐλῇ.
Ὅσσα πάϱ᾽ ἄλλοισι ϖοτὶ σέθεν μ᾽ ἔχει εἰσοϱόωντα.
Τῷ δ᾽ ἀμαϱύσσοντε ξυνίτην ξυνὸν Μενέλαον,
Καὶ σφέας φοινίκεσσι ἴκτην πϱοφέϱοντε ϖοσσὶν δέ,
Τίπτε ϖ φίλ᾽, ἦτοι Διὶ βϱοτῶν ὑϖ᾽ αὖ τις ἐείζει·
(Ἀθάνατοι γὰϱ τῷ γε δόμοι καὶ κλῆϱοι ἴασιν)
Ἀνδϱῶν δ᾽ ἤ κεν τίς μοι ἐελσοίτην, ἠὲ καὶ ἐκὶ,
Κλαίμεσιν· ἦ δὲ ϖολλὰ ϖαϱὼν καὶ ϖϱὸ ἴϖπαλγὶς
Ἠλγεόμην· τὸ γὰϱ οὔτι, καὶ ἐδδεύτεϱ ἴϖτι ἤλθεν
Κύϖϱον Φοίνικάν τι, καὶ Αἰγυϖτίους ἰϖπαλῆθεν,
Αἰθιόϖάς θ᾽ ἱκόμην, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐϱεμβούς,
Καὶ Λιβύην, ἵνα τ᾽ ἄϱνες ἄφαϱ κέϱασοὶ τελέουσι.
Τϱὶς γὰϱ τίκτει μᾶλα τϱὶς σφέϱον εἰς ἐνιαυτὸν·
Ἐνθα μὲν ὔτε ἄναξ ἐϖιδευὴς ὔτε τι ϖοιμὴν,
Τυϱοῦ καὶ κϱειῶν, ἠδὲ γλυκεϱοῖο γάλακτος·
Ἀλλ᾽ αἰεὶ ϖαϱέχουσιν ἐϖητύνον γάλα ϖᾶσιν.
Ἐως μὲν ἐνὶ αὐλὴ κάτα ϖολλὼ βίοτον ζωαγέϱωμεν
Ἠλωμένῳ, τίσις μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐϖέφνε,
Λάθϱᾳ, ἀνωΐστι, δόλῳ ἐλοιθόϱος ἀλέγοντι·
Ὡς ὔτοι χαίϱων ἔδυ δικταίτισιν αὐάσσω.
Καὶ ϖεντήϱων ταῦτ᾽ μάλιστ᾽ ἀκούετε, οἵ ϖεϱ ἔμοιμι
Εἰσὶν ἐνὶ κήϱι καὶ ϖϱὸ ἴϖποθεν, ἠὲ ἀϖόλοιτο εἴπεϱ,
Εὖ μάλα ναιετάοντες, κεχαϱισθέτε ϖολλὰ τὸ ἰοῦλαί.
Ὧν ὄφελον τϱεῖς τοὶ ἔτι ἔχειν ἐν δόμοισι μοῦϱαν
Ναίοντ᾽, οἱ δ᾽ ἄνδϱες σύοι ἔμμοϱοι, οἱ τότ᾽ ἔλοντο
Τϱωϊὴ ἐν αὐλῇ, ἐκϱὸς Ἀϱγεῖ᾽ ἐϖοδόϖοιο.
Ἀλλ᾽ ἤτοι ϖάντας μὲν ὀδυϱόμεθ᾽ ἐν ϖολέμῳ καὶ ἀκαχόμην,
Πολλὰς ἐν μεγάϱοισι κϱαδίην μεϱιμνήϱας ἰάϖτων.
Ἄλλοτε μὲν τις γὰϱ φϱένας τεϱϖϱομένη ἄλλοτε δ᾽ αὖτε.
Παύοντας· αἶψηϱὸς ἦ κήϱας ϖϱύτεϱον γόοιο,
Τῶν ϖάντων ἤ τόσσον ἐδύϱομαι, ἀχνύμενός τε
Ὡς ἐνὸς, ὅς τι μοι ὕπνον ἀπεχθαίϱει καὶ ἐδωδὴν

Μνωομένω ἐπεὶ οὔ τις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμήγησεν
Οσσ' Ὀδυσεὺς ἐμήγησε νόῳ πόνησέν τε θυμῷ τ' ἄρ' ἔμιξεν
Αὐτῷ κήδε' ἔσπαζ', ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαλκον
Κεῖνα, ὅπως δὴ δηρὸν ἀπείρητον. ἐδή τι ἰδμεν.
Ζώει ὄγ' ἢ τέθνηκεν ἀδὺ φρονέοντα νύ που ἀΐτον
Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
Τηλέμαχός θ', ὃν ἔλιπε νέον μεγάαθ' οἱ οἶκω.
Ως φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἱμερον ὄρσε γόοιο
Δάκρυ δ' ὑπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε πατρὸς ἀκουὴν,
Χλαίναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών
Ἀμφοτέρῃσιν χερσί· τοῦτο δὲ μιν Μενέλαος
ρε ἰάσας ἐπίμην Μείμνήσεν δ' ἐπτὸς κῆρ φρένας καὶ κῆρ θυμόν,
Ηέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἐὸς μνησαίατο μύθῳ
Η πῆμ' ἐξερέοιτο, ἵνα τὰ τὰ μυθήσατο.
ρθ. Εως ὃ ἔζωθ' ὕφεσαν τε φρένας καὶ κῆρ θυμόν,
πρὴ- Ἐκ δ' Ελένη θαλαμόθεν θυώδεος ὑψορόφοιο
σσετο Ηλυθεν, Αρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα·
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστη κλισίην ὑπέτυκτο ἔθηκεν·
Αλκίππη δ' ἤνεγκεν Φίρε μαλακὴν ἐριόλαν·
Φυλὼ δ' ἀργύρεον τάλαντον Φίρε, τόν οἱ ἔδωκε
Αλκάνδρη Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐν Θήβῃσιν
Αἰγυπτίῃς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐνὶ κτήματα κεῖται,
Ος Μενελάῳ δῶκε δύ' ἀργυρέας ἀσπιδίσκους,
Δοιοὺς δ' τρίποδας, δέκα δ' χρυσοῦ τάλαντα·
Χωρὶς δ' αὖθ' Ελένη ἄλοχος πόρε καλὰ δῶρα,
Χρυσῆν τ' ἠλακάτην, τάλαρον δ' ὑποκυκλὲς ὑπαστον,
Αργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκρόσσωτο·
Τὸν ῥα οἱ ἀμφίπολος Φυλὼ παρέθηκε φέρουσα,
Νήματος ἀσκητοῖο βίβυσμένον, οὐτανέ οἱ ἐπὶ κὰ πὴ
Ηλακάτη πεπότητο ἰοδνεφὴς εἰροῦ ἔχουσα.
Εζετο δ' ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δ' θρόνος ποσὶ πῆκτο·
Αὐτίκα δ' ἥγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἑκαστα,
Ἰδ μὲν δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς οἱ πνες οἵδε
Ανδρῶν εὐγενέτων τοι ἐκαπλέμῳ ἠμὲ τόσον δῶ;
Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἰρίω· κέλεται δέ με θυμός·
Οὐ γάρ πω πω πρὸ φημι ἰοικότα οὐδὲ ἰδέσθαι
Οὔτ' ἄνδρ', οὔ τε γυναῖκα (σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν)

Recordanti, quoniam nullus Græcorum tanta elaboravit,
Quot Ulysses elaboravit & sustulit: huic futuri sunt
Ipsi dolores fieri, mihi verò triftitia semper incessabilis
Ob illum quoniam diu longè abest neque scimus
An vivat ille, an mortuus sit, deflent illius gratia
Lærtesque senex, & prudens Penelope,
Telemachúsque quem reliquit recens natum in domo.
Sic ait, hunc certè ob patrem desiderium excitavit luctus;
Lacrymas verò à palpebris humi fudit de patre audiens
Chlænam purpuream ante oculos obtendens
Utraque manu: animadvertit autem Menelaus ipsum:
Cogitavit verò deinde in mente & in animo,
An eum ipsum patris sineret memoriam inducere,
An prior interrogaret, singuláque diceret.
Interim dum ille ista deliberabat in mente & in animo,
Helena verò ex thalamo odorifero excelso
Egressa est, Dianæ aureum arcum habenti similis:
Huic statim Adresta sellam bene factam apposuit:
Alcippe verò tapeta ferebat mollis lanæ:
Phylo autem argenteum talarum ferebat, quem illi dedit
Alcandrè Polybij uxor, qui habitabat in Thebis
Ægyptiacis, ubi plurima in ædibus bona jacent,
Qui Menelao dedit duo argentea labra,
Geminos verò Tripodas, decem verò auri talenta:
Seorsim verò ipsius Helenæ uxor dederat pulchra dona
Aureámque colum, talarúmque rotundum præbuit
Argenteum, auro verò labra immixta erant
Hunc sanè ei ancilla Phylo apposuit ferens,
Filo elaborato repletum: cæterùm super eum
Colus extensa erat violaceam lanam habens,
Sedit verò in sella, scabellum verò sub pedibus erat:
Continuò autem illa verbis maritum interrogabat singula,
Scimúsne Menelaë rex quinam hi
Viri gloriantur venisse nostram domum?
Mentiar, an verum dicam: jubet me animus.
Nullum enim unquam puto similem adeò vidisse
Neque virũ neque mulierẽ (admiratio me tenet aspicientem)

Helenæ ornatus.

Helena cum Menelao de advenis fabulatur.

Ut iſte Ulyſsi magnanimi filio ſimilis eſt
Telemacho, quem, reliquit recens natum domi ſuæ
Ille vir, quando mei impudicæ gratia Græci
Veniſtis ad Trojam, bellum audax excitantes,
Hanc viciſsim reſpondens alloquutus eſt flavus Menelaus:
Sic nunc & ego cognoſco uxor ut tu putas.
Illius enim ejuſmodi pedes ejuſmodique manus,
Oculorúmque jactus capútque & ſupernæ comæ.
Et nunc ſanè ego recordatus de Ulyſſe,
Loquebar quantas ille ærumnas patiens toleravit
Pro me: cæterum hic amaras á palpebris lacrymas ſtillat,
Chlænam purpuream oculis obtendens.
Hunc rurſus Neſtorides Piſiſtratus contra alloquutus eſt,
Atrida Menelaë à Jove nutrite dux populorum,
Illius quidem certè hic filius eſt, verè quemadmodum dicis:
Sed modeſtus eſt, indignum autem putet in animo,
Hùc veniens primùm, jactationes verborum oſtentare
Coram te cujus nos dei tanquam delectamur voce.
Cæterùm me præmiſit Gerenius eques Neſtor
Hunc ſimul comes ſequerer, cupit enim te videre,
Ut ei aut verbis conſulas, ſive reipſa.
Plurimos enim dolores patitur ob patrem filius abſentem,
Domi ſuæ, cui non multi auxiliatores ſunt:
Sic nunc Telemacho eſt: hic quidem abeſt, neque alij
Sunt, qui per populum avertere poſſent calamitatem.
Menelaus dolet Ulyſſem abſentem. Hūc autē viciſsim reſpond alloquutus eſt flavus Menelaus
Papè, quàm certè amici viri filius meam domum
Pervenit, qui mei gratia plurima ſubijt certamina.
Atque ipſum ſtatuebam reverſum amaturum eſſe præcipuum
Græcorum, ſi nobis ſuper mare reditum dediſſet
Navibus velocibus fieri Olympius latè tonans Jupiter:
Et ſanè ei in Argo erexiſſem urbem & ædes ædificaſſem.
Ex Ithaca ferens cum facultatibus & filio ſuo,
Et omni populo, una urbe evacuata earum,
Quæ circum habitantur, imperantur autem à meipſo:
Et ſanè crebrò hîc unà fuiſſemus verſati: neque nos
Aliud diremiſſet amantéſque oblectantéſque,

Ante-

Ὡς δ' Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος ἦϊε ἴοιχε
Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γαμέτ' εὐῆρε
Κεῖνος ἀνὴρ, ὅτ' ἀμεῖνον κυκώσατος ἔσκε' Ἀχαιοὶ
Ἠλθεθ' ἵππα Τρώεσσι, πάλεμον θοὸς ὀρμαίνοντες.
Τὼ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Οὔπω νοῦ ἔχ' ἰχνὼ νεάτην γυῖον ὡς σὺ ἔειπες.
Καίνα γὰ τοιοίδε πόδες, τοιοίδε τε χεῖρες,
Ὀφθαλμοῖσι τε βολαὶ, κεφαλή τ' ἰφθίμη τε χαίτη.
Καὶ νοῦ ἤτοι ἰχνὼ μεμνημένῳ ἀμφ' Ὀδυσῆϊ,
Μυθέομαι ὅσσα κεῖνος ὀϊζύσας ἐμόγησεν.
Ἀμφ' ἐμοὶ· αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε,
Χλαίνῃσι πορφυρέῃσι κὰτ' ὀφθαλμοῖϊν ἀνασχών.
Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ηὐδα,
Ἀτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ἔρχεαι λαῶν,
Καίνα μὲν τοι δὴ ἥδε ἐπέπνυται, οἷς ἀγορεύεις·
Ἀλλὰ σεό φρονέοντι, νεμεσσᾶτον δ' οἱ ὑμεῖς,
Ὧ δ' ἐλθὼν θαρσῶτον, ἐπισσυβόλοις ἀνὰ φρεσίνσιν·
Αὐτὰρ σίγα, τῷ νῦν θεμὸς ὧς περ μὲν καὶ ἐγὼ.
Αὐτὰρ ἐπὶ σφίσιν Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ
Τῷ ἄμυδις ἐπέπνυτο· ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι.
Ὀφρά οἱ ἢ τὰ ἔπος ὑποδήσεται, ἠὲ καὶ ἴηται.
Πολλὰ γὰ ἄλγε' ἔχει πατρὸς πάϊς οἰχομένοιο,
Ἐν μεγάροισι, ᾧ μὴ θ' πολλοὶ ἀοσσητῆρες ἔασιν·
Ὡς νοῦ Τηλεμάχῳ ἀμὸν δίχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
Εἶσ' οἵ κεν κῆδ' ἄλγε' ἀλάλκοιεν κακότητα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἷες ἔμμεν ἔοῦ
Ἰκτῆν', ὃς εἴνεκ' ἐμεῖο πολεῖς ἐμόγησεν ἀέθλους.
Καί μιν ἴφθιμον ἐλπόμην χείρεσσιν ἔοῖσιν ἄμυναν
Ἀργείων, εἴ νῶϊν ὑπεὶρ ἄλα νόστον ἔδωκε
Νισσομένοις γαίηδε Ὀλύμπιος εὐρὺ κρείων Ζεύς·
Καὶ κέν οἱ Ἀργεῖ ναίσασ πόλιν, ἠδ' ἀνέρα τ' ἔπυξα,
Ἐξ ἰθάκης ἀγαγὼν ζὺν κἠπιδεσσι καὶ υἱῷ καὶ πᾶσι λαοῖσι, μέσην πολὶν ἐξαλάπαξας.
Αἶ κε ναιετάασκεν, ἀνάσσοντος δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
Καὶ κε δαῆμ' ὁδόν τ' ἰόντες ἐμοῖσι δόμοισιν· ἐδὲ κεν ἡμέας
Ἄλλο δίκεται φιλέοντά τε περπερόν τε,

Πρίν γ' ὄπιθεν παντοίο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν,
Ἀλλά τι μὴν που μίμνεν ἀγασσόμεναι θεὸς αὐτὸς,
Ὃς κεῖνος δύσλυσον ἀνέτιμον οἷον ἔθηκεν.
Ὡς φάτο. τοῖσι δ' ἄπαυστον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Κλαῖε μὲν Ἀργείη Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα·
Κλαῖε δ' Τηλεμάχοιό τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτῳ ἔχεν ὄσσε·
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Τὸν ῥ' Ἠοῦς ἔκλειτε φαεσίμβροτος ἀγλαὸς υἱός.
Τῶ σφ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν,
Ἀτρεΐδη, πέρι μέν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο
Οἵπερ σὺν μεγάθυμοι, καὶ ἄλλοτε ἐρίσθενες ἔμμεν.
Καὶ νῦν εἴπερ που ἐσσὶ, πιθοῦ μοι· κὰδ γὰρ ἔοικε
Τίπτε μὰλ ἐρεθόμενος ῥαστώνεται· ἀλλὰ καὶ ἧος
Ἑσσυτο ἠελάνεια, νεμεσσητὸν κατὰ μοῖραν
Κλαῖεν, ὅς κε θάνησι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Τεθνᾶ τυ καὶ γάρεος οἷον ὀΐζυσεν βροτοῖσι,
Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκε κασίγνητος, ὅς περ ἐκείνων
Ἀργείων μέλεες γ' σὺ ἴδμεναι· ἐν γὰρ ἔγωγε
Ἥντησ', οὐδὲ ἴδον περ ἐὼν φάσι γε ἰδέσθαι
Ἀντίλοχον, τὸν μὲν θεὶ ἔτεκον ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν.
Τὸν δ' αὖ παμπρεπέως ὦκυάλιμος ἐξενάριξε Μενέλαος,
Ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσσ' εἶπες ὅ τ' οὐ πεπνυμένος ἀνὴρ
Εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς θεογενέστερος εἴη·
(Τοίω γὰρ καὶ πατρὸς ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.
Ῥεῖα δ' * ἀείγνωτος γένος ἀνέρος ὧ τινι κεφαλὴ
Ὀλίγον ἐπικλώσῃ χαμάδις πεσέειν φθεμένῳ περ.
Ὦ νεμεσσητὸν δὴ καὶ ἀμαιμακέτοις ἤμπαυε πάσσαι,
Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηθοσύνῃσιν ἐν μεγάθυμοι,
Υἷάς θ' ἡμετέρους τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους·
Ἡμεῖς δ' κλαυθμὸν μὲν ἐπασσύμεθ', ὡς περ ἐνὸς γε
Δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χαρτὸς δ' ἐφ' ὕδωρ.
Χειρὸς ἀνιστάμεν· μῦθοι δ' κ' ἠῶθεν ἔασι
Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ, ἀμφιπτόλεμοι δ' ἀκόλουσιν.
Ὡς ἔφατ· Ἀσφάλιων δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,

Οτρεφὴς

Antequam mortis nigra nebula obruisset,
Sed hæc quidem forte erat ut invideret deus ipse,
Qui illum infelicem absque reditu solum reddidit.
Sic ait, his verò omnibus desiderium excitavit luctus.
Flebat quidem Argiva Helena ex Jove nata:
Flebat etiam Telemachúsque & Atrides Menelaus:
Neque sanè Nestoris filius absque lacrymis habebat oculos.
Recordabatur enim in animo inculpati Antilochi. Antilochus à Memnone occisus.
Quem sanè Auroræ interfecit splendidæ inclytus filius:
Hujus ille recordatus verba volatilia dixit,
Atride, supra alios immortales te prudentem esse
Nestor dicebat ille senex, quando recordaremur tui
Suis in domibus, & nos mutuò alloqueremur.
Quare nunc si fortè licet, pareas mihi: non enim ego
Delector flens post cænam sed cùm aurora
Erit manè genita: neque quicquam molestè feram (fuerit.
Flere, quicunque mortuus fuerit mortaliū & fatū cōsequutus
Illud certè munus solum est miserorum mortalium
Tonderéque comas profundereque lacrymas à genis.
Etenim meus mortuus est frater neutiquam ignavus
Græcorum: scies autem tu. non enim ego
Obviam fui neque vidi: supra alios ferunt fuisse
Antilochū, supra alios quidem currendo velocē bellatorem.
Hunc mutuis verbis excipiens alloq. est flavus Menelaus,
Amice, quandoquidem talia dixisti quæcunque prudens vir
Diceret & faceret, & qui major natu esset:
(Ejus etenim patris qui etiam prudentia loqueris.
Faciliter insignis proles viri cui Saturnius
Honorem dedit, & dum nuberet nascereturque
Quemadmodum nunc Nestori dedit assiduè diebus omnibus
Ipsum quidem molliter senescere domi suæ,
Filios rursus prudentes, & hastâ esse optimos)
Nos verò fletum relinquamus qui prius incidit:
Cœnæ autem rursus memores simus: manibus verò aquam
Profundant: sermones autem etiam manè erunt
Telemacho & mihi ad colloquendum invicem.
Sic ait: Asphalion verò aquam manibus infudit:

Sedulus

Sedulus famulus Menelai glorioſi.
Hi verò ad cibos paratos appoſitos manus mittebant.
Ibi tum alia excogitavit Helena è Jove nata.
Pharmacum Helenes. Protinus ſanè in vinum miſit pharmacum unde bibebat,
Abſque dolore & ira, malorum oblivionem inducens.
Lunae diſcutiens triſtitiã. Qui illud deglutierit poſtquam crateri mixtum erit:
Non utique tota die profundere poterit lacrymas à palpebris
Neque ſi ei mortui fuerint matérque patérque,
Neque ſi ei coram fratrem aut charum filium
Ferro trucidarent, ipſe verò oculis videret.
Talia Jovis filia habebat pharmaca utilia
Bona, quæ illi Polydamna præbuit Thonis uxor
Ægyptia, quæ plurima producit fertilis terra
Pharmaca, plurima quidem ſalubria mixta, multa lethalia,
Medicus verò unuſquiſque peritus ſupra omnes
Homines: ſanè enim Pæonis ſunt ex generatione.
Cæterum poſtquam ſanè immiſit, juſſitque vinũ infundere,
Denuò verbis excipiens alloquutus eſt,
Atride Menelaë à Jove nutrite, atque etiam hi
Virorum fortium filij (porrò Deus alterum poſt alterum
Jupiter bonúmque malúmque tribuit: poteſt enim omnia)
Quare nunc convivamini ſedentes in domibus,
Et ſermonibus delectamini: decenti enim ordine dicam.
Helena de Ulyſſe et Ilij excidio. Omnia quidem non ego enarrare queam, neque nominare
Quot Ulyſsis patientis ſunt certamina:
Sed qualiter iſtud fecit & ſuſtinuit fortis vir
Populo in Trojanorum, ubi paſsi eſtis ærumnas Græci:
Seipſum plagis indecentibus domando,
Vilibus pannis circumjectis ad humeros, ſervo ſimilis,
Virorum hoſtium ingreſſus eſt urbem latam:
Alteri verò ſeipſum virò diſsimulans aſsimilavit
Mendico, qui neutiquam talis erat apud naves Græcorum:
Huic ſimilis ingreſſus eſt Trojanorũ urbẽ illi vero ignorabãt
Omnes: ego verò ipſum ſola agnovi talem,
Et ipſum interrogabam: ille verò aſtutia tergiverſabatur.
Sed quando certè ipſum lavi & unxi oleo,
Veſtibus autem indui & juravi validum juramentum,

Non

Ὀτρηρὸς δ᾽ἡγεμόνευε Μενελάου κυδαλίμοιο
Οἱ δ᾽ ὡς οὖν ὁδὸν ἵππῳ ἐπεσσεύοντο μάλιστα
Εὖθ᾽ οὕτ᾽ ἄλλο φάος ἦεν ἐπὶ χθονὸς ἠερόεσσαν.
Αὐτὰρ ἐπὶ οἷς εἶδον βάλε φάρμακον ὕπνον ἔπινον,
Νηπενθὲς τ᾽ ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.
Ὃς τὸ καταβρόξειεν ὑπὸ κρητῆρα μιγέντα,
Οὐκ ἂν ἐφημίσειε γοᾶ βάλοι ὄμμ᾽ ἐπὶ παρειῇ,
Οὐδ᾽ εἴ οἱ κατὰ μητέρ᾽ ἐοῖ τε καὶ πατέρ᾽ αὐτὼ
Οὐδ᾽ εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
Χαλκῷ δηϊόωεν, ὁ δ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο.
Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόωντα
Ἐσθλὰ, τά οἱ Πολύδαμνα πόρεν Θῶνος σύνδικος
Αἰγυπτίη, τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα
Φάρμακα, πολλὰ μὲν ἰητρὰ μεμιγμένα, πολλὰ δ᾽ λυγρά.
Ἰητρὸς δ᾽ ἕκαστος ὑπερφίαλος περὶ πάντων
Ἀνδρώπων· ἢ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ᾽ εὐήκεα, κέλευσέ τε οἰνοχοῆσαι,
Ἐξαῦτις μυθήσατ᾽ ἀμειβόμενος ἔπεσσιν,
Ἀτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ἠδὲ καὶ οἵδε
Ἀνδρῶν ἡρώων παῖδες (ἀτὰρ Θεὸς ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλῳ
Ἔσπεται ἀνδρὶ τε κακόν τε διδοῦ· δύναται γὰρ ἅπαντα)
Ἥ τοι νῦν δαίνυσθε κατήμενοι ἐν μεγάροισι,
Καὶ μύθοις τέρπεσθε· ἐοικότα γὰρ καταλέξω.
Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ᾽ ὀνομήνω
Ὅσσοι Ὀδυσσῆος πολυπαίφρονος εἰσὶν ἄεθλοι·
Ἀλλ᾽ οἷον τόδ᾽ ἔρεξε καὶ ἔτλη κηρατρεφὲς ἀνὴρ
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι περ πάσχητε πάσχοντες Ἀχαιοί·
Αὐτὸν μὲν πληγῇσιν ἀφυσλίξας δεμνίοισι,
Ἐκ δ᾽ ἔβαλ᾽ εἰν ἀρετῇ ὅμμασι βαλών, οἰκῆϊ ἐοικώς,
Ἀνδρῶν δυσφρόνων κατὰ δῆν πόλιν εὐρυάγυιαν·
Ἄλλον δ᾽ αὖτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἠΐσσεν
Ἀλήτῃ, ὃς ἔδην τοῦ· ἴλιον ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Τῷ ἐπιὼν κατὰ δῆν Τρώων πολλὸν. οἱ δ᾽ ἀδάκησαν
Πάντες ἰὼ δή μιν εἶδ᾽ ἀνέγνων τοῖον ἐόντα,
Καί μιν ἀνηρώτων· ὁ δ᾽ κερδοσύνῃ ἀλίαινεν.
Ἀλλ᾽ ὅτε δή μιν ἐγὼν ἐλέαιρον κῆρ ἐνὶ χαλεπὸν ἐλαίνων,
Ἀμφὶ δ᾽ ἄμμιχθεὶς, καὶ ἄμοσε κηρατρεφὲς ὅρκον,

Μὴ μοὶ πρὶν Ὀδυσῆα κῦ Τρώεσσ' ἀνιαφῆναι
Πρίν γε τὸν ἐς νῆάς τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι.
Καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατὰ λίξεν Ἀχαιῶν.
Πολλὰς γὰρ Τρώων κλόνεας πασαμένη χαλκῷ,

5 Ἦλθε μετ' Ἀργείους. κῦ γὰρ φρονέων ἦγαγε πολλὰ.
Ἐνθ' ἄλλους Τρῶας λίγ' ἐπαινεν· αὐτὰρ ἐμοῦ περ
Χαῖρε, ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
Ἄψ εἰς οἶκον ἄτην γὰρ μετέφρενον, ἣν Ἀφροδίτη
Δῶκ' ὅτε μ' ἦγαγε κεῖσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης.

10 Παῖδά τ' ἐμὸν νεοφιτάμενον, θαλερόν τε, πόσιν τε,
Οὔ τιν' ἐνὶ δήμῳ, ἔτ' ἄρ' φρένας, ἔτε τι εἴδος.
Τὸν δ' ἀπαμείβεται ὧδε πολύφρων ξανθὸς Μενέλαος,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι κῦ μῆτιν ἔειπες.
Ἤδη μὲν πολίων ἰδὰ εἰν βυθὸν τεθέασμαι

15 Ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὸν δ' ὑπελήλυθα γαῖαν·
Ἀλλ' ἔ πω τοῖόν τον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Οἷον Ὀδυσῆα πελασσίφρονος * ἔσκε φίλον κῆρ.
χ. ἴσχε
Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνήρ,
Ἵππῳ ἐνὶ ξέστῳ, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι

20 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ἦλθες ἔπειτα σὺ κεῖσε· κελευσέμεναι δέ σ' ἔμιμνε
Δαίφοβον, ὃς Τρώεσσιν ἐΐσατο κύδος ὀρέξαι,
Καὶ τρὶ Δηΐφοβος θεοείκελος ἔστεν ἰόντι.
Τεῖς δ' ἐπελεύσεσθαι κοίλον λόχον ἀμφαφόωντι,

25 Ἐν δ' ὀτρυνέμεναι Δαναῶν ὑπερμενέες ἀρίστους,
Πάντῃ Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν·
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ δῖος Ὀδυσεὺς
Ἡμῖν αὐτοὶ μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας
Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω ἐμενήναμεν ὀρμηθέντε

30 Ἠὲ ἐξελθέμεναι, ἢ ἔνδοθεν αὖθι ὑπακοῦσαι·
χ. ἔμεί νας
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἴσχεθεν * ἐμέροντας.
Ἐνθ' ἄλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν ἠῶες ἀχαιῶν·
Ἀντικλος δ' ἤ σε γ' οἷος ἐμοὶ ἐπιφωνεῖν ἐπίεσσεν
Ἤελιν· ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μὴχανὰ χεῖρ' ἐπίεζε

35 Νωλεμέως κρατερῇσι, πίεσε δ' ἔμπαντας Ἀχαιούς·
Τόφρα δ' ἔχ' ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.
Τὸν δ' οὐ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,

Ἀτρεϊ

Non ante Ulyssem Trojanis me edituram,
Quàm ipse ad nades celeres tentoriáque pervemisset:
Et tandem mihi omnem rem aperuit Græcorum.
Plurimos autem Trojanorum cum interfeciſſet longo ferro,
Venit ad Græcos: astutiam verò induxit multam.
Ibi aliæ Trojanæ stridulè ejulabant: sed meum pectus
Gaudebat, nam jam mihi corde versum erat redire
Rursus domum: damnum verò deflebam quod Venus
Dederat, quando me duxit hinc chara à patria terra,
Filiámque meam defraudans, thalamúmque maritúmque,
Nullius rei indigentem, neque mente, neque pulchritudine.
Hanc verò dictis excipiens alloquutus est flavus Menelaus,
Et certè hæc omnia uxor ut decet dixisti:
Jam quidem multorum cognovi consilium mentemque
Virorum heroum, multámque peragravi terram:
Sed nondum talem ego vidi oculis,
Qualis Ulyssis patientis erat gratum pectus,
Quale etiam illud fecit & sustinuit fortis vir,
Equo in polito, ubi insidebamus omnes optimates
Græcorum, Trojanis cædem & fatum inferentes,
Venisti deinde illuc: jussisse autem te debuit
Deus, qui Trojanis voluit gloriam præbuisse,
Et te Deiphobus deo similis sequebatur profectam.
Ter autem circumlustrasti cavas insidias attrectans,
Nominatim verò Græcorum nominabas optimates,
Omnium Græcorum voce assimulata uxoribus:
Cæterùm ego & Diomedes & divus Ulysses
Sedentes inter medios, audivimus ut vocabas.
Nos quidem ambo prompti eramus facto impetu
Potius exire quàm intus rursus audire:
Sed Ulysses prohibuit & continuit quantumvis cupidos.
Ibi alij quidem omnes absque voce filij Græcorum:
Anticlus verò te solus convenire verbis
Volvit: sed Ulysses os manibus compressit
Indesinenter fortibus, servavit verò omnes Græcos:
Tandiu. detinuit, donec te seorsũ abduxit Pallas Minerva.
Hunc rursus Telemachus prudens contra alloquutus est,

Ulysses in æquo Trojano

Helena æquo ipsa clusos nominatim vocavit.

Telemachus Menelao loquitur.

Atride Menelaë à Jove nutrite dux populorum,
Durum est: non enim ei ista depulerunt tristem mortem,
Neque si ei cor ferreum intus esset.
Sed agite ad cubile ducite nos, ut jam
Somno à dulci delectemur dormientes.
Sic ait, Argiva autem Helena ancillis præcepit
Cubilia sub porticu ponere, & stragula pulchra
Purpurea injicere, sternerèque supernè tapetas.
Lanásque imponere villosas ad suprà cooperiendum.
Illæ ibant ex ædibus facem in manibus gestantes
Iter cubitum. Cubilia verò straverunt, hospites autem eduxit præco.
Hi quidem in vestibulo domus illic dormiebant
Telemachúsque heros & Nestoris inclytus filius:
Atrides verò dormivit in recessu domus excelsæ;
Juxta autem Helena lato peplo cubabat præstans. mulierum.
Quando verò manè genita apparuit roseis digitis aurora,
Surréxit ex lectulo voce bonus Menelaus
Vestes indutus: acutum verò gladium circumposuit humero,
Pedibus verò mollibus subligavit pulchros calceos.
Festinabat autem ire ex thalamo deo similis obviam,
Telemacho vero assidebat, sermonéque habuit & proloquiũ
Quærit Menelaus ex Telemacho causam profectionis
Et quid te incitans huc egit Telemache heros
Ad Lacedæmona divinam per lata dorsa maris?
An publicum an privatum? hoc mihi verè dic.
Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus est:
Atride Menelae à Jove nutrite, rex populorum,
Veni si aliquam mihi famam de patre dicetes:
Dissipatur mihi domus, pereunt verò pinguia opera:
Hostium virorum plena est domus, qui mihi perpetuò
Oves imbecilles mactant & flexipedes, sinuosos boves,
Matris meæ proci, immensam injuriam habentes.
Præterea nunc ad tua genua venio, siquidem velis
Illius sævam mortem dicere, sicubi vidisti
Oculis tuis, aut alterius sermonibus audivisti
Errantis. supra modũ enim ipsum ærumnosũ peperit mater,
Neque quicquam me veritus blandiaris neque misertus,
Sed planè mihi enarra quomodo incidisti conspectu.

Præco

Ἀτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ἆρχαμε λαῶν,
Ἀλγιστ' ἀχαιοὶ πᾶν πόν' ἤρεπτο λυγρὸν ὄλεθρον,
Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρείη ἐνέδυνε ἦεν.
Ἀλλ' ἄγε, εἰς εὐνὴν τρεπέσθ' ἁμῖν, * ἄφρεϊ κεν ἥδη
Ὑπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ * παρκατακείμεθα κοιμηθέντες.
Ὡς ἔφατ'· Ἀργείη δ' Ἑλένη δμωῇσι κέλευσε
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα κάλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' εἰνάμφαι ἔλαες καὶ φύσαξθαι ἔσαλλ.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Δέμνια δ' στόρεσαν. ἐκ δ' ξείνους ἄγε κήρυξ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προθύροισι δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
Τηλέμαχος δ' ἦρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
Ἀτρεΐδης δ' ἀνέρυτο μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Παρὰ δ' Ἑλένη πανύπεπλος ἐλίξατο δῖα γυναικῶν
Ἧμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὧρτο μὲν ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Εἵματα ἑσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ,
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Βῆ δ' ἰέναι προθύροιο θεῷ εἰκελίσκετο δ' αὐτῷ,
Τηλεμάχῳ δ' ἀγορεύσε, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
Τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε Τηλέμαχ' ἥρως,
Ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
Δῆμον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι μεμνημένος εἰπὲ νέεσθαι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος αὐτίον ηὔδα,
Ἀτρεΐδη κυδρὲ Μενέλαε διοτρεφὲς, ἆρχε λαῶν,
Ἦλυθον εἴ τινά μοι κλυτὸν ἐκτελέουσι νέεσθαι,
Εὐδίτην μοι οἶκος, ὅλωλε δ' ἡ πίονα ἔργα·
Δυσμενέων δ' αἰσθῶν πολλοὶ δόμος, οἵτε μοι αἰεὶ
Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπερφίαλον θυμὸν ἔχοντες.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούνατ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα
Καί νύ κεν ὀλεθρον εἰσαθέειν εἴπερ ὄπωπας
Ὀφθαλμοῖσι πεσόντ', ἢ ἄκλυσ μύθον ἀκούσας
Πλαζόμενός τ. περὶ γάρ μιν ὀιζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ μ' ἀϊδρείῃ μειλίσσεσθαι μεθ' ἑλαφίρων,
Ἀλλ' εἰπὲ μοι κατὰ λαὸν ὅπως λίτησαι ὀπωπῆς.

Λίσσομαι, εἴποτέ τοι τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
ῥ. ἢ ὑπ Ἢ ἔπος * ἠὲ π ἔργον ὑποδὰς ἐξετέλεσσε
Δήμῳ σὺν Τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' Ἀχαιοί,
Τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι νημερτὲς ἐνίσπες.

Τὸν δ' αὖτε προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ὤπόπαι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ὸ υἱὸν
Ἤθελον εὐηθείῃσι ἀναλκίδες αὐτοὶ ἐόντες.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κραταιγέϊ λίεντες
Νεβροὺς ἠρέμα σεσε νεηγενέας γαλαθηνούς,

Κημοὺς ἐξερίσῃσι κὴ ἄγκεα βαιὰ πεδύπτας
Βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἑλὼ εἰσήλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δ' ζώοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ὡς Ὀδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
Αἴ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ κὴ Ἀθηναίη κὴ Ἀπολλον,

Τοῖόν ἐὼν οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λεσβῳ,
Ἐξ ἔριδος Φιλομμειδὴς ἐπάλαισεν ἀναιδέ,
Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κιχάνοντο δ' ἅπαντες Ἀχαιοί.
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ἐμιλήσαιεν Ὀδυσεὺς,
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γανοίατο πικρόγαμοί τε·

Ταῦτα δ' ἃ μ' εἰρωτᾷς κὴ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Ἀλλω παρέξ εἴποιμι τ. ἢ ἁλιδν, ὅν' ἀπατήσω,
Ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔπειτα γέρων ἅλιος ἡμερτὴς,
Τῶν ἐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμιγῶτα νέεσθαι

Ἰσχον, ἐπεὶ ἕ σφιν ἔρεξα τελήεσσας ἑκατόμβας·
ῥ. βά- Οἱ δ' αἰεὶ * βάλοντο θεοὶ μεμνῆσθ ἐφετμέων.
λοιντε Νῆσος ἔπειτά πὴ ἐστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
Αἰγύπτῳ προπάροιθε (Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι)
Τόσσον ἄνευθ' ὅσσον τε παννημερίη γλαφυρὴ νηῦς

Ἠυσιν ἢ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείσῃσιν ὄπισθεν.
Ἐν δ' λιμενὶ ἐύορμος, ὅθεν τ' ἐπὶ νῆας ἵσασι.
Ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
Ἐνθά μ' ἐείκοσιν ἤματ' ἔχον θεοὶ οὐδέ ποτ' οὖρος
Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαίης, οἵ ῥά τε νηῶν

Πομπῆες γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Καὶ νύ κεν ἤϊα πάντα κατὰ φρένα κὴ μένος ἀνδρῶν,
Εἰ μή τις μοι θεῶν ὀλοφύξατο καί μ' ἐσάωσεν,

Πρατίο

Precor si unquam tibi aliquod pater meus bonus Ulysses
Aut dictum aut etiam factum promittens effecit
Populo in Trojanorum, ubi passi estis ærumnas Græci:
Horum nunc mihi memor sis, & mihi verum enarra.
Hunc vero multũ suspirans allocutus est flavus Menelaus,
Papè, certà valdè jam fortis viri in cubili
Voluerunt cubare, imbecilles ipsi cùm sint,
Quemadmodum si quando in lustro cerva fortis leonis
Hinnulos collocans nuper genitos lactantes,
Juga investigat, & valles herbosas
Pascens, hic deinde suum ingressus cubile,
Utrisque verò illis indecentem mortem immittit:
Ita Ulysses illis indecens fatum immittet.
Utinam Jupitérque pater, & Minerva & Apollo,
Talis sit, qualis olim benè condita in Lesbo,
Contentione cum Philomelide luctatus est insurgens.
Prostravit verò fortiter, gavisi sunt verò omnes Græci:
Talis existens cum procis versaretur Ulysses,
Omnes sanè brevis vitæ fierent, amaríque matrimonij:
Ista verò quæ me interrogas, & precaris, neque utique ego
Alia præter verum dixero declinando, neque decipiam:
Sed ea quidem quæ mihi dixit senex marinus verus,
Ex his neutiquam te ego celabo dictum, neque occultabo.
In Ægypto me adhuc huc dij cupidum venire
Detinuerũt, quoniã nõ ipsis exhibuerã legitimas Hecatõbas.
Ipsi enim semper volunt dij nos memores esse præceptorum,
Insula deinde quædam est valdè undosa in ponto,
Ægyptum ante (Pharum verò ipsam vocant)
Tantùm semota, quantùm tota die cava navis
Confecit, cui stridulus ventus aspirat à puppi:
In ea autem portus portuosus, unde naves æquales
In pontum deducunt, postquam hauserunt nigram aquam:
Illic me viginti diebus detinuerũt dij, neque unquã venti se-
Spirantes apparuerunt maritimi, qui sanè nantum (cundi
Ductores sunt supra lata dorsa maris.
Et fortasis viatica omnia corrupta essent & animi virorum,
Nisi me aliqua dearum respexisset, & mei miserata esset,

Menelai navigatio.

Protei glorioſi filia marini ſenis,
Edothea. huic ſanè potiſsimum animum commovi,
Quæ mihi ſoli inter eundum obvia fuit ſeorſum à ſocijs:
Semper enim circa inſulam errantes piſcabantur
Curvis hamis: domabat verò ventrem fames.
Hæc me prope aſtans, verbum dixit, & proloquuta eſt,
Stultus es ô hoſpes, maximopere, aut remiſſo animo,
Edothea Menelao erranti Aut ſponte ceſſas, & delectaris dolores ferens,
Qui certè in inſula detineris, neque ullum finem
Invenire poteris, minuitur autem tibi pectus ſociorum.
dat conſilium. Sic ait, cæterũ ego ipſam mutuò excipiens alloquutus ſum:
Sanè tibi dicam, quæcunque tandem ſis dearum,
Quòd ego neutiquam voluntarius detineor, ſed videor
Immortales offendiſſe qui cœlum latum habitant.
Sed tu mihi dic (dij enim omnia ſciunt)
Quiſnam me immortalium impedit & moratur iter
Reditúmque, ut in pontum deveniam piſcoſum.
Sic dicebam illa verò ſtatim reſpondebat diva dearum,
Enimverò ego tibi, ô hoſpes valdè verè enarrabo,
Verſatur quiſpiam hic ſenex marinus veridicus,
Immortalis Proteus Ægyptius, quíque maris
Totius profunditates novit, Neptuni miniſter:
Hunc meum inquiunt patrem eſſe, atque genuiſſe:
Quem ſi quo pacto tu poteris ex inſidijs prendere,
Qui tibi dicat viam & menſuras itineris,
Reditúmque ut per mare proficiſcaris piſcoſum.
Atque præterea tibi diceret ô nobilis, ſi modò velis,
Quodcunque tibi in domibus malumque bonũque accidiſſet
Abſente te per longam viam difficilémque.
Sic ait, cæterùm ego ipſam viciſsim allocutus ſum
Ipſa nunc explica tu inſidias divini ſenis
Ne quo pacto me prævidens aut præſciens effugiat,
Edotheæ de patre Pro Difficilis enim eſt deus mortali homini domari.
Sic dicebam, ipſa continuò reſpondit diva dearum:
teo capiendo conſiliũ. Enimverò ego tibi hoſpes valdè verè dicam:
Quando verò ſol medium cœlum aſcenderit,
Tum certè è mari emergit ſenex marinus veridicus,

Flatu

Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος,
Εἰδοθέη. τῇ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸν ὄρειναι,
Ἠμὲ οἴῳ ἔρροντι ζωλώσατο νόσφιν ἑταίρων.
Αἰεὶ γὰρ σφέας νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάασκον
Γναμπτοῖς ἀγκίστρεσσιν· ἔτειρε γὰρ ἔσχατος λιμός.
Ἡ δ' ἐμεῦ ἄγχι στᾶσα ἔπος φάτο, φώνησέν τε,
Νήπιός οἷς ὦ ξεῖνε λίλω τόσον, ἠὲ χαλίφρων,
Ἠὲ ἑκὼν μαλθάς, καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων,
Ὡς δὴ δηθὰ σεῦ νήσῳ ἐρύκεται, οὐδέ τι τίκτω
Εὐρέϊ μηδὰ δυώσσιν, μενύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων.
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ἐκ μέν τοι ἐρέω, ἤπις σύ γε ἔσσι θεάων,
Ὡς ἐγὼ ὔπ' ἀνάγκης κατερύκομαι, ἀλλά νυ μίμνω
Ἀθανάτους ἁλιτάζας· οἵ ἔρεσσόν νύ μοι ἔχουσιν,
Ἀλλὰ σύ γέ μοι εἰπὲ (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν)
Ὅς τις μ' ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδηλα κελεύθου·
Νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
Ὡς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων,
Τοι γὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως κατερέξω,
Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑπαδμώς·
Τόνδε τ' ἐμὸν φασὶ πατέρ' ἔμμεναι ἠδὲ τεκέσθαι·
Τόν γ' εἴπερ σὺ δυσσαι λοχησάμενος λιλαῴεαι,
Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
Νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα,
Καὶ ᾗ κέ τοι ἄπῃσι διοτρεφὲς, αἴκ' ἐθέλῃσθα,
Ὅ, τἤ τοι σὸ μεγάθεσι κακὸν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται
Οἰχομένοιο σίτῳ δολιχὸν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.
Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Αὐτὴ νῦν φρασέζειν σὺ λόχον θείοιο γέροντος,
Μήπως μοι προϊδὼν ἢ προφυγὼν ἀλύσσῃ.
Ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι.
Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων,
Τοι γὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως κατερέξω·
Ἡμὸς δ' ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρων ἅλιος νημερτὴς,

προ. ἐγὼν
ἐρέω. σὺ
δ' σὺ
φρεσὶ
βάλλεο
σῇσι

Πνοιῇ ὑπὸ Ζεφύροιο, μελαίνῃ φερκὶ κεκυφῶς,
Ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμᾶτο· τὸν ἀπέστη γλαφυρῆσιν.
Ἀμφὶ δέ μιν Φῶκαι ὑπέδυς κεκλῆν Ἀλσοσύδνης
Ἀθρόαι εὐδουσιν, πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι,

Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν.
Ἐνθά σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα ἄμ' ἠοῖ φαινομένῃφι,
Εὐνάσω ἐξείης· σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἐπείρους
Τρεῖς, οἵ τοι ὦδε νηυσὶν ἐϋσσέλμῳσιν ἄεισι.
Πάντας δέ τοι ἐρέω ὁλοφωΐα τοῖο γέροντος.

Φώκας μὲν τοι πεζῶν ἀεθμήσει, κῆ ἔπειτα·
Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται, ἠδὲ ἴδηται,
Λέξεται ἐν μέσοισι νομεὺς ὡς πώεσι μήλων·
Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πεζὸν ἀναπαυσόμενον ἴδηαι,
Καὶ τότ' ἔπειτ' ὔμμιν μελέτω κέρτος τι βίη τε,

Αὖθι δ' ἔχειν μεμαῶτα κὴ ἰσοῦμενον ἔμμεν ἀνύξαι.
Πάντα δ' ἀναδμήτῃσι πειρήσεται ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἕρπετα γίνονται, κὴ ὕδωρ, κὴ θεσπιδαὲς πῦρ.
Ὑμεῖς δ' ἀσταμφεῖς ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν.
Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,

Τοῖος ἐὼν οἷόν κε κατεύνηθέντα ἴδηαι,
Καὶ τότε δὴ σχέσθαί τε βίης, λῦσαί τε γέροντα
Ἥρως· εἴρεσθαι δ' ἠδὲ ἕκαστα ἐρητύειν,
Νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἀλεύσεαι ἰχθυόεντα.
Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντας.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἕρκεσαν ἐν ψαμάθοισιν,
Ἠῖα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θαλάσσαν,
Δόρπον θ' ὁπλισσάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ἠμος δ' ἠελίοιο φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότε δὴ ὦδε μοι θαλάσσης εὐρυπόροιο
Ἠῖα, πολλὰ θεὸν γουνούμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
Τρεῖς ἄγον, οἵσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσιν ἐπ' ἔργοις.
Τόφρα δ' ἄρ' ἣ γ' ὑπέδυσε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,

χ. 35 Τέσσαρας Φωκάων ὁμὸ πάντας δέρματ' ἔνεικε.
διαγνά Πάντας δ' ἔτνεε νεόδαρτα, δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί·
χασ Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι * διαγλύψας ἁλίῃσιν,

Flatu ſub Zephyro, nigra procella obtectus:
Egreſſus verò dormit ſub ſpecubus cavis.
Circa ipsũ vero Phocæ carẽtes pedibus pulchræ Haloſydnes
Frequentes dormiunt è cano mari egreſſæ
Acerbum ſpirantes maris profundi odorem.
Illuc te ego ducens ſimul aurora illuceſcente,
Collocabo ex ordine: tu verò probe elige ſocios
Tres, qui tibi apud naves tranſtratas optimi ſunt:
Omnes autem tibi enarrabo aſtutias ipſius ſenis,
Phocas quidem primum numerabit, & inſpiciet: (ſpexerit,
Cæterũ poſtquã omnes per quinterniones numerarit atq; in-
Cubabit in medio, paſtor veluti in grege ovium
Atqui ubi primùm ſopitum videritis,
Tum deinde vobis curæ ſit roburque víſque,
Illic verò tenete cupientem & geſtientem elabi.
Omnia verò factus molietur, quæcunque in terra
Reptilia ſunt, & aqua, & divinitùs ardens ignis.
Vos autem firmiter tenete, magiſque premite.
Sed quando certè te ipſe interrogaverit verbis,
Talis qualem conſopitum videratis,
Et tum certè deſiſte à vi ſolvéque ſenem
Heros: interroga verò, deorum quiſnam te affligat,
Reditúmque ut per pontum proficiſcaris piſcoſum,
Sic loquuta, ſub pontum ſubijt fluctuantem:
Cæterùm ego ad naves, ubi ſtabant in arena,
Ibam, plurima verò mihi cor cogitabat eunti.
Cæterùm poſtquam ad navem veni atque mare,
Cœnam apparavimus, deinde acceſsit divina nox,
Tum obdormivimus in litore maris.
Quando verò manè genita apparuit roſeis digitis aurora,
Tunc ad littus maris lata vada habentis
Ibam, plurimùm dijs ſupplicans: porrò ſocios
Tres ducebã quibus potiſsimùm confidebã ad omnem vim.
Interea verò hæc ingreſſa maris latum ſinum,
Quatuor Phocarum ex ponto pelles attulit:
Omnes verò erant recens excoriatæ, dolũ autẽ ſtruebat patri:
Cubilibus autem in arena exculptis marina,

Edotheæ dolus in patrem.

Sedebat expectans : nos valdè propè venimus eam.
Ex ordine verò collocavit : injecit autem corium unicuique
Illic jam molestissimæ insidiæ erant: affligebat enim graviter
Phocarum in mari nutritarum pessimus odor :
Quis etenim marinum prope cetum posset cubare ?
Sed ipsa servavit & excogitavit magnam utilitatem :
Ambrosiam ad nares unicuique posuit afferendo,
Dulce valdè spirantem : fugavitque ceti odorem.
Totum matutinum tempus expectavimus patienti animo :
Phocæ autem è mari venerunt frequentes : illæ quidē deinde
Ordine sopiebantur juxta littus maris.
Meridie autem senex venit è mari, invenit autem Phocas
Protens captus à Menelao
Obesas : omnes verò adibat, recensuit autem numerum,
Nos autem primos recensuit inter cetos, nullumque animo
Putavit dolum esse, deinde cubavit & ipse,
Nos vero protinus vociferantes irruimus : circū autē manus
Jecimus, neque ipse senex dolosæ oblivisceitur artis :
Sed certè primùm leo factus est magnus jubis,
Porrò deinde draco, & panthera, atque ingens sus
Factus est, etiam liquida aqua, & arbor altis foliis :
Nos verò firmiter tenebamus forti animo.
Sed cum jam angustabatur senex versutias doctus,
Tunc certè me verbis interrogans allocutus est,
Quis sanè tibi Atrei fili deorum consuluit consilia
Ut me caperes invitum insidijs ? cujus rei opus habes ?
Sic ait, cæterùm ego ipsum excipiens alloquutus sum,
Scis senex : quid me ista decipiens interrogas ?
Quòd jam diu in insula detineor, neque ullo pacto finem
Invenire queo, minuitur autem mihi cor.
Sed tu utique mihi dic (dij verò omnia sciunt.)
Quinam me immortalium impedit & avertit à via,
Reditúmque, ut per pontum vadam piscosum.
Sic dicebam : ille verò rursus respondens allocutus est,
Atqui omnino debebas, Jovi aliísque dijs
Sacris litatis conscendere, ut velocissimè
Tuam ad patriam venires navigans per nigrum pontum.
Non enim tibi anteà fatum est amicósque videre & venire

Ad

ρ ρθρ ιεσ᾽. ἡμεῖς ἦ μάλα χρεὼν ἤλγομεν αὐτῆς·
εἰσῆς δ᾽ αὖτ᾽ ἔνησα, βάλιν δ᾽ ἐπὶ θέρμ᾽ ἐκάγεν.
ΐδε δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετ᾽· τέρε γὰρ αἰνῶς
υκρίων ἀλεοτρεφέων ὀλοώτατος ἐδμή. χρ. Ἐυ-
γὰ καν
αἰνεσ᾽
ς ✻ γὰρ ἂν αἰναλίη ὧδε κήτεϊ κημιθείη; 5 χρ.
γαίε κ᾽
ᾗ᾽ αὐτὴ ἐσάωσε, κ᾽ ἐφράσατο μοῖρ᾽ ὀνειαρ· σιν.
μεσσίλιον τανὺ ῥῖνα ἐκάστερ ἠῶθι φέρουσα,
δὺ μάλα πυκίνως· ὄλιγος ἦ κήτεϊ ἐδμεύ.
ἰᾶσθαι δ᾽ ἠείλιν μὴ ὁμῶς πεπληγότι θυμῷ·
ῶπαι δ᾽ ἐξ ἄλος ἦλθον ἀολλέες· αἱ μὲν ἔπειτα 10
ξῦσι ἠωϊαίζοντο ὧδε ἐκάστερ ἰησιν ἁλαίσης.
ενδίῳ δ᾽ ὁ γέρων ἦλθ᾽ ἐξ ἁλός, εὗρε δ᾽ Φώκας
ευσεφέας· πάσας δ᾽ ἂρ ἐπάλχετο, λέκτο δ᾽ ἀερμήν.
ευ δ᾽ ἠρέσας σφώτους λέγε κήτεσιν, ὡδέ τι θυμῷ
Ωίδιη δόλον εἶναι· ἔπειτα ἦ λέκτο κ᾽ αὐτός. 15
Ημεῖς δ᾽ αὖ᾽ ἰάχοντες ἐπασύμεθ᾽· ἀμφὶ ἦ χεῖρας
Βάλομεν· ἀὐτὰρ ὁ γέρων δολίης ἐπιλήθετο τέχνης,
Αλλ᾽ ἦτοι πρώτιστα λέων γένετ᾽ ἠϋγένειος,
Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων, κ᾽ πάρδαλις, ἠδὲ μέγας σῦς·
Γίνετο δ᾽ ὑχρὸν ὕδωρ, κ᾽ δένδρεον ὑψιπέτηλον. 20
Ημεῖς δ᾽ ἀτρεμφέως ἴαχμεν τετληότι θυμῷ.
Αλλ᾽ ὅτε δὴ ῥ᾽ αἰνίαζ᾽ ὁ γέρων ὀλοφώϊα εἰδώς,
Καὶ τότε δὴ μ᾽ ἐπέεσσιν ἀνιηρῇσιν προσέειπεν,
Τίς νύ τοι Ατρέϊδῃ ἠϊθέῳ συμφορέσατο βυλὰς
Οφρ᾽ ἐμὲ ἴλαος αἴσιμον λοχησάμενος; τίο σε χρή; 25
Ως ἔφατ᾽. αὐτὰρ ἐγὼ μὲν ἀμηχανόφρων προσέειπον,
Οἶσθα γέρον· τί μὲ ταῦτα ἐρωτήσασθαι ἐρεείνῃς;
Ως δὴ δηθ᾽ σὸν νόον ἰρύσσομαι, αὐδέ τι πέσσω
Εὐρέμεναι δυνάμενος, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
Αλλά σύ ᾳ μοι εἰπὲ (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν) 30
Ος τις μ᾽ ἀθανάτων πεδάᾳ κ᾽ ἔδησε κελεύθε,
Νόστον θ᾽, ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
Ως ἐφάμην· ὁ δέ μ᾽ αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Αλλὰ μάλ᾽ οὔριος δεῖ τ᾽ ἄμοιδιν τε θεοῖσιν
Ρέξαι ἐπεὶ κάλ᾽ ἀνάβαιμεν, ὄφρα τέχωσι 35
Σῶϊς πατρίδ᾽ ἵκοιο, πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Οὐ γάρ τι σχίζει μοῖρα φίλως τ᾽ ἰδέειν, κ᾽ ἐκέλ᾽

Οἴκῳ ἐϋκλείμενον· κῆ σφὶν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πρίν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτοιο διίπετὲς πεπεμοῖο
Αὖτις ὕδωρ ἔλθῃς, ῥίξῃς δ' ἱερὰς ἑκατόμβας
Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι
Καὶ τότε τοι δώσουσι οδὸν θεοὶ ἣν σὺ μνῳοιτο,
Ὡς ἴφαθ'. αὐτὰρ ἔμοιγε κατακλαῖον φίλον ἦτορ,
Οὕνεκά μ' αὖτις ἄνωγε πρὸ ἠεροφοῖτα πόντον
Αἴγυπτόν δ' ἱέναι, δολιχὴν ὁδὸν ὀρχαλέην τε.
Ἀλλὰ κῆ ὣς μιν ἔπειτα ἀμειβόμην ἠπύτα εἰπών,
Ταῦτα μὲν ἔστω δὴ τελέσω γέρον ὡς σὺ κελεύεις.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ κῆ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ πάντες ζωὸν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοὶ
Οὓς Νέστωρ κῆ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες.
Ἦ πῆς ἄλετ' ὀλέθρῳ ἀεικέϊ ἦς ἐπὶ νηὸς,
Ἦ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τελέσσευεν.
Ὡς ἐφάμην, ὁ δὲ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Ἀτρεΐδη, κέ τι μὲ ζωὸν διείρεαι, οὐδέ τι σε χρὴ
Ἰδμεναι, οὐδὲ δοκεῖν ἐμὸν νόον· οὐδέ σε φημὶ
Δηρὸν ἀκλαυτὸν ἔσεσθαι, ἐπεὶ οὐ πάντα πυθέσθαι.
Πολλοὶ μὲν δὴ τῶνδε δάμεν, πολλοὶ δ' ἀλίαντο.
Ἀρχοὶ δ' αὖ δύο μοῦνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἐν νόστῳ ὀλέσθην· μάχῃ δέ τι κῆ σὺ παρῆσθα·
Εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.
Αἴανε μὲν κῆ νηυσὶ δάμεν δολιχηρέτμοισι.
Γυρῆσι μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπίλασσε
Πέτρῃσι μεγάλῃσι, κῆ ἐξετέρωσε θαλάσσης.
Καὶ νύ κεν ἔκφυγε κῆρας, κῆ ἐχθομένῳ ὣς Ἀθήνῃ,
Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, κῆ μέγ' ἀάσθη.
Φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης·
Τὸν ἣ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος,
Αὐτίκ' ἔπειτα τρίαιναν ἑλὼν, χέρσῳ τίθει ἄρρησιν,
Ἤλασε Γυρηΐλου πέτρῃσι, δὲπὸ δ' ἔσχισεν αὐτὴν·
Καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μεῖνε, τὴ δ' πρύφος ἔμπεσε πόντῳ.
Τὴν δ' ἐφόρει κῆ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
Ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Σὸς δὲ πανέκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἠδ' ὑπάλυξεν,

Εν νηυσὶ

Ad domum benè conſtructam, & tuam ad patriam terram,
Quàm Ægypti à Jove fluentis fluvij
Rurſus ad aquas redieris, feceríſque ſacras Hecatombas
Immortalibus dijs, qui cœlum latum tenent:
Et tunc tibi dabunt viam dij quam tu deſideras.
Sic ait, cæterum mihi infractum eſt charum cor,
Eo quòd me rurſus jubebat per obſcurum pontum
Ægyptum ire longam viam difficilémque.
Verum etiam ſic ipſum verbis allocutus ſum,
Iſta quidem ſic perficiam ſenex ut tu præcipis.
Sed agè mihi hoc dic & verè recenſe,
Num omnes cum navibus illæſi redierint Græci,
Quos Neſtor & ego reliquimus à Troja profecti,
Num quiſpiam perijt morte inopinata ſua in nave,
Aut amicorum in manibus poſtquam bellum confecerunt?
Sic dicebam, ille, me rurſus excipiens alloquutus eſt,
Atride, ne me iſta interroga, neutiquam te convenit
Scire neque cognoſcere, meum animum, neque te puto
Diu abſque lacrymis fore, poſtquam benè omnia audieris.
Multi quidem iſtorum domiti, ſunt plurimi verò relicti.
Duces autem duo Græcorum loricatorum
In redim perierunt: pugnæ etenim & tu interfuiſti:
Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in ponto,
Ajax quidem in navi domitus eſt longos remos habente.
Ad Gyras quidem primùm Neptunus advexit
Petras ingentes, & ſervavit è mari.
Et ſanè effugiſſet mortem, quantumvis inviſus Palladi,
Niſi impium dictum protuliſſet, & grave facinus patraſſet,
Dixit invitis dijs effugere ingentes fluctus maris:
Hunc Neptunus magnifica audivit jactantem,
Statim deinde tridente arrepto manu forti,
Percuſsit Gyream petram, abſciditque ipſam:
Et unum quidem illic manſit, alterū vero fruſtū incidit mari.
Huic ſanè Ajax primùm inſidens, valdè læſus,
Hunc ferebat per mare ingens, undoſum.
Sic ille quidem ibi perijt, poſtquam bibit ſalſam aquam:
Tuus verò fortè effugit mortem frater atque elapſus eſt

Ajacis Oilei exitus.

In

In navi concava : ſervavit verò venerãda Juno.
Sed quando certè ſtatim videbatur ad Malearũ montẽ arduũ
Pervenire, tum certè ipſum abreptum procella
Pontum per piſcoſum tulit valdè ingemiſcentem
Agri ad extremam oram : ubi ædes habitabat Thyeſtes
Prius, cæterum tunc habitabat Thyeſtiades Ægiſthus.
Sed cum jam illinc apparebat reditus illæſus,
Retrò verò dij ventum verterunt & domum venerunt.
Certè ille quidem gaudens conſcendit in patriam terram,
Et oſculabatur attingens ſuam patriam: multæ autem ab ipſo
Lacrymæ frequẽtes effũdebãtur, poſtquã lubẽter vidit terrã.
Hunc ſanè a ſpecula conſpexit ſpeculator, quem conſtituit
Ægiſthus doloſus, ducens : promiſit autem mercedem,
Auri duo talenta : obſervabat verò hic toto anno,
Ne ipſum latêret accedens, memórque foret ſtrenui roboris.
Feſtinabat autem ire annunciaturus ad ædes paſt. populorum:
Statim Ægiſthus doloſam excogitavit artem :
Delectis ex plebe viginti viris optimis,
Conſtituit inſidias, ab altera parte juſsit convivium apparare.
Cæterum ipſe ivit invitans Agamemnona paſt. populorum,
Equis & curribus, indecentia deliberans,
Agamemnonis exitus. Hunc imprudentem ad mortem deduxit & trucidavit,
Cõvivio excipiens, veluti ſi quis interficit bovẽ ad præſepe,
Neque quiſquam Atridæ ſociorum relictus qui eum ſequitur
Neque quiſquam Aegiſthi, ſed trucidati ſunt in regia.
Sic ait cæterum mihi confractus eſt charus animus.
Flebam autem in arenis defidens : neque mihi cor
Volebat amplius vivere & videre lumen ſolis.
Porrò poſtquã flendo méque ipſum volutando ſaturatus ſum,
Tum me alloquutus eſt ſenex marinus veridicus :
Ne amplius Atrei fili, longo tempore indefinenter ſic
Fleas, quoniã non remediũ aliquod inveniemus, ſed citiſsimè
Tenta quo pacto jam tuam ad patriam terram pervenias,
Aut enim ipſum vivum deprehendes, aut Oreſtes
Interfecit præveniens : tu verò cœnæ ſepulchrali intereris.
Sic ait, cæterùm mihi cor & animus generoſus,
Rurſus intra pectus, etiã quantumvis triſti gaviſum refloruit:

Et

Εὐπορί γλαφυρῆσι· σίωσι ὃ πότνια Ἥρη.
Αὐ· ἐπὶ δὴ τεῖχ' ἔμελλε Μαλήσιον ὄλεθρος ἀέξειν
Ἰδιὸς, ὅτε δὴ μὲν ἀναρπάξασα Σύβαρι
Πάντας ἐχθύοντας φέρεν, μεγάλας τε τάφρους,
Αχαιὸς ἰκμαπλὼ· ὄδι δώμασι ναῖεν Θύεστης
Τεκτὼ, ἀπὸς τότ' ἔναιε Θυεστιάδης Αἴγισθος,
Αὐ' ἐπὶ δὴ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
Αἶψ ἦσι θεὸν ἔθεν τρέψαν, καὶ οἶκαδ' ἵκοντο·
Βπὶ ῥὰ χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης
Καὶ ὡσεὶ ἀπὸ χθόνα· λὼ πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτῆ
Δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
Τὸν δ' ἄρ' ἀὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὃν ῥα κυδίστη
Αἰγισθε δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔκτο μισθὸν,
Χρυσοῦ δύω τάλαντα· φύλασσε δ' ὃγ' εἰς ἐνιαυτόν,
Μή οἱ λάθοι πτολέων μνήσασθαι ὑπ' ἀνδρὸς αἰκλῆς.
Βῆ δ' ἰθὺ ἀγχιάλοιο θοὴς δώμασι πεπιθμὶ λαῶν·
Αὐτὰρ ὁ Αἰγισθος δολίῳ ἐφράσσατο τέχνῳ·
Κρινάμενος κ' δῆριν ἐκάστοτε φῶτας ἀρίστους,
Εἴν λόχῳ, ἐτίρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθ·
Αὐτὰρ ὁ βῆ κατὰ λαὸν Ἀχαιμένους πεπιθμὸς λαῶν,
Ἵππους τ' ὄχεσφιν, ἀμάξας μεμαὼς ἐλάων.
Τὸν δ' ἐν οἴδατ' ὄλεθρον ἀνήκαστον κατὰ μοῖραν
Διπλόας ὣς πίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ,
Οὐδέ τις Ατρεΐδαο ἐτάρων λίπεθ' οἳ οἱ ἕποντο,
Οὐδέ τις Αἰγίσθε· ἀλλ' ὄλεσθον ὁμῶς μεγάροισιν.
Ὡς ἔφατ' αὐτὰρ ἔμοι γε κατακλάδα φίλον ἦτορ.
Κλαῖον δ' ὡς ψαμάθοισι κεχηνότες ὀξὺ νύμφαι
Ἠλ' ἔπι ζώουσ' ἀκτῖνας φαέθοντος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ὀνείδιλον,
Δὴ τότε μοι προσέειπε γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Μηκέτι Ατρεΐδῃ ἰῇ πόλιν χρέος ἀσκελὲς ὔμιν
Κλαῦ', ἐπεὶ οὐ μάλα πολὺ δὴ μᾶλλ', ἀλλὰ τάχιστα
Πείρᾳ ὅπως κεν δὴ σὸν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι.
Ἢ γάρ μιν ζωὸν γε κιχήσεαι, ἦ κεν Ορέστης
Κτείνῃσι ἀντιφόνοιο· σὺ δὲ κεν πάρος εἰσαφίκοιο
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγέρθη
Αὖτις ὀδὺ σπήθεσι· ἡ ἀχνυμένῳ περ, ἰάνθη,

Καὶ

Καί μιν Φωνήσας ἔπια πλειφάρμακα οἰνοπόνδα,
Τόνους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δ' ἤ τε πάντον ἄνδρ' ἀνόμαζε
Ὅς τις ἔπ' ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
Ἠὲ θανών. ἰθέλω δ' ἐγὼ ἀχνύμενός γε πεπύσθαι.

Ὡς ἐφάμην. ὁ δὲ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Υἱὸς Ἀκάρτεω Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων.
Τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κλαίοντα δάκρυ χέοντα
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἣ μιν ἀνάγκῃ
Ἰαχεῖ, ὁ δ' ἀδύνατος νῶϊ πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, οὐ ἑταῖροι
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἠέσφετόν γε διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε
Ἄργεϊ ἐν ἱππυβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ἀλλά σ' ἐς Ηλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
Ἀθάνατοι πέμψουσιν (ὅθι ξανθὸς Ραδάμανθυς
Τῇ περ ῥηϊστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν.
Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἄρ χειμὼν πολὺς, οὔτέ ποτ' ὄμβρος·
Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους)
Οὕνεκ' ἔχεις Ελένην, καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἐσσι.
Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἰδὺς σπάσατο κυμαίνοντα·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἅμ' ἀντιθέοις ἑτάροισιν
Ἤϊα. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθμεν ἠδὲ θάλασσαν,
Δόρπον δ' ἀμβροσίην ἐπὶ ἠγίνεμεν ἠδὲ θάλασσης
Ἧμος δ' ἠελίῳ φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν,
Ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν ἐΐσης·
Ἐν δ' αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον,
Ἑζῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Αὖ δ' εἰς Αἰγύπτοιο διοτρεφέος ποταμοῖο
Στῆσα νέας, καὶ ἔρεξα τελήεσσας ἑκατόμβας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,
Χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἄσβεστον κλέος εἴη.
Ταῦτα τελευτήσας ὁδὸν ἔμολον· ἔδοσαν δέ μοι ἔργα
Ἀθάνατοι τοί μ' ὤκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν.

Αλλ'

Et ipſum alloquutus verba alata dixi,
Iſtos quidem novi, tu verò tertium virum nomina,
Qui adhuc vivus detinetur in lato mari,
Aut mortuus, volo autem quantumvis mœſtus audire.
Sic dicebam, ille me rurſus excipiens alloquutus eſt,
Filius Laërtis in Ithaca domos habitans,
Hunc vidi in inſula lacrymas uberes fundentem
Nymphæ in ædibus Calypſus, quæ ipſum neceſsitate
Detinet, ille non poteſt ſuam patriam terram adire.
Non enim ei adſunt naves remigio inſtructæ & ſocijs,
Qui ſanè ipſum reducere poſſent per lata dorſa maris.
Tibi autem non à fato decretum eſt nobilis Menelaë,
In Argo equos paſcente mortem & fatum ſubire.
Sed te ad Elyſium campum, & fines terræ — Campus Elyſius.
Immortales mittent (ubi flavus Rhadamanthus eſt,
Ubi utique facillima vivendi ratio eſt hominibus.
Non nix neque hyems longa, neque unquam imber,
Sed ſemper Zephyri ſuaviter ſpirantes auras
Oceanus emittit, ad refrigerandum homines)
Quòd habes Helenam, & ipſius Jovis gener es.
Sic loquutus ſubijt in pontum fluctuoſum, — Prothei diſparet.
Cæterùm ego ad naves ſimul cum divinis ſocijs
Ibam. plurima vero mihi cor alternabat incedenti.
Cæterùm poſtquam ad navem venimus atque mare,
Cœnamque apparavimus, ſupervenit ſubiitque ſolitaria nox:
Tum dormivimus in littore maris.
Quando autem mane genita apparuit roſeis digitis aurora,
Naves quidem ante omnia deduximus in mare divinum,
Malos autem impoſuimus & vela navibus æquatis,
Ipſi etiam ingreſsi ſuper tranſtra ſederunt,
Ordine autem confidentes ſpumoſũ mare verberabant remis.
Rurſus ad Ægyptum à Jove cadentem fluvium,
Conſtituit naves & perfeci legitimas Hecatombas.
Cæterùm poſtquam ſedavi deorum iram immortalium,
Fudi Agamemnoni tumulum, ut immenſa gloria eſſet
Hæc ut perfeci, redij, dederunt autem mihi ventũ ſecundum
Dij, qui me celeriter charam ad patriam miſerunt.

Sed

Sed age nunc mane in ædibus meis,
Donec undecimáque duodecimáque fiat dies,
Et tunc te benè mittam, dabo autem tibi splendida dona,
Tres equos, & currum benè politum: cæterum postea
Dabo pulchrum poculum ut libes dijs,
Immortalibus, mei memor diebus omnibus.

Telemachus Menelaum alloquitur.

Hunc rursus Telemachus prudens contra alloquutus est,
Atride, ne sanè me multo tempore hîc detine,
Etenim ad annum ego apud te utique perdurarem
Sedens, neque me domus caperet desiderium, neque parentū,
(Vehementer enim verbis sermonibúsque tuis audiens
Oblector) sed jam mihi tristantur socij
In Pylo divina, tu autem me longum tempus hîc detines.
Donū a. quodcunque mihi dare cuperes, tale sit ut ferri & re-
Equos autē in Ithacā non ducā, sed tibi ipsi (condi possit,
Hic relinquam in delicijs: tu enim campo imperas
Lato, in quo quidem lotus frequens, in quo ciperus,
Triticum, speltæ, atque latè germinans hordeum album,

Ithacae insulae qualitas.

In Ithaca autem neque sanè curricula lata, neque ullū pratum
Capris pascendis aptum, & optabilius equorum pascuo.
Nulla enim insularum spacioſa, neque pratis accommodata,
Quæ ad mare inclinantur, Ithaca etiam supra omnes.
Sic ait: risit verò voce bonus Menelaus,

Xenia dantur Telemacho.

Manu ipsum prendit, verbumque dixit atque nominavit,
Sanguinis es boni, chare fili, qualia loqueris,
Atqui ego tibi commutabo: possum enim.
Ex donis autem quicunque in mea domo thesauri jacent,
Dabo quod pulcherrimum & preciosissimum est,
Dabo tibi craterem elaboratum: argenteus autem
Est totus, auro autem labra immixta sunt:
Opus autem est Vulcani, dedit autem ipsum nobilis heros
Sidoniorum rex, quando sua domus susceptit
Illuc me profectum, tibi autem volo præbere.
Sic hi quidem hujusmodi inter se loquebantur.
Convivij instructores vero in domum ierant regis divini:
Illi vero adducebant oves, afferebántque animosum vinum.
Cibum verò ipsis uxores pulchris vittis intulerunt.

Sic

Αλλ' ἄγε νῶϊ ἐπίμοιρον ἐοὶ μεγάθυμοι ἐμεῖο
Ὄφρα κεν ἐνδέκατή τε δυωδεκάτη τε γένωνται.
Καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,
Τρεῖς ἵππους ἠδ' ἅρμα περικλυτὸν εὐξέστην·
Δώσω κ' αὐτὸν ἄλεισον, ἵνα σπείσῃσθα θεοῖσιν
Ἀθανάτοις, ἐμέθεν μεμνημένος ὄφρα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἀτρεΐδη, μή δή με πολὺν χρόνον ἐνδάλλεσθον
Καὶ γάρ κ' εἰς ὅτε καὶ τὸν ἐγὼ ἐνθάδε σοί γ' ἀνεχοίμην
Ἥμενος, οὐδέ κε μ' οἶκος ἔλοι πόθος, οὐδὲ τοκήων·
(Αἶνος γὰρ μύθοισιν ἔπεστί τε ζοῖσιν ἀκοῦσαι
Τίρπεσθαι) ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
Εὖ Πύλῳ ἠγαθέῃ, σὺ δέ με χρόνον ἐνδάλλεσθον
Δῶρον δ' ὅ, τί κέ μοι δόμεναι, κειμήλιον ἔσται·
Ἵππους δ' οὐκ Ἰθάκῃδε ἄξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις
Εὐρέος· ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς ὀρόθυνός τε
Πυρός τε, ζειά τε, λευκὸν δ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν.
Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἄρ δρόμοι εὐρέες, οὔτέ τι λειμών
Αἰγὸς ἔοικε, νὴ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότειρα·
Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, οὐδ' εὐλείμων,
Αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται Ἰθάκη δέ τε καὶ πέρι πασέων.
Ὡς φάτο· μείδησεν δ' βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Αἵματος εἷς ἀγαθὸς φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
Τοι γάρ ἐγὼ τοι ἔδωκα μετὰ σφίσιν· δῶκα δὲ μοῦνος
Δώρων δ' ὅσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
Δώσω ὃ κράτιστον καὶ πολυτιμότατον ἔσται.
Δώσω τοι κρητῆρα πανάλαστον· ἀργύρεος δ'
Ἔσκεν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλια κεκρίμαστο·
Ἔργον δ' Ἡφαίστοιο πόρεν δέ οἱ Φαίδιμος ἥρως
Σιδονίων βασιλεύς, ὅθ' ἰὼς δόμος ἀμφεκάλυψεν·
Κεῖσέ μοι νοστήσαντι πέλεν δέ οἱ ἔμμορε τοῦτο ὑπάσσαι.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Δαιτυμόνες δ' ἐς δόμους ἵκανον θείοιο βασιλῆος.
Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐθύωρα εἵνον·
Σίτον δέ σφ' ἄλοχοι κεκαλυμμένοι ἠνείκαν.

Ως οἱ μὲν τοῖσδε δεῖπνον ἐυ μειλιχίοισι πίνοντο.
Μνησῆρες δ' πάρεσθεν Οδυσῆϊ μειλιχίοιο
Δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες,
Ἐν τυκτῷ ὁλκῷπέδῳ, ὅθι τοῖς πάρος ὗες ἔλιπτον.
Ἀντίνοος δ' ἄρ' ἀνῆκε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδὴς,
Ἀρχοὶ μνησήρων, ἀρετῇ δ' ἦσαν ἔξοχ' ἄριστοι·
Τοῖς δ' ἰὼς Φρονίοιο Νοήμονος ἰσόθεος ἦλθεν,
Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνειρόμενος θοοειπέα·
Ἀντίνοε' ἦ ῥαΐη ἴδμεν καὶ φρεσὶν ἠδὲ καὶ ἀκμῇ,
Οσσον δὴ Τηλεμάχοιο νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
Νῆά μοι εἴσατ' ἄγων· ἐμὲ δ' ἔρξειν ἀνέστ' αὐτῆς
Ἠλιδ' ἐς εὐρύχορον, ἵν' ἕξ ἐμοὶ ἴπποι
Δώδεκα θήλειαι, τὰς δ' ἡμίονοι πελάεσχον
Ἀδμῆτες, τῶν κέν τιν' ἐλαυνάμενον δαμασαίμην.
Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἰάνθησαν· ἐ δὲ ἔφαντο
Ες Πύλον οἰχέσθ Νηλήϊον, ἀλλά που αὐτῆ
Ἀγρῶν ἢ μήλοισι παρείμενον, ἢὲ συβώτῃ.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος θεοείκελος ἠγορόωντο·
Νημερτὲς μοι ἔνισπε πόθ' ἵκετο, καὶ τίνες αὐτῷ
Κῆρες ἕποντ'· Ἰθακήσι ἐξαίρετοι; ἢ ἔοι αὐτῷ
Θῆτές τε δμῶές τε δυώδεκα τοί γε καὶ τὸ τελέσσαι;
Καί μοι τῆτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Ἦτοι βίη ἀέκοντος ἀπηύρατο νῆα μέλαιναν,
Ἦ ἑκὼν οἱ δῶκας ἐπεὶ φερέσπλυτο μύθῳ.
Τὸν δ' ἰὸς Φρονίοιο Νοήμονος αὖτιος ὦρτο,
Αὖτως ἑκὼν οἱ δῶκα. τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
Οτεπότ' ἀνὴρ τοιῆτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ
Ἀπῖζῃ; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἶη.
Κῆρες δ' οἱ κῦρ δῆμον ἀείρυσσι μεθ' ἡμέας,
Οἱ οἱ ἕποντ'. σὺ δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
Μέντορα, ἢὲ θεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐοίκει.
Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον αὐτόθι Μέντορα δῖον
Χθιζὸν ὑπ' ἠοῖον, ὅτε δ' ἔμβη νηὶ Πυλονδε.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη θοὸς δώμασε πατρός.
Τοῖσιν δ' ἀμφοτέρῃσιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγήνωρ.
Μνησῆρες δ' ἄμυδις κάθισαν, καὶ παῦσαν ἀέθλων·
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱὸς,

Sic illi quidem circa cœnam in domo laborabant:
Proci autem ante Vlyſsis domum
Diſcis delectabantur & tragulas torquentes
In ornato pavimento, ubi anteà inſolentiam exercebant. Proci dé Telema-
Antinous vero conſederat, & Eurymach. deo forma ſimilis, cho colle-
Duces procorum, virtute enim erant longè optimi. quuntur.
His filius Phronij Noëmon propè accedens,
Antinoum verbis interrogans alloquebatur,
Antinoe, an quid ſcimus in mente noſtra, an non?
Quando Telemachus redit ex Pylo arenoſa,
Navem mihi abiit abducens, mihi verò opus eſt illius,
Vt Elidem in ſpatioſam traijciam, ubi mihi equæ
Duodecim feminæ, ſubrus autem muli patientes operis
Indomiti ex quibus aliquem adigens ſubjugarem.
Sic ait hi vero in animo obſtupeſcebant, non enim putabant
Pylum abijſſe Neleiam, ſed alicubi in ipſius
Agris aut ovibus adeſſe aut ſubulco.
Hunc ſtatim Antinous alloquutus eſt Eupithei filius,
Verè mihi dic quando abijt, & quinam illum
Juvenes ſequuntur ex Ithaca electi? ſui ipſius
Mercenariique mancipiáque poterant hoc etiam perficere?
Et mihi hoc dic verò, ut benè ſciam,
An te per vim invitum privavit nave nigra,
An ſponte ei dediſti, poſtquam convenit te ſermone?
Hunc autem filius Phronij Noëmon contra allocutus eſt;
Ipſe ſponte ei dedi, quid faceret etiam alius,
Quando vir talis habens curas in animo
Peteret? difficile ſanè negare munus foret.
Juvenes autem qui in populo optimates apud nos,
Illi eum ſequuntur, ducem verò ego conſcendentem agnovi
Mentorem, aut deum, huic enim ipſi omnimodo ſimilis erat.
Sed hoc admiror: vidi hîc Mentorem divinum
Heri ſub aurora, tum tamen conſcendit navem ad Pylum,
Sic certè loquutus abiit ad domum patris.
His vero utriſque perculſus eſt animus generoſus.
Proci verò ſimul ſederunt & quieverunt à certaminibus
His verò Antinous interfatus eſt Eupithei filius

Triſtatus: furore vero multum præcordia nigra
Implebantur, oculi verò ei igni ſplendenti ſimiles erant.
Papè, quàm ingens facinus ſuperbè commiſſum eſt
Telem. profectio iſthæc: dixerimus non perfectum iri.
Tot verò invitis juvenculus puer abijt temerè
Nave deducta, electiſque per populum optimis.
Incipiet & ulterius malum eſſe: ſed illi ipſi
Jupiter perdat vim, antequam nobis malum ferat.
Sed agite mihi date navem celerem & viginti ſocios,
Ut eum ipſum redeuntem inſidijs excipiam, atque obſervem
Procorũ de occidendo Telemacho conſilium. In freto Ithacæque Samique aſperæ,
Ut cum ſua pernicie naviget propter patrem.
Sic ait, hi certè omnes laudabant atque jubebant.
Statim deinde ubi ſurrexiſſent, ibant in domum Ulyſsis.
Neque ſanè Penelope longo tempore fuit inſcia
Sermonum, quos proci in mente profundè cogitabant.
Præco enim ille dixit Medon, qui audierat conſilia,
Cùm extra aulam eſſet, illi vero interitus conſiliũ texebant.
Feſtinabat vero ire annunciaturus per domum Penelope.
Hunc autem à limine euntem alloquebatur Penelope,
Penelope Medoni loquitur de procis Præco, cur te præmiſerunt proci inclyti?
An dicere ancillis Ulyſsis divini
Ut à labore ceſſent, ipſis autem convivium apparent,
Ne ambientes nec uſquam aliò decedentes,
Ultimò & poſtremò nunc hic cœnent,
Quique ſimul congregati, victum abſumitis multum,
Facultatem Telemachi prudentis: nunquam ne à patribus
Veſtris antea audiſtis pueri cum eſſetis,
Qualis Ulyſſes erat inter veſtros parentes?
Neque nullum tractans iniquè, neque quicquam loquutus
Publicè, quod tamen jus eſt divinorum regum,
Alium vicinum odio habeat, alium autem amet:
Ille verò nunquam prorſus improbum virum egit,
Sed quidem veſter animus; & indigna facinora
Apparent, neque ulla eſt gratia poſt beneficia accepta.
Medon Penelopae Telemachum Hanc rurſus alloquutus eſt Medon prudentia doctus,
Utinam ſanè ô regina, hoc maximum malum eſſet,

Sed

Ἀχνύμενος· μάρη δ' ὑπὸ μέγα φρένας ἀμφιμέλαινα
Πίμπλατο, δ' ὀφθαλμοὶ δὲ κατὰ χθονὸς ἔστασαν ἠΰτε κέρα·
Ὦ πόπον, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτολύπευσε
Τηλεμάχῳ· οὐδὲ νέον γε φάμεν δέ οἱ ἐκπαγλότατον.
Ἐκ τόσσων δ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐΰκτιμον αὐτὸν
Νῆα ἐρυσσάμενοι, κέλομαι τ' ἄσσα δῆμον ἀείρειν.
Ἄρξει δ' ἐννεσίης ἑκατὸν ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ αὐτῷ
Ζεὺς ὀλέσειε βίλν πρὶν ἁμῖν πῆμα ποτ' ἐκφυγέειν.
Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ ἄνδρε ἑταίρους,
Οἵ κε μοι αὐτὸν ἴσασι λοχήσασθαί θ' ἁλαδε φυλάξαι
Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σαμοιό τε παιπαλοέσσης·
Ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυπλήστην εἶναι πατρός.
Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἠδ' ἐκέλευον.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνάγοντο θεῶν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
Οὐδ' ἄρα Πηνελόπειαν πολυὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος
Μύθων οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βουλευόμενοι.
Κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπύθετο βουλάς,
Αὐλῆς ἐκτὸς ἰών· οἱ δ' ἔνδοθι μῆλον ὕφαινον.
Βῆ δ' ἰθὺς μεγάλοιο δι' ἀγλαΐας δόμου ἄνακτος Πηνελοπείης·
Τὸν δ' ἧκτ' ἐδύσατο βάσκε θεοπρόπος Πηνελόπεια,
Κῆρυξ, τίπτε δὴ σε θεοὶ τετραμμένον ἠνώγεον;
Ἦ εἰπεῖν μνηστῆρας, ἐφίσι δ' αὐτῆς δαῖτα πένεσθαι;
Μὴ μνηστεύσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὁμηλήσαντες,
Ὑστατα νῦν πάσσασθε νεὼ ἐνὶ δηϊοτήσιον.
Οἵ γάρ μ' ἀγανοῖς ἐφράδοντο, βίοτον κατακείρετε πολλὸν,
Κλῆσιν Τηλεμάχοιο διΐφρονος· ἴδε τ' ἀκούσαι
Ἡμετέρῳ τε θεσπέσιον ἀκούσατε παῖδες ἑοῖο
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἴσκε μετ' ἡμετέροισι τοκεῦσιν
Οὔτέ τινα ῥίξας ἐκπάγλιον, οὔτέ τι εἰπὼν
Ἐν δήμῳ ἧτ' ἐνὶ δίκῃ δηΐων βασιλήων,
Ἄλλον τ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον τε φιλοίη
Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀϊδρείῃσιν ἀνδρὸς ἰώργει.
Ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος ἦμος τῇ ἀγάπᾳ ἔργα
Φαίνεται, οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' ἐυεργέων.
Τλῆθι δ' αὖτε θεσπέσιε Μέδων πεπυνμένα εἰδώς,
Αἵ γὰρ δὴ βασίλεια τόδε πρῶτον ἡμῖν εἴπ'

Ἀλλὰ πολὺ μᾶλλόν τε κὴ ἀρχαλεώτερον ἄλλο
Μνησῆρες φρεσὶ βάλλονται, ὃ μὴ τελέσαι Κρονίων·
Τηλέμαχον μεμάασι κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ,
Οἰκαδὲ νεισόμενον· ὁ δ' ἴσθι μᾶλλον ἐπ' αὐτῷ
Εἰς Πύλον ἠγαθέην, ἠὲ εἰς Λακεδαίμονα δῖαν.
Ὡς φάτο. τὸν δ' αὖτε λύτο γούνατα κὴ φίλον ἦτορ·
Δηρὸν δέ μιν ἀμφαφάσθην ἔπιον λαοὶ, τὰ δὲ οἱ ὀρθὴ
Δακρυόφιν πλήσθην, γλαφυρὴν δὲ οἱ ἴαχεν φωνή·
Οὔφ' ἦ δὴ μιν ἔπειτα ἀμειδόμενος προσέειπε,
Κῆρυξ, πάπτηνε δὲ μοι πάλις αἴχματα; ἠδέ τι μιν χρειὼ
Νηῶν ὠκυπόδων ἐπιβαινέμεν, αἴθ' ἑτάρους ἔπι πως
Ἀνδρήκοι γίγνοντο, πρήσσοις ἦ πουλὺ ἰφ' ὑγρῆϊ,
Ἢ ἵνα μηδ' ὄνομ' αὐτὸ σὺ ἀνθρώποισι λίπηται;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Μέδων ποιμένα λαῶν,
Οὐκ οἶδ' εἴπερ μιν θεὸς ὄρορεν, ἦε κὴ αὐτὸς
Θυμῷ ἐφορμήθη ἴμεν ἐς Πύλον, ὄφρα πύθηται
Πατρὸς ἑῆς ἠὲ νόστον, ἠδ' ὅν τινα πότμον ἐπέσσυ.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμα· Ὀδυσσεὺς δ'
Τὸν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἦτορ
Δίφρον ἐφέζετο, πολλῶν κατὰ οἶκον ἑόντων·
Ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἷζε πολυκμήτου θαλάμοιο,
Οἴκτῳ ὀλοφυρόμενος· ἀτὰρ ἐν θυμῷ μενύηνεν
Πᾶσιν ὅσην κατὰ δῶμα τ' ἔτευε νέαν ἠδὲ παλαιάν.
Τῆς αὐτὸν γοόωντα μετηύδα Πηνελόπεια,
Κλῦτε φίλαι· πέρι γάρ μοι ὀλύμπιος ἄλγεα ἔδωκεν
Ἐκπασάων ὅσσαι μοι ὁμῶς τράφεν ἠδ' ἐγένοντο·
Ἢ πρίν μὲν πόσιν εἶχον ἀπούρεα θυμολέοντα,
Παντοίης ἀρετῆσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
Εὐρὺν, τοῦ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος·
Νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι
Ἀπλέα σκ μεγάρων· αὐτὴ ὀρμηθέντες ἄκουσε.
Σχέτλιαι, αὐτὰρ ὑμεῖς ὧς σὺν φρεσὶ θέσθε ἑκάστη
Ἐκ λιτάων μ' ἀνιεῖσαι, ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
Οἷόπολ' ἐκεῖνος ἔσκε κατὰ πτόλιν ἠδὲ μέλαινα.
Εἰ γὰρ ἐγὼ τοιόνδε ἰδὼν ἐν χερσὶν ὀλοίτο,
Τῷ κε μάλ' ἦ κεν ἔμεινε, κὴ εὐκτίμενος ὧς ἐθέλοι,
Ἦ κέ μ' ἐπιθηκήσαι σὺν μεγάθεσσιν ἔλεσσιν.

Ἀλλ'

Sed multò majuſque & pernicioſius aliud — nuncias navigaſſe
Proci tentant, quod non perficiat Saturnius.
Telemachum cupiunt interficere acuto ferro
Domum revertentem: ille vero profectus eſt ad patris famam
Ad Pylum ſacram, atque ad Lacedæmona divinam. 5
Sic ait: hujus illic ſoluta ſunt genua & amicum pectus. — Penelope dolet clam ſe filium eſſe profectum.
Diu ipſam ſilentium verborum cœpit, ipſius verò oculi
Lacrymis impleti ſunt, tenella autem ei detenta eſt vox
Tandem verò ipſum verbis excipiens alloquuta eſt,
Præco, cur mihi filius abijt: neque ipſum neceſsitas erat 10
Naves celeres conſcendere, quæ in mari equi
Hominibus ſunt, penetrant autem immenſum humidũ mare,
An ut ne quidem nomen ejus inter homines relinquatur?
Hanc vero alloquutus eſt deinde Medon prudentia doctus,
Haud ſcio, an aliquis ipſum impulit, & ipſius 15
Animus impulſus eſt ire ad Pylum, ut audiat
Patris ſui, aut reditum, aut quonam fato interijt,
Sic certè loquutus abijt ad domum Ulyſsis. (ſuſtinuit
Hanc autẽ dolor circumfudit animũ crucians, neque amplius
In ſella ſedere, licet multi in domo eſſent: 20
Verùm ſuper limen ſedebat elaborati thalami,
Miſerabiliter lugens, undique autem ancillæ ejulabant.
Omnes quotquot in domo erant juvenes atque vetulæ.
Illas aſsiduo lugens alloquebatur Penelope,
Audite amicæ, ſuprà modũ mihi cœlites dolores dederunt 25
Ex omnibus quæcunque unà mecũ nutritæ, atque natæ ſunt.
Quæ antea quidem maritum bonum amiſi animoſum,
Omnibus virtutibus ornatum inter Græcos,
Eximium, cujus gloria lata per Græciam & medium Argos.
Nunc rurſus filium dilectum perdiderunt procellæ 30
Inglorium ex ædibus, neque abeuntem audivi,
Infelices, neque vos quidem in mente induxiſtis ſingulæ
E lectulo me ſuſcitare, ſcientes manifeſtè in animo,
Quando ille conſcendit cavam ad navem nigram.
Si enim ego ſciviſſem iſtam profectionem expedientem, 35
Sanè ſtatim aut manſiſſet, quantumvis feſtinans ad iter,
Aut me mortuam in domo reliquiſſet.

Dolius Penelopes servus.

Sed aliquis famulus Dolium vocaret senem
Mancipium meum, quem mihi dedit pater huc eunti,
Et mihi hortum servat multis arboribus consitū, ut celerrimè
Lærtæ hæc omnia assidens indicet,
Si fortasse aliquod ille in mente consilium commentus,
Progressus apud populum deploraret, qui cupit
Suam & Ulysis perdere prolem divini.
Hanc rursus alloquuta est chara nutrix Euryclea,
Domina chara, tu quidem me interfice crudeli ferro,
Sive relinquas in ædibus: sermonem certè non celabo.
Novi ego ista omnia, præbui autè illi quæcunque postulavit.
Panem & vinū dulcem: à me autè exegit magnū juramentū,
Non prius tibi dicere, quàm duodecimaque adesset dies,
Vel tu ipsa desiderares, & abijsse rescisceres:
Ne flens corpus pulchrum læderes,
Sed lota puras corpori vestes induens,
In cœnaculum conscendens cum ancillis mulieribus,
Supplica Palladi filiæ Jovis à capra nutriti:
Hæc enim ipsum deinde & à morte servabit.
Ne autem senem affligas malè affectum non enim existimo
Penitus dijs beatis sobolem Arcesiadæ
Invisam esse, sed alicubi aliquis superierit, qui possideat
Domos excelsas, & porrectos fertiles agros. (ctu.
Sic ait: hujus autē sedavit luctū, cohibuit quæ oculos à lu-
Ipsa verò lota puras corpori vestes induens,
In cœnaculum conscendit cum servis ancillis,
Imposuit quæ molas canistro, supplicavit autem Palladi,
Audi me à capra nutriti Jovis filia indomita,
Si unquam tibi versutus in ædibus Ulysses
Aut bovis, aut ovis pingues coxas adolevit,
Horum nunc memor sis, & mihi charum filium serva,
Procos verò averte malè superbientes.
Sic loquuta, ejulavit, dea autem illius audivit preces,
Proci autem tumultuabantur per atria obscura.
Tum verò sic aliquis dicebat juvenum superbientium,
Profectò jam nuptias nobis à multis ambita regina (natur.
Apparat, neque ullo pacto novit quod suo cædes filio subor-

Sic

Ἀλλά τις ὀτρηρὸς Δολίον κελέσεις μέγυτα,
Δμῶ᾽ ἐμόν· (ὃν μοι ἴδικε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιόντι,
Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον) ὄφρα τάχιστα
Λαέρτῃ πάλι πάντα παρεζόμενος κατὰ λίξῃ,
Εἰ δή που πρὸς κεῖνος σὺν φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας,
Ἐξελθὼν λαοῖσιν ἐδὲ γέρουσιν, οἷ μαίεσθον
Οὐκ Ὀδυσῆος φῶτα γόνον ἀπτόλεμον.
Τὴν δ᾽ αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ μοι κατὰ πάντα νηλὲς χαλκὸν,
Ἢ ἴνα σὸ μεγάφρον· μύθου δὲ τι μὴ ἐπικεύσω.
Ἠδ᾽ ἐγὼ τοῖς δὲ πάντα νόησα δὲ οἱ ὅσσ᾽ ἐπέλευσε,
Σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ· ἰσχεῦ δ᾽ ἔλασε μέγαν ὄρκον,
Μὴ πρὶν σε ἱερὴν πρὶν δωδεκάτην ἐπὶ γοῦνα,
Ἢ σ᾽ αὐτὴν πυθέσθαι, ἢ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατ᾽ ὄσσε καλὸν ἰάπτῃς.
Ἀλλ᾽ ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵματ᾽ ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ᾽ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Εὐχὴ Ἀθηναίῃ κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο·
Ἡ γὰρ κέν μιν ὀπίσσω κὰκ θανάτοιο σαώσῃ.
Μηδὲ γέροντα πένην κακὰ κακμήλοιον. ὃ γὰρ οἴω
Πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γενὲν Ἀρκεισιάδαο
Ἐχθρὸν ἔμ᾽. ἀλλ᾽ ἤ που τις ἐπόσσεται ὅς κεν ἔχῃσι
Δώμαθ᾽ ἑὰ δ᾽ ὑψερεφέα καὶ δαίσεται πίονας ἀρούς.
Ὡς φάτο· τὴ δ᾽ ἔυπνον γόον, ἀχὴ δ᾽ ὅσσε γέλοιο.
Ἡ δ᾽ ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵματ᾽ ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ᾽ ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν.
Εὖ δ᾽ ἔθετ᾽ ἀλφίτων κανέον, πρὸς τὸ δ᾽ Ἀθήνῃ,
Κλυθί μοι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη·
Εἰπερὸν τοι πολύμητις σὸν μεγάθυμος Ὀδυσσεὺς
Ἢ βοὸς ἢ ὄϊος κτῖνα μεταὶ ἴκτας,
Τῶν νῦν μοι μνήσυν, καὶ μοι φίλον ἦρ σάωσον,
Μνηστῆρας δ᾽ ἀπίλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας.
Ὡς ἐπόνυσ᾽ ὀλόλυξε. θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς,
Μνηστῆρες δ᾽ ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα ζαέσσαντες.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Ἢ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστη βασίλεια
Ἀγχοῦ· οὐδέ τι οἶδεν ὅ οἱ φόνος ἦϊ πέπυκται.

Ως ἄρα πῆς εἴπεσκε. τὸ δ' ἐκ ἴστο ὡς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγερώχατο κὴ μετέειπε,
Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλως ἀλέασθε
χρ. μήπως Πάντας ὁμῶς, * μήπως τις ἀπαγγείλῃσι κὴ εἴσω,
Ἀλλ' ἄγε σιγῇ * τεῦχε ἀναγκάσσαντες τελέωμεν
χρ. τοῦτον Μῦθον, ὃ δὴ κὴ πᾶσιν σὺν θρέσιν ἤρεσεν ἡμῖν.
Ως εἰπὼν, ὑπερίαιρε ἑὴν ἐς φῶτας ἀρίστευε·
Βὰν δ' ἴέναι ἐπὶ νῆα θοὴν κὴ δῖαν θαλάσσης.
χρ. οὐδ' Νῆα μὲν * ἂρ πάμπρωτον ἁλὸς βένθος ὑπέρτασαν·
Ἐν δ' ἱστὸν τ' ἐπέθηκε κὴ ἱστία νηὶ μελαίνῃ,
Ἡρτιόωντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματόεσσιν,
Πάντα κατ' μαίρων· ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.
χρ. σφ' Τεύχεα δὲ * σφιν ἔνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
ὑπέκυρσαν Ὑψοῦ δ' ἐν νηὶ πίειν μέγ' ἄμεινον ἐν δ' ἔβαν αὐτοὶ,
Ἔνθα ἧ δόρπον ἔλοντο, μίμνον δ' ἐπὶ ἴστασαν ἑλθεῖν.
χρ. τοῖς Ἡ δ' * ὑπερφὰς ἀνεδήσατο φαίδιμον Πηνελόπειαν
κεῖτ' ἄρ' ἄστιτος, ἄπαστος ἰδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Ὁρμαίνουσ' εἴ οἱ θείνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
ἢ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη.
Ὅσσαι ἧ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ,
Δείσας, ἐπεπτό μιν ἄλιον φαεινὸς κύκλος ἄγων·
χρ. ἐπὶ Τόσσαι μὲν ὀρμαίνουσα * ἐπὶ λᾶδε νήδυμος ὕπνος
λυθῇ Εὗρε δ' ἀνακλιθεῖσα· λυθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα.
Ἐν δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἴκελ' γυναικὶ,
Ἰφθίμην κούρην μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,
Τὴν Εὔμηλος ὄπυιε Φερῆς ἔνι οἰκία ναίων·
Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
Εἵνεκα Πηνελόπειαν ἀδυφρονέουσαν γέμισσαι
Πώσεως κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος·
Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε θύρῃ κληῖδος ἐμύσσας.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Εὕδεις Πηνελόπεια φίλον τεπιπνύσα ἦτορ;
Οὐ μὲν σ' ἔδει ἔωσι θεοὶ ῥεῖα ζώοντες
Κλαίειν, ἐδ' ἀκαχήμεν, ἐπεὶ ἦ τε νόσιμός ἐστι
Σὸς παῖς· ἐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτημοσύνησιν.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,

Ἠΰ

Sic certè quispiã dicebat, hæc autẽ nõ sciebant ut erãt acta.
Illis verò Antinous concionatus est & fatus,
O miseri, sermones quidem arrogantes fugite
Omnes pariter, ne fortè quispiam annunciet etiam intus.
Sed age silentio illis exurgentes perficiamus
Consilium, quod jam etiam omnibus in mente placuit nobis.
Sic loquutus, elegit viginti viros optimos,
Festinantes verò profecti ad navem velocem & littus maris,
Navem quidem principio maris in altum traxerunt,
Malum verò imposuerunt, & vela navi in nigra,
Aptabant verò remos vertebris coriaceis.
Omnia ritè: sursum autem vela alba expanderunt.
Arma verò ipsis tulerunt generosi famuli,
Altè in humidum hanc traxerunt, ingressi sunt etiam ipsi:
Illic cœnã sumpserunt, expectarunt autẽ hesperi adventum.
In cœnaculo verò illic prudens Penelope
Jacebat sanè jejuna, non gustans cibum neque potum,
Cogitans an ejus mortem fugeret filius inculpatus,
An ipse à procis impijs domitus esset.
Quàm multa autem cogitat leo virorum in turba,
Timens, cum ipsum doloso in circulo agitant:
Tam varia ipsam cogitantem corripuit dulcis somnus:
Dormiebat verò recũbẽs: solutæ autẽ sunt ei cõpages omnes
Ibi tum alia excogitavit dea cæsia Minerva:
Idolum effinxit, corpore autem assimulatum erat mulieri
Iphthimæ filiæ magnanimi Icarij.
Hanc *Eumelus* duxerat Pheris in domo habitans:
Misit verò ipsam ad domum Ulysis divini,
Si quo pacto Penelopen lamentantem, lugentem
Compesceret à luctu fletúque lacrymoso.
In thalamum verò ingressa est seræ ad lorum:
Stetit autem supra caput & ipsam sermone alloquuta est,
Dormis Penelope charo afflicta corde?
Nequaquam te sinunt dij facilè viventes
Flere, neque tristem esse, quoniam adhuc rediturus est
Tuus filius, minimè enim quicquam deorum offensor est.
Hanc verò excipiens prudens Penelope,

Antinous procos alloquitur

Proci parant navem ad insidias Telemacho

Proci enavigãt

Minerva sub Iphthimæ persona solatur Penelopen in somnijs.

Valdè

Valdè suaviter dormiens in somniorum portis,
Cur ô soror huc venisti, non anteà quidem
Aderas, quandoquidem valdè multum longè domũ habitas,
Et me jubes cessare ab ærumnâ atque doloribus
Plurimis, qui me irritant in mente & in animo,
Quæ antè quidem maritum bonum amisi magnanimum,
Omnibus virtutibus ornatum inter Græcos,
Eximium, cujus gloria lata per Græciam & medium Argos.
Nunc rursus filius dilectissimus abijt cava in nave,
Stultus, neque laborũ probè gnarus, neque commerciorum.
Hujus causa jam ego etiam magis lugeo quàm illius.
Ob hoc undique tremisco & timeo nequid patiatur,
Aut ipse ab aliquo horum in populo quò abijt, aut in ponto.
Hostes enim multi in ipsum insidias struunt,
Cupientes occidere, antequam ad patriam terram veniat.
Hanc respondens alloquutum est simulachrum obscurum,
Confide, neque prorsus in mente timeas tantoperè,
Talis enim comes unà sequitur, quam etiam alij
Viri optarint adesse (potest enim)
Pallas Minerva, te verò lamentantem miseratur,
Quæ nunc me præmisit tibi hæc dicere.
Hanc rursus alloquuta est prudens Penelope,
Siquidem tu dea es, deæque audivisti vocem,
Agè mihi & illum ærumnosum enarra,
Num alicubi adhuc vivat, & videat lumen solis,
An jam mortuus est & in Plutonis ædibus.
Hanc respondens alloquutum est idolum obscurum,
Non quidem tibi illum identidem inculcabo,
Vivat ille an mortuus est, turpe verò vana loqui.
Sic dicens postium apud feram evanuit
In flatus ventorum: ipsa verò ex somno excitata est
Filia Icarij, amicum autem illi pectus refloruit,
Quando ipsi evidens somnium irruisset noctis in conticinio.
Proci Telemacho insidiaturi navigant. Proci verò conscendentes navigabant humidas vias.
Telemacho cædem arduam in mente meditantes.
Est autem quædam insula medio mari petricosa,
Inter Ithacámque Samúmque asperam,

Asteris,

Ἠδὺ μάλα κυάσσετ' ὀνφαίησι πύλῃσι,
Τίπτε κασιγνήτη δηΰφ ἤλυθες ; ἦ πάσῃ γε
Πῶλ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπὸ φθιτῶν δέμνια ναίεις
Καί μοι πέλῃ παύσασθ' ὀίζυος, ἡ δ' ἐδωκάων
Πομπέων, αἵ μ' ἐρίθουσι κῆρ' φρένα κῆρ' θυμόν.
Ἦ μὴν ῥᾳδίη πόσιν ἀθλὸν ἀπώλεσε θυμαλίσσιν,
Πωβρίης δρειτῆσι κεκαρμένον ὀξέι δακέσσιν,
Ἐσθλὸν· τῷ κλέος οὐρὺ κατ' Ἐλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
Νεῶν δ' οὐ πάις ἀγαπητὸς ἔβη κοίλης ἐπὶ νηὸς
Νήπιος, ἔ τε πόνων εὖ εἰδώς, ἔτ' ἀγορέων.
Τῷ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἧκά τ' ὀιζύω.
Τῷ δ' ἀμφὶ τρομέω καὶ δείδιμεν μήπ πάθησιν,
Ἦ ἔγα τῶν ὑὸν δῆμον ὐπ' ἰάχατα, ἢ ὑὸν πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωντες,
Ἰάμβροι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη εὐδίωλον ἀμαυρὸν,
Θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μὺ φρεσὶ δείδιθι λίαν.
Τοίη γάρ τις πομπὸς ἅμ' * ἕρχεται, ὃν τις καὶ ἄμεινον
Ἀτρείδης ἡγήσατο πυρὶ σταλάμεναι (δώματα γὰρ)
Παλλὰς Ἀθήνη, σὶ δ' ὀδυσσομένῳ ἀλεγαίνει.
Ἦ καὶ μὲ προέφη τὸν πάρ μυθήσασθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε κερδίφρων Πρωτεύς.
Εἰ μὲν δὴ θεὸς ἐσσι, θεοῖσί τε ἔκλυες αὐδῆς,
Εἰ δ' ἄγα μοι καὶ κεῖνον ὀίζυον κατάλεξον,
Εἴπερ τοι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἦ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη εὐδίωλον ἀμαυρὸν,
Οὐ μέν τοι κεῖνόν γε θλωϊκίως ἀγορεύσω,
Ζώει ἔγ' ἠ τέθνηκε. κακὸν δ' ἀτιμαίλιε βάζειν.
Ὡς εἰπὼν, σταθμοῖο θοῆς κληῖδα λιάσθη
Ἐς ποιὰς ἀίμων· ἡ δ' ἐξ ὕπνῳ ἀνόρουσε
Κέρη Ἰφεμέοιο· φίλον δὲ οἱ ἦτορ ἐάνθη,
Ὡς οἱ ὀναρὸς ὄπιθεν ἐπίσσυτο τυπτὸς ἀμολγῷ.
Μηρῆας δ' ἀνεβαίνετ' ἐπ' ὠκυλον ὑγρὰ κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ὀϊσσάμενοι φρεσὶν ἐμμεμαῶντες.
Ἔστι δέ τις νῆσος μέσῃ ἁλὶ πετρήεσσα,
Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλόεσσης,

Ἀστερὶς,

Ἀστερὶς, ἡ μεγάλη· λιμὴν δ' ἔνι καλὸς ἑκάστῃ
Ἀμφίδυμος· τῇ τόν γε μύθον λοχόωντες Ἀχαιοί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ε. ΡΑΨΩΔΙΑΣ
τ̃ Ομήρου Οδυσσείας.

Ἐκκλήσιαν τῶν θεῶν δευτέραν ποιησάμενος ὁ Ζεὺς, Ἑρμῆν πέμπει ἐπὶ Καλυψὼ, κελεύων ἀποπέμπειν τὸν Ὀδυσσέα, ἢ ὃ τὸ κελευσθὲν ποιεῖ. τῇ δ' ὀκτωκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ, ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν, χαλεπήνας λύει τὴν σχεδίαν· ἵνα αὐτῷ δίδωσι κεφάλαιον, σύστειλαμένῃ ἐπιβάντι τ̃ γῆς ἀποβρίψαι αὐτὸ καὶ πολλὰ παθὼν, εἰς τ̃ τῶν Φαιάκων χώραν ἔρχεται ἀμφωτείς.

ΑΛΛΗ.

Ε, πλεῖ ἐπὶ σχεδίης Ὀδυσεὺς πάντῃ κεκαδείσης.

Ἠὼς δ' ὑπὸ λεχέων παρ' ἀγαυῆ Τιθωνοῖο
Ὠρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φέρῃ φάος ἠδὲ βροτοῖσιν·
Οἱ δ' ἤθροισθήκανδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὅ τε κράτιστος ἔσκε μέγιστος.
Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλ' Ὀδυσῆος
Μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἰὼν ἐν δώμασι Νύμφης.
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Μήτε τις εὖ φρονέων ἁγανὸς κὴ ἤπιος ἔστω
Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς,
Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, κὴ αὐσυλα ῥέζοι,
Ὡς ὅτις μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο·
Λαῶν οἵσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν·
Ἀλλ' ὁ μὲν ὃν νήσῳ κεῖται κρατερὸν ἄλγεα πάσχων,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκῃ
Ἰσχᾷ, ὁ δ' ἐ δύναται νὺ πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρεσ νῆες ἐπήρετμοι, κὴ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Νῦν

Asteris, nõ magna, portus vero navibus apti in ipsa (Achiv. Ab utroque latere introitum habentes, ibi hunc expect. insi.

ARGUMENTUM QUINTI LIBRI ODYSSEAE.

COncilio deorum secundùm coacto, Jupiter Mercurium mittit ad Calypso, jubens dimittere Ulyssem. Ipsa verò jussum facit. Decima verò octava die videns eum Neptunus, & indignatus, soluit ratem. Ino verò ei dat vittam: præcipiens ut postquam terram appetisset, dejiceret eam, & multa passus in Phæacum regionem venit servatus.

ALIUD.

E, navigat in rate Ulysses discissa à mari.

AUrora autem ex lecto à generoso Tithono
Surrexerat, ut immortal. lumé ferret, atque mortalibus
Ipsi verò dij ad consessũ consederant, inter illos sanè
Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
Illi autem Pallas recensebat pericula multa Ulyssis
Memor, curæ enim ei erat cùm esset in domo Nymphæ.
Jupiter pater atque alij beati dij semper existentes,
Nullus amplius benignus, mitis & mansuetus sit
Sceptrifer rex, neque mente pia opera cogitans,
Sed semper durus sit, & injusta perpetret:
Ita nullus memor est Ulyssis divini
Civibus quibus præfuit, ut pater autem lenis erat.
Sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens
Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
Detinet, hic vero non potest suam in patriam terram venire.
Non enim ei adsunt naves remis instructæ & socij,
Qui ipsum comitentur super lata dorsa maris.

Minerva coelites alloquitur.

Nunc

Nunc rursum filium dilectissimum occidere cupiunt
Domum revertentem: ille verò abiit ad patris famam
Ad Pylum divinam, atque ad Lacedæmona claram.
Hanc excipiens allocutus est nubicola Jupiter,
Filia mea quale tibi dictum excidit septo dentium?
An non jam hoc quidem consultasti mente tu ipsa,
Ut certè illos Ulysses ulciscatur reversus?
Telemachum autem tu deduc accuratè (potes enim)
Ut illæsus suam in patriam terram veniat,
Proci verò in nave retro iter relegant.
Dixit sanè, & Mercurium dilectum filium alloquebatur
Mercuri (tu enim in alijs nuncius es)
Nymphæ pulchricomæ dicito certum consilium,
Reditum Ulysis patientis, ut redire queat,
Neque deorum ductu neque mortalium hominum:
Sed ipse rate in colligata dolores patiens
Die vicesima ad Scheriam fertilem perveniat,
Phæacum ad terram, qui propinqui dijs sunt,
Qui ipsum animo deum veluti honorabunt:
Mittent autem in navi charam in patriam terram
Æsque aurumque abundè vestémque ubi exhibuerint,
Plurima quanta nunquam ex Troja sustulisset Ulysses,
Etiamsi illæsus venisset, portionem ex præda sortitus.
Sic enim ei fatum est amicósque videre, & adire
Domum excelsam & suam patriam terram.
Sic ait: neque renuit internuncius Mercurius,
Statim deinde pedibus subligavit pulchra talaria
Immortalia, aurea, quæ ipsum ferebant sive per mare,
Sive per immensam terram pariter cum flamine venti:
Cepit autem virgam, qua virorum oculos demulcet,
Quorumcunque vult, eos autem ipsos sopitos excitat.
Hanc in manibus tenens delabitur fortis Mercurius,
Ad Pieriam vero delapsus, ex æthere incidit in mare.
Ruit autem deinde super fluctus laro avi similis,
Quæ circum magnos sinus maris indomiti
Pisces venans densas alas mergit salsugine:
Huic similis plurimos superjectus est fluctus Mercurius.

Mercurius mittitur ad Calypsonem.

Descriptio Mercurij.

Sed

Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀπείλεινας μεμάασι,
Οἰκῆι νεισόμενον· ὁ δ' ἴσην κατὰ πατρὸς ἀκουὴν
Ἐς Πύλον ἠγαθέην, ἠδ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς

Τέκνον ἐμόν, πῶς σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
Οὐ γὰρ δὴ τόδε μοῖρ' ἐβούλευσας ἰόντι αὐτῶι,
Ὡς ἔτι κείνου Ὀδυσῆος ἀπόπροθεν ἐλθὼν,
Τηλύγετον ἢ σὺ πέμψον ἐπισπερχέως (διὰ γὰρ)
Ὡς τι μᾶλ' ἀσκηθὴς οἶκαδ πατρὸς γαῖαν ἵκηται,
Μηκέτι δ' αὐτὸν νηὶ παλιμπετὲς ἀπολέωνται.
Ἦ ῥα, καὶ Ἑρμείαν φίλον υἱὸν ἀντίον ηὔδα,
Ἑρμεία (σὺ γὰρ αὖτε πέλ τ' ἄλλα ταμὶ ἄγγελος ἐσσὶ)
Νύμφηι ἰοπλοκάμωι εἰπεῖν νημερτέα βουλὴν,
Νόστον Ὀδυσσῆος πολυμήτεω, ὥς κε νέηται,
Οὔτε θεῶν πομπῆ, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
Ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου πήματα πάσχων
Ἡματίηι εἰκοστῶι Σχερίηι ἐρίβωλον ἱκοίτο,
Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν,
Οἵ κέν μιν σφείων κῆρι θεὸν ὡς τιμήσουσιν·
Πέμψουσι δ' αὐτὸν νηὶ φίλωι ἐς πατρίδα γαῖαν,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλις ἐδμήτους τε δόντες,
Πολλὰ μάλ', ὅσσ' ἂν ἐνὶ δόμωι Τρώιος ἐξέρυσε Ὀδυσσεύς,
Εἴ περ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν κλῆρόν γε λιπόντος αἶσαν.
Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε Διὸς κρατερὸς Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια· τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δ' ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπναλέους ἐγείρει.
Τὴν μὲν χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ὦρτο πίτνων.
Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρωι ὄρνιθι ἐοικώς,
Ὅστε κατ' ἀδινὰς κόλπους ἁλὸς ἀτυγέτοιο
Ἰχθῦς ἀργεόσσιν, πυκινὰ πλῆσσων δυσέτας ἄλμης·
Τῷ ἐικέλος πολλῖσιν ἐφήστατο κύμασιν Ἑρμῆς.

Αλλ' ὅτε δὴ τὸν ἦσαν ἀφίκετο τηλόθ' ἰοῦσαν,
Ενθ' ὄγε πόντου βὰς ἰοειδέος, ἦκε φέρεσθαι
Hisr· ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῇ ἔνι Νύμφη
Ναίεν ἐϋπλόκαμος· τὸν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν·

χ. 5 Πῦρ μὲν ἔτ' ἐν μεγάροισι μέγα κάετο, * τηλόθι δ' ὀδμὴ
τηλόσε. Κέδρου τ' εὐκεάτου, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει,
Δαομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδάοντ' ὀπὶ καλῇ,
Ἰσὸν ἱστοπέδιλον, χρυσείῃ κερκίδι δ' ὕφαινεν
Υλην ἠΰν ἀνίος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,

10 Κλήθρη τ' αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
Ενθαὶδὲ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
Σκῶπες τ' ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
Εἰναλίαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.

χ. αὖ εἰ Η δ' αὐτοῦ πεπύκυστο * ἀνειρομένη γλαφυρῇσι
ως 15 Ημερὶς ἠδ' ὠκύμορος, τὴν ἔκφυλῆσι
Κρίνῳσι δ' ἐξείης πίσυρες ῥόοι ὕδατι λευκῷ,
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη·
Αμφὶ δ' λειμῶνες μαλακοὶ ἴα ἠδὲ σέλινα
Θήλεον· ἔνθά κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός γε ἐπελθὼν

20 Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ἦσιν·
Ενθα στὰς ἐνόησε διάκτορος Αργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἰῷ θηήσατο θυμῷ,
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
Ηγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ δῖα θεάων.

25 (Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτες γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
Αθάνατοι, εἰ δέ τις ἔπλω ἔνδοθι ναίει)
Οὐ δ' ἄρ Οδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
Αλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε κατηφόρος· ἔνθα πάρος περ
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἰρέχθων,

χ. γε
30 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.
Ερμείαν δ' ἰρέεινε Καλυψὼ δῖα θεάων,
Εν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι,
Τίπτέ μοι Ερμεία χρυσόῤῥαπι εἰλήλυθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε, πάρος γέ μὲν οὔτι θαμίζεις.

35 Αὖδα ὅ,τι φρονέεις· πελέσαι δέ μι θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δυνάμην τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
Αλλ' ἕπευ ὄφρα πορσόω. ἵνα τοι παρὰ ξείνια θείω.

Ως ἄρα

Sed quando jam in insulam perveniſſet longè jacentem,
Tum ex ponto conſcendens cæruleo, ad continentem
Ibat: donec ad ingentem ſpecum pervenit in quo Nympha
Habitabat pulchricoma, hanc verò intus invenit:
Ignis quidem ad focum ingens ardebat, procul verò odor
Cedrique ſiſsilis, thuriſque per insulam redolebat,
Ardentium. ipſa verò intus cantillans voce pulchra,
Telam percurrens, aureo radio texebat.
Sylva autem ſpecum circumcreverat vireſcens,
Alnus populúſque & bene odorata cypreſſus,
Ibi quoque aves extenſas alas habentes nidulabantur.
Bubones, accipitréſque lataſque linguas habentes cornices
Marinæ, quibúſque marina opera curæ ſunt:
Atque illic extenſa erat circumſpeluncam cavam
Vitis pubeſcens, florebat verò vuis:
Quatuor verò ſerie fontes fluebant aqua lympida,
Vicini inter ſe verſi aliò atque aliò.
Circum verò mollia prata violarum atque apij
Vireſcebant: eò tametſi immortalis accedens,
Admiraretur videns & oblectaretur mente ſua:
Illic ſtans admirabatur fortis internuncius Mercurius.
Cæterùm poſtquam omnia ſuo admiratus eſt animo,
Statim in latam ſpeluncam perrexit, neque ipſum contrà
Ignoravit conſpicata Calypſo diva dearum.
(Non enim ignoti utique dij invicem ſunt
Immortales: neque ſiquis longè procul domos habitet)
Neque verò Ulyſſem magnanimum intus deprehendit,
Sed ipſe ad littus flebat ſedens: ubi ante etiam
Lacrymis & gemitibus & doloribus animum macerans
Pontum in irrequietum proſpiciebat, lacrymas ſtillans:
Mercurium autem interrogabat Calypſo diva dearum
In throno collocata ſplendidò, admirando:
Cur ad me Mercuri aurea virga venisti,
Venerandus & charus? ante quidem neutiquam frequentabas,
Loquere quodcunque cupis, perficere autem animus juſsit,
Si poſſum perficere, & ſi perficiendum eſt.
Sed ſequere ulterius, ut tibi hoſpitalia apponam.

Deſcriptio ſpecus Calypſus.

Calypſo alloquitur Mercurium.

Sic certè loquuta dea appoſuit menſam,
Ambroſia replendo, miſcuit autem nectar rubrum.
Cæterum ipſe bibebat & comedebat internuncius Mercur.
Porrò poſtquam cœnatus eſt & confirmavit animum cibo,
Tum ipſam verbis excipiens alloquutus eſt,
Interrogas me venientem dea deum, cæterum ego tibi
Verè ſermonem enarrabo: jubes enim.
Jupiter me juſsit huc ire invitum,
Quis enim volens tantam percurreret ſalſam aquam
Immenſam, neque ulla propè mortalium urbs, quique dijs
Sacra faciant, & legitimas Hecatombas.
Sed nullo modo fas eſt Jovis mentem Ægida habentis,
Neque prætergredi alium deum, neque irritam facere.
Ait tibi virum adeſſe ærumnoſiſsimum aliorum
Virorum, qui circa urbem Priami pugnarunt
Novennio, decimo verò urbē depopulati conſcenderūt navē
Domum: cæterùm in reditu Palladem offenderunt,
Quæ ipſis excitavit ventumque malum & fluctus ingentes.
Ibi alij quidem omnes perierunt boni ſocij.
Hunc certè huc ventúſque ferens & fluctus appulit.
Hunc nunc te jubet dimittere quàm celerrimè.
Non enim ei hic eſt fatum ab amicis ſeorſim perire:
Sed adhuc illi fatum eſt amicóſque videre & pervenire
Ad domum excelſam & ſuam ad patriam terram.
Sic ait: extimuit verò Calypſo diva deanum,
Et ipſum compellans voce verba alata dixit,
Improbi eſtis dij invidi præ alijs,
Quique deabus invidetis, ut cum viris dormiant
Palam, ſi aliqua charum adepta fuerit maritum,
Sic quidem cùm Orionem cepit roſeis digitis aurora,
Tamdiu illi invidiſtis dij faciliter viventes,
Donec ipſum in Ortygia, aurea ſella Diana caſtra
Suis mitibus ſagittis aggrediens occidit.
Sic etiam quando Jaſioni pulchricoma Ceres
Suo animo cedens commixta eſt in amicitia & lectulo
Novali in tertiato: neque diu fuit ignarus.
Jupiter qui ipſum occidit, feriens candenti fulmine.

Mercurius Calypſo reſpondet.

Calypſo indignatur in deos.

Orion à Diana peremptus.

Jaſon à Jove per cuſſus fulmine.

Sic

Ως ἄρα φωνήσασα θεὰ περίθηκε τρέφ πίζαν,
Αμβροσίης πλήσασα, κίρασσε ὃ νέκταρ ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε κὴ ἤδη Δμφικτορος Αργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησι, κὴ ἤρκεσε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καὶ τότε δὴ μιν ἔπειτα ἀμειβόμεν Ἑρμείαπεν,
Εἰρωτᾶς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν. αὐτὰρ ἐγώ τοι
Νημερτὴς τὸν μῦθον ἐσαναήσω· κέλεαι γάρ.
Ζεὺς ἐμὲ λωΐγει δῦναι ἐλήμεν ἐκ ἐθέλοντα.
Τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε Δλμυρὸν ἅλμυρὸν ὕδωρ,
Λαιτὸν· ἐδὲ πς ἄγχι βεβῶτων πόλις, οἵ τε θεοῖσιν
Ἱερὰ τε ῥίζουσι κὴ ἑκατόμβας ἐκατόμβας.
Ἀλλὰ μάλ' ἔπνος ἐσὶ δῖος νόον Αἰγιόχοιο
Οὔτε * πομπὴς ἐλθεῖν ἄλλον θεόν, ἔθ' ἁλιῶσαι,
Φασί τι ἐνδρὸς πυρεῖναι ὀἴζυρώτατον ἄλλων
Τῶν ἀνδρῶν οἳ ἄσυ τοῖ Πελάμνιο μάχοντο
Εἰνάετες, δεκάτῳ δ' πόλιν πέρσαντες ἔσησαν
Οἴκαδ' ἀπὸ σὸν νόον Αθηναίλω ἀλίτοντο,
Ησφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν κὴ κύματα μακρά.
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δῦῳ ἄνεμός τε φέρων κὴ κῦμα πέλασσεν,
Τὸν νεῶν σ' Ἰωΐγει ἀποπεμπόμεν ὦ, τῖ τάχησι.
Οὐ χάρ οἱ τῆδ' αἶσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι,
Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐσὶ φίλας τ' ἰδέειν, κὴ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον κὴ ἰλὼ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ως φάτο· ῥίγησεν ὃ Καλυψὼ δῖα θεάων,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπια πτερόεντα προσηύδα,
Σχέτλιοι ἐσὲ θεοί, * ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
Ὅσ' θεὰς ἀγαάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
Ἀμφαδὸν ἤν * ἤ πς τι φίλον ποιήσατ' ἀκοίτιν.
Ως ὅτε δὴ Ωρίωνα ἕλετο ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Εως μιν ὸ Ορτυγίη χρυσόθρονος Αρτεμις ἀγνὴ
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐπουρανίῃ κατέπφνεν·
Ως δ' ὁπότ' Ιασίωνι ἰὼ πολύκαμπος Δημήτης,
Ω θυμῷ εἴξασα, μίγη φιλότητι κὴ εὐνῇ,
Νεαρῷ· σὺ τελέσθη· ἐδὲ δὺω ἦεν ἄπυστος
Ζεύς, ὃς μιν κατέπφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.

nsam, ftar rubrum. eternunciuis Mers navit animum ci est, cæterum ego ta llam aquam. n urbs, quique gida habentes rritam facere orum unt conscendere enderunt, fluctus ingre appulit. ne. perire: errecant ain. m, nt rosa,

Ως δ' αὖ νωΐ μοι ἄρμαθι θεοὶ βροτὸν ἄνδρα πομπῆσαι,
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα καὶ ἐξεπορ ἐβεσάωσα
Οἷον· ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀρηρῆτι κεραυνῷ
χρ. ἐλαί Ζεὺς * ἔλασας οἰνάσσα μέσῃ οἰνοπι πόντῳ.
σας 5 Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπίφθιθον ἐνθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄερα δῦνῦ ἀνέμός τε φέρων καὶ κῦμα πίλασσε,
Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήρατον ἤματα πάντα·
Αλλ' ἐπεὶ ὔπως ἐστὶ Διὸς νόος Αἰγιόχοιο
χρ. 10 Οὔτε * παρεξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, ἠδ' ἀλιᾶσθαι,
παρεξ- Εἰρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει
ελθεῖν Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον. πίεμψω δέ μιν ὔπη ἔγωγε.
Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι
Οἵ κεν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
15 Αὐτὰρ οἱ αὖθ' ὑπόθημοσύνας, ἠδ' ἐπιτεύσω,
Ως κε μάλ' ἀσκηθὴς λιὼ πατρίδα γαῖαν ἵκηται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Διάκτορος Αργειφόντης·
Οὔτω νωΐ δόσπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μήνιν,
Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος καὶ χαλεπήνῃ.
20 Ως ἄρα φωνήσας ἀπίβη κραταὺς ἀργειφόντης·
Η δ' ἐπ' Οδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
Ηΐ', ἐπειδὴ ζωὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον· ἐδέ ποτ' ὄσσε
Δακρυόφιν τέρσοντο, κατείβετο δ' γλυκὺς αἰὼν
25 Νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ ἠκέτι λίσσετο Νύμφη.
Αλλ' ἤτοι νύκτας μὲν ἰαύσκεν καὶ ἀνάγκῃ
Εν σπέσσι γλαφυρῇσι παρ' ἠθέλων ἐθελούσῃ·
Ημαρτοι δ' ὁ πέτρῃσι καὶ ἠιόνεσσι καθίζων,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων.
30 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Αγχοῦ δ' ἱσταμένη προσεφώνεε δῖα θεάων,
Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ὧδε ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
Φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
Αλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ τεμὼν, ἁρμήξειο χαλκῷ
35 Εὐρείῃ σχεδίῃ, ἐπὶ δὲ ἑκὰς ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆ
Υψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἠεροφοίτα πόντου.
Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν

Ενθέσιν

Sic rursus nunc mihi invidetis, dij mortalem virum adesse.
Illum quidem ego servavi à carina susceptum
Solum, posteaquam illi navem celerem coruscо fulmine
Jupiter jaculando diffidit medio in nigro ponto.
Tum alij quidem omnes perierunt eximij socij,
Hunc certè huc ventúsque ferens & fluctus adegit,
Hunc ego amavi & evutrivi, atque promiseram
Facere immortalem, & absque senio diebus omnibus.
Verũ quandoquidé nullo pacto fas est Jovis mentẽ Ægiochi
Vel prætergredi alium deum, neque irritam facere,
Valeat, si illum ipse excitat & jubet
Pontum per irrequietũ, dimisero verò ipsum nunquam ego.
Non enim mihi præstò sunt naves remis instructæ & socij.
Qui ipsum deducant per lata dorsa maris.
Cæterum ei lubens confidam neque celabo,
Ut omninò incolumis suam in patriam terram perveniat.
Hanc statim alloquutus est internuncius Mercurius,
Sic nunc dimitte, Jovis autem evita iram,
Ne fortasis tibi in posterum iratus succenseat.
Sic certè loquutus avolavit fortis Mercurius,
Ipsa ad Ulyssem magnanimum veneranda Nympha
Ibat, postquam Jovis accepisset mandata.
Hunc certè in littore invenit sedentem, neque unquam oculi
A lacrymis siccabantur, consumebatur autem dulcis ætas
Ob reditum lugenti, quoniam nondum placuerat Nymphæ.
Sed certè nocte quidem dormiebat etiam coactus
In spelunca cava, nolens apud volentem:
Die verò in petris & littoribus sedens,
Lacrymis & gemitibus & doloribus animum macerans:
Pontum in indomitum prospiciebat lacrymas stillans.
Propè autem astans alloquuta est diva dearum,
Infelix, ne amplius mihi hic lugeas, neque tibi ætas
Consumatur, jam enim te valdè prompta dimittam.
Sed age lignis longis abscisis apta ferro
Latam ratem, cæterum tabulata fige super eam
Sublimius, ut te ferat per obscurum pontum.
Porrò ego panem & aquam, & vinum rubrum

Ulysses invitus à Calypso detentus

Calypso ad Ulyssem loquitur.

Imponam dulce, quæ tibi famem arceant,
Vestésque induam, mittam autem tibi ventum à tergo,
Ut omnino incolumis tuam in patriam terram pervenias.
Si modò dij utique voluerint, qui cœlum latum habitant,
Qui me fortiores sunt in cognoscendóque judicandóque
Sic ait, exhorruit autem patiens divus Ulysses,
Et ipsam alloquutus verba alata dixit, (&ionem
Aliud quippiã jã tu dea hac ità re molieris, neutiquã profe-
Qui me jubes rate traiicere ingentes undas maris
Horrendas difficilesque quas neque naves æquales
Veloces traiiciant lætantes Jovis vento:
Neque verò ego te invita ratem conscenderim,
Nisi mihi sustineas dei magnum jusiurandum jurare
Ne ullum mihi ipsi damnum malum consulas aliud.
Sic ait, risit verò Calypso diva dearum,
Iusiurandum Calypso. Manuque ipsũ demulsit, verbumque dixit & proloquuta est:
Certè veteranus es, & non incauta sciens.
Qualem certè hunc sermonem excogitasti proloqui?
Sciat nunc istud terra & cœlum latum supernum,
Et ipsa subterlabens Stygis aqua (quod maximum,
Iurare Stygiam paludem gravissimum dijs juramentum. Juramentum gravissimumque existit beatis dijs)
Non ullum tibi ipsi damnum malum me consulturam aliud.
Sed ea quidem dispicio & suadeo, quæcunque mihi ipse
Utique suaderẽ, si quando me necessitas tantopere urgeret,
Et enim mihi mens est integra, neque mihi ipsi
Animus intra præcordia ferreus, sed misericors.
Sic loquuta, præcessit diva dearum
Celeriter, ille deinde post vestigia ivit deæ,
Pervenerunt ad speluncam cavam dea atque ipse vir.
Et ille quidem illuc resedit in solio unde surrexerat
Prandet. in Spelunca Mercurius, Nympha verò apposuit omnem cibum
Edere & bibere, qualia mortales viri edunt.
Ipsa verò è regione sedis Ulyssis divini.
Huic verò ambrosiam ancillæ & nectar apposuerunt.
Hi verò ad fercula parata apposita manus extenderunt.
Cæterùm postquam saturati sunt cibo & potu,
His certè sermonibus cœpit Calypso diva dearum,

O in-

Εὐήσιν μὲν ἐφεῖλε, τὸ πέμπτον ἐμόχθει.
Εἰς ὅτε δὴ τ' ἀμφίσποτ' ἐπέμψω δὲ τοι ἔρεβος ὀπιδνὸν,
Ὡς κε μάλ' ἀσπασίως αὖθι πατρίδα γαῖαν ἵκηαι.
Αἶψα δέ γ' ἰθύνουσι τοι ἔρματα εὐρέα ἴχνυα,
Οἵ μεν φέρτεροί εἰσι νεῦσαί τε κελῆσαί τε.
Ὡς φάτο. μίμνεν ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἀλλὰ δὴ σύ μοι τόδε μήδεαι, ἀδρὸς τι πομπὸν,
Ἡμὲ πέλεαι χεδίῃ ἀφραίνουσαν μάλα λαίτμα διαπλώσειν.
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἴουσιν
Ὠκύπορροι ἀφόωσιν, ἀγακλόδμοιο Διὸς ἔρεθος.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν ἀέκητι σέθεν χεδίης ἐπιβαίην,
Εἰ μή μοι τλαίης γε θεὰς μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι.
Μήπ μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ὡς φάτο. μειδήσας ἠμείβετο δῖα θεάων
Χειρὶ τί μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
Ἦ δὴ ἀμείτροός γ' ἐσσι, νόῳ ἐκ λάπτοφάλια εἰδώς·
Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπέφρασθης ἀγορεύσαι.
Ἴσω νῦν τόδε γαῖα κὴ ἔρανος εὐρὺς ὑπερθεν,
Καὶ τὸ κατενερθεν ὑγρὸν Στυγὸς ὕδωρ (ὅστε μάκαρσι
Ὅρκος δεινότατος τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι)
Μήτί τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἀλλὰ τὰ μὲν νέομαι κὴ φρονέοντα μάλ', ἅσσ' ἂν ἐμοί γε
Αὐτῇ μηδειμέλῃ ὅτε μοι χρειὼ τόσον ἵκοι.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος, ἐστὶν ἐνάισιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
Θυμὸς σοὶ σῇ ἧτορ ἐπὶ δήρι θ', ἀλλ' ἐλεήμων.
Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο δῖα θεάων.
Καρπαλίμως. ὁ δ' ἕπετο μετ' ἴχνια βαίνων θεοῖο
Ἷξον δ' ἐπ' ἐσχατιὴν γλαφυρὴν, ὅθι ἥδε κὴ αἴνῃ·
Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα κήδεζεν ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνίστη
Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐπέθηκε πάσσατο πᾶσαν ἰδυῖαν,
Ἔδδεισεν κὴ πίνεν, οἷα βροτὸς ἄνδρὸς ἐδώδιμα·
Αὐτὴ δ' αὖτ' ἐνόησεν ἵζεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
Τῇ δ' ἐπὶ ἀμφοτέρῃσιν δμῳαὶ κὴ νέκταρ ἔθηκαν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἦδὲ πότητος,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ δῖα θεάων.

Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἴκοιό γε φίλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν
Αὖτίκα νῦν ἐθέλεις ἴεναι· σὺ δ' χαῖρε καὶ ἔμπης.
Εἰ γὰρ μὴ εἰδείης σῇσι φρεσὶν ὅσσα τοι αἶσα
Κήδε' ἀναπλῆσαι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ἐνθάδε καὶ μεῖναι μέθων * ζωὴ ἐμοὶ τάδε δῶμα φυλάσσοις,
Ἀθανάτός τ' εἶης· ἱμειρόμενος περ ἰδέσθαι
Σὸν ἄλοχον, τ' αὐτὴν ἐτεὸν καθ' ἡμέρα πάντα.
Οὐ μὰν ἔγωγε κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν· ἐπεὶ οὔπως ἔστ' ἐοικέναι
Θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἴδεα ἐρίζειν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
Πότνια θεά, μή μοι τάδε χώεο. οἶδα καὶ αὐτὸς
Πάντα μάλ' οὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μεγάθους τ', εἰς ἅντα ἰδέσθαι·
(Ἡ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως)
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω καὶ * ἐπειδυμέω ἡμαρτε πάντα
Οἴκαδε τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις ῥαίησι θεῶν σὺν οἰνοπα πόντῳ,
Τλήσομαι, σὸν θῆτα ἔχων τετληότι θυμῷ·
Ἤδη γὰρ μάλα πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ μογήσας
Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
Ὣς ἔφατ'. ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
Ἐλθόντες δ' ἄρα τὼγε μυχῷ σπείους γλαφυροῖο,
Τερπέσθην φιλότητι παρ' ἀλλήλοισι μένοντε,
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Αὐτίκ' ὁ μὲν χλαῖναν τε χιτῶνά τε ἕσσυτ' Ὀδυσσεύς,
Αὐτὴ δ' αὖ ῥίγεσσι μέγα ἔσσυτο Νύμφη,
Λευκὸν καὶ μαλακὸν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυΐ
Καλὴν, χρυσείην, κιθμαλὴν δ' ἐπέθηκε κεκλυπτρην·
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
Δοῦρα μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμυρον εὖ παλάμῃσι
Χάλκειον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Στειλειὸν καλὸν ἐλαΐνεον, εὖ * ἐναρηρός
Δοῦκε δ' ἔπειτα σκίπωνα νεὐξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
Νήσου ἐπ' ἐσχατιήν, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Κλήθρη τ' αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἰὼ οὐρανομήκης,

Αἵ

O inclyte Laërtiade verſute Ulyſſes,
Siccine jam domum charam ad patriam terram
Protinus nunc vis proficiſci: tu verò gaude nihilominus,
Siquidem ſcires tua mente, quantos tibi fatum eſt
Dolores implere, priuſquam ad patriam terram pervenias,
Certè hîc manens unà mecum hanc domum cuſtodires,
Immortaliſque eſſes, quantumvis cupidus ſis videndi
Tuam uxorem, cujus uſque deſiderio teneris dies omnes.
Neque verò certè illa inferior glorior eſſe,
Nec corpore, neque indole: quandoquidem nequaquam decet
Mortales cum immortalibus corpore & forma contendere.
Hanc reſpondendo alloquutus eſt verſutus Ulyſſes,
Veneranda dea, ne mihi ob hoc ſuccenſeas, ſcio enim ipſe
Omnia rectè, quare te prudens Penelope
Forma inferior eſt, proceritatéque coram aſpectu.
(Illa quidé mortalis eſt, tu vero immortalis & ſenij expers.)
Sed etiam ſic volo & deſidero diebus omnibus.
Domúmque redire, & reditus diem videre,
Quòd ſi quiſpiam me malè mulctarit deorũ in nigro ponto,
Patiar in pectore habens patientem animum.
Jam enim valdè multa paſſus ſum, & multa pertuli
In fluctibus & bello, poſt quæ & hoc illis accedat.
Sic ait, ſol autem occidit & tenebræ ſubortæ ſunt:
Venientes autem hi in ſeceſſum ſpeluncæ cavæ,
Oblectabantur amore, juxta ſe manentes.
Quando autem mane genita apparuit roſeis digitis aurora,
Continuò chlænámque tunicámque induit Ulyſſes,
Ipſa verò candidam ſtolam ingentem induit Nympha,
Tenuem & gratioſam, zonam autem circumpoſuit lumbis
Pulchram, auream, capiti autem impoſuit calyptram,
Et tu tandem Ulyſſi magnanimo apparabat profectionem.
Dedit quidem ei ſecurim magnam habilem in manus,
Ferream, utrinque acuminatam, cæterùm in ipſa
Manubrium perpulchrum, oleaginum fabrefactum.
Dedit verò deinde aſciam politam, dux verò viæ erat
Inſulæ ad extremam oram, ubi arbores proceræ enatæ erant,
Clethra, populúſque abiéſque in cœlum pertingens,

Calypſo ſpondet Ulyſſi immortalitatem.

Parat navem Ulyſſes.

Aridæ

Aridæ dudum vehementer quæ ei navigarent leviter.
Cæterum postquam ostendit ubi arbores longæ crevissent,
Rediit quidem domum Calypso diva dearum, (opus:
Cæterū ipse scindebat ligna, celeriter autē mei absolvebatur
Viginti autem diebus dejecit omnes, dolavit verò ferro.
Polivit verò scitè, & ad perpendiculum direxit.
Interea attulit terebras Calypso diva dearum,
Terebravit verò omnia, & commisit inter se;
Clavis autem hanc & compaginibus aptavit,
Quantum quisque fundum navis circumscribit faber
Onerariæ latæ, bene peritus fabrilis artis.
Tantam latam ratem confecit Ulysses.
Tabulata vero erigens compingens frequentibus foris rectis
Faciebat, cæterum longos asseres in summo imponebat:
Et verò malum fecit, & antennam congruentem ei.
Præterea temonem fabricavit, ut gubernaret,
Communivit autem ipsam cratibus undique saliginis,
Fluctuū propugnaculū ut foret, multā ingessit autē materiā.
Interea verò lintea attulit Calypso diva dearum,
Velis conficiendis, ille benè confecit & ista.
Et rudentes antennarum & veli funes ligavit in ea.
Vectibus sanè hanc deduxit in mare vastum.
Quartus dies erat, & ei absoluta sunt omnia.
Quinto verò dimisit ab insula diva Calypso
Vestésque indutum odoratas & lavatum.
Imposuit autem utrem dea nigri vini
Alium, alium aquæ magnum, & viatica
In peram, item ei posuit obsonia animum firmantia plurima:
Ventum verò misit innocuum placidúmque,
Lætus verò vento secundo extendit vela divus Ulysses.
Cæterùm ipse temonem gubernabat artificiosè
Sedens, neque ei somnus palpebris incidebat,
Pleiadésque contemplanti, & tardè occidentem Bootem,
Ursámque quam & Currum cognomento vocant,
Quæ ibidem vertitur atque Orionem observat.
Sola verò expers est aquarum Oceani.
Etenim ipsam jusserat Calypso diva dearum

Ponto

Αὐτὰρ πάλαι, ἀξέικελα, πόσι οἱ τολύπευσιν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δεῖξ' ὅτι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Ἡ μὲν ἔπειτ' ὤιχετο δῶμα Καλυψοῦς δῖα θεάων·
Αὐτὰρ ὁ πάμμετρα δοῦρα θοῶς δολόεσσαν ἔτευχεν.
Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα· πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
Εἶσεν δ' ἐπισταμένως, κὴν ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν.
Τόφρα δ' ὑπέκπεμπε τέρετρα Καλυψὼ δῖα θεάων,
Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, κὴν ἥρμοσεν ἀλλήλοισιν·
Τεύχεσιν δ' ἄρα τῷ γε κὴν ἁρμονίῃσιν ἄρειρεν.
Ὅσσον τίς τ' ἔδμητος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ
Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τέκτοσι πάσῃ·
Τόσσον ἐπ' εὐρείᾳ σχεδίῃ ποίησεν Ὀδυσσεύς.
Ἱστία δ' ἐκ σήσας, ἀραρὼν θαμέσιν γομφίοισιν,
Ποίει, ἀπὸ μακρῆσιν ἐπισταμένως τελέσσας.
Ἐν δ' ἴσὰ ποίει, κὴ ἐπίκρεσσε ἀρέρμονα σάκτα.
Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοιτο,
Φράξε δὲ μιν ῥίπτοσι λιγαμπέξ οἰσύνησι,
Κυμάτων εἶλαρ ἰμάν· πολλὰ δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δ' ἄρα φάρε' ἔτευκε Καλυψὼ δῖα θεάων,
Ἴστία ποιήσασ', ὀδ' εὖ τεχνήσατο κὴ τά.
Ἐν δ' ἐτίταιν' τι κάλους τε καὶ ὅλκια τ' εἰσάγαγεν εὖ τωὔτῃ·
Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τῷ γε κατέσπασεν εἰς ἅλα δῖαν.
Τέτρατον ἦμαρ ἦλθ', καὶ κὴ τετέλεστο ἅπαντα·
Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ', λῦσε νήσου δῖα Καλυψώ.
Εἵματά τ' ἀμφίεσατο θυώδεα, κὴ λάσιαινε,
Ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο·
Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δ' ἄρα κὴ πίσα
Κεῖτο, ἐν δὲ οἱ ὄψα πάθεν μυρία πεπαλάσσα.
Οὖρον δ' ἀφίεικεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Γηθόσυνος δ' ἄρα πέτασ' ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς·
Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθυντόνῳ τεχνήσατο.
Ἤμβρ' οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε
Πληιάδας τ' ἐσορῶντι κὴ ὀψὲ δύοντα Βοώτην,
Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Ἥ τ' αὐτῇ στρέφεται, κατά τ' Ὠρίωνα δοκεύει.
Οἴη δ' ἄμμορος ἐστὶ λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
Τὼ γὰρ δή μιν ἄνωγε Καλυψὼ δῖα θεάων

Πάντα

Πάντας πορευέμεναι ἐπ' ἀεσσομένοις χρόνοις ἔχοντα.
Ἐκ τοῦ γὰρ καὶ ἐμοὶ μᾶλλον τόλμα ἔπλετο πείσεσθαι,
Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
Γαίης Φαιήκων, οἵ τ' ἄγχιστον πέλον αὐτῷ.

Ἔϊσατο δ' ὡς ὅτε τίνον σὺ ἠερόφοιτι πόντῳ.
Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων αἰνῶν κρείων Ἐνοσίχθων,
Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὄρεων ἴδεν· εἴσατο γάρ οἱ
γρ. ἐπι- Πόντον ✱ ἐπιπλοίων. ὁ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον
πλώων Κινήσας ᾗ κέρη κεφαλῇ ὃν μυθήσατο θυμόν,

Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβάλλετο δῖος Ἀθήνη
Ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, ἐμεῖο μετ' Αἰθιόπεσσιν ἐόντος·
Καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδόν, ἔνθεν οἱ αἶσα
γρ. πεῖ- Ἐκφυγέειν ✱ μέγα πεῖρας ὀϊζύος ἣ μιν ἐφῆκεν.
σεσθε Ἀλλ' ἔτι μὴν μεν φημὶ ἔδλιον ἐλάσσαι κακότητος.

Ὡς εἰπὼν, ζυγίαγε νεφέλας, ἐτίναξε δὲ πόντον,
Χερσὶ τρίαινον ἑλών· πάσσας δ' ὀρσοθύνας ἀΐδηλας
Παντοίων ἀνέμων. ζοῦ δὲ νεφέεσσι κάλυψε
γρ. τε Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὄρωρε δ' ἐρεμνὸς νύξ.
πέσεν, Συνὸς δ' εὐθὺς τε Νότος ✱ τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαὴς,

Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίσδων.
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤ μοι ἐγὼ δειλός, τί νυ μοι μέλλοντα γένηται.
Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,

Ἡ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ἀλγεα ἀνταλέσειν· τάδε δὴ νύ μοι πάντα τελεῖται.
Οἵοισι νεφέεσσι Διὸς κέκρεται οὐρανὸν εὐρὺν
Ζεὺς ἐπάγειρε θύελλα· τὰ δὲ πλατέα κύματα κινεῖ
Παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.

Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετρακὶς οἳ τότ' ὄλοντο
Τρῳὴν ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
γρ. Καὶ Ὡς δὴ ἔμελλον ἔπειτα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
δὴ Ἦμαρ τῷ ὅτε μοι τελέεσσι χαλκήρεα δοῦπα
Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι·

Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καί μευ κλέος ἦεν Ἀχαιοί·
Νῦν δὲ με λευγαλέῳ θανάτῳ ἕμμορε πάλλων,
Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,

Δεινὸν

Ponto navigare ad siniſtram manum habentem,
Septemdecim quidem navigabat dies iter faciens marinum,
Octodecimo verò apparuerunt montes umbroſi
Terræ Phæacum, quâ proximum iter erat illi.
Apparebat veluti ſcutum in obſcuro ponto.
Hunc verò ex Æthiopum terra rediens potens Neptunus
E lõginquo ex Solymorũ mõtibus cõſpexit, cõſpicatus enim
Pontum navigans, hic efferbuit corde vehementius. (erat
Movens autem caput ad ſuum dixit animum,
O dij, profectò jam conſultarunt dij aliter
De Ulyſſe, cùm ego apud Æthiopas eſſem:
Atque adeò Phæacum terram propè, ubi ei fatum eſt
Effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipſum occupat:
Sed adhuc ipſum credo ſatis miſeriarum ſubiturum.
Sic loquutus, collegit nubes, & commovit pontum
Manibus tridente capto, omnes autem concitavit procellas, Neptunus Vlyſſem tempeſtate quatit.
Omnium ventorum nubibus autem operuit
Terram ſimul & pontum. ruit autem è cœlo nox.
Simul Eurúſque Nothúſque incidit, Zephyrúſque vehemens,
Et Boreas ſerenus ingentem fluctum provoluens.
Et tunc Ulyſsis ſolvebantur genua & animum pectus.
Triſtatus ſanè dixit ad ſuum magnanimum animum,
Heu me miſerum quid mecum tandem fiet?
Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit,
Quæ me dicebat in mari priuſquã in patriã terrã pervenirem,
Dolores impleturum eſſe: ea certè nunc omnia perficiuntur.
Qualibus nubibus coronat cœlum latum
Jupiter: commovit autem mare, ſæviunt verò procellæ
Omnium ventorum, nunc mihi præſens grave exitium,
Ter beati Græci & quater, qui quondam perierunt
Troja in lata Atridis gratificantes.
Utinam ego debuiſſem mori, & fatum aſſequi
Die illo, quando mihi plurimi ferratas haſtas
Troës contorſerunt circa Achillem mortuum.
Tũ ſortitus eſſẽ parentalia, & meã gloriã celebraſſent Græci.
Nunc me triſti morte fatum eſt perire.
Sic certè ipſum loquutum pepulit ingens fluctus à vertice.

Horren-

Horrendum irruens, invertit autem prorsus ratem.
Vlysses excutitur rate vi tempestatis.
Longè verò à rate excidit, clavum autem
Ex manibus projecit, medium autem malum ei fregit
Horrenda commixtorum ventorum irruens procella.
Longè autem velum & antenna incidit ponto,
Illum verò sub aqua detinuit longo tempore, neque potuit
Valdè statim emergere, magni sub fluctus impetu.
Vestes enim gravábant, quas illi præbuerat diva Calypso,
Tandem emersit, ex ore autem evomuit salsuginem
Amaram, quæ ei copiosa à capite defluebat.
Sed neque sic ratis oblitus est, tametsi afflictus,
Sed impetu facto in fluctibus apprehendit eam.
In medio autem sedit finem mortis effugiens,
Hanc ferebat ingès fluctus per undarũ impetũ hue atq; illuc.
Quemadmodum quoties autumnalis Boreas fert spinas
Per campos, densæ autem invicem cohærent:
Sic illam per mare venti ferebant hue atque illuc.
Interdum quidem Notus Boreæ objectabat ut ferret,
Interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit ut persequeretur
Hunc vidit Cadmi filia pulchris talis Ino
Leucothea, quæ antè quidem erat mortalis vocem habens:
Nunc vero maris in fluctibus deorum sortita erat honorem,
Hæc Vlyssem miserta erat vagabundum dolores habentem,
Mergo verò assimilis volans emersit è gurgite,
Sedit autem in rate, & ipsum sermone alloquuta est,
Infelix, quid tibi sic Neptunus terram concutiens,
Iratus est ferociter, quòd tibi mala multa ingerit?
Non jam te perdet, licet hoc summopere studens.
Sed certè sic fac (videris mihi non imprudenter facturus)
Vestibus his exutis, ratem ventis ferre
Vlyssem naufragus à Leucothea juvatur.
Derelinque, cæterum manibus natans quære reditum
Ad terram Phæacum, ubi tibi fatum est effugere.
Accipe hanc vittam, & sub pectore extendas
Immortalem, neque tibi sit pati timor, neque perire.
Postrò postquam manibus continges littus,
Rursus resolvens, projice in nigrum pontum,
Longè à continente, ipse autem seorsum aversus sis.

Sic

Δεινὸν ἔπεσσύμενον, ὥρεϊ ᾧ χειδίῳ ἐλέλιξεν.
Γῆλε δ' ἀπὸ χειδὸς αὐτὸς πίτνε, πηδάλιον ᾧ
Ἐκ χειρῶν ὤσσεπε· μέσσῃ δὲ οἱ ἐσὶν ἄξη
Δεινὴ μεσσηγὺς ἀνέμων ἐλθοῦσα ῥύκκα.
Γηλὲ ᾧ ἀκρέρῳ κὴ ἐπάκτιον ἔμπεσε πόντῳ
Κὸν δ' αὖ ὑπὸ ῥυχα ἧκε πολλὴ χερσόνδε, ἐδὲ διώκοθ'
Αἶψα μάλ' ἀναχθίειν μεγάλα ὑπὸ κύματος ὁρμῆς.
Ἐκφερε γὰρ ῥ' ἐσάειρεν τὸ οἱ πόρε δῖος Καλυψώ.
Ὄφρ' ᾧ δὴ ῥ' ἀνέδυ, τὶ μοτος δ' ἐξέπλυνεν ἁλμύρ
Πικρὴν, ἣ οἱ * πολλὴ ἀπὸ κροτὸς κελάρυσσεν.
Αὐτὰρ ἐδ' ὡς χειδὸς ἐπελήλυθε τεκερόφρος ὦβ,
Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς σὺ κύμασιν, ὐδαίθετ' αὐτῆς·
Ἐν μέσσῃ ᾧ κὴ ἔδιζε, τέλος θανάτοιο ἀλιείνων.
Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κὰτ' ῥόον ἔνθα κὴ ἔνθα,
Ὡς δ' ὅτ' ἀπορνυὺς βορέης φορέησιν ἀκάνθας
Αὐτοῦ πεδίον πυκιναὶ ᾧ ἅρσας ἀλλήλῃσιν ἔχοντας.
Ὡς τὴν αὖ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα κὴ ἔνθα.
Ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορέῃ ἐπιβάλλοσκε φέρεσθαι,
Ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.
Τὴν * ᾧ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ κυανόκρυπος Ἰνὼ
Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἦεν βροτὸς * αὐδήεσσα,
Νυνὸ δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξ ἔμμορε τιμῆς.
Ἣ ῥ' Ὀδυσῆ ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα,
Αἴθυῃ δ' εἰκυῖα * ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης·
Ἵζε δ' ἐπὶ χειδίνης * πολυδέσμου, εἶπέ τε μῦθον.
Κάμμορε, πῶς τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Ὠδύσατ' ὀκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
Οὐ μὲν δή σε κατακτενέει μάλα περ μενεαίνων.
Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' * ἔρξαι (δοκέεις δέ μοι εὖ ἀκαπινύσσειν)
Εἵματα δ' ὧν τ' ἀπόδυς, χειδίνι ἀνέμοισι φέρεσθαι
Κάλπιν· ἀτὰρ χέρσοιο νέων, ἐπιμαίεο τόσσ
Γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐσὶν ἀλύξαι.
Τῇ ᾧ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο πίνυσσαι
Ἀμβροτον· οὐδέν τοι παθέειν δίω, οὐδ' ὀλέσθαι.
Αὐτὰρ ἐπὴν χείρεσσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο,
Αψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον,
Πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ὑπὸ νόσφι τραπέσθαι.

Ως ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν·
Αὐτὴ δ' αὖψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
Αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δὲ ἑ κῦμα κάλυψεν.
Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.

5 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
χε. αὖτε Ὤμοι ἐγώ, μή τις μοι ὑφαίνησι δόλον * ἄλλον
Ἀθανάτων, ὅτε μ' ἐκπεδίης ἀποβήσεται ἐνθάδε νίσω.
Ἀλλὰ μάλ' αὖτε πίσημα· ἐπεὶ ἐκκὶς ὀφθαλμοῖσι
Γαῖαν ἰδὼν ἴδμαι νιν ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι·

10 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
Ὄφρ' ἂν ἰδὼν καὶ δύρηαι σὸν ἀρμονίῃσιν ἀρήρῃ.
Τόφρ' αὖτε μύρεα κῆ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι κεδρίδιον ᾗδε κῦμα πιάξῃ,
Νήξομ', ἐπεὶ ἢ μάν τι πάρα σφωιήσιν ἄμεινον.

χε. 15 Ἐως δ' ζαῦθ' ὧδε μενοινήσειν κ' φρένα * κὴ κ' θυμὸν,
εἰσ- Ὧρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
ὀδυσ- Δεινόν τ' ἀρχαλέον τε κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτὸν
σεὺς, Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα πιάξῃ
Καρφαλίων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκίδασ' ἄλλυδις ἄλλη·

20 Ὡς τὸ δούρατα μακρὰ διεσκίδασ'· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέλητ' ὡς ἵππον ἐλαυνών,
Εἵματα δ' ἐξαπέδυνε τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
χε. σίε- Αὐτίκα δ' κρήδεμνον τὰ * σέρνοιο τάνυσσεν·
νοισι Αὐτὸς δ' πτῴης ἀλὶ κάππεσε χεῖρε πετάσσας.

25 Νηχέμεναι μεμαώς. ἴδε δ' κρείων Ἐνοσίχθων,
Κινήσας δ' κάρη ποτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν,
Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλόων κ' πόντον,
Εἰσόκεν ἀνθρώποισι Διοτρεφέεσσι μιγείης.
Ἀλλ' ἐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσεσθαι κακότητος.

30 Ὡς ἄρα φωνήσας, ἴμασεν κατὰ κλίτε χλαις ἵππους,
Ἱκέτο δ' εἰς Αἰγὰς ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς ἄλλ' ἐνόησεν·
Ἤ τοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε καλεύθους,
Παῦσεν δ' σκίδνυσιν κ' εὐηθείαις ἐπάνωθεν.

35 Ὡρσε δ' ἐπὶ κραναὸν Βορέῃ, σπὲ ὃ κύμαθ' ἔπεσεν,
χε. ὄδε Ἕως * ὄφρα Φαίηκεσσι φιλοπτόλεμοισι μιγείη
Διογένης Ὀδυσεύς, φύγοι δ' κῆρας ἀλύξας.

Εἵμα

Sic certè loquuta dea vitram dedit:
Ipsa verò rursus in pontum ingressa est fluctuantem,
Mergo adsimilis, niger verò ipsam fluctus obtexit.
Cæterùm ipse hæsitabat patiens divus Ulysses,
Ingemiscens autem dixit ad suum magnanimum animum,
Heu mihi ne quis mihi struat dolum alium
Immortalium, quando me à rate descendere jubet.
Sed facilè neutiquam parebo: quoniam longè ab oculis
Terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse:
Sed sic faciam, videtur verò esse optimum.
Quam diu sanè ligna in compagibus compacta perstiterint,
Tamdiu hic manebo & sustinebo dolores patiens.
Cæterùm postquam mihi ratem fluctus discusserit,
Natabo, nam mihi promptum est excogitare commodius.
Dum ille hæc cogitabat in mente & in animo,
Excitavit ingentemque fluctum Neptunus terræ quassator, Neptunus in Ulyssem sævit.
Horrendumque gravem & excelsum: impulit autem ipsum.
Veluti autem ventus vehementer spirans palearũ acervũ con-
Aridarum, quas quidem dissipat alias alio: (quassat
Sic ipsius tabulata longa dispersit: porrò Ulysses (lens:
In unũ lignũ conscendit, veluti equũ divaricatis tibijs impel-
Vestes autem exuit, quas ei præbuit diva Calypso
Statim autem vitram sub pectus extendit.
Ipse autem, pronus in mare cecidit manus extendens,
Natare cupidus, vidit verò rex Neptunus,
Movens verò caput ad suum loquutus est animum,
Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
Donec ad homines à Jove nutritos accedas:
Sed neque sic tesperò irrisurum ærumnas.
Sic certè loquutus impulit pulchricomos equos,
Pervenit autem ad Ægas, ubi ei inclytæ domus sunt,
Cæterùm Pallas filia Jovis alia cogitavit,
Atque aliorum ventorum obstruxit vias:
Quiescere verò jussit, & consopitos esse omnes.
Excitavit autem velocem Boream, fluctus autem fregit,
Donec ipse Phæacibus rei nauticæ studiosis miscereturꝰ
Inclytus Ulysses, morte & fato evitato effugiens,

Hic duas noctes, duoſque dies in fluctu nigro
Errabat : ſæpè ei cor ante oculos proponebat mortem.
Sed quando jam tertiam diem pulchricoma adduxit aurora,
Deinde tunc ventus quidem quievit, atque ſerenitas
Erat tranquilla, ipſe verò propè conſpexit terram,
Valdè acutè proſpiciens, à magno fluctu levatus.
Ut autem deſiderata vita filijs apparet
Patris, qui morbo decumbit immenſos dolores patiens
Diu contabeſcens, infeſtus autem ei ingruit deus,
Optatò verò hunc dij à morbo liberarunt :
Vlyſſes ad Phæa cenſes defertur
Sic Ulyſsi optatò apparuit terra & ſylva.
Natabat verò nitens pedibus continentem conſcendere :
Sed cùm tantùm abeſſet, quantum auditur clamans,
Ilicò ſonitum audivit ad ſcopulos maris,
Murmurabat ingens fluctus ad aridam continentis
Horrendũ eructãs, obducta autẽ erãt omnia maris aſpergine:
Non enim erant navium portus capaces neque receſſus,
Sed littora projecta erant ſcopulique ſaxáque.
Tunc Ulyſsi ſoluta ſunt genua & charum cor.
Ingemiſcens verò dixit ad ſuum magnanimum animum,
Heu mihi : poſtquam terram inſperatam dedit videre
Jupiter, atque adeò has undas ſulcans penetravi,
Egreſſus nuſquam apparet ex mari cano foras.
Extra enim ſaxa acuta, undique autem fluctus
Fremuit impetuoſus. plana verò eminet petra.
Propè autem profundum mare, & nullo modo licet pedibus
Conſiſtere ambobus, & effugere ærumnas.
Ne fortaſſe egredientem jaciat ad lapidoſam rupem.
Fluctus magnus abripiens, vanus verò mihi erit conatus.
Si verò adhuc ultrà natabo, ſi alicubi inveniam
Littora fluctu percuſſa, portuſque maris,
Vereor ne me rurſus abripiens procella,
Pontum in piſcoſum auferat graviter ingemiſcentem,
Aut etiam mihi & cete immittat magnus deus
Ex mari, velut plurima nutrit clara Amphitrite,
Novi enim quàm mihi infenſus eſt inclytus Neptunus.
Interea dum ille hoc deliberabat in mente & in animo,

Interea

Ενθα δύω νύκτας μ' δύο τ' ήματα κύματα πηγῶ
Πλαζόντο· πολλὰ δέ μοι κραδίη ἀγορήσατ' ὀλεθρον. ρ. δ-
Αλλ' ὅτε δὴ τελέτη ἡμὲρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἠὼς, ος'
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ηδὲ γαλώη
Ἔπλετο νεκταρίμη· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν ὄσσε φαείνα
Οξὺ μεμαὼς ἀγχίσποι, μεγάλην ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
Ως δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσι φανείη
Πατρὸς, ὃς εὐ νήσῳ κεῖται κρατερὴ ὑπ' ἄλγεα πάσχων,
Δηρὸν τηκόμενος, συνοχὴ δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
Ασπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν· χ.
Ως Οδυσῆι ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη· Ασπα-
Νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείροιο ἐπιβῆναι· σίως
Αλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
Καὶ δὴ δεῦπνον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσι θαλάσσης.
Ρ' ὀχθησε γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο
Δεινὸν ἐρευγόμενον, ἄλυτο δ' πάντ' ἀλὸς ἄχνη.
Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες γε νηῶν ἄγαι, οὐδ' ἐπικαλαί.
Αλλ' αἰπαὶ σκοπέλῃσι ἔσαν· περιλάδνς τε πάγοι τε.
Καὶ τότ' Οδυσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Οχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ω μοι ἐγὼ δειλαίη· ἀέλπτια δῦναι ἰδέσθαι
Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαΐτμα μοι ἀμετρήτῳ ἐπήρσαι,
Ελπόμενον μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δ' κῦμα
Βέβροχεν ῥόθιον, λιστὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη,
Αγχίβαθὴς δ' θαλασσα. καὶ ἄπνοος ἐστὶ πόδεσσιν
Στηριχθῆναι ἀμφοτέρῃσι, καὶ ἐκφυγέειν κακότητα.
Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βαλὴ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
Κῦμα μέγ' ἀρπαξας, μελίη δὲ μοι ἔσσεται ὀρμή.
Ει δέ κ' ἔτι ῥηϊτέρῃ παραμείξομαι, ἠέ που ἀφιέρω
Ηϊόνας τε ῥηγμῖνας λιμένας τε θαλάσσης,
Δείδω μή μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ βαρέα στενάχοντα,
Η ἔτι μοι κῆτος ἐπισσύῃ μέγα δαίμων
Ἐξ ἁλὸς οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Αμφιτρίτη.
Οἶδα γὰρ ὡς μοι ἐδέδυκεν κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
Εως ὁ ἔωὼ ἄεικιμε κῆρ φρένα καὶ κῆρ θυμόν.

Τόφρα δὲ μιν μέγα κῦμα φέρεν τεταγέων ἐπ' ἀκτήν.
Ἐνθ' ἀπορινύς τε δρύφθη, ζωή τ' ὀστε ἀραίχθη,
Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἀμφοτέρηφι ἰὼν χερσὶν ἐπεσσύμενον λάβε πέτρης,
Τῆς ἔχετο στεναχων, εἷως μέγα κῦμα παρῆλθε.
Καὶ τὸ μὲν ὣς ὑπάλυξε· παλιρρόθιον δὲ μιν αὖτις
Πλῆξεν ἐπισσύμενον, τηλῆ δὲ μιν ἴαλλε πόντῳ·
Ὡς δ' ὅτε Πολύποδες ἁλαλήμενοι ἐξελεγμῖνοι
Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λαίτμησιν ἔχονται·
Ὡς τῶ γε πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ὑπὸ χειρῶν
Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν, τὸν δ' ἤμβρια κῦμα κάλυψεν.
Ἐνθά κε δὴ δύσλιτος ὑπὲρ μόρον ὤλετ' Ὀδυσσεὺς,
Εἰ μὴ ἐπιφρονέων δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Κύματος ἐξαναδὺς τά τ' ἐρεύγματα πικρὰ ἐρεύγῃ,
Νῆχε παρεξ ἐς γαῖαν ὁρώμενος, εἴ που ἔφεύροι
Ἠιόνας τε ἀναπλήγας λιμένας τε θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πεπαμῖο κατ' ὀφθαλμοῖο θέοντος
Ἐξεύνων, τῇ δὴ οἱ ἐείσατο χάσματα πέτρης,
Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ ξείπας ἰὼν ἀλίμβιος·
Ἔγνω ἄ γε θεσφάτιον, καὶ ἐύξατο ὃν κατὰ θυμόν·
Κλῦθι ἄναξ ὅς τ' ἐσσι· πολύλλιστος δέ σ' ἱκάνω, πολυλλιτὸς codd. rec.
Φεύγων ὁμ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐρωτάς.
Αἰδοῖος γάρ τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, ὡς καὶ ἐγὼ νῦν
Σόν τε γόον σὰ τε γούνατ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας·
Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ, ἱκέτης δέ τοι ἐύχομαι εἶναι.
Ὡς φάθ'. ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα.
Πρόφρων δέ οἱ ποίησε γαληλίην· τὸν δ' ἐσάωσεν
Ἐς ποταμοῦ σταθμούς· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψε,
Χεῖράς τε σθένεός· ἀλλὶ λὸ δέδμητο φίλον κῆρ.
Ὠδέι ἦ χέρσε πάντα, θαλάσσια ἦ κήτεα πολλὰ
Ἀν' ὁμάδον τε ῥῖνας τε· ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἄφωνος
Κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν ἀνέες ἵκανεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Καὶ τὸ τῶ ἐς ποταμὸν ἁλιειμενέοντα μεθῆκεν,
Ἄψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατ' ῥόον· αὖτὰρ δ' ἀρ Ἰκὼ

Δίξατο

Terrea ipsum magnus æstus tulit ad asperum littus.
Ibi sanè cutem laceraſſet, simulque ossa fregiſſet,
Nisi in mentem indidiſſet dea cæsia Minerva.
Ambabus verò manibus irruens apprehendit petram,
Quā amplectebatur ingemiscens, donec ingens fluctus præ-
Et hunc effugit, retrofluens vero ipsum rursus (terijſſet.
Percuſsit irruens, longè autem ipsum injecit ponto.
Sicut autem Polypodis è suo domicilio extracti
Acetabulis multi lapilli adhæreſcunt:
Sic hujus ad scopulum fortibus à manibus
Cutis lacerata erat: hunc verò ingens fluctus obtexit,
Ibi tandem infelix præter fatum obiiſſet Ulyſſes,
Nisi prudentiam indidiſſet cæsia Minerva:
Ex fluctu emergens qua propellitur ad littus,
Prænatabat in terram circumspiciens, sicubi invenerit
Littoráque fluctibus percuſſa portuſque maris.
Sed quando certè fluvij ad ostia pulchrifluentis
Pervenit natans, illic ei visus est locus optimus
Æquabilis petris, & tectum erat à ventis.
Agnovit autem profluentem, & supplicavit suo in animo.
Audi rex quisquis es, valdè supplex ad te venio
Fugiens ex ponto Neptuni iras,
Venerabilis quidem est etiam immortalibus dijs
Ex hominibus quicūque venit errās, quemadmodū ego nunc
Ad tuum fluentum, tuáque genua accedo plurima passus.
Sed miserere rex, supplex tibi esse præ me fero.
Sic ait, ille continuò sedavit suū fluentū, continuit & fluctū. Ad naufragi Vlyſſis preces Callio reAnte eum fecit tranquillitatem, hunc autem servavit
In fluvij ostijs, ille verò utrumque genu flexit,
Manuſque fortes, mari enim afflictus charūm cor erat.
Tumebat verò corpore toto: mare autem manabat copiosum fluxum ſiſtit.
Per oſque nareſque ille vero absque anhelitu & voce (ſerat.
Jacebat animo deficiēs, vehemēs autē ipsū defatigatio inva-
Sed postquam respiravit, & in mente animus collectus est
Tum certè vittam à se soluit deæ,
Et ipsam fluvium in salſuginosum immisit. (autem Ino Vlyſſes exponitur teſtatæ.
Rursus autem ferebat ingens fluctus per aquæ decursū: statim

Suſcepit manibus charis: ille vero ex fluvio ſecedens
Junco recubuit, oſculatus verò eſt almam tellurem.
Ingemiſcens ſanè dixit ad ſuum magnanimum animum,
Heu mihi quid patior, quid mecum tandem fiet?
Si etenim in fluvio difficilem per noctem excubias egero,
Timeo ne me ſimul frigus malum & vegetans ros
Imbecillitate conficiat afflictum animum.
Aura autem ex fluvio frigida ſpirat matutino tempore.
Si verò ad clivum conſcendens, & umbroſam ſylvam
Arbuſtis in denſis dormiero, etiamſi ceſſet
Frigus & laſsitudo, jucundus vero mihi ſomnus irrepat:
Vereor ne feris laceratio & præda fiam.
Sic ſanè ei deliberanti viſum eſt ſatius eſſe:
Feſtinabat ad ſylvam, hanc autem propè aquam invenit
In circumſpicuo loco, duo ſanè ingreſſus eſt arbuſta
Una adnata: hoc quidem oleaſtri, alterum autem olei.
Hic neque ventorum perflat vis humida ſpirantium,
Neque unquam ſol lucens radijs percuſsit.
Neque imber penetrabat penitus. ſic ſanè denſa
Invicem creverunt alternatim intertexta, quæ Ulyſſes
Subijt, ſtatim verò eubile meſſuit manibus ſuis
Latum, foliorum enim erat copia affatim ingens,
Quantum ad duos vel tres viros tegendos ſat eſſet
Tempore hyberno, etiam ſi potiſsimum ſæviat.
Illum quidem videns lætatus eſt patiens divus Ulyſſes.
In medio autem cubuit, copiam verò ſuperingeſsit foliorū.
Quemadmodū cùm quiſpiam cineri torrem abſcondit nigro
Agro in extremo, cui non adſunt vicini alij,
Semen ignis ſervans, ut ne aliunde incendatur:
Sic Ulyſſes foliis abſconditus erat, huic ſanè Pallas
Somnum in oculis fudit, ut ipſum quieſcere faceret citò
Ab anxio labore, charas palpebras abſcondens.

ARGU-

Δέξατο χερσὶ φίλῃσιν. ὁ δ' ὀκ ποτιμοῖο λιαθεὶς
Σχάσσω ὑπακλίνθη, κύπτε ζ ἐνδυκὲς ἄσχεσεν.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μήκιστα γένηται.
Εἰ μὲν κ' ὀ ποτιμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
Μή μ' ἄμυδις σῖδὴ τε κραὶ ἠῦλυς ἴάρσῃ
Ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσσῃ κεκαφηότα θυμόν,
Αὖερη δ' ὀκ ἀπίσω ποτὶ ἠόῦ πρὸς ἀέλ.
Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς ἠ δρυσκιον ὕλην,
Θάμνους ὀ πυκινοῖσι κατιδέξομαι, ἤ εἴ με μεθείῃ
Ρῖγος ἠ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
Δειδὺς μὴ θηρεστὶν ἴλαος ἠ κύνεσσι γένωμαι.
Ὡς ἄρα οἱ φρεσὶν δεδάσατο κέρδιον εἶναι·
Βῆ ῥ' ἰέμεν ἐς ὕλην. τὴν δ' ἠδὲν ὕδατος εὗρεν
Ἐν προφανοῦσιν, δθεν δ' ἀῤ ὑπήλυθε θάμνους
Ἐξομαθὴν πιφυῶτας· ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης.
Τὼς μὲν ἄρ' ἔνδ' ἀνέμων λάβε μὲν δ' ὑγρὸν αὔητον,
Οὐδέποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔδαμνεν
Οὔτ' ὄμβρος διὲ ἄσκησε λάμψειεν δὲς ἄρα πυκνὸ
Λᾶαν λαφύσσειν ἴφθιμ ἐπομβρισαῖς, ἐς ὕπ' Ὀδυσσεύς
Δύσετ'. ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
Εὐρεῖαν· φύλλων γὰ ἦλιν χύσις ἠλιθα πολλή,
Ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἀνδρὸς ἔρυσαι
Ὡρῃ χειμερίῃ· εἰ κ' ἠ μάλα σῖδ' χαλεπαίνοι.
Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἐν δ' ἄρα μέσσῃ λέκτο, χύσιν δ' ἐπιχεύατο φύλλων.
Ὡς δ' ὅτε πὶς δαλὸν ἀποδὴ σέκεται ὑλ μελαίνῃ,
Ἀγρὸς ἐπ' ἐσχατιῆς, ὃ μὴ πάρος γείτονες ἄλλοι,
Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ πόθεν ἄλλοθεν αὐτοὶ
Ὡς Ὀδυσεὺς φύλλοισι κατηλύψατο. τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
Ὑπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε πάχιστα
Δυσπονίες κατὰ κῶτιον, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ζ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

Αθλίως ἐπισχοῦσα ὄναρ Ναυσικάα τῇ Αλκινόου θυγατρὶ, κελεύει αὐτῇ τὴν ἐσθῆτα ἐπὶ ποταμὸν ἀγαγέσθαι πλυνεῖον, πλησίον δὲ αὐτῆς εἶναι τὸ γάμου· ἡ δὲ τὸ κελευσθὲν ποιεῖ. ἔπειτα παίζει μετὰ τῶν θεραπαινῶν. ἀκούσας δ' αὐτῶν ὁ Οδυσσεὺς ἐξυπνίζεται, καὶ δεηθεὶς Ναυσικάας, ἐσθῆτα καὶ τροφὴν παρ' αὐτῆς λαβὼν, ἔπεται αὐτῇ εἰς τὴν πόλιν.

ΑΛΛΗ.

Ζῆτα ἡ Ναυσικάα κόμισε τὸν Σχεδίην Οδυσσέα.

Ως ὁ μὲν ἔνθα κάθευδε πολύτλας δῖος Οδυσσεὺς,
ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρηκμένος· αὐτὰρ Αθήνη
βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δήμου τε πόλιν τε.
Οἵ πρὶν μὲν πάτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
Ἀγχοῦ Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερφιάλων ἐόντων,
Οἳ σφέας σινέσκοντο, βίηφι ἧσσονες ἦσαν.
Ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδὴς,
Ἐστο δ' ἐν Σχερίῃ ἐκτὸς ἀνδρῶν ἀλφηστάων·
Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλῃ, καὶ ἐδείματο οἴκους,
Καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς Ἄϊδος δὺ βεβήκει·
Ἀλκίνοος δὲ τότ' ἦρχε θεῶν ἅπο μήδεα εἰδώς.
Τῷ μὲν ἔσαν σχεδὸν ἀγχοῦ γλαυκῶπις Αθήνη,
Νόστον Οδυσσῆι μεγαλήτορι μητιόωσα.
Βῆ δ' ἰμὲν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἔνι κούρη
Κοιμᾶτ', ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη,
Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Αλκινόοιο,
Πὰρ δὲ δύ' ἀμφίπολοι Χαρίτων ἅπο κάλλος ἔχουσαι
Σταθμοῖιν ἑκάτερθε, θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
Ἡ δ' ἀνέμου ὣς πνοιὴ ἐπέσσυτο δῖα θεάων,
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν ἔπος μῦθον ἔειπεν,

Εἰδομένη

ARGUMENTUM SEXTI LIBRI ODYSSEAE.

MINERVA in somnio astans Nausicaæ Alcinoi filiæ, jubet illi vestes ad flumen adductas lavare, instare enim ei nuptias. Illa verò jussa fecit, deinde ludit cum ancillis. Audiens autem ipsas Ulysses expergiscitur, & precatus Nausicaam, vestibus & cibo ab ipsa acceptis, sequutus est eam in urbem.

ALIUD.

Z, Nausicaa benignè excipit in Scheria Ulyssem.

Sic quidem illic dormiebat patiens divus Ulysses,
Somno & labore afflictus: interea Minerva
Ibat ad Phæacum virorum populúmque urbémque, Phæacensium origo.
Qui antea quidem habitabant in spaciosa Hyperia,
Prope Cyclopas viros superbientes,
Qui ipsos prædabantur. viribus enim potiores erant,
Hinc exurgens deduxit Nausithous deo similis.
Collocavit verò in Scheria procul ab hominibus ingeniosis:
Circum verò murum duxit civitati, ædificavit & domos,
Etiam templa fecit deorum, & divisit agros.
Sed hic jam fato domitus, ad inferos descenderat:
Alcinous verò tunc imperabat, à dijs consilia doctus.
Hujus quidem perrexit ad domum dea cæsia Minerva,
Reditum Ulysis magnanimi consultans,
Celeriter ibat ad thalamum fabrefactum, in quo puella
Dormiebat, immortalibus indole & specie similis,
Nausicaa filia magnanimi Alcinoi.
Aderant duæ ancillæ à Gratijs pulchritudinem habentes
Apostibus utrinque, fores verò imminebant lucidæ.
Illa verò venti veluti flatus accessit ad cubilia puellæ.
Stetit sanè supra caput, & ipsam sermone alloquuta est

Asimi-

Aſsimilata filiæ celebris à re navali Dymantis
Quæ ei æqualis quidem erat, grata autem animo :
Minerva Nauſicaam alloquitur Huic ſeipſam aſsimilans alloquuta eſt cæſia Minerva,
Nauſicaa, ecquid te ſic negligentem peperit mater ?
Veſtes etenim tibi jacent neglectæ pulchræ,
Tibi verò nuptiæ inſtant, ubi oportet pulchras teipſam
Induere, alias verò illis præbere qui te ducent.
Etenim ex his fama hominibus naſcitur
Bona, gaudent verò pater & veneranda mater.
Sed eamus loturæ ſimul cum aurora apparente,
Et ego adjutrix ſimul ſequar, ut celerrimè
Expediaris, quoniam non diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
Omnium Phæacum, ubi tibi genus eſt etiam ipſi.
Sed agè incita patrem inclytum matutino tempore
Mulos & currum apparare, qui vehere queat
Tunicáſque & peplos, & pallia pulchra :
Quippe tibi ſic ipſi multo honeſtius eſt quàm pedibus
Ire, multùm enim abſunt lavacra ab urbe.
Ipſa quidem ſic loquuta abijt cæſia Minerva
Ad Olympum, ubi inquiunt deorum ſedem firmam ſemper
Eſſe, quæ neque ventis concutitur, neque unquam imbre
Rigatur, neque nix admovetur, ſed potius ſerenitas
Volat abſque nube, lucidus verò circumfulget ſplendor
In quo delectantur beati dij diebus omnibus :
Huc abijt Pallas poſtquam rem narravit puellæ,
Continuò aurora aderat pulchra quæ ipſam excitabat
Nauſicaam pulchris peplis : cæterum admirata eſt ſomnium.
Feſtinabat ire per domos ut annunciaret parentibus,
Patri charo & matri : nacta autem eſt intus exiſtentes.
Illa quidem ad focum ſedebat cum ancillis fœminis
Penſum verſans marina purpura tinctũ : in hunc autem foras
Egredientem incidit ad inclytos reges.
Ad conſilium, quò ipſum vocárant Phæaces generoſi.
Hæc valdè propè aſtans charum patrem alloquuta eſt,
Pater chare, num certè mihi apparaveris currum
Excelſum, rotundum, ut pulchras veſtes ducam

Ad

Εἰλαμένη κούρη ναυσικλυτοῖο Δύμαντος,
Ἡ οἱ ὁμηλικίη μάλ' ἔἰλο, κεχάρετο δ' ὄμμα·
Τῇ μιν ἐεισαμένη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ναυσικάα, τί νυ σ' ὧδε μεμήκασι γείνατο μήτηρ;
Εἵματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα.
Σοὶ δ' γάμος ἀγχιδίν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μάλ' αὐτὴν
Ἔννυσθ', τὰ δ' τίσιν ὀπυιέειν οἱ κε σ' ἄγωνται.
Ἐκ γάρ τοι ζώουσιν φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
Ἐσθλή· χαίρουσιν δ' πατὴρ ἠδὲ πότνια μήτηρ.
Ἀλλ' ἰομὲν πλυνέουσαι ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι,
Καί τοι ἐγὼ ξυνιοῦσα ἅμ' ἕψομαι, ὄφρα τάχιστα
Εὐτρεπίσῃ. ἐπεὶ ἄστι γε δὴν μνηστῆρες ἔσεσθαι
Ἠδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
Πάντων Φαιήκων, ὅθεν τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Ἀλλ' ἄγ' ἰπότριφον πατέρα κλυτὸν ἠδὲ καὶ μητέρ
Ἡμείους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἥ κεν ἄγῃσι
Ζώστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ πόδεσσιν
Ἐλθεῖν, πολὸν γὰρ ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι πιέσσεται, οὔτέ ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπλαται ἀνεφέλοιο, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομε αἴγλη,
Τῷ ἵνα τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα·
Ἐς δ' ἀπίθη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ δείξασα κούρῃ.
Αὐτίκα δ' ἠὼς ἦλθεν ἐύθρονος, ἡ μιν ἔγειρε
Ναυσικάα εἰὐπαλλος· ἄφαρ δ' ἀπιδυμένη ἔνδυνεν.
Βῆ δ' ἴμεν * δείξαι δόμῳδ', ἵν' οἰκήσειν τοκῆσι,
Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ πυκάσατο δ' ἔνδοθεν ἐόντας·
Ἡ μὲν ἐπ' ἰχαρίῃ ἧκε θεὸν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Ἠλάκατα τρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῇ δ' ἅμα ζώνη
Ἐρχομένῳ ξύμβλητο μιῇ κλειτὺς βασιλῆας
Ἐς βαλέειν, ἵνα μιν κάλλιστοι Φαίηκες ἀγαυοί.
Ἡ δ' μάλ' ἄγχι στᾶσα φίλου πατέρος θεοείκτου,
Πάππα φίλ' ἐκ δή μοι * ἐφοπλίσσαι ἀπιτόλω
Ὑψηλὰ, εὔκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι

Ἐς πο-

χρ. Τῇ-
μὲν ἐει-
δομένη
μετὰ
θεὸν
χρ. πα-
πὰ
ἐφοπλί
σσαι

Ες πατρὸν τελωίσσα, τά μοι ῥεχυπομφία κεῖται.
γλ. ἐόν Καὶ δέ στι αὐτῷ ἔοικε μὴ πρώτιστον * ἐόντι
πε Βελὸς βελεύειν καθαρῷ χρηΐ εἵματ' ἔχοντ'
Πέντε δὲ τοι φίλοι ἦσι σὺν μεγαθύμοις γεγάασιν,
Οἱ δ' ὀπάονται, τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλίθοντες·
Οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεοτλυτα εἵματ' ἔχοντες
Ες χορὸν ἔρχεσθ'· τὰ δ' ἐμὴ φρενὶ πάντα μέμηλεν.
Ὡς ἔφατ'· αὖδατο δὲ θελερὸν γάμον ἐξονομῆναι
Πατρὶ φίλῳ· ὁ δ' ἅπαντα νόει, κὴ ἀμείβετο μύθῳ,
Οὔτί τι ἠμιόνων φθονίω πόρος, οὔτί που ἄλλε·
Ἔρχευ· ἀτὰρ τοι δμῶες ἐφοταλίσσουσιν ἀπίθω
Ὑψηλὼ ὑπὸ κύκλον, ὑπερτερίη ἁραρῦῖαν.
Ὡς εἰπὼν, δμώεσσιν ἐκέκλετο, τοὶ δ' ὑπίθοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν ἐύτροχον ἠμιονείην
Ὦτλίσαν, ἠμιόνους δ' ὕπασσαν, ζεύξαν δ' ὑπ' ἀπίθῃ·
Κέρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐδητὺν φαΐνων,
γε. πατὶ Καὶ τῶν μὲν * κατέθηκεν ἐύξεστ' ἐπ' ἀπίθῃ·
θηκαν Μήτης δ' ἐκ κίστης ἐπέθει μέροπας ἐδωδὰς,
Πασσάλῳ, ὃν δ' ὄψα πάσει. ὃν δ' οἶνον ἔχευεν
Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ (κούρη δ' ἐπιβήσετ' ἀπίθης)
Δῶκε δ' χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
Εἶσιν κυτλώσαιτο ζιὼ ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Ἡδ' ἔλασεν, μάστιγα κὴ ἰθέα σιγαλόεντα,
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· κοτιαχὴ δ' ἰὼ ἠμιόνοιϊν·
Αἱ δ' ἅμοτον πανύοντο φέρον δ' ἐδήτε κὴ αὐτὸν,
Οὐκ οἶοι· ἅμα τῇ γε κὴ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον ἷκανον καλὸν ἰκοντα,
Ἐν δ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ' ὕδωρ
Καλὸν ὑπὲκ θωρέϊ, μάλα κῶς ῥυπόωντα καθῆραι.
Ἐν δ' αἶγ' ἠμιόνους μὲν ὑπὲκ θωρέϊλυσαν ἀπίθης,
Καὶ τοὺς μὲν σὺν ποταμῷ ὠδῷ δινήεντα.
Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπίθης
Εἵμασι χερσὶν ἕλοντο, κὴ ἰσφόρεον μέλαν ὕδωρ.
Στεῖσαν δ' ἐν βόθρῳσι ἰοὺς ἔσαν θωφέρουσιν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε κάθηρόν τε ῥύπα πάντα,
Ἐξείης πίτνασαν ὠδῷ δῖν' ἄλσος, ἦχι μάλιστα
Λάϊγγες ποτὶ χέρσον ὑποπλώουσι θαλάσσαι

Αἱ

Ad flumen lotura, quæ mihi ſordidatæ jacent ?
Quin etenim tibijpſi convenit inter primores verſantem
Conſilium conſulere, pulchras corpori veſtes habentem :
Quinque autem tibi chari filij in regia ſunt,
Quorum duo in matrimonio, tres autem juvenes florentes : 5
Hi ſemper volunt recens lotis veſtibus induti
Ad ſaltationem ire, hæc mea menti omnia curæ ſunt.
Sic ait : verebatur enim floridas nuptias nominare (mone,
Patri charo, ille vero omnia intelligebat, & reſpondebat ſer-
Neque tibi mulos invideo filia, neque quicquam aliud : 10
Abi, cæterùm tibi famuli apparabunt currum Nauſicaa Alcinoum patrem alloquitur
Altum, rotundum contabulatione inſtructum.
Sic loquutus ſervis præcepit, hi verò paruerunt.
Illi quidem extrà, currum velocem à mulis agitatum
Inſtruebant, mulos verò ſubegerũt, junxeruntque ſub curru, 15
Filia verò è thalamo ferebat veſtes pulchras,
Et eas quidem compoſuit bene polito in curru.
Mater verò in ciſta collocabat decentem cibum
Varium, obſonia autem impoſuit, vinum verò infudit,
Utrem in caprinum, puella verò conſcendit currum, 20
Dedit verò aurea in ampulla humidum oleum,
Ut ungeretur cum famulis mulieribus.
Illa verò accepit flagellum & lora pulchra,
Flagellavit autem ut currerent, ſtrepitus autẽ fiebat à mulis.
Hi autẽ inceſſanter extendebantur, ferebantque veſtes & ipſã 25
Non ſolam, ſimul cùm illa ibant ancillæ aliæ.
Illæ vero quando jam fluvij ad alveum limpidũ pervenerunt,
Ubi lavacra erant toto anno durantia, multa autem aqua
Pulchra profluebat atque plurimũ ſordidata ad purgãdũ apta
Ibi illæ mulos quidem ſolvebant à curru, 30
Et eos quidem agebant fluvium ad vorticoſum,
Ut ederent gramina dulcia, ipſæ verò à curru, Nauſicaa & miniſtrae ſimul lavantur.
Veſtes manibus ceperunt, & infundebant nigram aquam.
Calcabant autẽ in ſcrobibus celeriter certamen proferentes,
Cæterùm poſtquam lavaruntque purgaruntque ſordes omnes 35
Ordine extenderunt ad littus maris, quà potiſſimum
Lapillos ad littus abluebat mare :

Illæ

Illæ verò lotæ & unctæ splendido oleo,
Prandium deinde sumpserunt ad ripam fluvij.
Vestes autem solis expectabant dum siccarentur splendore.
Cæterùm postquam cibo saturatæ ancillæque & ipsa,
Pila ipsæ ludebant capitis redimicula deponentes.
His autem Nausicaa pulchris ulnis incepit cantilenam,
Comparatur Diana Nausicaa. Qualis autem Diana incedit per montes sagittis gaudens
Aut per Taygetum arduum aut Erymanthum,
Sese oblectans capris & velocibus cervis,
Simul cum illa Nymphæ filiæ Jovis Ægiochi
Agrestes ludunt, gaudet verò mente Latona,
Omnes verò ipsa capite supereminet, atque fronte,
Facilis verò cognitu est, pulchræ verò omnes:
Sic illa inter ancillas excellebat virgo indomita.
Sed quando jam rursum domum itura erat,
Junctis mulis, plicatisque vestibus pulchris,
Tum statim alia excogitavit dea cæsia Minerva,
Ut Ulysses excitaretur videretque pulchris oculis puellam.
Quæ illum ad Phæacum virorum urbem deduceret.
Pilam deinde jecit ad ancillam regina.
Ab ancilla quidē aberravit, in profundū autē incidit gurgitē
Illæ verò altè clamarunt, ipse autē excitabātur divus Ulysses
Sedens autem deliberabat in mente & in animo,
Heu mihi quorúmnam hominum ad terram deveni?
An ne hic injurij & agrestes neque justi?
Aut hospitales, & ipsis est mens deorum reverens?
Ut me puellarum invasit fœmineus clamor
Nympharum, quæ habitant montium summos vertices,
Et fontes fluviorum, & palustria loca herbosa:
An fortasis homines sum prope vocales?
Quin ego ipse experiar atque videbo.
Sic loquutus arbustis clàm egreditur divus Ulysses,
Ex densa autem sylva ramum fregit manu crassa,
Folijs ut tegeret circa corpus pudenda viri.
Festinabat autem ire, veluti leo montanus viribus fidens,
Qui incedit madidus & ventos passus, intus ei oculi
Ardent, cæterum hic ad boves accedit, aut oves,

Aut

Αἱ ἧ λοετροχόοι, καὶ * κεν σόον ἆμαρ ἰδοίμην, χρ. ἀ-
Δῆμον ἵκεσθ' ἐπεὶ οὔ τοι ἔτ' ἔλπομαι ἔμμεναι ἄλλως λεχέ-
Εἰμαρμένον ἠλίοιο μάλ' ὀψὲ δῦναι ἐόντος μάρμαρ
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τε πάρ ὄψεαι δμωάς τε καὶ αὐτήν.
Σφαῖραν παῖ τ' ἄρ' ἔπαιζον ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι, 5
Τῆσι γ' Ναυσικάα λευκώλενος ἦρχετο μολπῆς·
Οἵη δ' Ἀρτέμις εἶσι κατ' οὔρεα ἰοχέαιρα,
Ἠὲ κατ' ἠῦγενέτειραν, ἢ Ἐρυμανθὸν,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι,
Τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο 10 χρ.
Ἀγροιώμαι παίζουσι· γάνυται δέ τε φρένα Λητώ, Τῇδε
Πασάων δ' ὕπατος κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα, ἅμα
Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
Ὡς ἣ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος αἰδοίης·
Αὖτ' ἔτι δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι, 15
Ζεύξασ' ἡμιόνους, πλύνασά τε εἵματα καλά·
Εὖθ' αὖτ' ἄκτ' ἐλάσασα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὡς Ὀδυσεὺς ἔροιτο, ἰδοὶ τ' ὐκίπιδα κούρην,
Ἥ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἠγήσαιτο.
Σφαῖραν ἔπειτ' ἤρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια· 20
Ἀμφίπολος μὲν ἅμαρτε, βαθείῃ δ' * ἔμπεσε δίνῃ· χρ. ἔμ-
Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν, ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς. βαλε
Ἑζόμενος δ' ἐφέμαιε κατ' ὀφρύνα καὶ κατ' ὀμμάτων·
Ὤμοι ἐγὼ, τέων αὖτε βρότων ἐς γαῖαν ἱκάνω;
Ἦ ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι; 25
Ἦε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
Ὡς τί με κουρίδιαι ἀμφήλυθε θῆλυς ἀυτὴ
Νυμφάων αἳ ἔχουσ' ἀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πείσια ποιήεντα·
Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδήεντων; 30
Ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι, ἠδὲ ἴδωμαι.
Ὡς εἰπὼν ἁλίμενον ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πλόον κλάσε χερσὶ παχείῃ
Φύλλων, ὡς ῥύσαιτο θεὸς χθονὸς ἠδὲ θαλάσσης.
Βῆ δ' ἰέμεν ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθώς, χρ. βυ-
Ὅς τ' εἶσ' ὑόμενός τε καὶ ἠϊόνι, τὸ δέ οἱ ἕσπετ σὶ μετερ-
Δαίτης· αὐτὰρ ὁ * βασσιν ἰοῦχρωτ ἠὲ λέαινα, χεται

Ἠὲ μετ' ἀγροτέρους ἐλάφους· κέλεται δέ ἑ γαστὴρ
Μήλων πειρήσοντα, ἧς, πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
Ὡς Ὀδυσεὺς κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισιν ὁμιλεῖ
Μίξιδος, γυμνός· ὡς ἐών. χρεὼ γὰρ ἵκανε.
Σμερδαλέως δ' αὐτῆσι Φάνη, κεκακωμένῳ ἔλμη·
Τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠϊόνας ποτιδρύας κε·
Οἴη δ' Ἀλκινόη μεμαὼς μένε, τῇ γὰρ Ἀθήνη
Θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἔκ οἱ δέος εἷλετο γυίων.
Στῆ δ' ἀντιπρόμολος, ὁ δ' ἐμερμήριξεν Ὀδυσσεὺς
Ἢ γουνῶν λίσσοιτο λαβὼν. εὐώπιδα κούρην,
Ἢ αὖτως ἐπέοισιν ἀποφθιμένοισι μειλιχίοισι
Λίσσοιτ', εἰ δίξειε πόλιν καὶ ἄμπυκα δοίη·
Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Λίσσεσθ' ἐπέοισιν ἀποφθιμένοισι μειλιχίοισι,
Μή οἱ γουνῶτ λαβόντι χολώσεται φέρτερα κούρη.
Αὐτίκα μειλίξιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον,
Γουνοῦμαί σε ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσί.
Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσὶ τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο.
Εἶδός τε μέγεθός τε φυὴν τ' ἄγχιστα ἔοικας·
Εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Τρισμάκαρες μὲν σοὶ γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Τρισμάκαρες δ' κασίγνητοι· μάλα που σφίσι θυμὸς
Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαύεται εἵνεκα σεῖο.
Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσιν ἰόντων.
Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακαρτάτοις ἔσχεν ἄλαστα
Ὃς κέν σ' εἰσέδνοισι βείσας οἶκόνδ' ἀγάγηται.
Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν οὐδ' ἀκάγητα,
Οὔτ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος ἀνακτος
Φοίνικος νέον ἔρνος ἀναβλάστησε παρ' ὠδῖνας·
(Ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, πολὺς δέ μοι ἕσπετο λαὸς
Τὴν ὁδὸν ἣ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ πολλὰ ἔσεσθαι)
Ὡς δ' αὔτως τὸ κεῖνο ἰδὼν, ἐτεθήπεα θυμῷ
Δῖ' ἐπεὶ οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δέρυ γαίης·
Ὡς σε γυναῖ' ἄγαμαι τε τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς
Γούνων ἅψασθαι, χαλεπὸν δέ μοι ἄλγος ἐπῆλθε.

Aut ad agreſtiores cervos, jubet verò eum venter
Pecudes tentaturum, etiam ad denſam domum ire:
Ita Ulyſſes puellas pulchricomas erat
Acceſſurus, nudus quamvis eſſet: neceſsitas enim urgebat.
Horrendè autem ipſis apparuit afflictus ſalſugine. 5
Diffugerunt autem hue atque illuc per littora prominentia. Terrenantur puellae viſo nudo Ulyſſe.
Sola autem Alcinoi filia conſtitit, ipſi enim Pallas
Audaciam in mente indidit, & metum exemerat è membris,
Stetit autem contra ipſum exceptura: hic cogitabat Ulyſſes,
An ſupplicaret genua prendens pulchræ oculis puellæ. 10
Aut temerè verbis longè ſtans blandis
Precaretur, ſi oſtenderet civitatem & veſtes donaret.
Sic ſanè ei cogitanti videbatur ſatius eſſe,
Precari verbis eminus ſtando blandis,
Ne ei genua prehendenti iraſceretur mente puella. 15
Protinus blandum & aſtutum dixit ſermonem,
Suppliciter te oro ô regina ſive quis deus aut mortalis es: Ulyſſes Nauſicaam ſupplex alloquitur
Siquidem deus es qui latum cælum incolunt,
Artemidi te ego Jovis filiæ magni
Formaque magnitudineque indoleque quã proximè aſsimilo 20
Sive aliquis es hominum, qui ſupra terram habitant,
Ter beati tibi pater & veneranda mater,
Ter beati fratres, valdè nimirum ipſorum animus
Uſque lætitia perfunditur tui gratia,
Videntibus tale germen ad choream te euntem. 25
Porrò rurſum ille animo feliciſsimus præter cæter os,
Quicunque te ſponſalijs onerans, domum duxerit.
Nondum enim talem vidi hominem oculis,
Neque virũ neque mulierẽ: admiratio me tenet aſpicientem.
Nuper in Delo tale Apollinis juxta aram, 30
Palmæ recens germen ſuccreſcens vidi.
(Profectus enim eram illuc. multus autem mihi erat populus
In ea profectione, quæ mihi malum infortunium erat)
Sic fortè & illud conſpicatus obſtupui animo
Diu, quando quidem nunquam tale ſuccreverat lignũ è terra 35
Ita te ô mulier admiror, obſtupeo, & vereor vehementer
Genua prehendere, difficilis nam me dolor occupat.

Heri vigesimo effugi demum die nigrum pontum:
Interea me usque fluctus ferebat, & celeres procellæ
Insula ob Ogygia: nunc verò me huc appulit deus,
Ut adhuc fortasse & hic patiar malum, non enim puto
Finem facturos, verùm adhuc multa dij efficiunt antè.
Sed ô regina miserere, ad te enim miserias multas perpessus
Primam veni, aliorum autem neminem novi
Hominum, qui hanc urbem & terram incolunt.
Urbem mihi ostende, da vero pannũ ad me circũcingendũ,
Si quod fortasse integumentũ lintearũ vestiũ habes huc pro-
Tibi vero dij tanta dent, quanta animo concupiscis (fecta.
Maritum, & familiam, & concordiam præbeant
Bonam, non enim eo quicquam præstantius & melius
Quàm cũ concordes consilijs, rem familiarem administrant
Vir atque conjunx: multos dolores hostibus,
Gaudia autem benevolis, maximè autem audiunt ipsi.
Nausicaa respõdet Vlyssi. Hunc autẽ rursus Nausicaa albis ulnis contra alloquuta est,
Hospes quandoquidem nõ ignavo, nec stulto similis es viro,
Jupiter ipse distribuit felicitatem Olympius hominibus.
Bonis atque malis prout vult unicuique,
Et fortasse tibi isthæc dedit: te autẽ oportet pati nihilo seciùs
Nunc, postquam ad nostram & terram & urbem venis,
Neque vestium indigebis neque alicujus alterius rei
Earum quæ decent supplicem miserum occurrentem.
Urbem autem tibi ostendam & dicam nomen populorum.
Phæaces hanc urbem & terram habitant,
Sum autem ego filia magnanimi Alcinoi,
Hujus inter Phæaces supereminet & imperium & potentia.
Dixit sanè & ancillis pulchricomis imperavit,
Sistite gradum mihi ancillæ, quò fugitis virum intuitæ?
An scilicet aliquem hostium putatis esse virorum?
Non est hic vir humidus homo, neque esse possit,
Qui Phæacum ad terram veniat
Hostilia inferens: valdè enim chari sunt immortalibus.
Habitamus præterea seorsum undoso in mari
Extremi, neque aliquis nobiscũ homo cõmerciũ habet alius.
Verùm hîc aliquis infelix errans huc venit.

Quem

Χθιζὸς ἰὼν κρῆτας ἐπὶ φύλοπιν αἰνὴν ἅμα τοῖσι πόντον
Τόφρα δέ μ' αἰὲν κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι
Νήσου ἀπ' ἀγχίμου· νυὸ δ' ἐνθάδε κὴ ἔβαλε δαίμων,
Ὀφρ' ἔπι πουλυβοτείρῃ πάθω κακόν· ἐ γὰρ εἶμι
Παύσεσθ'. ἀλλ' ἴτε πομπὸ θεοὶ τελέσσατε πρηξιν.
Ἀλλὰ ἄνακτ' ἐλέαιρε· σὲ γὰρ κακὰ πομπὸ μνήσω
Ἐς πατρίδ' ἰκόμενον, τῶν δ' ἄλλων ὅττινα οἶδα
Ἀνθρώπων οἵ τλάσιδ' πόλιν κὴ γαῖαν ἔχουσιν.
Ἀσυ δὲ μοι δεῖξον, δὸς ἦ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
Εἰπὲ που εἴλυμα στείρων ἔχας εὐρὺδ' ἰῶσιν.
Σοὶ ἦ θεοὶ τόσσα δοῖεν, ὅσσα φρεσὶ σῇσι μνοιήσῃς,
Ἀνδρί τε κὴ οἴκῳ κὴ ἀμφιφρόσυνόν τε πόσειαν,
Ἐσθλὸν. ἐ μὰρ γὰ τᾶ γε κρεῖσσον κὴ ἄρειον
Ἢ ὅτ' ἀμφρονέοντε νεμόμεσθον οἶκον ἔχοντε
Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
Χάρμασι δ' ἰυμλήτησι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
Τὸν δ' αὖ Ναυσικάα λευκώλενος ἀντίον ηὔδα,
Ξεῖν', ἐπεὶ ἔπι κακῷ ἔτ' ἀφρονι φωτὶ ἔοικας,
Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ολύμπιος ἀνδράσιν ἠδὲ
Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ·
Καί που σοὶ τάδ' ἔδωκε, σὺ δ' ἔχρη τετλάμεν ἔμπης·
Νυῦν δ' ἐπεὶ ἠμετέρην τε πόλιν κὴ γαῖαν ἱκάνεις,
Οὔτ' οὖν ἐσθῆτος δυσήσεαι, οὔτ' του ἄλλου
Ὧν ἐπέοικ' ἰκέτῃσι τελαπρεπέεσσιν ἀνήσασθαι.
Ἀσυ δέ τοι δείξω, ἠρέω δέ τοι οὐνόμα λαῶν.
Φαίηκες μὰρ τλῶδι πόλιν κὴ γαῖαν ἔχουσιν·
Εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Αλκινόοιο,
Τῆς δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κράτος τε βίη τε.
Ἢ ῥα, κὴ ἀμφιπόλοισιν ἰὼν ταλαφρονέουσι κέλευσε,
Στῆτέ μοι ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;
Ἢ μὴ πού τιν' ἀνδρῶν φατ' ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Οὐκ ἔοθ' ἅτις ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, ὐδὲ γένηται,
Ος κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται
Δυσμενέτης φίλος· μάλα γὰρ φίλος ἀθανάτοισιν.
Οἰκίδιον δ' ἀπάνευθε πολυκλύστου ἐνὶ πόντου
Ἔκτισε, ὐδὲ τις ἄμμι περβάσκων ἐπιμίσγεται ἄλλος·
Ἀλλ' ὅδε τις δύσφρων ἀλάλκμενος οὐδέ τ' ἴκηται·

Τὸν πῶϋ χρὴ κομέων· ἐκ γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε πτωχοί τε, δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
Ἀλλὰ δότ' ἀμφίπολοι ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε·
Λέσσασθαι δ' ἐν ποταμῷ ὅθ' ἁπὶ ῥείθρας ἴσ' ἀνέμοιο.

χρ. δ' ς Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' * ἕσταν τε καὶ ἀλλήλῃσι * κέλευσαν
ἵσταντο Κὰδ δ' ἄρ' * Ὀδυσῆϊ εἶσαν ἐπὶ ῥείθρας, ὡς ἐκέλευσε
χρ. κί- Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
λθον Πὰρ δ' ἄρα οἱ θᾶκόν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν,
χρ. ὀδν Δῶκαν δ' ἠϋκόμῳ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον.
οτίατ© Ἤνωγεν δ' ἄρα μὶν λεῶς ποταμοῖο δοῆσι,
εἶσαν Δὴ ῥα τότ' ἀμφίπολοισι μετηύδα δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἀμφίπολοι στῆθ' ἔτι δηθὰ νόσφιν ἐμεῖο, ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς
Ἁλμὴν ὤμοιϊν ἀπολέσσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ
Χρίσομαι, ἦ γὰρ δὴ ἐπὶ χροὸς εἴην ἀλοιφή.
15 Αὐτὰρ δ' ἢν ἂν ἔγωγε λοίσομαι· αὐδήσομαι γὰρ
Γυμνοῦσθαι, κούρησιν ἰὼν παλοκάμοισι μετελθών.
Ὡς ἔφαθ'. αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρῃ.
Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεύς
Ἁλμὴν ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ὤμπεχεν ὤμους·
20 Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λέοντο κὰ λίπ' ἅλοιψιν,
Ἀμφὶ δ' εἵματα ἕσσατ' ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμήτη.
Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα
Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κὰδ δ' ἄρ' ἔθηκε
25 Οὔλας ἤκε κόμας, ὑακινθίνῃ ἄνθεϊ ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἰδρις, ὃν Ἥφαιστος δίδαξε καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δ' ἔρεα τελείει·
Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
30 Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
Κάλλεϊ καὶ χάρεσι φίλων· θηεῖτο δ' ἄρα κούρη.
Δή ῥα τότ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα,
Κλῦτέ μοι ἀμφίπολοι λευκωλένοι, ὄφρά τι εἴπω·
Οὐ πάντων εἰκηι θεῶν οἵ ὄλυμπον ἔχουσιν,
35 Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἠπητῆσιν.
Πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀφίκελος ἐφάνη εἶναι,
Νῦν δ' αὖ θεοῖσιν ἔοικε τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Αἴ κέν

Quem nunc oportet curare: à Jove enim sunt omnes
Hospites & egeni, donũ autẽ quãtũvis exiguũ gratũ tamẽ est
Quare datæ ancillæ hospiti cibum & potum,
Et lavate in fluvio, ubi defensio est à vento.
Sic ait: illæ verò stabant, & se mutuo hortabantur.
Ulyssem collocarunt sub umbraculo quemadmodũ jusserat
Nauticaa filia magnanimi Alcinoi,
Prope ipsum pallium & tunicam vestésque apposuerunt.
Dederunt verò aurea in ampulla liquidum oleum,
Jusserunt deinde ut se ablueret in fluvij fluento.
At tum ancillas allocutus est divus Ulysses,
Ancillæ state sic paululum seorsum, ut ego ipse
Salsuginem ab humeris abluam, circum autem oleo
Iungam, jam enim diu à corpore est unctio:
Coram verò non ego lavero: vereor enim
Nudari inter puellas pulchricomas versans.
Sic ait, illæ seorsum abibant, referebant autem puellæ.
Cæterum ipse ex flumine à corpore lavabat divus Ulysses
Salsuginem, quæ ei dorsum & latos accingebat humeros:
E capite autem eluit maris sordes indomiti.
Cæterùm postquam omnia abluisset, & oleo inunxisset,
Vestesque induisset quas illi præbuerat virgo intacta:
Hunc quidem Minerva reddidit ex Jove nata,
Majoremque aspectu, & spissiorem: à capite verò
Crispas demisit comas hyacinthino flori similes.
Quemadmodum cùm quis aurum circumfudit argento vir
Solers, quem Vulcanus docuit & Pallas Minerva
Artem omnifariam, gloriosa verò opera perfecit:
Sic huic infudit gratiam capitíque & humeris.
Consedit deinde seorsum incedens ad littus maris:
Pulchritudine & gratia resplendés, admirabatur autẽ puella,
Tunc ad ancillas pulchricomas loquebatur,
Audite me ancillæ pulchris lacertis, ut aliquid dicam.
Non omnibus invitis dijs qui cœlum tenent,
Ad Phæacas hic vir pervenit divinus.
Nam antea mihi nihil videbatur esse,
Nunc verò dijs similis, qui cœlum latum inhabitant.

Utinam mihi talis maritus vocatus esset
Hic habitans, & ipsi placeret hîc manere.
Sed date ancillæ hospiti cibúmque potúmque.
Sic ait: illæ sanè hanc diligenter audiverunt & paruerunt,
Ulysi verò appositerunt cibúmque potúmque,
Profectò ipse bibebat, & edebat prudens divus Ulysses,
Rapaciter, diu enim cibum non gustaverat.
Cæterùm Nausicaa albis lacertis aliud commenta est:
Vestes certè plicatas posuit pulchrum in currum
Jungens mulos fortibus ungulis, conscendit autem ipsa,
Nausicaa sequutur o Vlysi patris domum describit.
Adhortata Ulyssem, verbúmque dixit & elocuta est,
Surge nunc hospes ad urbem ire, ut te mittam
Patris mei ad domum prudentis, ubi te puto
Omnes Phæaces visurum esse quotquot optimates sunt.
Sed omnino sic facito, (videris enim mihi non parum sapere)
Donec quidem per agros iverimus & opera hominum,
Tamdiu cum ancillis post mulos & currum
Celeriter venito ego verò viam præibo.
Cæterũ postquã ad urbem conscenderimus, circa quã turres
Altæ, pulcher autem portus ab utroque latere urbis,
Arctus autem introitus, naves per viam utrinque agitatæ
Subducuntur, omnibus enim statio est unicuique,
Ibi verò ipsis forum est pulchrum Neptuni circa templum,
Ingentibus lapidibus excisis locatum.
Ibi verò navium armamenta nigrarum curant,
Rudentes & spiras, & poliunt remos.
Non enim Phæacibus curæ est arcus neque pharetra,
Sed mali & remi navium & naves æquatæ,
Quibus freti, penetrant spumosum mare,
Horum evito famam amaram, ne quis à tergo
Obtrectet (valdè enim sunt superbi vulgo)
Et fortasis quis sic diceret malignior obviam factus,
Quis ille qui Nausicaam sequitur pulcherque magnusque
Hospes, ubi illum nacta est? maritus certè erit ipsi,
Aut alicubi errantem benignè tractavit sua navi
Ex viris externis: nam nulli propè sunt hujusmodi,
Aut quispiam supplicanti multum exoptatus deus adest

E cœlo

Αἳ γὸ ἐμοὶ Χίος δὲ πόσις κεκληϐόν ἔπη
Εὐβοίδι ναιετάων, καί οἱ ἄδει αὐτόθι μίμνειν,
Ἀλλὰ δὸτ' ἀμφίπολοι ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε.
Ὡς ἔφαθ'· αὐὸ ἄρα τ' μῆλα μὴ κλύον, ἠδὲ πίθοντο,
Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι ϑησσιν βρῶσίν τε πόσιν τε.
Ἡ τοι ὁ πῖνε κὴ ἤλϑε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἀρπαλέως· δεχρὸ γὸ ἰδητὸν ἦεν ἄπασσος.
Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἀλλ' ἐέϊσεν·
Εἶμεν' ἄρα πλύσασα εἵδει κελῆς ὡς ἀπίμης,
Ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κραταιρώυχας· αὐ δ' ἴϐη αὐτή·
Ὠτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε,
Ὄρσεο δὴ καὶ ἔϊσ', πόλιν δ' ἵμὸν, ὄφρά σε πέμψω
Πατρὸς ἐμοῦ ἀγαϑὸς δῶμα δαΐφρονος· ἔνϑά σε φημὶ
Πάντων Φαιήκων εἰδήσειν ὅσσοι ἄριστοι,
Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν (δοκέεις δὲ μοι ἐκ ἀπίνυσσας)
Ὄφρ' ἂν μὸν κ' ἀγροὺς ἴομεν κὴ ἔργ' ἀνϑρώπων,
Τόφρα ζυὸ ἅμφιπόλοισι μεδ' ἡμιόνους κὴ ἅμαξαν
Καρπαλίμως ἔρχεσϑον, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
Αὐτὰρ ἐπὶν πόλιν ἵπερ ἐπιβήσεσϑαι μὸ πέρ κυρ·
Ὑψηλὸς, καλὸς δ λιμένι ἐκάτερϑε πόλη,
Λιπλὴ δ' εἰσίθμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
Εἰρύαται· πᾶσιν γὸ ἐπίστιον εἰς ὲν ἑκάστῳ·
Ἔνϑα δὲ τε σφ' ἀγορὴ, καλὸν Ποσειδήϊον ἀμφὶς,
Ρωγῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσ' ἀραρυῖα.
Ἔνϑα δ νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγουσι,
Πείσματα κὴ κάπους, κὴ λᾶπτον ὄφρα σύσσωσι ἐρετμά.
Οὐ γὸ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, ἀλὸ φαρέτρη,
Ἀλλ' ἱστοὶ κὴ ἐρετμὸ νεῶν, κὴ νῆες ἴσσαι,
Ἡσιν ἀγαλλόμενοι πολιὸν ἁϑέσσουσι ϑάλασσαν.
Τῶν ἀλιτόνου Φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ἐπίσσω
Μωμεύῃ (καλὰ δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κὴ δῆμον)
Καί τίς πε ὧδ' εἴπῃσι κακάντερος ἀντιβολήσας,
Τίς δ' ὅδε Ναυσικάᾳ ἕπεται κὴλός τε μέγας τε
Ξείνος; ποῦ δ' μιν εὗρε; πόσις νύ τοι ἔσσεται αὐτῆ.
Ἢ πιά που ταλάγχετε κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηὸς,
Ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ ἔ πῃες ἐγγύϑεν εἰσίν.
Ἢ τις οἱ εὐξαμένη πολυκέρητος ϑεὸς ἦλϑε,

Οὐρεσιόφιν κατιοῦσι, ἴξει δέ μιν ἤματι πάντα.
Βίλτερον οἵ κ' αὐτὴ ἁμαξιτὸς ἱποιχομένη πόσιν εὖρεν
Ἀλκινόον. ἦ γὰρ τούς γ' ἀπέρυκε κέλευθος
Φαίηκας, τοί μιν μενοῦντες πολίες τε καὶ ἀγλοί.

ῥε. ς Ὡς ἐφάσθην, ἐμοὶ δὲ κατ' ὀνείδεα θῆκε γάνυσθαι·
δ' αὖθι Καὶ δ' ἄλλῃ νημερτέα πάντα τοιαῦτά γε μίζοι,
Ἦ τ' ἀείκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων
Ἀνδράσι μίσγηται, πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.
Ξεῖνε, σὺ δ' ὦδε ἐμεῖο ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα

10 Πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς θαλεροῦ πατρὸς ἐμεῖο.
Δηρὸν μὲν ἄγλαϊαι ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι πελεύθῳ
Αἰγείρων· ἐν δ' κρήνη ῥέει, ἀμφὶ δ' λειμών.
Ἔνθά δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος τηλεθάεσα τ' ἀλωή,
Τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·

15 Ἔνθα κατεζόμενον μεῖναι χρόνον, εἰσόκεν ἡμεῖς
Ἀστυ ἔλθωμεν, καὶ ἐκώμισεν δώμασε πατρός.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπῃ ποτὶ δώματ' ἀφῖχθαι,
Καὶ τότε Φαίηκων ἴμεν ἐς πόλιν, ἠδ' ἰρέασδε
Δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

20 Ῥεῖα δ' ἀείρηαι ἴσι, καὶ ἂν παῖς ἠγήσαιτο
Νήπιος. ἐμὲ γὰρ ἄριστα πεποίηται τοῖσι τέτυκται
Δώματα Φαιήκων, οἷσιν δῆμος Ἀλκινόοιο
ῥε. κεύ- Ἥρωσιν, ἅλαδ' ὀπάσσαι ἄνα σι δόμοι κεκύδιστοι καὶ αὐλῆς.
θωσι Ὠκυμόρῳ· σὺ μετ' ἀγρόθεν διελθέμεν, ὄφρ' ἂν ἵκηαι

25 Μητρὶ ἐμῇ· ἥ δ' ἔπεσι τε δρήνῃ τε δομέσδε σὸν πυρὸς αὐγῆ.
Ἠλάσκασι γραφῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κίονι κεκλιμένῃ, δμωαὶ δὲ οἱ εἵατ' ὄπιθεν.
Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
Τῷ ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος, ἀθάνατος θεός·

30 Τὸν θ' ἁλιμενὸν μέμνῃ, μητρὸς ποτὶ γουνάσι χεῦαι
Βάλλειν ἠμιτέλεια, ἵνα τοι σίμβλον ἅμαξαν ἰδέσθαι
Χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστί.
Εἴ κέν τοι κείνῃ γε φίλα φρονέησ' σὸν θυμῷ,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι

35 Οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὡς ἄρα φωνήσασ', ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ
Ἡμιόνους, αἱ δ' ἄκρα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα·

E cœlo delapſus: habebit verò ipſum dies omnes,
Rectè fecit ſi ipſa obambulans maritum invenit
Aliundè, certè hos ſprevit in populo
Phæacas, qui ipſam ambiunt multi & nobiles.
Sic dicent mihi verò hæc probra eſſent.
Atque alij ſuccenſerem quæcunque talia faceret,
Quæ invitis charis patre & matre viventibus,
Viris miſceretur, priuſquam palàm nuntiæ adveniſſent.
Hoſpes autem tu ſic mecum audi ſermonem, ut celerrimè
Deductionem & reditum aſſequaris à patre meo.
Inveniemus pulchrum lucum Palladis prope viam.
Ex populis., fons autem effluit, circa nemus autem pratum.
Ibi verò patris mei & prædium & florentes horti
Tantum ab urbe, quantum auditur clamans,
Ibi deſidens præſtolare aliquandiu, donec nos
Ad urbem venerimus, & perveneri mus ad ædes patris.
Cæterum poſtquam nos ſperaveris ad ædes perveniſſe,
Tum Phæacum eas ad urbem, atque require
Ædes patris mei magnanimi Alcinoi.
Faciles cognitu ſunt, etiam puer ducere poſſet
Infans, neque ullo pacto ſimiles illis ſunt
Ædes Phæacum, qualis domus Alcinoi
Herois, ſed poſtquam te ædes celaverint & aula,
Quam celeriter ex regia domo ulterius perge, ut pervenias
Ad matrem meã, hæc autem ſedet ad focũ in ignis ſplendore
Penſum verſans purpureum, mirabile viſu,
Columnæ recumbens, ancillæ verò ſedent ponè illam.
Hic verò patris mei ſolium vergit ad eam,
Quo ille vino indulgens inſidet velut deus.
Quod ubi præterieris, matris ad genua manus
Extende noſtræ, ut reditionis diem videas
Gaudens ſtatim: etiamſi valdè procul hinc es.
Siquidem tibi illa utique bene volet in animo,
Spes tibi deinde amicóſque videre & pervenire
Domum ad pulchrè ædificatam, & tuam in patriam terram.
Sic loquuta flagellavit flagello lucido
Mulos, hi verò celeriter reliquerunt fluvij fluenta:

Illi

Illi ſcitè quidem currebant, & pulchrè penetrabant pedibus
Illa autem bene gubernabat, quo ſimul ſequerentur pedites
Ancillæ, Ulyſſeſque: arte verò immittebat flagellum.
Occidit autem ſol, & illi inclytum ad nemus pervenerunt,
Sacrum Palladi, ubi conſedit divus Ulyſſes.
Statim deinde ſupplicavit Jovis filiæ magnanimi,
Audi me à capra nutriti Jovis filia indomita,
Nunc ſanè me exaudi, quoniam antea nunquam exaudiviſti
Jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.
Da me ad Phæacas gratum venire atque miſerabilem.
Sic ait ſupplicans, hunc autem audivit Pallas Minerva.
Ipſi verò neutiquam apparebat palàm: verebatur enim
Patruum, is verò vehementer itaſcebatur
Divino Ulyſsi, antequam ſuam ad terram venirer.

ARGUMENTUM SEPTIMI LIBRI ODYSSEÆ.

NAuſicaa in urbem pervenit, & paulò pòſt Ulyſſes ſupplicavit Areten Alcinoi regis uxorem. Et poſt cœnam interrogante unde veſtem haberet (cognovit enim eam) omnia quæ acciderant illi in navigatione, ab Ogygia uſque ad Phæacum terram, narrat.

ALIUD.

H. bene volunt Ulyſsi Scheriæ reges.

SIc quidem illic ſupplicabat prudens divus Ulyſſes
Puellam verò ad urbem ferebat robur mulorum:
Illa verò quando jã ad ſui patris inclytas ædes pervenit.
Conſtitit in veſtibulo: fratres verò ipſam undique
Circumſtabant immortalibus ſimiles, qui ſanè à curru
Mulos ſolvebant, veſtémque portarunt intrò.
Porrò ad thalamum fumus ibat, accendebat autem illi ignem
Anus Aperæa cubicularia Eurymeduſa,

Eurymeduſa nutrix Naſicaæ.

Quam

Αἱ δ' εὖ μὲν πρόχυν, εὖ δ' ἁλίσσετο πόδιωπιν.
Ἡ δ' ἀμαλὰ λούσασα, καὶ ἀσπασίως ἐπιοῦσα
Ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσῆος τε· τὴν δ' ἐπέβαλλεν ἰμάσθλῃ
Δύσπτο τ' ἠέλιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
Ἀθηναίης, ἵν' ἄρ' ἵζετο δῖος Ὀδυσσεὺς.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρην μεγάλοιο,
Κλῦθί μοι Αἰγίοχοι Διὸς τέκος ἀτρυτώνη.
Νῦν δή μοι μέμνησο, ἐπεὶ πάρος ἔπλετ' ἄκουσας
Ῥαιομβρε, ὅτε μ' ἔρραεν κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τῷ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
Αὐτὴ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίον· αἴδετο γὰρ ῥα
Πατροκασιγνήτου· ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μεμάκυιαν
Ἀτρύτῃ Ὀδυσῆι, πάρος ἢ φαίνεσθαι ἰόντι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Η. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τ Ομήρου Οδυσσείας.

Ναυσικάα οἰς τοῖς πόλιν ἀφικνεῖται καὶ μετ' ὀλίγον Ὀδυσσεὺς ἱκετεύει τ Ἀρήτην Αλκινόου τοῦ βασιλέως γυναῖκα. καὶ μὴ τὸ δεῖπνον πυθομένης ὁπόθεν τοῖς ἐσθῆτα ἔχειν, (ἐγνώκεσαν γὰρ αὐτοῖν) τὰ συμβάντα αὐτῇ καὶ τὸν πλοῦν ἀπὸ τ Ωγυγίας μέχρι τ τῶν Φαιάκων γῆς διηγεῖται.

ΑΛΛΗ.

Ηπε δ' εὖ φρονέων Ὀδυσεὺς Σχερίης βασιλῆας.

Ως ὁ μὲν ἔνθ' ἠρᾶτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Καρπάλιμος δ' ὥρτο πάρος φέρεν μέγα ἡμιόνοιϊν.
Ἡ δ' ἅπι δὴ ῥ πατρὸς ἀγακλυτὸν δώμαθ' ἵκανεν,
Στῆσεν ἄρ' ὑπ αὐλήεσσι· κασίγνητοι δέ μιν ἀμφὶς
Ἴσαν' ἀγαπάπιοι σάκεσίφορον, οἱ ῥ ἀπ' ἀπήνης
Ἡμιόνους ἔλυον, ἐσθῆτά τε ἔσφερον ἔσω.
Αὐτὴ δ' ἡ δαίμων εἰς ἡβῆς, δῶκε δὲ οἱ πῦρ
Γείνατ' Ἀπημοσύνη δολομήτεος Εὐρυμέδοντος,

Τὴν

Τλῶ ποτ' Απείρηθεν νέες ἤγαγεν ἀμφιέλισσαι·
Αλκινόῳ δ' αὐτοῦ μέσσῃ ἔξειλον, ἐνώσεκε πᾶσι
Φαίηκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὡς δῆμος ἄκουεν·
Η τείφε Ναυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·

Ἦ οἱ πὰρ ἀνέρκεσι, καὶ εἴσω δέμνιον εὐκόσμει.
Καὶ τότ' Οδυσσεὺς ἆρτο πόλινδ' ἴμεν, ἀμφὶ δ' Αθήνη
Πολλὴν ἧέρα χεῦε φίλα φρονέουσ' Οδυσῆι,
Μήπως Φαίηκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
Κερτομέοι τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐξερέοιτο ὅπις εἴη.

Αλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐρατεινὴν,
Εἶμι οἱ ἀντιβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Παρθενικῇ ἰκέλη ἐϋποίδι κούρῃ ἐπουσα.
Στῆ ῥ' ἀσσον δ' αὐτοῦ· ὁ δ' ἀνείρετο δῖον Οδυσσεύς,
Ω τέκος, ἦ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἠγήσαιο

Αλκινόου, ὃς τῇσδε μετ' ἀνδράσιν ἀμφέπεται;
Καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος τηλαπεδαπὸς εὐδαίδ' ἱκάνω,
γρ. κῆ ἔρ γαῖαν Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· πρὸ δέ τινα οἶδα
μῶντες Ἀνδρῶπων, οἳ τῇσδε πόλιν * κὴ γαῖαν ἔχουσι.
Τὸν δ' αὖτε προΐαπτε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,

Τοι γὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον ὃν με κελεύεις
Δείξω ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει.
Αλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.
Μηδέ τιν' ἀνδρῶπων προπάροιθε, μηδ' ἐρέεινε.
Οὐ γὰρ ξείνοις οἵδε μάλ' ἀνδράσιν ἀνέχονται,

Οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ' ὃς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
Νηυσὶ θοῇσιν τοῖγε πεποιθότες ὠκείῃσιν,
γρ. δῶκε κεφ- Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν, ἐπεὶ σφίσι * δῶκε Ποσείδων
νίων, Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα.
Ως ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο Παλλὰς Αθήνη

Καρπαλίμως ὁ δ' ἕπετο μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ ἐν δήμῳπιον
Ερχόμενον κατ' ἄστυ λοφῶ σφέας. ἀγχοῦ δὲ Αθήνη
Εἶπε ἑὺ πλόκαμον, δεινὴ θεός, ἣ ῥά οἱ ἀγχοῦ

Θεσπεσίῃσι κεκάνοι, φίλα φρονέουσ' εἰς ὑμέ.

Θαύμαζεν δ' Οδυσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἐΐσας,
Αὐτῶν θ' Ηρώων ἀγορὰς καὶ τείχεα μακρὰ,
Υψηλὰ, ζυγλόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.

Αλλ'

Quam olim ab Apera naves duxerunt biremes.
Alcinoo autem in domum elegerunt, eò quòd omnibus
Phæacensibus imperabat, & veluti deum populus audiebat,
Quæ enutrivit Nauficaam pulchris ulnis in regia:
Quæ ei ignem accendebat, & intus cœnam adornabat.
Et tunc tandem Ulysses surrexit ad urbem ire, at Pallas
Multam caliginem circumfudit bene volens Ulysi,
Ne quis Phæacum insolentium obviam factus,
Conviciaretur verbis, & interrogaret quisnam esset.
Sed cum jam civitatem ingressurus esset amabilem,
Tum ei obviam facta est dea cæsia Minerva,
Virgini similis juvenculæ urnam gestanti.
Stabat verò ante eum: interrogabat autem divus Ulysses.
O filia, an non mihi domum viri ostendere poteris
Alcinoi, qui inter hosce homines imperat?
Etenim ego hospes multa passus huc venio,
Procul ex aliena terra: quare nullum novi
Hominum, qui hanc urbem & terram inhabitant.
Hunc contrà alloquuta est dea cæsia Minerva,
Profectò ego tibi, hospes pater, domum quam me jubes
Monstrabo, quoniam patrem inculpatum juxta habitat.
Sed eas tacitè, hanc ego viam monstrabo.
Neque quemquam hominum alloquere, neque interroga.
Non enim hospites hi diligenter homines suscipiunt,
Nec curantes amplectuntur, quicunque aliunde venerit,
Navibus celeribus isti freti velocibus,
Undas ingentes tranant: nam ipsis dedit Saturnius.
Horum naves veloces, veluti penna atque cogitatio.
Sic sanè loquuta præibat Pallas Minerva,
Celeriter ipse deinde post vestigia ibat deæ.
Hunc certè Phæaces inclyti navigatione non noverunt
Vadentem per urbem inter ipsos: non enim Pallas
Sinebat pulchricoma veneranda dea, illa ei caliginem
Divinitùs immissam infudit bene volens in animo.
Mirabatur autem Ulysses portus & naves æquatas,
Ipsorúmque Heroum insulas & murum longum,
Sublimes valles munitas, mirabile visu,

Ulysi Minerva formam mentita Neâni-dis fit obviam.

Ulysses à Minerva in ædes Alcinoi perduci-tur sepè nebulâ.

Sed

Sed quando jam regis ad inclytam domum pervenerunt,
His verò sermonibus cœpit dea cæsia Minerva,
Hæc tibi hospes pater domus quam me jubes
Indicare, invenies verò à Jove nutritos reges
Dapes celebrantes, tu verò intra eas, ne quid animo
Timeas : audax enim vir in omnibus potior
Rebus existit, etiam si quando aliunde veniat,
Reginam quidem primò invenies in regia,
Arete verò nomen est cognomine : ex parentibus autem
Eisdem est, qui utique genuerunt Alcinoum regem.
Nausithoum quidem primum Neptunus terræ quassator
Genuit, & Peribœa mulierum forma pulcherrima,
Minima natu filia magnanimi Eurymedontis,
Qui olim superbis Gigantibus imperavit :
Sed hic quidem perdidit populum impium, perijt & ipse.
Cum hac Neptunus congressus est, & genuit filium
Nausithoum magnanimum, qui Phæacas rexit.
Nausithous verò genuit Rhexenorémque Alcinoúmque
Hunc autē virili prole carentē percusit decorus arcu Apollo
Sponsum in regia, unica sola filia relicta
Areta : hanc Alcinous duxit uxorem,
Et ipsam honorabat, ut nulla super terra honoratur alia,
Quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.
Quemadmodum illa ex animo honorata quoque est,
Cum à charis liberis tum ab ipso Alcinoo,
Et civibus qui ipsam sanè veluti deam suspicientes,
Excipiunt verbis, cùm incedit per urbem.
Minime enim mente etiam ipsa eget bona,
Quibus bene vult, etiam viris lites soluit.
Quando tibi illa bene vult ex animo,
Spes est tibi postea amicósque videre & pervenire
Domum in excelsam & tuam in patriam terram.
Sic loquuta, abijt cæsia Minerva
Pontum per indomitum : deseruit vero Scheriam amabilem:
Venit autem ad Marathona, & latitias Athenas.
Ingressa est Erechthei, bene munitam domum, sed Ulysses
Alcinoi ad domum ibat inclytam : plurima verò illi cor

Areta uxor Alcinoi.

Cogita-

Αμ' ἕπε δὴ βασιλῆϊ ἀγακλυτὸς δῖος Ἀ ἴκηντο,
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Οὗτος δή τοι ξεῖνε πάτερ δῖος ἔσ με κελεύεις
Πέμψειν δέμας, δήμοις δ' ἀντιθέοις βασιλῆσιν
Δαίτη δκτυμβάλλει. σὺ δ' ἴσον κίε, μηδέ τι θυμῷ
Τάρβει. γεροσιλίῃ γὰρ ἀνὴρ ὁ πᾶσιν ἀμείνων
Ἐρχεται τελέθει, εἰ καί πόθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δίσσωνας μὲν πρῶτα κιχήσεαι ὁ μεγάθυμοι,
Ἀμφὶ δ' ἐμοὶ ἔστιν ἐπώνυμον· ὁν δ' ἔκαθεν
Τῶν αὐτῶν οἱ ἔφε τίκτε Αλκίνοον βασιλῆα.
Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Γείνατο, καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
Θυγατέρων θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος,
Ος ποτ' ἐπ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν·
Αλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀπόφθιμον, ὤλεσε δ' αὐτόν.
Τῇ δ' Ποσειδάων ἐμίγη, καὶ ἐγείνατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάθυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἄνασσε.
Ναυσίθοος δ' ἔτεκε Ρηξήνορά τ' Αλκινόον τε,
Τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Νυμφίον ἐν μεγάρῳ μίαν οἴην παῖδα λιπόντα
Ἀρήτην, τὴν δ' Αλκίνοος ποιήσατ' ἄκοιτιν,
Καί μιν ἔτισ' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ πίσυνα ἄλλη,
Οσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν·
Ως καὶ κείνῃ ἔφερε τιμήσαί τε καὶ ἐστὶν,
Ἐκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Αλκινόοιο,
Καὶ λαῶν, οἵ μιν ῥα θεὸν ὡς εἰσορόωντες
Δενδίκατον μύθοισιν. ὅτε σείχησ' ἀνὰ ἄστυ.
Οὐ μὲν γάρ τι νόῳ γε καὶ αὐτῇ δύετο ἰοδνέψ,
Οἵσιν τ' ἐῦ φρονέῃσι καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἔλπεαι κεν ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ως ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Αθήνη
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· λίπε δ' Σχερίην ἐρατεινήν.
Ἦλθε δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Αθήνην.
Δυσσῆος δ' Ερεχθῆος πυκινὸν δόμον, αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Αλκινόου εἰς δώματ' ἔα κλυτά, πολλὰ δὲ οἱ κῆρ

Ωρυομεν· ἱστεμμεν, πρὶν χάλκεον ἐδὸν ἱκέσθαι.
Ως τω γὼ ἠιθέω αὔγλη πέλεν ἠὲ σελήνης
χρ. ἐλη- Δῶμα κα· ὑψηρεφὲς μεγαλήτορος Αλκινόοιο.
λέδατ' Χάλκεοι μὲν γὸ ἔασιν ἐρηρέδαι ἔνθα κ' ἔνθα,
Ες μυχὸν ἐξ ἐδόυ· αὖθι ὴ θεσπέσιος κυάνεσσιν.
Χρύσειαι ὴ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον.
Αργύρεοι ὴ σταθμοὶ σὺ χαλκέιν ἕστασται ἐδῶ,
Αργύρεον δ' ἰφ' ὑπερθύριον, χρυσείη ὴ κορώνη.
Χρύσειοι δ' ἐκάτερθε κὴ αργύρεοι κύνες ἦσαν,
Οὓς Ηφαιστος ἔτευξεν ἰδυίησι πραπίδεσσι,
Δῶμος φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Αλκινόοιο,
Αθανάτους ὄντας κὴ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Εν ὴ θρόνοι αὖθι τοῖχον ερηρέδαι ἔνθα κ' ἔνθα,
Ες μυχὸν ἐξ ἐδόιο διαμπερές. ἔνθ' ὲὸι πέπλοι
χρ. ἐυ- Λεπτοὶ * ἐὺ ἠητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
ἠητοι Ενθα ὴ Φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο,
Πίνοντες κὴ ἔδοντες· ἐπήετανὸν γὸ ἔασκον.
Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν
Εστασιν, αἰθομένας δαΐδας κῆ χερσὶν ἔχοντες,
Φαίνοντες νύκτας κῆ δώμασιν δαιτυμόσσοις.
χρ. δ' ἔ- Πεντήκοντα * δὲ οἱ δμωαὶ κῆ δῶμα γυναῖκες·
σαν δμι Αἱ μὲν ἀλητρεύουσι μύλης ἐπι μείλινα καρπὸν,
Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι κὴ ἠλάκατας τροφόωσιν
Ημεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο.
Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον·
Τόσσον Φαίηκες πέρι πάντων ἴδασιν ἀνδρῶν
Νῆα θοὴν εὖ πόντω ἐλαυνέμεν, ὡς ὴ γυναῖκες
Ιστὸν τε χρῆσαι· περὶ γὰρ σφίσι δῶκεν Αθήνη
Ερδα τ' ἐπίσταδ' ἀγακλειτὰ, κὴ φρένας ἐσθλὰς.
Εκθοθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλατο, ἀμφοτέρωθεν.
Ενθα ὴ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
Ογχναι κὴ ῥοιαὶ, κὴ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαι τε γλυκεραὶ, κὴ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι·
χρ. ἀπο- Τάων * οὔ ποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' * ἐπιλείπει
λείπει Χειμῶνος οὐδὲ θέρεος ἐπιτηδές, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
τε Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δ' ὀπάζει.

Cogitabat ſtanti, prius quam ad æreum pavimentũ veniſſet.
Inſtar enim ſolis ſplendor erat aut lunæ
Domum per excelſam magnanimi Alcinoi.
Ærei etenim muri firmati ſunt hinc atque hinc.
In intimum receſſum à limine, pinnaculum autem ex cyano,
Aureæ verò fores firmam domum intus claudebant,
Argentei autem poſtes in æreo ſtabant limine.
Argenteum verò ſuperius limen, aurea item cornix,
Aurei autem utrinque & argentei canes erant,
Quos Vulcanus fecerat peritis præcordijs,
Domum ut cuſtodirent magnanimi Alcinoi,
Immortales exiſtentes & ſenio non obnoxios dies omnes.
Intus ſolia circa murum firmata erant hinc atque hinc,
Ad infimum receſſum à limine. undique ibi pepli
Tenues bene neti reconditi erant, opera mulierum.
Hic autem Phæacum primates ſedebant,
Bibentes & edentes: annuum enim habebant:
Aurei verò juvenes fabrefactas ad aras
Stabant, ardentes faces manibus geſtantes,
Illucentes nocte per domum convivantibus,
Quinquaginta autem ei ancillæ per domum fœminæ.
Aliæ quidem molunt ſub mola pomacei coloris frumentum,
Aliæ telas texunt & penſum verſant
Sedentes, qualiter folia excelſæ populi,
Staminatis è veſtibus diſtillat humidum oleum
Quantum Phæaces ſupra omnes periti ſunt homines
In celeri nave, per pontum navigando: tantum mulieres.
In tela operanda, ſupra modum enim illis dedit Pallas
Operáque ſcire perpulchra & ingenium bonum.
Extrà verò aulam ingens hortus propè januas
Quatuor jugerum, circa autem ſeptum deductũ eſt utrinque
Ibi verò arbores proceræ creſcebant florentes
Pirus & malus punica & aliæ mali pulchrũ fructũ producẽtes
Ficuſque dulces & oleæ vireſcentes.
Ex ijs fructus nunquam perit neque deficit
Hyeme neque æſtate toto anno durans, ſed ſanè ſemper
Zephirus ſpirans, hæc creſcere facit, aliáque matureſcere.

Alcinoi regis domus deſcribitur

Hortus Alcinoi.

Pirus poſt pirum ſeneſcit, pomum poſt pomum,
Porrò poſt vuam vua, ficus autem poſt ficum:
Ibi autem ei fructuoſa vinea radicatur:
Hujus alterum quidem apricum lato in loco
Areſcit ſole, alias ſanè vindemiant,
Alias autem calcant, longæ autem vuæ maturæ ſunt
Florem emittentes, nonnullæ vero aliquando matureſcunt.
Ibi exculti horti ad extremam ſeriem
Omnis generis producuntur toto anno florentes.
Duo autem fontes aderant, alter quidem per hortum omnem
Diſpergitur, alter autem ex altera parte ſub aulæ limē vadit,
Ad domum excelſam unde aquantur cives.
Talia certè in Alcinoi domo deorum erant ſplendida dona,
Ibi ſtans admirabatur patiens divus Ulyſſes.
Cæterùm poſtquam omnia ſuo admirabatur animo,
Celeriter ſuper limen ingreſſus eſt domum intrà.
Invenit autem Phæacum duces atque conſiliarios
Mercurio ultimo libari coepſe tum. Libantes poculis ſpeculatori Mercurio,
Cui ultimo libabant, quando cogitabant de lecto.
Cæterùm ipſe ivit per domum patiens divus Ulyſſes
Multam caliginem habens, quam ei circumfudit Pallas,
Areten Ulyſſes ſupplex orat. Ut pervenit ad Areten & Alcinoum regem.
Aretæ autem circumjecit genibus manus Ulyſſes.
Et tum certè rurſus ab ipſo decidit divinus aer.
Hi verò taciti facti ſunt per domum ut virum conſpexerunt,
Admirabantur autē videntes: ipſe autē ſupplicavit Ulyſſes.
Arete filia Rexenoris divini,
Ad tuum maritum,& ad tua genua pervenio,plurima paſſus,
Et ad hoſce convivas quibúſque dij feliciter dent
Vivere, & liberis committant ſingula
Bona domi, honorémque quemcunque populus conceſſerit.
Ceterum mihi deductionem parate ad patriam perveniendi
Ocyus, quoniam diu ab amicis ærumnas patior.
Sic fatus, reſedit ad focum in cineribus
Juxta ignem, illi certè omnes taciti facti ſunt ſilentio,
Serò tandem interfatus eſt ſenex heros Echeneus,
Qui certè Phæacum virorum maximus natu erat,

Et

Ογχνη ἐπ' ὄχνῃ γηρᾴσκει μᾶλλον δ' ἐπὶ μᾶλλῳ,
Αὐτὰρ ἐπὶ σαφυλῇ σαφυλὴ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ,
Ενθα ἵ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται
Τῆς ἕτερον μὲν ἐὸν πεδίον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
Τέρσεται ἠελίῳ, ἑτέρῃσι δ' ἄρα τε τρυγάωσιν,
Αλλοι ἵ τρυπῶσι, πάρος δέ τ' ὀμφακίες εἰσιν,
Αὖθος ἀφιεῖσιν, ἕτερον δ' ὑποπερκάζουσι.
Ενθα ἵ κρημνοὶ πᾶσιαὶ ὠδῖνι νεάτον ὄρχον
Παυσῖάν πιφύασιν, ἐπήετανον γανόωσιν·
Εν ἵ δύω κρῆναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
Σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἴησι
Πρὸς δόμον ὑψηλόν, ὅθεν * ὑδρεύοντο πολῖται.
Τοῖ ἄρ' ἐν Αλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα,
Ενθα στὰς ἠεῖτο πολύτλας δῖος Οδυσσεύς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐῶ ἠήσατο θυμῷ,
Καρπαλίμως ὑπὸρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω.
Εὗρε ἵ Φαίηκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
Σπείδοντας δεπάεσσιν ἰὐσκόπῳ Αργειφόντῃ.
Ω πυμάτῳ σπείσδεσκον ὅτε μνησαίατο κοίτου.
Αὐτὰρ ὁ βᾶ ῥ' διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Οδυσ.
Πολλὸν ὑπὲρ ἔχων ἰῶ οἱ ἐϊκτο Αθήνη.
Οφρ' ἵκετ' Αρήτην τε καὶ Αλκινοον βασιλῆα.
Αμφὶ δ' ἄρ' Αρήτῃ βάλε γούνασι χεῖρας Οδυσσεὺς·
Καὶ τότε δὴ ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θεσπεσίη.
Οἱ δ' ἄνευθε ἰάνοντο δόμου κατὰ φῶτα ἰδόντες·
Θαύμαζον δ' ὀρόωντες· ὁ δ' ἐλιπαίνευεν Οδυσσεὺς,
Αρήτῃ γουνάτεσσι ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
Σόν τε πόσιν σά τε γούνα δ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
Τοὺς δ' ἔτι δαιτυμόνας· θεῖεν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
Ζωέμεναι, καὶ παισὶν * ἐπιτρέπειεν ἕκαστα
Κλῆρόν τ' οἶ μεγάροισι, γέρας δ' ὃ, τι δῆμος ἔδωκεν.
Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν στρύνειτε πατρίδ' ἐς αἶαν
Θᾶσσον· ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο κῆρα τέτυκα.
Ως εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ εὐ πυρὶ νήνι
Παὶρ πυρί. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Οὐτὴ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Εχένηος,
Ος δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν ἀρχαιότερος ἦεν,

Καὶ μύθοισι κέκασσο, παλαιά τι πολλά τε εἰδώς·
Ὅσσφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἀλκινόε, ἄμμορ τοι τόδε κράλιον, οὐδὲ ἔοικε,
Ξεῖνον μὲν κακοῖσι ἅδην ἐπ' ἐκάρη σὺν κρίνησιν,
Οἵδε ἧ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰκανόωντες.
Ἀλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
Εἵτεν ἀνασσήσας· σὺ δ' κήρυκεσσι κέλευσον
Οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
Σπείσομεν, ὅς θ' ἱκέτῃσιν ἅμα αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Δόρπον δ' ξείνῳ ταμίη δότω ἔνδον ἐόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεοῦ ἱερὸν μῶλον Ἀλκινόοιο,
Χειρὸς ἕλων Ὀδυσῆα δολόφρονα ποικιλομήτην,
Ὧρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν, καὶ ἐπὶ θρόνου εἷσε φαεινοῦ,
Υἱὸν ἀνασσήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
Ὅς οἱ πλησίον ἷζε, μάλιστα δέ μιν φίλεεσκε.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος περιχεύατο δῖα θέρεσθαι
Καλὴ, χρυσείη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὲκ δὲ τράπεζαν ἐΐσσατο καλὴ
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἰδυῖα πόλλ' ἐπιθήσουσ', χαριζομένη παρεόντων.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἤσθιε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μύθῳ Ἀλκινόοο,
Ποντόνοε, κρητῆρα κεράσσατε μέθυ νείμαι
Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
Σπείσομεν, ὅς θ' ἱκέτῃσι ἅμα αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὡς φάτο. Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ὄμησε·
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἑκὰς παῖς ἐκ δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Κέκλυτε Φαιήκων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείσθε οἴκαδ' ἰόντες·
Ἠῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλείονας καλέσαντες
Ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν, ἠδὲ θοῖσι
Ῥέξωμεν ἱερὰ καλά· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
Μησόμεθ' ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἀνευθ' πόνου καὶ ὀϊζύος
Πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ λῷ πατρίδα γαῖαν ἵκηται

Καίπερ,

Et eloquentia vincebat priſcáque & plurima doctus.
Qui inter eos benè ſapiens concionatus eſt & interfatus,
Alcinoë, non ſanè tibi hoc honeſtum, neque convenit,
Hoſpitem quidem humi ſedere ad focum in pulveribus
Iſti verò tuum juſſum expectantes detinentur.
Sed agedum hoſpitem in ſede argenteis clavis diſtincta
Colloca erectum, tu autem præconibus impera
Vinum infundere, ut & Jovi fulminatori
Libemus, qui ſupplices venerandos comitatur,
Cœnam verò hoſpiti proma det ex rebus quæ ſunt intus.
Porrò poſtquam hoc audivit ſacrum robur Alcinoi, Vlyſſes clementer ab Alcinoo excipitur.
Manu prehenſum Ulyſſem prudentem varium conſilio
Levavit à foco, & in ſedem locavit ſplendidam,
Filio exſuſcitato virili Laodamante,
Qui ei proximus ſedebat, maximè verò ipſum amabat.
Aquam autem ancilla gutturnio ſuper infudit ferens
Pulchro, aureo, ſuper argenteum lebetem,
Ad lavandum, juxta autem politam extendit menſam:
Panem verò veneranda proma appoſuit ferens
Fercula multa inferens, gratificans de præſentibus rebus
Cæterum ipſe bibebat & comedebat prudens divus Ulyſſes
Et tum præconem alloquutus eſt robur Alcinoi,
Pontonoe, craterem miſcens vinum diſtribue
Omnibus per domum, ut & Jovi fulminatori,
Libemus, qui ſupplices honoratos benignè proſequitur.
Sic ait, Pontonous autem dulce vinum miſcebat,
Diſtribuit autem omnibus propinans poculis.
Cæterũ poſtquã libarũt biberũtque quantũ cupiebat animus,
His verò Alcinous concionatus eſt & interfatus, Alcinous Phæaces
Audite Phæacum duces atque conſiliarij, de hoſpite alloquitur.
Ut dicam quæ me animus in præcordiis jubet.
Nunc autem epulati dormiatis ad domum profecti:
Manè autem ſenibus pluribus advocatis
Hoſpitem in ædibus hoſpitio excipiemus, atque dijs
Faciemus ſacra juxtà, deinde etiam de reditu
Cogitabimus, ut hic hoſpes abſque labore & triſtitia
Deductione ſub noſtra ſuam in patriam terram deveniat

Gaudens, actutùm, etiam si valdè procul sit.
Nec quicquam interea mali & damni patietur,
Antequam ipse suam terram conscendat, hinc & deinceps
Patiatur quæcunque ei fatum Parcæque graves
Jam nato nerunt filo, quando ipsum peperit mater.
Quòd si quis immortalium utique de cœlo venerit
Aliud quippiam hoc deinceps dij meditantur.
Semper enim etiam antea dij apparent manifesti
Nobis, quando facimus inclytas Hecatombas:
Convivantúrque apud nos sedentes, ubi & nos:
Si autem aliquis & solus jens occurrerit viator,
Nullo modo occultant, quoniam ipsos propè sumus,
Quemadmodũ Cyclopésque & agrestes gentes Gygantum.
Ulysses interrogatus Arete suos faberes exponit. Hunc autem respondens alloquutus est prudens Ulysses,
Alcinoë: aliud quid tibi curæ sit mentibus non enim ego
Immortalibus similis sum, qui cœlum latum habitant,
Neque corpore, neque indole, sed mortalibus hominibus,
Quos vos scitis maximè devehentes ærumnam
Hominum, quibus in doloribus æqualis sum.
Et adhuc etiam plura ego mala dicerem,
Quæ certè omnia deorum voluntate passus suum.
Sed me quidem cœnare sinite dolentem quamvis:
Non enim odioso ventre pejus aliud
Est, qui jubet sui recordari necessitate:
Et valdè afflictũ aliquem, & in mentibus dolorem habentem
Sic & ego luctũ quidẽ habeo mentibus hic autẽ valdè semper
Comedere jubet, & bibere, & me omnium
Oblivisci facit, quæcunque passus sum & repleri jubet.
Vos autem festinate simul atque aurora apparuerit,
Ut me infelicem meam imponatis in patriam,
Quamvis multa passum, ubi semel videro, etiã relinquat vita
Nempe possessionem meã famulósque & altã magnã domũ.
Sic dixit, hi autem omnes laudabant & hortabantur
Deducere hospitem, quoniam decenter dixit.
Sed postquã libaverunt que biberũtque quantũ voluit animus,
Hi quidem dormituri iverunt domum unusquisque.
Sed in domo relictus est divus Ulysses,

Apud

Χαίρων, ἡμερπιλίμενος, εἰ κ̓ ὀφέλα τηλόθι εἰσί.
Μηδὲ τι μεσσηγὺς γε κακὸν κ̓ πῆμα πάθησι
Πρὶν γε τὸν ἧς γαίης ἐπιδήμεναι, ἔνθα δ̓ ἔπειτα
Πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα * Κατακλωθῆς τε βαρεῖα, γε. κα-
Γεινομένῳ νήσατο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. 5 τε-
Εἰ δ̓ τις ἀθανάτων γε καὶ ὀφρυόεσσι κιλλώθη
Αὐτό τι δὴ τόδ̓ ἔπειτα θεοὶ τελεσιμηχανόωντες. σι κα-
Αἰεὶ γὰρ τοι πάρος γε θεοὶ φαίνοντ̓ εὐεργέες, ρεῖαι
Ἠμὲν, ἐνθ̓ ἰφθίμῳ ἀγακλείτοις Ἐκετόμβας·

Δαίνυνται τε παῤ ἄμμι καθήμενοι ἔνθα καὶ ἡμεῖς 10
Εἰ δ̓ ἄρα τις κ̓ μεθιῶ ἰὼν ξύμβλητον ὁδίτης,
Οὔτι κατακρύπτεσκεν· ἐπεὶ σφίσιν ἐγγύθεν εἰμὲν,
Ὡσεὶ Κύκλωπές τε κ̓ ἄγρια φῦλα Γιγάντων.
Τὸν δ̓ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμηχος Ὀδυσ.
Ἀλκινόε, ἄλλό τι τοι μελέτω φρεσίν· ἐ γὰρ ἔγωγε 15
Ἀλκαθόοισιν ἔοικα τοὶ ὀχμηνὸν εὐρεῖαν ἔχευσιν,
Οὐ δίμας ἐδὲ φυλὰ, ἀλλὰ ζωοτῖσιν βροτῆσιν,
Οὓς πινὰς ὑμεῖς ἴσα μάλιστ̓ ὀχέοντας ἰζωὸ
Ἀνθρώπων, τοῖσίν κεν σὺ ἄλγεσιν ἰσοτσίμειλον·
Καὶ δ̓ ἴπ κεν κ̓ πλείον̓ ἐγὼ κακὰ μυθησαίμειλον, 20
Οσσά γε δὴ ξυμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα·
Ἀλλ̓ ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε κηδομένῳ περ·
Οὐ γάρ τι συλεῖ ἐπὶ γαστέρι κυνὸς ἐγὼ ἄλλο
Ἔπλετο, ἥτ̓ σκέλυσιν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
Καὶ μάλα τειρόμενον, κ̓ σὸν φρεσὶ πήνδε ἔχοντα. 25
Ως κ̓ ἐγὼ πήνδε μὲν ἔχω φρεσὶν, ἠδ̓ ἔμεναι αἰεὶ
Εὐδέμεναι πέλεται κ̓ πινέμεν· σὲ δὲ μὲ πάντων
Λαθέσκει ὅσσ̓ ἔπαθον, κ̓ σὺν πλησίστιος ἀνὼγες.
Ὑμεῖς δ̓ ὀτρυνέοντε ἄμ̓ ἠοῖ φαινομένῃφι,
Ως κέ με τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης, 30
Καὶ ἐᾷ πολλὰ παθόντα, ἰδόντα μοι κ̓ λίποι αἰὼν
Κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε, κ̓ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
Ως ἔφαθ̓, οἱ δ̓ ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἠδ̓ σκέλυσον
Πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κ̓ μᾶλλον ἔειπεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσάν τ̓ ἔπιόν θ̓ ὅσον ἤθελε θυμὸς, 35
Οἱ μὲν ἐπικλίνθεντες ἴσαν οἰκήνδε ἕκαστος.
Αὐτὰρ ὁ σὺν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,

Πὰρ δὲ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδὴς
Ἥσθην· ἀμφίπολοι δ' ἀπὸ κόσμον ἔντυον ἠδὲ τάπητας
Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθου,
Ἔγνω γὰρ φάρεά τε χιτῶνά τε εἵματ' ἰδοῦσα
Καλὰ, τά ῥ' αὐτὴ τεύξε ζὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτὴ,
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τεύξε εἵματ' ἔδυκεν;
Οὐ δὴ φὴς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος εὐρέα δ' ἠπείρου;
Τὼ δ' αὖ παμειδόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Ἀργαλέον βασίλεια διηνεκέως ἀγορεῦσαι
Κήδε', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Τῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς·
Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται,
Ἔνθα μὲν Ἄτλαντος δυσαίτης δολόεσσα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός· ἀλλά τις αὐτῇ
Μίσγεται οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
Ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἦγαγε δαίμων
Οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Ζεὺς ἔλασας ἐπέεσσι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
ἐλάσσας Ἐν δ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἑσθλοὶ ἑταῖροι,
Αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν αἰζηὸς ἐλὰν νηὸς ἀμφιελίσσης,
Ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δὲ μοι νυκτὶ μελαίνῃ
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός· ἣ μὲ λαβοῦσα
Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν, ἠδὲ ἔφασκε
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήρων ἤματα πάντα·
Ἀλλ' ἐμὸν οὔ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
ἐρ. αὖθι Ἔνθα μὲν ἐπτέσιστος ἐμιμνέτην, εἰσόκε δ' αὖτε
Δάκρυσι δεύσασα καὶ ὀδυρομένη περ ἔδωκε Καλυψώ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄλβοιο μοι ἐπιπλομένου ἔτος ἦλθε,
ἐρ. δὴ Καὶ τότε δὴ μὲ κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
μὲ σπέλλειν Ζηνός ὑπ' ἀγχιλίης, ἢ οἱ νόος ἔτραπεν αὐτῆς·
Πέμπε δ' ἐπ' ἀχνύσσι πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκε,
Σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ· καὶ ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν.
Οὖρον ὃ πρηΰνεκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Ἑπτακαιίδεκα μὲν πόντον ἤματα πανθυσσεύων,

Ογυγ-

Apud autē ipsū Aretéque & Alcinous divina ſpecie præditus
Sederunt, famulæ autem auferebant vaſa convivij.
His autem Arete albis ulnis incepit verba,
Agnovit enim pallium & tunicam veſtimenta videns
Pulchra, quæ ipſa fecerat cum ancillis mulieribus.
Et ipſum alloquens verba pennata dixit,
Hoſpes, hoc quidem te primùm interrogabo ipſa.
Quis unde venis virorum ? quis tibi hæc veſtimenta dedit ?
An non dicis in mare errans huc veniſſe ?
Hanc autem reſpondens allocutus eſt prudens Ulyſſes,
Difficile regina perpetuò ſermone commemorate
Dolores, quoniam mihi multos dederunt dij cœleſtes.
Hoc autem tibi dicam quod me interrogas & inquiris : Ulyſſes Aretae ſuos ca-
Ogygia quædam inſula longè in mari jacet, ſus narrat.
Ubi Atlantis filia doloſa Calypſo
Habitat pulchricoma gravis dea, neque aliquis cum ipſa
Verſatur, neque deorum, neque mortalium hominum.
Sed me infelicem, domeſticum duxit fortuna
Solum, quoniam mihi navem velocem candenti fulmine
Jupiter jaculatus diſcidit medio in nigro mari.
Ubi alij quidem omnes periêre boni ſocij.
At ego carinam ulnis capiens navis utrinque remis agitatæ,
Novem diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
Inſulam Ogygiam appulerunt dij, ubi Calypſo
Habitat pulchricoma gravis dea, quæ me ſuſcipiens
Accuratè excepit, & alebat, & dicebat
Facturam immortalem & ſenii neſcium diebus omnibus
Sed meum nunquam animum in pectoribus perſuaſit,
Illic quidē 7. annos permanſi firmiter, veſtimenta autē ſēper
Lacrymis madefaciebam quæ mihi immor. dedit Calypſo
Sed quando jam octavus revolutus annus venit,
Et tunc jam me juſsit concitans redire
Jovis ex juſſu, ſive etiam animus mutatus ipſi eſt,
Miſitque me in rate conſutili : multa autem dedit,
Panem & ſuave vinum, & divinas veſtes induit.
Ventum autem immiſit innocuum ſuavémque.
Septemdecim quidem navigabā dies per mare iter faciens,

Decima-

Decimaoctavá verò apparuerunt montes umbrosi
Terræ vestræ, lætatum verò mihi charum cor
Infelici: certè enim futurũ erat adhuc ut versarer cũ ærumnis
Multis, quas mihi immisit Neptunus terræ quassator,
Qui mihi excitatis ventis impedivit iter.
Commovit verò mare immensum, neque ullo pacto fluctus
Sinebat in rate vehementer ingemiscente consistere.
Hanc quidem deinde procellam disperšit, cæterùm ego
Natans has undas transnavi, donec me terræ
Vestræ adegit ferens ventúsque & aqua.
Ibi me egredientem oppressit fluctus ad terram,
Petras ad magnas jaciens, & inamœnum locum.
Sed regressus natavi rursus donec veni
Ad fluvium, qui mihi visus est locus opportunissimus,
Liber à petris, & defensio erat à vento.
Excidi autem animum colligens. divina verò nox
Advenit, ego autem seorsim ab Jove cadente fluvio
Egressus in arbustis dormivi: circumquaque autem folia
Congessi, somnum autem deus immensum infudit.
Hîc quidem in foliis dilecto afflictus corde
Dormivi tota nocte usque ad auroram & meridiem.
Inclinabátque sol & me dulcis somnus dereliquit.
Ancillas verò in littore tuæ agnovi filiæ
Ludentes, inter eas autem ipsa erat similis dijs:
Eã supplicavi, illa verò neutiquam ab indole aberravit bona,
Ut non sperare posses juniorem obviantem
Facturam, semper enim juniores desipiunt.
Quæ mihi cibum dedit affatim & splendidum vinum,
Et lavit in flumine, & mihi has vestes dedit,
Hæc tibi, tametsi afflictus, verè enarravi.
Huic rursus Alcinous respondit dixítque,
Hospes, certè quidem hoc decenter non consideravit
Filia mea, quod te neutiquam cum ancillis fœminis
Duxit in nostram domum, tu verò primùm supplicasti.
Hunc excipiens alloquutus est versutus Ulysses,
Heros, ne mihi ideò innocuam reprehendes puellam.
Hæc quidem me jussit cum ancillis subsequi:

Sed

Οὐτασε καὶ δηώτη δ' ἰφάνη ὄρεα σκιόεντα,
Γαίης ὑμετέρης, γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ
Δυσμόρῳ· ἦ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνιέντας ὀίζυῖ
Πολλῇ, τλώ μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ὃς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδησε κελεύθους, 5
Ὠρσεν τ' ἰθαλάσσαν ἀθέσφατον· ἐδέετο κῦμα
Εἶφ ἐπὶ σχεδίης ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
Τλὼ μὲν ἔπειτα ὑσμίνα διεκπέρασ· αὐτὰρ ἔγωγε
Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διίτμαγον, ὄφρα με γαίη
Υμετέρη ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. 10
Ἐνθά κε μ' ἐκβαίοντα βιήσατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
Πέτρῃς ἔνθ' ἐμεγάλῃσι βαλὼν καὶ ἀτερπέϊ χώρῳ.
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἐς ἐπ̓ ἦλθον
Ἐς ποταμὸν, τῇ δή μοι ἐείσατο χῶρος ἄριστος,
Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦεν ἀνέμοιο. 15
Ἐκ δ' ἔπεσον γυμνῆρίων· ἐπὶ δ' ἀμβροσίη νὺξ
Ἠλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διίπετέος ποταμοῖο
Ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δ' ἐμοὶ φὼς
Ἥφυσε μῖλον· ὕπνον δ' ἀπερύκανε κηδόμενός περ.
Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι φίλον τετιημένος ἦτορ, 20
Εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ,
Δύσετό τ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
Ἀμφιπόλες δ' ἐπὶ θῖν' ἔσαν ἠϊόνος θυγατρὸς
Παιζέμεναι, ἐν δ' αὐτὴ ἴδμεν θεοείκελος ἔμπης·
Τλὼ ἱκέτευσ'· ἡ δ' ἔπι νοήματος ἔμβρεθε ἰοθλῆς, 25
Ὡς ἔκ τ' ἐλπίοι νεώτερον ἀντιάσασθαι
Ἐρξίμαχ', αἰεὶ χαίρ τε νεώτερον ἀμφαδίησιν.
Ἦ μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλις ἠδ' αἴθοπα οἶνον,
Καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ, καί τοι πέδεν εἵματ' ἔδωκεν.
Ταῦτά τοι ἀγνύμενός περ ἀληθείλω κατέλεξα. 30

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε,
Ξεῖν', ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐκαίσιμον ἔκ τ' ἐνόησε
Παῖς ἐμὴ, οὐϊκαδέ σ' ἧπε μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
Ἡμετέρης πρώτιστον ἱκέτευσας.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ. 35
Ἥρως, μέμφεσθαι τοῦτ' ἐμὲ μῦθον οὐκέτι κούρῳ.
Ἡ μὲν γάρ μ' * ἐκέλευε ζὺν ἀμφιπόλοισιν ἕπεσθαι· χ. ἐκέλευσε

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἤθελον, δλίσας, αἰχνιώδμός τι,
χε. ἐπισκύζοι τε Μήπως κῆ ζοὶ δυμὸς * ἐπισκύσσητο ἰδόντι.
Δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,

5 Ξεῖν', ἤ μοι τοιοῦτον ἐὼ φρεσὶ σῇσιν ἀρίφρων
Μαψιδίως κεχολῶᾶς· ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα·
Αἰ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ κῆ Ἀθηναίη κῆ Ἀπολλον,
Τοῖος ἐὼν οἵῳ ἴσῃ, τά τε φρονέων ἅτ' ἐγὼ σοῖ,
Παῖδά τ' ἐμὲν ἐχέμεν, κῆ ἐμοῖς γαμβρὸς κεκλέσθαι,

χε. 10 Αὖθι μένων· οἶκον δ' ἐγὼ κῆ κτήματα δοίην,
δὲ τ' ἐγὼ Αἴκ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντι δέ σ' οὔτις ἐρύξει
Φαιήκων· μὴ τῶτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τελεσφόρον (ὄφρα τοι εἰδῇς)
Αὔριον· ἐς τῆμος δ' σὺ μὲν δεδεμένος ὕπνῳ

15 Λίξεαι· οἱ δ' ἐλόωσι γαλιλώιον, ὄφρ' ἂν ἵκηαι
Πατρίδα σὴν κῆ δῶμα, κῆ εἴπου τοι φίλον ἐστίν·
Εἴπερ κῆ μάλα πολλὸν ἐκαστέρω ἐσ' Εὐβοίης.
Τὴν γὰρ τηλοτάτω φασ' ἔμμεναι οἱ μιν ἴδοντο
Λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ραδάμανθυν

20 Ἤγαγ' ἐποψόμενον Τιτυὸν γαιήιον υἱόν·
χε. ἀπὴ Καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, κῆ ἄτρεμ' ἐκαμμόντιο τέλεσσαν
νυσιν Ἤματι τῷ αὐτῷ, κῆ * οἰκήσαντο οἶκον ὀπίσσω.
χε. ἀνα Εἰδήσεις γ' κῆ αὐτὸς ἐὼ φρεσὶν ὅσσον ἄριστα
ῥίπτειν Νῆϊς ἐμοὶ κῆ κοῦρος * ἀναῤῥιπτεῖν ἄλλα πεδᾶε.

25 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Ζεῦ πάτερ, αἴθ' ὅσα εἶπε τελευτήσειε Ἄλκινοος
χε. μὲν ἀν Ἀληθέα· τῆ * μὲν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν
Ἀσβέστην κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην.

30 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Κέκλητο δ' Ἀρήτη τηλεσκόπου ἀμφιπολοισιν
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, κῆ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στρέψαι δ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' εὐῆμμεναι ἄλας, κατὰ πρῆθεν ἐσσαῦ.

35 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δέμας χερσὶ ἔχουσαι·
χε. Ω. Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἠγηήσαντο,
στρωσαν Ὤτρυνον Ὀδυσῆα παραστάμεναι ἐπίεσσιν,

Ορτυ

Sed ego nolui timens reveritúsque
Ne fortaſsis tibi animus commoveretur videnti.
Suſpicioſi ſumus ſupra terram genus hominum.
Huic rurſus Alcinous reſpondit dixítque.
Hoſpes non mihi hujuſmodi in præcordijs charum cor
Temerè iraſci ſolet: potiora autem honeſta omnia.
Utinam Jupiter pater & Minerva & Apollo,
Talis nimirum, qualis es, eáque quæ ego ſentiens,
Ut filiam meam habere velis, & meus gener vocari
Hic manens, domum autem ego & bona darem,
Si modò volens maneas: invitum enim te nullus continebit
Phæacum, neque ſic gratum Jovi patri eſſet.
Reductionem vero in hoc ego perficiam, ut benè intelligas,
Cras, in id temporis autem tu quidem domitus ſomno
Dormias, illi captabunt tranquillitatem, ut pervenias
In patriam tuam & domum, & ſi fortè aliquid gratum eſt:
Et ſi valdè multò longius eſt Eubœa:
Eam enim longiſsimè ajunt abeſſe, qui eam viderunt
Ex populo noſtro, quando flavum Rhadamanthum
Duxerunt, ut viderent Tityum terræ filium:
Atque illi quidē hinc venerunt & abſque labore tranſnarunt
Die illo eodem, & adduxerunt domum retrò.
Cognoſces etiam ipſe in mente, quàm optimæ
Naves meæ & juvenes, in percutiendo mari remis.
Sic ait: gaviſus eſt autem multiſcius divus Ulyſſes.
Supplicans verò dixit verbum, orationémque habuit,
Jupiter pater, utinam quæcunque dixit, perficiat omnia
Alcinous, hujus quidem per almam terram
Immortalis gloria eſſet, ego autem ad patriam venirem.
Sic illi quidem hujuſmodi invicem colloquebantur:
Jusſerat autem Arete albis lacertis ancillis
Ponere ſub porticu cubilia & ſtragula plurima
Purpurea ut inijcerent, inſternerent deſuper tapetas,
Chlænáſque imponere villoſas ad deſuper induendum.
Illæ verò ibant ex ædibus facem in manibus geſtantes.
Cæterum poſtquam ſtraverunt pulchrū lectulū accelerantes
Excitarunt Ulyſſem aſtantes verbis,

Alcinous optat Ulyſſem filiæ generum.

Alcinous promittit Ulyſſi auxiliū.

Surge

Surge dormiture hospes, paratus est tibi lectus.
Sic dicebant, huic verò gratum visum est dormire,
Sic ille quidem illic profundè dormivit divus Ulysses,
Perforata in specula sub porticu sonante.
Alcinous verò dormiebat in recessu domus excelsæ:
Juxta verò mulier regina lectum apparavit & stratum.

ARGUMENTUM OCTAVI LIBRI ODYSSEÆ.

COncio fit Phæacum de hospite, & navis deducitur ad reductionem Ulysis, & convivio suscipiuntur ab Alcinoo Phæacum optimates. Et post hæc discoq certant Phæaces & Ulysses. Et Demodocus canit, primùm quidem ea quæ acciderunt circa adulterium Martis & Veneris. Deinde ea quæ circa introductionem lignei equi, & Ulysse flente interrogatur quis, & unde sit.

ALIUD.

Θ, ex certaminibus Phæaces de Ulysse experimentum sumpserunt.

QUando verò manè genita apparuit roseis digitis aurora,
Surrexit ex lecto sacrum robur Alcinoi,
Prætereà inclytus surrexit urbium eversor Ulysses.
Illis verò præibat sacrum robur Alcinoi
Phæacũ ad concionem, quæ ipsis apud navem constituta erat.
Venientes verò considebant in politis lapidibus
Propè, ipsa verò per urbem transibat Pallas Minerva,
Assimulata præconi prudentis Alcinoi,
Reditum Ulysi magnanimo méditans,
Et sanè unicuique viro assidens dixit verbum,
En agè Phæacum principes atque consiliarij
Ad concionem ite ut hospitem audiatis,
Qui recens Alcinoi prudentis venit ad domum.

Ponto

Ορσο πέων ὦ ξεῖνε, πεποίητται δέ τοι εἰδή.
Ως φάν. τῷ δ' ἄασεν ἐνὶ φρεσὶν κεκμηθυῖαν.
Ως δ' αὖθ' ἡρώεσσι πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
Τρωσὶν ἐς λοιγὸν, ὑπ' αἰθέρα κεκαλύφθαι.
Αλκίνοος δ' ἄρα λίκτο μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο·
Πὰρ δ' ἄρα γουνὸν ἔβαινε λίχας πορφυρέῃσι κελεύθοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Θ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

Εκλησία γίνεται τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῷ ξένῳ, καὶ ναῦς ἡτοίμασται ὡς ἀποπεμπὼν τῷ Οδυσσεῖ· καὶ ἀγῶνα τιθέασι τῷ Αλκινόῳ τῶν Φαιάκων οἱ ἄριστοι· καὶ μετὰ ταῦτα δίσκῳ ἀγωνίζονται Φαίακες καὶ Οδυσσεύς· καὶ ὁ Δημόδοκος ᾄδει, πρῶτα μὲν τὰ ἐπὶ τῷ μοιχείᾳ Αρεως καὶ Αφροδίτης, ἔπειτα δὲ τὰ ἐπὶ τῷ ἀποπλῷ τοῦ δουρείου ἵππου· καὶ τὰ Οδυσσέως κλαίοντος, ὁ Αλκίνοος πυνθάνεται διὰ τὸ κλαίειν, καὶ πῶς καὶ πόθεν ἦν.

ΑΛΛΗ.

Θῆκε δ' ἄεθλοις Φαίηξις Οδυσσῆϊ κύρηθεν.

Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ωρτο ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Αλκινόοιο.
Αν δ' ἄρα Διογενὴς ἔρτο πτολίπορθος Οδυσσεύς.
Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Αλκινόοιο
Φαίηκων ἀγερωχὸς, ἣ σφίσι δῶκε νέεσθαι.
Ελθόντες δ' ἐκάθιζον ἐπὶ ξεστῇσι λίθῃσι
Πλησίον· ἡ δ' αὐτὰ ἔσω μετὰ πᾶσιν Αθήνη,
Εἰδυῖα κήρυκι δαΐφρονος Αλκινόοιο,
Νόστον Οδυσσῆϊ μεγαλήτορι μηχανόωτο.
Καί ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον,
Δεῦτε ἄγε Φαίηκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Εἰς ἀγορὴν ἴωμεν, ἵνα ξείνοιο * πύθησθε,
Ος τὶς Αλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα.

Πόντιν ἐπιπλαγχθεὶς δίμας ἀλαπάτησιν ὁμοῖ.
Ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε μὸν κὴ θυμὸ ἑκάστε,
Καρπαλίμως δ' ἔμπλητο βοτῶν ἀγορῆ τε κὴ ἕδρης.
χρ. δ' ἄ Ἀχροίμων, πολλοὶ * γὸ ἐπήνησαντο ἰδόντες
ρεθη ς Υἱὸν Λαέρτεο δαιφρονα, τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
ησατο Θειοτάτην κατέχευε χάριν κεφαλῆ τε κὴ ὤμοις·
Καὶ μιν μακρότερον κὴ πάσσονα ἧκεν ἰδέσθαι,
Ὡς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
Δεινός τ' αἰδοίός τε, κὴ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
Πολλὺς, ὧς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆϊ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγειρεν ὁμηγερέας τ' ἐκέλοντο,
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο κὴ μετέειπε,
Κήκλυτε Φαίηκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει,
Ξεῖνος ὅδ' ἐκ οἷ δ' ὅστις ἀλάληται ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
Ἠὲ θεὸς Ἠοίων ἢ Ἐσπερίων ἀνθρώπων·
Πομπὴν δ' ὀτρύνει, κὴ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
Ἡμεῖς δ' ὡς τοπάρος ὠὴ ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
Οὐδὲ γὸ ἠδή πε ἄλλος ὅτις κ' ἐμὸν δώμαθ' ἵκηται,
Ἐνθὰ δ' ὀδυρόμενον δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν
Πρωτόπλοον· κοῦροι δ' ἐνὶ δήμῳ ὅσσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι,
Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
Ἑκόντ'. αὐτὰρ ἔπειτα δόμον ἀλεγυνέμεν δαῖτα,
Ἡμίτεῳ δ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω,
Κέκριστοι μὲν ἔασ' ἐπιτέλλομαι· αὐτάρ οἱ ἄλλοι
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὸν ἐς δόμον κικλά.
Ἐρχησθ', ὄφρα ξείνων σὺν μεγάροις φιλέωμεν.
Μηδὲ πε ἀρνείσθω· κελέσασθε δ' ἠγεῖον ἀοιδὸν
Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς περιδώκεν * ἀοιδὴν
χρ. ἀοι- Τερπνὴν ὅππη θυμὸς ἐποτρύνησιν ἀείδειν.
δὴν, τέρ Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο. βὴ δ' ἄμ' ἕποντο.
πειν Σκηπτοῦχοι· κῆρυξ δ' ἄμ' ἐπήρετο λιγὺν ἀοιδόν.
ὅππη Οἱ μὲν ἔπειτα θοὴν ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,

Ponto pererrato, corpore immortalibus similis.
Sic loquuta incitavit robur & animum singulorum.
Mox verò implebantur hominibus forúmque & sedilia
Congregatis, multi enim admirabantur conspicati,
Filium Laërtæ prudentem, huic certè Minerva
Divinam superinfudit gratiam capitique & humeris,
Et ipsum longiorem & crassiorem reddidit aspectu,
Ut sanè Phæacum omnibus gratus fieret,
Gravisque & venerabilis, & ut perficeret certamina
Multa quibus Phæaces periculum facerent ac Ulysses.
Cæterùm postquam convenerant congregatique erant,
His Alcinous concionatus est & interloquutus :
Audite Phæacum duces atque principes,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
Hospes ille haud scio quisnam errando venit meam domum,
Sive ab Eois sive Hesperijs hominibus,
Deductionem flagitat, & precatur ratum esse,
Nos verò ut antea quidem maturemus deductionem,
Neque enim quisquã alius quicunque meã domũ pervenerit
Hic lugens diu manet propter deductionem,
Sed age navem nigram deducamus in mare divinum
Recentem : juvenes autem duo & quinquaginta
Eligantur è populo quicunque sunt omnium optimi
Ligatis bene omnes ad transtra remis
Exite, cæterum continuò festinate apparare convivium
Ad nostrã domũ profecti, ego autem ritè omnibus præbebo.
Juvenibus verò hæc præcipio : cæterùm illi alij
Sceptrigeri reges ad meam domum pulchram
Veniatis, ut hospitem in regia amplectamur.
Neque quisquam recusset, advocate vero divinum cantorem
Demodocũ : huic quidem deus excellenter dedit cantilenam
Ad oblectandũ, quocunque animus ipsum impulerit canere.
Sic certè loquutus præibat, illi simul sequebantur
Sceptrigeri, præco verò cucurrit ad divinum cantorem :
Juvenes verò electi duo & quinquaginta
Ibant ut præcepit ad littus maris indomiti.
Postò postquam ad navem venerunt atque mare,

Alcinous Phæaces in concione hortatur, ut Ulyssem juvent.

Alcinous parat convivium

Navem quidem ipſi nigram in maris profundũ deduxerunt,
Malúmque impoſuerunt, & vela nave nigra:
Aptarunt autem remos per vincula coriaria
Omnia ut decebat, vela autem alba extenderunt.
Altè vero in humidum hanc protraxerunt, cæterùm poſtea
Feſtinabant ire Alcinoi prudentis in magnam domum.
Implebantur autem porticúſque & ſepta & domus viris
Congregatis, multi autem erant juvenes atque ſenes
Illis verò Alcinous duodecim oves mactavit,
Octo autem albis dentibus ſues, duos flexipedes boves.
Hos excoriabant, apparabántque convivium jucundum.
Præco autem propè venit ducens amabilem cantorem,
Quẽ ſupra modũ Muſa dilexit, dedit vero bonũque malũque
Oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantilenam.
Huic ſanè præco appoſuit ſedem argenteis clavis diſtinctam,
In medio convivantium ad columnam longam nitens.
Ad paxillum autem ſuſpendit citharam ſonoram,
Ipſius ſupra caput, & mõſtrabat quo pacto manibus prẽderet
Præco: juxta autẽ apponebat caniſtrũ pulchramque menſam.
Juxta autem poculũ vini, ut biberet quoties animus juberet:
Illi verò ad edulia parata appoſita manus mittebant.
Cæterum poſtquam potus & cibi cupiditatem expulerunt,
Muſa certè cantorem excitavit ut caneret gloriam virorum,
Cantilena, cujus tunc gloriam ad cœlum latum pervenerat,
Contentionem Ulyſsis & Pelidæ Achillis,
Ut quondam contenderunt deorum in convivio celebri
Vehementibus verbis: rex autem virorum Agamemnon
Gaudebat animo, cum optimates Græcorum contenderent,
Sic enim illi vaticinans prædixerat augur Apollo,
In Pythia divina, quando ingreſſus eſt lapideum limen
Oraculum petiturus, tunc verſabatur ærumnarũ principium
Trojaníſque & Græcis, Jovis magni per voluntatem.
Iſta ſanè cantor cantabat inclytus cæterum Ulyſſes
Purpurea ingenti veſte accepta manibus fortibus
Eam in caput traxit, obtexit autem pulchram faciem,
Reverebatur enim Phæacas ſub ſupercilijs lacrymas ſtillans.
Sed quando deſinebat canens divinus cantor,

Demodocus cantor.

Ulyſſi movetur fletus.

Lacry-

Νῆα μὲν οἵ γε μίλαιναν ἐλὸς βάθος δὲ ἵεσαν,
Ἐν δ' ἱστὸν τ' ἐπέθηντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ.
Ἤρτυναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι
Πάντα κατ' μοῖρον, αἶψα δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῃ θέμενοι γ' ἄεμισαν· αὐτὰρ ἑταῖροι
Βὰν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος εἰς μέγα δῶμα
Πλεῖτο δ' ἄρ' αὐθυμοί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
Ἀγερομέρων, πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,
Ὀκτὼ δ' ἀργοδόοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·
Τοὺς δέρον ἀμφιθέοντες, ἅπον, πυκίνητό τε δαῖτ' ἐράτειλῶ.
Κῆρυξ δ' ἰκέλην ἤλθεν ἀγὸν ἱερήϊον ἀοιδόν,
Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε καὶ ἐσθλόν τε.
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
Τῷ δ' ἄρα πουτύνου θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
Μέσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Καὶ δ', ὡς πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγείην
Αὐτῇ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι
Κῆρυξ· παρ δ' ἐπέθηκε κανοῦν καλήν τε τράπεζαν,
Πὰρ δ' δῖπνα εἴνοτα, πιεῖν θ' ὅτι θυμὸς ἀνώγοι·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείατ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἦντο.
Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀείδεμεναι κλέα ✻ ἀνδρῶν,
Οἴμης τῆς τοτ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺ ἵκανεν·
Νείκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλείδεω Ἀχιλῆος,
Ὡς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Χαῖρε νόῳ ὅτ' ἄρίστευε Ἀχαιῶν δηριόωντε.
Ὡς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν
Χρυσόθρονον· τότε γὰρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλα βλ ῥυλὰς.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄεισε περικλυτός. αὐτὰρ Ὀδυσ.
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσι,
Κεκκιφαλῆς εἴρυσσε, κάλυψε δ' ἠκαλὸ πρόσωπα.
Αἰδὼς γὰρ Φαίηκας, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
Ἦτο ὕπο λήξειεν ἀείδων θεῖος ἀοιδὸς,

Δάκρυ' ὀμορξάμενος, κεφαλῆς ἀπὸ φᾶρος ἕλεσκε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν σπείσεσκε θεοῖσιν·
Αὖτὰρ ὅτ' ἄψ ἄρχοιτο, καὶ ὀτρύνειεν ἀείδειν
Φαιήκων οἱ ἄριστοι (ἐπεὶ τέρπουτ' ἐπέεσσιν)
Αψ Ὀδυσεὺς κὰδ κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκεν.
ἀμ. Αψ Εὐρ' ἄλλας μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα * λείβων,
δέ. Ὀδ. Αλκίνοος δὲ μιν οἶος ἐπέφραδε τ' ἤδε νόησεν,
ἀμ. εἵ- Ἡμενος ἄγχ' αὐτοῦ· βαρὺ γὰρ στεναχοντος ἄκουσεν·
βαν. Αἶψα δὴ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,

Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης,
ἀμ. ἐπι Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ ξυνήορός * ἐστι θαλείῃ·
πειρη. Νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
Πάντων· ὡς κέν τ' ξεῖνος ἑοῖσιν οἴκοθι φίλοισιν,

Οἷσιν δὲ νοήσῃσι, ὅσσον περιγινόμεθ' ἄλλων
Πυξ τε, παλαισμοσύνη τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο·
Κὰδ δ' ὀκ παυσανέλφιν κρέμασε φόρμιγγα λιγεῖαν·
Δημοδόκου δ' ἕλε χεῖρα, καὶ ἔξαγεν ὀκ μεγάροιο
Κῆρυξ· ἦρχε δὴ τοῖς αὐτίκ' ὁδὸν ὣπερ οἱ ἄλλοι
μω Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἀέθλια * θαυμανέοντες.
νέον Βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορήν· ἅμα δ' ἕσπετο πουλὺς ὅμιλος,
τες. Μυρίοι· ἂν δ' ἔσταντο νέοι πολλοί τε καὶ ἐσθλοί.
Ὦρτο μὲν Ἀκρονέως τε, καὶ Ὠκύαλος, καὶ Ἐλατρεύς,
Ναυτεύς τε, Πρυμνεύς τε, καὶ Ἀγχίαλος, καὶ Ἐρετμεύς,
Ποντεύς τε, Πρωρεύς τε, Θόων, Ἀναβησίνεώς τε,
Ἀμφίαλός θ' υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο·
Ἂν δ' καὶ Εὐρύαλος βροτολοιγῷ ἴσος Ἄρηϊ,
Ναυβολίδης θ' ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε.
Πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα·
ἀμύ Ἂν δ' ἔσαν τρεῖς παῖδες * ἀμύμονες Ἀλκινόοιο,
μον. Λαοδάμας θ' Ἁλιός τε, καὶ Ἀντίθεος Κλυτόνεως·
Οἳ δή τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν·
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέταται δρόμος, οἱ δ' ἅμα πάντες
Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο
Τῶν δ' ἦρχε ἔξοχ' ἄριστος ἔην Κλυτόνεως ἀμύμων·
Ὅσσον τ' ἐν νειῷ ἕτερον πέλει ἡμιόνοιϊν,

Τόσσον

Lacrymas abſtergendo, à capite tunicam demebat,
Et poculum rotundum accipiens libabat dijs.
Cæterùm quando rurſus inciperet, & concitarunt ut caneret
Phæacum optimates (quoniam oblectabantur verbis)
Rurſus Ulyſſes capite obvoluto lugebat.
Tum alios quidem omnes latebat lacrymas ſtillans,
Alcinous verò ſolus ipſum cognovit atque animadvertit,
Sedens propè ipſum, graviter autem ſuſpirantem audivit.
Continuò autem Phæacibus ſtudioſis remorum loquebatur,
Audite Phæacum principes atque conſiliarij,
Jam quidem convivio explevimus animum æquali,
Citharáque quæ convivio congruens eſt lauto.
Nunc autem exeamus, & certamina experiamur
Omnia, ut hic hoſpes narret ſuis amicis
Patriam reverſus quantum ſuperemus aljos,
Pugníſque luctáque & ſaltu atque curſu.
Sic certè loquutus præibat, illi verò una ſequebantur:
E palo autem ſuſpendit citharam ſtridulam,
Demodocum verò prehendit manu & eduxit ædibus
Præco, præibat verò ei eandem viam quam & alij
Phæacum optimates, certamina cum admiratione viſuri.
Iverunt autem ad forum, ſimúlque ſequebatur ingens turba:
Infiniti: ſurrexerunt autem juvenes multíque & fortes.
Surrexit quidem Acroneus & Ocyalus & Elatreus.
Nauteúſque Prymneúſque & Anchialus & Eretmeus,
Ponteúſque Proreúſque, Thoon, Anabeſineúſque,
Amphialúſque filius Polinij Tectonidæ.
Surrexit etiam Euryalus homicidæ ſimilis Marti,
Naubolidéſque qui optimus erat ſpeciéque corporéque
Omnium Phæacum, poſt inculpatum Laodamantem:
Surrexerunt tres filij inculpati Alcinoi,
Laodamáſque & Halius & divinus Clytoneus:
Hi certè primùm periculum fecerunt pedibus.
Illis à carceribus extenſus eſt curſus, hi ſimul omnes
Celeriter volitabant pulverem excitantes in campo.
Horum currendo longè optimus erat Clytoneus inculpatus.
Quantum in novali terminus ſolet eſſe mularum.

Alcinous hortatur Phæaces ad certamen.

Certamen curſus, & cætera.

Tantũ præcurrens ad populũ venit, alij vero relinquebantur:
Alij verò moleſtè lucta periculum fecerunt.
In hac rurſus Euryalus vicit omnes optimates,
Saltu verò Amphialus omnium optimus erat.
Diſco autem omnium fortiſsimus erat Elatreus.
Pugna rurſus Laodamas eximius filius Alcinoi.
Cæterum poſtquam omnes oblectarunt animũ certaminibus
His certè Laodamas interloquutus eſt filius Alcinoi.
Agite amici, hunc hoſpitem rogemus ſi quod certamen
Et ſcit & didicit, indole ſanè non ignavus eſt,
Vel fœmoribus vel cruribus & utraque manu deſuper,
Cervicéque firma ingens robur, neque ullo modo juventute
Eget, ſed malis debilitatus eſt ærumnis.
Non enim ego exiſtimo pejus aliud mari
Ad hominem debilitandum, etiam ſi valdè fortis ſit.
Hunc rurſus Euryalus excepit dixítque,
Laodama, ſanè hunc ſermonem decenter dixiſti.
Tu ipſe nunc provoca vadens & conveni ſermone.
Cæterùm poſtquam hoc audivit eximius filius Alcinoi,
Stetit in medium profectus & Ulyſſem alloquutus eſt.

Laodamas provocat Ulyſſem ad certamen.

Huc age & tu hoſpes pater, fac periculum certaminum,
Si aliquod fortaſsis didiciſti, cõvenit enim te ſcire certamina
Neque enim major gloria hominis, quoad fuerit,
Quam cùm pedibus ſtrenuus eſt & manibus ſuis.
Sed age tenta, pelle autem mœſtitiam ex animo.
Tibi verò profectio non diutina aberit, ſed tibi jam
Et navis deducta eſt, & præparati ſunt ſocij.
Hunc excipiens alloquutus eſt prudens Ulyſſes,
Laodama, quid me iſta jubetis illudentes?
Dolores mihi etiam magis in præcordijs quam certamina,
Qui anteà valdè multa paſſus ſum, & multa pertuli:
Nunc verò in veſtro conſeſſu reditu indigens
Sedeo, precans regémque omnémque populum.

Euryalus Ulyſsi indignatus.

Huic rurſus Euryalus reſpondit, objurgavitque palam:
Minimè te hoſpes gnaro viro aſsimulo
Certaminum, qualia multa inter homines ſunt:
Sed huic, qui ſimul navi tranſtrata frequentans

Princeps

Τόσσον ὑπὲκ σφῶϊν λαὸς ἴκαθ', οἳ δ' ἐλίποντο.
Οἳ δ' πτελεσμοσύνῃς ἀλιγυντῆς πειρήσαντο·
Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπικμήσατο πάντας ἀρίστους·
Ἄλμοπι δ' Ἀμφίαλος πάντων σφῶϊν ἀρίστεος ἦεν·
Δίσκον δ' αὖ πάντων σφῶϊν περίτρεσε θ' ἦεν Ἐλατρεύς,
Πὺξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς πατὴρ Ἀλκινόοιο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἐτέρφθησαν φρένα ἀέθλοις,
Τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη πατὴρ Ἀλκινόοιο,
Δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα εἴ τιν' ἄεθλον.
Οἰδέ τι κῆ δεδάηκε· φυὴ γε μὰν ἔ κακός ἐστι,
Μηρούς τε κνήμας τε, κῆ ἄμφω χεῖρας ὕπερθεν
Αὐχένα τε στιβαρὸν, μέγα τε σθένος, ἠδέ τι ἥβης
Δευέται, ἀλλὰ κακῇσι ζωστήρῃσι πολέσσιν.
Οὐ γάρ ἐγωγέ τι οἶδα κακώτερον ἄνδρα θαλάσσης.
Ἀνδρί τε συζώειν, εἰ κῆ μάλα καρτερὸς εἴη.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Λαοδάμα, μάλα τῆνο ἔπος κ' ἀγάσαιο ἕκαστα·
Αὐτὸς γὰρ σφῶϊ κάλεσσον ἰὼν, κῆ πέφραδε μῦθον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς πατὴρ Ἀλκινόοιο,
Στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν κῆ Ὀδυσῆα προσέειπεν,
Δεῦρ' ἄγε κῆ σὺ ξεῖνε πάτερ πείρησαι ἀέθλων,
Εἴ τινά που δεδάηκας· ἔοικε δὲ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
Οὐ μὰν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κε ἦσιν,
Ἢ ὅσ' ποσσὶ τε βίῃσι κῆ χερσὶν ἐῇσιν.
Ἀλλ' ἄγε πείρησαι, ζκίδνασον δ' ἀπὸ πένδα θυμοῦ.
Σοὶ δ' ὀδὸς ἐκ τῆσδ' ἐπὶ δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλά τοι ἤδη
Νῆάς τε κατείρυσαι, κῆ ἐπιπτῆτες ἠσὶν ἑταῖροι.
Τὸν δ' αὖ πολυμήδεα θεοειδὴς πολύμητις Ὀδυσ.
Λαοδάμα, τί μοι ζωὸν κελεύετε κερτομέοντες;
Κήδεά μοι κῆ μᾶλλον σὺν φρεσὶν ἢ ἆεθλοι,
Ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλ' ἐπαθον, κῆ πολλ' ἐμόγησα·
Νῦν δ' μεθ' ὑμείτερον ἀγῶνα τόδε γε καθίζω
Ἥμενος, λιστὸς δὲ βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον
Τὸν δ' αὖ Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, νείκεσέ τ' ἄντην.
Οὐ γάρ σ' ἐδέ ξεῖνε δαήμονι φωτὶ ἐίσκω
Ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνδράσι πέλλοντας.
Ἀλλὰ τῷ ὃς δ' ἄμοχθος ἐπὶ πολυκλήϊδι ναιήσι

Ἀρχὸς ναυάων, οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν,
χρ. ἐπὶ- Φόρτα τε μνήμων, καὶ * ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων,
φροφος Κερδέων δ' ἀρπαλέων, ἠδ' ἀθλητῆρι ἐοικὼς.
Τὸν δ' ἂρ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
5 Ξεῖν', ἠ μάλα δὴ ἔοικας ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἐοικὼς.
χρ. θεοὶ Οἵτινα μὲ πάντεσσι * θεὸς χαρίεντα δίδωσιν
χαρ. δι- Ἀνδράσιν, ἠὲ τοκῆα φυὴν, ἠὲ καὶ ὀπτεύειν, ἠὲ καὶ ἀγορεύειν.
δοῦσι Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἐπισσεύῃσι. οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
10 Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δ' ἰπτέεται ἀγρομένοισιν·
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς εἰσορόωσιν.
Ἀλλ' δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·
χρ. ἀμ- Ἀλλ' ἔοι χάρις * ἀμφιπεσεῖται φρεσὶν ἐπίσσιν.
φι- 15 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀεικέα πὰρ πέλει, οὐδέ κεν ἄλλως
πεισιτρέ Οὐδὲ θεὸς τεύξειε· νόος δ' ἀκέρσιός ἐσσι.
φιται Ὡς εἶπὼν ἀκτῖ κύσμην· ἐκ δ' ἔγχος ἀείρας,
Εἶπον ἀκτῖ κύσμην· ἐκ δ' ἔγχος ἀείρας,
Ὡς σὺ γε μυθέαι, ἀλλ' ἐν πρέπτοισιν ἐοῖσι
20 Ἐμβάμεν, ὄφρ' ἤδη τε πεπείσεαι χρσί τ' ἰμῆσι.
Νῦν δ' ἔγνωμαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, πολλὰ μὲν ἔτλαμ.
Ἀνδρῶν τε πτολίεθρα ἀλιγκιὰ τε κύματα πείρων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς, κακὰ πολλὰ παθὼν, πειρήσομ' ἀέθλων,
Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.
25 Ἠὲ, καὶ αὐτῷ φάρει αἰπαίξας λαῶν δίσκον
Μείζονα καὶ παχύτερ, στιβαρώτερον ἠὲ ὀλίγον περ
Ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι.
Τόν ῥα περιρρίψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
Βόμβησεν δ' λίθος· δ' ἐπέπταξαν ποτὶ γαίῃ
30 Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
Λᾶας ὑπαὶ ῥιπῆς· ὁ δ' ὑπερίζητο σήματα πάντων,
Ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός, ἵησιν δ' τέρματ' Ἀθήνη
Ἀνδρὶ δήμιος εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε.
Καί κ' ἀλαοὶ τοι ξεῖνε μεμιλήκοις τὸ σῆμα
35 Ἀμφαφόων· ἐπεὶ οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτον σὺ δήσεαι τόνδε γ' ἄεθλον·
Οὔτις Φαιήκων τόνγ' ἵξεται, δ' ὑπερήσει.

Ὡς φάτο·

Princeps est nautarum, qui negotiatores sunt,
Vecturæque memor & speculator est viaticorum,
Lucríque rapacis, non Athletæ similis.
Hunc torvè intuitus alloquutus est prudens Ulysses, Vlysses importũ
Hospes, non honestè dixisti: pro torvo viro similis es,
Ex æquo non omnibus dij munera dederunt ne Rurys le sue- cenſet.
Viris, neque indolem, neque prudentiã, neque eloquentiam,
Alius quidem forma inferior est vir.
Verùm deus formam verbis ornat, alij verò ipsum
Oblectati aspiciunt, hic verò securè loquitur
Modestia dulci, eminet autem congregatis:
Incedentem autem per urbem veluti deum suspiciunt.
Alius autem rursus forma quidem similis dijs:
Sed non ei gratia data est sermonibus.
Sic & tibi species quidem decora, neque aliter
Neque deus fingeret, mente autem imperitus es:
Lacessisti mihi animum in præcordijs charum,
Loquutus non ut decet, ego verò non ignarus certaminum,
Ut tu loqueris verùm inter primores puto
Esse, donec juventa fretus eram & manibus meis:
Nũc autẽ occupor ærũnis & doloribũs: multa enim passus sũ
Virorúmque bella sævósque fluctus penetrans.
Sed etiam sic valdè multa passus experiar certamina:
Mordax est enim sermo, irritasti autem me sic loquutus.
Dixit sanè & cum ipsa veste impetũ faciens prendit lapidem
Majorem & crassiorem, firmiorémque paululum Vlysses disco omnes superat.
Quàm quali Phæaces ludere solebant invicem,
Hunc circumrotatum misit valida à manu:
Insonuit autem lapis, procubuêre autem ad terram
Phæaces longis remis utentes navigandi periti viri,
Lapidis sub impetu. hic subtervolavit signa omnium
Leviter currens à manu: fixit verò signum Pallas
Viro corpore assimilata, verbúmque dixit & locuta est,
Etiam cæcus tibi hospes posset discernere signum
Palpitando, quandoquidem neutiquã mixtũ est multitudini.
Sed longè primum: tu autem confide utique certamine,
Nullus Phæacum ad hoc perveniet neque transmittet.

Sic

Sic ait: gavisus autem est prudens Ulysses
Gaudens eo quod socium benignum vidisset in certamine.
Et tum leniùs Phæacas allocutus est,
Hunc nunc assequimini juvenes brevi denuò alium
Me missurum esse talem puto, aut adhuc longiorem.
Ex alijs quemcunque cor animúsque invitat,
Huc agè periculum faciat, quoniam me irritastis valdè.
Aut cestu, aut lucta, aut cursu nulli invideo
Omnium Phæacum præter ipsum Laodamantem,
Hospes enim mihi ille est, quis cum amico pugnaret?
Insipiens ille & nullius precij est vir,
Quicunque cum hospite contentionem obtulerit certaminũ
Populo in alienigeno, & suipsius omnia pertubat.
Aliorum utique nullum reijcio neque despicio,
Sed volo scire & periculum facere palàm. (na sunt,
Vlyssis perhia. In omnibus nõ ignavus sũ inter homines quotquot certami-
Benè enim arcum novi benè politum tractare:
Primus virum contingerem sagittans in turba
Virorum hostilium: etiam si valdè multi socij
Juxta astent; & arcum tendant in virum,
Solus autem me Philoctetes vincebat arcu
Populo in Trojanorum quoties sagittabamus Græci.
Aliorum me puto longè eximium esse,
Quales nunc mortales sunt in terra pane vescentes,
Cum viris autem priscis contendere haud volo,
Neque cum Hecule, neque cum Euryto Oechalienſi,
Qui etiam cum dijs contendebant de arte sagittandi,
Jamque etiã statim mortuus est ingés Eurytus, neque ad se-
Pervenit in ædibus: iratus enim Apollo (nectutem
Occidit, eò quòd ipsum provocaverat ad certamen arcuum.
Hasta autem jaculor quantum nullus alius quisquam sagitta:
Solis timeo pedibus ne aliquis me superet
Phæacum: nimiùm enim malè domitus sum
Fluctibus in multis, quoniam minimè vectura ad navem
Erat sufficiens: ideòque mihi chara genua soluta sunt.
Alcinous Vlyssi loquitur Sic ait, illi verò omnes quieti fuerunt silentio:
Alcinous autem ipsum solus respondens alloquutus est,

Hospes

Ως φάτο· γήθησεν ϳ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς;
Χαίρων οὐδ' ἐπέεσσι ἐπιπτερόεσσι προσηύδα·
Καὶ τότε κουφότεραι πετετῶνται Φαιήκεσσι,
Τῶν νωϊ ἀφίκεσθαι νέεσθαι τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
Ἤσειν ἢ τοσσῶνδε ὀΐομαι, ἢ ὑπὲρ μῶσσον.
Τῶν δ' ἄλλων ὅππα κραδίη θυμός τε κελεύει.
Δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω· ἐπεὶ μ' ἐχολώσατο λίην,
Ἠ νύξ, ἠὲ πάλη, ἢ καὶ ποσίν, ὑπὲρ μεγαίρω
Πάντων Φαιήκων, πολλὸ γ' αὐτῆ Λαοδάμαντος.
Ξείνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντα μαχοίτο;
Ἀφρων δὴ κεῖνός γε καὶ ὑπερβασὶς πάλῃ ἄνηρ,
Ὅς τις ξεινοδόκον ἐελδόμενον σεφίζηται ἀέθλων
Δήμου τὸ ἀλλοδαπῷ· ἓο τ' αὐτῆ πάντα κολεύει.
Τῶν δ' ἄλλων ἄσχ' πιν' ἀναίνομαι, ἠδ' ἀζηχέζω,
Ἀλλ' ἰθέλω ἐσθλὸν καὶ περηθήμεναι ἄντιον.
Πάντα γὰρ ἠπιόν εἰμι μετ' ἀνδράσιν ὅστις ἄεθλος.
Εὖ μὲν τόξον οἶδα ἰδυῖσιν ἀμφαφάασθαι·
Πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι ὀϊστεύσας σὺν ὁμίλῳ
Ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑπαῖεσι
Ἀγχοῦ σὺν φωτῆσιν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν.
Οἶος δὴ μοι φιλοκτήτης ἀπεκρίνατο τόξῳ
Δήμου σὸν Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί·
Τῶν δ' ἄλλων ἐμὶ φημι πολὺ σφωϊέστερος εἶναι,
Ὅσσοι νῦν βροτοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Ἀνδράσι δ' οὐ σφωϊστὶ ἐριζέμεν ἠκὲ ἐθέλήσω,
Οὔθ' Ἡρακλῆϊ, οὔτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιῆϊ,
Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον σφὲ τόξων.
Τῷ ῥα καὶ αὐτὼ ἔπαυεν μίγας Εὔρυτος, κὰδ' ἐπὶ γῆρας
Ἴκετ' ἐπὶ μεγάροισι· χολωσάμενον γὰρ Ἀπόλλων
Ἔκτανεν, οὕνεκα μιν σφωϊκαλίζετο τόξασζαι.
Δευρὶ δ' αὖ σφωϊστὶ ζω ὅσσον ἐκ ἄλλος τις ὀϊσῶ.
Οἴοισιν δαίδικας ποσὶν μάπτω με παρέλθῃ
Φαιήκων· λίην γὰρ ἀμείλιχος ἐδμεμάασθαι
Κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ ἠ κραδίη κῦ νῆας
Ἠνιπιστενός· τῷ μοι φίλα γύῖα λέλυνται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἰάνοντο σιωπῇ·
Ἀλλοπρόσ' δὴ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπε,

Κλῦ',

Ζεῦ, ἐπεὶ ἦ κ' ἀχέεσκε μετ' ἠρῖν ζωὸς ἀγορεύειν,
Αλλ' ἐφίλεις αἰεὶ σὸν φαεσίμβροτον ἠῦτε ὀπηδὸν,
Χώομαι ὅττι σ' ἕτος αἶψα σὺ αὖτις ὤφασας
Νόστιον, ὡς ἂν σὸν ἀριστῆα βεβρῶτος ἔ τις ὀΐοιτο,
Ος τις ἐπίσταιτο ἦσι φρεσὶν ἀρτια βάζειν.
Αλλ' ἄγε, νῦν μοίβην ξυνίει ἔπος, ὄφρα κ' ἄλλῳ
Εἴπῃς ἠρώων, ὅτε κεν ζοὶς σὺν μεγαθύμοισι
Δαινυῖ' ἀφθίτῳ σῆ τ' ἀλόχῳ καὶ ζοῖσι τέκεσσιν,
Ημεταρὴς ἀρετῆς μεμαυῖῳ, οἷα καὶ ἡμῖν
Ζεὺς ἐπὶ ἔργα πίθησι Δαμεσσάμενός γε ἑκάστῳ,
Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταὶ,
Αλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι,
Αἰεὶ δ' ἠῖν δαὶς τε φίλη κίθαρίς τε, χοροί τε,
Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί.
Αλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι,
Παίσατε· ὡς κ' ὁ ξεῖνος ἑὰς ἀγορήσεται οἴσι φίλοισιν,
Οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγινόμεθ' ἄλλων
Ναυτιλίῃ καὶ ποσὶ καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ.
Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα κιὼν φόρμιγγα λιγείαν
Οἰσέτω, ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
Ως ἔφατ' Αλκίνοος θεοείκελος· ὦρτο δ' ἀκήρυξ,
Οἴσων φόρμιγγα λιγυρὴν δώματα ἐν βασιλῆος.
Αἰσυμνῆται δ' κρίτοι σύνιες πάντες ἀνέσαν
Δήμιοι, οἱ κατ' ἀγῶνας ἐϋπρήσσοντες ἴκοντο.
Λείηναν δ' χορὸν, καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων φόρμιγγα λιγείαν
Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀοιδοὶ
Πρωθήβαι ἵσαντο, δαήμονες ὀρχηθμοῖο
Πέσβαλον δ' χορὸν θεῖον ποσίν. αὐτὰρ Οδυσ.
Μαρμαρυγὰς ἤνεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δ' θυμῷ.
Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν
Αμφ' Αρεος φιλότητος ἐϋστεφάνου τ' Αφροδίτης,
Ως τὸ πρῶτα μίγησαν ἐν Ηφαίστου δόμοισι
Λάθρῃ· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἤγχυσε καὶ εὐνὴν
Ηφαίστοιο ἄνακτος ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
Ηλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότητι.
Ηφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε,

Hospes quandoquidem non ingrata inter nos concionaris,
Sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te sequitur,
Iratus, quòd tē ille vir in certamine astans
Objurgavit, cùm tuam virtutem mortalis nemo vituperet,
Quicunque scit suo judicio commoda dicere.
Sed agè nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
Dicas heroum, quando tuis in ædibus
Epulaberis apud tuam uxorem & tuos liberos,
Nostræ virtutis memor, qualia etiam nobis
Jupiter opera imposuerit, perpetuò jam inde à majoribus
Non enim pugiles sumus inculpati, neque luctatores.
Sed pedib. celeriter possumus currere, & navib. optimi sumus.
Semper autē nobis conviviumque gratū citharáque chorique
Vestésque mutatoriæ lavacráque calida & cubilia.
Sed age Phæacum saltatores quotquot optimi,
Ludite: ut ille hospes dicere queat suis amicis
Domum reversus quantum superemus alios
Arte navigandi, & pedibus, & saltatione, & cantu.
Demodoco vero aliquis statim profectus citharam sonoram
Afferat, quæ alicubi jaceat in nostris ædibus.
Sic ait Alcinous speciosus: surrexit autem præco,
Laturus citharam suavem domo ex regis.
Sorte electi autē præsides ludorū novem omnes surrexerunt
Publici, qui in certamine administrabant singula:
Planum faciebant chorum, pulchrè latum fecerunt ludum.
Præco autem propè advenit ferens citharam sonoram
Demodoco, ille autē deinde ibat in mediū: circa autē juvenes
Jam pubescentes stabant docti saltatione,
Quatiebant autem divinum chorū pedibus cæterū Ulysses
Micationes admirabatur pedum obstupescebat autem animo.
Cæterum ipse citharœdus incepit pulchrè canere
De Martis amore, pulchréque coronatæ Veneris,
Ut primùm commixti fuerint in Vulcani domo
Clam: plurima autem dedit, lectum deturpavit & cubile
Vulcani regis: statim illi nuncius venit
Sol, qui ipsos cognovit commixtos amore.
Vulcanus autem ubi acerbum sermonem audivit,

Demodocus canit fabulam de Veneris & Martis amplexu

Festi-

Festinabat ire ad officinam, mala animo profundè cogitans,
Imposuit incudis impositorio magnā incudē, cudit autē vi-
Infrangibilia, insolubilia ut firmiter illic manerent. (cula.
Cæterùm postquam struxit dolum iratus Marti,
Festinabat ire in thalamum, ubi chara cubilia stabant,
Circumfudit lecti è fulchris vincula circulo undique.
Diligenter autem supernè è trabe effusa erant,
Perinde atque tela araneæ subtilis, quæ nemo videre queat
Neque ex dijs beatis: sic enim dolosa fecerat:
Cæterùm postquam omnem dolum circa lectulum fecit,
Simulabat se ire in Lemnum pulchrè fabricatum oppidum,
Quod illi terrarum multò charissimum est omnium.
Neque cæcā speculationem tenuit aurato freno utens Mars.
Ut vidit Vulcanum inclytum arte seorsum euntem,
Festinabat ire ad domum inclyti Vulcani,
Cupidus amoris pulchrè coronatæ Veneris,
Illa verò jam recens à patre præpotente Jove
Veniens desedit, ille verò intra domum erat,
Illiúsque manū inseruit, verbūque dixit atque compellavit,
Agè chara ad lectulum divertamus dormituri,
Non enim amplius Vulcanus domi est, sed alicubi
Proficiscitur in Lemnum ad Sintias barbaros.
Sic ait: huic gratum videbatur dormitare.
Illic in lectulū ut conscenderunt, dormierunt: vincula autem
Fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani.
Neque ullo pacto movere membra poterāt neque assurgere.
Et tùm certè agnoverunt non amplius effugia patere.
E propinquo autem venit inclytus Vulcanus,
Retrò reversus antequam ad Lemni terram veniisset.
Sol enim illi custodiam habuit, dixitque orationem,
Festinabat ire ad domum charo afflictus pectore
Stabat in vestibulo: ira autem ipsum vehemens cœpit,
Horrendum autem clamavit, audiréque fecit omnes deos,
Jupiter pater, atque dij beati alij semper viventes,
Venite ut opera ridicula & non tolerabilia videatis,
Ut me claudus qui sim, Jovis filia Venus
Semper de honestet, amat autem pernicioſum Martem,

Eò

Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκειῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
Ἐνθ' ἔβη· ἐκμνήσατο μέγαν ἄκμονα, κόπτε δ' ἀκμάς
Ἀρμήκεας, ἀλύτους, ὄφρ' ἐμπεδὸν αὖ μόρσιμον
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε δόλον κηλωμενάων Ἄρει,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δίσκματα κύκλα ἀπάντη·
Πολλὰ δ' ἐκ κεφαλῆς ἐλελαθρόφιν ἐξεκίχωνα
Ηὔτ' αἰχνία λεπτά, τά κ' ἠέπιος ἀνὴρ ἴδοιτο
Οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
Εἶσιτ' ἴμεν ἐς Λῆμνον ἐυκτίμενον πτολίεθρον,
Ἠοῖ γαιάων πολὺ φίλτατ' ἐστὶν ἀπασέων,
Οὐδ' ἀλαοσκοπίῃ εἶχε χρυσολίθου Ἄρεως,
Ὡς ἴδεν Ἡφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κιόντα·
Βῆ δ' * ἴμεν αὖθις δῶμα περικλυτὲ Ἡφαίστοιο,
Ἰχνεύων φιλότητος ἐϋστεφάνῳ Κυθερείης,
Ἧστ' νέον αὖθι παρῆν ἐλεύθιος Κρονίωνος
Ἐρχομένῃ κατ' ἄρ' ἵζε, ὁ δ' αὖτω δάμνατο ἧϊ.
Εὖτ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Δεῦρο φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γάρ πω τόσσον Ἡφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἤδη
Οἴχεται ἐς Δῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.
Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι.
Τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δαιμὼν
Τοχῆιστος ἔχωτο πολύφρονος Ἡφαίστοιο.
Οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἐδύνατο, τόσσον ἀνάειρεν·
Καὶ τότε δὴ γίνωσκον ὅτ' ἐκ ἔπι φυκτὸς πέλοντες,
Ἀγχέμολον δ' σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Αὖτις ἀπαντρίψας πρὶν Λήμνιον γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἠέλιος γὰρ οἱ ζαφελῶ ἴχνι', αἴτ' τι μῦθον.
Βῆ δ' ἴμεν αὖθις δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ·
Ἕστη δ' ἐπ' οὐδὸν ἐρύσσας· χόλος δέ μιν ἀμφιπύρεε,
Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἀνὰ δὲ μάκαρσι θεοῖσι,
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Δεῦθ' ἴτε ἵνα γέλαστε κἠ ἐπιφυλὸν ἴδηαθε.
Ὡς ἐμὲ χωλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Αἰὲν ἀτιμάζει φιλέει δ' ἀίδηλον Ἄρηα·

Οὔτεχ' ὁ μὲν, κηλὸς τε κὴ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
Ἠπεδανὸς γενόμην. αὐτὰρ ἔπ μοι αἴτιος ἄλλος,
Ἀλλὰ τεκὴν δύω· τὼ μὲν γείνατο ὄφιλλον.
Ἀμ' ὄψιθ' ἵνα τώ γε καθεύδετον ἐν φιλότητι,
Εἰς ἐμὸν δίμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὀρόων ἀκαχήμην.
Οὐ μὲν σφας ἐτ' ἔολπα μενεμβαί γε κείειν ἔτι.
Καὶ μάλα περ ξῆ φιλέοντε. πάρ' ἐκ ἐθελήσετον ἄμφω
Εὔδειν· ἀλλά σφωε δόλος κὴ δεσμὸς ἐρύξει,
Εἰσόκε μοὶ μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἐεδνα
Οσσά οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης·
Οπλίσκοι οἱ καλὴ ἐγγαίτηφ, ἀπὲρ ἐκ ἐχέμυκας.
Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἀγάερντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
Ηλθε Ποσειδάων γαιήοχος, ἦλθ' ἑρμείης,
Ἑρμείας, ἦλθεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Θηλύτεραι ἧ θεαὶ μὲν οὐ δόσαν οἴκοι ἐκάστη.
Ἔστεν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ δωτῆρες ἐάων·
Ασβεστος δ' ἄρ' ὑπῶρτο γέλως μακάρεσσι θεῖσι,
Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστου.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκε ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Οὐκ ἀρίτε κακὰ ἔργα· πιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν·
Ως κὴ νῦν Ἥφαιστος ἰὼν βραδὺς εἷλεν Ἄρηα,
Ωκύτατον ὥς ἐόντα θεῶν οἳ Ὀλυμπον ἔχουσι,
Χωλὸς ἐὼν, τέχνῃσι· τὸ κὴ μοιχάρι' ὀφέλλει.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἑρμείην ἧ προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Ἑρμεία Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἐάων,
Ἦ ῥά κεν ἐν δεσμοῖσι θέλοις κρατερῆσι πεδηθεὶς
Εὕδειν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργειφόντης,
Αἴθ' ταῦτα γένοιτο ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἀπόλλον.
Δεσμοὶ μὲν τρὶς τόσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν,
Ὑμεῖς δ' εἰσορόωτε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι,
Αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
Ως ἔφαθ'. ἐν ἧ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, λίσσετο δ' αἰεὶ
Ἡφαιστον κλυτοεργὸν ὅπως λύσειεν Ἄρηα.
Καί μιν φωνήσας ἔπτα πλείοντα προσηύδα,

Αὖτον·

Eò quòd ille quidem pulcher & sanus pedibus, sed ego
Imbellis factus, cæterum neutiquam mihi causa alia est,
Quàm parentes duo, qui non genuisse debebant.
Sed videte ut illi dormiunt in amore,
Uno conscenso lecto, ego autem aspiciens tristor.
Non quidem illos amplius spero paululum latere velle sic.
Quantumvis multùm se amant: non statim volent simul
Dormire, sed ipsos dolus & vinculum detinebit,
Donec mihi omnem pater retribuat dotem,
Quantam illi præbui impudentem ob puellam:
Quod illi pulchra filia, cæterùm neutiquam pudica.
Sic ait, ipsi congregati sunt dij æream in domum.
Venit Neptunus terræ quassator, venit & valdè utilis
Mercurius, venit autem rex jaculator Apollo,
Fœminæ autem deæ manebant pudore domi singulæ,
Stabant autem in vestibulo dij datores bonorum.
Immensus autem risus excitatus est dijs beatis,
Artes inspicientibus prudentis Vulcani.
Tum verò quispiam dicebat videns in proximum alium.
Non rectè succedunt mala opera, assequitur tardus celerem,
Ut nunc Vulcanus cum sit tardus cepit Martem,
Qui est velocissimus deorum, qui Olympum tenent,
Claudus inquam technis: propter quòd & pœnam auget.
Sic illi quidem talia invicem dicebant.
Mercurium autem alloquutus est rex Jovis filius Apollo,
Mercuri Jovis fili internuncie, dator bonorum,
Num certè in vinculis velles fortibus compressus
Domire in lectulo, juxta auream Venerem?
Huic respondit continuò internuncius Mercurius,
Utinam hoc fieret ô rex jaculator Apollo.
Vincula quidem ter tantùm infinita circumfusa essent,
Vos autem videretis dij omnésque deæ.
Nihilominus vellem dormire apud auream Venerem.
Sic ait, risus autem excitatus est immortalibus dijs.
Neque Neptunum risus tenebat, precabatur autem sempet
Vulcanum inclytum artificem ut solueret Martem
Et ipsum allocutus verba alata dicebat,

Solve, ego autem idipsum promitto (ut tu jubes)
Soluturum esse decentia omnia inter immortales deos.
Hunc rursus allocutus est inclytus artifex Vulcanus,
Ne me Neptune terræ quassator hæc jubeas:
Miseræ pro miseris etiam sponsiones ad spondendum,
Quo pacto ego te vincire possum inter immortales deos
Siquidem Mars abierit, debito & vinculis evitatis?
Hunc rursus alloquutus est Neptunus terræ quassator,
Vulcane etiam si Mars debitum renuens
Abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.
Huic respondit continuò inclytus Vulcanus,
Non licet neque decet, tuam orationem abnuere.
Sic locutus, vincula soluit robur Vulcani,
Illi postquam é vinculis soluti sunt fortibus existentibus
Statim impetu facto, ille quidem in Thraciam descendit.
Illa verò ad Cyprum pervenit ridens Venus,
In Paphum, ubi illi lucus aráque thure odorata
Hîc autem ipsam Gratiæ lavarunt & unxerunt oleo
Immortali, ut deos decet immortales:
Vestes autem induebant desiderabiles, visu suspiciendas.
Hæc certè cantor cantabat inclytus, cæterum Ulysses
Oblectabatur mente sua audiens, atque etiam alij
Phæaces longorum remorum, navibus inclyti viri.
Alcinous autem Halium & Laodamantem jussit
Solos tripudiare, quoniam ipsis nemo contendebat.

Ludus pilae. Hi igitur postquam pilam pulchram in manibus acceperunt
Purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens,
Hanc alter jaciebat ad nebulas umbrosas
Flexus retrò, alter autem à terra in altum elevatus,
Facilè accipiebat antequam pedes ad pavimentum venirent.
At postquam pilæ in rectum periculum fecerunt,

Saltatio. Saltaverunt postea in terra alma
Frequenter alternantes, juvenes autem applaudebant alij.
Stantes in certamine: multus autem strepitus ortus est.
Jam tunc Alcinoum alloquutus est strennus Ulysses,
Alcinoe rex, omnium clarissime populorum,
Certè pollicitus es tripudiatores esse optimos,

Profe-

Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπέχομαι (ὡς σὺ κελεύεις)
Πᾶσιν ἄμωμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύκλυτος Ἀμφιγυήεις,
Μή μοι Ποσειδάων γαιήοχα τοῦτα κέλευε·
Δειλαί τοι δειλῶν γε κῆ ἐγγυαλίξασθαι.
Πῶς ἂν ἐγώ σε δέσιμοι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Εἰκὼν Ἄρηι εἴχεται χρείῳ κῆ δεσμὸν ἀλύξας;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων εὐοπίχθων,
Ἥφαιστ', εἴπερ γάρ κεν Ἄρης χρεῖῳ ὑπαλύξας
Οἴχηται φεύγων, αὐτός τοι ἐγὼ τίσω τίσιν
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύκλυτος Ἀμφιγυήεις,
Οὐκ ἔσ' οὐδὲ ἔοικε πιθέσθαι ἔπος ἀρνήσασθαι,
Ὡς εἰπὼν, * δεσμὸν ἀνίει μέγα Ἡφαίστοιο.
Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν δεσμοῖο λύθεν κρατεροῦ ᾧπερ ἐόντε,
Αὐτὰρ ἀναΐξαντε, ὁ μὲν Θρηϊκίηνδε βεβήκει,
Ἡ δ' αὖρα Κύπρονδε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἐς Πάφον. ἔνθα δέ οἱ τέμενός τε βωμός τε θυήεις·
Ἔνθα δέ μιν Χάριτες λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
Ἀμβροσίῃ, οἷα θεοῖς ἐπινήνοθεν αἰὲν ἐόντας·
Ἀμφὶ δ' ἕσσαντο εἵματα ἔργα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε πολύκλυτος, αὐτὰρ Ὀδυσ-
Τέρπετ' ὁρῶν φρεσὶν ἦσιν ἀκούων. ἠδὲ καὶ ἄλλοι
Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
Ἀλκίνοος δ' Ἀλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευεν
Μοῦνοι ἀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφίσιν οὔτις ἔριζεν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν κοίλῃ μετὰ χερσὶ ἔλοντο
Πορφυρέην, τὴν σφιν Πόλυβος ποίησε δαίφρων,
Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα,
Ἰδνωθεὶς ὀπίσω, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθείς,
Ῥεῖα διαμπερὲς ἕστασ', ἅτερος ποσὶν ἥδρας ἐπιβάς.
Αὐτὰρ ἐπηδὴν ἡ σφαῖρα ἀνιδρωὼ πέφησαντε,
Ὀρχηθμῷ δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ
Ταρφέ' ἀμειβομένω. κῦδος δ' ἐπελήκεον ἄλλοι
Ἐσθλοὶ κατ' ἀγῶνα· πολὺς δ' ὑπὸ * κόπτετο δαπὸς ἐρέτῃς.
Δὴ τότ' ἄρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε δῖος Ὀδυσ-
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ἦ μὲν ἀπειλήσας βπτέρμονας εἶναι ἀέθλους,

Ἡ δ' ἄρ' ἐτοίμα τέτυκτο σίδας μ' ἔχει εἰσοροῶσαν,
Ὡς φάτο, γήθησεν δ' ἱερὸν μῦθον Ἀλκινόοιο·
Αἶψα γ' Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οξεῖνος μύλα μοι δοκέει πιπυσθήμεν εἶναι·
Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήιον ὡς ἐπιφρές.
Δώδεκα γὰρ κατ' δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
Ἀρχοὶ κραίνουσι, τεοσκαδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
Τῶν οἱ ἕκαστος φᾶρος ἐϋπλυνέες, ἠδὲ χιτῶνα,
Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐυεργέος ἁπτὸν ἑκάστου.
Αἶψα γ' πάντα φέρωμεν ἀολλέα, ὄφρ' ἐνὶ χερσὶ
Ξεῖνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἴη χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
Εὐρύαλος δ' οἱ ἔπειτα ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι
Καὶ δώρῳ, ἐπεὶ οὔ τι ἔπος γ' μύθοισιν ἔειπεν.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήινεον, ἠδ' ἐκέλευον·
Δῶρα δ' ἄρ' οἱ σύμβουλον ἀγεῖσθαι κήρυκα ἔκελσε.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε,
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀγλαΐζεαι λαῶν,
Τοι γὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι ὡς σὺ κελεύεις,
Δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἔπι κώπη
Ἀργυρέη, κολεὸν δ' ἐλεφαντόδετον ἔασιν
Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ θέτ' ξίφος ἀργυρόηλον,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται
Δηϊόν, ἄφαρ τό φέροιεν ἀνήνεμοι ἅρπυιαι·
Σοὶ δ' θεοὶ ὄλβον τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἱκέσθαι
Δοῖεν· ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Καὶ σὺ φίλος μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν·
Μηδέ ποτε ξίφεος γε ποθὴ μετόπισθέ γένοιτο
Τάχτε δὴ μοι δῶκας ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
Δύσετό τ' ἠέλιος, καὶ τὰ κλυτὰ δῶρα πάρηεν.
Καὶ τὰ γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
Δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο
Μητρὶ παρ' εἰδυίῃ ἤγειραν εὐερκέα δῶρα.

Τοῖσιν

Profectò manifestè factū est, stupor me habet inspicientem,
Sic dixit, lætata autem est sacra vis Alcinoi,
Statim Phæacenses amantes remos alloquutus est,
Audite Phæacensium ductores ac principes, Alcinous Phæaces
Hospes mihi valdè videtur prudens esse: 5
Sed agite, ei demus hospitale munus uti decet. alloquitur.
Duodecim enim in populo præclari reges
Principes imperant, tertius decimus autem ego ipse,
Ex his ei vestem singuli benè loram & tunicam,
Et auri talentum ferte preciosi. 10
Statim autem omnia portemus congregati, ut in manibus
Hospes tenens ad cœnam veniat lætus in animo.
Euryalus autem seipsum conciliet verbis,
Et dono, quoniam nequaquam ut decuit loquutus est.
Sic dixit: omnes autem laudaverunt, & jusserunt: 15
Dona autem ut ferret, præmiserunt præconem singuli.
Huic autem rursus Euryalus respondit, & loquutus est, Euryalus Ulyssem ense donat.
Alcinoë rex omnium clarissime populorum,
Tibi equidem hunc hospitem conciliabo, sicut tu jubes.
Dabo ei hunc ensem totum æreum, cui est manubrium 20
Argenteum, vagina autem nuper secti eboris
Circumvoluta est, multo autem pretio ei dignus erit.
Sic dicens, in manibus posuit ensem argent. clavorum,
Et ipsum alloquens verba pennata dixit,
Gaude pater ô hospes, verbum si aliquod dictum est 25
Grave, statim illud ferant rapientes turbines.
Tibi autem dij uxorem videre, & in patriam redire
Dent: quando diu ab amicis incommoda pateris.
Hunc autem respondens alloquutus est prudens Ulysses,
Et tu amice valdè gaude, dij autem felicia dent, 30
Neque amplius tibi ensis desiderium in futurum fiat
Hujus, quem jam mihi dedisti concilians verbis.
Dixit, & circa humeros posuit ensem argenteo clavo. Afferuntur Ulyssi à Phæacibus. xenia
Occidit autem sol & huic inclyta dona adfuerunt.
Et hæc in domum Alcinoi tulerunt præcones illustres. 35
Susceptа autem filij eximij Alcinoi,
Matrem juxta venerandam posuerunt perpulchra dona,

His autem imperabat sacra vis Alcinoi,
Venientes verò sederunt in altis solijs.
Tunc Areten alloquuta est vis Alcinoi,
Age mulier fer arcam pulchram, quæ optima:
Impone autem vestem bene lotam & tunicam
Circa ignem autem lebetem calefacite: calefacite autē aquā,
Ut lotus, vidénsque benè posita omnia
Dona, quæ ei Phæaces eximij huc tulerunt,
Et convivio oblectetur, & cantilenæ laudem audiens:
Atque ei ego hoc poculum meum pulchrum præbebo
Aureum, ut mei memor diebus omnibus
Libet domi suæ, Jovíque alíísque dijs.
Sic ait: Arete autem ancillis loquuta est,
Ut circa ignem locent lebetem magnum quam celerrimè.
Hæ autem lavacralem lebetem locarunt ad ignem ardentem.
Aquā vero infuderūt, subtus autē ardere faciebāt accipientes:
Aluum quidē tripodis ignis circūdedit, calefiebat autē aqua.
Interea verò Arete hospita pulchram cistam
Extulit è thalamo, imposuit verò pulchra dona,
Vestem, aurúmque, quæ ei Phæaces dederant.
Ipsa verò indusium posuit, pulchrámque tunicam,
Et ipsum alloquuta verba volatilia dixit,
Ipse nunc vide de operculo: statim vero vinculū circumliga
Nequis tibi in itinere damnum afferat, cùm fortè
Dormieris dulcem somnum profectus in nave nigra.
Cæterùm postquam hoc audivit prudens divus Ulysses
Statim aptavit operculum: celeriter autem vinculum ligavit
Varium, quod olim docuit ingenio veneranda Circe.
Evestigio autem ipsum ancilla lavari jussit,
In lavacrum ubi conscendisset: ille vero libenter vidit animo
Calida lavacra quoniam neutiquam curatúsque frequentarat,
Ex quo reliquit domum Calypsus pulchricomæ.
Interea ei cura tanquam Deo perpetua erat.
Hunc postquam ancillæ lavarunt & unxerunt oleo,
Circa ipsum chlænam pulchram jecerunt atque tunicam,
Ex labro egressus viros ad vini potatores
Ibat. Nausicaa autem à dijs pulchritudinem habens,

Stetit

Τοῖσιν δ' ἠγορόωντο ἱερὸν μέθυ Ἀλκινόοιο
Ἐλθόντες ἥρωες ἐπὶ ξίζοντο σὺν ὑψηλοῖσι θρόνοισι.
Δὴ ῥα τότ' Ἀρήτην προσέφη μέθυ Ἀλκινόοιο,
Δεῦρο γύναι, φέρε χλῆν' ἀρηρεπέ· ἤ τις ἀείδῃ
Εν δ' αὐτῇ θῆες φάεος ἐν παλάμῃς ἠδὲ χιτῶνας
Ἀμφὶ δὲ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατο, θέρμετο δ' ὕδωρ,
Ὄφρα λοισσόμενός τε, ἰδὼν τ' εὖ πείρατα πάντα
Δῶρα τά οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ὤρσαν ἰόντι
Λαστί τε πέρπηται ἠδ' ἀοιδὴς ὕμνον ἀκούων·
Καί οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλοσον ἐμὴν φρεσὶν ἀμφαδὸν ὀπάσσω.
Χρύσεον, ὄφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα
Σπένδῃ σὺν μεγάρῳ Διΐ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν.
Ὡς ἔφατ' Ἀρήτη δ' μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν
Ἀμφὶ πυρὶ βῆσαι τρίποδα μέγαν ὄφρα τάχιστα.
Αἶψα δ' ἀλοσσητῆρες τρίποδ' ἔστησαν σὺν πυρὶ κηλέῳ·
Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχυσαν, ὑπὸ δ' ἔβαλον ἱλαῖον ξύλα δαΐων
Γάστρῃ μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
Τόφρα δ' ἔρ' Ἀρήτη ξείνῳ ἐκέκλετο κάλλος ἀγλαὸν
Ἐξίφεροι κλαμάτην, πίθοι δ' οἱ κάμινος δῶρα,
Ἐσθῆτα, χρυσόν τε, τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
Εν δ' αὐτῇ φάεος ἧκεν, κάλεσέν τε προσηύδα,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αὐτὸς νυῦ ἴδε πῶμα, θοὰς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴπηλον.
Μήποτε μοι κακὸν ὀδὸν δηλήσεται, ὅσσ' ἐπόταο αὖτε
Εὕδῃσθ' γλυκερὸν ὕπνον ἰὸν σὺ νηῒ μελαίνῃ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Αὐτίκ' ἐπ' ἤρτυνε πῶμα· θοὰς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴπηλε
Ποικίλον, ὃν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
Αὐτίκα δ' ἄρα μιν ταρπὴν λάσιο ἄπνευε
Ἐς ῥ' ἐσέμηνον βάνθ'· ὁ δ' ἀρ' ἀσπασίως ἴδε ὑμιᾷ
Θυμῷ λοίτῃ, ἐπεὶ ἦτορ κεμιζόμενός γ' ἐλάμιζον
Ἐπεδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠϋκόμοιο·
Τόφρα δ' οἱ κεμιδὴ γαῖηφι ὑπὸ ἔμπεδος ἦεν.
Τὸ δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λῦσαν, κὴ χεῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βᾶς ἄνδρας μὲν οἰνοποτῆρας
Ἧι, Ναυσικάᾳ δ' ἤϊεν ἄπο κήδεος ἔχουσα

Στῆ δὲ ϖαρὰ ϖάθμὸν τέγεος ϖύκα ϖοιητοῖο·
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ϲὺ ὀφθαλμοῖϲιν ἐρῶϲα,
Καί μιν ϕωνήϲαϲ' ἔπεα ϖτερόεντα ϖροϲηύδα.
Χαῖρε ξεῖν', ἴνα καί ϖοτ' ἐὼν ϲὺ ϖατρίδι γαίῃ

χρ. ζ μνήϲῃ ἐμεῖο ὅτι μοι ϖρώτῃ ζωὸϲ χρεῖ' ὀφείλεις.
ρυήσκῃ Τῷ δ' ἀ ϖαμφιβόλῳ ϖροϲέϕη ϖολύμητις Ὀδυϲ.
χρ. ϑυ- Ναυσικάα ϖ ϑύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
γατης Οὕτω νωῖν Ζεὺϲ ϑοὴ ἐριβρόμου ἀντιόῳ εἴη
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόϲτιμον ἦμαρ ἰδέϖαι.
Τῷ κέν τοι κἀκεῖθι θεῷ ὡϲ εὐχετοώμην
Αἰεὶ ἤματα ϖάντα· ϲὺ γάρ μ' ἐϲάωϲαϲ ἀκούρην.
Ἡρῶ', καὶ ἐϲ ϑρόνον ἷζε ϖαρ' Ἀλκινόοιο βαϲιλῆα.
Οἱ δ' ἤδη μοίρηϲ τ' ἔϲαν, καὶ ϕῶτα ϖρεϖώντα τε οἶνον
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἀοιδὸν ἐρίηρον ἀοιδὸϲ
Δημόδοκον, λαοῖϲι τεταλμένον, ὅϲτε δ' ἄρ' αὐτὸν
Μέϲϲῳ ἐϖὶ ϲυμϖόϲιον, ϖρὸϲ κίονα μακρὸν ἔρεϊϲαν.
Δὴ τότε κήρυκα ϖροϲέϕη ϖολύμητις Ὀδυϲ.
Νῶϊν δὸϲ ϖρόϕρων· ἐπὶ δ' ὀϲτέον ἐλάελϖε
Ἀρχεδόντιος υἱὸϲ, ϕιλιερὴ δ' ἰὼ ἀμϕὶϲ ἀλοιϕή·
Κῆρυξ, τῇ δὴ τοῦτο ϖόρε κρέας ὄϕρα ϕάγῃϲι,
Δημόδοκῳ, καί μιν ϖροϖαϖτίδιον ἀχνύμενός ϖερ.
Πᾶϲι γὰρ ἀνθρώποιϲιν ἐπιχθονίοιϲιν ἀοιδοὶ
Τιμῆϲ ἔμμοροί εἰϲι καὶ αἰδοῦϲ, οὕνεκ' ἄρα ϲφέαϲ
Οἶμόϲ μοῦϲ' ἐδίδαξε ϕίληϲι ϕῦλον ἀοιδῶν.
Ὡϲ ἄρ' ἔϕη· κῆρυξ δ' ϕέρων ϲὺν χερϲὶν ἔθηκεν
Ἡρῴῃ Δημόδοκϖ, ὁ δ' ἐδέξατο· χαῖρε δ' ὑμετ·
Οἱ δ' ἐϖ' ὀνείαϑ' ἑτοῖμα ϖροκείμενα χεῖρεϲ ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐϖεὶ ϖόϲιοϖ καὶ ἐδητύοϲ ἐξ ἔρον ἦντο,
Δὴ τοτε Δημόδοκον ϖροϲέϕη ϖολύμητις Ὀδυϲ.
Δημόδοκ', ἔξοχα δή ϲε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων,
Ἢ ϲέ γε Μοῦϲ' ἐδίδαξε Διὸϲ ϖαῖϲ, ἢ ϲέ γ' Ἀπόλλων.
Λίην γὰρ κατὰ κόϲμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδειϲ,
χρ. αὐ- Ὅϲτ' ἔρξαν τ' ἔϖαθόν τε, καὶ ὅϲτ' ἐμόγηϲαν Ἀχαιοί·
τὸϲ ϖερ Ὡϲ τέ ϖου ἢ αὐτὸϲ ϖαρῆϲθα, ἢ ἄλλου ἀκούϲαϲ.
ἐὼν Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵϖϖου κόϲμον ἄεῖϲον,
Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸϲ ἐϖοίηϲεν ϲὺν Ἀθήνῃ,
Ὃν ποτ' ἐϲ ἀκρόϖολιν ξύλον ἤγαγε δῖϊ' Ὀδυϲ.

Αἰδῶϲ

Stetit juxta postem tecti pulchrè fabricati.
Admirata autem est Ulyssem oculis aspiciens,
Et ipsum alloquuta verba alata dicebat,
Salve hospes, ut etiam olim cum eris in patria terra
Memor sis mei, quòd mihi vitæ conservatæ mercedē debes.
Hanc mutuis dictis alloquutus est versutus Ulysses, Ulyssis Nausicaæ gratias agit
Nausicaa filia magnanimi Alcinoi,
Sic nunc Jupiter faciat valdè sonans maritus Junonis,
Domum venire, & reditus diem videre.
Certè tibi etiam illic velut deo vota faciam
Semper diebus omnibus: tu enim me servasti puella.
Dixit, & in thronum sedit ad Alcinoum regem.
Hi verò jam partes dividebant, miscebántque vinum:
Præco verò propè venit ducens amabilem cantorem
Demodocum populo venerandum, collocavit autem ipsum
In medio convivantium ad columnam longā firmando eum.
Jam tum præconem alloquutus est versutus Ulysses,
At ergo proscindens, multum enim supererat
Albidentis suis, multa autem erat circum pinguedo:
Præco, accipe hanc præbe carnem ut comedat,
Demodoco, & ipsum complectar tametsi tristis,
Omnibus enim hominibus terrestribus musici
Honore digni sunt, & reverentia, eo quòd ipsos
Cantum musa docuit, amat autem genus cantorum.
Sic ait: præco autem ferens in manibus posuit
Heroi Demodoco, ille susceptit: gaudebat autem animo.
Illi verò ad fercula apparata proposita manus extenderunt,
Cæterùm postquam potu & cibo saturati sunt,
Jam tum Demodocum alloquutus est versutus Ulysses,
Demodoce, longè te suprà mortales laudo omnes,
Sive te Musa docuerit Jovis filia, sive Apollo.
Valdè enim ornatè ut est Græcorum fatum canis,
Quanta fecerunt passique sunt, & quanta laborarunt Græci:
Tanquam alicubi sive tu ipse presens aut ab alio audieris.
Sed certè perge, & equi apparatum canta
Lignei, quem Epeus fecit auxilio Palladis,
Quem quondam in arcem dolum duxit divus Ulysses,

Virtus

Viris ubi impleviſſet, qui Ilium everterunt.
Siquidem mihi hæc eleganter enarraveris,
Tum ego omnibus pronunciabo hominibus,
Quòd certè tibi benignus deus præbuit divinã cantilenam.
¶ Sic ait, ille concitatus à deo cœpit, apparabat autẽ cãtilenã,
Demodocus equũ Trojanũ cantat. Inde exorſus, quo pacto illi quidem bene tabulatis navibus
Conſcenſis enavigarunt igne in tentoria injecto
Græci: alij verò jam inclytum apud Ulyſſem
Sedebant in Trojanorum foro abſconſi equo:
Ipſi enim eum Trojani in arcem protraxerunt.
Ut ille quidem inarce conſtitit, illi judicia multa proferebus
Sedentes circa ipſum: trifariam autem ipſis placuit conſiliũ,
Aut perſcindere cavum lignum ſævo ferro,
Aut de rupe dejicere protractum in ſummitatem,
Aut ſinere ingens ſimulacrum deorum placamentum eſſe,
Qua utique ſententia etiam poſtea ut fieret futurum erat.
Fatale enim erat perire, poſtquam urbs intra ſe recepit
Ligneum ingentem equum, ubi ſedebant omnes optimates
Græcorum, Trojanis cædem & mortem afferentes.
Cecinit etiam ut urbem depopulati ſunt filij Græcorum
Ex equo effuſi, cavis inſidijs relictis:
Aliũ autem alibi cecinit urbem depopulatum eſſe excelſam.
Cæterùm Ulyſſem ad domum Deiphobi
Conſcendiſſe, tanquam Martem, cum eximio Menelao.
Illic jam graviſsimum bellum dicebat auſum fuiſſe,
Viciſſe etiam continuò per magnanimam Palladem.
Hæc certè cantor cecinit eximius: cæterùm Ulyſſes
Tabeſcebat, lacrymis autem irrigabat ſub palpebris genas,
Ut fœmina flet dilectum virum circumvoluta,
Qui ſuam ante urbem populúmque ceciderit
Compatio. Urbi & liberis vindicans ſævum fatum.
Sive illum morientem & adhuc palpitantem conſpicata,
Super illum fuſa querendum ululat, illi verò retrò
Cedentes haſtis tergum atque etiam humeros,
Servitutem inducunt, laborémque & calamitatem,
Hujus miſerabiliſsimo labore tabeſcunt genæ.
Sic Ulyſſes miſerabiles ſub palpebris lacrymas ſtillabat.

Tunc

Ἀνδρῶν ἰμαθήσας * οἱ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν. χρ. οἵ β'
Αἶψα δὲ μοι τεύξω κλυτὰ μιγήμεν᾽ ἀκοντα,
Αὐτὰρ ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
Ὡς ἄρα τοι θεόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.
Ὡς φάθ᾽, ὁ δ᾽ ὀρμηθεὶς ἰθὺ ἤρχετο, φαῖνε δ᾽ ἀοιδὴν, 5
Ἐνθεν ἑλὼν, ἧς οἱ μὲν ὑποστείλαντες ἐπὶ νηῶν
Βάντες ἀπὸ πλοῖον, σῦρε δὲ κλισίηνδε βαλόντες
Ἀργεῖοι· τοὶ δ᾽ ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ᾽ Ὀδυσῆα
Εἵατ᾽ ἐπὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
Αὐτὸς γὰρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο. 10
Ὡς ὁ μὲν εἰσήκει· τοὶ δ᾽ ἄκριτα πόλλ᾽ ἀγόρευον
Ἥμβροι ἀμφ᾽ αὐτῷ. τρίχα δ᾽ σφίσιν ἴδδανε βουλή,
Ἢ λᾶαν πέξαι κοίλοι δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,
Ἢ πυρὶ πρήσειν βαλέειν ἐρύσαντας * ἐπ᾽ ἄκρης, χρ. ἐπ᾽ ἄκρης,
Ἢ ἐάσειν μὲν᾽ ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι, 15
Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσαντ᾽ ἐμιμνεν.
Αἶσα γὰρ ἦν ἅλωσιν, ἐπεὶ πόλις ἀμφικαλύψῃ
Δουράτιον μέγα ἵππον, ὅθ᾽ εἵατο πάντες ἄριστοι
Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ἤειδεν δ᾽ ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν 20
Ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοίλον λόχον ἐκφωλιπόντες·
Ἄλλον δ᾽ ἄλλῃ ἄειδε πόλιν κατὰ ζίμβρα εἰπών·
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα περὶ δώμασι Δηϊφόβοιο
Βήμεναι ἠΰτ᾽ Ἄρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο θαρσαλέον περ, 25
Νικῆσαι καὶ ἔπεσσι λιγὺν μεγάθυμον Ἀθήνην.
Τοῦτ᾽ ἄρ᾽ ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ.
Τέκτατο, δάκρυ δ᾽ ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
Ὡς δ᾽ ὅτε τις κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
Ὅστε οἷς * ἀφ᾽ ὁδοῦ πολίων λαῶν τε πέσῃσιν, 30 χρ.
Ἀστοῖς τε πτείσειαν ἀμύνοντ᾽ ἤματος ἀφ᾽ ὁδοῦ περ πέ-
Ἢ πρὸ τοῦ θήσοντας καὶ ἀπαίρειν᾽ ἐσιδοῦσα, σῃσι
Ἀμφ᾽ αὐτῷ χυμῷ λίγα κωκύει· οἱ δέ τ᾽ ὄπιθεν
Κόπτοντες δούρεσσι μετὰ φρένας ἠδὲ καὶ ὤμους,
Εἶρεσιν εἰσαάγουσι πόνον τ᾽ ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν, 35
Τῆς δ᾽ ἀλεγεινότατα ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί.
Ὡς Ὀδυσεὺς ἐλεινὸν ὑπ᾽ ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.

Ενθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Ἀλκίνοος δὲ μιν οἶος ἐπιφραδέως ἤδ' ἐνόησεν,
Ἥμενος ἄγχ' αὐτῷ, βαρὺ γὰρ στενάχοντος ἄκουσεν·
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φίλητόρμοισι μετηύδα,

5 Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Δημόδοκος δ' ἤδη φορμίζετω· φορμιγγι λίγειαν.
Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει.
Ἐξ οὗ δορπίομέν τε καὶ οὔρεσι δῖος ἀοιδὸς,
Ἐκ τοῦδ' ὅπου παύσατ' οἰζυροῖο γόοιο

10 Ὁ ξεῖνος· μᾶλλόν που μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
Ἀλλ' ἄγε', ὁ μὲν σιγάτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
Ξείνοιο δήκη· καὶ ξείνος· ἕνεκα πολλὸν κάλλιον ἔστιν.
Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδέσιοι τέτυκται,
Πομπή τε φίλαι δῶρα, τά οἱ δίδομεν φιλέοντες·

15 Ἀνὴρ καισιγνήτῳ ξεῖνός θ' ἑκέτης τε τέτυκται
Ἀνέρι ὅστ' ὀλίγον γε ἐπιψαύει πραπίδεσσι,
Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
Ὅ, τί κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
Εἶπ' ὄνομ' ὅ, τί σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε

20 Ἄλλοι θ' οἱ κὰτ' ἄστυ, καὶ οἳ περιναιετάουσι.
Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔπλετ' ἀνὴρ πάπων,
Οὐ κακὸς, ἐσθλὸς δὲ μὲν ἔσθλος, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται·
Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
Εἰπὲ δὲ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε·

25 Ὄφρά σε τῇ πέμπωσι πινυτόμυθοι Φρίσι νῆες.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ τά τ' ἄλλα νῆες ἔχουσιν·
Ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς

30 Ἀνθρώπων, καὶ λαῖτμα τάχ' ἅλὸς διαπερόωσι,
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι, οὐδέ ποτέ σφιν
Οὐτά τι πημανθῆναι ἔπι δέδοικε, οὐδ' ὀλέσθαι·
Ἀλλά τοι ὧς ποτε πατρὸς ἐγὼ εἰπόντος ἄκουσα
Ναυσιθόου, ὃς Φαίηκας Ποσειδάων' ἀγάσατο

35 Ἡμῖν οὕνεκα πομποὶ ἀπήμονες εἰμὲν ἁπάντων·
Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐσταλέα νῆα
Ἐκ πομπῆς ἰνιῆσιν ὑπὸ ἠεροειδέϊ πόντῳ

Ραψό-

Tunc alios quidem omnes latuit lacrymas fundens.
Alcinous autem ipsum solus consideravit atque cognovit
Sedens propè ipsum, vehementer autē ingemiscentē audivit.
Statim autem Phæacibus navigandi peritis dicebat,
Audite Phæacum principes atque consiliarij,
Demodocus jam cohibeat citharam sonoram,
Non enim fortassis omnibus gratificans hæc cantat:
Ex quo cœnavimúsque & cœpit divinus cantor,
Ex hoc nunquam cessavit ab ærumnoso luctu.
Hic hospes, valdè fortassis ipsum dolor mente circumdedit.
Sed agè ille quidem cesset ut simul oblectemur omnes,
Hospitio suspicientes hospésque, quoniā multo honestius est
Nam ob hospitem hæc venerandum parata sunt
Celebritas & amica dona, quæ illi dedimus amantes.
Pro fratre & hospes, & supplex est factus
Viro qui etiam paululùm attingit mente.
Ideóque nunc ne tu cela ingenio vafro,
Quodcunque interrogavero, dicere autem te honestum est.
Dic nomine quo te illic vocabant matérque patérque,
Alijque qui in urbe tua & qui circum nos habitabant vicini.
Non enim quisquam omninò absque nomine est hominum,
Neque ignavus, neque eximius, postquam primum natus sit:
Sed omnibus imponunt simulátque genuerint parentes.
Dic etiam mihi terrámque tuam populúmque urbémque,
Ut te illuc mittant observantes mentibus naves.
Non enim Phæacibus gubernatores sunt,
Neque ullo pacto gubernacula sunt quæ aliæ naves habent,
Sed ipsæ sciunt propositum & mentem virorum,
Et omnium sciunt urbes & pingues agros
Hominum: & undas celerrimè maris tranant,
Caligine & nebulis obtectæ, neque unquam ipsis
Neque aliqua parte offendere accidit timore vel perire.
Sed hoc sic quondam patrem ego dicentem audivi,
Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
Nobis, quod ductores illæsi sumus omnium:
Dicebat aliquando Phæacum virorū benè compactā navem
Ex deductione redeuntem in obscuro ponto

Alcinous quærit omnes Ulyssis conditiones & fortunas

Phæacum naves consilio sunt.

Peri-

Peritura esse: ingentè autem nobis monte urbi circũtecturũ.
Sic dicebat senex: ea verò deus vel perficere potest,
Vel imperfecta esse poterunt, ut illi placitum est in animo.
Sed agè mihi dic hoc & verè enarra,
Ubinam aberraveris, & ad quámnam perveneris regionem
Hominum, ad ipsósque urbésque benè habitatas.
Sive quot molestíque & agrestes, neque justi,
Quique hospitales, & quibus mens est deo placens.
Dic quídnam fleveris & luxeris intra animum
Argivorum Græcorum atque Ilij fatum audiens.
Hoc autem dij quidem fecerunt: destinarunt autè excidium
Hominibus omnibus ut sit & posteris cantilena.
An aliquis tibi cognatus perijt ante Ilium
Qui eximius erat gener aut socer, qui potissimùm
Curæ sunt post sanguinem & genus nostrum.
An aliquis fortasse socius vir grata sciens
Eximius: quoniam non sanè fratre inferior
Est: qui cùm sit socius, prudentia scierit.

ARGUMENTUM NONI LIBRI ODYSSEAE.

PRincipium Ulyssis enarrationum, *in quo inquit se* bellasse cum Ciconibus, & ad Lotophagos appulisse, & ad Cyclopem Polyphemum perveniſſe, & hunc postquam comederit sex jam socios, excæcasse.

ALIUD.

I, Lotophagorum, & Ciconum cum Cyclopibus est.

NUnc excipiens alloquutus est versutus Ulysses,
Alcinoë imperator omniũ illustrissime populorum.
Atqui hoc honestum est audire cantorem
Talem, qualis ille est dijs assimilis voce.

Not

Ραψάμβας, μίγα δ' ἠμῖν ἄεθλος πολὺ ἀμφικαλύψειν.
Ὡς ἀγορεύ' ὁ γέρων· τοὶ δὲ κλυτὸν ἔπλετο θυμῷ.
Ἠτ' ἀτύλας' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Οὔπω ἀπὸ πλώγχθης τε, καὶ ἄς πνοιαὶ ἵκεο χώρης.
Ἀνθρώπων· αὐτούς τε, πόλεις τ' εὖ ναιεταούσας
Ἠμὲν ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι, ἠδὲ δίκαιοι·
Οἵ τε φιλόξεινοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Εἰπὲ δ' ὅ, τι κλαίουσι κατὰ ὀδύρεται ἤνδανε θυμῷ
Ἀργείων Δαναῶν ἠδ' Ἰλιάδι εἴτον ἀκοίτῃ.
Τὰ γὰ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπικλώσαντο δ' ὀλέθρου
Ἀνθρώποις, ἵνα ἦσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.
Ἦ τίς τοι καὶ πρὸς Τροίῃ πὰρ πατρὸς ἀπώλετο ἐσθλὸς
Ἐσθλὸς ἰὼν, γαμβρὸς ἢ πενθερὸς; οἵ τε μάλιστα
Κήδεται τελέουσι μετ' ἀμφότερ' ἠδὲ καὶ γάνος ἐστὶ
Ἦ τις που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς
Ἐσθλός· ἑπεὶ ἢ μάλα τ' ἀμφιγυήεντος ἀρείων
Γίνεται ὃς κεν ἑταῖρος ἰὼν ἐπιφρονέῃσι εἰδῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ι. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

Ἀρχὴ τῶν Ὀδυσσέως διηγημάτων, ἐν οἷς φησὶ πεπολεμηκέναι τοῖς Κίκωσι καὶ ὡς τοὺς Λωτοφάγους ἐδῄωσαν, καὶ ὡς τὸν Κύκλωπα Πολύφημον πορευθεὶς καὶ τοῦτον φαγόντα ἐξ ὕδης ἐπέρησε, σκυφλώσας.

ΑΛΛΗ.

Ἰθάκῃ, Λωτοφάγων Κικόνων ζωὴ Κύκλωψ' ἰσόν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀλλήλοις ἔρεον, πάντων ἀριδείκετα λαῶν,
Ἦ τοι μὲν τόδε κηλὸν, ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοῦ δ' οἵῳ ὄδ' ἐστὶ, θεοῖς ὁμοίῳ αὐδήν.

Οὐ γὰρ ἔγωγέ π φημὶ τέλος χαλεπώτερον εἶναι,
χ. ἴχνι Ἤ ὅταν τις φερτερὸν μῆθ' ἕτερον ἀμφαδὸν εἴπῃ,
χ. ἀκο Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δῶματ' ἀκηχεμένοι ἀκούωσι·
ναίζου Ἡμῖν οἱ ξείνης πολλὴν τεκμαίρεται ἄτην
5 Σίτου καὶ κρειῶν· μάλα δ' οὐκ κρήγυος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέησι καὶ ἐγχείη δεδαϊκται;
Τῶν τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι.
Σοὶ δ' ἐμοὶ κήδεα θυμὸς ἐπιτρέπει τανύσσαι
Εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος τανυσχίζω.
10 Τί πρῶτον· τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον κατα λέξω;
Κήδε' ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
Εἴδετ· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ,
Ὑμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ λάτρεσσιν δώμασιν εἶναι.
15 Εἶμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισι
Ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει.
Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπὲς· ἀμφὶ δ' ἤπειροι
Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσι,
20 Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
Αὐτὴ δ' χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται
Πρὸς ζόφον· αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε·
Τρηχεῖ' ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὔ τι γ' ἔγωγε
Ἧς γαίης δυάμενος γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
25 Ἡμῶν μὲ αὐτοῦ ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων
Ἐν σπέσι γλαφυροῖσι λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ὡς δ' αὖτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
30 Ὡς οὐδὲν γλυκίων ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων
Γίνεται, εἴπερ καί τις ἀπ' ἀφνειοῖο δόμοιο
Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίων ἀπάνευθε τοκήων.
Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πεπύσθαι ἐέλπεαι,
Ὃν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
35 Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν,
Ἰσμάρῳ. ἔνθα δ' ἐγὼν πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς,
Ἐκ πόληος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες

Δασα-

Non enim ego quippiam puto tandem magis gratum esse,
Quam quoties lætitia quidem detinet populum universum :
Convivantes autem per domum audiunt cantorem,
Sedentes ordine, juxta autem impleantur mensæ
Pane & carnibus, vinum autem ex cratere hauriens
Pincerna adferat & infundat poculis :
Hoc quidem mihi pulcherrimum in mente videtur esse.
Tibi verò meos dolores animus instat lacrymosos
Dicere, ut jam magis lugens ingemiscam.
Quid primum quid deinde, quid ultimum narrabo ?
Dolores quandoquidem mihi plures dederunt dii cœlestes.
Nunc verò nomen primum dicam, ut & vos
Sciatis : ego autem, postquam effugero sævum fatum
Vobis hospes sim etiam longè domum habitans.
Sum Ulysses Laertiades, qui omnibus dolis
Hominibus cutæ sum, & mea gloria cœlum attigit.
Habito autem Ithacam clarissimam, in ipsa autem mons est
Neritus, multis arboribus clarus : circum autem insulæ
Plures inhabitantur valdè propè invicem,
Dulichiúmque, Samèque; & nemorosa Zacinthus :
Ipsa autè terræ cõtinenti finitima supereminent in mari jacet
Ad septentr. (illæ verò seorsum ad auroram solémque)
Aspera, sed bona juvenum altrix : non quicquam ego
Ejus terræ possum dulcius aliud videre.
Certè quidem me hinc deterruit Calypso diva deorum
In speciibus cavis cupida maritum esse.
Consimiliter Circe detinuit domi suæ
Ææa dolosa, cupiens maritum esse :
Sed meum nunquam animum intra præcordia persuaserunt.
Ut nihil dulcius sua patria, neque parentibus
Est, etiamsi & quis longè divitem domum
Terra in aliena habitet seorsum à parentibus.
Agè verò tibi & réditum meum lacrymosum dicam.
Quem mihi Jupiter immisit à Troja profecto.
Ab Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit
Ad Ismarũ ibi ego urbem depopulatus sũ, occidi autè ipsos.
Ex urbe autem uxoribus & bonis multis acceptis

Ulysses labores suos incipit narrare.

De amore patriæ.

Ea divisimus, ut non aliquis mihi privatus abierit sua parte.
Tum verò quidem ego celeri pede fugere nos
Jussi: hi verò plurimùm stulti non parebant.
Hîc multum quidem vini bibitum est, multas autem oves
Mactabant ad littus, & flexipedes nigros boves.

Infelix praelium cum Ciconibus.

Interea verò digressi Cicones Ciconibus acclamabant,
Qui ipsis vicini erant, simul plures & meliores,
Continentem habitantes: docti quidem ab equis
Hominibus pugnare, & cùm opus esset peditem esse,
Venerunt continuò quot folia & flores sunt vere,
Matutini: tunc sanè malum Jovis fatum affuit
Nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.
Sistentes gradum pugnabant pugnam ad naves veloces:
Feriebant autem invicem æreis hastis.
Quandiu quidem manè erat & augebatur sacra dies,
Tam diu invicem sustinebamus plures licet essent:
Quando verò solibat ad vesperam,
Et tum jam Cicones invaluerunt domando Græcos:
Sex autem à singulis navibus bene ocreati socij
Perierunt: alij effugerunt mortémque fatúmque.
Illinc verò ulterius navigavimus tristes corde
Læti ex morte evitata charis amissis sociis.
Neque certè mihi ulterius naves procedebãt utrinq; agitatæ,
Priusquã horũ miserorũ sociorũ ter unumquemque vocassem
Qui perierunt in campo à Ciconibus trucidati,
Navibus autem immisit ventum Boream nubicogus Jupiter
Cum procella ingenti, nubibus verò cooperuit
Terram simul & pontum, ruit verò è cœlo nox.
Hæ quidem deinde ferebantur obliquæ, at vela ipsis
In tres quatũórque partes discidit vis venti
Et hæc quidem ad naves recondimus timentes interitum.
Ipsas verò magno impetu subduximus ad continentem.
Hîc duas noctes & duos dies continenter semper
Jacebamus, simulque labore & doloribus animũ macerantes.
Sed quando jam tertiam diem pulchricoma perfecit aurora
Malis erectis, velísque albis explicatis
Sedimus, illas ventúsque gubernatorésque dirigebant,

Et

Ἀστεμέες δ', οἷς μήτις μοι ἀτιμοδόμος τε κακὸς τε ἴοιτο.
Ἐν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
Ἠνώγεα, τοὶ δ' οὐ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
Εὗδε δ' ἐπὶ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετε, πολλὰ δ' ἐμῆλα
Εσφαζον ἀθέσφατα, καὶ εἰλίποδες ἕλικας βοῦς.
Τέφρη δ' ἀμφ' εἰκάθουσι Κικόνες Κικόνεσσι γεγώνευν,
Οἵ τ' ἄστεϊ γείτονες ἦσαν ἄμα πλίονες καὶ ἀρείους,
Ἠπειρῶ ναίοντες· ἐπισταμένοι μὲν ἀφ' ἵππων
Ἀνδράσι μαρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἰόντα.
Ἠλθον ἔπειθ' ὅσσοι φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ,
Ἠέριοι· τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα πάρεστη
Ἡμῖν αἰνομόρῳσιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσι·
Βάλλοσαν δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἐπέξυτο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλίονας περ ἐόντες·
Ἡμος δ' ἠέλιος μετοπίσσετο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δὴ Κικόνες κλίναν δαμάσσαντες Ἀχαιούς.
Ἐξ ἑκάστης νηὸς ἓξ ἑκπρέμεδα ἑτάροιν
Ὠλόμεθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θανάτου τε μόρου τε.
Ἔνθεν ἴομεν πρόσσω πλόομεν ἀκηχέμενοί γε
Λαφρὸν ὀλεσσάμενοι, φίλους ὀλίσσοντες ἑταίρους.
Οὐδ' ἄρα μοι πρόσσω νῆας ἴεν ἀμφιέλισσας,
Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἧκα κιόντων
Οἵ ῥ' ἴασιν σὺν πτόλεμον Κικόνων ὑπὸ δηϊοφίντων.
Νηυσὶ δ' ἐπῶρσε ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
Λαίλαπι θυιήεντι, ζοφῷ δ' ἐκαλύψατο γαῖαν
Οὐρανόθεν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' ἠερομήκης νύξ.
Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, ἱστία δὲ σφὼ
Τρεχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέκριτα κὰτ' ἄνεμον.
Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κατθέμεν δείσαντες ὀλέθρῳ,
Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως πεζοπόρεύσαμεν ἠπειρόνδε.
Ἔνθα δύω νύκτας δύο τ' ἤματα κεκμηῶτες αἰεὶ
Κείμεθ', ὁμῶς καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τελέσθη,
Ἱστοὺς στησάμενοι αὖτε δ' ἱστία λευκὰ ἰησάμενοι
Ἥμεθα· τοὺς δ' ἀνέμους τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον,

Καὶ νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμεθα γαῖαν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ἀλλά με κῦμα ῥόῳ τε θεσπεσιάμπλοντα Μάλειον
Καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρὲξ ἁλὸς ἐξελάσσας ἠδὲ Κυθήρων.
Ἔνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην ὀλοοῖσ' ἀνέμοισι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
Γαίης Λωτοφάγων, οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
Ἐκβάντες δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφύσσαμεν ὕδωρ.
Αἶψα δ' ἑταῖροι ἕλοντο θοὴν ἀμφὶ νηυσὶν ἐπέρεσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων ἰέναντας
(Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας)
Οἵ τινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μενεδήϊον ἁρπαλέοισιν
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῦ πάσασθαι
Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπόν,
Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι
Αὖτ' ἐθέλεν, ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.
Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ,
Νηυσὶ δ' ὑπ' ὑλαφυρῇσιν ἐδησάμην ἰρύσσας.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην θοὴν ἐπιβαίνειν
Σωκήρυμνόν τε νῆα ἐπιβασάμενοι ἀνέβαινον,
Μή πως καὶ λωτοῖο φαγόντες, νόστοιό τε λαθόντες.
Οἱ δ' αἶψ' εἰσέβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθῖζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἔνθεν ἰὼ στέρεω τολεόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων
Ἱκόμεθ', οἵ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν·
Ἀλλὰ πὰρ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
Πυροὶ καὶ κρῖθαι, ὑδὲ μέμηλοι, οὔτε φέρουσιν
Οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγορὴ βουληφόρος οὔτε θέμιστες·
Ἀλλ' οἵγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κοίλωνα
Ἐν σπήεσι γλαφυροῖσι, θεμιστεύει δ' ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι.

Et illæsus perveniſſem in patriam terram,
Sed me unda fluxúſque circumflectentem Maleiam
Et Boreas abjecit, avocavit autem Cytheris.
Hinc novem diebus ferebar adverſis ventis
Pontum per piſcoſum: cæterum decima die conſcendimus
Terram Lotophagorum, qui floridum cibum edunt.
Hic litus conſcendimus, & hauſimus aquam.
Statim autem prandium ceperunt celeres apud naves ſocij.
Postquam autem cibum guſtavimus & potum,
Certè tum ego ſocios præmittebam, ut eundo audirent,
(Viris duobus ſelectis. quibus tertiũ præconẽ ſimul adjunxi
Quinam viri eſſent in terra cibum ſumentes.
Hi ſtatim digreſſi venerunt ad viros Lotophagos.
Neque ſanè Lotophagi parabant ſocijs mali quippiam
Noſtris, ſed ipſis præbuerunt lotum guſtare.
Horum quicunque loti comediſſet dulciſsimum fructum.
Non jam renunciare rurſum voluit, neque redire:
Sed illic volebat cum viris Lotophagis
Lotum edendo manere reditúſque obliviſci.
Hos quidem ego ad naves ducens flentes neceſsitate,
Navibus in cavis ſub tranſtra ligavi attractos.
Cæterũm alios juſsi jucundos ſocios
Feſtinantes naves conſcendere celeres,
Ne fortaſsis quis lotum comedens reditus obliviſceretur.
Hi verò ſtatim ingreſsi ſunt & per tranſtra ſederunt:
Ordine verò ſedentes canum mare quatiebant remis.
Illinc autem ulterius navigavimus triſtes corde.
Cyclopum autem ad terram ſuperborum ex legum
Venimus, qui ſanè dijs freti immortalibus,
Neque plantant manibus plantam, neque arant:
Sed hic inſeminata & inarata omnia proveniunt,
Triticum & ordeum, atque vites, quæ quidem ferunt
Vinum, ex magnis vuis, & ipſis Jovis imber incrementũ dat.
Illis verò neque conciones conſiliariæ ſunt neque jura,
Sed ipſi celſorum montium inhabitant cacumina,
In ſpeluncis cavis, jus autem dat unuſquiſque
Libetis atque uxoribus: neque ſe invicem curant.

Ulyſſes defertur ad Lotophagos.

Loti hæ bes mirenda via

Cyclopũ inſula fertilis.

Insula deinde brevis è portu obtenditur
Terræ Cyclopum, non propè, neque remota,
Sylvosa : in ea verò capræ infinitæ nascuntur
Sylvestres, neque enim frequentatio hominum prohibet:
Neque ipsam investigant venatores, qui per sylvam
Dolores patiuntur, juga montium lustrantes,
Neque certè gregibus depascitur neque aratu,
Sed ipsa inseminata & inarata diebus omnibus,
Viris caret, pascit verò balantes capras.
Non enim Cyclopibus naves adsunt pictæ,
Neque viri insunt navium fabri, qui perficiant
Naves transtratas : quæ perficerent singula,
Ad urbes hominum euntes : veluti crebrò
Viri ad se invicem mare transmittunt navibus,
Quippe ipsis & insulam benem habitatam colerent.
Neque enim omnino maligna, ferret verò tempestiva omnia.
Insunt enim prata maris cani ad littus
Irrigua, mollia : in primis enim perennes vites essent.
In ea quidem aratio facilis, & profunda seges semper
Suo tempore meteretur : quandoquidè valdè pinguè solū est.
In ea portus opportunus, ut non opus funibus sit,
Neque anchoras ejicere, neque rudentes alligare,
Sed qui appulerint manere aliquandiu, donec nautarum
Animus voluerit & aspirarint venti.
Cæterùm ad initium portus fluit limpida aqua,
Fons sub specu, circum autem alni nascuntur :
Huc appulimus, atque aliquis deus dux viæ fuit
Noctem per obscuram : non enim antea licebat videre.
Caligo enim circa naves densa erat, neque luna
E cœlo lucebat : obscurata verò erat nubibus.
Hîc nullus insulam vidit oculis :
Neque sanè fluctus immensos provolutos ad littus
Vidimus antequam naves bene tabulatas applicassemus :
Appulsis autem navibus collegimus vela omnia,
Ipsi etiam egressi in littus maris.
Tum verò dormientes expectavimus auroram divinam.
Quando autem manè genita apparuit roseis digitis aurora,

Insulam

Νῆσος ἔπι σμικρὴ λάχεα περὶκ λιμένι Φορκύνοιο
Γαίης Κυκλώπων, ἃ τε σχεδὸν, οὔτ' ἀπότηλε,
Υληέσσ', εὐ δ' αἶγας ἀπειρεσίας γαλάασιν
Ἀγρίας. οὐ ῥά τῶ γε πάτος ἀνθρώπων ἀπέρυκει·
Οὐδὲ μὴν ἐσσιχνεῦσι κιοντέσσι, οἵτε περ ὗλιν
Ἀλγεα πάσχουσιν, κεραοφόες ὀρέων ἐφίπποντες.
Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν κεκασμένα κεῖται, οὔτ' ἀρότοισιν,
Ἀλλ' ἤ γ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα,
Ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρηοι,
Οὐδ' ἄνδρες τῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε κάμοιεν
Νῆας εὐσταλμους, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
Ἀστε ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμενα· εἰά τε πολλὰ
Ἀνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν ἀφόωσι θαλάσσης,
Οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην κατάμηρτο.
Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γε, φέροι δ' κεν ἄλλα πάντα,
Ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
Ὑδρηλοί, μαλακοί, μάλα * τ' ἄφθιτοι ἀμπελον εἶεν.
Ἐν δ' ἄρουρ' ἀλέη, μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
Εἰς ὥρας ἀμάοιεν· ἔπι μάλα πῖαρ ὑπ' ἔδμα.
Ἐν δ' λιμένι σύορμος, ἵν' ἀγχεῦ πείσματός ἐστιν,
Οὔτ' εἰνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀναψαι,
Ἀλλ' ἐπικέλσαντας μίνυνθ' χρόνον, εἰσόκε νεωτέων
Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν οὖρῳ.
Αὐτὰρ ἐπὶ πρῶτος λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
Κρήνη ὑπὸ σπείους· ἁβρὶ δ' ἄγχοθεν πεφύασιν.
Ἔνθα κατεπλέομεν, καὶ τίς θεὸς ἡγεμόνευε
Νύκτα δι' ἠέρα πολλὴν· οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι.
Ἀὴρ γὰρ ἀμφὶ νηυσὶ βαθεῖ λῶ, οὐδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν προὔφαινε· κατείχετο * γὰρ νεφέεσσιν.
Ἐν δ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσιδέσκεν ὀφθαλμοῖσιν·
Οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσῳ
Εἰσίδομεν πρὶν νῆας εὐσταλμους ἐπικέλσαι.
Κελσάσῃσι δ' νηυσὶ, κατειλόμεν ἱστία πάντα·
Ἐκ δ' καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
Ἔνθα δ' ἀπεξέλεσσάμεν ἠμείραμεν ἠῶ δῖαν.
Ἡμὸς δ' ἠελίοιο φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

Νῆσον ἰθακήζοντες ἐδινεύμεθα κατ' αὐτιμή.
Ὥρτο δ' Νύμφαι κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο
Αἶγας ὀρισμήκας, ἵνα δείπνισειαν ἑταίρους.
Αὐτίκα κερπύλας τόξα καὶ αἰχμὰς δολιχαύλους
Εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν· δίξα δ' τείχεα κρσμηθέντες
Βάλλομεν· αὖψα δ' ἔδωκε θεὸς μῆρόφιλα θήρλα.
Νῆες μὲν μοι ἕποντο δυώδεκα, ἐς δ' ἐνὸς ἑκάστω
Ἐννέα λαίχανον αἶγες· ἐμοὶ δ' ἐξ' ἔξελον οἶα.
Ὡς τότε μὲν ἐς τὸν ἦμαρ ἐς ἠέλιον κατέδυσκε
Ἡμέιθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός,
Ἀλλ' ἔτι μάλ, πολλὸν δὲ σὺν ἀμφιφορεῦσιν ἔκαστος
Ἠφύσαμεν Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἐλόντες.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν ἐγγύς ἐόντων,
Καπνόν τ', αὐτῶν τε φθεγγὴν οἰῶν τε καὶ αἰγῶν.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ψυμμάθοι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ' ἰὼν ἀγορὴν ἠγέρεθον· μὴ πᾶσιν ἔειπον.
Ἄλλοι μὲν νωὶ * μίμνειτ' ἐμοὶ ἑσπέσθαι ἑταῖροι·
Αὐτὰρ ἐγὼ ζυὼ νηῒ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν
Ἐλθὼν, πρῶτ' ἀνδρῶν πειρήσομαι οἵ πῃσι εἰσιν,
Ἢ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφι νόος ἐστὶν θεοδής.
Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβαν· κέλευσε δ' ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
Οἳ δ' αὖψ' ἐσβαινον καὶ ἐπὶ κλησίσι καθίζον.
Ἑξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ' ἐγγύς * ἐόντα,
Εἶδμεν δ' ἐπ' ἰφκατὴν αὐτοῦ εἰδυμὸν ἄγχι θυρέτρου
Ὑψηλὸν, δάφνῃσι κατηρεφέ' ἔνθα καὶ πολλὰ
Μῆλ' οἰίς τε καὶ αἶγας ἰαύεσκον. περὶ δ' αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι,
Μακρῇσιν τε πίτυσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
Ἔνθα δ' αὖτε σύεσσι πελώριος, ὃς ἁπάντε μέλαθρα
Οἷος ποιμήνεσκεν ἀπόπτολις· οὐδὲ μετ' ἄλλους
Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἰὼν ἀγχεμάχας ἤδη.

Καὶ

Insulam admirantes, ambulavimus per eam.
Excitarunt autem Nymphæ filiæ Jovis ægida habentis
Capras montanas, ut prandium sumerent socij.
Continuo incurvos arcus, & hastas longo ferro
Cepimus ex navibus: in tres autem partes instructi
Jaculabamur: statim autem dedit deus decentē venationem.
Naves autē me sequebantur duodecim, in unaquaque autem
Novem sortitus sum capras, mihi decem elegerunt soli.
Sic tum tota die ad solem occidentem
Sedebamus, comedentes carnes multas, & vinum dulce,
Non enim navium absumptum erat vinum rubrum,
Sed suppetebat, multum enim in amphoris singuli
Hausimus, Ciconum sacrum oppidum depopulati.
Cyclopū autem ad terram prospiciebamus qui propè erant,
Fumúmque ipsorúmque murmur ovíumque & caprarum.
Quando autem sol occidit, & serum advenit,
Tum dormivimus in littore maris.
Quando autem manè genita apparuit roseis digitis aurora,
Et tum ego concione habita ad omnes locutus sum,
Alij quidem nunc manete mihi dilecti socij:
Cæterùm ego cum navi mea & cum socijs meis
Transmittens, hos verò homines explorabo quinam sint,
An illi contumelioſi & agreſtes, neque justi,
Aut hospitales & ipsis mens est pia.
Sic fatus ad navem conscendit, jussi verò socios
Ipsosque conscendere & oram solvere,
Illi continuò conscenderunt, & per transtra sederunt.
Ordine autem sedentes, canum mare verberabant remis.
Sed cùm jam in locum pervenimus propinquum,
Hìc in extrema parte spelunca vidimus prope mare
Excelsam, lauris densam: hìc autem multa
Pecora ovésque & capræ quiescebant, juxta autem aula
Excelsa ædificata erat excisis lapidibus,
Longísque pinis & quercubus alticomis.
Hìc vir habitabat ingens, qui certè pecora
Solus pascebat longè, neque enim alijs
Versabatur, sed seorsum existens infanda sciebat.

Antrum Polyphemi.

Etenim

Etenim monſtrum erat horrendum, neque ſimilis
Homini frumentum edenti, ſed cacumini ſylvoſo
Excelſorum montium, quando apparebat ſolus ab aliis
Tum alios juſsi dilectos ſocios
Illic apud navémque manere, & navem cuſtodire.
Porrò ego eligens ſociorum duodecim optimos
Ibam: cæterum caprinum utrem habebam nigri vini
Suavis, quod mihi dedit Maron Evanthei filius
Sacerdos Apollinis, qui Iſmarum inhabitat.
Quòd ipſum cum liberis defendimus atque uxore
Reverentia moti, habitabat autem in luco arborifero
Phœbi Apollinis: ille mihi dederat pulchra dona.
Auri quidem mihi dedit elaborati ſeptem talenta,
Dedit autem mihi craterem totum argenteum, cæterũ poſtea
Vinum in amphoris duodecim omnibus hauſit
Suave: incorruptibile, divinum potum, neque quiſquam illud
Noverat famulorum neque ancillarum in domo,
Sed ipſe uxórque chara, promáque una ſola.
Vinum Marcneũ memorabile. Hoc quoties biberunt dulce vinum rubrum
Uno poculo impleto, aquæ viginti menſuras
Immiſcuit: dulcis autem odor ab cratere ſpirabat
Divinus: tum non tibi abſtinere gratum fuiſſet.
Hujus ferebam impleto utre mágno, viatica autem
In pera: ſtatim autem mihi excitabatur animus generoſus,
Virum adire ingenti præditum fortitudine
Agreſtem, neque jura benè doctum, neque leges.
Vlyſſes ingreditur antrum Polyphemi Celeriter autem antrum venimus, neque ipſum intus
Invenimus: ſed paſcebat paſcua per pinguia pecora.
Venientes autem in antrum admirabamur ſingula.
Vaſa quidem caſeis onerabantur, repleta autem erant ſtabula
Agnorum atque hœdorum, ſeparatæ verò ſingulæ
Incluſæ erant, ſeparatim quidem agni ſeorſum juniores,
Separatim recentes natæ. natabant autem ſero vaſa omnia,
Mulctraliáque ſcaphæque accommodatæ quibus mulgebat.
Tum me primùm ſocij precabantur verbis,
Ut ſumptis caſeis abiremus rurſus: cæterùm deinde
Celeriter ad navem celerem hœdóſque & agnos

A ſta-

Καὶ γὰρ ἐμοὶ ἐπέπυστο πελώριος, ὃν πρὶν ἐγὼ γε
Ἀνδρῶν μισοφάγων, ἀλλὰ ῥίμ' ὑλήεντα
Ὑψηλῶν οἰέων, ὅτι φαίνεται οἷον ἀπ' ἄλλων.
Δὴ πτὶ τὸν ἄλλας πελώμεν ἐρέσσοντες ἁπάσας
Αὐτὴ πὰρ νηί τε μόρσιμον καὶ ἑταίρους.
Αὐτὰρ ἐγὼ κοίνας ἑπτὰρ δυοκαίδεκ' ἀρίστους
Βῶν ἐπὶ νῆα θοὴν, ἐκέλευσα δὲ μολπῆσαι ἕταίρους
Ἠΐθεον, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων Εὐάνθεος υἱὸς
Ἰσμάρου Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβέβηκει.
Οὐδὲ μιν ζωὸν ἐόντα κατηρείπομεν ἠδὲ γυναῖκα
Αἰδοίην· οἴκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ Φοιβήεντι
Φοίβου Ἀπόλλωνος· ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα.
Χρυσοῦ μὲν μοι δῶκε ἰηέρος ἑπτὰ τάλαντα
Δῶκε δέ μοι κρητῆρα παναίολον· οὐδὲ ἔπεπτο
Οἶνον τὸ ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας,
Ἡδὺν ἀκηράσιον, θεῖον πότον· ἠδὲ τις αὐτὸν
Οἴδεν δμῳὴ ἠδ' ἀμφίπολων οὐδὲ οἰκος,
Αὐτὸς τ', ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μία οἴη.
Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
Ἐν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
Χεῦ· ἐξαῦτις δ' ἠδεῖα λάβ' κρητῆρος ἐδώδή,
Θεσπεσίη· τόν κ' οὔτις ἀλοχοίδ' ἔμεν ἠὲ καὶ οἴκου.
Τὸν φέρον ἐμπλήσας ἀσκῷ μέγαν, εὖ δὲ κὴ ἔδια
Κώεια· αὐτίκα γάρ μοι ὀΐσατο θυμὸς ἀγαυὸς
Ἀνδρ' ἐπιπλεύσαντ' μεγάλῳ ἐπιφημίσ' ἀλκῇ,
Ἀχαιὸν, ὅτε δίκας εὖ εἰδότα ὅτε θέμιστας.
Καπνὸν λίμενος δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', ἠδὲ μιν ἔνδον
Εὕρομεν, ἀλλ' οὐ μᾶλα πολὺν κεῖ πίονα μῆλα.
Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα·
Ταρσοὶ μὲν τυρῷ βεβόλητο, σηκοὶ δ' ἐπὶ σηκοὶ
Ἀρῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δ' ἔσαν ἔμπης
Εἰσαῦτις, χωρὶς μὲν ἐπώγονοι, χωρὶς δὲ μέσσοι ἔσαν,
Χωρὶς δ' αὖθ' ὑστοι· πᾶσαν δ' ὄρῃ ἄλσια πάντα,
Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμέναι, ἷς ἐκόμιζεν.
Εἰσὶ δέ μοι πρώτιστα ἔπη ἐρέοντι ἐπίκουρα·
Ταρσὸν μὲν τυροῦ ἐείσαντες πάλιν αὐτὶς ἔπασσον
Καπνὸν λίμενος ἐπὶ πᾶσα δυλιχὴ ἐφέρετο κὴ ἄρνες
Σμικροὶ

Σηκῶν ἐξελάσαντες ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐγὼ ἐπιθόμενος (ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν)
Οφρ' αὐτόν τε ἴδωμι, καὶ ἐμοὶ ξείνια δοίη.
Οὐδ' ἄρ' ἔμιμν' ἐτάροισι φόως ἔσσεσθαι ἐόντος.

γρ. ἐμεῖ- νεμβρ. Ἔνθα ἦ πῦρ κήαντες ἐπὶ σπλάγχνοισιν ἐδόμεν;
Τυρῶν αὐτύμβροι φαίνεθ' ἁμαρτῇ· μήλοισιν δὲ μιν ἔνδον,
Ἤμβροι ἴσως ἐπάλξεσιν· φίσις δ' ἔβδομον ἄχθος
Ὑλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ πεπιδύοιεν ἴδωσι.
Ἐκτοθὶ δ' ἄντρου βαλὰν ἔγχεα καπνὸν ἔτμησεν.
Ἡμεῖς ἦ δὴ ἔπειτα θεοπροπίῃσι μενοινῶν
Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα
Πάντα μάλ' ὅσσ' ἤμελγε· τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύραφι,
Ἀρνειούς τε τράγους τε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Οὐδμὴν, οὐκ ἂν τόκα δύω καὶ εἴκοσ' ἀμάξαι
Εὖ δεδαὶ τετράκυκλοι ὑπ' οὐδὸν ἐκλίσσοιεν·
Τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρηνδε.
Ἕζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῦ γάλακτος,
Πλεκτοῖς ἐν τελάεσσιν ἀμέσσατο καὶ κατέθηκε·
Ἥμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
Πίνειν δαινυμένῳ, καὶ οἱ ποτὸς ἦεν ἐΐσκειν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα πονησάμενος τὰ ἃ ἔρχε,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἰσπδὰν, εἴρετο δ' ἡμέας,
Ὦ ξεῖνοι, πῖνες ἐσέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Ἦ τι κατ' ἐπιῤῥῆξιν, ἢ μαψιδίως ἁλάλησθε,
Οἷά τε λῃστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παῤῥάπτοντες, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
Ὡς ἔφατ', ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δείσαντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον·
Ἀλλὰ καὶ ὣς μιν ἔπειτα ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν Ἀχαιοὶ παντοίοις αἰτίμοισιν ἀτὰρ μέγα λαὸς ἀλήτης
Ἡλώμεθ' ἄτῃ Ζεύς τε πατὴρ καὶ θεοὶ ἄλλοι,
γρ. μητ. σεως. Λαοὶ δ' Ἀτρείδαν Ἀγαμέμνονα εὐχόμεθ' εἶναι,

Τῶ δὴ

A ſtabulis eripientes navigare ſalſam aquam.
Sed ego non parui (certè multò ſatius fuiſſet)
Donec ipſum viderem, & mihi hoſpitalia daret,
Neque ſanè futurus erat ſocijs viſus amabilis.
Tum autem ignem accendentes manſimus, ac & ipſi
Caſeos ſumentes comedimus: expectavimúſque ipſum intus
Sedentes, donec venit paſceos: ferebat autem ingens pondus
Ligni aridi, ut illi ad cœnam eſſet.
Extra autem antrum deijciens ſtrepitum fecit.
Nos autem perterriti ruimus in receſſum antri
Cæterùm ille in latam ſpelunçam egit pinguia pecora,
Omnia quæ ſanè mulgebat, mares verò reliquit foris,
Arietéſque hircóſque altam extra aulam.
Cæterùm deinde admovit repagulum ingens altè levans
Grave, non illud duo & viginti currus
Fores quaternis rotis à ſolo dimovere potuiſſent.
Tantam excelſam petram admovit januæ.
Sedens autem mulſit oves & balantes capras,
Omnia ut decebat & fœtum ſubmiſit ſingulis.
Statim autem dimidium coagulans albi lactis
Textilibus in calathis conſtructum repoſuit,
Dimidium autem rurſus conſtituit in vaſibus, ut ei eſſet.
Potus comedenti, & ei ad cœnam ſufficeret.
Cæterum poſtquam feſtinavit expeditis illis ſuis operibus.
Et tum ignem accendit & aſpexit, interrogavit autem nos,
O hoſpites, quinam eſtis? unde navigatis humidum mare?
Num ad negotiationem, aut temerè erratis?
Perinde atque piratæ ſuper mare, qui errant
Animas periculo objicientes, malum alienigenis ferentes.
Sic ait, nobis autem ſtatim exanimatum eſt charum cor
Timentibus ſonitúmque gravem ipſúmque monſtrum:
Verum etiam ſic ipſum verbis excipiens alloquutus ſum,
Nos quidem à Troja aberrantes Græci,
Diverſis ventis ſuper ingentes fluctus maris,
Domum petentes, alia via, aliis itineribus
Venimus: ſic fortaſsis Jupiter voluit moliri:
Milites autem Atridæ Agamemnonis gloriamur eſſe,

Polyphemus advenas interrogat.

Vlyſſes reſpondet

Cujus

Cujus certè nunc maxima ad cœlum gloria est.
Tantam enim evertit urbem, & perdidit populos
Multos: nos autem rursus procumbentes ad tua genua
Supplicamus, si quod præbeas hospitale, sive etiam aliter
Donum dares, quale hospitibus dare fas est.
Sed verere, optime, deos, supplices enim tibi sumus.
Iupiter hospitalis. Jupiter autem ultor est supplicúmque hospitúmque
Hospitalis, qui hospitibus simul verecundis opitulatur.
Sic loquutus sū ille vero mihi rursus respondit sævo animo
Stultus es ô hospes, aut longè advenisti,
Qui mē deos jubes sive timere, sive observare.
Cyclopes Deorum contēptores Non enim Cyclopes Jovem ægida nutritum curant,
Neque deos beatos, quoniam multò præstantiores sumus.
Neque ego Jovis inimicitias evitans parcam,
Neque tibi, neque socijs, si me animus jubeat,
Sed mihi dic ubi habes huc profectus benefactam navem?
An alicubi in extremis locis, aut propè, ut sciam.
Sic ait tentans. me autem non latuit scientem plurima,
Sed ipsum vicissim alloquutus sum dolosis verbis,
Navem quidem fregit Neptunus terræ quassator,
Ad scopulos conjectam vestræ ad fines terræ,
Ventus autem ex ponto intulit.
Cæterùm ego cum hisce effugi arduam perniciem.
Cyclops duos socios vivos devorat. Sic loquutus sum: ille autem nihil respondit sævo animo:
Sed ipse irruens socijs manus intulit.
Duos autem corripiens, quemadmodum catulos, ad terram
Illisit, celebrū autem humi effluebat, irrigabat autem terram.
Hos autem membratim resecans apparabat cœnam
Devorabat autē quemadmodū leo montanus, neque reliquit
Intestináque carnésque & ossa medullis plena.
Nos autem flentes sustulimus Jovi manus,
Miseram rem videntes, desperatio autem invasit animum.
Cæterum postquam Cyclops magnū impleverat ventrem,
Humanas carnes comedens, & ad hæc merum lac bibens,
Jacuit intra antrum extensus inter pecora.
Hunc quidem ego volui magnanimo animo
Propius accedens, gladium acutum stringens ab fœmore,

Vulne-

Τῶ δὴ νῦν γε μίχεσθον ὑπερφιάλοιν κλέος ἐσθ'
Τόσσον γὰρ δίεφθεν πόλιν, ἢδ' ἀπώλεσε λαούς
Πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμθα τε σεῦ γεύσασ
Ἰκόμθ', εἰ πόρρωθι ξεινήιον, ἠὲ καὶ ἄλλως
Δημῳ δωτίνην, ἅ περ ξείνων γέρας ἐσθλόν. 5
Ἀλλ' αἰδοῖο θέεσκε θεούς· ἐκέτεω δέ τοι εἰμί.
χρ. ἤπι
Ζεὺς δ' ἱκεσιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε
Ξεινίῳ, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ,
Νήπιος εἶς ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλεσθας, 10
Ὃς μοι θεὸς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι.
χρ. δειδίμεν
Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσι,
Οὐδὲ θεοὺς μακάρας· ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροι εἰμί.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλεύαιμι Φιδύμειλον,
Οὔτε σοῦ, οὔθ' ἑτέρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύοι. 15
Ἀλλά μοι εἶφ' ὅππῃ ἔσχες ἰὼν εὐερμέα νῆα;
Ἦ που ἐπ' ἐσχατιῆς, ἢ καὶ σχεδόν· ὄφρα δαείω.
Ὡς φάτο πειρίζων. ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά,
Ἀλλά μιν ἄψορρον σῶσιφλιν δολίοις ἐπέεσσι,
Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων, 20
Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρατι γαίης,
Ἀκρη σωσανδρου ἄνεμος δ' ὑκ πόντῳ ἔνεικεν.
Αὐτὰρ ἐγὼ ζωὸς δεῦρ' ἐκφυγὼν αἰπὺ ὄλεθρον.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' ὀδὸν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ.
Ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἐπέρεισε ἐπὶ χεῖρας ἑταίρους 25
Σιν ᾗ δύω μάρψας, ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'· ὑκ δ' ἐκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ χαίτας.
Τοὺς δ' ἀμφιμελεϊστὶ τεμὼν ὠμὰ διέσθιεν ὄδρηξ.
Ἤδη δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλιφθεν
Ἔντερά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα. 30
Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας,
Σχέτλια ἔργ' ὁρόωντες· ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλῳ * ἐμπλήσατο νηδύν,
χρ. ἐπλή
Ἀνθρώπεια κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
σατο
Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμθρος ἀμφὶ μήλων· 35
Τὸν μὲν ἐγὼ βάλεσυσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,
Ἆσσον ἰών, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμθρος παρὰ μηροῦ,

Οὐ πάμπαν ὠὸς σῆος ἔδυ φρένας ἔμπεδος ἔμμεν.
Χέρ ἐπιμαστάμβω· ἕτερος δὲ μεθήμων ἔφυκεν.
Αὐτὸς γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἴπεῖ' ὀλέθρῳ·
Οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυρέων ὑψηλάων
Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον ὃν ὠθεύμην·
Ὡς τόπα μὲν τενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν,
Ἦμος δ' ἠελίῳ φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότε πῦρ ἀνήκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα
Πάντα κὺ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστη.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ αὖτε θυσὶν πονησάμβω· τὰ ἅ ἔργα,
Σιὼ δ' ὄγε αὖτε δῦνε μάρψας ὠκὺλιστατο * δεῖπνον.
Δεῖπνήσας δ' ἄντρῳ ἐξήλασε πίονα μῆλα,
Ῥηϊδίως ἀφίελὼν θυρεὸν μέγαν· αὖτὰρ ἔπειτα
Ἁψ ἐπέθηκ' ὡς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.
Πολλῇ ὑ ῥοίζῳ ὠὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα
Κύκλωψ, αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμβω κακὰ βυσσοδομεύων,
Εἴπως τισαίμβω, δόλῳ δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
Ἥδε δέ μοι κὺ θυμὸν ἀρείων φαίνετο βυλή·
Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον ὠλιγὸ σηκῷ,
Χλωρὸν, ἐλαΐνεον, τὸ μὲν ἔκταμβν ὄφρα φορῆϊα
Αὐαθὲν τὸ μὲν ἄμμες ἔϊσκομβν ἐσσεύωντες,
Ὅσσον τ' ἴστὸν νηὸς ἐεικοσόρου μελαίνης,
Φορτίδος εὐρείης, ἥτ' ἐκπρὸ ἅλα μέγα λαῖτμος·
Τόσσον ἔϊν μῆκος, τόσσον πάχος εἰσορόασθαι.
Τῷ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστὰς,
Καὶ παρέθηκ' ἑτάροισιν, ἀκοξῶαι δ' ἐκέλευσα.
Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἰθύνσα παραστὰς
Ἄκρον, ἄφαρ ὑ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ·
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
Ἣ ῥα κὺ πασέων κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή,
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πιπαλάχθαι ἄνωγον,
Ὅσπις τολμήσειεν ἐμοὶ ξὺν μοχλὸν ἀείρας,
Τέλσαι * ἐν ὀφθαλμῷ ὅτε τὸ γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Οἱ δ' ἔλαχον τοὺς ἂν κι κὺ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι
Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μὺ πέτνω * ἐλέγμην.
Ἐσσεῦτο δ' ἦλθε κομίστερα μῆλα νομεύων,
Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σταθμὸν ἤλασε πίονα μῆλα

Πάντα

Vulnerare ad pectus, ubi præcordia hepar circumdant,
Manus admovens, aliud autem consilium me impedivit.
Illic enim etiam nos perijssemus sæva morte.
Non enim poteramus ab janua excelsa
Manibus movere saxum grave quod admovit.
Itaque tum ingemiscentes expectavimus auroram divinam.
Quando autem manè genita apparuit roseis digitis aurora,
Tunc ignem accendit, & mulsit inclyta pecora
Omnia ut decuit, & suum fœtum submisit singulis.
Porrò postquam festinavit perficiens sua opera,
Simul ille rursus duobus correptis apparavit jentaculum.
Ut jentavit autem ex antro egit pinguia pecora,
Leviter dimovens obicem ingentem, cæterùm postea
Rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponeret.
Plurimo autem sibilo ad montem egit pinguia pecora
Cyclops, sed ego relinquebar mala profundè cogitans,
Si quo pacto ulciscerer, daret autem votum Pallas.
Illud autem mihi in animo optimum apparebat consilium — Vlyssis consilium.
Cyclopis enim jacebat ingens clava ad stabulum,
Viridis, oleagina, hanc quidem inciderat ut ferret
Arefactam, hanc quidem nos asimilabamus inspicientes,
Quantus est malus navis viginti remis agitatæ nigræ
Onerariæ latæ, quæ penetrat ingentes fluctus:
Tanta erat longitudo, tanta spissitudo aspectu,
Ab hac quantum ulna est ego abscidi astans,
Et appositi socijs, polire autem jussi.
Hi verò planum levigarunt, ego autem acui astans
Summitatè, statim autè apprehendens adusi in igne ardente,
Et hanc quidem benè deposui abscondens sub stercore,
Quod per speluncam fusum erat multum densè abundè.
Cæterùm alios sorte sortiri jussi
Quisnam auderet mecum vectem sublatum
Interere in oculum, quando illum dulcis somnus occuparet.
Illi sortiti sunt, quos utique voluissem ipse capere
Quatuor, cæterùm ego quintus cum his electus sum.
Vespertinus autem rediit villosa pecora pascens.
Continuò verò in latam speluncam egit pinguia pecora

Omnia diligenter, neque ullu reliquit profundam extra aula,
Aut dedit autem opera, ùve etiam deus sic jussit.
Porrò deinde admovit repagulum ingens altè sublevans,
Sedens autem mulsit oves & balantes capras,
Omnia ut decebat, & fœtus subjunxit singulis.
Cæterùm postquam festinavit perfectis suis operibus,
Simul ille rursus duobus correptis apparavit cœnam:
Et tum ego Cyclopem alloquebar propè astans.
Poculum in manibus tenens nigri vini, (nes:
Cyclops, accipe, bibe vinū, postquā comedisti humanas car-
Vlysses Polyphemo vinū effert. Ut scias qualem utique potum navis occultaverat
Nostra, tibi autem rursus libamen feram, ut mei misertus
Domum mittas: tu autem furis non amplius tolerabiliter.
In felix, quomodo quisquam ad te in posterum alius accedat
Ex hominibus plurimis, quoniam non ex officio egisti.
Sic dixi: ille accepit & bibit gavisus vehementer,
Dulcem potum bibens, & me rogavit secundo rursus,
Da mihi adhuc benignus & mihi tuum nomen dic
Statim nunc, ut tibi dem hospitale munus quo tu gaudeas,
Etenim Cyclopibus fert alma terra
Vinum generosum & illis Jovis imber auget:
Verùm hoc ambrosiæ & nectaris est latex.
Sic ait, cæterùm ei rursus ego dedi ardens vinum,
Ter quidem præbui, ter autem ebibit insipientia.
Cæterū postquā Cyclopem circa mentē occupavit vinū,
Tum certè ipsum verbis alloquebar blandis,
Cyclops, interrogas me nomen inclytum, cæterum ego tibi
Dicam, tu autem mihi da hospitale munus ut pollicitus es,
Utis mihi nomen est, Utim autem me vocant
Mater atque pater atque omnes alij socij.
Sic dicebam: ille autem me rursus excepit sævo animo,
Utim ego extremum edam post suos socios,
Alios quidem prius, hoc tibi hospitale munus erit.
Dixit & recumbens cecidit supinus, cæterùm deinde
Jacebat inflexus crassam cervicem, & illum somnus
Cepit omnia domans, è gutture autem ruebat vinum,
Frustáque humanæ carnis: hic autē eructabat vinogravatus:

Et

Πάντα μάλ' ἠδὲ τι λῷπ' ἐσθλοῖσι ἐπιτθέμεν αὐλῆς,
Ἢ πρόσσω ἀφθιτον, ἢ κ' ἦρος ὡς ὀπίσσυσιν.
Αὐτὰρ ἐπειτ' ἐπιθήκας ἰδρείῃ μήσαντ' ἀφάσσας,
Ἐξομόρξω δ' ἤμελγον ὅμ κ' μηκεδανὰς ἀίσσας,

Πάντας κτῦ μοίρασθαι, κ' ὑπ' ἔμοσσαι ἔπεα πτερόεντα. 5
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ταῦτα πονησάμθρ τε κ' ἔρξα,
Σεῦα δ' ὄϊα δ' αὖ τε δῦμ μάρψας ὑπὸ σπέος ἐκπρο δόμοιο·
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων, ἄγχι παραστάς,
Κισσυβιον μὲν χερσὶν ἔχων μέλανος οἰνοιο,

Κύκλωψ τῇ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνθρώμια κρέα· 10
Ὄφρ' εἰδῇς οἷονπὶ ποτὸν τόδε νῆες ἐκεκεύθει
Ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
Οἴκαδε πέμψειας, σὺ δ' μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.
Σχέτλιε, πῶν * κέν τις σε κ' ὕστερον ἄλλον ἱκάνοι
Ἀνθρώπων πολέων, ἐπεὶ οὐ κτῦ μοῖρον ἐρέξας. 15

Ὡς ἐφάμην. ὁ δ' ἔδεκτο κ' ἔπιπτεν· ἥσατο δ' αἰνῶς
Ἡδὺ ποτὸν πίνων· καί μ' ἤπιε δεύτερον αὖτις.
Δός μοι ἔτι φρόνιμον, καὶ μοι τεὸν οὔνομα εἰπέ·
Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον ᾧ κε σὺ χαίρεις.

Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα 20
Οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
Ἀλλὰ τοῦδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ὀπηδός.
Ὡς ἔφαθ'· αὐτὰρ ἐγὼ τοῦ πρὸς μάλα δῶκα δέπας οἶνον·
Τρὶς μὲν ἐδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδέως ἐν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἄλυξεν οἶνος, 25
Καὶ τότε δὴ μιν ἔπειτα προσηύδων μειλιχίοισι,
Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέστης.
Οὖτις ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἔσκε· Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι

Μήτηρ ἠδὲ πατὴρ, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι, 30
Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἐμεῖθεν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχων
Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετ' ἐοῖς ἑτάροισι,
Τοὺς δ' ἄλλους προτέρους. τοῦτό τοι ξεινήιον ἔσται.
Ἦ, καὶ ἀνακλιθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
Κεῖτ' ἀποδαμνύμενος παχέι αὐχένι· κὰδ δέ μιν ὕπνος 35
Ἥρει πανδαμάτωρ. φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος,
Θρόμβοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων·

Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
Εἴως θερμήνοιτο· ἔπειτά τε πάντας ἐπ' ἐργους
Θάρσυνον, μήπως μοι ὑποδδείσας ἀνάδυη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τόν γ' ὁ μοχλὸς ἐλαΐνεος εὖ πυρὶ μέλλεν
Αὖος ἔσεσθαι, καὶ ἐὼν, διαφαίνετο δ' αὐτῶς·
Καὶ τότ' ἐγὼν ἄσσον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Ἵσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων·
Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαΐνεον ὀξὺ ἐπ' ἄκρῳ
Ὀφθαλμῷ ἐτάρψαμεν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀείρων
Δίνεον, ὡς δ' ὅτε τις τρυπᾷ δόρυ νηΐσι ἀνὴρ
Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθε τὸν ἱμάντι ἔχουσιν
Ἀμφοτέρωθεν ἑλκέτην, τὸ δ' ἄρ' ἔμπεδον αἰεί·
Ὡς τῷ γ' ὀφθαλμῷ πυρήκεα μοχλὸν ἐλόντες
Δινεόμεθ', τὸν δ' αἷμα ῥέεθρον θερμὸν ἕπεσε.
Πάντας δέ σφ' ἀμφὶ βλέφαρ' ἀμφὶ κὴ ὀφρύας ἦσεν αὐτμὴ,
Γλήνης καιομένης. σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον
Βάπτ ἐν ὕδατι ψυχρῷ * βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
ρε ἦη Φαρμάσσων (τὸ γὰρ αὖτε σίδηρου τε κράτος ἐστίν)
Ὡς τᾶ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαΐνεος ἀμφὶ μοχλῷ.
Σμερδαλέον δ' μέγ' ἄμυξε, περὶ δ' ἴαχε πίτυη.
Ἠμεῖς δ' δείσαντες ἀπεσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἑῶ χερσὶν ἀλύων.
Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἳ ῥά μιν ἀμφὶς
Ὤκεον ἐν σπήεσι δι' ἄκελας ἰωὴ μήονας.
Οἱ δ' βοῆς αἴσθοντο περιφ πτολίεθρον ἔναιον·
Ἱστάμενοι δ' εἴροντο περὶ σπέος ὅ τι οἱ κὴδος,
Τίπτε τόσον Πολύφημε ἀρημέρ ὠδύσσαο δαῆσας
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, κὴ αὐπνους ἄμμε πέπιθα;
Ἦ μή τις σεῦ μῆλα βροτῶν αἴσηται ἐλαύνει;
Ἦ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἠὲ βίηφι;
Τὸς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος,
Ὦ φίλοι, ἦ τις μὲ κτείνει δόλῳ, ἠδὲ βίηφι.
Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον,
Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται οἷον ἐόντα,
Νοῦσόν γ' οὔπως ἔστι Διὸς μεγάλε ἀλέασθαι·

Ἀλλ'

Et tum ego vectem sub cinere demisi multo,
Ut calefieret, verbisque omnes socios
Confirmavi ne aliquis mihi subveritus refugeret.
Sed cùm mox vectis oleaginus in igne erat
Arsurus viridis existens, candebat autem vehementer:
Et tum ego propius attuli ex igne, circum autem socij
Stabant: cæterùm animum inspiravit ingentem dæmon:
Hi quidem vecte apprehensoo leagino acuto in summitate,
Oculo infixerunt, ego autem inferné innixus
Versabam, veluti quis terebrat lignum vir navale
Terebra, illi verò infrà torquent loro
Attingétes utrinque illud autè circũvoluitur assiduè semper:
Sic ejus in oculo ignitum vectem capientes
Versabamus, hunc autem sanguis circumfluebat calefactum.
Omnes autem ei palpebras circũ & supercilia cremavit vapor
Pupilla ardenti. stridebant autem ei radices,
Veluti cùm vir faber securim magnam aut asciam
In aqua frigida mergit valdè stridentem,
Corroborans, hoc enim ferri utique robur est.
Sic hujus stridebat oculus oleaginum circa vectem.
Horrendè autem ejulavit, insonuit autem petra.
Nos autem perterriti disipati fugimus: cæterum ille vectem
Exemit oculo aspersum sanguine multo.
Illum quidem deinde abjecit à se manibus anxius.
Cæterùm ipse Cyclopas altè vocavit, illi circa ipsum
Habitabant in speluncis per promontoria ventosa
Illi autem vocem audientes accurrebant aliunde alius,
Stãtes autè interrogabãt circa speluncã quidnã ipsũ affligeret,
Cur tantum Polypheme læsus sic clamasti
Noctem per divinam & insomnes nos feciſti?
Num quis à te oves mortalium invito abegit?
An ne aliquis te ipsum occidit dolo an vi?
Hos rursus ex antro alloquutus est fortis Polyphemus,
Amici, Utis me interficit dolo neque viribus.
Illi verò respondentes verba volatilia dixerunt,
Quod si certè jam non quis tibi vim infert cùm solus sis,
Nullo modo licet Jovis magni effugere plagam:

Polyphemo sterrenti ob merum eruitur oculus.

Polyphemus Cyclopes advocat.

Sed tu ſupplica patri Neptuno regi.
Sic dixerunt abeuntes, meum autem riſit charum cor,
Quod nomen decepiſſet meum & inculpatum conſilium.
Cyclops autem ingemiſcénſque & dolens doloribus
Manibus palpitans, lapidem quidem amovit à janua.
Ipſe autem intra januam ſedebat manus extendens
Si aliquem fortaſsis inter oves caperet exeuntem foras.
Sic enim me putabat in mente ſtultum eſſe.
Cæterum ego deliberabam quid factu optimum eſſet,
Si quam ſocijs mortis ſolutionem, atque mihi ipſi
Invenirem, omnes autem dolos & conſilium texui,
Videlicet ob vitam, ingens enim malum præſens erat.
Illud autem mihi in animo optimum apparebat conſilium.
Vlyſsis aſtutia. Mares oves erant benè nutriti lanoſi
Pulchríque magníque violaceam lanam habentes,
Hos tacitè colligavi bene tortis funibus,
In quibus Cyclops dormiebat monſtrum impia doctus,
Tribus una conſtructis, qui in medio, virum ferebat,
Duo autem alij utrinque ibant ſervantes ſocios.
Tres autem ſingulos viros oves ferebant, cæterum ego
(Aries enim erat pecudum longè optimus omnium:)
Hujus tergum arripiens villoſum ſub ventrem delapſus
Pendebam: cæterùm manibus lana precioſiſsima
Firmiter implicitus tenebam audaci animo.
Sic tũ quidem ingemiſcentes expectavimus aurorã divinam
Quando autem manè genita apparuit roſeis digitis aurora,
Et tum continuò ad paſcua exegit maſcula pecora.
Fœminæ vero balabant immulctæ per ſtabula,
Ubera enim gravabantur, cuſtos verò doloribus multis
Afflictus omnium ovium palpitabat terga
Rectè ſtantium: illud autem ſtultus non animadvertit
Ut illi velleris tonſi ovium pectoribus ligati eſſent.
Ultimus aries pecorum exibat foras
Polyphemus arie tem ſuũ alloqui. Denſitate pilorum gravatus, & me varia cogitante.
Hunc palpitans alloquutus eſt fortis Polyphemus,
Ignave aries quid mihi per ſpeluncam exis ovium
Ultimus ? neutiquam antea relictus ibas ab ovibus,

Sed

Ἀλλὰ σὺ γ' εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
Ὡς ἄν ἔφαν ἀπίοντες. ἐμὸν δ' ἐμάλασσε φίλον κῆρ
Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν κὴ μῆτιν ἀμύμων.
Κύκλωψ ὃ στεάχων τε, κὴ ὠδίνων ὀδυσσὴς
Χερσὶ ψηλαφόων. λάπ μὰρ λίθον εἵλε θυρεόν.
Αὐτὸς δ' εἰνὶ ὑρῃσι καθίζετο χεῖρε πιπώσας,
Εἴ τινά που μετ' ὄιστὸν λάθοι στίχοντα θύρεζε.
Οὔπω γάρ που μ' ἤλπετ' ἐὸι φρεσὶ νήπιον εἶναι.
Αὐτὰρ ἐγὼ βάλλευον ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο,
Εἴ πω ἐπιφρασάμην ἀκέα τε λύσιν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
Εὐρέμμην· πάντας ὃ ὄλεθρ κὴ μῆτιν ὕφηνον,
Ὡς περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
Ἤλθε δέ μοι κῆρ θυμὸν ἀρείσην φαίνεσθαι βουλὴ.
Ἄρνες ἔσαν πὰρ οἶσιν ἰὺπρεφέες δασύμαλλοι
Καλοί τε μεγάλοί τε, ἰοδνεφὲς εἶδος ἔχοντες·
Τὰς ἀκέως ζωείτρηγι ἰὺστρεφέεσσι λύγοισι,
Τῇς ἔπι Κύκλωψ ἰὺδὲ πέλας, ἀζεμέσια εἰδώς,
Σωὶ πρῆις αἰνύμβρῳ ὁ μὰρ κὰ μέσῳ ἄνδρας φέρεσκεν,
Τὼ δ' ἑτέρω ἐκάτερθεν ἴτην σώζοντες ἑταίρους.
Τρεῖς ὃ ἕκαστον φῶτ' ὄιες φέρον. αὐτὰρ ἔγωγε
(Ἀριστεὺς γὰρ ἔμ' ἦεν ἀνὴρ ἄριστος ἁπάντων·)
Τῷ κῦ νῶτα λαβὼν, λασίῃσι ὑπὸ γαστρὶ ἑλυσθεὶς
Κείμην αὐτὰρ ἔγωγε χερσὶν ἀώτῳ θαασσόμενος
Νωλεμέως φρεσὶ ἦσι ἐκέκμηλα τετληότι θυμῷ.
Ὡς τότε μὰρ στεάχοντες ἐμείναμεν ἠῢ δῖαν.
Ἤμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ' ἔπειτα νομὸν δ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα.
Θήλεαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι ἐρῇ σηκοῖς.
Οὔθατα γὰρ σφίσι μεστὰ κατέπλησσε. ἀνὰξ δ' ὀδυσῆσι κακῇσι
Τειρόμενος, πάντων οἶον ἐπιφραίσατο νῶτα
Ὀρθῶν ἰσαόντων· τὸ δ' ἦπιος ἐκ ὁόησεν
Ὡς οἱ ὑπ' ἐριφόκοιν οἶον στέρνοισι δέδεντο.
Ἰσπις ἀρτιγὸς μήλων ἔσιχε θύρεζε,
Λαχμῷ στεινόμβρῳ, κὴ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι·
Τὸν δ' ἐπιμασσάμβρῳ ἐσεσόμενα προπρηνέα Πολύφημε.
Κοίλιπεπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων
Ἴσπις; ἦπ πάρος γε λελιμμένος ἔρχεαι οἰῶν,

Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεσιν τόρε· ἄνθετο ποίνης,
Μακρὰ βιβὰς· πρῶτος γ' ἠοᾶς ποτιμεῶν ἀφικάνεις.
Πρῶτος γ' εὐθμήτδε λιλαίεαι δαπίεσθαι.
Εσπέρ(Θ). νωῖ αὖτε παυύσατος. ἢ σὺ γ' ἄνακτος

Ὀφθαλμὸν πρόφρεις, τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξελάωσεν,
Σοὶ λυγρῇς ἐπέεσσι δαμασσάμεν(Θ) φρένας οἴνῳ,
Οὖτις; ὃν ἔπφ φρεὶ πεφυγμένον εἶναι ἄλεθρον.
Εἰ δὲ ὁμοφρονίοις, ποπφανίεις τε γάνοιο
Εἰπεῖν ὅσσα κεῖνος ἐμὸν μέν(Θ) ἠλασκάζει·

Τῷ κέ οἱ ἐξαφάλες γε λέχος αἰδοῖον ἄκοιτις
Θέτο μέν μοι ῥαίοιτο ἔπος ὃδε, κἠδὲ ἑκάστη
Λαφήσεις κεκαῶν τέ μοι ὑπέρβιος πόρεν Οὖτις.
Ὡς εἰπὰν, τὸν κέλευν ἀπὸ ἷο πίμπε δυσφαζις.
Ελθόντες δ' ἠῶθεν ἀπὸ σταθμοῖο τε καὶ αὐλῆς,

Πρῶτος ὑπ' ἀρνειῷ λυόμεν, ὑπέλυσε δ' ἑταίρους.
Καρπαλίμως δ' ἐπὶ μῆλα πανυπόδεα πίονα δημῷ
Πολλὰ ἑστιχόωντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
Ικόμεθ'· ἀσπάσιοι δ' ἑτάροισι φάνημεν,
Οἳ φύγομεν θάνατον, τοὺς δ' ἐκλαγξαν ὀδυρόμενοι.

Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἴων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ
Κλαίειν· αἶψα δ' ἐκέλευσα θοὰς κομίσασθαι μῆλα
Πρῶτ' ἐν νηῒ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, κὰδ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Εξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.

Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν ὅσσον τε γάωνε βοήσας,
Καί τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομέοισι,
Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους
Εδμεναι ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφι.
Κακὰ λίλια σε μέλλε κιχησέμεν κακὰ ἔργα,

Σχέτλι· ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ
Εσθέμεν, τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ὡς ἐφάμεν, ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρὶ δὲ μᾶλλον.
Ηκε δ' ὀπωρώσας κορυφὴν ὄρεϊ μεγάλοιο.
Καὶ δ' ἔσαλε ὡς τε πρόσθεν νεὺς ἀκαμπτοπόρος,

Τυτθὸν ἐδευήσειν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.
Εκλύσθη γ' ἁλὸς ἐκτὸς ἀκαρχόμενος ὑπὸ πέτρης.
Τὴν δ' αὖ ἢπειρόνδε παλιρρόθιος φέρε κῦμα

Πλημ-

Sed multò primus pascebaris teneros flores herbæ
Magnificè incedens: primus ad fluenta fluviorum perveniens.
Primus autem ad caulam desiderabas redire
Vespertinus, nunc rursus ultimus, num tu domini
Oculum desideras? quem vir malus eruit
Cum molestis socijs, postquam domuisset mentem vino
Utis? quem nondum existimo elapsum esse mortem.
Utinam idem sentires, vocalisque fieres
Dicere ubinam ille meum robur effugit.
Profectò ei cerebrum per speluncam huc & illuc
Verberato flueret ad solum, meúmque cor
Quiesceret è malis, quæ mihi nihili pretij vir intulit Utis.
Sic loquutus arietem ab se demisit forás.
Venientes autem paululum à speluncáque & aula,
Primus ab ariete soluebar, solui autem socios.
Celeriter autem pecora rectipeda pinguia pinguedine
Multa ferientes pepulimus, donec ad navem
Pervenimus, desiderati vero charis sociis visi sumus,
Qui effugimus mortem: alios verò ingemiscebant flentes,
Sed ego non sinebam, supercilijs autem innuebam singulis
Non lugere, sed jussi celeriter villosa pecora
Multa in navem recipientes renavigare salsam aquam.
Illi statim conscenderunt & per transtra sederunt.
Ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.
Sed quando tantũ aberant quantũ utique audire potest clami- (tans,
Et tunc ego Cyclopem alloquebar convicijs:
Cyclops, non debebas imbellis viri socios
Mandere in spelunca cava forti vi.
Et sanè te debebant invadere mala facta,
Infelix quoniam hospites non veraberis tua in domo
Absumere; ideoque te Jupiter ultus est & alij dij.
Sic dicebã, ille autem continuò irascebatur ex corde magis,
Misit autem abrumpens verticem montis magni.
Dejecit autem ante navem nigram proram habentem,
Paululum autem abfuit gubernaculum extremum nanciscì.
Inundavit autem mare adveniente à petrà.
Hanc statim ad littus refluus ferebat fluctus

Vlysses Polyphemo insultat.

Innun-

Innundatio ex mari, appropinquavit ut littus attingeret.
Cæterùm ego manibus apprehendens ingentem contum
Detrusi ab littore, sociis autem excitans imperavi
Inijcere remos, ut malum fugeremus
Capite annuens: hi autem incumbentes remigabant.
Sed quando certè bis tantum mare sulcantes abfuimus,
Certè tum Cyclopem alloquebar, circùm autem socij
Blandis verbis prohibebant hinc atque illinc,
Infelix, cur vis irritare agrestem virum?
Qui etiam nunc in pontum jacto telo deduxit navem
Rursus ad continentē, & certè existimabamus illic perituros.
Si verò resonantem te aut loquentem audierit,
Collidere poterit nostra capita, & navalia ligna,
Saxo aperto jaciens, tantum enim jaculatur.
Sic dicebant, sed non persuaserunt meū generosum animum,
Sed ipsum rursus alloquutus sum elato animo,
Cyclops, si quis te inter mortales homines
Oculi interrogaverit indecentem cæcitatem,
Dic Ulyssem urbium everforem evulsisse
Filium Laërti in Ithaca domum habentem.
Sic dicebam, ille mihi ejulans respondebat sermone,
Papè, quàm scilicet mihi prisca vaticinia accidunt.
Telemus Cyclopū vates. Erat quidam hic vates vir bonus magnúsque
Telemus Eurymedes qui vaticiniis superabat,
Et vaticinans consenuit inter Cyclopas,
Qui mihi dicebat hæc omnia perfectum iri in posterum.
Manibus ex Ulyssis privatum iri visu.
Sed semper quendam virū ingentem & pulchrū existimabam
Huc venturum esse magna præditum virtute.
Nunc autem me parvus & nihili & imbellis,
Oculo privavit postquam domuit me vino.
Sed agè huc veni, Ulysses, ut tibi hospitalia præbeam,
Deductionémque solicitem dare inclytum Neptunum.
Hujus ego filius sum, pater autem meus gloriatur esse:
Ipse autem siquidem voluerit sanabit, neque quisquam alius,
Neque deorum immortalium, vel mortalium hominum.
Sic ait, porrò ego ipsum excipiens alloquebar,

Utinam

Πλημμυρὶς ὀκ πόντοιο, θήμωσι ϑ' ἥρωσιν ἰκέλη.
Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν ἀφεμήκεα κοντὸν
Ὧσι παρίξ, ἐπὶ ϑῆσι δ' ἐποτρύνω σὺν ἑλέσθαι
Εμβαλέειν κωπῆς, ἐν δ' ὑπ' ὀκ ἠκάχητο φύζηφιν,
Κρατὶ κατειδυῖαν. οἱ δ' ἀσπίσιν ἔρεσσον. 5
Αλλ' ὅτε δὴ δὴ τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα κατηφείῃσιν ἐπηύδων,
Μιλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρύτυον ἄλοϑεν ἄλωϑ',
Σχέτλιε, πίπ' ἰφθίμεος ἑρικυδέος ἄχρι οἴνοιο;
Ος ϱ' ὑπὸ πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα 10
Λὴν ἐς ἤπειρον; ϱ' δὴ φέρμν αὐτὸ' ὀλέϑαι.
Εἰ δ' ὀθηξαμένῳ τεῦ ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε,
Σὺν κεν ἀρηξ' ἡμέων κεφαλὰς ϱ' νῆά δοῦρα,
Μαιμάρτε ὀκρυόεντι βαλὼν· τόσσον γὸ ἴηκεν.
Ως φάτο, ἀλλ' ἁ πῶϑε ἔμὸν μεγαλήτορα ϑυμὸν, 15
Αλλα μιν αἰνορέτῃ σεσοφίῳ κεκοτηότι ϑυμῷ,
Κύκλωψ, αὖϑις τις σε κὴ ϑνητῶν ἀνϑρώπων
Οφθαλμοῦ εἴρητει ἀεικελίῃ ἀλεωτῇ,
Φάὼς Οδυσσῆα πτολιπόρϑιον ἐξαλαώσας.
Υἱὸν Λαέρτεω, Ιϑάκην ἓνι οἰκὶ ἔχοντα. 20
Ως ἰφάμην, ὁ δὲ σ' οἰμώξας ἠμείβετο μύϑῳ,
Ω πόποι, ἦ μάλα δήμε παλαίφατα ϑεσφατὸς ἐκνίν.
Εσκε πο ὸδὲ μάντις ἀνὴρ τὺς τε μέγας τε,
Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐπέκαστο,
Καὶ μαντευόμενος κατετέλεσε Κυκλώπεσσιν· 25
Ος μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτηϑὲν ὀπίσσω,
Χερσὶν ἑξ Οδυσῆος ἀμαρτήσειν ὀπιπῆς.
Αλλ' αἰεί τινα ϕῶτα μένειν κὴ κάλον ἰδέγμεν
Ενδιδ' ἐλεύσεσϑαι, μεγάλῳ ἐπιμάρον ἀλκῇ.
Νῦν δὲ μ', ἰὼν ὀλίγος τε κὴ ἠπεδανὸς κὴ * ἄπικτος, 30
Οφθαλμῷ * ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἰδμήσατο οἴνῳ.
Αλλ' ἄγε δεῦϑ' Οδυσεῦ, ἵνα τοι πὰρ ξείνια ϑείω,
Πομπῆϊ τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ενοσίγαιον.
Τοῦ γὸ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεται εἶναι·
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἰάλησιν ἰήσεται, ὐδέ τις ἄλλος 35
Οὔτε ϑεῶν μακάρων, ὔτε ϑνητῶν ἀνϑρώπων.
Ως ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,

Αἴ γὸ

ἰδμήσατο

Αἴ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμεθα
Εὐθὺν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Ὃς ἀκόφθαλμόν γ' ἰησατο ἠδ' Ενοσίχθονα.
Ὡς ἐφάμεθα, ὁδ' ἔπφτα Ποσειδάωνι ἄνακτι

Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς ἠέρα εἰσορόωντα,
Κλῦθι Ποσείδαον γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Εἰ ἐτεόν γε σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεαι εἶναι,
Δὸς μὴ Οδυσῆα πτολιπόρθιον οἶκαδ' ἱκέσθαι
Υἱὸν Λαέρταο, Ιθάκῃ ἔνι οἰκία ἔχοντα.
Αλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὕροι δ' ἐν πήματα οἶκῳ.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τῷ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.

Αὐτὰρ ὃγ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Ηκ' ἐπιδινήσας· ἐπορεῖσε δ' ἰὼν ἀπέλαθεν.
Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρῴρου,
Τυτθὸν ἐδινήσας δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι
Εκλύσθη δ' ἁλὸς ὕδατι κατειρυσμένη ὑπὸ πέτρης.

Τὴν δ' ὠρσεν φέρε κῦμα, φέρεσσε δ' ἐπὶ χέρσον ἱκέσθαι.
Αλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ' ἔνθα περ ἄλλαι
Νῆες ἐϋσσέλμοι μίμνον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας προπάγμενοι αἰεί,
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν εὐ ψαμάθοισι,

Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες
Δασσάμεθ', ὡς μή τις μοι ἀπεμοιρήσεται ἶσος.
Αρνειὸν δ' ἐμοὶ οἷῳ ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Μήλων δαιομένων δόσαν ἔξοχα. τὸν δ' ἐπὶ δινὶ

Ζωὸν κελαινεφέϊ Κρονίδῃ ὑψίστῳ ἀνάκτι,
Ῥίξας, μηρί' ἔκηον. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
Αλλ' ἄρα μερμήριζεν ὅπως ὀλέσειε τὰ πάσας
Νῆας ἐϋσσέλμους, καὶ ἐμοὶ ἑλίκῃσι ἑταίρους.
Ὡς τότε μὲν ὡς πᾶν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ημεῖς δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ημος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Καὶ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,

Ημὼς

Vtinam verò anima & vita te potuissem
Spoliatum mittere intra Plutonis domum,
Sicut oculum non utique sanabit neque Neptunus.
Sic dicebam, ille continuo Neptuno regi
Supplicabat, manus extendens in cœlum stelliferum,
Audi Neptune terram continens nigra cæsarie,
Si utique tuus sum, pater autem meus gloriaris esse,
Da ut non Vlysses urbium eversor in patriam veniat,
Filius Laërtis in Ithaca domum habens.
At si illi fatale est amicósque videre & pervenire
Domum ad benè ædificatam, & suam in patriam terram,
Serò malè veniat, postquam perdiderit omnes socios
Nave in aliena, inveniat autem detrimentum, domi.
Sic ait precans, hunc autem audivit Neptunus
Cæterùm ille rursus multo majore lapide sublato,
Misit circumrotatum, intendit autem magnam vim.
Dejecit autem post navem nigro rostro:
Paululum defuit autem ut gubernaculũ summũ attingeret,
Exundavit autem mare proruẽte ab saxo. (adire:
Hanc autẽ ulterius ferebat fluctus, appropinquavit vero terrã
Sed quando certè ad insulam pervenimus, ubi aliæ
Naves benè tabulatæ stabant densæ, in ipsis autem socij
Sedebant lugentes, nos expectantes semper,
Navem quidem illuc ubi veniſſemus subduximus in arenas,
Ipsi autem exivimus ad littus maris.
Pecora autem Cyclopis cava ex navi deducta
Divisimus, ut nullus mihi privatus abierit sua portione.
Arietem autem mihi soli fortes socij
Divisis ovibus dederunt præ alijs, eo autem in littore
Jovi atras nubes cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
Sacrificato fœmora incendi: ille vero non curabat sacra,
Sed certè deliberabat quo pacto perderentur omnes
Naves bene tabulatæ, & mihi dilecti socij.
Sic tunc quidem tota die donec sol occidit
Sedebamus, epulantes carnes immensas & dulce vinum.
Quando autem sol occidit, & tenebræ supervenerunt,
Et tum dormivimus in littore maris.

Imprecatur Vlyssi Polyphemus

Quando

Quando autem manè genita apparuit roſeis digitis aurora,
Tum ego ſocijs, illos excitans, imperavi
Et ipſos conſcendere & rudentes ſolvere.
Illi verò ſtatim ingredi, & per tranſtra ſedere.
Ordine autem ſedentes canum mare verberabant remis.
Hinc verò ulterius navigavimus triſtati corde,
Læti ex morte evitata poſtquam charos amiſimus ſocios.

ARGUMENTUM DECIMI LIBRI ODYSSEAE.

EA quæ apud Æolum acciderant narrat, ventorum *ſcilicet* cuſtodem, ut dederit Ulyſſi ſecundum ventum Zephyrum, alijs ventis incluſis in utre: quem ſocii ubi ſoluiſſent dormiente Ulyſſe, videlicet in ipſo aurum eſſe rati, redeunt ad Æolum. Non autem recipiente Æolo Ulyſſem, illinc navigans, ad Læſtrygonas pervenit, apud quos undecim navibus amiſsis in inſulam Ææam proficiſcitur. Et cum Eurylocho dimidium ſociorum ſorte electum emiſit, interrogaturos quinam eſſent incolæ. Transformatis autem illis in ſues à Circe præter Eurylochum, ipſe ad inquiſitionem egreſſus accepto à Mercurio *nimirum* pharmaco moly non læſus eſt. Sed & jam ſocij priſtinam formam cùm recepiſſent, & annum deſediſſet apud Circen, ad inferos deſcendit.

ALIUD.

K, habet Æoli, Læſtrygonum, & Circes geſta.

IN Æoliam autem inſulam pervenimus, ubi habitabat Æolus Hippotades charus immortalibus dijs,
Natanti in inſula: totam verò ipſam circumdat murus Ferreus, infragilis: lævis verò circùm currit petra.
Hujus duodecim liberi in regia nati ſunt:
Sex quidem filiæ, ſex autem filij pubeſcentes.

Tum

Ἠμὸς δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Δὴ τότ' ἰὼν ἐπὶ ἔργοισιν ἐπητυίῶν ἐκέλευσε
Αὐτὰς τ' ἀμβαίνειν, αὐτά τε πεμπαμένας λῦσαι.
Οἱ δ' ὦψ εἰσέβαινον ἐὴ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἐνθεν ὑ παρστέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ.
Ἀσπετος ἐκ θοὴ ἱστία τύπτε, φίλος οὐρίσσεκε ἑταῖρος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Κ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

ΤΑ ἀφὶ τὸν Αἴολον ἀπαγγέλλει τὸν τῶν ἀνέμων Φύλακα· ὃς ἔδωκεν Ὀδυσσεῖ ἄγγος Ζέφυρον, τοὺς ἄλλους ἀνέμους ἐμφράξας ἐν ἀσκῷ· ὃν οἱ ἑταῖροι λύσαντες ἡμιμέλμνε Ὀδυσσῆϊ, ἅτε ἐν αὐτῷ χρυσὸν ὄντα νομίζοντες, ἀπόντος ἔτι τοῦ Αἴολου· ἐξ ἀφορισμοῦ δ' ὑ τῶ Αἰόλε τὸν Ὀδυσσέα, ἐκπέμπει λοιπαλίαν, εἰς Λαιστρυγόνας ἀφικνεῖται· πυρ οἷς ἔνδεκα τῶν νεῶν ἀπόλεσας, μίαν εἰς Αἰαίαν τὴν νῆσον ἀφικνέεται. ἐκὶ ζὼν Εὐρυλόχῳ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἑταίρων κλήρῳ λαχόντας ἐκπέμπει, πυνθανόμενος τίνες οἱ κατοικοῦντες ἢ ἀνέμων εἰς σύας ἀπὸ τῆς Κίρκης, πλὴν Εὐρυλόχου, αὐτὸς ἐπὶ ζήτησιν ἐλθών, λαβὼν φάρμακον τὸ μῶλυ, ἤδη βλαπτόμενος. ἄλλα ἐκ τῶν ἑταίρων τὴν ἀρχαίαν φύσιν λαβόντων, ἐκέκασται φάρμακα φάρμακον τῇ Κίρκῃ, εἰς ἄδυ κατέρχεται.

ΑΛΛΗ.

Κάτπα δ' ἔχ' Αἰόλε, Λαιστρυγόνων, τῆ Κίρκης ἔργα.

ΑΙολίλην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἴολος Ἱπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Πλωτῇ ἐὶ νήσῳ πάσσυρα δή τε μιν πέρι τεῖχος
Χάλκειον, ἄῤῥηκτον· λιστὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη.
Τῶ ἡ δώδεκα παῖδες ἐὶ μεγάροις γεγάασιν·
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' ὑέες ἡβάοντες.

Ενθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν ἡμέτερα δόμοισιν ἄνακτας.
Οἱ δ' αἰεὶ ῥ' ἀδελφεὸν πατρὸς φίλου ἠδὲ μητρὸς κεδνῆς
Δαίνυσθον· ἀδελφὸς δέ σφιν ὀνείατος μυελὸν κύπτων
Κυσοῖτ' ἐν δὲ τε θῦμὸν ἀφείσεται ἀσπάζεται αὐλὴ

ζ Ημαται, νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίοις ἀλόχοισι
χρ. τεκ- Εὕδουσ' ἔν τε τοίπησι καὶ ἐν * τεκτοῖς λεχέεσσι·
τοῖσι λί Καὶ μὲν τῶν ἱκάνεσθαι πόλιν καὶ δώματα καλά.
χεσι. Μίσεα γὰρ πάντας φίλει μέν, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,
Ιλιον, Αργείων τε νέας, καὶ νόστον Αχαιῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Αλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼν ὁδὸν ἤτεον, ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεν, ἐδ' ἐπὶ κέντρον ἀνήνατο, τύχε γὰρ πεμπτῶν·
Δῶκε δέ μοι δείρας ἀσκὸν βοὸς ὠτειρέος·
Ενθα γὰρ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα.
Κεῖνον γὰρ πεμέειν ἀνέμων πείσησι Κρονίων,
Η μὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλησι.
Νῆα δ' οἱ γλαφυρὴν κατέδησ' ἐν μέσσοισι φαεινῇ,
χρ. πρὸς Αργυρέῃ, ἵνα μήτι πνοιῆς ἀπεύσῃ ὀλίγην τε.
σεσηκεν Αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου * πορέηκεν ἀΰσαι,
Οφρα φέρῃ νῆάς τε καὶ αὐτούς· ἐδ' ἀρ' ἐμέλλεν
Εκτελέειν. αὐτὼν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.
Εννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτάς τε καὶ ἤματα·
Τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα·
Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας.
χρ. ὑπήλυ Εν δ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος * ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
θε Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων· ἐδέ τῳ ἄλλῳ
Δῶκ' ἑτάρων, ἵνα θᾶσσον ἐκίμεθα πατρίδα γαῖαν.
Οἱ δ' ἕταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Καί μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι·
Δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἱππότιάδαο.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὦ πόποι, ὡς ὄδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιος ἐστιν
Ανδρώπεις ὁπόσους τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται.
Πολλὰ μὲν ὐκ Τροίης ἄγετο κειμήλια καλὰ
Ληΐδος· ἡμεῖς δ' αὖτε ὁμὸν ὁδὸν οἰκτελέσαντες,
Οἴκαδε νισόμεθα κενεὰς χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦ οἱ τὸν ἐδωκε χαριζόμενος φιλότητι

Αἴολος.

Tum ille filias conjunxit filijs, ut essent uxores. AEoli regio.
Hi semper juxta patrem charum & matrem venerandam
Convivantur: juxta eas autem cibaria varia apponuntur:
Nidorosa autem domus circum personat in aula
Die, nocte verò rursus apud pudicas uxores
Dormiunt, intráque tapetas & in tessellatis lectis:
Equidem ad horum pervenimus urbem & domos eximias.
Mensem verò totũ amicè excipiebat me & interrogabat finIlium, Argivorúmque naves, & reditũ Græcorum: (gula,
Cæterùm ego huic omnia ut decebat enarravi.
Sed quando certè ego iter postulabam atque admonebam
Dimittere, nihil quicquã ille abnuit, paravit autẽ deductionẽ.
Dedit autem mihi excoriatum utrem bovis novennis:
In quo procellosorum ventorum ligavit flatus.
Illum enim promum ventorum fecit Saturnius,
Aut quidem mulcere aut tollere quemcunque velit. AEolus Vlyssi dat utrẽ ventorũ.
Nave autem in cava alligavit funiculo splendido,
Argenteo, ut non quicquam præter flaret ne paululũ quidem.
Cæterùm mihi flatum Zephyri immisit ut flaret,
Ut ferret navésque & nos: non autem jam erat
Perfecturus, ipsorum enim perijmus insipientia.
Per novem dies continuò navigabamus noctésque & dies,
Decima verò jam apparebat patria tellus:
Et jam qui faces præferrent vidimus propè existentes.
Ibi me dulcis somnus occupavit defessum:
Semper enim pedem navis movebam, neque cuiquam alij
Dedi sociorum, ut celeriter perveniremus in patriam terram.
Socij autem verbis ad se invicem loquebantur,
Et me suspicati sunt aurumque & argentum reducere,
Dona ab Æolo magnanimo Hippotade:
Sic aliquis dicebat conspicatus in proximum alium,
O dij, quàm hic omnibus gratus est & magni precij
Hominibus, ad quorumcunque urbem & terram veniat.
Multa quidem ex Troja ducit preciosa pulchra
Ex præda, nos rursus eadem profectione confecta,
In patriam redimus vacuas manus habentes,
Et nunc ipse hæc præbuit rem gratam faciens ob amicitiam

Vlysses emittit ventos per imprudentiã utres à socijs soluto.

Æolus, sed agè celeriter videamus quænam illa sint,
Quantum aurique & argenti utri insit.
Sic dicebant, consilium autem malum vicit sociorum.
Utrem quidem soluerunt, venti autem omnes eruperunt.
Hos statim furens ferebat in pontum procella,
Flentes terra à patria: cæterùm ego
Experrectus, in animo eximia deliberabam,
Sive lapsus ex navi perirem in ponto,
An tacitus sustinerem & adhuc vivis interessem:
Sed sustinui & mansi: absconditus autem in navi
Jacebam, illi verò ferebantur malo venti turbine
Rursus ad Æoliam insulam, lugebant autem socij.
Ibi in littus conscendimus, & hausimus aquam.
Statim prandium ceperunt celeres apud naves socij.
Cæterùm postquam cibúmque gustavimus atque potum,
Tum verò ego præconem comite meligens & socium,
Ivi ad Æoli inclytas ædes: hunc verò juveni
Convivantem juxta suam uxorem & suos liberos.
Ut venimus autem in domum ad fores in limine (que
Sedebamus, illi vero in animo obstupescebant interrogabant-
Quomodo venisti Ulysses? quis tibi malus ingruit dæmon?
Certè quidem te accuratè dimisimus, ut pervenires
In patriam terram & ædes, & sicubi gratum esset.
Sic dicebant: cæterùm ego alloquebar tristatus corde,
Læserunt me socij mali, ad illósque somnus
Infelix, sed medemini amici: potestas enim penes vos.
Sic loquutus sum blandis demulcens verbis.
Illi verò muti facti sunt, pater autem excipiebat sermone,

Æolus reversum Vlyssem indignabundus expellit.

Valeas ocyus ex insula, pessime viventium,
Neque enim mihi fas est excipere neque dimittere
Virum illum qui dijs invisus est beatis.
Abeas, quoniam certè dijs invisus huc venisti.
Sic loquutus: dimisit ex ædibus graviter suspirantem.
Hinc verò ulterius navigamus afflicti corde,
Fatigabatur autem virorum animus à molesta remigatione
Nostra stoliditate, quoniam non amplius apparuit reditus.
Sex diebus quidem continuò navigavimus noctésque & dies

Septim.

Αἰολος. ἀλλ' ἄγε θῶσιν ἰδώμεθα ὅ, τι τόδ' ἐστίν,
Οσσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν.
Ως ἔφατο· βουλὴ δ' ἡκακὴ νίκησεν ἑταίρων.
Ασκὸν μὲν λῦσαν, ἀνεμοι δ' ἐκ πάντες ἔθορουσαν.
Τοὺς δ' αὖψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
Κλαιόντας, γαίης ἄπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
Ἐγρόμενος, κῆρ δουρὶ ἀμύμονα μερμήριξα
Ἠὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμενος σὺν πάντα,
Ἠ ἀκέων τλαίην, καὶ ἔπ ζωοῖσι μετείην.
Ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα, κεκλυψὰ δ' ἐν νηὶ
Κείμην· αἱ δ' ἰφέρουτο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
Αὖτις ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάχοντο δ' ἑταῖροι.
Ενθαδ' ἐπ' ἠπείρου βᾶμεν, καὶ ἀφυσάμενοι ὕδωρ
Αἶψα ἑταῖροι ἑλοντο θοῆς ταχὺ νηυσὶν ἑταίροις,
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τε πασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
Δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκά τ' ἰόντα καὶ ἑταῖρον
Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματ', τὸν δ' εὗρομεν
Δαπύμορον παρὰ τ' ἀλόχῳ καὶ εἴσι τέκεσσιν.
Ελθόντες δ' ἐς δῶμα, παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' ἀδοῦ
Ἐζόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, ἐκ τ' ἐρέοντο.
Πῶς ἦλθες Οδυσεῦ; πή τοι κακὸς ἔσχεο δαίμων;
Ἦ μάλ' εὐδυσίως ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' εἰφίκοιο
Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ ἔπου τι φίλον ἐστίν.
Ως φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον ἀχνύμενός κῆρ,
Ασπάσιος μὲν ἔπεφρί τε κακὸς, ὡς δὴς τοῖσί τε ὕπνῳ
Σχέτλιος. ἀλλ' ἀνέστητε φίλοι, δυώδεκα γὰρ σὺν ὑμῖν.
Ως ἐφάμην, μαλακῶσι κεκηπεύμενος ἐπέεσσιν.
Οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο. πατὴς δ' ἠμείβετο μύθῳ.
Εἰρ' ὅπα νῆσι θοῖσιν ἐλέγχεσε ζωόντων·
Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κακμιζέμεν ἠδ' ἀποπέμπειν
Ανδρα τὸν ὅς τε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν.
Εἰρ', ἑπεὶ ἄρα θεοῖσιν ἀπεφθόμενος τόδ' ἱκάνεις.
Ως εἰπὼν, ἀνέπειρε δόμων βαρέα στενάχοντα.
Ενθεν ἐγὼ σεσυτέρω πλεόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
Τάρβεε δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς
Ημετέρῃ μαστῖγι· ἑπεὶ ἐκάτη φαίνετο πομπή.
Εξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλεόμεν νύκτάς τε καὶ ἦμαρ.

Εὕδομάτη δ' ἱκόμεσθα Λάμου αἰπὺ τῶλίσθρου,
Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴ
Ἠπύει εἰσελάουσ', ὁ δέ τ' ἐξελάουσ' ὑπακούει.
Ἔνθά κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιὼ ἐξήρατο μισθώ.
Τὸν μὲν βουκολίων, τὸν δ' ἄρνυσθαι μῆλα νομεύων.
Ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἠμάτος εἰσὶ κέλευθοι.
Ἐν δ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλυθεμεν, ὃν πέρι πάντῃ
Ἠλίβατος πετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν·
Ἀκταὶ δ' ἐγγὺς ἔασι συνάντιαι ἀλλήλῃσιν
γρ. ἐπὶ ἀμπὰ Ἐν δὲ μάπ ✱ ἐκθύσσουσι· ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν,
ἐκθύ- Εἰν δ' οἱγ' εἴσω πάντες ἔχον ἰέας ἀμφιελίσσας.
σουσι. Αἱ μὲν γὰρ ἔντοσθεν λιμὴν ὁ κοίλοιο δέδεκτο
Πλησίαι· ἐν μὲν γάρ ποτ' ἀϊξέτο κῦμά γ' ὐπαὐτῆ,
Οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἰὼν ἀμφὶ γαλήνη,
Αὐτὰρ ἔπ' ἰκριπῆ, πέτρης ὑπὸ πώματα δήσας.
Ἐστὼ δ' ἐκθέμενος ἐς παιπαλόεσσαν ἀνέλθων·
Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν ἔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα,
Καπνὸν δ' οἶον ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς αἴσσοντα.
Δὴ τότ' ἔγωγ' ἑτάροισι προΐειπον μυθήσας·
Οἵ πῖνες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες·
Ἀνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας·
Οἱ δ' ἴσαν εἰκόσαντες λείῃ ὁδόν· ἦ δ' ἄμαξαι
Ἄσυ δ' ἀφ' ὑψηλὸν ὄρεων καταγίνιον ὕλλιν·
Κὰρ δὲ ἡ ξύμπαλτο πρὸ ἄστυ ὑδρευόμενοι,
Θυγατέρ' Ἰφθίμην Λαιστρυγόν' Ἀντιφάτεω.
γρ. κα- Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην ✱ κατεβήσετο καλὰ ῥέεθρα
τεβήσα- Ἀρτακίην· ἔνθεν γὰρ ὕδωρ πρὸς ἄστυ φέρεσκον.
το Οἱ δ' πελάσαμεν πρόσθεν, ἔκ τ' ὀρέοντο
Ὅς πὲρ τῶν ἄλλων βασιλεὺς καὶ οἷσιν ἀνάσσει.
Ἡ δ' μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἀπέφαλεν ὑψηρεφὲς δῶ.
Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δέμνια, τὴν δ' γυναῖκα
Εὗρον ὄρεσφι τ' ὄρεϊ κορυφὸν, κὰδ δ' ἔσυρον αὐτήν.
Ἡ δ' αἶψ' ἐξ ἀγορῆς κικλήσκετο κλυτὸν Ἀντιφάτην.
Ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον·
γρ. δεῖ- Αὐτίκ' ἕνα μάρψας ἑτέρων, ὡ ἐλίσσετο ✱ δόρπον.
πνον. Τὼ δ' δ' ἀΐξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.

Αὐτὰρ

Septima verò venimus Lami ad excelſam urbem Vlyſſes venit
Longè diſtantes portas habentes Læſtryg. ubi paſtoré paſtor Laeſtryg
Evocat impellens, alter verò exiens audit.
Ibi verò inſomnis vir paſtor duplicem capit mercedem:
Unam paſcendis bobus, alteram paſcendis albis pecoribus.
Propè enim noctiſque & diei ſunt viæ.
Ibi poſtquam ad portum inclytũ venimus, quem circũ petra
Excelſa erat, contiguè utrinque:
Littora prominentia contraria ſibi invicem
In oſtia procurrunt, anguſtus autem introitus eſt.
Ibi illi intus omnes tenebant naves æquales,
Ipſæ quidem intra portum concavum ligabantur
Propinquæ, nunquam enim attollitur fluctus in ipſo,
Neque magnus neque parvus: candida autẽ erat circũ trãquillitas.
Cæterùm ego ſolus tenui extra navem nigram,
Illic in extrema parte petræ funes alligabam.
Stabam verò ſpecula excelſa conſcenſa.
Ibi quidem neque boum neque virorum apparebant opera.
Fumum autem ſolum videbamus à terra erumpentem.
Cæterùm tunc ego ſocios præmiſi ſciſcitatum profectos.
Quinam viri eſſent ſupra terram pane veſcentes,
Viris duobus electis, tertiũ præconem unà comitem tradens
Illi iverunt egreſſi in plenam viam, qua currus utique
Ad urbem ab excelſis montibus deducebant ſylvam.
Puellæ verò obvij facti ſunt ante urbem aquam petenti
Filiæ forti Læſtrygonis Antiphatæ.
Hæc quidem ad fontem deſcenderat limpidum Fons Arzacia.
Artaciam, hinc enim aquam ad urbem ferebant.
Illi verò aſtantes alloquebantur interrogabántque,
Quiſnam eorum eſſet rex & quibus imperaret.
Illa valdè ſtatim patris oſtendit excelſam domum.
Illi vero poſtquã ingreſſi ſunt inclytam domũ ipſã mulierem
Invenerunt velut montis verticem, illã autẽ per horruerunt.
Illa verò continuò è foro evocabat inclytum Antiphatem Antiphates rex
Suum maritum qui certè illis intendebat ſævam mortem:
Statim uno correpto ſociorum, apparavit cœnam, Laeſtrigonum.
Duo verò ruentes fuga ad naves pervenerunt.

Cæterum ille clamorem excitavit per urbem, illi audientes
Ibant fortes Læstrygones aliunde alius,
Innumeri non hominibus similes, sed Gigantibus:
Illi à petris gravibus lapidibus
Jaciebant: statim autē malus strepitus per naves excitatus est
Virorum pereuntium naviúmque fractarum.
Tanquam pisces vero transfigentes tristes epulas ferebant.
Dum illi hos perdebant profundum portum intra,
Interea ego gladium acutum extraxi à fœmore,
Eo funes abscidi navis nigra prora,
Statim autem meos socios excitatos jussi
Incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
Illi simul omnes incumbunt timentes mortem.
Libenter autem in pontum altas effugit petras
Navis mea: cæterùm reliquæ densæ illic perierunt:
Hinc autem ulterius navigamus tristes corde,
Læti ex morte evitata postquam dilectos amisimus socios.
Ææam autem ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
Circe pulchricoma veneranda dea eloquens,
Germana soror prudentis Æëtæ:
Ambo enim natæ sunt ex illustrante homine sole.
Matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
Hîc verò in littore nave devenimus clam
Navium capacem in portum, & Deus aliquis dux erat.
Ibi tum exeuntes, duos dies & duas noctes
Jacebamus pariter & labore & dolore animum macerantes.
Sed quando certè tertiā diem pulchricoma perfecit aurora,
Et tùm ego meam hastam capiens & gladium acutum,
Celeriter ab nave ascendi in speluncam.
Siubi opera viderem mortalium, vocémque audirem.
Stabam autem speluncam in præruptam ubi conscendissem,
Et mihi apparebat fumus à terra lata,
Circes in ædibus per arbores densas & sylvam.
Deliberabam autem deinde in mente & in animo
Proficisci, atque audire postquam vidi splendidum fumum.
Sic autem mihi reputanti visum est satius esse,
Primùm proficisci ad navem celerem & littus maris,

Ulysses ad Circē divertit.

Pran-

Αὐτὰρ ὁ νῦν βοὺν ἀμφὶ ἄρεθ· οἱ δ' αἰόντες
Φοίτων ἰφθιμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλοι,
Μυρίοι, οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασσιν·
Οἵ ῥ' ἀπὸ πετρέων ἀιδρηχήσι χερμαδίοισι
Βάλλον. ἄφαρ δ' ἡκοὴ κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει
Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων.
Ἰχθῦς δ' ὡς πείροντες, ἀπηνέα δαῖτα φέροντο.
Οφρ' οἱ ἕως ὄλεκον λιμένα πολυεδέα δοτὸς,
Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἰρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς κυανοπρῴροιο.
Αἶψα δ' ἑτάροις ἐπέρεσσιν ἐποτρύνας ὀπίλευσα
Εμβαλέειν κώπησ', ἵν' ὑπ' οἰκαλίμητιν φύγοιμεν.
Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρριψαν, δείσαντες ὀλεθρον.
Ἀμφασίας δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγα πέτρας
Νηῦς ἐμή· αὐτὰρ οἱ ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο.
Ενθεν ἴομεν ἀσχέρω ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ασπάσιοι οὐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' Ἠέλιος
Κίρκη ἰοπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήεσσα,
Αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο.
Ἀμφω δ' οὐρεσίτιμω φαεσιμβρότου ἠελίοιο.
Μητρὸς τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ωκεανὸς τέκε παῖδα.
Εἰσὶ δ' ἐπ' ἀκτῆς νὴ κατηγαγόμεθα σιωπῇ
Ναύλοχον ἐς λιμένα· καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
Ενθα τότ' οὐκ ἄντες, δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
Κείμεθ' ὁμοῦ κεμάδεσσι τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
Αλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἰοπλόκαμος τέλεσ' ἠώς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἐμὸν ἔγχος ἐλὼν καὶ φάσγανον ὀξὺ,
Καρπαλίμως βῆν' ἐπὶ νηὸς ἀνήϊον ἐς θοὸν πλοῖον,
Εἶπον ἔπος τ' ἐδίδυμα βροτῶν, ὑποπτά τε πυθέμεν.
Εστὶν ἢ οὐκ ἔστιν ἐπὶ πτολίεσσιν ἀνάγων,
Καὶ μοι ἐείσατο κῆπος ἐπὶ χθονὸς εὐρυοδείης,
Κίρκης ἐν μεγάροισι, δρυμὸς πυκινὰ καὶ ὕλλα
Μερμήριξα δ' ἔπειτα καὶ ἐρχόμενος κατὰ θυμὸν
Ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἰθόπα κῆπον.
Ὡς δέ μοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ δῖναν ἁλὸς εἰς,

Δεῖπνον ἐπαίρεσθαι δέμνιά, θωϊήλατά τε πυθέσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κεδνὴν ἧκα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
Καὶ τότε τις μετὰ θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα,
Οἳ ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτῷ
Ἧκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
Πίόμενον (δὴ γάρ μιν ἔχεν μόρος ἠελίοιο)
Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνημα μέσσα νῶτα
Πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε.
Καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
Εἴρυσά μιν· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
Εἴασα, αὐτὰρ ἐγὼ ἀπασσάμενος ῥῶπάς τε λύγους τε
Πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαν ἐυστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν
Πλεξάμενος, ξωϊήσας ποδὸς ὀφρύος πελώρου.
Βαῖν' * κατὰ λοφάδα φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
Ἔγχει ἐρεισάμενος, ἐπεὶ οὔπως * ἦεν ἐπ' ὤμου
Χερσὶ φέρειν ἑτέρῃ, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
Καὶ δ' ἔβαλον πρηνῆ ῥιπῇ νεός· αὐτίκα δ' ἑταίρους
Μειλιχίοις ἐπέεσσι, θωϊήσσοντ' ἀΐδρεα ἕκαστον,
Ὦ φίλοι, ἠ γάρ * που καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ,
Εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μοῖραν ἦμαρ * ἐπιλθεῖν.
Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' εὖ νῆι θοῇ βιόσις τε πόσις τε.
Μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ.
Ὡς ἐφάμην. οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπίειστι πίθοντο·
Ἕκ ῥ' ἀκαλυψάμενοι θωϊὴν ἀλὸς ἀτρυγέτοιο
Θῆκαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
Αὐτίκα ἐπεὶ πάρπησαν ὁρώμενοί ὀφθαλμοῖσιν,
Χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐγκυδέα δεῖπνα.
Ὡς τότε μὲν παρὰ πασαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἡμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότ' ἐνισόμενοι κέαδ' ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ' ἐγὼ ἀγορὴν θέμενος μετὰ * πᾶσιν ἔειπον,
Κέκλυτέ μευ μύθων ἑταῖροι πάντες ἐόντες ἑταῖροι,
Ὦ φίλοι, ἠ γάρ τ' ἰδμὲν ὅπη ζόφος, ἠδ' ὅπη ἠώς,
Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,

Prandium ſocijs dare præmitteréque ad audiendum.
Sed quando jã prope erã valdè ad navem utrinque agitatam,
Certè tum aliquis me deorũ miſertus eſt ſolum exiſtentem,
Qui mihi excelſis cornibus cervum magnũ in viam ipſam
Miſit, qui ad flumen deſcendebat ad paſcua ſylvæ
Poturus (certè enim ipſum ceperat vis ſolis)
Hunc ego egredientem per ſpinam medio tergo
Perculſi, ipſum autem penitus haſtile ferreum tranſijt.
Vlyſſes Cervum configit.
Decidit autẽ in pulveres longũ vociferãs, & evolavit animus,
In hunc ego irruens haſtam ferream ex vulnere
Extraxi: illam quidem illic reclinans in terra
Reliqui, cæterùm ego avulſi virgultáque viminá́que
Funè ad ulnæ longitudinem benè torto undique
Complicato, colligavi pedes ingentis monſtri.
Deſcendi autem in cervice gerens ad navem nigram
Haſta innixus, quoniam nullo pacto poteram in humero
Manu ferre altera, valdè enim magnum animal erat:
Dejeci autem ante navem, excitavi autem ſocios
Blandis verbis aſtando viros ſingulos,
O amici, nondum enim deſcendimus, tametſi triſtes
In Plutonis ædes, antequam fatalis dies adveniret.
Sed agite quamdiu eſt in navi celeri cibúſque potúſque
Memores ſimus eſcæ, neque vexemur fame.
Sic dicebam, hi celeriter meis verbis parebant.
Egreſſi autem ad littus maris irrequieti
Admirabantur cervum, valdè enim magna beſtia erat,
Cæterùm poſtquam oblectati ſunt videntes oculis
Manibus lotis apparabant eximium convivium.
Sic tum quidem totum diem ad ſolis occaſum
Sedebamus, comedentes carnes multas & vinum dulce.
Quando autem ſol deſcendit, & tenebræ advenerunt,
Certè tum dormivimus in littore maris.
Quando autem manè genita apparuit roſeis digitis aurora,
Et tum ego concione coacta ſermone allocutus ſum,
Audite meos ſermones, mala etſi patientes ſocij,
O amici, non enim ſcimus ubi tenebræ, neque ubi aurora,
Neque ubi ſol hominibus lucem præſtans vadit ſub terram,

Neque

Neque ubi resurgit: sed consilium ineamus celeriter,
Num quid adhuc sit consilij: ego verò non existimo esse.
Vidi enim, speculam ubi ad excelsam ascendi,
Insulam, quam pontus infinitus circumdat.
Ipsa verò humilis jacet. fumum autem in medio,
Vidi oculis per arbores densas & sylvam.
Sic dicebam, his verò perculsum est amicum cor
Recordatis facinorum Læstrygonis Antiphatæ
Cyclopísque violentiæ magnanimi viros devorantis.
Flebant autem valdè uberes lacrymas profundentes,
Sed nulla res succurrebat lugentibus.
Cæterum ego bifariam omnes fortes socios
Numerabam, principem autem utrisque præbui.
Alterorum ego dux eram, alterorum Eurylochus deo similis,
Sportes autem galea ferrea concussimus celeriter:
Cecidit autem sors magnanimi Eurylochi.
Festinabat autem ire, unà cum eo duo & viginti socij
Flentes: nos autem reliquerunt lugentes post eos.
Inveniebant autem in convallæ ædificatas ædes Circes
Politis lapidibus conspicuo in loco.
Circa ipsam autem lupi erant montani atque leones,
Quos illa dementarat, postquam mala pharmaca dedisset.
Neque illi irruerunt in viros, sed certè ipsi
Caudis longis ad blandientes assurgebant:
Quēadmodū quoties dominū canes è convivio proficiscentē
Circumblandiuntur (semper enim adfert lenimenta animi)
Sic circa hos lupi fortibus unguibus atque leones
Assultabant: hi vero timuerūt postquā viderūt gravia mōstra.
Stabant autem in januis deæ pulchricomæ.
Circen autem intus audiebant cantillantem voce pulchra,
Telam percurrentem ingentem, divinam, qualia dearum
Subtilia & gratiosa & splendida opera sunt.
His verò sermonibus cœpit Polipœtes princeps virorum,
Qui mihi charissimus sociorū erat, maximéque veneratione,
O socij, intus sanè aliqua percurrens ingentem telam
Pulchrè canit (pavimentum autem totum resonat)
Aut dea aut fœmina: quare pulsemus ocyus.

Sic

Οὐ δ' ὅπη αἶνείσω· ἀλλὰ φερώμεθα θᾶσσον
Εἶπε· τὸ δ' ἴστω ἕκαστος· ἐγὼ δ' ἐκ οἴομαι εἶναι.
Εἶδον γὰρ, (σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών,
Νῆσον, τήν περ πόντος ἀπείρατος ἐστεφάνωται·
Αὐτὴ δ' ὑπερμαλὴ κεῖται, καπνὸν δὲ σὺν μέσσῃ
Εἰδόμεν· ὀφθαλμοῖσι· λάξ δρυμὸς πυκινὰ κὴ ὕλλη.
Ὡς ἐφάμην, τοῖσιν δ' κατικλάσθη φίλον ἦτορ,
Μνησάμενοι Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο,
Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος * ἀνδροφάγοιο.
Κλαῖον δ' λιγέως, θαλερὸν * κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἀλλ' ἐ γάρ τις πῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἐυκνήμιδας ἑταίρους
Ἠέθμεον, ἀρχὴν δ' μὲν ἀμφοτέροισιν ὄπασσα.
Τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκηρεῖ πάλλομεν αἶψα.
Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.
Βῆ δ' ἴεναι, ἅμα τῷ γε δύω κὴ εἴκοσ' ἑταῖροι
Κλαίοντες· κὴ δ' ἄμμε λίπον γοόωντας ὀπίσθιν.
Εὗρον δ' ἐν βήσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης
Ξεστῇσι λάεσσιν ἀθεσκέλῳ ἐν χώρῳ.
Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι, ἠδὲ λέοντες,
Τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
Οὐδ' οἵγ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα σῖγα
Οὐρῇσι μακρῇσι θωΐσσοντες ἀνέσαν.
Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κυνες δαίτηθεν ἰόντα
Σαίνωσ' (ἀεὶ γάρ τι φέρει μειλίγματα θυμῷ)
Ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κραιπνώνυχες ἠδὲ λέοντες
Σαῖνον. τοὶ δ' ἴδδησαν ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
Ἔστην δ' εἰν θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀείδουσης ὀπὶ καλῇ.
Ἰφθὶ ὑποιχομένη μέγαν, ἄμβροτον, οἷα θεάων
Λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα κὴ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
Τοῖσι δ' μῦθον ἦρχε Πολίτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ὃς μοι κήδιστος ἑταίρων ἦεν, καὶ θαρσαλεώτατός τε.
Ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ὑποιχομένη μέγαν ἱστὸν
Κηλὸν ἀοιδάων (δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφὶ μέμυκεν)
Ἠὲ θεὸς, ἠὲ γυνή· ἀτὰρ ἀφθεγξάμενοι θᾶσσον,

Ως ἄρ' ἐφώνησεν· ἕτοι δ' ἰχθήνδε κιόντες,
Ἦ δ' αὖτ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤιξε φαεινὰς,
Καὶ κάλεϊ· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείησιν ἕποντο.
Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, ὀϊσσάμενος δόλον εἶναι.
Εἶπεν δ' εἰσαγαγοῦσα καθ' ἑλισμούς τε θρόνους τε·
Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν
Οἴνῳ πραμνείῳ ἐμίσγετο· τοῖσι δὲ κακὰ
Φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοίατο πατρίδος αἴης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
Ῥάβδῳ πεπληγυῖα κατ' συφεοῖσιν ἐέργνυ.
Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε δέμας τε,
Καὶ τρίχες· αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὡς τὸ πάρος περ.
Ὣς οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
Πάρ ῥ' ἄκυλον βάλανον τ' ἔβαλε, κρανῶν τε καρηνίδας,
Εδμῆναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.
Εὐρύλοχος δ' αὖθ' ἥλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μελαίνην,
Ἀγγελίην ἐπίοπα ἐρίων καὶ ἀδευκέα πότμον·
Οὐδέ τι σκῆπτρον δυνάατο ἔπος, ἱέμενος περ,
Εἰπεῖν ἀλλ' ἐμεγάλῃ βεβολημένος· αἰνὰ δὲ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' οἱ ἵετο θυμός.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,
Καὶ τότε τῶν ἄλλων ἑτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον,
Ἤρμοι· ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
Εὖθεμοι δὲ βίοτος τετυ[illegible]μμαι δώμασι καλοῖς
Ζείδωρος λαοῖσι, περισκέπλῳ ἐνὶ χώρῳ.
Ἐνθα δέ τις μίγαν ἶσον ἐποιχόμενος λίγ' ἄεισεν,
Ἢ θῆς, ἢ γυνή· τοὶ δ' ἰφθίμοισιν κελεύουσι.
Ἡ δ' αὖτ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤιξε φαεινὰς,
Καὶ κάλεϊ, οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείησιν ἕποντο·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, ὀϊσάμενος δόλον εἶναι.
Οἱ δ' ἅμα ἀϊστώθησαν ἑοικότες, ὑΐδεϊ πῃ σὺν τῶν
Ἐξιφάνη· δηρὸν δ' καθήμην ἐσκοπιάζον.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
Ὦμοιϊν βαλόμην, μέγα, χάλκειον, ἀμφὶ δ' τόξα·
Τὸν δ' αὖ ἰὼν ὤιξα αὐτῷ ὁδὸν ἡγήσασθαι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἰλίσσετο γούνων,
Καί μ' ὀλοφυδνὸν ἔπος πτερόεντα προσηύδα.

Μή μ'

Sic ſanè ſuaſit, illi verò pulſarunt vocantes.
Illa continuò egreſſa januas aperuit pulchras,
Et invitabat, illam unà omnes imprudenter ſequebantur:
Eurylochus autem remanſit ſuſpicatus fraudem eſſe.
Sedere fecit introductos per ſediliáque thronóſque,
Ipſis autem caſeúmque & farinam & mel dulce,
Vino pramnio immiſcuit: commiſcuit autem pani
Venena nocentia, ut prorſus obliviſcerentur patriæ terræ.
Cæterum poſtquam porrexítque & ebiberunt, ſtatim deinde
Virgula percutiens intra haras concluſit.
Illi ſuum habebant capita vocéſque corporáque.
Et ſetas: cæterùm mens erat firma ut antea.
Sic hi quidem flentes concluſi ſunt: his autem Circe
Appoſuit glandē ilicis & querculi fructumque comi arboris,
Edere, perinde ac ſues humi cubantes ſemper edunt.
Eurylochus autem continuò venit celerem ad navē nigram
Nuncium de ſocijs relaturus, & amarum fatum.
Sed neque proloqui quibat verbum, cupidus licet,
Cor dolore ingenti perculſus: in ipſo autem oculi
Lacrymis implebantur, luctum verò augebat animus.
Sed cum tandem omnes inſtamus interrogantes,
Tum aliorum ſociorum commemoravit exitium.
Ivimus ut juſſeras per ſylvas inclyte Ulyſſes,
Invenimus in vallibus fabricatas ædes pulchras
Politis lapidibus conſpicuo in loco.
Illic quidem magnam telam percurrens ſtridulè canebat,
Seu dea ſeu mulier, hi vero loquebantur vocantes,
Illa continuò egreſſa januam aperuit pulchram,
Et vocabat: ſimul omnes illam imperitia ſequebantur.
Cæterùm ego ſubſtiti exiſtimans dolum eſſe,
Illi ſimul evanuerunt confertim, neque quiſquam eorum
Apparuit, diu autem deſidens animadvertebam.
Sic ait: cæterū ego quidem gladiū argent. clavis confixum
Humeris appoſui, ingentem, ferreum, circum autem arcum:
Illum continuò juſsi eandem viam monſtrare.
Cæterùm ille utraque prehenſis precabatur genibus,
Et me lugens verbis alatis alloquebatur,

Circes Pharmaco in por

cos vertuntur Vlyſſis ſocij.

Ne

Ne me duc illuc invitum ô generoſe, ſed deſere hic.
Novi enim quod neque ipſe redibis, neque quenquã aliorum
Abducès tuorum ſociorum : ſed cum illis ocyus
Fugiamus : adhuc ſanè effugere poterimus malum fatum.
Sic ait : cæterùm ego ipſum excipiens alloquebar,
Eurylòche, certè quidem tu mane illic, hoc in loco
Edens & bibens cavam apud navem nigram :
Cæterùm ego vadam, ingens autem mihi adeſt neceſsitas.
Sic fatus, ab nave ego diſcedebam, atque mari.
Sed cum jamjam pergens ſacras per valles
Circes accedebam veneficæ ad magnam domum,
Ibi mihi Mercurius aurea virgula obviam venit
Incedenti ad domum, adoleſcenti viro ſimilis
Primùm pubeſcenti, cujus gratioſiſsima eſt pubertas.
Manui mihi inhæſit, verbumque dixit & proloquutus eſt,
Quorſum ô felix per teſqua incedis ſolus,
Locorũ ignarus nimirum? ſocij autem tibi illi Circes ædibus
Clauduntur, qui ut ſues benè munito latibulo in habitantes
An hos liberaturus huc venis ? neque te puto
Ipſum rediturum eſſe : manebis autem tu ubi utique alij.
Mercurij remediũ contra Circes pharmaca. Sed agè certe te ex malis ſoluam atque ſervabo :
Accipe hoc remedium bonum quod habens ad ædes Circes
Vade, quod ſanè à capite avertet malum diem :
Omnia autem tibi dicam pernicioſa conſilia Circes.
Apparabit tibi potionem, mittet verò venena in panem :
Sed neque ſic incantare poterit, non enim permittet
Remedium eximium quod tibi dabo : dicam verò ſingula.
Quando Circe te percutiet prælonga virga,
Tum ſanè tu gladio acuto extracto à fœmore,
In Circen irrue. perinde atque interficere cupiens.
Illa te ſubmiteſcens invitabit ad concubitum :
Ibi tu neutiquam deinde abnega deæ cubile,
Ut tibi ſolvátque ſocios, ipſum téque benignè excipiat :
Sed jube ipſam beatorum magnum juramentum jurare,
Ne ullum tibijpſi detrimentum malum paret aliud,
Ne te nudatum imbellem & invirilem faciat.
Moly herba. Sic certè loquutus præbuit remedium Mercurius,

Ex

Μή μ' ἄγαν κεῖσ' αἰσχιστα δολοτρεφὲς, ἀλλὰ λίπ' αὐτῦ.
Οἶδα γὰρ ὡς ἄτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι, ὥτε τιν' ἄλλον
Ἀξεις σῶν ἑτάρων· ἀλλὰ ξυὼ ζῶϊδεσσι μᾶσσον
Φύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ.

Ὡς ἔφατ· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Εὐρύλοχ', ἦ τοι μὲν σὺ μένε αὐτῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ
Εὐδων καὶ πίνων κηΐλη φιλοκείρῃ·
Αὐτὰρ ἐγὼν εἶμι, κρατερὴ δέ μοι ἴτυλος ἀνάγκη.
Ὡς εἰπὼν ἀπέβαινες ἀπήϊον ἠδὲ θοὰλαόσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἵκανον ἰὼν ἱερὸς ἄνα βήσσας
Κίρκης ἐξεδάη πολυφαρμάκου ἰς μέγα δῶμα,
Ἔνθα μοι Ἑρμείας χρυσόῤῥαπις αἰντιβόλησεν
Ἐρχομένῳ προτὶ δῶμα, νεϊκείῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς
Πρώτην ὑπάπνοιτην, τεθαλυίαν ἡβῶν.
Εὖτ' ἄρα μοι φῶτ γνὸς, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Πῆ δ' * αὖτως δύσεαι ὀιζυρὸς ὀϊζυροῖσιν οἶος,
Χώρου ἄϊδρις ἰών; ἕταροι δέ τοι οἷδ' ἐνὶ Κίρκης
Ἐρχατιῇ, ὥστε σύες πυκιναὶς κευθμῶσας ἔχοντες.
Ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; ὦδέ σε φημὶ
Αὐτὸν νοστήσειν, μιμνόντων ἧ σὺ ἔνθα περ ἄλλοι.
Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω.
Τῆ τόδε Φάρμακον ἐσθλὸν, ἔχων * δ' ἰς δώματα Κίρκης
Ἔρχευ, ὅκεν τοι κρατὸς * ἀλαλήσεται κακὸν ἦμαρ.
Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα δόλια Κίρκης·
Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐνὶ Φάρμακα σίτῳ·
Ἀλλ' οὐδ' ὡς θέλξαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἐάσει
Φάρμακον ἐσθλὸν ὅ τοι δώσω· ἐρέω δ' ὅπως·
Ὁππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ τανυσίπεπλος ῥάβδῳ,
Δὴ τότε σὺ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,

Κίρκῃ ἐπαΐξας, ὥστε κταμένην μνηστῆνον.
Ἠδ' ὑποδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι εὐνῆϊ,
Ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἑτέρους αὐτόν τε κομίσῃ·
Ἀλλὰ κέλευθαί μιν μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο,
Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν κὴ ἀνίδρεα θείη.
Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε Φάρμακον Ἀργιφόντης,

Εκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτὸς ἔδειξεν.
Ρίζη μὲν μέλαν ἦεν, γάλακτι δ' ἐικέλον ἄνθος·
Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δὲ τ' ὀρύσσειν
Ανδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δὲ τὰ πάντα δύνανται.

Ερμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ολυμπον,
Νῆσον ἀν' ὑλήεσσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
Ἠια, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
Ἐστὰν δ' εἰνὶ θύρῃσι, θεὰ δέ μεν ἔκλυεν αὐδῆς.
Ἔνθα σχὰς ἐσέβησε, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
Ἡ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ἄϊξε φαεινὰς,
Καὶ κάλεε, αὐτὰρ ἐγὼν ὑπομίμνασκον ἀκαχήμενος ἦτορ.
Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλῷ δαιδαλέῳ· ὑπὸ δ' ἰχρίοις ποσὶν ἦεν.
Τεύξε δέ μοι κυκεῶ χρυσείῃ δέπαϊ θέρε πίοιμι·
Ἐν δέ τι φάρμακον ἧκε, κακὰ φρονέουσ' ὑπὸ θυμῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε, πιὼν ἔκπιον, ἠδέ μ' ἔθελξεν,
Ράβδῳ πεπληγυῖα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκτ' ὀνόμαζεν,
Ἐρχο νυῶν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξον ἑταίρων.
Ως φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,

Κίρκῃ ἐπῆϊξα, ὥς τε κλάμδαν μνησαίμην.
Ἡ δ' μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε, καὶ λάβε γοῦνα,
Καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Θαῦμά μ' ἔχει ὡς ἔπι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.
Οὐδὲ γὰρ ἄδε τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη
Ος κε πίῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψηται ἕρκος ὀδόντων.
Σοὶ δέ τις οὐ κηλητὸς νόος ἐστίν·
Ἡ σύ γ' Οδυσσεὺς ἔσκε πολύτροπος, ὅν τέ μοι αἰεὶ
Φάσκεν ἐλαύνοντα χρυσόρραπις Αργειφόντης,
Ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ νηὶ μελαίνῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κλισίῃ μὲν ἔον θέο, καὶ σὺ δ' ἔπειτα
Εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήσεαι, ὄφρα μιγέντε
Εὐνῇ καὶ φιλότητι, πεποίθομεν ἀλλήλοισιν.
Ως ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Ω Κίρκη, πῶς γάρ με κέλῃ ζοὶ ἤπιον εἶναι;
Ἡμοι σῦς μὲν ἔθηκας ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους,
Αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις

Ες δω-
μα-
τα

Ex terra evulsum, & mihi naturam ejus commonstravit.
Radix quidem nigra erat, lacti quidem similis flore,
Moly autem ipsum vocant dij: difficile autem effossu
Viris utique mortalibus, dij autem omnia possunt.
Mercurius quidem discessit ad magnum Olympum,
Insulam in sylvosam, ego autem ad domum Circes
Ibam: multa autem mihi cor cogitabat eunti.
Constiti autem in januis deæ pulchricomæ:
Ibi stans vocavi, dea autem meam exaudivit vocem.
Illa statim egressa januas aperuit splendidas,
Et invitabat: cæterum ego sequutus sum tristatus corde: Vlysses ad Circē ingredi-
Collocavit autē me introductū in throno arg. clavis munito
Pulchro, fabrefacto, scabellum verò sub pedibus erat.
Adornavit autem mihi potionem aureo poculo ut biberem.
Intus pharmacum misit mala meditans in animo.
Cæterùm postquam dedit & ebibi, neque sic me demulsit
Virgula feriens verbúmque dixit & proloquuta est.
Abi nunc in haram, cum alijs cuba socijs.
Sic ait, ego autem gladium acutum stringens à fœmore
In Circen irrui, tanquam occidere moliens.
Illa verò magnum exclamans subtercurrit, & prendit genua,
Et mihi plorabunda verba volatilia dixit.
Quis? cujas es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?
Stupor me tenet, quòd non, bibens hæc venena, mutatus es.
Minimè enim quisquam alius vir hæc venena sustinuit,
Quicunque hauserit & primum transmisit septum dentium.
Tibi verò aliqua in pectoribus immutabilis mens est:
Nimirum tu Vlysses es versutus, quem mihi semper
Prædixit venturum aurea virga utens Mercurius,
Ex Troja reversum celeri cum nave nigra.
Sed agè certè in vaginam gladium pone, nos verò deinde
Lectulum meum conscendamus, ut commixti
In lecto & amicitia, confidamus invicem.
Sic ait, cæterùm ego ipsam excipiens alloquebar, Vlysses Circen
O Circe, quo pacto me jubes tibi mansuetum esse, alloquitur.
Quæ mihi sues quidem fecisti in domibus socios,
Ipsum autem hic detinens dolos agitans jubes

Ad thalamum ire, & tuum conſcendere cubile,
Ut me nudatum imbellem & inutilem facias:
Nec ſanè ego volo tuum conſcendere lectum,
Niſi mihi ſuſtineas dea magnum juramentum jurare,
Ne ullum mihi detrimentum malum machineris aliud.
Sic dicebam: illa continuò juravit ut juſsi.
Cæterùm poſtquam juravit & perfecit juſiurandum,
Tum ego Circes conſcendi pulchrum lectum:
Ancillæ autem interea quidem intra domum ſatagebant
Quatuor qua ei domi adminiſtræ erant
Natæ autem hæ erant ex fontibus & à ſylvis,
Et ex ſacris fluminibus, quæ ad mare profluunt:
Harum una quidem injecit thronis ſtragula pulchra
Purpureà ſupernè, infernè lintea tenuia ſubjecit
Altera verò ante toros extendit menſas
Argenteas, his autem appoſuit aureas lances,
Tertia verò in cratere mellifluum vinum miſcebat
Dulce in argenteo, diſtribuit autem aurata pocula.
Quarta verò aquam ferebat, & ſuccendit ignem
Magnum ſub tripode magno, caleſiebat autem aqua.
Cæterùm poſtquam efferbuit aqua in ſplendido aheno,
In labrum me collocatum lavit ex tripode magno
Suaviter fuſa aqua per capútque & humeros,
Ut mihi laborem animum rodentem demeret membris.
Porrò poſta lavit & unxit pingui oleo,
Chlænam mihi pulchram circùm induit atque tunicam.
Collocavit autem me introductum ad thronum argenteum
Pulchrum, fabrefactum, ſcabellum autem ſub pedibus erat.
Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
Pulchro aurato ſuper argenteo lebete
Ad lavandum, juxta autem politam extendit menſam,
Panem autem veneranda proma appoſuit ferens,
Edulijs multis appoſitis gratificata ex præſentibus.
Edere autem juſsit, meo autem placuit animo:
Sed ſedebam alia cogitans, mala autem providebat animus.
Circe autem ut agnovit me ſedentem, neque ad cibum
Manū extendentem, gravem autem me dolorem habentem,

Propè

Ες θάλαμόν τ' ἰέναι, ἠδ' σῆς ἐπιθήμιος εὐνῆς,
Ὄφρά μοι γομενωθέντα, καπὴν ἠδ' ἀνδυόεσσα θοίνη;
Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι πάρος ἐπιθήμιος εὐνῆς,
Εἰ μή μοι τλαίης γε θεὰ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,

Μή πῆ μοι αὖ τεῦ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο. 5
Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπήμυνεν ὡς σάφα εἰδυῖα.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην θαλαμηπόλου εὐνῆς· χε πίνω
Ἀμφίπολοι δ' ἄρα μοι κίδναν σὺν μεγάθυμοι πίνοντο μὴν.
Τίσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κατὰ δρήσσεσκον ἔασι. 10
Γίνονται δ' ἄρα τοί γ' ἐκ τε κρηνάων, καὶ τ' ἀλσέων,
Ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἵτ' εἰς ἅλαδε προρέουσι·
Τάων ἡ μὲν ἔπασσε θρόνοις σὺν ῥήγεα καλὰ
Πορφύρεα καθύπερθε', ὑπὸ νέρθε δ' ἄρα λῖνα ὑπέβαλλεν
Ἡ δ' ἐπέρη προπάροιθε θρόνων ἐπίτηδες τραπέζας 15
Ἀργυρέας, ἐπὶ δὲ σφι τίθει χρύσεια κάνεια·
Ἡδὺ τερπνὸν κρητῆρα μελίφρονα οἴνου σμίρνα
Ἡδυὸν σὺ ἀργυρέῳ, νέμει δ' ἐν χρύσεια κύπελλα·
Ἡδὺ πτίρητι ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ αἰθόμενον
Ποιὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ, ἰαίνετο δ' ὕδωρ. 20
Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ σὺν λιπόπι χαλκείῳ,
Εἰς ῥ' ἀσάμινθον ἔσασε, λόεν δὲ τρίποδος μεγάλοιο,
Θυμῆρες κεράσσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων,
Ὄφρά μοι ἐκ γυίων δυμὸν φίλτο γήρας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λόεν τε, καὶ ἔχρεσεν λίπ' ἐλαίῳ, 25
Ἀμφὶ δὲ μοι χλαῖναν καλὴν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
Εἶσε δέ μ' ἐσσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δ' ὑποδήνους πέσον ἦεν.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος, 30
Νίψασθ'· ὕδωρ δ' ξεστὴν ἐπέχευε τραπέζαν·
Σῖτον δ' αἰδοίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Ἐδίδυμον δ' ἐσθίεμεν· ἐμὸν δ' ἐκ ἴσκε θυμός·
Ἀλλ' ἄλλῳ ἀλοφοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός. 35
Κίρκη δ' ὡς σάοσεν ἑτάρους ἠμὲν ἠδὲ καὶ αὐτόν,
Καὶ σφεας ἐκάλεσσε, συνερρῶν δὲ μιν πάντες ἔγειρε,

Ἀγχι παρεστεμμένη ἴππια πλησίον τε φασηύδα.
Τίφθ' ὧτος Ὀδυσεῦ κατ' ἄρ' ἔζεαι ἴστε ἀνοώδης,
Θυμὸν ἔδων; βρώμης δ' οὔκ ἄπλητος ἀδὴς ποτῆτος;
Ἦ πινά που δόλον ἄλλον ὀΐεαι, ἐδέ τα σε χρὴ
Δηΐδιμον ἤδη γάρ τοι ἀπὸ μύθοισι κομιτρὸν ὄρνυον.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ω Κιρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη,
Πρὶν τλαίη πάσσασθαι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος·
Πρὶν λύσασθ' ἑτάρους τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
Αλλ' εἰ δὴ σὺ φάσσασθαι κέλεαι φαμέμβ τι κελεύεις,
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρίηρας ἑταίρους.
Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δ' ὅ γε μιτάρεσιο βιβήκει
Ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χερὶ, θύρας δ' ἀνέῳξα συφεῦ·
Ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώρεσσιν.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι· ἡ δ' ἄρ' αὖτῶν
Ἐρχομένη προσπάλιφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο·
Τῶν δ' ἐκ μὲν μελίων τρέχες ἔρριον, ἃς πρὶν ἔφυσαν
Φάρμακον ἐλόμβρον, τὸ σφιν πέρι πότνια Κίρκη·
Ἀνδρὸς δ' αὖ ψ' ἐμόησε νεώτερος ἠδὲ μέγας τε.
Καὶ πολὺ κεκλίσεις κῆ μειζονες εἰσεράασθε.
ρε. μ' ἐννῆμαρ μὲν κεῖνοι, ἔφαν τ' ἐν χαρὶ ἔκαστε·
ρε. κα- Πᾶσιν δ' ἐμεσσήεις ὑπέδυ γόος, ἀμφὶ δὲ μῆλα
ρε. κα- Σμερδαλέον * κονάβιζε, θεὰ δ' ἐλέαιρε κῆ αὐτό.
λέζε. Ἡ δὲ μεν ἄγχι στᾶσα προσηύδα δῖα θεάων,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἐρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν κῆ δῆτα θαλάσσης·
Νῆα μὲν πρῶτον ἐρύσσετε ἠπείρονδε,
Κἠν ἄντροις δ' ἐναθέσθε τε κἠλάσσετε, ὅπλα τε πάντα·
Αὐτὸς δ' αὖ ψ' ἴθυνε, κῆ ἄγειν ἐρίηρας ἑταίρους.
Ὡς ἔφατ' αὐτὰρ ἐμοιγ' ἐπιπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
ρε. κα- Βῶ δ' ἴθυνε ἐπὶ νῆα θοὴν κῆ δῆτα θαλάσσης·
πεδα- Εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηῒ θοῇ ἐλέαιρας ἑταίρους
κρυχό- Οἰκτρῶ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν * κῆ δάκρυ χέοντας.
οντες. Ὡς δ' ὅταν ἄρκυλοι πόρτιες ἀμφὶ βόες ἀγελαίας
ρε. 35 Ἐλθόσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
σκαί- Πάσσι μάλα * ζκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδέ τι σηκὸς
ρουσιν Ἰσχει', ἀτὰρ ἀδινὸν μυκώμενα μηρί' ἔχουσι

Μητίεται.

Propè astans verba volatilia dixit,
Quid sic Ulysses sedes similis muto
Animũ macerans? cibum autem non attendis neque potum?
An aliquem certè dolum alium times: neque vero te oportet
Timere, jam enim juravi forte juramentum.
Sic ait: cæterùm ego ipsam excipiens dixi,
O Circe quis sanè vir, qui æquus & justus sit
Prius audeat gustare cibum atque potum,
Antequam redimantur socij & in oculis videantur?
Sed si sanè benigna bibere ederéque jubes,
Solue, ut palàm videam dilectos socios.
Sic dicebam: Circe autem ex ædibus transibat
Virgam tenens in manu, januas autem aperuit haræ:
Exegit porcis similes novennibus.
Illi quidem continuò stabant contrarij: illa autem per eos
Incedens adunxit unicuique pharmacum aliud.
Horũ quidẽ è membris pili defluebant, quos antè produxerat
Pharmacum pernicioſum, quod ipsis dederat Circe.
Viri autem continuò reddebantur juniores quã antea fuerant
Et multo pulchrioréſque & majores aſpectu.
Agnoverunt autẽ me illi, atque hæſerunt in manibus ſinguli:
Omnibus antè jucundus ſubortus eſt luctus, per domũ autẽ
Horrendum reſonabat: dea verò miſerta eſt & ipſa.
Illa autem prope me ſtans loquuta eſt diva dearum,
Generoſe Laërtiade multiſcie Ulyſſes,
Vade nunc ad navem celerem & ad littus maris:
Navem quidem omnium primũ ſubducite ad continentem:
Facultates verò in ſpeluncis abſcondite armáque omnia,
Ipſe autem ſtatim revertere: & adduc dilectos ſocios.
Sic ait: cæterùm mihi perſuaſus eſt animus generoſus.
Feſtinabam ire ad navem celerem & littus maris.
Inveni deinde juxta navem celerem & littus maris
Miſerabiliter lugentes, uberes lacrymas profundentes.
Ut cum in agro degentes buculæ, circa vaccas armentarias
Venientes ad mandram, poſtquam herba ſaturæ ſunt,
Omnes ſimul ludunt oppoſitæ, neque ipſa ſtabula
Detinent, ſed indeſinenter mugientes circùm currunt

Circe Ulyſſem alloquitur.

Circe Ulyſsis ſocios reſtituit priſtinæ formæ.

Ulyſſes redit ad navem.

Matres: sic me illi postquam viderunt oculis,
Lacrymantes circumdabant: videbatur autem ipsorũ animus
Sic esse veluti in patriam venissent & urbem suam
Asperæ Ithacæ, ubi nutriti sunt atque nati:
Et me lugentes verbis volatilibus alloquebantur,
Tibi quidem redeunti, generose sic gratulamur,
Perinde atque si in Ithacam venissemus patriam terram,
Sed agè aliorum sociorum narra interitum.
Sic dicebant: cæterùm ego alloquebar blandis verbis,
Navem quidem omnium primùm subducamus in littus,
Bonáque in speluncis recondamus armentáque omnia:
Vos autem accelerate me unà universi sequi,
Ut videatis socios sacris in ædibus Circes,
Bibentes & comedentes: copiosum victum habentes.
Sic dicebam: illi celeriter meis verbis obediebant,
Eurylochus autem solus mihi detinebat omnes socios,
Et ipsos alloquutus verba celeriter proloquutus est,
Ah miseri quò ibimus? quid mala desideratis ista,
Circes ad ædes descendere? quæ omnes
Aut sues aut lupos reddet, aut leones,
Qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate.
Sic sanè Cyclops fecit, quando ejus ad stabulum venerunt
Nostri socij, cum audax sequutus est Ulysses.
Hujus enim etiam illi insipientia perierunt.
Sic ait: cæterùm ego in mente deliberabam
Extracto gladio ob longo à fœmore,
Ei abscisso capite, ad solum dejcere,
Etiamsi valdè consanguinitate me attingeret, sed me socij
Mollibus verbis continuerunt aliundè alius,
O generose hunc quidem linquamus, siquidem tu jubes,
Hic juxta navem manere & navem custodire,
Nobis autem dux esto sacram ad domum Circes.
Ulysses socios ad Circen ducit. Sic loquuti, ab nave discedebant atque mari,
Neque quidem Eurylochus cavâ apud navem relinquebatur,
Sed sequebatur: timuit enim meas asperas minas.
Interea verò alios socios in ædibus Circe
Studiosè lavítque & unxit pingui oleo,

Circùm

Μητέρες· ὡς ἐμὲ κεῖνοι ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Δακρυόεντες ἔχωντο. δύκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
Ὡς ἴμῳ ὡς εἰ πατρὸς ἀκούσατο κῆ πόλιν αὐτῶν
Τρηχείης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἔτροφεν ἠδ' ἐγάνυσσε.
Καί μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπτα πλησάντες ἀοσσόνδων,
Σοὶ μὲν νοσφισσω διοτρεφὲς ὡς ἐχάρημεν
Ὡς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
Ἀλλ' ἄγε τῶν ἄλλων ἐπέρων κατάλεξον ὀλέθρον.
Ὡς ἔφαν· αὐτὰρ ἐγὼ ἀοσσίφλω μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
Νῆα μὲν ἄλλ' πέμπτον ἐρύσσομεν ἠπειρόνδε.
Κτήματά τ' ἐν ασπήσαι πιλάσσομεν, ὄπλά τε πάντα.
Αὐτοὶ δ' ὀτρυνέοντο ἐμοὶ ἅμα πάντες ἑταῖροι,
Ὄφρα ἴδωδ' ἐπέρους ἱερῆϊς ἐν δώμασι Κίρκης
Πίνοντας κῆ ἔδοντας· ἐπητανὸν γδ ἔχυσιν
Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
Εὐρύλοχος δὲ μοι οἶος ἐρύκησε πάντας ἑταίρους,
Καί σφεας φώνησας, ἔπτα πλησάντας ἀοσσόνδε,
Ἀθλοὶ πόσ' ἴμῳ; τί κακῶν ἱμείρετε δύπτην,
Κίρκης ἐς μέγαρον κατακοιμήμεναι; ἦκιν ἅπαντας
Ἢ σῦς ἢ λύκους ποιήσεται, ἢ λέοντας,
Οἵ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν κῆ ἀνάγκῃ,
Ἅσσιν Κύκλωψ ἦρξ', ὅτι οἱ μέσσαυλον ἴκοντο
Ἡμέτεροι ἕταροι, ζωὸν δ' ὁ θρασὺς οὖπτ' Ὀδυσσεύς.
Τὼ τῷ δὲ κῆ κεῖνοι ἀπωθαλίησιν ὄλοντο.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγε μὺ φρεσὶ μερμήριξα,
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παρὰ μηροῦ θοῦδ' μηροῦ,
Τῷ οἱ ἀποτμήξας κιφαλὼ ἐδύσ δὲ πιλάσσας,
Καὶ πηῷ ᾧ ἑάπτ μάλα χιδόν· ἄλλά μ' ἐπαῖξει
Μείλιχίοις ἐπέεσσιν ἀρήτυσεν ἄλλοθεν ἄλλα,
Διογενὲς τῶτον μὲν ἐάσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
Αὐτῆ πάρ νῆ τε μίμειν κῆ νῆα ἔρυσσ'·
Ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸ σπεῖος δώματα Κίρκης.
Ὡς φάμην, θοῦδ' νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.
Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ θοῦδ' κῆ λέλειπθ',
Ἀλλ' ἅπτ' ἔδδισεν γδ ἐμὸν ἔκπαγλον ἐνίπην.
Τόφρα δ' τοὺς ἄλλους ἐπέρους ἐν δώμασι Κίρκη
Ἐυδνοῖσιν λᾶσίν τε, κῆ ἴχνεσιν λίπ' ἐλαίῳ.

γρ. κα-λὰς γρ. ἠὺ-πάντας ἐφ' 5 10 πάντα γρ. ὦ. 20 τε 25 30 35

Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας * ἄλας βάλεν· ἡδὺ γυναῖκας
Δαινυμένους * δ' ἄρα πάντας ἐφυγρώθη κὺ μεγαίροισι
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλοις εἶδον, φρασσαντό τε πάντες,
Κλαῖον ὀδυρόμενοι, πυκέες δ' ἐγένοντο γόοιο.
Ἠΰ μὲν ἄγχι στὰσα θεσπεσίη δῖα θεάων,
Διογενὴς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Μηκέτι νῦν γε λιερὸν γόον ὄρνυτε, εἶδος κὴ αὐτὴ
Ἢ μὰν ὅσ' ἐν πόντῳ πάσχετ' ἄλγεα ἰχθυόεντα,
Ἠδ' ὅσ' ἀναίρεσιν ἀνδρῶν ἰδληλήσατ' ἐπὶ χέρσου.
Ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμιμα, κὴ * πίνετε οἶνον,
Εἴσκεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ σηθεσσι λαθέσθαι
Οἷον ὅτε πρώτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν
Τηλεβοΐης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκελίως κὴ ἄθυμοι
Αἰεὶ ἄλγε χαλεπῆς μεμνημένοι· ἠδὲ πόθ' ὑμεῖν
Θυμὸς ἐνὶ φρεσσιν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέπαθε.
Ὡς ἔφαθ', ἡμεῖς δ' αὖτ' ἐπιπείθετο θυμὸς ἀγλαὸς.
Ἐνθα * μὲν ἤματα πάντα τελεσφόρα εἰς ἐνιαυτὸν
Ἡμεῖθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα κὴ μέθυ ἡδύ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἴλιε, τοὶ δ' ἔτραπον * ὧραι,
Καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφαν ἑλέπτορες ἑταῖροι,
Δαμάσι', ἦδη νῦν μεμνήσκεο πατρίδος αἴης.
Εἰ τοι θέσφατόν ἐστι σαωθῆναι, κὴ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον κὴ ἐὸν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὡς ἔφαν· αὐτὰρ ἐμοιγ' ἐπιπείθετο θυμὸς ἀγλαὸς
Ὡς τότε μὲν καθ' ὅπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἡμεῖθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα κὴ μέθυ ἡδύ·
Ἤμος δ' ἠέλιος κατέδυ, κὴ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
Οἱ μὲν κοιμήσαντο κὴ μείναρα ζκιόεντα·
Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς θεσπεσιδέος εὐνῆς,
Γουνοῦμαι ἐλλιτάνευσα· θεὰ δ' ἐκλυεν αὐδῆς·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἣν ποθ' ὑπέσχης,
Οἰκαδέ πεμψέμεναι, θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη,
Ἠδ' ἄλλων ἑτέρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
Ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύ γε νόσφι γένηαι.
Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων,

Διογενὴς

Circùm autem pulchras chlænas induit atque tunicas:
Epulantes autem pulchrè omnes invenimus intra ædes.
Hi vero postquã invicé conspexerunt reputabántque omnia,
Flebant lugentes, undiquáque autem resonabat domus.
Illa verò propè me stans alloquebatur diva dearum,
Generose Laertiade versute Ulysses,
Ne amplius nunc uberem luctum excitetis: scio etiam ipsa
Vos quot in ponto passi estis dolores piscoso,
Atque quæcunque injusti viri nocuerunt in terra.
Sed agite comedite cibum & bibite vinum,
Donec denuò animum intra præcordia receperitis,
Qualem quando primùm relinquebatis patriam terram
Asperæ Ithacæ: nunc verò exules & tristes
Semper erroris duri memores: neque unquam vobis
Animus est in lætitia, quandoquidem valdè multa passi estis.
Sic ait, nobis autem continuò paruit animus generosus,
Hîc quidem diebus omnibus plenum in annum
Sedebamus convivantes carnes immensas, & suave vinum.
Sed quando certè annus erat & circumvertebantur horæ
Mensibus exactis ex ordine, diesque longi perfecti sunt.
Et tum me evocatum alloquuti sunt dilecti socij,
Infelix, jam nunc memor esto patriæ terræ,
Si tibi ex fato est & servari atque pervenire
Domum ad excelsam, & tuam in patriam terram.
Sic dicebant: cæterũ mihi persuasus est animus generosus.
Sic tum quidem tota die ad solis occasum
Sedebamus convivantes carnes immensas & suave vinum.
Quando verò sol occidit, & crepusculum advenit,
Illi quidem dormierunt per ædes obscuras.
Cæterùm ego Circæ conscenso splendido lecto
Ad genua supplex rogavi, dea verò meam audivit vocem,
Et ipsam compellando verba volatilia dixi,
O Circe, perfice mihi promissionem quam promisisti,
Domum fore ut mitteres, at animus mihi impellitur jam,
Atque aliorum sociorum, qui mihi affligunt charum cor,
Circa me lugentes, quando tu seorsum abes.
Sic dicebam illa continuò excipiens diva dearum,

O gene-

Circe prædicit Vlyssi iter ad inferos.

O generose Laertiade, versute Ulysses,
Ne amplius nunc inviti mea manete in domo:
Sed aliam oportet primùm viam perficere & pervenire
Ad Plutonis domum, & splendidæ Proserpinæ,
Animam consulturos Thebani Tiresiæ
Vatis cæci, cujus mentes firmæ sunt.
Huic etiam mortuo mentem tribuit Proserpina
Soli audire, aliæ verò umbræ circùm volitant.
Sic ait: cæterùm mihi persuasum est amicum eor,
Flebam autem in lectulo desidens, neque ullo pacto animus
Voluit amplius vivere, & videre lumen solis.
Cæterùm postquam flevíque provolutúsque satur eram,
Et tum jam ipsam verbis excipiens alloquebar,
O Circe, quísnam hanc viam demonstrabit?
Ad Plutonem verò nemo unquam pervenit nave nigra.
Sic dixi: illa continuò respondit diva dearum,
Generose Laertiade, prudens Ulysses,
Minimè tibi ducis desiderium pro nave curæ sit.
Malum verò erigens, ad ea verò velis albis extensis
Sede: illam verò tibi flatus Boreæ ferat.
Sed cum jam nave per Oceanum transmiseris,
Hic littus breve & nemora Proserpinæ,
Longæque alni, & salices frugiperdæ:
Navem quidem illic siste in Oceanum profundis vorticibus.
Ipse autem in Plutonis eas domum obscuram.
Hîc quidem in Acherontem Pyriphlegethónque confluunt,
Cocytúsque, qui certè Stygis aquæ est fluxus,
Petráque & concursus duorum fluviorum valdè sonantium.
Hîc deinde heros accedens, propè ut te jubeo,
Fossam fode cubitalem quoquo versum:
Super illam libamen funde omnibus mortuis.
Primùm mulso, deinde autem suavi vino.
Tertium rursus aqua: insuper autem farinam albam misce.
Multa verò precare mortuorum imbecilla capita,
Ubi veneris in Ithacam sterilem, vaccam quæ optima sit
Sacrificaturū domi tuæ, pyramque erecturū ex rebus optimis
Tiresiæ verò seperatim arietem sacrificaturum soli,

Prorsus

Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Μηκέτι νῦν ἔτ' ἐγὼν ἐμῷ σοὶ μίμνετε οἴκῳ·
Ἀλλ' ἄλλῳ χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, ᾗ ἐκέλευσε
Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπὶ νηῒ Περσεφονείης,
Ψυχὴ Θεσπρωτίδος Θηβαίου Τειρεσίαο.
Μάντου ἀλαοῦ, τῷ τι φρένες ἔμπεδοι εἰσι.
Τῷ καὶ πεφνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
Οἴῳ πεπνυσθαι· τοὶ δ' ἄλλοι εἴσσυονται.
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμοῦ κατακλαύσθη φίλον ἦτορ·
Κλαῖον δ' ὃ λιχέσκε καθήμενος, ὀδύσσατο δὲ θυμὸς
Ἠελίου καὶ ὄρεσφι φάος καὶ ἠλίσιον
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαυθμῷ τε καὶ ὀδυρμῷ ἐκορέσθην,
Καί μοι τὰ δὴ πρῶτα ἀμείβετο μύθῳ ἔπειτα·
Ὦ κύρη, τίς δὴ σοῖσιν ἀέθλιος ἔσσεται ὀδμήν;
Εἰς Ἀΐδος δ' ἄπαν τις ἀφίκεται νηὶ μελαίνῃ.
Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Μή τι σὺ νηΐμων γε ποθὴ τῷδε νηὶ μελέσθω·
Ἶσιν ἧσσας, ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσας,
Ἡσυχίη δ' ἀνέμοιο Βορείαο φορήσῃ.
Αὐτὰρ ὅπότ' ἂν δὴ νῆϊ δι' Ὠκεανοῖο περήσῃς,
Ἔνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,
Μακραί τ' αἰγείροι, καὶ ἴτεαι ὠλισθήκαρποι,
Νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὠκεανῷ βαθυδίνῃ.
Αὐτὸς δ' εἰς Ἀΐδεω ἴεναι δόμον εὐρώεντα.
Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι
Κωκυτός θ', ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ,
Πέτρη τε, ξυνέουσε τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων.
Ἔνθα δ' ἴθι, ἥρως χειμερθείς πάλαι, ὥς σε κελεύω,
Βάθρου ἐρύσσαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα·
Ἀμφ' αὐτοῦ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσι νεκύεσσι,
Πρῶτα μελικρήτου, μετέπειτα δὲ ἡδέος οἴνου,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.
Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενήνα κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησάσθαι ἀέθλων.
Τιμήσας δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσάμεν οἴην,

Πάμ-

Παμμέλαν, ὃς μῆλοισι μετασπίσι ἠμετέρῃσιν
Αὐτῆς ἐπλὼ εὐχῆσι λίσῃ κλυτὸς ἔθνεα νικῶν,
Ἐν δ' ἕλε ἀρνειὸν μίζεν δ' Ἠλεκτρύ τε μέλαιναν,
χε. τεί- Εἰς Ἐρέβος ✱ τρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
ψας, § Ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων. ἔνθα δὴ πολλαὶ
Ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνεώτων.
Δὴ τότ' ἔπειτ' ἐπέρεσθαι ἐποτρύνω κατ' ἀνάγκην
Μῆλα τὰ δὴ κατέκειτ' ἰσοφαρίζοντα νηλεῖ χαλκῷ
Δείραντες κατακῆα ἐπὶ ξανθὰ δέρματα θεοῖσιν,
Εὐχόμενος κατὰ φῦλα Ἀΐδῃ κρατερῇ τε Περσεφονείῃ,
Αὐτὸς δ' ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
Ἧσο, μηδὲ ἐᾶσον νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αἵματος ἆσσον ἰέναι, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Εἶθ' αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται ὄρχαμε λαῶν,
Ὅς κέν τοι εἰπήσιν ὁδὸν κατὰ μῆκος ἐλεύσῃ,
Νόστον δ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δ' ἦλθε χρυσόθρονος Ἀλυθηρὴς ἠώς.
Ἀμφὶ δὲ μοι χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσεν.
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη
Λεπτὸν κατὰ χαῖτας, περὶ δ' ζώνῃσι βάλετ' ἰξυΐ,
Καλὴν χρυσείην· κεφαλῇ δ' ἐπίθησε καλύπτρην.
Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ δῶμα διέπρησσον ἐπίουρος,
Μέλιχρόν τε ἐπέσσατο θυμὸν ἀνδρὸς ἰόντος,
Μακρὴν νηῒ εὐδμήτῳ ἀνὰ γλυκὺν οἶνον.
Αὐτὰρ Ἰσμάρῳ δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
Ὡς ἐφάμην. ζώουσι δ' ἐπικρίνθη θυμὸς ἀγήνωρ.
Οὐδέ μιν εὐδ' ὀθόνῃσι ἀπήμονας ἦγον ἑταῖροι·
Ἐλπώρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδὲ τι λίην
Ἀλκιμος οὐ πολεμιστής, ἅτε φρεσὶν ἥβην ἀρηρώς.
Ὃς μοι ἄνευθ' ἑταίρων ἱερῆς ἐν δώμασι Κίρκης
Ψύχῃ ἐμείνων κατελέξατο οἰνοβαρείων·
Κινυμένῳ δ' ἑτάρων ὅμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας,
Ἐξαπίνης ἀνόρουσε, καὶ ὤκλαίζετο φρεσὶν ἦσιν
Ἀφορρὸν κατὰ δῶμα ἰὼν ἐς κλισίην κατὰ μακρήν·
Ἀλλά κατ' ἐπκρὺ τέτμεν ἐόντ', οὐ δέ οἱ αὐχλὴ
Ἀσχαλόων ἐάφη, ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατῆλθε.
Ἐρχομένοισι δ' ἔπειτα μύθον ἔειπον.

Φαί-

Prorſus nigrum, qui inter oves excellit veſtras. (rum,
Cæterũ poſtquã precibus oraveris inclyta examina mortuo-
Hic ovem matrem ſacrifica, femellámque nigram,
Ad Erebum verſus, ipſe autem ſeorſum averſus ſis,
Jens ad fluvij fluenta: ibi verò multæ
Animæ accedent mortuorum defunctorum.
Tum continuò ſocijs impera & jube
Oves, quæ quidem jacent mactatæ ſævo ferro,
Excoriatas comburere, vota verò facere dijs,
Generoſo Plutoni, & inclytæ Proſerpinæ,
Ipſe autem gladio acuto exerto à fæmore
Sedeas, neque permitte mortuorum imbecilles umbras
Ad ſanguinem propè accedere, antequam Tireſiam audieris.
Hic tibi ſtatim vates adveniet dux populorum,
Qui ſanè tibi dicat viam & modum viæ,
Reditúmque, ut per pontum proficiſcaris piſcoſum.
Sic dixit: continuò autem aurea ſede advenit aurora,
Me verò chlænámque tunicámque veſtes induit.
Ipſa autem candidam togam ingentem induit Nympha
Tenuem & gratioſam, zona autem cinxit lumbos
Pulchra, aurea: capiti verò impoſuit flammeolum.
Cæterùm ego per domum vadens excitavi ſocios,
Mollibus verbis aſtando viro unicuique: Vlyſſes ſocios alloquitur.
Ne amplius nunc dormientes indulgete dulci ſomno:
At eamus: jam enim mihi indicavit venerandanda Circe.
Sic dicebam, illis verò perſuaſus eſt animus generoſus.
Neque ſanè illinc illæſos abduxi ſocios.
Elpenor verò quiſpiam erat junior natu, neque valdè Elpenoris caſus
Fortis in bello, neque mente ſua aptus,
Qui ſeparatim à ſocijs ſacris in ædibus Circes
Refrigerium cupiens dormivit benè potus,
Seſe moventibus autẽ ſocijs ſtrepitũ & tumultũ cũ audijſſet,
Repentè ſurrexit, & oblitus eſt mente ſua
Retrogradè deſcendere profectus in ſcalam longam:
Sed è regione tecti decidit, ejus autem cervix
Ex junctũris fracta eſt anima verò ad inferos deſcendit.
Venientes autem hos ego ſermone alloquutus ſum,

Exiſti-

Existimatis fortasis domum charam ad patriam terram
Venturos, aliam verò nobis viam prædixit Circe
Ad Plutonis domum, & insignis Proserpinæ,
Animam consulturos Thebani Tiresiæ.
Sic loquutus, illis confractum est charum cor.
Desidentes autem illic flebant evellebántque capillos:
Sed neque sic nullum remedium succurrit lugentibus.
Sed quando certè ad navem celerem & littus maris
Ivimus tristes, calidas lacrymas profundentes:
Interea certè adveniens Circe ad navem nigram
Masculam alligavit ovem, fœmellámque nigram
Faciliter ex oculis ubi evanuisset: quisnam deum nolentem
Oculis videret, aut huc aut illuc euntem?

ARGUMENTUM UNDECIMI LIBRI ODYSSEAE.

ENarrat quomodo de Circes mandato ad inferos descenderit, & quo pacto audierit Tiresiam vatem, & de sua & aliorum salute. Et ut Heroas & Heroidas viderit apud inferos & matrem, & eorum qui ad Ilium militarunt nonnullos qui secum apud inferos plectuntur.

ALIUD.

A, verò apud inferos ad animas pervenit Ulysses.

CÆterum postquam ad naves venimúsque & mare,
Navē quidē omniū primū deduximus in mare divinū,
Malum autem posuimus & vela navi nigræ,
Intra autem pecora accepta induximus, intro & ipsi
Conscendimus tristes, uberes lacrymas profundentes.
Nobis autem rursus à posteriori parte navis nigra prora
Secundum ventum immittit implentem vela bonum socium
Circe pulchricoma horrenda dea altiloqua.
Nos autem armis singulis ordinatis per navem

Sedi

Φάσθαι νύ που οἰκόνδε φίλων ἐς πατρίδα γαῖαν
Ἐλθεῖν· ἄλλῳ δ' ἤμιν ἀδὲν τετιμήσατο Κίρκη
Εἰς Ἀίδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
Ψυχῆ χρησομένῳ Θηβαίου Τειρεσίαο.
Ὡς ἐφάμην, τοῖσιν δ' κατετείρετο θυμὸς ἑκάστου. 5
Ἐζόμενοι δ' ἤκαζον ὁδὸν, πλοντό τε καὶτας.
Ἀλλ' ἐ γάρ τις ἀρῆξις ἐγίνετο μυθεομένοισιν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ δῖαν ἁλάσσης
Ἥομεν ἀκχύμοροι, ἁλὶ εργὸν κὰκ' ἀκέοντες,
Τέρσρα δ' ἄρ' οἰκομένη Κίρκη ὤρσεν νηῒ μελαίνῃ 10
Ἀρνειὸν καὶ τέλσσαν ἐὸν, θήλειάν τε μέλαιναν,
Ῥῶα παρεξελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν ὧδε ἐίσκοντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἠ ἴσθ' ἠ ἔπος ἠὲ κίοντα;

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Λ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας. 15

Ἀπαγγέλλει πῶς κὰ τὰς Κίρκης ἐντολὰς εἰς ἄδου κατῆλθεν, καὶ ὡς ἤκουσε Τειρεσίου τοῦ μάντεως ἐδὲ ἑαυτῷ καὶ τῶν ἄλλων σωτηρίας, καὶ ὡς τὰς Ἥρωας καὶ τὰς Ἡρωΐδας εἶδεν, ἐν ἄδου, καὶ τὴν μητέρα, καὶ τῶν εἰς Ἴλιον συστρατευσάντων εὐτυς, 20 καὶ τῶν ἐν ἄδου κολαζομένων τίνας.

ΑΛΛΗ.

Λάμβδα ἢ εἰν ἀΐδαο ψυχαῖς ἐντυχεν Ὀδυσσεύς.

Ὑπερ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατῆλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν ἀρ πάμπρωτον ἁλὸς σπεμψαν εἰς ἅλα δῖαν·
Ἐν δ' ἐσὰν πρήμνοισα καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ.
Ἐν δ' τε μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, αὐτὰ δ' καὶ αὐτοὶ
Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κὰκ' δάκρυα χέοντες.
Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς ευκομοπώλιος
Ἰκμενον ἔργον ἵει πλησίστιον, ἑδμενὸν ἑταῖρον,
Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα.
Ἡμεῖς δ' ἄλλα ἕκαστα πονησάμενοι κὰκ' νῶϊν,

Ηρεῖτο, τῶν δ' ἀνεμὸς τε κυδοιμήτης τ' ἴθυνεν·
Τῆς ἦ παυημερίης τέτατ' ἱστία πουτοπορεύσης·
χ. Δύσατο Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ηδ' ἐς πείρατ' ἴκανε βαθυῤῥόου Ωκεανοῖο·
Ενθα ἦ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε
Ηέρι κὴ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
χ. κατιδέξεται Ηέλιος φαέθων * ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐδ' ὁπόταν μὲν ἴκηται ἐπουράνιον ἀστερόεντα,
Οὔθ' ὅταν αὖ πάλιν ἔλθῃ ἀπ' οὐρανόθεν ἐπὶ γαῖαν·
Αλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέτατται δειλοῖσι βροτοῖσι·
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν· ἐκ δ' ἦ τὰ μῆλα
Εἰλόμεθ', αὐτὰρ ἔπειτα παρ' ῥόον Ωκεανοῖο
Ηομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ' ὃν φράσσε Κίρκη.
Ενθ' ἱερῆία μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Βόθρον ὄρυξα ὅσσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα·
χ. Εσφον Αμφ' αὐτῷ ἦ * χοὰς χεόμην πᾶσι νεκύεσσιν,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα ἦ ἡδέϊ οἴνῳ,
χ. χεήν Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον·
Πολλὰ ἦ γε ὠμοίμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ελθὼν εἰς Ιθάκην, στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη
Ρίξειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
Τῴρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεπαπρέπει ἠμενοέσσι.
Τὰς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν
Ελλισάμην· τὴ ἦ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
Ες βόθρον· ῥέε δ' αἷμα κελαινεφὲς· αἱ δ' ἀγέροντο
χ. ἱρέ βοῦσι Ψυχαὶ ὑπ' ἐξ * Ερέβεσς νεκύων κατατεθνηώτων,
Νύμφαι τ', ἠΐθεοί τε, πολυτλητοί τε γέροντες,
Παρθενικαί τ' ἀπαλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι,
Πολλοὶ δ' ὀτρύμοι χαλκήρεσιν ἰγχείῃσιν
Ανδρες ἀρηῖφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες,
Οἳ πολλοὶ τῷδε βόθρῳ ἰφίτοιν ἄλλοθεν ἄλλοι
Θεσπεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ ἦ χλωρὸν δέος ἥρει.
Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων σκίλευσα,
Μῆλα τὰ δὴ κατέκειτ' ἰσοφαρῆ νηλεῖ χαλκῷ,
Δείραντες κατακῆα, ἐπιῤῥαψάς ἦ θεοῖσιν,

Ιφθίμῳ

Sedimus : hanc ventúſque gubernatórque dirigebat :
Hujus autẽ tota die extendebátur vela per põtũ iter facientis:
Occîdit autem ſol, obſcurabantur autem omnes vici.
Illa ad fines pervenit profundi Oceani.
Hic verò Cimmeriorũ erat virorum populúſque civitáſque
Qui caligine & nubibus tecti ſunt, neque unquam eos
Sol lucidus aſpicit radijs,
Neque cùm convertitur ad cœlum ſtelliferum
Neque cùm in terram de cœlo defertur.
Sed nox pernicioſa ſupervolat miſeris mortalibus,
Navem quidem illuc profecti ſubduximus, pecora autem
Extraximus, ipſi autem rurſus ad fluxum Oceani.
Ibamus, donec in regionẽ pervenimus quã demõſtravit Circe
Hîc ſacra quidem Perimedes Eurylochúſque
Geſtabant : ego autem gladio acuto extracto à fœmore
Scrobem fodi cubitalem quoquo verſus,
Circa eam autem libamina fundebamus omnibus manibus,
Primùm mulſo, poſtea verò dulci vino,
Tertium verò aqua : inſuper farinam albam commiſcui :
Multum autem precatus ſum mortuorum infirma capita
Ubi venerim ad Ithacam ſterilem, bovem quæ optima eſſet
Sacrificaturum in ædibus : pyrámque impleturum bonis :
Tireſiæ verò ſeorſum ovem ſacrificaturum ſoli
Totam nigram, quæ inter pecora excellat noſtra.
Hos poſtquam votis precibúſque gentes mortuorum
Precatus ſum : ea verò pecora ubi cepiſſem, jugulavi
Super foſſa : fluebat vero ſanguis niger: ipſæ autẽ congregabantur
Animæ ex Erebo manium defunctorum,
Sponſæque juvenéſque, & multa paſſi ſenes,
Virgunculæque tenellæ novo luctu affectũ animũ habentes.
Plures autem vulnerati haſtis ferreis,
Viri bellicoſi cruenta arma habentes,
Qui plures circa foſſam obambulabant aliundè alius
Immenſo clamore, me verò pallidus timor cepit.
Certè tum deinde ſocios adhortatus juſsi,
Pecora quæ utique jacebant mactata ſævo ferro
Excoriata adolere, vota facere autem dijs:

Ulyſſes ad Cimmerios divertit.

Inferorũ locus.

Ulyſſes mortuos evocat.

Fortíque Plutoni, & gravi Proſerpinæ.
Cæterùm ego gladio acuto ſtricto à fœmore
Ibam, neque ſinebam mortuorum inania capita
Ad ſanguinem propè accedere antequã Tireſiam audiviſſem.
Prima autem anima Elpenoris venit ſocij,
Nondum ſepultus erat ſub terra latas vias habente.
Cadaver enim in ædibus Circes reliqueramus nobis
Indefletum & indefoſſum : quoniam laboralius urgebat,
Illum ego deflevi ut vidi & miſertus ſum animo,
Et ipſum alloquutus verba alata dixi,
Elpenor, quo pacto veniſti ſub tenebras obſcuras ?
Præveniſti pedes cum ſis, quàm ego cum navi nigra ?
Sic dixi : ille me plorans excepit ſermone,
Inclyte Laërtiade artifex Ulyſſes,
Læſit me dæmonis fatum malum & copioſum vinum.
Circes in domo cubans non attendi
Retro ut deſcenderem, jens ad ſcalam longam,
Sed è regione tecti decidi, cervix autem mihi
E vertebris fracta eſt, anima verò ad inferos deſcendit :
Nunc te per eos qui poſt te ſunt oro non præſentes,
Per uxorémque & patrem qui enutrivit parvulus cùm eſſes
Telemachúmque, quem unicum in ædibus reliquiſti.
Scio enim quòd hinc profectus in domo Plutonis
Inſulam in Ææam ſiſtes fabrefactam navem,
Ibi te continuò domine, jubeo recordari mei,
Nón me indefletum inſepultum diſcedens poſt relinquas,
Sejunctus, ne qua tibi deorum indignatio fiam :
Sed me combure cum armis quæcunque mihi reſtant,
Sepulchrúmque mihi erige ſpumoſi in littore maris
Viri infelicis, etiam poſteris audiendum.
Hæc mihi perfice, figéque ſuper ſupremum remum,
Quo etiam vivus remigabam, cùm eſſem cum meis ſocijs.
Sic ait, cæterum ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Hæc tibi ô miſer perficiam & explebo.
Nos quidem ſic verbis excipientes triſtibus
Sedebamus : ego quidem ſuper ſanguine gladium tenebam.
Idolum verò ex altera parte ſocij multa loquebatur.

Elpenoris umbra Vlyſſi apparet.

Advenit

Ἰφθίμης τ' Αἰδῆ κ) ἐπαινῆ Περσεφονείη.
Αὐτὰρ ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμην ἠδ' ὀρόουσα
Ἤμυον, ὄφρ' εἶαν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αἵματος ἆσσον ἴωμι, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Πρώτη γ' ψυχὴ Ἐλπήνορος ἦλθεν ἑταίρου. 5
Οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
Σώματα γὰρ σὺν μεγάρῳ Κίρκης κατελείπομεν ἡμεῖς
Ἀκλαυστὰ κ) ἄταφτα, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε. χρ. Ἀκ-
Τὸν μὲν ἐγὼ δακρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ, λαυστον
Καί μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδων, 10
Ἐλπήνωρ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα; χρ. Ἐλ-
Ἔφθης πεζὸς ἰὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηῒ μελαίνῃ; πήνορ.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἀσὶ μὲ δυσμόρου αἶσα κακὴ, κ) ἀθέσφατος οἶνος. 15
Κίρκης δ' εὐ μεγάρῳ κατακείμενον οὐκ ἐόησθα
Ἀψῤῥῶν κατερωῆσαι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
Ἀλλὰ κατεντικρὺ τέγεος πεσὼν, σὺν δὲ μοι αὐχὴν
Ἀσπάσιον ἐάγη, ψυχὴ δ' ἄϊδός δε κατῆλθε·
Νεῶν δὲ σεσπῶν ὀπίσω γοάων ἀ πειρόωντα, 20
Πρός τ' ἀλόχου κ) πατρὸς, ὃς ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
Τηλεμάχου θ' ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλιπες.
Οἶδα γὰρ ὡς σόῃσιν ἐνὶ δόμου ἐξ Ἀΐδαο,
Νῆσον ἐς Αἰαίην ἀφίξεαι εὐεργέα νῆα.
Ἐνθά σ' ἔπειτα ἄνωγα κέλευθά μεν ἐσσομένην περ 25
Μνῆμ' * ἄκλαυστον ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν κατελεῖπειν.
Νοσφισθεὶς, μή τοι τι θεῶν μεμνημένος ἔμπης χρ. ἄκ-
Ἀλλά με κακκείῃς σὺν τεύχεσιν ἆσσά μοι ἐστὶν, λαυστον
Σῆμά τέ μοι χεῦαι πολιῆς ἐπὶ δηΐου ἀλαάσης,
Ἀνδρὸς δυστήνοιο, κ) ἐσσομένοισι πυθέσθαι. 30
Ταῦτα τά μοι τελέσας, πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν,
Τῷ κ) ζωὸς ἔρεσσον, ἰὼν μετ' ἐμοῖς ἑτάροισιν.
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγὼ μὲν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ταῦτά τοι ὦ δύστηνε τελευτήσω τε κ) ἔρξω.
Νῶϊ μὲν ὣς ὑπέεσσιν ἀμειβόμενω ἡμείβεσθον 35
Ἡμὲν· ἐγὼ μὲν ἄνευθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἔσχον.
Εἰδώλον δ' ἑτέρωθεν ἑταίρου πάλαι ἀϊγέρεσθαι. χρ. ἀγέ-
ρεσθαι.

Ηλθε δ' επὶ ψυχὴ μητρὸς καταπεφνυίης,
Αὐτολύκου θυγατης μεγαλήτορος Αντίκλεια,
Την ζωὸν κατέλιπον ἰὼν εἰς Ιλιον ἱρὴν
Την μὴν ἐγω δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῶ·
Αλλ' ἠδ' ὡς εἶδον προτέρω, πυκινὸν περ ἀχεύων,
Αἵματος ἆσσον ἦλθε, πρὶν Τειρεσίαο πυθεσθαι.
Ηλθε δ' επὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο,
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω κὴ προσέειπεν,
Τίπτ' αὖτ' ὦ δύστηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ηλυθες, ὄφρα ἴδῃς νέκυας κὴ ἀτερπέα χῶρον;
Αλλ' ἀπόεχε βόθρου, ἀπόπρο δ' φάσγανον ὀξὺ,
Αἵματος, ὄφρα πίω, καί τοι νημερτέα εἴπω.
Ως φάτ'· ἐγὼ δ' ἀνεχασσάμὴν, ξίφος ἀργυρόηλον
Κελεὸν εἰσκατέπηξ· ὁ δ' ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινὸν,
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων,
Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' Οδυσσεῦ·
Τὸν δή τοι χαλεπὸν θήσει θεός· οὐ γὰρ οἴω
Λήσειν Ενοσίχθονα, ὅ, τοι κότον ἔνθετο θυμῶ,
Χωόμενον ὅτι οἱ υἱὸν ἐξαλάωσας.
Αλλ' ἔτι μὴν γε ὡς κεκακωμένοι ἵξεσθε,
Αἴκ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν κὴ ἑταίρων,
Οππότε * δὴ πρῶτον πελάσῃς εὐέργὰα νῆα
Θρινακίη νήσῳ, προφυγὼν κυανόχροα πόντον·
Βοσκομένὰς δ' εὕρητε βόας κὴ ἴφια μῆλα
Ηελίῳ, ὃς πάντ' ἐφορᾷ κὴ πάντ' ἐπακούει·
Τῶν εἰ μὴν κ' ἀσινέας ἐάσας, νόστον τε μέδηαι,
Καί κεν ἔτ' εἰς Ιθάκην κακὰ πάσχοντες ἵκοισθε·
Εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον,
Νηῒ τε κὴ ἑτάροις· αὐτὸς δ' εἴ περ κεν ἀλύξῃς,
Οψὲ κακῶς νέεσθαι, ὀλέσας ἅπο πάντας ἑταίρους
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης· δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ,
Ανδρὰς ὑπερφιάλους, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν,
Μνώμενοι ἀντιθέῳ ἄλοχον κὴ ἕδνα διδόντες.
Αλλ' ἦτοι κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθών.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τοῖσι
Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ,
Ερχεσθ' ἤπείτε λαβὼν εὐήρες ἐρετμὸν,

Εἰσόκε

Advenit posthæc anima matris demortuæ,
Autolyci filia magnanimi Anticlea,
Hanc vivam reliqui profectus ad Ilium sacrum:
Hanc quidem ego deflevi conspicatus, miseratus animo:
Sed neque sic permittebam priorem: tametsi valdè tristatus,
Ad sanguinem propè accedere antequam Tiresiam auditem.
Supervenit tandem anima Thebani Tiresiæ,
Aureum sceptrum tenens, me autem agnovit & alloquuta est,
Quid huc ô infelix relicto lumine solis
Venisti ut videas manes & tristem regionem?
Sed retrocede à fossa: remove autem gladium acutum,
Sanguinem ut bibam, & tibi verè dicam.
Sic ait: ego autem retrocedens, gladium arg. clavis distinctum
Vagina recondi, ille deinde bibit sanguinem nigrum,
Et tum certè me verbis alloquebatur vates inculpabilis,
Reditum quæris gratissimum eximie Ulysses:
Quem tibi difficilem faciet deus: non enim puto
Defuturum Neptunum, qui iram reposuit animo,
Iratus, quod ei filium charum excæcasti.
Sed adhuc quidem sic mala quantumvis passi pervenietis,
Modo velis tuum animum arcere & sociorum,
Eo tempore quando primùm appuleris firmam navem
Thrinaciæ insulæ, ubi effugeris obscurum pontum:
Pascentes autem invenietis oves & pinguia pecora
Solis, qui omnia videt & omnia audit:
Has si illæsas permiseris, reditúsque memor sis,
Sanè adhuc in Ithacam mala licet passi pervenietis.
Quòd si læseris, tum tibi prædico mortem,
Navique & sodalibus, ipse etiamsi effugies,
Serò calamitosè redibis, ubi perdideris omnes socios
Nave in aliena: invenies autem clades domi
Viros superbos, qui tibi substantiam consumunt,
Petentes divinam uxorem & munera dantes.
Sed certè illorum injuriam ulciscēris adveniens.
Cæterùm postquam procos domi tuæ
Interfeceris sive dolo sive palàm acuto ferro,
Proficiscere deinde accepta fabrefacta nave,

Vmbra Anticleæ matris Vlyssis.

Tiresiæ umbra Vlyssi omnem itineris successū prædicit

Donec ad illos perveneris qui non sciunt mare
Viri, neque sale conditum cibum comedunt,
Neque sanè hi sciunt naves proras rubricatas habentes,
Neque fabrefactos remos quique alæ navium sunt.
Signum verò tibi dico valdè manifestum, neque te latebit:
Quando certè tibi obviam factus alius viator
Dixerit te ventilabrum habere super splendido humero.
Tum certè terræ infiges fabrefactum remum,
Faciens ritè litatis sacris Neptuno regi,
Arietem taurúmque, suúmque maritum verrem,
Domum revertere, faciásque sacras hecatombas
Immortalibus dijs, qui cœlum latum inhabitant.
Omnibus sanè ordine, mors verò tibi ex mari ipsi
Debilis sanè talis adveniet, quæ te occidet
Senectute sub molli confectum, circum autem populi
Felices erunt, hæc sanè tibi vera dico.
Sic dixit: cæterum ego ipsum excipiens allocutus sum,
Tiresia, hæc fortassis decreverunt dij ipsi.
Sed agè mihi hoc dic & verè enarra,
Matris hanc video animam demortuæ:
Illa tacita sedet prope sanguinem, neque suum filium
Dignatur palàm aspicere, neque alloqui,
Dic rex, quo pacto me agnoscat talem esse.
Sic dicebam, ille me rursus excipiens alloquutus est,
Facile tibi verbum hoc explicabo & in mente ponam.
Quemcunque quidem fines mortuorum defunctorum
Sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet:
Cui verò invides, ille tibi abibit retrò.
Sic loquuta, anima quidem abijt in domum Plutonis intus
Tiresiæ regis, postquam oracula explanavit,
Cæterùm ego illic manebam firmiter, donec mater
Advenit, & bibit sanguinem nigrum: statim autem agnovit,
Et mihi lugens verba alata dixit,

Anticlea mater

Fili mi, quo pacto venisti sub caliginem obscuram
Vivus cùm sis? difficile verò hæc viventibus visu.
Intersunt enim ingentes fluvij & gravia fluenta.

Ulysses alloquitur.

Oceanus quidem primùm quem non licet transmittere
Peditem,

Εἰσάκι τοὺς ἀφίκηαι οἱ ἐκ ἴσασι θάλασσαν
Ἀνέρες, οὐδὲ δ' ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἴδουσι,
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῄους,
Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά, τά τε πτέρεα νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
Ὁππότε κεν δή τοι ξυμβλήμενον ἄλλος ὁδίτης
Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.
Καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξαι εὐήρες ἐρετμόν,
Ῥέξαι ἱερὰ κάλα Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Ἀρνειόν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
Οἴκαδ' ἀποστείχειν, ἱερὰς ἑκατόμβας
Ἀθανάτοισι θοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Πᾶσι μάλ' ἑξείης. θάνατος δέ τοι * ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα οἷος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνῃ
Γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον, ἀμφὶ δὲ * λαοὶ
Ὀλβιοι ἔσονται· τὰ δέ τοι νημερτέα εἴρω.
Ὡς ἔφαθ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ πον ἐπικλώσσω θεοὶ αὐτοί.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Μητρὸς τλιῶ δ' εἰδώλον ψυχὴν κατατεθνηυίης·
Ἡ δ' ἀκέουσ' ἧστ' ἀνδὸν ἄμ' ὀφθαλμὸν, οὐδέ δὲ εἶδεν
Ἔτλη ἰσάντα ἰδεῖν, οὐδὲ προσπυθέσθαι.
Εἰπὲ ἄνα, πῶς κέν μ' ἀναγνοίη τεῖον ἐόντα.
Ὡς ἐφάμην, ὁ δέ μ' * αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ῥηϊδίην τοι ἔπος εἰρέω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θείω·
Ὃν πινα μὲν κεν ἐγὼ νεκύων κατατεθνηώτων
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, ὃ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει·
Ὧ δέ κ' ἐπιφθονέω, ὅδε τοι πάλιν εἶσιν ὀπίσσω.
Ὡς ἐφάμην, ψυχὴ μὲν Ἄϊδος δόμον εἴσω
Τειρεσίαο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν·
Αὐτὰρ ἐγὼν αὖτ' αὖθι μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ
Ἦλυθε, καὶ πίεν αἷμα κελαινεφές. αὐτίκα δ' ἔγνω,
Καί μ' ὀλοφυδνὸν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα.
Ζωὸς ἐὼν; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι.
Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα·
Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὔπως ἔστι περῆσαι

Πεζὸν ἰόντ', ἰὼ μή τις ἴχῃ σὺν ἐγχεϊ νῆα.
Ἦ καὶ δὴ Τρώεσσιν ἀλώμενον ὑλαΐοντες
Νηί τε καὶ ἑτάροισι πολὺν χρόνον ἠδὲ καὶ ἤλγης
Εἰς Ἰθάκην, ἠδ' εἶδες σὴν μετὰ φωτὶ γυναῖκα;

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μὲν ἀμηχανόθυμος ἐφέστιπον,
Μῆτερ ἐμή, χρειὼ μὲ κατήγαγεν εἰς Ἀίδαο,
Ψυχῆ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, ἠδέ πω ἐμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ἀτίζων,
Ἐξ οὗ τὰ πρῶτ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δῖῳ
Ἰλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε πανημερίῳ θανάτοιο;
Ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐπισχομένη κατέπεφνεν,
Εἶπε δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον,
Ἦ ἔτι παρ' κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἦέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' ἐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.
Εἶπε δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βυλήν τε νόον τε.
Ἦ μέρος αὖθι πυθὲ πομπῆ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσοι,
Ἦ ἤδη μιν ἔγημε Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.

Ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ,
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἰάχουσι δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαν.
Σὸν δ' ἄλοχον πρὸς τῆς ἔχε κλέος, ἀλλὰ ἕκηλος
Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἴσασι
Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
Πάντες γὰρ καλέουσι. πατὴρ δ' ὅδε μίμνει
Ἀρῆϊ, ἠδὲ πόλινδε κατέρχεται· ἠδὲ οἱ εὐναὶ
Δίεννοι καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
Ἀλλ' ὅγε χεῖμον μὲν εὐδεῖ ὅΐ δμῶες σὺν οἷσιν,
Ἐν κόνι ἄγχι πυρός, καπνὸν δ' χρῆϊ ἄμματα εἶναι·
Αὖτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη,
Πάντῃ οἱ κῦ γεγαῶτι καλὴς οἰνοπέδοιο
Φύλλων πεπλήσθων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί·
Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δ' φρεσὶ πένθος ἀέξει,

Σὸν

Peditem, niſi quis habuerit benè compactam navem.
Nunc jam à Troja errans huc veniſti
Cum navique & ſocijs longo tempore, nondum acceſsiſti
Ad Ithacam ? neque vidiſti domi uxorem ?
Sic ait, cæterùm ego ipſam excipiens allocutus ſum,
Mater mea, neceſsitas adegit me ad Plutonis ædes,
Ab anima oraculum ſuſcepturum Thebani Tireſiæ.
Non enim dum prope veni Achaiam, neque noſtram
Terram aſcendi, ſed ſemper habens erro ærumnam,
Ex quo primùm ſequebar Agamemnonem divinum
Ad Ilium eximios equos nutriens, ut cum Trojanis bellarem.
Sed age mihi hoc dic & verè narra,
Quod te fatum edomuit ſævæ mortis ?
An diuturnus morbus aut Diana ſagittis gaudens
Suis levibus jaculis ſuperveniens occidit ?
Dic autem mihi & de patre & filio quem reliqui,
An adhuc in illorum manibus mea bona, an quiſquam jam
Virorũ alius habet, me autem non amplius putat rediturum.
Dic autẽ mihi deſponſatæ uxoris conſiliúmque mentémque
An manet cum puero, & ſalva omnia cuſtodit,
An jam duxit Græcorum eam qui ſit optimus ?
Sic dicebam : ipſa ſtatim reſpondit veneranda mater,
Et ſanè illa quidem manet afflicto animo
Suis in ædibus : ærumnæ autem illi ſemper
Abſumuntur noctéſque diéſque lacrymanti :
Tuũ verò nõdũ quiſquã poſsidet pulchrũ præmiũ, ſed quietus
Telemachus poſſeſsionibus utitur & convivia æqualia
Apparat, quæ decet principem virum curare.
Omnes enim vocant, pater autem tuus illic manet
In agro, neque in urbem concedit, neque illi lectuli
Strata & chlænæ, & ſtragula admiranda :
Sed ille hyeme quidem dormit, ubi mancipia in domo
In pulveribus prope focũ, laceras vero corpori veſtes induit
Cæterùm poſtquam venit æſtáſque vireſcénſque autumnus
Undique illi per fertilem partem vineæ vitiferæ
Ex folijs delapſis humi ſternitur lectulus :
Hìc ille jacet triſtis, ingentem autem in mente doloré auget

Tuum

Ulyſſes quærit ex matre conditionem uxo ris, filij, & patris.

Tuum fatum deflens, moleſta autem ſenectus venit.
Sic enim etiam ego perij, & fatum contraxi.
Neque me domi ſagittandi perita jaculatrix
Suis mitibus telis ſuperveniens interemit,
Neque aliquis me morbus invaſit, qui maximé
Tabe horrenda ex membris tollit animum.
Sed me tuique deſiderium, tuæque curæ inclyte Ulyſſes,
Tuáque benignitas dulci animo privarunt.
Sic ait: cæterùm ego volui mente deliberans
Matris meæ animam prehendere defunctæ:
Ter quidem irrui, amplectíque me animus invitabat:
Ter autẽ mihi ex manibus inſtar umbræ, ſimilis etiã ſomnio
Avolabat: mihi verò dolor acutus exoriebatur ex animo ma-
Et ipſam alloquutus verba velocia dixi, (gis,
Mater mea, cur me non expectas amplecti cupidum,
Ut etiam apud inferos charis circa manibus amplectentes
Utérque ſævo ſaturemur luctu?
Nunquid mihi idolum hoc illuſtris Proſerpina
Incitat, ut adhuc magis lugens ingemiſcam?
Sic dicebam: ipſa rurſus reſpondit veneranda mater,
Eheu fili mi ſuper omnes infelix viros,
Minimè Proſerpina Jovis filia eludit,
Sed ipſa lex eſt mortalium, cùm mortui fuerint.
Non enim amplius carnéſque & oſſa nervi ſuſtentant,
Sed ea quidem ignis forte robur ardentis
Abſumit ſtatim, ut primùm reliquit alba oſſa animus,
Anima verò tanquam ſomnium avolitans evolavit.
Sed in lucem viventiũ celerrimè contende, hæc autẽ omnia
Scias, ut etiam in poſterum tuæ dicas uxori.
Nos quidem ſic verbis reſpondebamus: ipſæ fœminæ
Acceſſerunt (egit enim inclyta Perſephone)
Quotquot optimatum uxores erant, atque filiæ.
Illæ autẽ circa ſanguinẽ nigrũ frequentes congregabantur.
Cæterũ ego conſultabam quo pacto interrogarem ſingulas:
Illud autem mihi in animo optimum videbatur conſilium,
Stricto acuto gladio craſſo à fœmore,
Non ſinebam bibere ſimul omnes ſanguinem nigrum.

Ulyſſes conatus matrem amplecti fruſtatur

Matrem Ulyſſem alloquitur.

Illæ

Σὺν * πότμῳ γοόων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐφῆνεν. ἐφ. νέ-
Οὕτω γὰρ κὴ ἐγὼν ὀλόμην, κὴ πότμον ἐπέσπον. φον πο-
Οὐδ' ἄμ' ἐοὶ μεγαθύμοισιν ἰὼν ἐσκοπος ἐγχείῃφι δίων.
Οἷς ἀγαπητοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατὰ φρένα,
Οὔτέ τις οὐδ' ἐμοὶ νῶϊν ἐπήλυθεν, ἤ τι μάλιστα 5
Τηκεδόνι ψυχῆφι μελέων ἐξείλετο θυμόν·
Ἀλλά μοι οὔ τι πάντα, σάκι τι μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Σάῃ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπούρας.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔτλην φίλον υἱὸν ἐμεῖο ἐξέρεσθαι
Μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλθεῖν κατατεθνειώτος. 10
Τερπὸς μὲν ἐφωρμᾶτο, ἐλάσειν τέ μιν θυμὸς ἄνωγε.
Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν ζωὴ ἴκελον ἢ κὴ ὀνείρῳ
Ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχεος ἐξύ μᾶλλον κῆρ ὀρόθυνε μεμᾶσθαι·
Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' ἐ μίμνεις ἐλθεῖν μεμαῶτα, 15
Ὄφρα κὴ εἰν ἀΐδαο φίλα σέθεν χεῖρε βάλωμεν
Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τιταιρήσαντε γόοιο;
Ἦ τί μοι εἴδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια
Ὤτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενός τε γοήσω;
Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ, 20
Ὦ μοι τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
Οὔτι σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει,
Ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τις ἀπόληται.
Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε κὴ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν,
Ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος ὠμοδάμοιο 25
Δαμνᾷ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπῃ λευκὸν ὀστέα θυμὸς,
Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
Ἀλλὰ φάος δὲ τάχιστα λιλαίεο, ἐσσῦτο δ' ἔπειτα
Ἴδμεν, ἵνα κὴ μετέπιθι τιῇ εἰπῇσθα γυναικί.
Νῶϊν μὲν ὧς ἐπίεστον ἀμειβόμεθ'· αὐὴ δ' γυναῖκας 30
Ἤλυθον (ὤτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνεια)
Ὅσσαι ἀρεσκήων ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θύγατρες.
Αἱ δ' ἀμφ' αἷμα κέλαινον ἀολλέες ἠγερέθοντο.
Αὐτὰρ ἐγὼ βάλλευον ὅπως ἐροίμι ἑκάστην·
Ἦλθε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρέσκη Φαίνεστο βαλὴ, 35
Στησαμένη δ' ὀνύμηνε τανύηκες ἄορ παχέος δὲ μαχητοῦ,
Οὐκ ἐθέλων πιέειν αἷμα πάσης αἵματος κελαινεφὲς.

Αἱ δὲ

χρ. εἶδε Αἱ ἣ ὠφελιηθεῖσαι ἐπήσουσ᾽, * ἡ ἣ ἐκφύγη
Οἴ γέγονεν ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ᾽ ἰρίσσονον ἀπίσασ.
χρ. πεῶ Εν δ᾽ ἦτοι * πρώτιλω Τυρὼ ἴδον εὐπατέρειαν,
των Η φάτο Σαλμονῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,

Φῆ ἣ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμορε Αἰολίδαο,
Η ποτὲ μιῦ ἠράσσατ᾽ Ενιπῆος θείοιο,
Ος πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησι·
Καί ῥ᾽ ἐπ᾽ Ενιπῆος πολίσσκετο κηλὰ ῥέεθρα.
Τῷ δ᾽ ἄρχ᾽ εἰσπέλλων Γαιήοχος ἐννοσίγαι,
Εν ποταμοῦ ποτιμοῦ παρελίξατο δινήεντος·
Πορφύρεον δ᾽ ἄρα κῦμα ἐπιστάθη ὄρει ἶσον
Ευρυσθέν, κρύψεν τε θεὸν θνητήν τε γυναῖκα.
Λῦσε ἣ παρθενίλιν ζώνιλιν, κῆ δ᾽ ὕπνον ἔχευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ᾽ ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
Εν τ᾽ ἄρα οἱ φῦχθεν, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζε·
Χαῖρε γυναῖ φιλότητι, ἐπεὶ τολμήσ᾽ εἰσαντῦ
Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ ἐκ λαφαῖλιος εὐναὶ
Αθανάτων. σὺ ἣ ζῶς κομίσεις, ἀτιταλλέμεναί τε.
Νωὶ δ᾽ ἔρχιν ἐσὸς δῶμα, κῆ ἴσχεο, μηδ᾽ ὀνομλήνῃς·
Αὐτὰρ ἐγὼ τοι εἰμὶ Ποσειδάων εὐοσίχθων,
Ως εἰπὼν, ἰὼν πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα·
Η δ᾽ ἰοπκυοσαμάθη, Πελίλιν τέκε κῆ Νηλῆα,
Τὼ κρατερὼ θεράποντε Διὸς μεγάλοιο γενέσθλω
Αμφοτέρω· Πελίης μὲν ὺ ἐυρυχόρου Ιαολκοῦ
Ναῖε πολυμήλου, ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ὺ Πύλῳ ἠμαθόεντι.
Τὰς δ᾽ ἑτέρους κρυθῆ τέκε βασίλεια γυναικῶν,
Αἴσονά τ᾽, ἠδὲ Φέρη τ᾽, Αμυθάονά θ᾽ ἱπποχάρμλιν.
Τὼ ἣ μετ᾽, Αντιόπλιν ἴδεν Ασωπίδα θυγατέρα,
Η δὴ κῆ Διὸς εὖχετ᾽ ὺ αἰγιόχοιο ἰαῦσαι,
Καί ῥ᾽ * ἔτεκεν δύο παῖδ᾽ Αμφίονά τε Ζῆθόν τε,
χρ. ἴσχεν Οἵ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο.
χρ. εὖ μεν Πύργωσάν τ᾽· ἐπεὶ * ἒ μὰ ἀπέργωτόν γ᾽ ἐδυνάσαντο
Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβλιν, κρατερώπες ἐόντε.
Τὼ ἣ μέτ᾽, Αλκμήνλιν ἴδεν Αμφιτρύωνος ἄκοιτιν,
Η ῥ᾽ Ηρακλῆα θρασυμέμονα θυμολέοντα
Γείνατ᾽, ὺ αἰγιόχοιο Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα.
Καὶ Μεγάρλιν, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θύγατρα,

Τὼ

Illæ verò deinceps accedebant, unaquæque autem
Suum genus narrabat, ego autem interrogabam singulas.
Hic videlicet primam Tyro vidi bono patre natam, Tyro.
Quæ dicebat Salmonei inculpati filiam esse.
Dicebat autem Crethei se uxorem esse Æolidæ,
Quæ fluvium amavit Enipeum divinum, Enipeus fluvius.
Qui multo pulcherrimus fluviorum per terram labitur:
Et juxta Enipei versabatur pulchra fluenta.
Huic certè assimilatus Neptunus terram continens
In ostijs fluvij accubuit vorticosi:
Cæruleum quidem circa fluctũ circumstitit monti æqualem
Curvatum, absondit autem deum mortalémque fœminam.
Soluit autem virginalem zonam somnúmque super infudit.
Cæterùm postquam perfecit deus amatoria operra.
Inhæsit sanè manui verbumque dixit & proloquutus est,
Gaude mulier in amicitia, circumvoluto autem anno
Paries pulchros liberos, quoniam non inanes concubitus
Immortalium tu verò hos nutri & educa:
Nunc autem feras ad domũ & tibi caveme vero nominaveris,
Cæterùm ego tibi sum Neptunus terræ quassator.
Sic loquutus, pontum subijt fluctuantem,
Illa autem imprægnata Peliam peperit & Neleum,
Qui inclyti ministri Jovis magni erant
Utrinque: Pelias quidem in spatioso Jaolco
Habitabat pecorosus, hic verò in Pylo arenosa.
Alios verò socios marito peperit regina fœminarum,
Æsonemque atque Pheretrẽ, Amithaonáque gaudentẽ equis.
Post hanc Antiopem vidi Asopi filiam, Antiope
Quæ certè & Jovis gloriabatur in ulnis dormiisse,
Et habuit duos filios Amphionémque Zethúmque,
Qui primi Thebarũ fundamenta locarunt septem portarum,
Turribúsque circũdederunt: postquã nõ ipsas absque turribus
Habitare latas Thebas quamvis fortes essent. (poterant
Posthanc autem Alcmenam vidi Amphitryonis uxorem, Alcmena
Quæ Herculem audacem animum leonis habentem
Peperit in complexu Jovis magnanimi congressa:
Et Megaram Creontis superbi filiam, Megara.

Hanc

Hane habuit Amphitryonis filius robore ſemper indomitus.
Epicaſte. Matrémque Oedipodis vidi pulchram Epicaſtem,
Quæ ingens facinus commiſit inſipientia mentis
Nupta ſuo filio, ille ſuum patrem interficiens
Uxorem duxit, ſtatim autē vulgata dij fecerunt hominibus
Sed ille quidem in Thebe amabili dolores patiens,
Thebanis imperabat deorum dira per fata.
Illa abijt in Plutonis domum validas portas habentem,
Alligato funè ſummo ab altā trabe,
Suo dolore correpta, huic dolores reliquit poſt ſe
Valdè multos, quotquot matris Furiæ efficiunt.
Chloris. Et Chlorin vidi perpulchram, hanc olim Neleus
Uxorem duxit ſuā propter pulchritudinē, poſtquā præbuit
Minimam natu puellam Amphionis Jaſidæ, (ſponſalia,
Qui quondam in Orchomeno Minyeo fortiter imperavit,
Atque in Pylo regnavit, peperit autem illi pulchros liberos
Neſtorémquè Chromiúmque Periclymenúmque ſuperbum.
Pero. Poſt hos eximiam Pero peperit miraculum hominibus,
Quam omnes precabantur accolæ, neque Neleus
Huic dabat qui non boves latis frontibus
Ex Phylace abegerit vis Iphicleæ
Indomitas, has ſolus promiſit vates inculpatus
Abacturum, ſævum autem dei fatum impedivit
Vinculáque ſæva & paſtores agreſtes.
Sed quando certè menſéſque & dies perficiebantur,
Rurſus circumvoluto anno, & advenerunt horæ,
Tum certè ipſum ſoluit vis Iphiclea,
Vaticinia omnia loquutū, Jovis autē perficiebatur conſiliū.
Leda. Et Ledam vidi Tyndari uxorem,
Quæ ex Tyndaro ſapientes peperit filios,
Caſtor & Pollux. Caſtoremque equorū domitorē & pugnis valentē Pollucem:
Hos ambos viventes detinet fertilis terra.
Qui etiam infra terram honorem ab Jove habentes,
Interdum quidem vivunt alternis diebus, interdum rurſus
Moriuntur, honorem autem ſortiti ſunt æqualem dijs.
Iphimedia. Poſt hanc Iphimediam Aloëi uxorem
Aſpexi, quæ ſanè dicebat Neptuno commixtam fuiſſe,

Et

Τὼ ἴχεν Ἀμφιτρύωνος ὑὸς μιῷ αὐτὴν ἀτειμής.
Μητρὸς τ' Οἰδιπόδαο ἴδον κταλὼ Ἐπικάστην,
Ἣ μέγα ἔρεξεν ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο,
Γημαμένη ᾧ υἷϊ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξενάριξας
Γῆμέ, ἄφαρ δ' ἀνάπεσε θεοὶ θέσπεσα εἰδότες. 5
Αὖθι δ' ὁμῶς ὃ μὲν Θήβῃ πολυηρέτμοιο ἄνασσεν,
Καδμείων λώβασι, θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλάς·
Ἣ δ' ἴεν εἰς Ἀίδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
Αἰωρέουσ' βρόχον αὐχένι ἀμφὶ ὑψηλοῖο μελάθρου,
Ὠ ἄχεϊ χομένη· τοῖς δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω 10
Πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέσσαι.
Καὶ λόων εἶδον βαρυκλέα, τλήμονα Νηλῆα
Γῆμόν τ' ἠὼ μετὰ κάλλιπ', ἐπεὶ πολέας μετέλασε,
Οἷα τε τίλλων κῆρι λέων Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
Ὃς ποτ' ἐὸ Ὀρχομενῷ Μινυηΐῳ Ἰφι ἄνασσεν· 15
Ἠδὲ Πύλῳ βασίλευε, τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
Νέστορά τε. Χρομίον τε, Περικλύμενόν τ' ἀέραρωρ,
Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰφθίμῃσι Πηρὼ τέκε, θαῦμα βροτοῖσι,
Τὴν πάντες μνώοντο περικλυτὸν ἐδὲ πᾶ Νηλεύς
Τῷ ἰδέειν ὃς μὴ ἕλικας βόας εὐρυμετώπους 20
Ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληείης
Ἀργαλίης, τὰς δ' οἷος ὑπέσματο μάντις ἀμύμων
Ἐξελάαν· χαλεπὴ δ' ἦεν κρατερῇ ἐνὶ μοίρῃ πίδησι,
Δεσμοί τ' ἀργαλέοι, καὶ βουκόλοι ἀγριώωντες,
Ἀλλ' ὅτε δὴ μετὰ μῆνας τε καὶ ἤματα ἐξετέλειοντο 25
Αὖτις περιτροπέων ἐνιαυτὸς, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Καὶ τότε δή μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληείη,
Θέσφατα πάντ' εἰπόντα, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.
Καὶ λίην εἶδον τλήμονα Τυνδαρέου θυγατέρα,
Ἣ οἱ τέκε Τυνδάρεος κρατερόφρονι εἰνατέρι παῖδε, 30
Κλυταιμήστρην τε καὶ Φυσίζοον Αἴγισθον,
Τὴν ἄμφω ζωὸς κατέκτα Φυσίζοος Αἴγισθος.
Οἱ καὶ πέρθεν γῆς πρὸ ὃ ἕο Ζηνὸς ἔχοντος,
Ἄλοχοι μὲν ζώουσ' ἐτερήμεροι, ἄλοχοι δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν, πρὸ ὃ ἧμαρ ὑπὸ λιλαίοντι ἔσασθαι. 35
Τὼ δ' μετ', Ἰφιμέδειαν Ἀλωῆος θυγατέρα
Εἰσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι.

Καί ῥ' ἔτικεν δύο παῖδε (μινυωθαδίω ἠνεόθην)
Ὠτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην.
Οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα.
χρ. μετ' ἀγα- Καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γὸ κλυτὸν Ὠρίωνα.
κλυτὸν Ἐννέωροι γάρ τοίγε κὴ ἐννεαπῆχεες ἦσαν
ὠρίωνα Εὖρος, ἄπειρε μήκης γε γενέσθην σύνεργοι.
Οἵ ῥα κὴ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην σὺν Ὀλύμπῳ
Φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο
Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μίμασπεν θρέμμ', αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' ἔμβασις ἀμβατὸς εἴη.
Καί νύ κεν ἐξετέλεσταν εἰ ἥβης μέτρον ἵκοντο·
Ἀλλ' ὅλεσεν Διὸς υἱὸς ὃν ἠύκομος τέκε Λητώ,
Ἀμφοτέρω, πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰᾶλες
χ. γένος Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε ✱ γένυν εὐανθεῖ λάχνῃ.
Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἰδὲν, καλήν τ' Ἀριάδνην,
Κέρλω Μίνωος ὁλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
Ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἱερήων
Ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα
Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ Διονύσου μαρτυρίῃσι.
Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἰδὲν, συνερικύδεά τ' Ἐριφύλλην,
Ἣ χρυσὸν φίλε ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω
Ὅσσας Ἡρώων ἀλόχους ἴδον ἠδὲ θυγατρας.
χρ. φθι Πρὶν μὲν γὰρ κεν κὴ νὺξ ✱ φθείτ' ἀμβρότη· αἶψα κὴ ὦρη
τ Εὐδειν ἠὲ ἰέναι ἠδ' ἐλθόντ' ἐς ἐπείρονος,
Ἢ αὐτὴ· πομπὴ δ' ἥδε σοῖς ὑμῖν τε μελήσει.
Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔχοντο κατὰ μεγάρα ζαείοντα.
Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
Εἶδός τε μέγεθός τε· ἰδὲ φρένας ἔνδον ἴσας;
Ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἔκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.
Τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ὀπιπεμπέτε, μηδὲ τι δῶρα
Οὕτω χρηίζοντι κολάπτετε, πολλὰ γὰρ ὔμμιν
Κήματ' ἐν μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.
Τοῖσι δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένηος,
Ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν ἀγορητύτερος ἦεν,

Et peperit duos filios, brevis autem vitæ fuerunt,
Otúmque virilem. inclytúmque Ephialtem, Otus & Ephialtes.
Quos certè longissimos enutrivit alma terra,
Et longè pulcherrimos post inclytum Oriona.
Novennes enim cùm essent, novem cubitorum erant
Latitudine, cæterùm longitudo erat novem ulnarum.
Qui sanè immortalibus minabantur in Olympo.
Moturos certamen tumultuosi belli,
Ossam super Olympum conati sunt imponere: cæterũ Ossæ
Peleum frondosum, ut cœlum pervium esset.
Et fortassis perfecissent si ad pubertatis mensuram veniissent,
Sed perdidit Jovis filius, quem pulchricoma peperit Latona
Ambos, antequam ipsis sub temporibus lanugo
Floreret, ornarentúrque genæ florenti barba.
Phædrámque Procrímque vidi pulchrámque Ariadnam
Filiam Minois prudentis: quam olim Theseus Ariadna.
Ex Creta in solum Athenarum sacrarum
Duxit quidẽ, sed nõ potitus est: antea autẽ ipsũ Diana detinuit
Dia in circumflua, Bacchi testimonio.
Mætámque Clymenémque vidi odiosámque Eriphylem, Eriphyle
Quæ aurum dilecti viri accepit pretiosum.
Omnes verò non ego eloqui possum neque nominare,
Quotquot Heroum uxores vidi & filias,
Antea enim etiam nox periret immortalis: sed etiam horæ
Dormiendi, sive ad navem celerem digressum ad socios,
Sive hîc, reductio autem dijs vobisque curæ erit.
Sic ait: hi certè omnes quieti facti sunt silentio,
Voluptate autem tenebantur per domum obscuram.
His verò Arete albis lacertis cœpit sermonibus, Arete Phæaces
Phæaces, quo pacto nobis vir ille apparet esse, alloquitur.
Formaque magnitudineque, atque mente intus æquabili?
Hospes sanè meus est, unusquisque autẽ particeps est honorũ.
Ideo non festinantes dimittite, neque dona
Sic egenti decidite multa enim nobis
Bona in ædibus deorum benignitate jacent.
Inter illos autem interfatus est senex heros Echeneus,
Qui certè Phæacum virorum maximus natu erat,

O amici, non ſcilicet nobis præter opinionem, & à ſcopo
Loquitur regina prudens, ſed obedite ?
Alcinoo autem ex ipſo ſequetur opúſque dictúmque.
Hunc autem rurſus Alcinous excepit dixítque,
Hoc quidem ſic erit verbum, ſi modo ego
Vivus Phæacibus navigandi peritis imperabo.
Hoſpes autem ſuſtineat, tametſi reditus indigus eſt:
Permaneat igitur expectare in craſtinum, donec totum
Munus perficiam, deductio autem viris curæ erit (pulo.
Omnibus potiſsimũ autẽ mihi.hujus enim imperiũ eſt in po-
Vlyſſes Alcinoum alloquitur
Huic reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Alcinoë rex omnium glorioſiſsime populorum,
Si me etiam in annum juſſeritis hîc manere,
Deductionemque apparaveritis, & ſplendida dona dederitis,
Profectò illud mallem, & ſanè utilius eſſet
Pleniori cum manu charam ad patriam pervenire,
Et magis honorandus & charior viris eſſem
Omnibus, quotquot me in Ithacam viderint reverſum.
Hunc rurſus Alcinous alloquutus eſt dixítque,
O Vlyſſes ideo neutiquam te comparamus aſpicientes,
Impoſtorémque eſſe & furem, perinde ut multos
Paſcit terra nigra errones homines,
Mendacia concinnantes, unde rem nemo intelligere poteſt.
Tibi ineſt forma verborum mentéſque bonæ,
Hiſtoriam verò ut muſicus ex ordine recenſuiſti.
Omnium Græcorum tuique ipſius dolores triſtes.
Sed agè mihi hoc dic & verè enarra,
Si quoſdam eximiorum ſociorum vidiſti, qui te ipſum
Ad Ilium ſimul conſecuti ſunt, & illic fatum nacti ſunt.
Nox hæc valdè longa, immenſa: neque tempus eſt
Dormire in ædibus: tu autem mihi dic mira opera,
Sed ad auroram divinam ſuſtinerem, quando mihi tu
Velles domi meæ tuos dolores dicere.
Hunc autem excipiens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Alcinoë rex omnium glorioſiſsime populorum,
Tempus quidem multa loquendi, tempus & dormiendi:
Si adhuc audire utique cupis, non ſanè ego

Hæc

Ω Φίλοι, ἐ μὲν ὔμμιν ἄπο ζωὸν ἐὸν ἄπο δύξῃς
Μυθεῖται βασίλεια θεὰ Φέρων, ἀλλὰ πίθεσθε·
Αλκινόῳ δ' οὐ τόδ' ἄρηται ἥρηρέ τε ἔπος τε.
Τὸν δ' αὖτ' Αλκινοος ἀπαμείβετο, φώτησέν τε,
Τῆτο μὰν ἤτω δὴ ἔσῃ ἔπος, αἴκεν ἴῃσθα
Ζωὸς Φαιήκεσσι φιλήτορσιν ἀνάσσων.
Ξεῖνος ἧ τλήτω, μάλα περ κεχοτισμένος ἄλγε' ἔχοντι
Ἐμπης οἰκῶ ἐπιμεῖναι * ἰς αὔριον, εἰσόκε πᾶσιν
Δωτίνων τελέσω, πομπὴ δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί. τῶ γὰρ κράτος ἔς' ἐνὶ δήμῳ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσ.
Αλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Εἰ μὲ κε εἰς ἐνιαυτὸν ἀνείρηαι αὐτόθι μίμνειν,
Πομπῆν τ' ὀτρύνοιτε, καὶ ἄγλαα δῶρα διδοῖτε,
Καί κε τὸ βελτέρειον, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη
Πλοτέρην ζωὸν κομέειν φίλῳ ἠδὲ ἑκάστῳ
Καί κ' ἀδδεέστερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
Πᾶσιν ὅσοι μ' ἴδοιάτην ἰθάκηνδε νεησάμενον.
Τὸν δ' αὖτ' Αλκινοος ἀπαμείβετο, φώτησέν τε,
Ω Οδυσεῦ, τὸ μὲν ἔ τί σ' ἴσκομεν εἰσορόωντες
Ἠπεροπῆά τ' ἔμμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἷά τε πολλοὺς
Βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους,
Ψευδηά τ' ἀρτιέοντας ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο.
Σοὶ δ' * ἔνι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔνι ἧ φρένες ἐσθλαί·
Μῦθον δ' ὡς ὅ, τ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας,
Πάντων τ' Αργείων σέο τ' αὐτεῦ κῆδεα λυγρά.
Ἀλλ' ἄγαμαι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴ πως ἀνηθέων ἑτάρων ἴδες, οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, καὶ αὐτεῦ πότμον ἐπέσπον.
Νὺξ δ' ἤδη μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὥρη
Εὐδέμεν ἐν μεγάροις· σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα,
Καί κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
Τλαίης ἐν μεγάροις τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσ.
Αλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη καὶ ὕπνου.
Εἰ δ' ἔτ' ἀκηνύμεναί γε λιλαίεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε

Τέτων ζωὸς φθονέοιμι κῆ οἰκτρότερ' ἀλλ' ἀγρεύσαι
Κήδε' ἐμεῖν ἐπίρην, οἱ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο.
Οἵ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγεν ἔτοιόσιν ἀϋτλὴν,
Εν νόσῳ δ' ὀλόλυντο μυκτῆς ἰότητι γυναικός.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὴς μὲν ἀπισκέψασ' ἄλγεα λύσω
Αἰνὴ Αγαμεμνονίη Περσεφόνεια γυναικῶν ἦλυθε σοῖα,
Ηλθε δ' ἰπὶ ψυχὴ Αχαιμένεος Ατρεΐδαο
Αχνυμένη· τοὶ δ' ἄλλοι ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἅμ' αὐτῇ
Οἴκοι σὺν Αἰγίσθοιο θανόν τε πόσμον ἐπάσσαν.

Εγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος ἐπεὶ πίεν αἵματος ἀλαινῶν.
Κλαῖε δ' ὄλα λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων,
Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας· ὀρέξασθαι μενεαίνων.
Αλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦεν ἰῆς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς
Οἵη πρὶν μέλεος ἦσκε σὺν γυίοισι μέλεσσι.

Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπτερα πτερόεντα προσηύδων.
Ατρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμεμνον,
Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε πανημέριος θανάτοιο;
Ἠέ σ' ὀϊζυροῖσι πανημερίοις ἐδάμασσεν,

Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμείλιχον αὐτμὴν,
Ἠέ σ' ἀνάεσται ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἰπὶ χέρσῳ,
Βῶν ἕνεκα μενεών, ἠδ' οἰῶν πίσεα καλὰ;
Ἠέ σε πόλεμος μεγάθυμον, ἠὲ γυναικῶν;
Ως ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε.

Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Οὔτ' ἐμέ γ' σὺν νήεστι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμείλιχον αὐτμὴν,
Οὔτέ τ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἰπὶ χέρσῳ·
Αλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θανάτου τε μοῖραν τε,

Εκτα ζωὸν ἀλοιτμήν ἀλόχῳ, οἰκόνδε κιόντα,
Δόλιον ἐσσας, ὥς τις τε κατέκταται βουτὸς ἰπὶ φάτνῃ,
Ως θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὡς ἀρχόδοντες,
Οἵ ῥά τ' ἐν ἀφνειῷ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο

Η γάμεω, ἢ ἑορτῆς, ἢ εἰλαπίνης τεθαλυίης.
Ηδη μὲν πολλῶν ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας
Μουνὰξ κτεινομένων ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ·

Αλλ'

Hæc tibi abnegarim, & miserabiliora alia dicere
Dolores meorum sociorum, qui jam postea perierunt,
Qui Trojanorum quidem effugerunt luctuosum bellum,
In reditu vero perierunt consilio malæ fœminæ.
Cæterum postquam animas quidem dispersit huc atque illuc
Casta Proserpina mulierum fœminarum,
Supervenit anima Agamemnonis Atridæ,
Tristis: circùm aliæ congregabantur quæcunque cum eo
Domo in Ægisthi perierunt & fatum contraxerunt.
Agnovit statim me ille postquam bibit sanguinem nigrum,
Flevit autem ille vehementer floridas lacrymas distillans,
Extendens ad me manus porrigere cupidus:
Sed non amplius ei aderat vis firma, neque illa potentia,
Qualis utique antea erat in mobilibus membris.
Illum quidem ego flevi ut vidi, miserúsque sum in animo,
Et ipsum compellans verba alata dixi,
Atride rex virorum Agamemnon,
Quódnam te fatum domuit asperæ mortis?
An te in navibus Neptunus domuit,
Ciens sævorum ventorum immensos flatus?
An te iniqui viri læserunt in terra.
Boves occidentem atque ovium pulchros greges?
An pro urbe pugnantem atque fœminis?
Sic locutus sum: ille autem me statim excipiens alloquutus est, Agamemnonis umbra suum exitium Ulyssi refert.
Inclyte Laërtiade, multisecie Ulysses,
Neque me intra naves Neptunus edomuit
Excitato infestorum ventorum magno flatu,
Neque me hostiles viri læserunt in continente:
Sed mihi Ægisthus structa mortéque fatóque
Occidit cum pernicioſa uxore, domum vocatum,
Cõvivio exceptũ: quẽadmodũ quis occidit bovẽ ad præsepe.
Sic perij miserabilissima morte: circùm alij socij
Sævè cruciabantur quemadmodum sues albis dentibus,
Qui quidem in locupletis viri multùm potentis
Aut nuptijs aut collatitio convivio aut dapibus festis,
Sanè quidem multorum virorum cædibus interfuisti,
Separatim interfectorum, & in forti pugna:

Sed profectò illa potissimũ conspicatus ingemuisses animo:
Ut circa crateres mensásque plenas
Jacebamus in ædibus pavimentũ autẽ totũ sanguine maduit
Mœstissimam audivi vocem Priami filiæ
Cassandræ, quam occidit Clytæmnestra dolosa
Cassandrae caedes. Prope me: cæterùm ego à terra manus sublatas
Jactabam moribundus in gladiũ, illa autem imprudentissima
Clytemnestrae saevitia. Secessit, neque mihi voluit eunti ad Plutonis
Manibus oculos concludere, atque os componere.
Ut non gravius & improbius aliud muliere,
Quæcunque quidem hujusmodi mentefacinora induxerit,
Quale certè & illa patravit facinus indignissimum,
Primario structa marito cæde, utique putabam
Gratum liberis atque mancipijs atque ancillis meis
Domum venturum, illa verò res pernicioßissimas edocta,
Quæque turpitudinem aspersit etiam venturis in posterum
Mollibus fœminis, etiam illi quæ benefica erit.
Sic dixit: cæterum ego ipsum excipiens allocutus sum,
Eheu quàm sanè genus Atrei altitonans Jupiter
Vehementer odit fœminea propter consilia,
Contra uxores. Ab initio Helenæ quidem gratia perierunt plures,
Tibi verò Clytæmnestra dolum struxit procul absenti.
Sic dicebã: ille autem me protinus excipiens alloquutus est,
Vxori non tẽ- Ideóque nunc nunquam etiam tu uxori benignior sis,
Neque illi sermones omnes revela quos benè noveris;
metè credendum Sed aliud quidem dic, aliud vero celatum sit.
Sed non tibi Ulysses exitium erit ex uxore.
Valdè enim prudens & benè in mente consilia scit
Filia Icarij prudens Penelope.
Profectò ipsam nuptam novam reliquimus nos,
Abeuntes in bellum: filius autem illi erat ad mamillam
Infans, qui alicubi nunc in virorum sedet numero
Beatus; certè enim eum pater charus videbit ubi venerit,
Et ille patrem alloquetur, ita ut fas est:
Illa autem mea haud filio me saturari uxor
Oculis permisit: prius enim me occidit & ipsum.
Aliud autem tibi dicam, tu autem in mente reconde,

Clàm,

Ἀλλά τε κεῖνα μέλιτα ἰδὼν ἀλοφύρεο θυμῷ.
Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πλήθυσας
Κούρῃσ' οἷ μνηστῆρες· δαΐπεδα δ' ἄπασα κάπνα θῆαι.
Οἰκτροτάτῳ δ' ἤνυσε ὅπα Πελάμωνι θυμαχέοντε
Κασσάνδρης, τὼν κτεῖνε Κλυτομνήστρη δολόμητις 5
Ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαῖαν χεῖρας ἀείρων,
Βαῖνον λισθήσκων· ἀλλ' Φασγάνῳ· ἡ ὃ κυνῶπις
Νοσφίσατ', οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι ἐς Ἀΐδαο
Χερσὶ κατ' ὀφθαλμὼς ἰλάσκειν, ζωή τε κόμ' ἐρύσσαι.

Ὡς οὐκ ἄλλοτερον κυνὸς ἔτερον ἄλλο γυναικὸς 10
Ἥτις δὴ τοιαῦτα μὴ φρεσὶν ἔρια βάλητται.
Οἷον δὴ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀΐσας,
Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. ἦτοι ἀοιδὴν γε.
Λαοῖσι θαμίζουσι ἰδὲ δημόσιοι ἐμοῖσιν
Οἴκαδ' ἰλεύσασθ· ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα, 15
Ἥτις κατ' αἶσχος ἔχυτο κὴ ἐσσεμάσησιν ἐπίσσω
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, κὴ ἤ κ' εὐεργὸς ἔῃσι.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ὀπότοι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρέος εὐρύοπα Ζεύς.
Ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας ἀφὶ βιλάς. 20
Ἐξ ἀρχῆς, Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
Σοὶ δ' Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἐόντι.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὐτὶς ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Τῷ νῦ μή ποτε κὴ αὖ γυναικὶ σῷ κῆπος εἶναι.
Μηδ' οἱ μῦθον ἄπαστα πιφαυσκόμεν ὅτ' κ' ἐῷ εἰδῇς, 25
Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθ' τὸ * δὲ κὴ κεκρυμμένον εἶναι. Κε δὲ τοι
Αὖ' εἰ ζοίγ' Ὀδυσῆι φόνος ἐστητε ἐκ τε γυναικὸς
Αἴλω δ' πινυτή τε κὴ ὦ φρεσὶ μήδεα εἰδῇ,
Κύρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.
Ἡ μὲν νύμφιν γε νέων κατελείπομεν ἡμεῖς, 30
Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· παῖς δέ οἱ ἰὼ ἔπι μαζῷ
Νήπιος, ὃς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἴζει ἀγαθάων,
Ὀλβίος· ἡ γὰρ τὸν γε πατὴρ φίλος ἐψίτατ' ἐλθών,
Καὶ κεῖνος πατέρα προσπίτνεται ἠδ' ἅμιλλα ἔην. Κε κεῖνος
Ἡ δ' ἐμὴ οὐδὲ παρ' ἦος ἀνωλοθρίαν ἄκουτις 35
Ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πύθετο κὴ αὐτήν.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,

Κρύβδω μηδ' ἀναφανδὰ φίλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Νῆα κατηρύκωμαι, ἐπεὶ ὑπὲκ πῆσε γωνιαξιν.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴπερ ἐπὶ ζώοντ' ἀκούεται παῖδός ἐμοῖο,
Ἦπου ἐν Ὀρχομενῷ ἢ ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι,
Ἦπου παρὰ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ;
Οὐ γάρ πού τί θνητὸν ἐπὶ χθονὶ δῖον Ὀρέστης.
Ὡς ἔφατ'· αὐτίκ' ἔπειτα μετημοίβομον ἀγορεύων,
Ἀτρεΐδη, πῖ μοι ζώοντα δυσείρεαι; ἤδέ τι οἶδα
Ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε. κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
Νῶϊ μὲν ὡς ἐπίοικεν ἀμειβόμενοι συνέβησεν
Ἑσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυα χέοντες.
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ Πατρόκλοιο, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ἔγνω δ' ψυχὴ με ποδάρκεος Αἰακίδαο,
Καί ῥ' ὀλοφυδνὸν ὄπα πτερόεντα προσηύδα.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ
Σχέτλιε; πῇ δὴ ἔτι μείζον' ἔρδεις μήτιν ἐνὶ φρεσὶ ἔργον;
Πῶς ἔτλης Ἄϊδος δὲ κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
Ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων;
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλίδη, ἀρὶ μέγα Φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Ἦλθον Τειρεσίαο χρεώ, ὄφρα τινὰ βουλὴν
Εἴποι ὅπως Ἰθάκην εἰς πετραήεσσαν ἱκοίμην,
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαϊκίδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακά· σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ
Οὔτις ἀνὴρ πρόσθεν μακαρίτατος, οὔτ' ἄρ' ἐπίσσω.
Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐπιόμβρι' ἴσκε θεῖσιν
Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν.
Τῷ μὴ δὴ μοι θανάτου γε μυθήσαιο παραβλὼς
Ἀτρεΐδη, τῷ κέν τοι ἐπὶ χθονὶ δίῳ Ὀρέστης.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν
Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραβλήδην ἀγόρευε
Ἐκλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσι νεκύεσσι κατοφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Ἀλλ'

Clàm, non autem palàm charam in patriam terram
Navem dirige, quoniam nondum fidendum eſt fœminis.
Sed agè mihi hoc dic, & verè narra,
Aǹ fortaſsis adhuc viventem audiviſtis filium meum,
Sive in Orchomeno aut in Pylo arenoſa,
An alicubi apud Menelaum in Sparta lata?
Nondum enim mortuus eſt in terra divus Oreſtes.
Sic ait: cæterùm ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Atride, quid me hæc interrogas? neque enim ſcio
Vivátne ille an mortuus ſit: malum autem incerta loqui.
Nos quidem ſic verbis alternantes triſtibus
Stabamus triſtati tenellas lacrymas profundentes,
Supervenit autem anima Pelidæ Achillis,
Et Patrocli, & eximij Antilochi,
Ajacíſque, qui optimus erat formáque corporéque
Aliorum Græcorum poſt irreprehenſibilem Achillem.
Agnovit autem me anima velocis Æacidæ,
Et lugens verba alata dixit,
Generoſe Laërtiade multiſcie Ulyſſes,
Infelix, quid adhuc majus in mente cogitaſti facinus?
Quo pacto audes ad inferos venire, ubi mortui
Temerarij habitant hominum ſimulachra mortuorum?
Sic ait, cæterùm ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
O Achilles Pelei fili, excellentiſsime Græcorum.
Veni Tireſiæ propter uſum, ſi quod conſilium
Diceret quo pacto Ithacam ad aſperam pervenirem,
Nec dum propè veni in Achaiam, necdum noſtram
Terram conſcendi, ſed ſemper malũ habeo: te vero Achilles
Nullus vir antea beatior: neque poſthac futurus eſt.
Antea enim te vivum honorabamus æqualem dijs
Græci, nunc rurſus latè imperas mortuis:
Hîc cùm ſis, ideo neutiquam mortuus triſteris Achilles.
Sic dicebã: ille autem me protinus excipiens alloquutus eſt,
Ne ſanè mihi mortem commemores inclyte Ulyſſes,
Vellem ſanè ruſticus eſſe, & mercede ſervire alij
Viro inopi, cui nec victus ſufficiens eſſet,
Quàm hominibus mortuis vitã defunctis imperare.

Achillis anima Ulyſſi loquitur

Sed

Sed agè mihi de filio (meo) generoſo rem enarra
An pergit ad bellum propugnator eſſe, an non.
Dic etiam mihi de Peleo eximio, ſi quid audieris
An adhuc teneat honorem multos apud Myrmidonas.
An ipſum deſpiciunt per Theſſaliam Phthiámque?
Eo quòd ipſum ſenium occupat manibúſque pedibúſque
Non enim ego ultor ſub ſplendore ſolis
Talis qualis olim, in Troja lata
Truci dabam exercitum optimum pugnans pro Græcis.
Si talis venirem vel paululum in patris domum,
Sanè alicubi oſtenderem robur & manus inacceſſas,
Qui illum injuria afficiunt detrudúntque ab honore.
Sic ait: cæterum ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Profectò quidem de Peleo inculpato nihil audivi
Sed tibi de filio utique Neoptolemo charo,
Omnem veritatem dicam perinde ut jubes:
Ipſe enim illum ego cava in navi æquali,
Duxi ex (inſula) Scyro ad armatos Græcos.
Profectò, quando circa urbem Trojam iniremus conſilia,
Semper primus dicebat, & non aberrabat oratione,
Neſtórque eximius & ego contendebamus ſoli.
Cæterũ quoties circa urbẽ Trojanorũ decerneremus Græci,
Nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
Sed longè præcurrebat ſuo robore nulli cedens.
Multos autem viros trucidavit in gravi pugna:
Omnes verò non ego eloqui poſſem, neque nominare,
Quantum exercitum occîdit defendens Græcos.
Sed ut Telephidem interfecit ferro,
Heroa Eurypylum, multi autem circa eum ſodales
Cetei trucidabantur mulierum propter dona.
Illum ſanè pulcherrimum vidi poſt Memnona divinum.
Cæterũ cùm in equũ conſcendimus quem fabricavit Epeus,
Græcorum optimates, commiſſa mihi erant omnia,
Sive aperire denſas inſidias, ſive concludere.
Hîc alij Græcorum duces atque conſiliarij, (cujuſque
Lacrymas abſtergebant, ſubtremebant autẽ membra uniuſ-
Illum autem nunquam prorſus ego vidi oculis

Neque

Αλλ' ἄγε μοι τῶ παῖδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔνισπε,
Ἡ ὅστις ἐς πόλεμον ὠρώρεται ἠμὲ νεηκὲς,
Εἰπὲ δὲ μοι Πηλῆϊ ἀρήμονι εἴ τι πέπυσσαι,
Ἦ ἔτ' ἔχει πολιὸν πολίσι μὴ Μυρμιδόνεσσιν,
Ἦμεν ἀπημάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίηνδε, 5
Οὐϊὸν ἠμὲ μιν κῆ γῆρας ἔχει χείρας τε πόδας τε.
Οὐ γὰρ ἴσως ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠλίοιο,
Τοῖόν ἐὼν οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίη εὐρείη.
Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύμονα Αργείοισιν.
Εἰ πῆ δ' ἔτ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ὡς ἐς πατέρος δῶ, 10
Τῶ κε τάχ' οὔτασαιμι μὰλ' ἠ χείρεσσι, φάσπας,
Οἰ κείνου βιόωντα, ἰάχοντός τ' ὀλὸ πημῆς.
Ὡς ἔφατ' αὐτὰρ ἐγὼ μὲν ἀμείβομαι ὧδε προσείπων,
Ἦ τοι μὰν Πηλῆϊ ἀμύμονι ἔπ πέπυσμαι·
Αὐτάρ τοι παῖδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο 15
Πᾶσιν ἀριζήλου μυθήσεσθαι, ὡς μοι κελεύεις.
Αὐτὸς γὰρ μιν ἐγὼ νηΐλης ἐπὶ νῆας ἔλοσσα
Ἠλυθον ἐκ Σκύρου μετ' ἰὼκήμιδας Ἀχαιούς
Ἦ οἵ γ' ἀμφὶ πολὺν Τρωΐλον ῥηξήνορα βαλὸν,
Αἰεὶ πρῶτ' ἴοαζε, σὺν ἀϊχμητῆσι μετῶν· 20
Ἦ Νέστορ' ἀντίθεον σὺν ἐγὼ * * νηλεὲς ὄλεθρον.
Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τρωΐλον μαρνάμεθ' Ἀχαιοί.
Οὔποτε ἐς πληθὺν μάλ' ἀνδρῶν, ἠδ' ὃν ὁμίλῳ,
Ἀλλὰ πολὺ πρόσθεσκε, τὸν ὃν μάλ' ἀριδείκετον ἔμμεν,
Πολλὸν δ' ἀνδρὸς ἔπεφνεν ὁ αἰνὴ δηϊοτῆτι. 25
Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι ἠδ' ὀνομήνω
Ὅσσους λαὸν ἔπεφνεν ἀμύμονας Αργείοισιν.
Ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ
Ἡρω Εὐρύπυλον, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι.
Κήτεοι κτείνοντο, γυναικῶν εἵνεκα δώρων. 30
Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἰδον μετ' Μέμνονα δῖον.
Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν ὃν κάμε Ἐπειὸς,
Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέτυκτο,
Ἠμὲ ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι·
Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες 35
Δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, τρόμος δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου.
Κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν

Οὔτ'

Οὐτ' ὠχρήσαντε χεῖρε κάμιμεν, ἔτε παρεῶν
Δάκρυ' ὀμορξάμεθον. ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἐκέτευεν
γρ. ἐξέμμεναι Ἰσπόδην * ἐξίμμεναι, ξίφεϊ δ' ἰεμένω κάπτω,
Καὶ δέρυ χαλκοβαρές· κεκμηὼς δ' Τρώεσσι μνοίησα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Περάμοιο πόλιν θεσπεσιῳδὸν ἱκάνω,
Μοῖραν κὴ γέρας ὠδλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν
Ἀσκηθὴς, ὅτ' ἄρ' βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ,
Οὔτ' αὐτοχεδίλῳ ἐπασμένος· οἷκ τε πολλὰ
Γίνεται σὺ πολέμῳ, ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δ' ποδώκεος Αἰακίδαο
γρ. κατὰ σφοδλὸν * κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Γηθοσύνη ὅ οἱ ἰὼν ἔφλω ἀριδείκετον εἶναι.
Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνηώτων
γρ. Γηθοσύνη * Ἑστασαν ἀχνύμεναι, ἤρεντο δ' κήδε' ἑκάστη.
Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ
Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆϊ, θέσαν δ' ἐπὶ μήτερι πότνια μήτηρ·
Παῖδες δ' Τρώων δίκασαν κὴ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἄεθλῳ·
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔσχεν ὑπὸ χθονὶ εὐρυοδείῃ,
Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι θεοπνύδοις μειλιξάμην,
Αἴαν παῖ Τελαμῶνος, ἀμύμονος, ἦ ἄρ' ἔμελλες
Οὐδὲ θανὼν λήσεσθ' ἐμοὶ χόλῳ εἵνεκα τευχέων
Οὐλομένων· τὰ δ' πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
Τοίην γὰρ σφιν πύργος ἀπώλεσε, σεῖο δ' Ἀχαιοὶ
Ἶσον Ἀχιλλῆϊ κεφαλὴ Πηληϊάδαο
γρ. Ἀχυμένιδαι * Φθιμένοιο Δαμασσέες. ἐδέ τις ἄλλη
φθινόμενοι Αἰτία, ἀλλὰ Ζεὺς Λαναῶν σφετέρων αἰχμητάων
Ἐκπάγλως ἤχθηρε· τίν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο ἄναξ, ἵν' ἔπος κὴ μῦθον ἀκούσῃς
Ἡμέτερον· δάμασσον δ μὴν κὴ ἀγλαὸν ἦτορ ἔχοντα.
Ὡς ἐφάμην. ἔδε μ' ἔδεκτο ἀμειδήτω, βῆ δ' μετ' ἄλλας
γρ. δ- μως * Ψυχὰς εἰς Ἐρέβους νεκύων κατατεθνηώτων.
Ἔνθα χ' ὁμῶς ἐθέλοντα κεχολωμένον ἢ κεν ἐγὼ τὸν,

Ἀλλά

Neque palleſcentes corpore pulchro, neque à maxillis
Lacrymam abſtergentem, ille mihi multum ſupplicabat
Ab equo exire, gladij autem quatiebat capulum,
Et haſtam gravatam ære, mala autem Trojanis cogitabat,
Sed quando certè Priami urbem depopulavimus celſam.
Portionem & munus eximium habens navem conſcendit
Incolumis, neque læſus acuto jaculo,
Neque cominus vulneratus, uti ſæpiùs
Fit in bello, permixtim namque ſævit Mars.
Sic dicebam: anima autem pedibus celeris Æacidæ
Abibat magnificè incedens per herboſum pratum
Læta, quòd ejus dixiſſem filium inclytum eſſe.
Aliæ verò animæ mortuorum defunctorum,
Stabant triſtes, narrabant autem pœnas unaquæque.
Sola autem Ajacis anima Telamonidæ,
Longè abſiſtebat irata propter victoriam
Qua ipſum ego vici judicio experiens apud naves
Pro armis Achillis, propoſuit autem veneranda mater.
Filij autem Trojanorum judicarunt, & Pallas Minerva.
Utinã ſanè non debuiſſem vincere hujuſmodi in certamine.
Tale enim caput ob iſta terra ocupavit
Ajacem, qui eximius quidem forma, etiam rebus geſtis fuit
Aliorum Græcorum poſt irreprehenſibilem Achillem.
Illum quidem ego verbis alloquebar mollibus,
Ajax fili Telamonis irreprehenſibilis, nónne debuiſti
Vel mortuus remittere iram ob arma
Pernicioſa? quæ perniciem dij fecerunt Græcis.
Talis enim ipſis turris perijſti, propter te autem Græci
Non minus Achillis capite Pelidæ
Triſtamur defecti penitus, neque quiſpiam alius
In culpa eſt: ſed Jupiter Græcorum exercitum fortium
Horrendum odit, tibi autem fatum impoſuit.
Sed age, huc veni, rex, ut verbum & orationem audias
Noſtram: doma autem robur & generoſum animum.
Sic dixit: ille autem mihi nihil reſpondit, ibat autè ad alias
Animas ad Erebum mortuorum defunctorum,
Tum nihilominus allocutus eſſem iratus certè ego ipſum,

Vlyſſes ad Ajacis umbram verba facit.

Sed

Sed mihi maluit animus in præcordijs charis
Aliorum animas videre defunctorum.
Minoe. Ibi tum Minoa vidi Jovis splendidum filium,
Aureum sceptrum gestantem, leges ferentem mortuis,
Sedentem: alij verò circa ipsum causas dicebant regem,
Sedentes ac stantes per latam Plutonis domum.
Orion. Post hunc autem Orionem ingentem animadverti
Feras simul venantem per floridum pratum,
Quas ipse occiderat in desertis montibus,
Manibus habens clavam totam ferream semper infractam.
Titius. Et Tityum vidi terræ gloriosæ filium
Prostratum in pavimento, hic autem novem jacebat jugera.
Vultures autem ipsi utrinque assistentes jecur fodiebant,
Rostrum intromittentes: ille autem non abigebat manibus
Latonam enim traxit per vim Jovis gloriosam amicam
Ad Pytho euntem per pulchriehorum Panopeum.
Tantalus Et ipsum Tantalum vidi graves dolores patientem,
Stantem in lacu, hic alluebat ad mentum.
Cupiebat autem sitiens, potum autem non poterat capere.
Quoties enim inclinabat senex bibere cupiens,
Toties aqua peribat absorpta: circa autem pedes
Terra nigra apparebat, arescere autem faciebat numen.
Arbores proceræ à capite fundebant fructum
Pyri, mali punicæ, & aliæ mali splendidũ ferentes fructum.
Ficúsque dulces & oleæ virescentes.
Quoties rectà pergeret senex manibus decerpere,
Has ventus propellebat in nubes obscuras,
Sisyphus Et ipsum Sisyphum aspexi immensos dolores patientem,
Lapidem gestantem ingentem utraque manu.
Profectò ille innixus manibúsque pedibúsque
Lapidem sursum pellebat ad cacumen: sed quando propè erat
Summitatem superaturus, tunc deficiebat fortis vis.
Rursus deinde ad solum voluebatur lapis immanis:
Cæterùm ille rursus pellebat intensus: sudor autem
Dimanabat ex membris, pulvis autem ex capite oriebatur.
Hercules Post hunc vidi vim Herculanam
Idolum: ipse verò apud immortales deos

Oble-

Αὐτὰρ μοι ἤθελε θυμὸς ἐὶ φρέσι φίλοισι
Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν καταπυθομένων·
Εὖ ἤτοι Μίνωα ἴδον Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νεκύεσσιν,
Ἥμενον· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας εἴρεσθε ἄνακτα,
Ἥμενοι ἑστεῶτες τε κατ' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Τὸν δ' μετ', Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα
Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνε κὸ οἰοπόλοισιν ὄρεσσι.
Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκειον, αἰὲν ἀαγές.
Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
Κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα
Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον
Δείρεσκον δὲ δαΐοντες· ὁ δ' οὔκ ἀπαμύνετο χερσί
Λητὼ γὰρ ἤλκησε Διὸς κυδρὴν ἀλοχήσιν
Πηθὼ δ' ἐρχομένην Πλῆ κραναὴν διὰ Πυθῶνδε.
Καὶ μὲν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλεπὰ ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑστεὼτ' ἐν λίμνῃ, ἣ ἶ ἐπεσταλάζε γενείου.
Στεῦτο δ' διψάων, πίεῖν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι.
Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων πίεειν μενεαίνων,
Τοσσάκι ὕδωρ ἀναλέπεσκε· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Γαῖα μέλαινα φαΐνεσκε, κατεζώσασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα ὑψιπέτηλα κατυκρῶντες κὲς καρπόν,
Ὄγχνας, καὶ ῥοιὰς, καὶ μηλέας ἀγλαόκαρπους,
Συκέας τε γλυκερὰς, καὶ ἐλαίας τηλεθοώσας.
Τῶν ὁπότ' ἰθύσειε γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
Τάς δ' ἄνεμος ῥίπτεσκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.
Καὶ μὲν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατερὰ ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἦ τοι ὁ μὲν σκίλλα σκηπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κρατησίς.
Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδὴς·
Αὖτὰρ ὅγ' ἄψ ὤσασκε πιτυκτὸν μὲν σκ' ἰδρὼς
Ἐκ μελέων κατέεργε, κονὶη δ' ἐκ κεφαλῆς ἀνάγετο.
Τὸν δ' μετ' εἰσενόησα βίλν Ἡρακληείην,
Εἰδωλον· αὐτὸς δ' μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι

Τέρπεται ἐν θαλίῃς, ἠδ' ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης Κρυσοπεδίλε.
Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἰὼ, οἰωνῶν ὡς,
Πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς,
Γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊστὸν,
Λὐτὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλίοντι ἐοικώς.
Σμερδαλέον δ' οἱ ἀμφὶ στῆθεσσιν ἀορτὴρ,
Χρύσεον ἰὼ τελαμὼν· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
Ἄρκτοι τ', ἀγρότεραί τε σύες, χαεσπόροί τε λέοντες,
Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε,
Μὴ τεχνησάμενον μηδ' ἄλλό τι τεχνήσασθαι,
Ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἰῇ ἐνοπήσετο τέχνῃ.
Ἔγνω δ' αὐτίκα κεῖνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι.
Καί μ' ὀλοφυδνὸν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἀθλίε, ἦ πᾶ καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγκάλασαις,
Οἷον ἄρ' ἐγὼν ὀλέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο.
Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ ἐλίζων
Εἶχον ἀπειρεσίην, μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ
Δεδμήμην, ὃ δέ μοι χαλεπὰς ἐπετέλεσσ' ἀέθλους.
Καὶ ποτέ μ' εἰς Ἀΐδαο ἔπεμψε κύν' ἄξοντ'· ἐγὼ γὰρ
Φρασσέσθην τόδε τι μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον,
Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεγκα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο,
Ἑρμείας δέ μ' ἔπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴπις ἔτ' ἔλθοι
Ἀνδρῶν ἡρώων οἳ δὴ θανέεσθαι ὄλοντο.
Καί νύ κ' ἔτι πρόσθεν γε ἴδον ἀνέρας, οὓς ἤθελον αὖθι,
Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐριηρέα τέκνα.
Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἴθυσ' ἀγερίσετο μυρία νεκρῶν
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δ' ὦχρος ἔλλαβε δείδω
Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πέλωρον
Ἐξ Ἄϊδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνεια.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιὼν, κέλευον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αὖψ' εἰσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθῖζον.

Oblectatur in convivijs, & habet pulchris talis Hebem, Hebe.
Filiam Jovis Magnanimi, & Junonis aureis sandalijs.
Circa ipsam clamor mortuorum erat instar alitum,
Undique fugientium : ille verò obscuræ nocti similis;
Nudum arcum habens, & ad nervum sagittam 5
Grave circumspiciens semper jaculanti similis.
Horrendus autem illi circum pectora baltheus,
Aureum erat lorum, in quo miranda opera elaborata erant,
Ursique agrestésque apri, timendíque leones
Præliáque pugnæque cædésque homicidiáque, 10
Neque fecit, neque aliud quippiam faciat
Qui illud lorum sua appositerit arte.
Agnovit autem statim ille postquam vidit oculis.
Et me lugens verbis alatis alloquebatur, Hercules Ulyssem
Generose Laërtiade multiscie Ulysses, 15
Heu miser certè aliquod & tu malum fatum agis alloquitur.
Quale utique ego habui sub radiis solis.
Jovis quidem filius eram Saturnij, cæterùm ærumnam
Habui infinitam, valdè enim à deteriore viro
Oppressus sum, qui mihi graves imperabat dolores. 20
Et olim me huc misit ut canem ducerem : non enim aliud
Existimabat hoc mihi gravius esse certamen.
Hunc quidem ego subduxi & traxi ex inferis.
Mercurius autem me deducebat, atque cæsia Minerva.
Sic fatus, ipse quidem rursus descendit infra Plut. domum. 25
Cæterùm ego illic mansi firmiter, si quis veniret
Virorum heroum, qui certè prioribus seculis perierunt.
Et fortassis adhuc priscos vidissem viros quos volui,
Theseum, Pirithoúmque deorum glorioso filios.
Sed antea multitudo congregabatur infinita mortuorum 30
Sonitu immenso, me autem pallidus timor invasit,
Ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
Ab inferis mitteret inclyta Persephonea
Statim deinde ad navem profectus jussi socios,
Et ipsos ascendere orámque solvere. 35
Illi verò statim ingressi sunt, & pertranstra sederunt.

Illam verò per Oceanum flumen ferebat fluctus fluenti,
Primùm quidem remigatio, posta autem optimus ventus.

ARGUMENTUM DUODECIMI LIBRI ODYSSEAE.

NArrat ab inferis factum sibi reditum ad Circen, & quomodo Sirenas præternavigavit, & errantes petras Scyllámque & Charybdim, & suæ navis & sociorum exitium qui occiderant quosdam Solis boves, & ut solus in ligno ad Calypso servatus fuerat.

ALIUD.

M, Sirenes complectitur petras atque boves.

CÆterum postquam fluvij reliquit fluentum Oceani
Navis, abijt ad fluctus maris latiflui,
Insulam ad Ææam ubi auroræ manè genitæ
Domicilium & chori sunt, & Solis ortus.
Navem quidem huc digressi subduximus in arenam,
Nosipsi autem egressi sumus ad littus maris.
Hîc dormientes expectavimus auroram divinam,
Reditus ab inferis. Quando autem manè genita apparuit roseis digitis aurora,
Certè ego socios præmisi ad domum Circes,
Efferre mortuum Elpenorem defunctum.
Arboribus verò statim incisis, ubi summũ prominebat littus,
Elpenor tumulatur. Sepelivimus tristes copiosas lacrymas fundentes.
Cæterum postquam cadaver combustum est, & arma mortui
Busto aggesto & desuper cippo erecto,
Fiximus in summo sepulchro fabrefactum remum.
Nos quidem singula administravimus: at non Circen
Ab inferis regressi latuimus, sed valdè celeriter
Venit instructa: simul autem ancillæ ferebant cum ipsa
Panem & carnes multas, & nigrum vinum.
Hæc in medio stans alloquebatur diva Dearum:

Miseri

Τὼ ἧ κατ' Ωκεανὸν ποτιμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο,
Πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα ἧ κε λιμένδε ἔλθῃς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Μ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ☩ Ομήρου Οδυσσείας.

Διηγεῖται ☩ ἐξ ᾄδου γενομένῳ αὐτῷ ἐπάνοδον ποιεῖς Κίρκην καὶ ὡς παρὰ Σειρῆνας παρέπλευσε, καὶ τὰς πλαγκτὰς πέτρας Σκύλλαν τε καὶ Χάρυβδιν· καὶ τίνα ☩ αὐτῷ νεὼς καὶ τῶν ἑταίρων ἀπόλεσαν, ἀνελόντων πρὸς τῶν Ηλίου βοῶν· καὶ ὡς μόνος ἐπὶ ξύλου ποιεῖς Καλυψὼ διεσώθη.

Α Λ Λ Η.

Μῦ Σφελίους ἴχνη, πλαγκτάς τ', ἰδὲ βᾶσ Ασλίω.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ωκεανοῖο
Νηῦς, κλῦε δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόρειο
Νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι τ' ἠῶ καὶ ἠελίοιο
Οἴκια καὶ χορεί εἰσι, καὶ ἀντολαὶ ἠελίοιο.
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμαθίῃσιν,
Ἐκ δ' ἂν αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἔνθα δ' ἀποβλήσαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν·
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους πρὸς ἔιπον ἐς δόμους Κίρκης
Οἰσέμεναι νεκρὸν Ελπήνορα τυθησόμενόν τε.
Φιτροὺς δ' αὖθι πεμόντες, ὅθ' ἀκρεχέστη περέχει ἀκτή,
Θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸν τε κακὴν κὰ τεύχεα νεκρῶν,
Τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ σήλῳ ἐρύσαντες,
Πέξαμεν ἀκρεχέτῃ τύμβῳ εὐήρεα ἐρετμά.
Ημεῖς μὲν τὰ ἴομεν· δὲιπνεμεν. αὐτὰρ ἄρα Κίρκην
Εξ ἄϊδος ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὦκα
Ηλθ' ὀτρυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
Σῖτον καὶ κρέα πολλὰ, καὶ αἴθοπα οἶνον ἐρυθρόν.
Η δ' ὃ μέσσοι στᾶσα μετηύδα δῖα θεάων,

Σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
Διφθαιῆες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.
Ἀλλ' ἄγετ', ἐδέετε βρώμης καὶ πίνετε οἶνον
Αὖθι παμπρέπιον ἄλκαρ· ὃ δ' ἡμῖν φημοσμήφι
Πλεύσεσθ'. αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα
Σημάνεω, ἵνα μή τι κακηδέσφιν ἀλεγεινῇ
Ἠὲ ἁλὸς, ἠὲ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.
Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπιπείθετο θυμὸς ἀγλαΐαφι.
Ἓξ τότε μὲν κατέπαυε ἡμέρας εἰς ἠέλιον καταδύντα
Ἡμεῖς δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἡμὲν δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
Οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ πρυμνήσια νηός·
Ἡ δέ με χερὸς ἑλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων,
Εἷσέ τε, καὶ κατέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσι κατεσκήνωσε πάσσυια Κίρκη,
Ταῦτα μὲν ἤδη πάντα πεπείσμενοι εἰσὶ καὶ ἴσασιν·
Ὡς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.
Σειρήνοιν μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἳ ῥά τε πάντας
γρ. Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὃ, τις σφέας εἰσαφίκηται.
ὅτι γρ. Ὅστις ἀϊδρείῃ πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
πελάσῃ Σειρήνοιν, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα
ἐφίζ. Οἶκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται
γενεά- Ἀλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θελγουσιν ἀοιδῇ,
κώ-ες Ἡμεναι ἐν λειμῶνι. πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν ἀθὴρ
σει Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δ' ῥινοὶ μινύθουσιν.
γρ. παρ- Ἀλλὰ παρίξ ἐλάαν, ἐπὶ δ' ἅτ' ἀλείψατε κηρῷ
ειξελά- Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μήτις ἀκούσῃ
σαν Τῶν ἄλλων. αὐτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἴκ' ἐθέλῃσθα,
Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε
Ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτῆς πείρατ' ἀνήφθω·
γρ. ἀκη- Ὄφρά κε τερπόμενοι ὄπ' ἀκούσῃς Σειρήνοιϊν.
ὑσῃς. Αἰ δέ κε λίσσηαι ἑτάρους, λῦσαί τε κελεύσῃς,
γρ. παρ- Οἱ δέ σ' ἐν αὖτε δήσουσι τόν τ' ἐν δεσμοῖσι δέοντες.
ειξελά- Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τούς γε παρίξ ἐλάσωσιν ἑταῖροι,
σωσιν Ἐνθά τοι οὐκέτ' ἔπειτα διίζομαι ἠμὲ κελεύσω,
Ὅππότερη δή τοι ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

Miseri qui viventes subijstis domum Plutonis,
Bis mortui, cum alij semel duntaxat moriantur homines.
Sed agite edite cibum & bibite vinum
Hîc tota die, simul autem aurora illucescente
Navigabitis: cæterùm ego monstrabo viam atque singula
Significabo, ne quo pacto vestris malis consilijs acerbis,
Aut in mare, aut in terra doleatis cladem passi.

Circe prædicit futura pericula

Sic ait, nobis autē statim persuadebatur animus generosus
Sic enim quidem tota die ad solem occidentem
Sedebamus epulantes carnes immensas & dulce vinum.
Quando autem Sol occidit & crepusculum advenit,
Illi quidem dormierunt apud rudentes navis,
Illa autem me manu prehendens abibis seorsim à sociis,
Locavitque & accubuit, & interrogavit singula.
Cæterùm ego illi omnia ordine recensui,
Tum certè me verbis alloquebatur veneranda Circe
Hæc quidem sic omnia sunt facta, tua autem audi
Ut tibi ego dicam, in memoriam reducet tibi etiā deus ipse.
Ad Sirenas quidem primum pervenies, quæ sanè omnes
Homines demulcent, quicunque apud eas pervenerint
Quicunque imprudenti appulerit, & sonitum audierit
Sirenum, huic neutiquam uxor & infantes liberi
Domum reverti astant, neque lætantur
Sed Sirenes stridula demulcent cantilena,
Desidentes in prato ingens circùm ex ossibus acervus
Virorum putrefactorum undique autem putrescunt.
Sed præternavigato, ipsumque aures obturato sociorum
Ceram lixans suavem, ne quisquam audiat
Aliorum: cæterùm ipse audi quidem, si quidem vobis
Ligent te in navi veloci manusque pedesque
Erectum ad malum, ex eo autem funes alligentur,
Ut magna voluptate vocem audias Sirenum.
Quòd si rogaveris socios, solveréque jusseris,
Illi te pluribus vinculis alligent.
Cæterùm postquam has præter navigaverint socij
Tum tibi haud ego deinceps fusius commemorabo,
Utra tibi via erit, sed tu ipse

Animo considera. dicam autem tibi utrinque:
Cyaneæ saxa. Ibi quidem petræ excelsæ, ad eas autem
Fluctus ingens resonat cærulei maris.
Vagas profectò eas dij beati vocant.
Hac neque volucres prætervolant, neque columbæ
Timidæ, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt:
Verum aliquam earum semper adimit levis petra,
Sed aliam summittit pater, ut in numerum sufficiatur.
Hac nondū ulla navis effugit virorū, quæcunque accesserit,
Sed pariter tabulas navium, & corpora virorum
Fluctus maris aufert ignisque pernicios procellæ.
Sola ipsa utique prætervaguit mare sulcans navis
Argo omnibus curæ ab Æeta navigans.
Et fortasse hanc hinc celeriter jecisset magnas ad petras,
Sed Juno prætervehi fecit, quoniam charus erat Jasion.
Scyllæ & Circe describitur Hi verò duo scopuli, hic quidem altum cœlum attingit
Acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat
Obscura: illud quidem nunquā recedit, neque unquā serenitas
Illius occupat verticem, neque in æstate neque autumno.
Neque ascendere poterit mortalis vir, neque descendere,
Neque si illi manus utique viginti & pedes essent.
Petra enim levis est, circumpolitæ assimilis.
Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
Versus occasum ad Erebum conversa: qua vos quidem
Navem navam dirigite eximie Ulysses.
Neque ex navi cava juvenis jaciat
Arcu jaculatus, ad cavam speluncam perveniat.
Hic autem Scylla inhabitat graviter vociferans,
Hujus profectò vox quidem quanta catuli leonis
Fit, ipsa autem monstrum ingens: neque quisquam ipsam
Lætabitur conspicatus, neque si deus obviam veniret.
Hujus utique pedes sunt duodecim omnes fœdi,
Sex autem illi colla præ longa, in singulis autem
Horrendum caput, intus autem triplici ordine dentes
Densi & frequentes plenī nigræ mortis.
Media quidem per speluncam cavam immergitur,
Foras autem porrigit capita ex horrendo barathro

Θυμῷ βυλεύσειν. ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.
Ἐν μὲν γὰρ πίτεμα ἐπηρεφὲς, ὥσπερ δ' αὐτὸς,
Κῦμα μίλα ροχθεῖ κυανώπιδος ἀμφιτερέτης·
Πλαγκτὰς δὴ τὰς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
Τῇ μὲν τ' οὐδὲ πετηνὸὶ παρίπταται, οὐδὲ πέλειαι
Τρηρῶνες, πατὶ τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
Ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαυρότερον λὶς πέτηται.
Ἀλλ' ἄλλην οὐκέτι πατὴρ ἐπαγαλθμενος εἶναι.
Τῇ δ' οὔπω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν ἥτις ἵκηται,
Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
Κύματ' ἀλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
Οἴη δὴ καὶνὴ γε παρέπλω πόντοπορος νηῦς
Ἀργὼ πασιμέλουσα παρ' Αἰήταο πολίοιο·
Καί νύ κε τὰν ὐθ' ἅπασ βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
Ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.
Οἱ δ' ἄρα τῶν ζαὴ πέλας. ὁ μὲν ἔρχεται εὐρὺ κενῶνε ἐκάστε
Οξείῃ κορυφῇ· νεφέλη δὲ μιν ἀμφιδέδηκε
Κυανέη, τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, οὐδέ ποτ' αὖθι
Καίτε ἔχει κορυφὴν, ἔτ' ὀπώρη ἔτ' ὲ θέρεϊ ἔτ' ὲ χειμῶνι.
Οὐδέ κεν ἀνδρὸς βροτὸς ἀνὴρ, ὑ κε τετράκαιδεκα,
Οὐδ' εἰ οἱ χεῖρες γε ἑκάστῃ πόδες ἦεν.
Πέτρη γὰρ λὶς ἐστι ἀξεστὴ εἰκυῖα.
Μέσσῃ δ' ὲν Ζαπέλῳ ἐστὶ στόμος ἠερόεις
Πρὸς ζόφον εἰς Ἐρεβος τετραμμένος· ἢ ῥα σὺ νῆα
Νῆα δῖαν γλαφυρὴν ἰθύνειτε φαίδιμε Ὀδυσσεῦ.
Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ
Τόξῳ ἐϊσεύσας κήλοι στόμον * εἰσαφίκηται.
Ἐνθα δ' ὁ Σκύλλη ναίει δεινὸν λελακυῖα·
Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση ζκύλακος νεογιλῆς
Γίνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακὸς· οὐδέ κε τίς μιν
Γήθησεν ἰδών, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι·
Ἓξ δέ τε οἱ δέραὶ τετανήκιες, ἐν δ' ἑκάστῃ
Σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δ' τρίστιχοι ὀδοντες
Πυκνοὶ δ' ἐμμέμασι, θανέοιο μέλαν δ' ἐνιαύσιοι
Μέσσῃ μὲν τε κῦ ἀνείης κήλοιο δέδυκεν,
Ἐξω δ' * ἐξέχει κεφαλὰς δεινοῖο βερίθρου.

χρ. πίεσμαι μώσιν. Αὐτὰρ ἐγὼ δ' ἰχθυόεντα Χαρύβδιος * ἐξεσσάμενος μώσιν
Δελφῖνας τε κύνας τε, καὶ εἴποθι μείζονα θῆρα,
Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.
Τῇ δ' οὔ πω ποτε φαῦστα παρήλασαν ἀκήριοι ἰόντες
Παρφυγέειν δ' αὖ νηῒ. Φέρει δέ τε κεφαλὴ ἑκάστῳ
Φῶτ' ἐξαρπάξασα νέων πυκινοπτέρυγα.
Τὸν δ' ἕτερον Χαρύβδιος ὑπερβαλὼν ὄψεαι Ὄθρυν.
Πλησίον ἀλλήλων καὶ κεν διοιστεύσειας.
Τῷ δ' ἐν ἰερνεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς.
Τῷ δ' ὕπο δῖαι Χαρύβδιος ἀναβρόχουσι μέλαιναι ὕδατος.
Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναβρόχουσι δεινόν.
χρ. τύχης Δφεν. μὴ σύ γε κεῖσε τύχοις ὅτε βρόχουσι σίνασθαι.
Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' οὐκ ἀκάκητα Ἐνοσίχθων,
Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης Χαρύβδιος πελωρίου, ὄκρα
χρ. ἐς παρεξ ἐλάαν. Νῆα * πάρειξ ἐλάαν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
Ἐξ ἑτέρους ἂν νηῒ πεδήμεναι ἢ ἅμα πάντας.
Ὡς ἔφατ' αὐτίκα δ' ἔπειτα μετ' ἀθανάτοισιν ἔειπεν,
Εἰ δ' ἄγε δή μοι τοῦτο θεὰ γνήσιον ἔνισπε,
Εἴπως τλῶ ὁλοὸν μὲν ὑπὲκ ἀρ Φύγωμι Χαρύβδιν,
Τίω δέ κ' ἀμυναίμην ὅτε μοι πόνος τό γ' ἐπαείρας,
Ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων.
Σχέτλιε, καὶ δὴ αὖ τοι πολεμήια ἔργα μέμηλε
Καὶ πόνος ἠδὲ θοῇσιν ὑπείξιες ἀθανάτοισιν;
Ἡ δὲ τοι οὐ θνητή, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστί,
Δφόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄρρηκτον, καὶ δὲ μαχητόν.
Οὐδέ τις ἔστ' ἀλκὴ· φυγέειν κάρτιον ἀπ' αὐτῆς.
Ἢν γὰρ δηθυνῇσθα, κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
χρ. κήσῃ Δείδω μή σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα * κίχῃσι
Τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἕλῃσι ἑταίρους.
Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κραταιΐν
Μητέρα τ' Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
χρ. ἐσύτερον Ἦμεν ἔπειτ' ἀποπαύσει * ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι.
Θεσπεσίως δ' ἐς νῆσον ἀφίξεαι, ἔνθα δὲ πολλαὶ
Βόσκονται Ἠελίοιο βόες καὶ ἴφια μῆλα,
Ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πώεα καλά,
Πεντήκοντα δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὔ γίνεται αὐτῶν,
Οὐδέ ποτε φθινύθουσι, θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσίν,

Νύμφαι

Illic autem piſcatur ſcopulum circumluſtrans
Delphináſque canéſque & ſicubi majus capere poſſet
Cetum, quæ infinita alit gemebunda Amphitrite.
Hac nondum unquam nautæ illæſi gloriari poſſint
Præterfugiſſe cum nave, aufert enim capite ſingulos
Virum abripiens ex nave rubricata. Charybdis.
Alterum verò ſcopulum humiliorem videbis Ulyſſes
Propè ad invicem, & ſanè jaculo attingeres.
In hoc caprificus eſt ingens, foliis florens,
Sub hoc diva Charybdis abſorbet nigram aquam.
Ter enim eructat quotidie, ter verò abſorbet
Horrendè, ne tu utique illuc venias, quando abſorbet,
Non enim te liberarit ex illo malo neque Neptunus.
Sed valdè Scyllæ ſcopulo adnavigans celeriter
Navem præteradige, quoniam longè ſatius eſt
Sex ſocios in navi deſiderare, quàm ſimul omnes.
Sic ait. cæterùm ego ipſam excipiens alloquutus ſum,
Agè verò mihi dic dea & verè enarra,
Si quo pacto pernicioſam quidem effugerem Charybdim,
Illam verò ulciſcar cùm mihi læſerit ſocios,
Sic dicebam, illa ſtatim reſpondit diva dearum,
Infelix, adhuc tibi bellica opera curæ ſunt
Et labor, nec dum dijs cedere vis immortalibus?
Illa ſanè non mortalis, ſed immortale malum eſt,
Gravéque difficiléque & immane, neque expugnabile,
Neque ulla eſt virtus effugere quæ poſit ab illa,
Si enim properaveris, armis inſtructis ad petram,
Vereor ne te denuò impetu facto conſequantur
Tot capitibus, tot verò viros abripiat.
Sed valdè celeriter præternaviga, voca autem Cratæim
Matrem ipſius Scyllæ, quæ ipſam peperit cladem hominibus
Quæ ipſam deinde compeſcet deinceps ne irruat.
Thrinaciam autem ad inſulam pervenies: hic autem multæ
Paſcuntur Solis boves, & pinguia pecora,
Septem boum armenta, tot ovium pulchrigreges,
Quinquaginta verò ſingula, propagatio non fit ipſarum,
Neque unquam moriuntur, deæ verò paſtores ſunt

Nymphæ

Nymphæ pulchricomæ, Phaëtuſáque Lampetiéque,
Quas peperit Soli ſupra eunti diva Neæra.
Has quidem ut educavítque peperítque veneranda mater,
Thrinaciam ad inſulam relegavit ut procul habitarent,
Ad oves cuſtodiendas paternas, & incurvas boves,
Eas ſiquidem illæſas permittas, reditúſque curam geras,
Sanè adhuc in Ithacam, mala licet paſsi venietis:
Sin autem læſeris, tum tibi prædico mortem
Navíque & ſocijs: ipſe verò ſi effugies,
Serò vix redibis, amiſsis omnibus ſocijs.
Sic ait: ſtatim autem aurea ſella advenit aurora,
Illa quidem continuò per inſulam digreſſa diva dearum.
Cæterum ego ad navem digreſſus excitabam ſocios,
Et ipſi ut aſcenderunt, atque oram ſoluerunt.
Illi ſtatim ingreſsi ſunt, & per tranſtra ſederunt.
Ordine verò ſedentes canum mare verberabant remis.
Nobis autem ponè navem nigræ proræ,
Secundum ventum immiſit implentem vela fidum comitem,
Circe pulchricoma grávis dea veneranda.
Continuò omnibus armis diligenter expeditis per navem
Conſedimus, hanc ventúſque gubernatórque dirigebat.
Tum ego ſocios alloquebar mœſto corde,

Vlyſſes ſocios al loquitur

O amici, non enim oportet unum ſcire, neque duos ſolos
Vaticinia, quæ mihi Circe prædixit diva dearum
Sed dicam ego, ut ſciamus, ſive moriamur.
Sive evitato periculo mortem & fatum effugerimus.
Sirenum quidem primum jubet divinarum
Vocem evitare, & pratum floridum.
Solum me jubet audire, ſed me vinculo
Ligate in moleſto, ut firmiter illic maneam,
Rectà in malo, ex ipſo funes alligentur.
Quod ſi orem vos, ſolvesque jubeam,
Vos autem pluribus sum in vinculis conſtringite.
Equidem hæc ſingula dicens, ſocijs declarabam.
Interea autem celeriter venit navis fabrefacta
Ad inſulam Sirenum, urgebat enim ventus innoxius.
Statim deinceps ventus quievit, atque tranquillitas

Erat

Νήμφαι ἐϋπλόκαμοι, Φαίθουσά τε Λαμπετίη τε,
Ας τέκεν Ηελίῳ ὑπατρέϊ δῖα Νέαιρα.
Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ,
Θρυαλίλῳ ἐς νῆσον ἀπώρισε τηλόθι ναίειν,
Μῆλα φυλακτίδαμαι πωτῆέσσι κὴ ἴλιπας βοῦς.
Τὰς οἱ μὲν κ' ἀσπίστας ἰόντας, νόστε τε μέδεσθαι,
Ητ' ἂν ἐπ' εἰς Ιθάκην κομιεῖ καὶ πάσχοντας ἑκηβόλ·
Εἰ δέ κε σίνηται, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
Νηΐ τε κὴ ἑταίροις. αὐτὸς δ' ἄπιρ κεν ἀλύξεις,
Οψὲ κακῶς νέεαι, ὀλέσας ἅπα πάντας ἑταίρους.
Ως ἔφατ'· αὐτίκα ἦ χρυσόθρονος ἦλυθ' ἠώς·
Η μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέσκιρτα δῖα θεάων·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν, ἄτρυνον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε σχεμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαινον, κὴ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Ἑξῆς δ' ἐξέρεσσον, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ημῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρῴρειο
Ικμενον ἤγεν ἴον πλησίστιον, ἰθυντὸν ἑταίρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἀὐδήεσσα.
Αὐτὰρ δ' ὅπλα ἕκαστα ποησάμενοι κατ' νῆα
Ημεθα, τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἰθυνεν.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενός κῆρ,
Ω φίλοι, ἦ γὰρ χρὴ ἕνα ἰέναι, ὅς δὲ δὴ οἶσθα
Θέσφατ' ἄμεμφ Κίρκη μυθήσατο δῖα θεάων·
Ἀλλ' ἰέμαι μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἦ κε θάνωμεν,
Η κεν ἀλευάμενοι θάνατον κὴ κῆρας φύγωμεν.
Σμίλακα μὲν πρῶτον ἀνώγα θεσπεσιάων
Φθόγγον ἀλεύασθαι, κὴ λιμένα ἀνθεμόεντα
Οἶον ἐμ' ἰωὼγειν ὄκ' ἀκηχέμεν· αὐτὰρ μι δεσμῷ
Δῆσαι' ὲν ἀρμαλέῳ (ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μείνω)
Ορθὸν ἐς ἱστοπέδην· ἐκ δ' αὐτῆς πείρασι' ἀνήφθω.
Αἱ δέ κε λίσωμαι ὑμέας, λῦσαί τε κελεύω,
Ὑμεῖς ἦ πλείοσσι τόσ' ἐς δεσμοῖσι πιέζειν.
Η τοι ἐγὼ τε ἕκαστα λέγων ἑταίροισι πίφαυσκον,
Τίφθη ἦ ἠκριπελίμως ἐξίκετο νηῦς εὐεργὴς
Νῆσον Σειρήνοιιν· ἔπνεε γὰρ ἔρος ἀπήμων.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμός μὲν ἐπαύσατο, ἦδὲ γαλήνη

Εκλιτο

Ἐπλετο νἱωμεθα, ἠοίμενοι ἠ κύμασι δαίμων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νῆας μὲν ἐρύσσαντο, ἐπὶ μακρὸν ἄλα
γρ. θῆσαν. Καὶ τὰ μὲν ἐν νηῒ γλαφυρῇ * βάλον· οἱ δ' ἐπ' ἀγορὴν
Ἐζόμενοι, λεύκανον ὕδωρ ξεσσῆς ἐλάτησιν.
Αὐτὰρ ἐγὼν κηρὸν μέγαν ἐν παλάμῃσι τέμοιμι
γρ. πίεζον. Τυτθὰ δ' ἀλαπαδνήξας, χερσὶ παχείῃσι * πιέζειν.
Αἶψα δ' ἰανθείη κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς.
Ἡλίῳ τ' αὐγὴ ὑπερειδομένη ἀνάκτων.
Ἐξείης δ' ἐπέρεσσιν ἐπ' ὄψεσι πᾶσιν ἄλειψα.
Οἱ δ' ἐν νηῒ μ' ἔδησαν ὁμῶς χείρῃς τε πόδας τε,
γρ. ἀνῆπτον Ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτῆς πείρατ' * ἀνήψαν·
Αὐτοὶ δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε τόσον ἀπῆμεν ὅσον τε γίγνωσι βοήσας,
Ῥίμφα διώκοντες, πὰς δ' ἐ λάθεν ὠκὺς ἀκοντὴς
Ἐκ δίφρου ὀρυμαγδῷ· λιγυρὼ δ' ὑπέτυπτον ἀοιδώ.
Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.
Νῆα κάθιζησον, ἵνα νωϊτέρων ὄσσε ἀκούσῃς.
Οὐ γάρ πω τις τῇδε παρήλασε νηῒ μελαίνῃ,
Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι.
Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νέεται, καὶ πλείονα εἰδώς.
Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
Ἴδμεν δ' ὅσσα γίγνεται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
γρ. Αὐτὰρ ἐπεὶ Ὡς φάσαν, ἐΐσκον ὄπα κλυτὸν· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Ἤθελ' ἀκουέμεναι, λῦσαί τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
κασάντες γρ. Οἳ δ' ὀφρύσι νευστάζων, οἱ δ' ὑπεπίσσοντες ἔρεσσον.
τες γρ. Αὐτὰρ δ' ἀναστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
πίεζον Πλείοσι μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλόν τε * πιέζειν.
γρ. Φθογ Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοὺς γε παρήλασαν, ὄφρ' ἔτ' ἔπειτα
γν Φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν, ἠδὲ σφ' * ἀοιδῆς,
γρ. ἀοι Αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἕλοντο ἐμοὶ ἐΰεργες ἑταῖροι,
δην. Οὖσφιν ἐπ' ὠσὶν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν * ἀνέλυσαν
γρ. ἀνέλυ Ἀλλ' ὅτε δὴ τὰν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
σαντο Καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον, καὶ δοῦπον ἄκουσα.
Τῶν δ' ἄρα δείσαντες ἐκ χείρων ἔπεσον ἐρετμά.
γρ. ἔσχε το Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατ' ῥόον. * ἔσχετο δ' αὐτῆς
Νηῦς, ἐπεὶ οὐκ ἔτ' ἐρετμὰ διηνεκὲς χερσὶν ἔπειρεν.

Αὐτὰρ

Erat cum venti ſilentio, ſopivit autem fluctus dæmon :
Aſſurgentes autem ſocij navis vela complicarunt,
Et ea quidem in navi cava collocarunt. illi autem ad remos
Sedentes dealbabant aquam politis remis.
Cæterùm ego ceræ ingentem maſſam rotundam acuto ferro
Fruſto abſciſſo, manibus validis premebam.
Statim verò liquefiebat cera, nam urgebat magna vis
Soliſque ſplendor ſupermeantis regis.
Ordine autem ſocijs ad aures omnibus inunxi.
Illi autem in navi me ligarunt, pariter manúſque pedéſque
Erectum ad malum, ex eo autem funes alligarunt :
Ipſi autem ſedentes ſpumoſum mare verberabant remis.
Sed cum tantùm aberamus, quantum audiatur clamans,
Celeriter penetrantes illas non latuit velox navis
Prope impulſa : canoram autem modulabantur cantilenam.
Huc agè profectus glorioſe Ulyſſes ingens gloria Græcorũ. Cantus Sirenum
Navem ſiſte, ut noſtram vocem audias.
Non enim unquam aliquis hûc præternavigavit nave nigra
Priuſquam noſtram ſuavem ab ore vocem audiret.
Sed hic delectatus abijt, & plura doctus.
Scimus enim omnia quæcunque in Troja lata
Græci Trojanique deorum voluntate paſsi.
Scimus etiam quæcunque fiunt in terra multi paſcua.
Sic dicebant edentes vocem dulcem : cæterùm meum cor
Voluit audire, ſolvere autem juſsi ſocios
Ciliis innuens, illi autem annitentes remigabant.
Statim ſurgentes Perimedes Eurylochúſque
Plurimis me vinculis ligarunt, magiſque premebar. (inde
Cæterũ poſtquã illas præternavigavimus, neque amplius de-
Sonitum Sirenum audiebamus, neque cantilenam
Continuò ceram dempſerunt mei dilecti ſocij,
Quam illis auribus illeveram, méque ex vinculis ſoluerunt.
Sed quando jam inſulam reliquimus, ſtatim deinde
Fumum & ingentem fluctum vidi, & ſonitum audivi
His ſanè perculſis, ex manibus exciderunt remi :
Inſonuerunt autem omnia per fluctum, ſiſtebat autem illic
Navis, quoniã nõ amplius remos acuminatos manib. urgebat

Cæterum

Exhortatio Vlyssis ad socios

Cæterum ego per navem proficiscens excitabam socios
Blandis verbis propè astando viros singulos:
O amici, non enim ullo pacto malorum ignari sumus.
Non equidem hoc majus erit malum quam cum Cyclops
Claudebat in spelunca cava forti vi,
Sed & hinc mea virtute consilióque prudentiáque
Effugimus, nimirum, & horum meminisse puto.
Nunc agite quemadmodum ego dixero, obediamus omnes,
Vos quidem remis maris fluctus profundos
Verberate transtra insidentes, siquidem Jupiter
Det & hanc mortem effugere & evitare.
Tibi verò gubernator hoc præcipio, sed in animo
Reconde, quoniam navis cavæ gubernacula tenes:
Hunc quidem fumum & fluctum extra dirige
Navem, tu autem scopulum considera, ne te lateat
Hinc impetu dilapsa, & ex periculo nos deducas.
Sic dicebam: illi celeriter meis verbis parebant.
Scyllam autem non dicebam immedicabilem tristitiam,
Ne quo pacto timenter cessarent socij
A remigando, intra autem communirent seipsos.
Et tum sanè Circes quidem tristium mandatorum
Oblitus, quoniam nequiquam me jussit armari.
Cæterùm ego indutus splendida arma, & duabus hastis
Longis ad manus acceptis, ad superiora navis conscendebam
Proræ, inde enim ipsam putabam primùm apparere
Scyllam petrosam, quæ mihi ferebat damnum socijs.
Nusquam videre potui, laborabant autem mihi oculi
Undique circumspicienti ad obscuram petram.

Appropinquas Scyllae & Charybdi.

Nos quidem angustum locum transibamus lugentes,
Ab altera parte Scylla, ex altera diva Charybdis
Horrendum absorpsi maris salsam aquam.
Sed quando evomeret sicut lebes in igne multo,
Tota immurmurabat conturbata, in altum autem aspergo
Summis scopulis utrinque ruebat.
Sed quando ejectabat maris salsam aquam,
Tota intus apparebat percita: circum autem petram
Horrendum intonabat, infra autem terra apparebat

Arena

Αὐτὰρ ἐγὼ Διὶ νηὸς ἰὼν ὤρεωνα ἑταίρους
Μιλτιάδου ἑπέεσσι παραστὰς ἄνδρα ἕκαστον,
Ὦ φίλοι, ἐ γάρ πω τι κακῶν ἀδαήμονες εἰμέν·
Οὐ μὰν δὴ τόδε μεῖζον * ἔπι κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
Εἶλεν ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφι,
Ἀλλ' ἢ ἴσθην ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε
Ἐκφύγομέν τε καὶ που τῶνδε μνήσεσθε ἔοικεν.
Νῦν δ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πιθώμεθα πάντες·
Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν
Τύπτετε, κληῖδωσιν ἐφήμενοι, αὖ κέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ τόνδε γ' ὀλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
Σοὶ δ' κυβερνῆθ' ὧδ' ἐπιτέλλομαι (ἀμμὶ δὲ σὺν θυμῷ
Βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα νωμᾷς)
Τέτε μὲν κατὰ κῦματος ὀτρύνειν ἔρεσσε
Νῆα, σὺ δ' ζκηπτέλε ἐπιμοίριος, μή σε λάθῃσι
Κῆρ ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλῃσθα.
Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' αὖτις ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
Σκύλλην δ' αὖτε ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίλην,
Μήπως μοι δείσαντες ἀθέσφατα ἔπεσσιν ἔρδοι
Εἰρεσίης, σὺ τὸς ἢ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς.
Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλιγεινῆς
Λαθόμην ἐμέλλον, ἐπεὶ ἔπι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ κατέδυν κλυτὰ τεύχεα, καὶ δύο δοῦρε
Μάκρ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, εἰς ἱκρια νηὸς ἔβαινον
Πρώρης ἴσταν γάρ μιν ἐδέγμενοι πρῶτα φανεῖσαν.
Σκύλλην πετρήεσσαν, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν.
Οὐδέ πη ἀθρήσειν δυνάμην, ἔκαμον δὲ μεν ὄσσε
Πάντη παπταίνοντι κατὰ πλευρὴν πέτρης.
Ἡμεῖς * ἦ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες·
Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δ' αὖτε Χάρυβδις
Δεινὸν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Ἦτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ,
Πᾶσ' * ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὑψόσε δ' ἄχνη
Ἀμφοτέρῃσι πίτυσσιν ἐπέπλεν.
Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρύξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Πᾶσ' ἐντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρη
Δφοὸν ἰοιβρύχοι, ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε

Ψάμαθος κυανόιο βυθοῦ ἐξ χλωρὸν δίδῳ ἤρει
Ἡμεῖς μὲν ῥα τὸν ὅ γε ἴδμεν, δείσαντες ἀλιθρόν,
χρ. φίλ. ποιητ. Τόφρα δὲ μοι Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑταίρους
Ἓξ ἕλετ' οἳ χερσὶν τε βίηφί τε * φέριστοι ἦσαν.
Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἀφ' ἅμα κ' μετ' ἑταίρους,
Ἤδη τῶν εἰσόπιν πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν
Ὑψόσ' ἀείροντο· ἐμὲ γὰρ φθεγξάμενον προτιόσσων
Ἐξονομακλήδην, τοὶ γ' ὕστατον, ἀχνύμενοί περ.
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς ἀφορμήσῃσι ῥάβδῳ
Ἰχθύσι τοῖς ἁλίγεσσι δόλον κακὸν εἰδόσι βάλλων,
Ἐς πόντιον ἀφείῃσι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,
Ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔβριψε θύραζε·
Ὡς οἳ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο πρὸς πέτρας·
Αὐτοῦ δ' εἰν ἐμέθυρα κατέφθιτο κικλήσκοντες.
Χείρας ἐμοὶ ὀρέξαντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἰκτρὸν δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Πάντων ὅσ' ἐμόγησα, πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινήν τε Χάρυβδιν,
Σκύλλην τ', αὐτὰρ ἔπειτα θεὸς εἰς ἀμύμονα νῆσον
Ἱκόμεθ'· ἔνθα δ' ἔπειτα καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
Πολλὰ ἁ Ἠελίοιο μεγ' ἐνδερκέος ἠελίοιο.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἐνὶ πόντῳ ἐὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ,
Μυκηθμῷ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομένάων,
Οἴων τε βληχῆς· καί μοι ἔπος ἴκπιτνε θυμῷ
Μάντ[ος] ἀλαοῦ Θηβαίου Τειρεσίαο,
Κίρκης τ' Αἰαίης, * ἣ μοι μάλα πολλ' ἐπίτειλεν
χρ. οἱ μοι μ. πολλ' ἐ πίτελλον. Νῆσον ἀλιτύπατον * περψαμένους τε ἠελίοιο.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενός περ·
Κέκλυτέ μευ μύθων κακὰ πάσχοντες ἑταῖροι.
χρ. Φαεσιμβρ. του χρ. Φαεσιμβρ. του Οἶφ ὑμῖν εἶπα μαντήια Τειρεσίαο,
Κίρκης τ' Αἰαίης, ἣ μοι μάλα πολλ' ἐπίτειλεν,
Νῆσον ἀλιτύπατον περψαμένους τε Ἠελίοιο.
Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἔφασκεν.
Ἀλλὰ πυρὸς τλῆτε νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.
Ὡς ἐφάμην, τοῖσιν δ' κατεπλάγη φίλον ἦτορ.
Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος συνερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ,
Σχέτλιος εἶς Ὀδυσεῦ· πέρι τοι μένος, οὐδέ τι γυῖα

Κάμνειν

Arena cærulea, hos autem pallidus timor invasit.
Nos quidem ad hanc oculos intendebamus timentes interitū. Ser à Scylle socij devocati.
Interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
Ser abstulit, qui manibúsque virtutéque optimi erant,
Conspicatus in navem velocem simúlque ad socios,
Jam horum cognovi pedes & manus supernè
In altum levatorum, me autem compellabant vocantes
Nominatim, tunc postremò afflicti corde:
Quemadmodum quoties in scopulo piscator longa virga
Piscibus ipsis minutis dolum per escam immittens
In pontum dimittit bovis cornu agrestis.
Palpitantem autem deinde correptum foras proijcit:
Sic illi palpitantes tollebantur ad petras.
Illic autem pro foribus depascebat vociferantes,
Manus mihi porrigentes in gravi calamitate.
Miserrimum autem illud meis vidi oculis
Omnium quæcunque passus sum vada maris per lustrans.
Cæterū postquā petras effugimus, horrendāque Charybdim, Thrinacia insula Solis.
Scyllámque statim deinde dei ad eximiam insulam
Pervenimus, ibi autem erant pulchræ boves latis frontibus
Multa autem pinguia pecora supermeantis solis.
Certè cùm ego adhuc in mare essem in navi nigra,
Mugitum audivi boum stabulantium,
Oviúmque balatum, & mihi sermo incidit animo
Vatis cæci Thebani Tiresiæ,
Circésque Æææ, quæ mihi valdè sæpè præcepit,
Insulam evitare homines oblectantis Solis.
Certè tum ego socios alloquebar mœsto corde,
Audite meos sermones mala quantumvis passi socij,
Ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,
Circésque Æææ, quæ mihi valdè diligenter præcepit,
Insulam effugere delectationem hominibus dantis Solis.
Hinc enim præsentissimum malum fore nobis dicebat.
Sed præter insulam pellite navem nigram:
Sic dicebam, illis autem confractum est amicum pectus, Eurylochus indignatur.
Statim autem Eurylochus molesto mihi respondit sermone: Ter. Ulysses respondet.
Infelix es ô Ulysses, abundat tibi robur, neque unquā mēbra

Defatigatis: planè omnia tibi ferrea sunt,
Qui socios labore defatigatos atque etiam somno
Non permittis terram conscendere, ubi rursus
Insula in circumflua lautam paremus cœnam:
Sed temerè per noctem celerem errare jubes
Ab insula errabundos in obscuro ponto.
Ex noctibus autem venti difficilles, pernicies naviũm
Nascuntur: quis verò effugeret sævam mortem,
Si fortasis repentè veniret venti procella,
Aut Noti, aut Zephyri vehementer spirantis, & qui potissimũ
Navem diripiant, vel dijs regibus invitis?
Verùm sanè nunc quidem pareamus nocti nigræ,
Cœnámque apparemus, celerem apud navem manentes,
Manè autem conscensa nave, intremus latum pontum.
Sic ait Eurylochus, comprobarunt autem alij socij.
Vlysses Eurylocho respondet. Et tũ certè agnoscebã, quòd certè mala machinaretur damnõ.
Et ipsum alloquutus, verba volatilia dixi,
Euryloche profectò jam me cogitis solus cùm sim.
Sed agè nunc mihi omnes jurate sanctum juramentum:
Siquidem aliquod sive boũ armentũ, aut magnũ gregẽ ovĩũ
Inveniamus, ne quis fortasis imperitia mala
Aut bovem aut etiam pecudem occîdat, sed quieti
Comedite cibum quem immortalis præbuit Circe.
Sic dicebam: illi autem protinus jurarunt ut jussi:
Postò postquam jurarunt perfeceruntque jusiurandum,
Appulimus in portu cavo benefactam navem,
Prope aquam dulcem, & exiverunt socij
E navi, deinceps autem cœnam scitè apparârunt.
Cæterùm postquam potus & cibi cupiditatem ademerunt,
Recordati verò deinde charos fleverunt socios,
Quos devoraverat Scylla cava ex navi arreptos.
Flentibus autem ijs advenit dulcis somnus.
Quando autem tertia pars noctis erat, & astra inclinarunt,
Immisit vehementer fortè ventũ nubiũ congregator Jupiter
Turbine ingenti, nubibus autem cooperuit
Terram simul & pontum: ingruit autem de cœlo nox.
Quando autem manè genita apparuit roseis digitis aurora.

Naves

Κάμνεις ἦ ῥά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
Ὅς ῥ' ἑτέρους καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
Οὐκ ἐάᾳς καίης ἐπιδήμιον, ἐν δέ κεν αὖτε
Νίσῃ σὸ ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκὼς ἐμὲ δόρπον·
Αἰεὶ αὖτως ἀμφὶ νύκτας δολὸν ἀλάλησθ' ἄνωγας,
Νίσε λιπαλγέα θέντας σὺ ἠεροφοῖτι πόντῳ.
Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν
Γίγνονται· πῆχύν τις ὑπεκφύγοι αἴσιμα ὀλέθρου,
Ἠπὺς ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο ῥοῖσσα;
Ἡ Νότος, ἢ Ζεφύροιο δυσαὴς, οἵ τε μάλιστα
Νῆα ἁλαπάξαισι θεῶν αἰσχη ἀνάκτων.
Ἀλλ' ἤτοι νῶϊν μὲν πειδώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπου δ' ὁπλισόμεσθα θοῦ ὠδῇ νηὶ μάλιστα·
Ἠῶθεν δ' ἀναβάντες σὺν ἑρμῷ εὐρεῖ πόντῳ.

Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
Καὶ τότε δὴ χώσασθον ὁ δὴ καὶ μήδετο δαίμων.
Καί μιν φωνήσας ἔπτα πτερόεντα προσηύδων,
Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δή με βιάζετε μοιῶσιν ἐόντα.
Ἀλλ' ἄγε νῶϊ μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον,
Εἰ κέ πυ ἢ βοῶν ἠὲ μήλων, ἢ σεῦ μέγ' οἴων
Εὕρωμεν, μή που τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσι
Ἠβουλῇ ἢ ἔπι μᾶλλον ἀποκτείνῃ ἀλλ' ἑκάτερθε
Ἐδώδιμ' ἁρπάζειν τῷν ἄζωστά περ Κίρκη.
Ὡς ἐφάμεθα· οἱ δ' αὐτίκ' ἀποόμνυον ὡς ἐκέλευεν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσάν τε καὶ ἐξετέλεσάν τε τὸν ὅρκον,
Στήσαμεν σὺν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα
Ἀγχ' ὕδατος γλυκεροῖο καὶ ἐξαπίδνησαν ἑταῖροι
Νηὸς, ἔπειτα δ' δόρπον ἐπισταμένως πενόηντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἦντο,
Μνησάμεθοι δ' ἤπειτα φίλους ἕλομεν ἑταίρους,
Οὓς ἴφθιμα Σκύλλη γλαφυρῆς σὺν νηὸς ἐλάσσας.
Κλαύσαντεσσι δ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.
Ἡμος δ τρίτα νυκτὸς ἴσαν, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
Ὄρσεν ἐπὶ ζαλῶ ἄνεμος νεφεληγερέτης Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' ἐξ οὐρανόθεν νύξ.
Ἠμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς.

Νῆα μὲν ἀμφίπολοι, κρίλον ἀπὸ & αἰσχύναντες·
Ἐν δὲ ἴτυν Νυμφέων καλοὶ χορὸὶ ἠδὲ θόωκοι.
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀρίλω θήμβ&, μὴ μῦθον ἔειπεν,
Ὦ φίλοι, ἦ δὴ νῆί γε βρῶσις τε πόσις τε
Ἐσσ', ὃς κ' ἐμὲ μὴ ἔπι καὶ βοῶν ἀπιχώσομαι, μή τι πάθωμαι.
τῶν δὲ Δεινὸν γὰρ δὴ τόδε ἄλδεα βόας κῆ ἴφια μῆλα,
Ἠελίῳ, ὃς πάντ' ἐφορᾷ κῆ πάντ' ἐπακούει.
Ὣς ἐφάμην. τοῖσιν δ' ἐπιπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Μίμνα ἧ πάντ' ἄνεμος ἄη Νότος, ἠδὲ πνεύσῃ
Γίνετ' ἔπειτ' ἀνέμων, οἱ μὴ Εὔρῳς τε Νότος τε.
Οἱ ἧ, ἕως μὲν σῖτον ἔχον κῆ οἶνον ἐρυθρὸν,
Τόφρα βοῶν ἀπίχοντο, λιλαιόμενοι βιότοιο·
Αὐτὰρ ὅτε δὴ νηὸς ἐξίφθιτο ἤια πάντα,
Καὶ δὴ ἄκρῳ ἐφίπτασκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ.
Ἰχθῦς ἠὲ πετεηνὸς τε φίλας, ὅ, τι χείρας ἵκηται,
Γναμπτοῖς ἀγκίστρῳσιν· ἔπειτα ἧ γαστέρα λιμός.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἄνω νῆσον ἀπίσχον, ὄφρα θεοῖσιν
Εὐξαίμην, εἴ τις μοι ὀδὸν φήνειε νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὅτε δὴ ἀλ& νῆσον ἰὼν ἄλυξα ἑταίρους,
Χέρσῳ νιψάμην&, ὅθ' ἑπὶ ζυκάνα ἴω ἀνέμοιο,
Ἠρώμην πάντεσσι θεοῖς οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
Οἱ δ' ἄρα μοι γλυκερὸν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.
Εὐρύλοχος δ' ἑτάροισι κακὴν ἐξῆρχε βουλήν.
Κέκλυτέ μευ μύθων κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι.
Πάντες μὲν συναγερὲ θνήσκειν θεοδείκελοι ἀνδρῶν,
Λιμῷ δ' οἰκῆσαι θανέειν κῆ πότμον ἐπισπεῖν.
Ἀλλ' ἄγετ', Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστους
Ῥέξωμεν ἀθανάτοισι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Εἰ δὲ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κεν Ἠελίῳ ὑπερίονι πίονα νηὸν
Τεύξωμεν, ἐν δέ κε θέσθαι ἀπείρονα πολλὰ κῆ ἐσθλά
βοῶν Εἰ δ' ἧ χωλεύσωμέν π ✱ βοῶν ἀρδμηκριμέων,
ἔπειτα Νῆ ἐθέλῃ ὀλέσσαι, ἐπὶ δ' ἄλλοι πάντες ἕποιντο
ἀρ&. Βέλομ' ἄπαυστ' ἐσσὶς κῦμα χανὼν λάπτ' ὑμῶν ὀλέσσαι,
Ἢ δηλὼ τριτάλαν ἐὼν σὺ νήσῳ ἰρήμῃ.
Ὣς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἤπιον ἄλλοι ἐπῄνεον.
Αὐτίκα δ' Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσσαντες ἀρίστους

Ἐγγὺς

Navem quidem ſubduximus in cava ſpelunca intrò tractam,
Hîc autem erant Nympharum pulchri loci atque ſedilia.
Ibi tum ego concione coacta ſermonem dixi,
O amici, in navi quidem celeri cibúſque potúſque
Eſt: à bubus autem his abſtineamus, ne quid patiamur.
Gravis enim Dei hæ boves & eximia pecora
Solis, qui omnia inſpicit, & omnia audit.
Sic dicebam, illis autem perſuadebatur animus generoſus,
Menſe autē integrū perpetuus flabat Notus, neque quis alius
Spirabat deinde ventorum, niſi Eurúſque Notúſque
Illi quamdiu quidem panem habebant, & vinum nigrum,
Tamdiu à bubus abſtinebant, ſtudioſi vitæ,
Sed cùm jam è navi perierunt viatica omnia,
Certè prædam ſequebantur palantes neceſsitate,
Piſces avéſque charas quodcunque in manus véniſſet,
Curvis hamis, affligebat verò ventrem fames.
Certè tum ego per inſulam feceſsi, ut dijs
Supplicarem, ſi quis mihi viam monſtraret ad reditum.
Sed cùm jam per inſulam jens declinaveram à ſocijs,
Manibus lotis, ubi defenſaculum erat à vento,
Supplicabam omnibus dijs, qui cœlum inhabitant.
Hi ſanè mihi dulcem ſomnum cilijs infuderunt.
Eurylochus autem ſocijs mali dux erat conſilij,
Audite meos ſermones mala quamvis paſsi ſocij.
Omnes quidem inviſæ mortes miſeris mortalibus,
Fame autem miſerrimum mori, & fatum aſſequi.
Sed agite Solis ex bobus abreptis optimis,
Sacra faciemus immortalibus qui cœlum latum inhabitant.
Quòd ſi in Ithacam pervenerimus in patriam terram,
Statim Soli ſupra gradienti dives templum
Faciemus, illic ſanè ponemus ornamenta multa & precioſa.
Qui ſi iratus aliquo pacto ob boves erecta cornua habentes
Navem volet perdere, ſuffragabuntur vero alij dij,
Malo ſemel ad fluctus hians vitam perdere,
Quàm diutius tabeſcere verſans in inſula deſerta.
Sic ait Eurylochus, collaudabant autem alij ſocij.
Statim autem Solis ex bobus abegerunt optimas,

Vlyſſes monet, ut gregibus Solis abſtineant.

Violatur præcepſum ſanctæ Eurylochi.

Solis grex ab Vlyſſis ſocijs violatur.

Cominus (non enim longè à nave nigro roſtro
Paſcebantur nigræ pulchræ boves latis frontibus)
Eas verò circumſtabant, & vota fecerunt dijs,
Folia autem decerpſerunt tenerrima quercus alticomæ,
Non enim habebant hordeum album in bene tabulata navi,
Cæterũ poſtquam precati ſunt, mactarunt & excoriarunt,
Femoráque conciderunt, atque adipe cooperuerunt
Duplicantes, deſuper autem cruda poſuerunt,
Neque habebant vinum ad libandum ſuper incenſa ſacra,
Sed aqua libantes aſſabant inteſtina omnia.
Cæterũ poſtquã femora incenſa ſunt, & viſcera comederunt,
In minuta fruſta ſecuerunt, & alia verubus transfixerunt:
Et tunc mihi palpebris excidit ſuavis ſomnus.
Feſtinabam ire ad navem velocem & littus maris
Sed quando certè prope eram profectus,
Et tum mihi nidoris obvenit dulcis flatus.
Lugens autem deos ad immortales clamavi,
Jupiter pater, atque alij beati dij immortales,
Profectò me magnum detrimentum ſopiviſtis ſævo ſomno,
Ipſi verò ſocij magnum facinus perpetrarunt manentes.
Statim autem Soli ſupra meanti nuncius venit
Lampetia lato peplo quòd ei boves interfecerunt ſocij,
Statim autem deos alloquutus eſt iratus corde,
Jupiter pater, atque alij beati dij immortales,
Ulciſcamini jam ſocios Laërtiadæ Ulyſſis,
Qui meas boves occiderunt ſuperbè, quibus ego
Gaudebam quidem cùm ibam in cœlum ſtelliferum,
Atque quando retrò ad terram è cœlo divertebam.
Quod ſi mihi non luent boum condignam talionem,
Deſcendam ad Plutonis domum, & inter mortuos lucebo.
Hunc excipiens alloquutus eſt nubicogus Jupiter,
Sol, certè quidem tu inter immortales lucebis,
Et mortales homines ad fertilem terram.
Horum autem citò navem celerem candenti fulmine
Paululùm perculſam incendero medio in nigro ponto.
Hæc ego audivi à Calypſo pulchricoma,
Hæc autem dicebat à Mercurio internuncio audiviſſe.

Cæterùm

Ἐκ δ' ὕδατος (ἐπὶ γὰρ τῆλε νέος κυανοπρῴρου
Βοσκέσκον δ' ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι)
Τὰς μὲν ἄρ' ἐξείης ἔστη, καὶ ἐπέχευεν θοὸν ὄξος,
Φύλλα δ' ὀρεψάμενοι πέρσεν δρυὸς ὑψικόμοιο·
Οὐ γὰρ ἔσαν κεῖ λευκὸν ἐϋστέλμου ἐπὶ νηός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐὔξαντο, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέτεμον, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
Οὐδ' εἶχον μέλι λείψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱερῆσιν,
Ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων πίνακι πᾶντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' μηρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μιστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.
Καὶ τότε μοι βλιφάρων ἐξέπτυτο νήδυμος ὕπνος.
Βῶ δ' ἴεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ δῆνα θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κιόμην ἄγχι κλισιῶν νέος ἀμφιέλισσα,
Καὶ τότε μοι κνίσης ἀμφ' ἄλυθεν ἡδὺς αὔτμή.
Οἰμώξας δ' ἤτοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γάνυσθαι,
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Ἦμι μάλ' εἰς ἄτλον κεκιμήσατε νηλεὲς ὕπνῳ·
Οἰδ' ἔπεφρε μέγα ἔργον ἐμεπτίσατο μβρότος.
Ὠκὺς δ' Ἠελίῳ ὑπετρέσατο ἄγγελος ἦλθε
Λαμπετίη τανυπέπλος, ὅ οἱ βόας ἴκτην ἐπαΐξας.
Αὐτὰρ δ' ἀβληχήτοισι μετηύδα χαλκοβατὴς κῆρ.
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τίσατε δὴ ἐπάρους Λαερτιάδαο Ὀδυσῆος.
Οἵμην βοῦς ἔκτεινεν ὑπερφίαλον, ἧσιν ἔγωγε
Χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς ἠέριόν τε καὶ ἐρχόμενον,
Ἠδ' ὁπότ' αὖ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν καταδεργμένον.
Εἰ δέ μοι ἐ πίσσυσι βοῶν ἐπιφὴ ἀμφιβάλῃ,
Δύσεσθαι εἰς Ἀΐδαο, καὶ οὐ νεκύεσσι φαείνω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἠέλι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεσφι
Καὶ θνητοῖσιν βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν
Τῶν δέ κ' ἐγὼ τά χα νῆα θοὴν ἀρηρῶτ καταπρηνῆ
Τυτθὰ βαλὼν κεάσσαιμι μέσῳ οἴνοπι πόντῳ.
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠϋκόμοιο·
Ἣ δ' ἔφη Ἑρμείαν ἀγλαὸν ἀγγελίην ἀνακῦσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θαλάσσαν,
Πείσιον ἄνδοθεν ἄνδρα ἐπιτρωδὸν, ὑδέ τι μῆχος
Εὑρέμεθα δυνάμεσθα· βόες δ' ἀκοντίθασαν ἤδη.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα ὡφύαινον.

χρ. ς Εἶρπον μὲν μυκηθμοὶ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς κ ἐμιμύκει,
ἐμέμυ- Ὀσμὴ δὲ πλήν τι κῆ ὀμοῦ· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.
κειν, Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἑταῖροι ἐτέρποντο
χρ. ἐλέ- Δαινύμενοι Ἡελίοιο βοῶν κ ἐλάσιπους ὠμέστας.
γοντες Αὐτὰρ ὅτ' ἄρ' ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς ἦκε κρονίων,
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων,
Ἠμεῖς δ' αὖψ' ἀνάγοντες ἐπὶ νῆα βήμεν ἰοῦσι πόντῳ,
Ἱστὸν στησάμενοι, ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πετάσσαμεν.
Αὐτὰρ ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, ὐδέ τις ἄλλη
Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
Νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς, ἦχλυσε δ' ὑπόντια ὑπ' αὐτῆς.
Ἦλθε δ' ἰθὺς ἐμέλλε πολὺν ἐπὶ χρόνον· αὐτὰρ ἐγὼ ἦλθε
Κεκληγὼς Ζέφυρον μεγάλην ζωὸν λαίλαπι θύων.
Ἰσᾶ δ' ἀστεμφέως ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
Ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσε, πᾶν δέ τε πεῦκε
Εἰς ἄντλον κατέχυθ'. ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ σὺν νηὶ
Πλῆξε κυβερνήτην κεφαλῇ, ζωὸν δ' ὅτε ἄρρεξε
Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς, ὁ δ' ἀρ' ὡρυτῆρος ἐοικὼς
Κάππεσ' ἀπ' ἰκριόφιν, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, κὴ ἔμβαλε νηῒ κεραυνὸν·
Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
Ἐν δ' θείῳ πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
Οἱ δ' κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀπέφαινετο νόστον.
Αὐτὰρ ἐγὼ δι' ἀῆτον, ὄφρ' ἔτι τόξον
Ἄνσα πλυδὼν τρέπε· τὴν δ' ὑπὸ πόντος φέρε κῦμα·
Ἐκ δὲ οἱ ἶσον ἔαξε πρὸς πρύμνην· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
Ἐπίτονα βίξλητο βοὸς μινυθοῦ τετυγμένα.
Τῇ ῥ' ἄμφω ζωνύσθην ὀμοῦ πρύμνην ἠδὲ κ ἰσία.
Ἐξόμβρῳ δ' ἐπὶ τῇσι, φοβούμενοι ὀλοὸν ἀνέμοισιν,
Ἐνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων.
Ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος αὖτε, φέρων ἐμὲ ἄλγεα θυμῷ,

Cæterùm poſtquam ad navem perveni atque mare,
Objurgabam alicundè alium ordine, neque remedium
Invenire potuimus, boves enim occiſi erant jam.
His continuò deinde dij prodigia oſtendebant.
Serpebant quidé pelles. carnes autē ab verubus immugiebant
Aſſatæque & crudæ, boum qualis fiebat vox.
Sex diebus quidem deinde mihi chari ſocij
Convivabantur, Solis bovis mactantes optimos.
Sed quando certè ſeptimum diem Jupiter induxit,
Tum verò ventus quidem ceſſavit turbine ſæviens.
Nos autem ſtatim conſcendentes ferebamur in lato mari,
Malo erecto, atque ad malum albis velis collocatis.
Sed quando certè inſulam deſervimus, neque uſpiam aliqua
Apparebat terrarum, ſed cœlum atque mare:
Tum verò nigram nebulam ſtatuit Saturnius
Navim ſupra cavam, obſcuratus pontus eſt ſub ipſa,
Quæ currebat haud ſanè multū per tēpus: ſtatim enim irruit
Stridens Zephyrus ingenti cum turbine ſæviens.
Mali autem rudentes rupit venti procella
Utróſque: malus autem retrò cecidit, armentáque omnia
In ſentinam deciderunt, ipſe autem extima in nave
Percuſsit gubernatoris caput oſsáque confregit
Omnia uno impetu: ipſe autem urinatori ſimilis
Decidit à tabulatis, deſeruit autem oſſa animus generoſus.
Jupiter autem ſimul intonuit, & injecit fulmen navi,
Ipſa autem contorquebatur tota Jovis percuſſa fulmine,
Sulphure autem implebatur, ceciderunt autem ex navi ſocij.
Illi autem cornicibus ſimiles circa navem nigram
In fluctibus ferebantur, Deus autem abſtulit reditum.
Cæterùm ego per navim incedebam, donec latera
Soluebat vis tempeſtatis carinæ quā inermē ferebat fluctus:
Evulſū autem malū frēgit uſque ad fundū, cæterū ſuper ipſo
Lorum revinctum erat bovis corio factum.
Hoc utrunque colligavit pariter carinam atque etiā malum.
Sedens autem ſuper hæc ferebar perniciosis ventis.
Tum certè Zephyrus quidem ceſſavit turbine ſæviens.
Supervenit autem Notus celeriter ferens dolores animo.

Tempeſtas ob Solis gregem violatum

Donec

Donec rursus ad pernicioſam diverterem Charybdem.
Vlyſſes denuò in Charybdin impellitur. Tota nocte ferebar, ſimul autem ſole oriente,
Veni ad Scyllæ ſcopulum, horrendamque Charybdem:
Hæc quidem abſorpſit maris ſalſam aquam.
Cæterùm ego ad altam caprificum altè levatus
Huic implicitus tenebar, veluti verſpertilio, neq; uſpiã potui
Vel ſtabilire pedem firmiter, neque aſcendere.
Radices enim longè erant, diſtantes autem erant rami,
Longinqui ingentéſque, obumbrabant autem Charybdim,
Indeſinenter autem tenebam, donec evomeret retrorſum
Malum, & carinam denuò: cupienti autem mihi advenit
Tandem: quando autem ad prandium judex è foro ſurgit
Judicans lites multas litigantium virorum,
Tum tandem hæc ligna ex Charybdi apparebant.
Senſim ego deſuper pedes & manus demittebar.
Medio autem cum ſonitu cecidi extra oblonga ligna,
Sedens autem ſuper hæc remigavi manibus meis.
Scyllã autẽ non amplius permiſit pater hominũque deorũque
Aſpicere, non enim effugere potuiſſem ſævam mortem.
Hinc autem novem diebus ferebar, decima autem me nocte
Vlyſſes ad Calypſo deferitur. Inſulam in Ogygiam appulerunt dij, ubi Calypſo
Habitabat pulchricoma veneranda dea celebris,
Quæ me amavítque fovítque: quid tibi hæc dicam?
Jam enim ex parte enarravi in domo
Tibíque & caſtæ uxori: moleſtum autem mihi eſt
Rurſus planè enarrata recenſere.

ARGUMENTUM DECIMITERTII LIBRI ODYSSEAE.

DOrmientem Ulyſſem cum dõnis expoſuerunt Phæaces in terram Ithacenſum. Et navem quidem ipſorum redeuntem lapidem fecit Neptunus: Minerva autem in littore Ulyſsi conſultas de procorum cæde, & res in quadam ſpelunca occultat, & in ſenem transformat Ulyſſem.

ALIUD

Οφρ' ἔτι τλῶ ὀλολὼ ἀναμιτρήσασμι Χαρυβδιν.
Παννύχιος· φρεσὶμω· ἅμαδ' ἠελίῳ ἀνιόντι
Ηλθον ἐπὶ Σκύλλης ζηρὸν πολυ, δεινὸν τε Χάρυβδιν.
Ημὲν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐελσάτεον ὑψόσ' ἀερθείς,
Τῷ σφωϊν ἐχόμην, ὡς ἐυκτιμένοι, κὰδ δὲ με εἶχον
Οὔτε πρόσσω ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβώσαι·
Ρίζαι γὰρ ἔκαμε * ἦσαν, αἰπήεσσι δ' ἔσαν ὄζοι,
Μακροί τε μεγάλοι τε, καταπλέοι ἠ Χαρύβδιν.
Νωλεμέως δ' ἐχόμην, ὄφρ' ἐξεμέσσειεν ὀπίσσω
Ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις, ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν
Οψὲ· ἤματος δ' ἐπὶ δοῦπον ἀπὸ ἀγορὴν ἀνέστη,
Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
Τῇμος δὴ τότε δοῦρα Χαρύβδι ἐξεφαάνθη.
Ηκα δ' ἐγὼ κηρύσσῃ πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
Μέσσα δ' ἐσ δύπησε πιεζέ τε μείλιχα δαίμων
Ἐξόρμη δ' ἐπὶ τοῖσι θέρεσσε χαρεὶς ἐμέησεν·
Σκύλλω δ' οὐκ ἔτ' ἔασε πετεῖν ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Εἰσαθέειν· κάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺ ὄλεθρον.
Ενθεν δ' ἐσπέμενος φρεσὶμαι· δεινὸν δέ με νηυτὶ
Νῆσον ἐς Ωγυγίην * πίλασεν ἠοῖ, ἔνθα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα·
Ημ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε· πὶ τοι τάδε μυθολογεύω·
Ηδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην σὺν οἴκῳ
Σοί τε καὶ ἑταίροισι· τὰ δ' ἤδη πάντα μετέστιν.
Αὖτις ἀεικέλιος εἰρήμεθα μυθολογεύειν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ν. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

Κοιμηθέντι Οδυσσεῖ μὲν τῶν δώρων ἐκπλῆσαι οἱ Φαίακες εἰς τὴν γῆν τῶν Ιθακησίων, καὶ τὴν μὲν ναῦν αὐτῶν ὑποτρίψασαν, λίθον ποιεῖ Ποσειδῶν· Αθηνᾶ δ' ἐπὶ τῷ αἰχμαλώτῳ Οδυσσεῖ συμβουλεύει ἐκδῦναι τῆς μνηστεροφονίας· καὶ τὸ χρέμπτεσθαι ἐν τῇ ἀσπαλιάδι ἀποκρύπτει, καὶ εἰς γέροντα μεταμορφοῖ τὸν Οδυσσέα.

ΑΛΛΗ.

Α Λ Λ Η.

Νῦ, Ἰθάκης ἐπίδη Φαιήκων πομπῇ Ὀδυσσεύς.

Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Ὦ Ὀδυσεῦ, ἐπεὶ ἵκεν ἱμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
Ὑψηρεφὲς, πρό σ' ἔπι πλανηθλοίγητα γ' οἴω
Ἀψ ἀπονοστήσειν, οἱ κῆ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ὑμέων δ' αὖθε ἕκαστος ἐφίεμαι τάδε εἴρειν,
Οσσοι δὴ μεγάροισι μεγούσιον αἴθοπα οἶνον
Αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ·
Εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέστῃ σὺν χαλκῷ
Κεῖται, καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος, ἄλλά τε πάντα
Δῶρ' ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν.
Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠὲ λέβητα
Ἀνδρακάς. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμεθ' ἀνὰ δῆμον
Τισόμενοι· ἀργαλέον γὰρ ἕνα στρωτὸν χατέοντα.
Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιπίθοντο μῦθος.
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔσαν οἶκον δὲ ἵκοντο·
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Νῆ' ἄρ' ἐπισσεύοντο, φέρον δ' εὐλίσσοε χαλκόν.
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκ' ἰσὸν μέσσοε Ἀλκινόοιο,
Αὐτὸς ἰὼν ἄλοχον ὑπὸ ζυγὰ, μήτιν' ἐπείρων
Βλάπτειν ἑλκομένοντων, ὁπότε στείρχοιτ' ἐρετμοῖσι.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο ἴσαν, κῆ δαῖτ' ἐλέγοντο.
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσε ἰσὸν μέσσοε Ἀλκινόοιο
Ζηλήμων κελαινεφὴς Κρονίδης ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.
Μηροὺς δὴ κάιόντες δαινυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο δῖος ἀοιδὸς
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ποιπνὰ σόος ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε πυμφαύοντα,
Δοῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μνήσαντο νέεσθαι.

Ἀσπασίως

ALIUD.

N, Ithacam ingreſſus eſt Phæacum ductu Ulyſſes.

Sic dixit, hi autem igitur omnes taciti facti ſunt ſilentio.
Oblectatione autem tenebantur per domos umbroſas.
Huic autem viciſſim Alcinous reſpondit dixítque.
O Ulyſſes quoniam veniſti meam ad æratam domum
Altam, ideò te non rurſus, vagatum puto
Rurſus rediturum, & ſi valdè multa tulisti.
Veſtrûm autem viro unicuique jubens hæc diço,
Quicunque in atrijs honorarium ardens vinum
Semper bibitis, auditis autem cantorem:
Veſtes quidem hoſpiti pulchra in arca
Jacent, & aurum multivarium, aliáque omnia
Dona quæcunque Phæacum ſenatores huc attulerunt.
Sed agè ei demus tripodem magnum, & lebetem
Viritim, nos autem rurſus congregati in populo
Remunerabimur, difficile enim unum largitionem præbere.
Sic dixit Alcinous: his autem placuit ſermo,
Illi quidem dormiturientes iverunt domum unuſquiſque
Quando autem matutina apparuit roſea aurora,
Ad navem properabant, ferebántque viros honeſtans æs.
Et hæc quidem benè depoſuit ſacra vis Alcinoi.
Ipſe jens per navem ſub tranſtris, ne aliquem ſociorum
Læderet impellentium quando incumberent remis.
Hi autem ad Alcinoum iverunt & convivium curaverunt.
His autem bovem mactavit ſacra poteſtas Alcinoi
Jovi nimboſo Saturnio, qui omnibus imperat.
Crura autem aſſantes, epulabantur glorioſum convivium,
Oblectantes ſeſe, inter ipſos autem canebat divinus cantor
Demodocus populis honoratus: at Ulyſſes
Multùm ad Solem caput vertebat omnia illuſtrantem
Ire properans: jam enim cupiebat reverti.
Sicut autem cùm vir cœnam concupiſcit, cui perdiu
In novali verterunt boves nigri fixum aratrum,

Alcinoos Ulyſſem & Phæaces alloquitur.

Demodocus cantor.

Expe-

Expectatò autem huic occidit lumen ſolis.
Cœnam ut ineat, affliguntur autem genua eunti:
Sic Ulyſsi amicum occidit lumen ſolis.
Statim autem Phæacibus ſtudioſis remorum loquutus eſt,
Alcinoo autem maximè, illum compellans dixit ſermone.
Digreſſus Vlyſſes ab Alcinoo.
Alcinoë rex omnium clariſsime populorum,
Mittite me, ubi libaveritis, illæſum, gaudete autem ipſi.
Jam enim perfecta ſunt, quæ mihi charus volebat animus,
Comitatus & chara dona, quæ mihi dei cœleſtes
Fortunata faciant, integram autem domi uxorem
Redux inveniam cum incolumibus amicis.
Vos autem hic manentes oblectetis uxores,
Puellas & filios, dei autem virtutem dent
Omnem, & ne quid malum publicum ſit.
Sic dixit: illi autem omnes collaudabant, & jubebant
Mitti hoſpitem, quòd ritè & ut par erat locutus eſſet,
Et tunc præconem alloquuta eſt virtus Alcinoi,
Pontonoë cratere impleto merum diſtribue
Omnibus in domo, ut apprecati Jovem patrem
Hunc hoſpitem mittamus ſuam in patriam terram.
Sic dixit: Pontonous autem mellitum vinum miſcuit.
Diſtribuit autem omnibus ſcienter, hi autem Deis
Libarunt beatis, qui cœlum latum inhabitant,
Illinc ex ſedibus. ſurrexit autem divinus Ulyſſes.
Aretæ autem in manibus poſuit poculum rotundum.
Et ipſam compellando verba velocia dicebat,
Gaude mihi ô regina ſemper, donec ſenectus
Veniat & mors quæque hominibus accidunt.
At ego proficiſcor, tu autem delectare hac in domo,
Filiiſque & populis, & Alcinoo regi.
Sic dicens per viam ivit divinus Ulyſſes,
Huic autem ſimul præconem præmiſit virtus Alcinoi
Præcedere ad navem velocem, & littus maris.
Arete autem illi famulas ſimul miſit mulieres,
Hanc quidem chlamidem habentem puram & tunicam,
Alteram autem arcam pictam ſimul juſsit portare.
Altera autem panémque ferebat & vinum rubrum.

Ἀπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο,
Δόρπου ἐποιχόμενος, βλάβεσιν δέ τε γυῖα ἔλυτο·
Ὡς Ὀδυσῆϊ ἄπασεν ἴδυ φάος ἠελίοιο.
Αἶψα δ' Φαιήκεσσι φίλην ἐπὶ μητέρα, μῦθον
Ἀλκινόου μετέλεξε πιφαυσκόμενος· φάτο δὲ μῦθον.
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Σπεῖσόν τε μετέπειτα· πομπὴν δέ μοι εὐκέα θεῖο,
Ἤδη γὰρ τετέλεσται ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμός,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά μοι θεοὶ οὐρανίωνες
Ὄλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἶκοι ἄνοιτο
Νοστήσας εὐρεῖαν ἐς ἀρτεμέα φίλον υἱόν.
Ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
Κεκλόμενοι καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρίστιλο ὀπάσειαν
Πάντοθεν, καὶ μήτι κακὸν μετιόντι μόλοι.
Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἠδ' ἐκέλευον
Πομπὴν ἀνδρὶ τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μέγα· Ἀλκινόοιο,
Ποντόνοε, κρητῆρα κεράσσαι οἶνον ἄμεργε·
Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὄφρ' εὐξαίμενος Διὶ πατρὶ,
Τὸν ξεῖνον πέμψωμεν ἐὸν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὡς φάτο· Ποντόνοος δ' μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
Μέμνησιν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισπένδειν κατὰ δῆμον.
Ἑστῶτες μακάρεσσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Αὐτὴν ἐξ ἑδρέων. ἀνὰ δ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτῃ δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Χαῖρέ μοι ὦ βασίλεια διαμπερὲς, εἰσόκε γῆρας
Ἐλθὴ καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δ' ἤρεμα τῷδε σὺν οἴκῳ,
Παισί τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.
Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τῷ δ' ἄμα κήρυκα προσέφη μέγα· Ἀλκινόοιο,
Ἡγεῖσθ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ δῖα θαλάσσης.
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμωὰς ἅμ' ἕπεμπε γυναῖκας,
Τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσαν ἰὺν πλυνὸν ἠδὲ χιτῶνα.
Τὴν δ' ἑτέρην, χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ἕπεμπε κομίζειν·
Ἡ δ' ἄλλη σῖτόν τ' ἔφερε καὶ οἶνον ἠυθεόν.

Ζ Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θαλάσσαν,
Αἶψα τά γ' ὑ νηὶ γλαφυρῇ πομπῆϊς ἀγαυοὶ
Διξάμενοι κατέθηντο, πόσιν δ' ἐβάσσιον ἄπασαν.
Καὶδ' ἄρ Οδυσῆϊ ϛόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε

ϛρ. ζ Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν γλαφυρῆς (ἵνα μήκιστον ἀϋτμὴ
ἰυδμ. ϛρ Πρύμνης· ἀν δ' ἄρ αὐτὸς ἐβήσετο, κὴ κατέλεκτο
ἐβήσα- Σιγῇ. Θοὶ δ' ἀνάϊζον ἐπὶ κληῖσι, ἕκαστος
το. ϛρ. Κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.
ἔκαστε Ενθ' οἱ ἀνακλιθέντες ἀνερρίπτεον ἅλα πηδῷ·

Καὶ τῷ νήδυμον ὕπνον ἐπὶ βλεφάρεσιν ἴπτασθε,
Νήκερτος, ἥδιστος, θανάτῳ ἀγχιστα ἐοικώς.
Ἡ δ' ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράορες ἄρσενες ἵπποι,
Πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἰμάσθης,
Ὑψόσ' ἀείρουσι, ῥίμφα δὲ πρήσσουσι κέλευθον·

Ὡς ἄρα τῆς πρύμνη μὲν ἀείρετο κῦμα δ' ὄπισθε
Πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσϐοιο θαλάσσης.
Ἡ ῥ' μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον. οὐδέ κεν ἴρηξ
Κίρκος ὁμαρτήσειεν ἐλαφρότατος πετεηνῶν.
Ὡς ἡ ῥίμφα θέεσε θαλάσσης κύματ' ἐπαίνει,

Ανδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα·
Ος πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὃν κῆρ' ὑμῶν,
Ανδρῶν τε πολέμους ἀλιγηκά τε κύματα πείρων·
Δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε, λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει.
Εὖτ' ἄστρ' ἐπέρχηται φαεσίμβροτος, ὄρτο μάλιστα

Ερχατιὴ ἁλίηλιν φάος ἠδὲ νέεται ἠέλιος·
Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο πουτοπόρος νηῦς.
Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος
Εν δήμῳ Ιθάκης· δύο δ' προβλῆτες ἐν αὐτῷ
Ακταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπληγυῖαι,

Αἵτ' ἀνέμων ζαχρόωσι δυσηνέα μέγα κῦμα
Εκτοθεν· ἔντοσθεν δ' ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
Νῆες ἐϋσταμοι, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος πτελέη φυλλὰς ἐλαίη·
Αγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἠερόεν, ἡδυδδὲ,

Ιερὸν Νυμφάων αἱ Νηϊάδες κεκλήονται.
Εν δ' κρητῆρές τε κὴ ἀμφιφορῆες ἔασιν
Λάϊνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα πολυεργέες μέλισσαι.

Ενθ'

At postquam ad navem pervenerunt & mare,
Statim hæc in navi concava comites læti
Accepta deposuerunt potum & cibum omnem.
Sed Ulysi constraverunt culcitrámque linteúmque
Navis in subsellíis concavæ (ut molliter cubaret)
In puppim autem ingressus & ipse est, & recubuit
Silentio: illi autem sederunt in transtris singuli
Ordine, funem autem soluerunt à pertuso lapide,
Unáque hi incumbentes jactabant mare remo:
Et huic suavis somnus in palpebris incidit
Inexcitabilis, jucundissimus, morti proximè símilis.
Illa autem sicut in campo quadrijuges masculi equi.
Omnes simul incitati à verberibus scuticæ
Altè elevati celeriter emetiuntur viam:
Sic quidem hujus puppis tollebatur, unda autem ponè
Nigra magna ruebat personantis maris.
Et valdè tutè currebat firmiter. neque accipiter
Circus secutus fuisset citissimus volucrum.
Sic illa celeriter currens maris undas incidebat
Virum ferens dijs æquas curas habentem.
Qui antea quidem multos passus est dolores suo in animo
Virorúmque bella, molestásque undas penetrans;
Jam tunc securè dormiebat, oblitus eorũ quæ passus fuerat.
Quando stella extulit se lucidissima, quæ maximè
Venit nuncians lumen auroræ manè genitæ.
Tum jam insulæ appropinquabat mare permeans navis.
Phorcynis autem quidam est portus marini senis
In agro Ithacæ, duo autem projecta in ipso
Latera abrupta in portum vergentia.
Hæc autem ventorum defendunt stridentiũ magnũ fluctum
Extrà, intus autem sine vinculo manent
Naves benè tabulatæ, cùm portus spatium intraverint,
At in vertice portus passis ramis oliva.
Prope autem ipsam antrum amœnum obscurum
Sacrarum Nympharum, quæ Najades vocantur.
Intus autem crateréque & amphoræ erant
Lapideæ, ibi verò præterea susurrant apes.

Ulysses dormiẽs reducitur à Phæacensibus.

Comparatio.

Circus accipitris genus.

Phorcinis portus descriptio.

Intus liciatoria lapidea prælonga, illícque Nymphæ
Lintea texunt cærulea, mirabile visu.
Intus autem aquæ perpetuæ, duæ autem ei januæ sunt,
Hæ quidem ad Boream permeabiles hominibus.
Illæ autem rursus ad Notum sunt sacriores, neque illac
Viri intrant, sed immortalium via est,
Hûc illi contendebant cũ primi viderunt, hæc quidem postea
In terram ejecta quantum est medium totius,
Concitata: talium enim impellebatur manibus remigum.
Hi autem ex navi egressi commodis transtris in terram,
Primùm Ulyssem concava ex nave sustulerunt
Ipso cúmque lino, & culcitra splendida,
Atque in arena deposuerunt captum somno,
Res autem extulerunt quas Phæaces illustres
Dederunt domum eunti propter magnanimam Minervam:
Et has quidem igitur apud radicẽ olivæ cumulata posuerunt
Extra viam, ne aliquis viatorum hominum,
Antequam Ulysses expergisceretur offendens violaret.
Ipsi autem rursus domum retrò iverunt, neque Neptunus
Oblitus est minarum, quas divino Ulyssi
Prius promiserat, Jovis autem rogavit sententiam,
Jupiter pater, non amplius in immortalibus Deis
Honoratus ero, cum me homines non honorant
Phæaces, qui tamen meo orti sunt genere,
Etenim nunc Ulyssem dicebam mala multa passum
Domum iturum, reditum autem illi nunquam eripui
Omnino, quoniam tu primùm promisisti, & annuisti,
Hi autem dormientem in navi veloci in pontum ducentes
Deposuerunt in Ithaca, dederunt autem ei ingentia dona
Æsque aurúmque multum, vestémque textam,
Multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,
Si incolumis venisset nactus de præda portionem.
Huic autem respondens affatus est imbrifer Jupiter
O Dij, Neptune latè potens quale dixisti?
Non te despiciunt Dij, difficile autem esset
Antiquissimum & fortissimum ignominijs prosequi.
Virorum autem si quis te vi & robore cedens

Ulysses advehitur Ithacam dormiens.

Neptunus indignatur Ulyssem restituendum esse patriæ.

Non

Εν δ' ἰσοὶ λίθοι ἠερμύκεις, ἔνθά τε Νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσι ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Εν δ' ὕδατ' * ἀενάοντα· δύω δέ τε οἱ θύραι εἰσὶν·
Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο κίουσ' ἀνθρώποισιν, χ. αἰνάοντε
Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσὶ θεώτεραι, οὐδέ τι κείνη
Ανδρες ἰσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστιν.
Ενθ' οἵγ' εἰσέλασσαν ἀρίζηλοι, ἠμὲν ἔπειτα
Ηκείρῳ ἐπέκλινεν ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης,
Σακχαμάρη· * ζίων γὰρ ἐπείγετο χάρτ' ἀρίζων. χ. τοῖον
Οἱ δ' ὁπότε βάντες ἐὺ ζύγα ἤπειρόνδε,
Πρῶτον Οδυσσῆα γλαφυρῆς ὁπότε ἄρεσαν
Αὐτῷ ζωὸν τε λίνῳ ἠδ' ῥήγεϊ σιγαλόεντι,
Καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθοις ἧστο δεδμημένος ὕπνῳ.
Εκ δ' κτήματ' ἄειραν ἃ οἱ Φαίηκες ὤπασαν
Ωπασαν οἴκαδ' ἰόντι, Διὶ μειλίξαντες Αθηνῇ.
Καὶ τὰ μὲν οὗδ' ὅγε θῆκε πυθμὴν ἰλαίνης ἀθρόα ἠδὲ καὶ ἐκτὸς
Εκτὸς ὁδοῦ, μή που τις ἐδητύων ἀνθρώπων,
Πρίν γ' Οδυσῆ ἔγειρε, ἑπιλλὼν δηλήσαιτο.
Αὐτὸς δ' αὖτ' οἴκοιδε πάλιν κίεν. ἡδ' Ενοσίχθων
Λίθετ' ἀκαλάων τὰς ἀνηθέϊ Οδυσῆϊ
Πρῶτον ἐπηπείλησε. Διὸς δ' ἰξείρετο βυλὰς,
Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τιμήεις ἔσομαι, ὅτε μὲ βροτοὶ ὧδε πέσσι
Φαίηκες, οἵ περ τοι ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης.
Καὶ γὰρ νῦν Οδυσῆα φάμεν κακὰ πολλὰ παθόντα
Οἴκαδε ἐλεύσεσθ' νόστον δέ οἱ ἄπρ' * ἀκτερέων χ. ἀπη
Πάσχω, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας. ὕπερ
Οἱ δ' οὔδατ' ἐν νηῒ θοῇ ἐπὶ πάντων ἄγοντες
Κάτθησαν εἰν Ιθάκῃ, ἴδοσαν δὲ οἱ ἄσσα περ δῶρα,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις, ἰδῆτέ θ' ὑφαντὰ,
Πόλλ', ὅσ' ἂν ἤδη ποτὲ Τροίης ἐξήγαγ' Οδυσ.
Εἴκοσι ἀπήμων ἦλθε λαχὼν λέβη λαίδας ἄασσον.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ω πόποι Ενοσίχαι' εὐρυσθενὲς οἷον ἔειπες;
Οὔτ' σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Πρεσβύτατον καὶ ἄριστοι ἀτιμήσαι ἰάλλειν.
Ανδρὸς δ' εἴ τίς τε βίῃ καὶ κάρτει ἔπιθεν

Οὔτι πίει, ζωὸς δ' ἔσῃ κ) ἐξοπίσω τί σοι αὖθι.
Ἐρξον ὅπως ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Αἶψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι κιλαινεφὲς, ὡς ἀγορεύεις.
Ἀλλὰ σὺν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω.
Νωῒν αὖ Φαίηκων ἐθέλω θοὸν ἐκπαγλότατα νῆα
Ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαι ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαΐσαι, ἵν' ἤδη χάωσι, δὲ πομπῆς ἀπόσχωσι δὲ πομπῆς
Ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ὦ πέποι, ὥς μοι θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
Ὁππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην θεσπεσίωνται
Λαοὶ ἀπὸ πόλιος, θοὴν λίθον ἐγγύθι γαίης
Νηῒ δοὴ ἴκελον (ἵνα θωμάσσωσιν ἅπαντες
Ἀνθρωποι) μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς Σχερίην ὅθι Φαίηκες γαιάασιν,
Ἔνθ' ἵμεν' ἡ δ' ἄρα νῆα θοὴν ἐπὶ πόντον ἐλάσσας
Ῥίμφα διανκομέουσα· τὴν δ' ἐκ βένθεος ἦλθ' ἐνοσίχθων,
Ὃς μιν λᾶαν ἔπηξε, κ) ἐρρίζωσεν ἰνεσῇς,
Χειρὶ κατα πρηνὲς ἐλάσας· ὁ δ' νόσφι βεβήκει.
Οἱ δ' θεσπέσιοι ἀνέρες ἔπια πίεσθέντ' ἀγόρευον
Φαίηκες δολίκηρες μοι ναυσίκλυτοι ἄνδρες·
Ὧδέ δ' τις εἴπεσκεν ἰδὼν εἰς πλησίον ἄλλον,
Ὤμοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ
Οἴκαδ' ἐλαυνομένην; κ) δὴ θεσπέσιος τὸ φάνητο πᾶσιν.
Ὡς ἄρα τις εἴπεσκε· τὸ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο κ) μετέφησι,
Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μοι πάλαι πάσσεται θέσφατ' ἐνὶ δήμῳ
Πατρὸς ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων ἀγανάσσεσθαι
Ἡμῖν οὕνεκα πομπὸς ἀπήμονες εἰς μὲν ἅπαντες.
Φῆ ποτε Φαιήκων ἀνδρῶν θεσπεσίην νῆα
Ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαι ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρων, τάδε δὴ νῦ πάντα τελεῖται.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες.
Πομπῆς μὲν παύσασθαι βροτῶν, ὅστις κέν τις ἵκηται

Non colit, tibi autem est & posthac ultio semper.
Fac ut vis, & tibi jucundum est animo.
Huic autem respondit postea Neptunus quassator terræ,
Statim & ego faciam ater nubibus, sicut dicis.
Sed tuum semper animum observo & vereor.
Nunc autem Phæacum volo perpulchram navem
Ex comitatu redeuntem in nigro ponto
Perdere, ut jam abstineant desistántque à comitatu
Hominum, magnum autem ipsis montem urbi imponere.
Huic autem respondens affatus est imbrifer Jupiter,
O amice, sic quidem meo animo videtur esse optimè,
Cùm jam omnis incitatam intuetur
Multitudo ab urbe, facere lapidem propè terram
Navi veloci simílem, ut admirentur omnes
Homines, magnum autem ipsis montem urbi imponere.
At postquam hoc audivit Neptunus quassator terræ,
Ingressus est iter in Scheriam, ubi Phæaces orti sunt,
Illic ut esset, & valdè propè venit navigatrix navis
Celeriter impulsa, hanc autem prope venit Neptunus
Qui ipsam lapidem fecit, & radicavit infernè,
Manu prona impulsam: hic autem recessit.
Hi autem inter se verba velocia loquebantur
Phæaces longorum remorum navibus inclyti viri.
Sic autem quis dixit intuens in propinquum alium,
Heu quísnam navem velocem ligavit in ponto
Domum incitatam? & jam extabat tota. (sunt.
Sic igitur quis dixit, hæc autè nō intelligebát quomodo facta
His Alcinous concionatus est, & affatus,
O amici, certè valdè me antiqua vaticinia assequuntur
Patris mei, qui dixit, Neptunum iratum fore
Nobis, quoniam comites innocui sumus omnium.
Dixit aliquando Phæacum virorum perpulchram navem
Ex comitatu redeuntem in nigro ponto
Perditurum, magnum autem nobis montem urbi imponere.
Sic dixit senex: hæc autem jam nunc omnia finiuntur.
Sed agè sicut ego dicam, parete omnes.
Comitatum quidem relinquite hominum, cum aliquis veniat

Phæacū navis in saxum convertitur.

Noſtram ad civitatem: Neptuno autem tauros
Duodecim electos ſacrificemus, ſi miſereatur,
Neque nobis ingentem montem urbi impoſuerit.
Sic dixit: hi autem metuerunt, paraverunt autem tauros,
Sic hi quidem ſupplicabant Neptuno regi
Populi Phæacum duces & curatores,
Stantes circum altare. Excitatus eſt autem divinus Ulyſſes.
Recubans in terra patria, neque ipſam cognovit
Jam diu remotus, circùm enim Dea nubem fudit
Pallas Minerva filia Jovis, ut illum ipſum
Ignotum faceret, ſinguláque profaretur.
Ut non ipſum antè uxor cognoſceret, civéſque amicíque
Quàm omnem procis intemperiem rependeret.
Propterea variata videbantur omnia regi,
Viæque perpetuæ, portúſque contecti,
Petræque altæ, & arbores vireſcentes.
Stetit autem igitur ſurgens, & inſpexit patriam terram,
Flevítque poſtea, & ſua percuſit femora,
Manibus dejectis: lugens autem locutus eſt,
O ego quorum rurſus hominum in terram venio?
Nunquid injurioſique & crudeles, neque juſti?
An hoſpitales, & ipſis mens eſt ſancta?
Quò jam res multas porto has, quò autem & ipſe
Erro? utinam manſiſſent apud Phæaces
Illic, ego autem ad alium magnanimorum regum
Perveniſſẽ, qui me dilexiſſet & comites dediſſet ad reverten-
Nunc autem nuſquam ponere ſcio, neque itidem illic (dum.
Relinquam, ne quando mihi præda alijs fiat.
O Dij, non enim omnia intelligentes, neque juſti
Erant Phæacum duces & curatores,
Qui me in aliam terram abduxerunt, námque me dicebant
Ductum ire in Ithacam conſpicuam neque perfecerunt.
Jupiter ipſos ulciſcatur deprecabilis, qui & alios
Homines inſpicit, & plectit, quicunque peccant.
Sed agè jam res numerem, & videam,
Ecquid mihi ſurreptum diſceſſerint concava in navi ferentes.
Sic dicens tripodas perpulchros & lebetes

Ulyſſes non cognoſcit ſe in patriã venisse nec a ſuis cognoſcitur.

Nume-

Ηειπεῖν· ὦ γύναι ἄνσυ, Ποσειδάωνι ἑ ταῦ ἔφυσε
Δαίδαλος· κεκλομβότες ἱερεύσωμεν, αὐτὰρ ἑλείσθω,
Μηδ' ἡμῖν ἀδίμητος ὄφις πολὺ ἀμφικαλύψῃ.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐδδείσαν, ἐτοιμάσσαντο δ' ἑκάτομβε.
Ὡς οἱ μὲν ῥ' εὔχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
Δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες;
Ἑστήκεσαν ἀμφὶ βωμόν. Ὁδ' ἔρρετο δῖος Ὀδυσ.
Εὖδλον ἐὸ χαίτη πιτυώῃ. ἐδδὺ μιν ἔγνω
Ἤδη δὴ πάπτων. ἀμφὶ γὸ ἦεν ἤερα χεῖνεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κεύρη Διός· ὄφρα μιν αὐτὸν
Ἀγνῶσαν τεύξειεν, ἔκαστά τε μυθήσαιτο.
Μή μιν πρὶν ἄλοχόν γοιόν, ἀφοί τε φίλοι τε,
Πρὶν πᾶσιν μνηστῆρσιν ὑπερβασίην ἀνύσασθαι.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀλλοίδα Φαιήκεσσι πάντα ἄνακτι,
Ἀτρεκέως τε διίκτιλος, λιμδύς τε πάντεσσι,
Πάντας τ' ἠλίδατος, κὴ δένδρεα τηλεθόωντα.
Σπῆ δ' ἄρ' ἀνοίξας, καὶ ῥ' εἰσιδὲ πατρίδα γαῖαν·
Ὠμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, κὴ ὠπτιλήγατο μηρῶ
Χερσὶ κατεπτιλίσας· ὀλοφυδόμδῳ δ' ἔπος ἤδδα.
Ὤ μοι ἐγὼ, τίων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
Ἦ οἵγ' ὑδριστήί τε κὴ ἄγριοι, ἐδ' δίκαιοι;
Ἢ φιλόξεινοι, καὶ σφιν νόος ἐσὶ θεουδής;
Πῆ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῆ ἴ κὴ αὐτὸς
Πλάζομαι; αὖθ' ὄφελον μίνυα Φαιήκεσσιν
Αὐτῆ· ἴφι κὲ ἄλλον ὑπερμενέα βασιλῆα
Ἐξικόμδην, ὅς κέν μ' ἐφίλα κὴ ἔπιμπε νίσδαι.
Νῦν δ' ἔτ' ἄρ πηδόσδ ἐπίσταμαι. ἐδὲ μὴν αὐτῆ
Καλύψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γένηται·
Ὠπόποι, ἦ ἄρα πάντα νοήμονες ἐδὲ δίκαιοι
Ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον. ἤτί μ' ἔφασκε
Ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον· ἐδ' ἐτέλεσσαν
Ζηνὸς σφέας πίσυρα ἰκετήσιος, ὅς τε κὴ ἄλλους
Ἀνθρώπους ἐφορᾷ, κὴ τίνυται ὅστις ἁμαρτῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω κὴ ἴδωμαι,
Μήτι μοι οἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
Ὡς εἰπὼν, τρίποδας εὐεκμαλίδας ἠδὲ λέβητας

Ηελέμεν, καὶ χρυσὸν, ὑφαντά τε εἵματα καλά.
Τῶν μὲν ἄρ' ἔτι πόθος· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
Ερπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πολλ' ὀλοφυρόμενος. χεῦτο δέ οἱ ἅλιος Αθήνη,

Ανδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ ἐπιβώτορι μήλων,
Παντοπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν·
Δίπλυχα μὲν ἄμφ' ὤμοισιν ἔχευε· εὐρεῖα λαπάδνα
ποσὶ χερ- Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαρὰ πέδιλ' ἔχε, * χερσὶ δ' ἄκοντε,
σὶ χερ- Τὼ δ' Οδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ * ἐκιχήσατο μύθων
σὺν- Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
αυτίον. Ω φίλ', ἐπεί σε πρῶτα κιχάνω τῇδε σὺν χώρῃ,
Χαῖρέ τε, καὶ μή μοι τι κακὸν νόῳ αἰνοβολήσαις·
Ἀλλὰ σάω μὲν ζῶά τε, σάω δ' ἐμέ, ζοὶ γὰρ ἔπειτα
Εὔχομαι ὥς τε θεῷ, καὶ σεῦ φίλα γουνάσθ' ἱκάνω.
Καί μοι ζῶστ' ἀγόρευσον ὑπότμον, ὄφρ' εὖ εἰ δῶ
χερ. ἱκα Τίς γῆ, τὶς δῆμος, πόθεν ἀνέρες * ἐγρόμενοσιν;
γόμενοσιν Ηπου τις νήσων εὐδείελος, ἦέ τις ἀκτὴ
Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐλεβώλακος ἠπειρόιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Νήπιος εἶς ὦ ξεῖνε, ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
Εἰ δὴ τιὸν δέ τε γαῖαν ἀνέρες, ἠδὲ τι λίην
Οὕτω νώνυμός ἐστιν ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί,
Η μὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Η δ' ὅσσοι μετόπισθε πεπὶ ζόφον ἠερόεντα.
Ητοι μὲν τρηχεῖα καὶ ἠχ ἱππήλατός ἐστιν,
Οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀτὰρ ἠδ' εὐρεῖα πέτυκται.
χερ. Εὖ Εν μὲν γὰρ οἱ σῖτος ἀθέσφατος, * ὠ δέ τε οἶνος
μὲν χερ. Γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, ταθαλιάς τε ἔρση.
εὖ δὲ Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βώσιμος· ἔστι μὲν ὗλη
Παντοίη, εὖ δ' ἀρδμοὶ ἐπήτριμοι παρέασιν.
Τῷ τοι ξεῖν' Ιθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὀνομ' ἵκοι,
Τὴν δή φασιν ἁπάσῃ Αχαιΐδι ἔμμεναι αἶαν.
Ως φάτο· γήθησεν δ πολύτλας δῖος Οδυσ.
Χαίρων ἣ γαίῃ πατρώῃ, ὡς οἱ ἔειπε
Παλλὰς Αθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Οὐδ' ὄγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε μαίζετο μύθοις,

Αἰεὶ

Numerabat, & aurum textáſque veſtes pulchras:
Horũ quidẽ nihil deſiderabat, hic autẽ lugebat patriã terram
Perreptans ad littus perſonantis maris,
Multùm de plorando, propè autem eum venit Minerva
Viro corpore ſimilis juveni paſtori ovium,
Permolli, qualéſque regum filij ſunt,
Duplicem circa humerum habens pulchram veſtem:
Pedibus autẽ ſub teneris calceos habebat, manu autẽ jaculũ.
Hanc autẽ Ulyſſes lætatus eſt conſpicatus, & obvius venit,
Et ipſam compellans verba velocia locutus eſt,
O amice, poſtquam te primùm invenio hoc in loco,
Salve, & non mihi malo animo occurreris.
Sed ſerva tum hæc, ſerva etiam me: tibi enim ego
Supplico tanquam Deo, & ad tua chara genua accedo,
Et mihi hoc dic verum, ut certè ſciam
Quæ terra? quis populus? qui viri ſunt?
Num qua inſularum amœna? an aliquod littus
Jacet ad mare vergens fertilis terræ?
Hunc autem contrà affata eſt dea cæſia oculis Minerva,
Stultus es ô hoſpes, an longè veniſti,
Quoniam hanc terram interrogas? neque enim valdè
Sic ignobilis eſt, norunt autem valdè multi,
Et quidem quicunque habitant ad auroram ſolémque,
Et quicunque pone ad noctem obſcuram.
Certè quidem aſpera, & non equitabilis eſt,
Neque valdè ſterilis, at neque lata eſt,
Ibi quidem enim triticum multum, ibi autem & vinum
Adeſt, ſemper autem pluvia habet illam vireſcénſque ros:
Paſcendis capris commoda & bubus: eſt quidem ſylva
Omnigena, benè autem irrigationes perpetuæ adſunt.
Itaque hoſpes, Ithacæ & in Trojam nomen pervenerit,
Quàm longè dicunt Achaide eſſe à terra.
Sid dixit: lætatus eſt autem patiens divinus Ulyſſes,
Gaudens ſua terra patria, ſicut ei dixit
Pallas Minerva filia Jovis ægiochi.
Et ipſam appellans velocia verba dixit,
Neque hic vera dixit, iterum autem cœpit ſermonem.

Minerva Ulyſſi apparet.

De Ithacenſia terrae natura.

Semper

Dissimulans se esse Vlyssem, fingit causam adventus.

Semper in præcordijs mentem peraſtutam movens,
Audiebam de Ithaca & in Creta lata
Longè ſupra pontum, nunc autem veni, & ipſe
Rebus cum his, ibi verò relictis etiam filijs totidem,
Fugio, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei
Orſilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
Viros artifices vincebat velocibus pedibus,
Quoniam me privare præda volebat omni
Trojana, cujus gratia ego paſſus ſum dolores animo.
Virorúmque bella, triſtéſque undas penetrans:
Quoniam non ſuo patri gratificatus ſerviebam
Agro in Trojanorum, ſed alijs imperabam ſocijs.
Hunc quidem ego diſcedentem percuſsi ærea lancea
Rure, propè viam inſidiatus cum ſocio,
Nox autē valdè obſcura occupaverat cœlū, neque aliquis nos
Hominū animadvertit: fefelli autem cū illū anima ſpoliabā.
At poſtquam Func interfeci acuto ære,
Statim ego in navem jens Phœnicas illuſtres
Oravi, & ipſis quæ ſatis eſſet prædam dedi:
Hos me juſsi Pylum deferre & collocare,
Vel in Elida divinam, ubi dominantur Epeij,
Sed certè ipſos illinc repulit vis venti
Multum nolentes, neque volebant fallere.
Illinc autem errantes venimus huc nocte:
Ægrè autem in portum appulimus, neque aliqua nobis
Cœnæ mentio erat, valdè licet indigentibus ſumere,
Sed ſic egreſsi jacebamus in nave omnes.
Hîc me quidem dulcis ſomnus invaſit defeſſum:
Hi autem fortunas meas concava ex navi ſublatas,
Depoſuerunt, ubi ipſe in arenis jacebam,
Hi autem in Sidoniam pulchram ora ſoluta
Iverunt, at ego relictus ſum triſtis animo.
Sic dixit: riſit autem dea glaucis oculis Minerva,
Manúque ipſum demulſit, corpus autē aſsimilata eſt mulieri
Pulchræque magnæque, & illuſtria opera ſcienti,
Et ipſum appellans verba velocia alloquuta eſt,
Doloſus eſſet, & fallax, qui te ſuperaret

In

Αἰεὶ σὺ φήσεισι νέον πολυκερδέα νωμᾶν,
Παυδικτιμέλιν Ἰθάκης γαῖαν σὺ Κρήτην εὐρεῖαν
Τηλοῦ ἱκάνειν πόντου. νεῦσε δ' εἰλήλουθε καὶ αὐτὸς
Χρήμασι ζωὸς τοῖσδιεσι· λιπὼν δ' ἔπι πυροὶ θυατῦπε
Φεύγων, ἐπεὶ φίλον ὗιον κατέκτανον Ἰδομενῆος
Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὃς σὺ Κρήτῃ εὐρείῃ
Λήϊφιν ἀλφηστὰς νίκα πεζέεσσι πόδεσσιν.
Οὐδέ μιν ἐβρίσσαι τ' ἀνδρὸς ἤθελε πείσης
Τρωϊάδας, τ' εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλιγκίαί τε κύμασι πείρων·
Οὔνεκ' ἄρ ἔχ ὧ πατρὶ χαριζόμενος ἱπποσύνην
Δέμας εἰς Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχεν ἐπείρων·
Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρὶ
Ἀχαϊῶν, ἐγχοῦς ὀδὸν λοχησάμενος ζωὸς ἐταίρου.
Νὺξ ἦ μάλα δνοφερὴ κατέχ' ἔρκεον, ἐ δέ τις ἡμέας
Ἀνδρῶπων εὐνῆσε· λάθον δὲ ἑὸν μὸν ὀπύσας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε κατέκτανον ἐξεῖ χαλκῷ,
Αὐτὶς ἰὼν ἐπὶ νῆα κιὼν Φοίνικας ἀγαυοὺς
Εἰσάμιλον, καί σφιν μνησάμενος λαίδην δῶκα·
Τὰς μ' ἐκέλευσαν Πύλονδε κατασῶσαι καὶ Ἰφίσσαι,
Ἣ εἰς Ἠλεῖδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Ἀλλ' ἤτοι σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ἷς ἀνέμοιο,
Πόλλ' ἀεκαζομένους. νεὸς ἤθελον ἐξαπατῆσαι.
Κεῖθεν ἦ πλαγχθέντες ἱκάνομεν δεῦρο νύκτὸς·
Σπουδῇ δ' ἐς λιμένα τρηχείας νέμομ, ἐδέ τις ἡμῖν
Δόρπου μνῆστις ἦεν, μάλα περ κατιοῦσιν ἐέλδωρ·
Ἀλλ' αὖτως ἀκαδάντες ἐκείμεθα νηὸς ἄπαντες.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
Οἱ δ' χρήματ' ἐμὸν γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐέλντες,
Κάθεσαν ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
Οἱδ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀνάβαντες
Ὤχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
Ὡς φάτο· μειδήσασ δ' ἦρα γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Χειρί τε μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤικτο γυναικὶ
Καλῇ τε μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπια πτερόεντα προσηύδα,
Κερδαλέος κ' αἶψ καὶ ἐπίλοιπος ὅς τε παρέλθοι

Ἐν πάν-

Εν πάντεσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε.
Σχέτλιε ποικιλομῆτα, δόλων ἄρ᾽ οὐκ ἀπὸ ἔμπεδος
χρ. κλο Οὐδ᾽ σὺ σῇ αὖθι ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατέων,
πίμεν. Μύθων τε + κλοπίων, οἵ τοι πιδδήν φίλοι εἰσίν.
χρ. ς Ἀλλ᾽ ἄγε μηκέτι ταῦτα λιγώμεθα, εἰδότες ἄμφω
καὶ πολλ Κέρδε᾽, ἐπεὶ σὺ μὲν ἔοσι βροτῶν ὄχ᾽ ἄριστος ἠπάντων
νίων. Βουλῇ καὶ μύθοισιν· ἐγὼ δ᾽ ἐν πᾶσι θεοῖσι
Μῆτίν τε κλείομαι καὶ κέρδεσιν· ἠδὲ σύ γ᾽ ἔγνως
Παλλὰς᾽ Ἀθηναίη, κούρη Διός, ἥτε τοι αἰεὶ
Εν πάντεσι πόνοισι παρίσταμαι ἠδὲ φυλάσσων.
Καὶ δή σε Φαίηκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα·
Νῦν δ᾽ αὖ δεῦρ᾽ ἐκόμισσα ἵνα τοι ζαώ μῆτιν ὑφήνω,
Χρήματά τε κρύψω ὅσ᾽ τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
Ὧπασαν οἴκαδ᾽ ἰόντι ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε·
Εἰπω δ᾽ ὅσσά τοι αἶσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι
Κήδε᾽ ἀναπλῆσαι. σὺ δ᾽ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκῃ.
Μηδὲ τῳ σκαφίδι μήτ᾽ ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν
Πάντων οὕνεκα πρῶτ᾽ ἦλθες ἀλάλημένος· ἀλλὰ σιωπῇ
Πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, βίας τ᾽ ἀνδρῶν ἀνέχεσθαι.
Τὸν δ᾽ αὖ παμπειδόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Ἀργαλέον σε θεὰ γνῶναι βροτὸν ἀντιάσαντα,
Καὶ μάλ᾽ ἐπιφραδέα· σὶ γὰρ αὐτίκα πάντ᾽ ἐίσκεις.
Τῶτο δ᾽ ἐγὼ εὖ οἶδ᾽, ὅτι μοι πάρος ἦπιη ἦσθα
Εἴως σοὶ Τροίη πολεμίζομεν ὑψιπύλοιο Ἀχαιῶν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Περάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπεινὴν,
Βῆμεν δ᾽ ἐν νήεσσι, θεὸς δ᾽ σκίδασσεν Ἀχαιούς,
Οὐκέτ᾽ ἔπειτ᾽ ἴδον κούρην Διός, οὐδ᾽ ἐνόησα
Νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅππως τί μοι ἄλγος ἀλάλητο·
Ἀλλ᾽ αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων διδαϊγμένος ἦτορ
Ηλώμελλον, εἴως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
Πρίν γ᾽ ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Θάρσησάς τ᾽ ἐπέεσσι, καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτήν.
Νῦν δέ σε φωτὸς πατρὸς γεγωνέζομαι (οὐ γὰρ οἶω
Ηκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλά τιν᾽ ἄλλην
Γαῖαν ἀναιρήσομαι, σὲ δ᾽ ἧρτόμεσπεν εἴνα
Ταῦτ᾽ ἀγορευήμεναι, ἵν᾽ ἐμοὶς φρένας ἠπεροπεύσῃς)
Εἰπέ μοι εἰ ἐτεὸν γε φίλην ἐς πατρίδ᾽ ἱκάνω.

Τὸν δ᾽

In omnibus dolis, & ſi Deus opponeret.
Male, verſute, dolis inſatiabilis non voluiſti,
Neque in tua cùm ſis terra deſiſtere â fallacijs
Verbiſque fallacibus, quæ tibi ab ortu amica ſunt,
Sed agè ne hos dicamus, cùm ſciamus ambo
Dolos, quoniam tu quidem es hominũ quã optimus omnium
Conſilio & verbis, ego autem in omnibus Dijs,
Conſilióque glorior & dolis neque tu cognoſcebas
Pallada Minervam filiam Jovis, quæ tibi ſemper
In omnibus laboribus aſto, & ſervo,
Atque te Phæacibus gratum omnibus reddidi.
Nunc rurſus huc veni, ut tibi conſilium contexerem,
Fortunáſque abſcondam quaſcunque tibi Phæaces illuſtres
Dederunt domum eunti meo conſilióque mentéque:
Dicámque quos tibi fatale eſt ædibus in fabrefactis
Dolores tolerare, tu autem tolera, & neceſsitate:
Neque alicui eloquere neque virorum, neque mulierum
Omnium, cur veniſti errans, ſed tacendo
Patere dolores multos injurias ſuſtinens virorum.
Huic autem reſpondens, locutus eſt prudens Ulyſſes,
Difficile te Dea cognoſcere homini occurrenti,
Et valdè ſcienti, te enim ipſam unicuique aſsimilas.
Hoc autem ego certò ſcio quòd mihi anteà benigna eras,
Quamdiu in Troja pugnabamus filij Achivorum.
At poſtquam Priami civitatem diripuimus altam,
Conſcendimus verò naves, Deus autem diſsipavit Achivos,
Non te poſtea vidi filia Jovis, neque animadverti
Navem meam aſcendentem, ut mihi dolorem amoveres:
Sed ſemper mentibus proprijs habens confectum cor
Erravi quouſque me dei malo ſoluerunt,
Prius quàm cùm Phæacum virorum in ubere populo
Confirmaſti verbis & in civitatem duxiſti ipſa.
Nunc autem te per patrem quæſo (non enim puto
Veniſſe in Ithacam conſpicuam, ſed aliquam aliam
Terram obverſor, te autem illudentem puto
Hæc dicere, ut meas mentes deciperes)
Dic mihi utrum verè dilectam in patriam venerim.

Minerva Ulyſſem in crepas diſsimulationis.

Ulyſſes Minervam alloquitur.

Huic

Huic respondit postea dea cæsia oculis Minerva.
Semper tibi talis in præcordijs cogitatio.
Propterea & te non possum permittere infelicem esse,
Quoniam facundus es, & ingeniosus & prudens,
Cupidè enim alius vir vagatus si redijsset,
Cuperet in ædibus videre filiósque uxorémque
Tibi autem non gratum est scire neque quærere,
Antequam tuæ uxoris periculum feceris, quæ tibi sic
Sedet in ædibus, luctuosæ autem ei semper
Pereunt noctes & dies lacrymanti,
At ego hoc quidem nunquam non credidi, sed in animo
Sciebam, quod redibis perditis omnibus socijs:
Sed non volui Neptuno obsistere
Patruo, qui iram induxit in animum
Iratus, quòd ei filium dilectum excæcasti.
Sed agè tibi ostendam Ithacæ pavimentum ut credas.
Phorcynis quidem hic est portus marini senis,
Hæc autem in vertice portus patula oliva.
Prope autem ipsam antrum altum obscurum
Sacrarum Nympharum. quæ Najades vocantur:
Hæc autem spelunca lata contexta, ubi tu multas
Sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas:
Hic autem magnus est mons indutus sylva.
Pallas Minerva filia *Jovis ægiochi*,
Hi autem sedentes sacræ apud radicem olivæ,
Deliberabant procis insolentibus mortem.
Tum autem verba incœpit cæsia oculis Minerva,
Generose Laërtiade prudens Ulysses,
Considera quomodo procis impudentibus manus inferas,
Qui jam tibi triennium domum regunt,
Ambientes divinam uxorem & dona dantes.
Illa autem tuum semper reditum lugens in animo,
Omnibus quidem spem dat, & pollicetur viro unicuique
Nuncijs præmissis, mens autem ei alia versat.
Huic autem respondens, locutus est prudens Ulysses,
O Dij jàm verò Agamemnonis Atridæ
Perire mala morte in ædibus debui,

Nisi

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰεί τοι τοιοῦτον ἐὸν φήσεσι νόημα
Τῷ σε κῆ ἐ δυώσαμεν ἀφλιπέειν δύσλιον ἦτορ,
Οὐδὲ σ' ἐπητής τ' ἐστὶ κῆ αἰσχίων κῆ ἐπάφρων.
Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀπὴρ ἀλαλήμενός γε ἰλήων
Ἵστ' ἐὸν μισθὸν ἰδέειν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε·
Σοὶ δ' ἔπι φίλον ἐστὶ δαήμεναι· ἐδὲ πυθέσθαι,
Πρίν γέ τι σῆς ἀλόχου πρήσσαι, ἣ τέ τοι οἴτως
Ἧσται ἐὸν μεγάθυμον· ἀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσι νύκτες τε κῆ ἤματα δακρυχέουσαν.
Ἀλλ' ἐγὼ τὸ μὲν οὔποτ' ἀπιστέων, ἀλλ' ἐὸν θυμὸν
Ἤδη ὁ νοήσεις ὀλίσας δὴν πάντας ἑταίρους·
Ἀλλά τοι ἐκ ἐθέλησε Ποσειδάωνι μάχεσθαι
Πατροκασιγνήτῳ, ὅς τοι * χόλον ἴκτετο θυμῷ,
Νωμάρ· ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξεπάωσας,
Ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἕδος, ὄφρα πεποίθῃς.
Φόρκυν μὲν ἔδ' ἐσὶ λιμένι, ἁλίοιο γέροντος,
Ἥδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος πεύφυλος ἐλαίη·
Ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἀπήνυστον ἠερόεν δὲ,
Ἱερὸν Νυμφάων αἳ Νηϊάδες κεκλέονται·
Τὸν δὴ τοι αὖτ' εὐρὺ κατηρεφὲς, ἔνθα σὺ πολλὰς
Ἑκατόμπους Νύμφησι τελήσεσθ' ἐκατόμβους.
Τῷπ ᾖ νήριτόν ἐστιν ὄρος κατασκίοεν ὕλῃ.
Παλλὰς Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
Τὼ ᾖ κε ἔλθοιμόν ἱερῆς ὤφρᾳ πυθέσθαι· ἐλαίης,
Φραζέσθην μητρὸς ὑπερφιάλοισιν ἄλιτρον.
Τοῖσι γὰρ μὴ ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Φραζέμεν ὅππως μητρὸς ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
Οἳ δή τοι τρέφεσθε μέγα θρασυκαρδιόωσιν,
Μνώμῃσι ἀντιθέου ἄλοχον, ἣ ἤδεα δηρὸν ἔτυμον
Ἦ σὺν αἰεὶ νόον ἠδυεπέμεν κατὰ θυμόν,
Πᾶσιν μὲν ῥ' ἔλπεται ὑπισχέμεν ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
Ἀγγελίας ἀγαθὰς· νόος δέ οἱ ἄλλα μεμηλεν.
Τὴν δ' αὖ παμφαίνουσα θεὰ προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Ὄφελον ἥκομεν οἶκον ἐὺ μεγάθυμον ἔμεμνον,

Εἰ μή μοι σὺ ἔνιπτε θεὰ κλυτὸν ἔπος ἔειπες.
Ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὕφηνον ὅπως ἀπὸ στεμφυλα ῥώτης.
Πὰρ δέ μοι αὐτὴ σῆθι, μάλ' πολυμηχανὶς ἐσσὶ,
Οἷον ὅτε Τρώεσσι λύγρ' ἀνα-θήσομεν ἠνίδανα.

Αἶψά μοι ὡς μεμιγμένα θήσεσθαι γλαυκῶπι,
Καί κε τεληεσσίσιν ἐγὼν ἀνδρεσσι μαχοίμην
Σώ σοι, πόντα θεὰ, ὅτι μοι ἐπέφραδον ἐπαρήγειν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Καὶ λίην τοι ἔγωγε παρίσταμαι, ἠδέ μι λήσεις

Οππότε κεν δὴ ζώοντε πειρήσομ' καὶ τὸ εἶσα
Αἵματί τ' ἰλιφάλῳ τε πολαξέμεν ἄσπετον ἠδος
Ἀνδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδυσαν.
Ἀλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον πάντεσσι βροτοῖσι,
Κάρψω μὲν χρόα καλὸν, σὺν γναμπτοῖσι μέλεσσι,

Ὡς εἰκοῦσα θεὰ ζείδωρ' ἠέρι. ἴσατο δ' ἠχθὼν.
Γήρησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολυτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Χείρων δ' γαίης κύσε δ' ζείδωρα ἄρουρα.
Αὐτίκα δ' Νύμφης κρήσατο χέρσιν ἀναχὼν,
Νύμφαν Ναϊάδες κοῦραι Διὸς, ἔπτ' ἔγωγε

Ὄψιθ' ὕμμ' ἐφάμην· τοὶ δ' εὐκηλῆς ἀγανῆτι
Χείρετ' ἀτιμήσαι δῶρα θεῶν ἀθανάτων.
Αἶψα δ' ἐφ' ἔφρων μὲν Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
Αὐτόν τε ζώειν, καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Θάρσει, μή τοι θυμῷ μὲν φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Ἀλλ' ἄγε, χρήματα μὲν μυχῷ ἄντρῳ θησαίσιοι
Θείομεν αὐτίκα πάντα, ἵνα σῷ πάντα τοι σόα μίμνῃ·
Αὐτοὶ δ' φροντίζωμεν ὅπως ἔσται ἄρειστα γένηται.
(Ὡς εἰποῦσα θεὰ δῦνε σπέος ἠερόεν δὲς,

Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος. αὐτὰρ Ὀδυσ-
Λοτον πάντ' ἐφόρει χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν,
Εἵματά τ' εὐποίητα τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν,
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θύρησι)
Ἥατο δ' ὀκ πρόφαλῆς ἐλίσσων τείχεα, ἀμφὶ δ' λαὸς

Ἔστω ὅ κεν γυμνὴν ἰδὼν ἄνθρωπος ἴσκοιτο.
Κυζώσιν δέ τοι ὅστε πάρος τεθηλυῖ' ἐόντι,
Ὡς ἂν ἀφιλίῳ πᾶσι μνηστῆρσι φανείης,

Niſi mihi tū quæque Dea in tempore dixiſſes.
Sed agè conſilium texe, quomodo puniemus ipſos.
Apud me autem ipſa aſta animum peraudacem immittens,
Qualem quando Trojæ ſoluimus magna mœnia,
Si mihi ſic animoſa ſtabis Minerva,
Et cum trecentis ego viris pugnarem
Tecum venerabilis dea, quando me prompta adjuvares.
Huic autem reſpondit poſtea Dea cæſia Minerva. Minerva Ulyſſem docet de procis occidendis.
Et valdè tibi ego adero, neque me falles.
Cùm hæc jam ſtruxerimus, & alicujus ſpero
Sanguinéque cerebróque perfundere magnum pavimentum
Virorum procorum, qui tibi fortunas edunt.
Sed agè te incognitum faciam omnibus hominibus.
Arefaciam quidem cutem pulchrā in flexibilibus membris,
Sic fata Dea diſſipavit nebulam: apparuit autem terra,
Lætatúſque eſt poſtea patiens divinus Ulyſſes
Gaudens ſua terra, oſculatus eſt autem almam tellurem,
Statim autem Nymphis ſupplicavit manibus ſublatis,
Nymphæ Najades, filiæ Jovis, nunquam ego
Videre vos dicebam, nunc vocibus lætis
Salvete: at & dona dabimus, ſicuti anteà,
Si ſinet prompta Jovis filia prædatrix
Ipſúmque vivere, & mihi charum filium augebit.
Hunc autem rurſus affata eſt cæſia oculis Minerva,
Confide, ne te hæc in præcordijs tuis ſolicitent.
Sed fortunas quidem in intimo antro divino
Ponamus ſtatim nunc, ubi hæc tibi ſalva maneant.
Ipſi autem conſultemus, ut quàm optimè fiant,
(Sic loquuta dea intravit ſpeluncam obſcuram
Quærens latibulum per ſpeluncam: at Ulyſſes
Citò omnia portavit aurum & magnum æs,
Veſtéſque fabrefactas quas ei Phæaces dederunt.
Et hæc quidem diſpoſuit, lapidem autem impoſuit foribus)
Flavos autem ex capite delebo crines, circum autem pallium
Induam, quòd averſetur conſpicatus quilibet habentem,
Deformabo autem tibi oculos anteà perpulchros,
Ac turpis omnibus procis apparebis,

Tuæ uxori & filio quem in ædibus reliquisti.
Ipse autem primùm subulcum pete,
Qui tibi suum custos, simul autem tibi benè vult
Filiúmque tuum diligit, & prudentem Penelopem.
Invenies hunc suibus assidentem, hæ autem pascunt
Apud Coracis petram ad fontem Arethusam,
Comedentes glandem gratam, & nigram aquam
Bibentes: quæ suibus nutriunt florentem pinguedinem.
Illic mane, & omnia assidens interroga,
Quousque ego eam in Spartam ornatam mulieribus,
Telemachum vocatura tuum dilectum filium, Ulysses,
Qui in magnam Lacedæmonem ad Menelaum
Ivit perconctaturus tuam famam, sicubi adhuc esses.
Huic autem respondens, loquutus est prudens Ulysses,
Cur non ei dixisti in præcordiis omnia sciens?
An ut ille errans dolores patiatur
Pontum in impacatum, fortunas autem ei edant?
Huic respondit postea Dea glau. oculos habens Minerva.
Non jam tibi ille valdè curæ sit.
Ipsa ipsum misi, ut famam bonam adipiscatur
Illuc jens, at non habet aliquem dolorem, sed quietus
Sedet in Atridæ ædibus, multa autem adsunt.
Certè quidem illi insidiantur juvenes cum nave nigra
Cupientes interficere, antequam in patriam terram veniat.
Sed hæc non puto, potiùs & aliquem terra premet
Virorum procorum, qui tibi fortunas devorant.

Mutatur Ulyssis habitus.

Sic igitur ipsum alloquens virga tetigit Minerva:
Siccavit quidem ei cutem pulchrã in flexibilibus membris,
Flavo autem ex capite delevit crines, circum autem pellem
Omnibus membris antiqui posuit senis.
Deformavit autem ei oculos antea perpulchros.
Circũ autem ipsum vestem aliam malam injecit & internam
Fœdam, sordidam, malo conspurcatam fumo.
Circum autem ipsum magnam pellem velocis induit cervi:
Nudam; dedit autem ei virgam, & deformem faculum,

Minerva ad Telemachum proficiscitur.

Dens è rimosum, inerat autem tortum lorum.
Hi sic consultantes divisi sunt: hæc quidem postea
In Lacedæmonem divinam ivit ad filium Ulyssis.

Σῆτ' ἀλόχῳ, καὶ παιδὶ τὸν ὦκα μεγαίρουσιν ἔλεπες.
Λύτὸς δ' πρόφρασι συβαίτῃ εἰσαφίκεο,
Ος τοι ὑῶν ἐπίεργος· ἅμως δέ τοι ἤπια οἶδε,
Παῖδά τε σοὶ φίλιον καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
Δήεις τὸν γὰρ σύεσσι παρήμενον· αἱ δ' ὄ νέμονται
Πὲρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρηνίῃ Ἀρεθούσῃ,
Ἐσθοντ' βάλανον μύρονκίαν, καὶ μέλαν ὕδωρ
Πίνουσ', τά δ' ὕεσσι τρέφῃ τηθαλέα βλωθρόμ.
Εὖτε μάθοις, καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέοιο,
Ὀφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτηνδε εὐκνήμιδας Ἀχαιούς,
Τηλέμαχον κελέυσα τεὸν φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ.
Ὅς τοι ἐς εὐρυχόρους Δακεδαίμονα πᾶσαν ἱκάνει
Ὠκέα, πυνθάνεσθον μὴ σὸν κλέος, εἴπου ἔτ' εἴης.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσ.
Τίπτε τ' ἄρ' ἐς οἱ ἔειπες, σὺ δ' ὄφρασι πάντ' εἰδῆσαι;
Ἦ ἵνα που καὶ κεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχῃ
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον; βίοτον δὲ οἱ ἄλλοι ἔδουσι;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Μὴ δὴ τοι κείνός γε λίην σόν μέλε θυμῷ ἔτι περ.
Αὐτή μιν πομπῆσι, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηται,
Κεῖθ' ἐλθών· ἀτὰρ οὔτιν' ἔχει πόνον· ἀλλὰ ἑκηλος
Ἧσται ἐν Ἀτρείδαο δόμοις, πολλῷ δ' ἄφενος κέκτηται.
Ἠμὲν μιν λοχόωσι νέοι ζωὸν νηὶ μελαίνῃ,
Ἱέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἀλλά τέν' ὦκ' ὀΐω, πρὶν καί τινα γαῖα κρύψαι
Ἀνδρῶν μνηστήρων οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Ὡς ἄρα μιν Φαιδίμη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
Κάρψε μὲν οἱ χρόα καλὸν ὑπὲρ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλισε τρίχας, ἀμφὶ δ' ὀδόντας
Πᾶσιν ἐπ' μελίεσσι παλαιοῦ γῆρεϊ γέρων.
Κνίζωσεν δέ οἱ ὄσσε πάρος φαεινοειδέ' ἐόντε.
Ἀμφὶ δὲ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα,
Ῥωγαλέα, καπνῷ πεπαλαγμένα πηκτῶ πεμαργυμένα πηκτῷ,
Ἀμφὶ δὲ μιν μέγα δέρμα τρέχεος ἔσσ' ἐλαφείου
Ψιλόν· δῶκε δὲ οἱ ζωστῆρα καὶ ἀλήτεια πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην, ἐν δ' ἦεν ἀορτήρ.
Τὼ γ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν ἡμὲν ἔπειτα
Εἰς Λακεδαίμονα δῖαν ἴσαν μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆϊ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ξ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

Ξενισμὸς Οδυσσέως ὑπὸ τοῦ ἀρχῆθεν παρ' Εὐμαίῳ, καὶ ποικίλη τοῦ ἀμείλιχα. Αλλως. Οδυσσέως παρουσία πρὸς Εὔμαιον, καὶ λογοι γένονται ἀναπλάττοντος ἑαυτὸν, καὶ πλάσεις τινὰς ὑποτιθεμένου.

ΑΛΛΗ.

Ἔνθ' Οδυσσεὺς ξείνισεν ἀρχῆθεν Εὔμαιος ὑφορβός.

Αὐτὰρ ὁ γ' ἐς λιμένος τρηχεῖαν τηλόσε πέτρην,
Χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκρης, ἢ οἱ Ἀθήνη
Πίφραδε δῖον ὑφορβὸν, ὃς οἱ βιότοιο μάλιστα
Κήδετο οἰκήιον ὃς κτήσατο δῖος Οδυσσεύς.
Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' αὐλὴ τρεφόμενον εὗρ' ἤμβροτον, ὑψηλὴ δ' ἔδμητο περικλύτῳ ἐν χώρῳ,
Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος· ἣν ἄρα συβώτης
Αὐτὸς δεῖμ' ὄπιθεν ὑείων ἀπουρὰς μενάντων,
Νόσφιν ἀπ' αἰδοίης καὶ Λαέρταο γέροντος,
Ρυτοῖσι λάεσσι, καὶ ἴθμαλε φράξε δ' ἄρ' ἄμφω
Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἴνδεα καὶ ἴνδα
Πυκνοὺς καὶ * δυσείας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικάσσας.
Ἐντοσθεν δ' αὐλὰς συφειὰς δυοδεκάδιχα ποίει
Πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσὶν· ἐν δ' ἑκάστῃ
Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο
Θήλειαι τεκέδες· οἱ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴασιν,
Πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
Ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ σφέτερόν γε συβώτῃ
Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἀπάντων,
Οἳ ἔσαν τεληκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα πέλοντο.
Παρ δ' ἑκυῖες ἔβεσσαν ἐοικότες αἰεὶ ἴασιν
Τέσσαρες, ἃς ἔθρεψε συβώτης ὁρμαίνων ἀνδρῶν,
Αὐτὸς δ' ἀμφὶ ποδῶσιν ἐείσας ἀράβεσκε πίδιλα,

Ταύρων

ARGUMENTUM DECIMIQUARTI LIBRI ODYSSEAE.

HOspitium Ulyſsis ſit in agro apud Eumæum, & varius quidam congreſſus. Aliter. Ulyſsis præſentia apud Eumæum, & ſermones fiunt immutantis ſeipſum, & facta quædam exponentis.

ALIUD.

Ulyſſem hoſpitatus eſt Eumæus in agro ſubulcus.

CÆterum hic ex portu ingreſſus eſt aſperam ſemitam,
Locum per ſylvoſum, per juga, ubi ei Minerva
Dixerat nobilẽ eſſe ſubulcũ, hic ei fortunas maximè
Curabat familiarium, quos acquiſierat divinus Ulyſſes:
Hunc autem in veſtibulo invenit ſedentem, ubi ei porticus
Alta ædificata erat circunſpicuo in loco,
Pulchráque magnáque, quæ circuiri poterat, quam ſubulcus:
Ipſe ædificaverat ſuibus abſente rege,
Sine domina, & Laërte ſene,
Advectis lapidibus, & cinxerat ſæpe ſpinoſa.
Palos autem extrà adegit prorſus hinc & hinc
Denſos & cœbros nigro quercus ſciſſo.
Intra autem aream ſuilia duodecim fecerat
Propè inter ſe, lectos ſuibus: in unoquoque autem
Quinquaginta ſues jacentes continebantur
Fœminæ fœtæ, mares autem foris dormiebant
Multò pauciores, hos enim minuebant comedentes
Divini proci, quoniam mittebat ſubulcus
Semper ſaginatorum pinguium optimum omnium,
Hi autem trecentíque & ſexaginta erant.
Apud autem canes feris ſimiles ſemper dormiebant
Quatuor, quos nutriverat ſubulcus princeps virorum.
Ipſe autem circa pedes ſuos aptabat calciamenta

Eumæi domus

Ad quam diverſit Ulyſſes, deſcriptio.

Incîdens pellem bovinam coloratam: alij autem
Iverunt aliò alius cum ſtabulantibus ſuibus
Tres: quartum autem miſerat ad urbem
Suem ducere procis ſuperbis neceſsitate,
Ut mactantes carnibus ſaturarent animum.
Repentè autem Ulyſſem viderunt canes latratores,
Qui quidem clamantes accurrerunt: at Ulyſſes
Sedit aſtutia: virga autem ei excidit manu.
Tunc proprium apud ſtabulum indignum tuliſſet dolorem,
Sed ſubulcus celeriter pedibus velocibus ſubſequens,
Cucurrit ad veſtibulum, corium autem ei excidit manibus.
Hos quidem acclamatos canes pepulit aliò alium
Crebris lapidationibus: hic autem affatus eſt dominum,
O ſenex, certè prope te canes diſsipaſſent
Repentè, & mihi crimen impoſuiſſes.
Atque mihi alios Dei dederunt dolores gemitúſque.
Propter divinum enim regem lugens & dolens
Jaceo, aliis autem ſues pingues nutrio
Ad comedendum: at ille egens fortè cibi
Errat apud peregrinorum virorũ populumque civitatémque,
Sicubi adhuc vivit, & videt lumen Solis.

Eumæus Vlyſſem hoſpitio humaniter excipit.

Sed ſequere, ad ſtabulum eamus ſenex, ut & ipſe
Cibo & vino ſaturatus ex animo,
Dicas unde ſis, & quot dolores toleraveris.
Sic loquutus ad ſtabulum præceſsit divinus ſubulcus.
Collocavit autẽ illũ introductũ: virgulta autẽ ſuſtinuit déſa.
Stravit autem in pelle villoſæ ſylveſtris capræ
Suum ſtratum magnũ & denſum: gaviſus eſt autem Ulyſſes
Quòd ipſum ſic ſuſceperat, verbumque dixit & appellavit,
Jupiter tibi det hoſpes & immortales dei alij
Quodcunque maximè vis, quia me benignus ſuſcepiſti,
Hunc autem reſpondens loquutus eſt Eumæus ſubulcus,
Hoſpes non mihi fas eſt, neque ſi pejor te veniat,
Hoſpitem contemnere, ab enim Jove ſunt omnes
Hoſpitéſque pauperéſque: munus autem exiguúmque cha-
Eſt noſtrum, hic ſervorum mos eſt (rúmque
Semper timentium, cùm dominantur reges

Juve-

Τάμνων δέρμα βόειον * ἰύγχεῖς· οἱ ἦ δὴ ἄλλοι χε. ὑῶ-
Ὠκυτ' ἄλυδις ἄλλος ἅμ' ἀρχεμόροισι σύεσσιν, χεσσ.
Οἱ πᾶσιν τὸν ἦ τέτμεκτον ἀποφθίμενον πόλινδε,
Σοῦ ἀγάμβρ μνησῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάσσῃ,

Ὀφρ' ἱερεύσωσιν κρειῶν κορεσσάμενοι θυμόν. 5
Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κυίσς ὑλακόμεναι·
Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπίδρομον, αὐτὰρ Ὀδυσ-
Ἔζετο κερδοσύνῃ· ζκῆπτρον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἐνθά κεν ᾧ ᾧδε ζπάθμῳ αἰσχίονι πάθῃ ἄλγε',
Ἀλλὰ συβώτης ὦκ' ἀπὸ κραιπνοῖσι μεταστρ. 10
Ἔσυτ' αὐλὴ ἐκφύγεσκε· ζκῆπτρον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κυίσς ἄλυδις ἄλλῃ
Πυκινῆσι λιθάδεσσιν· ὁ ἦ ἐφεστήκειν ἄνακτι,
Ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κυίσς διεδηλήσαντο
Ἐξαπίνης. κῇ κέν μοι ἐλεγχείλυ κατέχευας. 15
Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεά τε στοναχάς τε.
Ἀπτῆνι γὰρ ἄνακτι ἐδυσάμην· κῇ ἀκούων
Ἦκας, ἄλλοσιν ἦ σύας σιαλέας ἀποτίλλω
Ἐλθμεναι· αὐτὰρ κεῖνῳ ἰκελόφρονός που ἐοῦσῆς
Πλάζεται ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δήμῳ τε πόλιν τε. 20
Εἶπον ἴπ ζώει, κῇ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἕπετο, κλισίῃσι δ' ἐμὰς μέγα γέρον, ὄφρα κῇ αὐτὸς
Σίτου κῇ οἴνοιο κορεσσάμενος κ' ἐθέλῃσθα
Εἴπῃς ὁππόθεν ἐσσί, κῇ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης.

Ὡς εἰπὼν κλισίῃσι δ' ἡγήσατο δῖος ὑφορβός. 25
Εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας.
Ἐρήρεισεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰοειδέος ἀγρίου αἰγὸς,
Αὐτὸς ἐπεύφρανεν, μέγα κῇ θυσσὺ χαῖρε δ' Ὀδυσ.
Οὕτι μιν ὣς ὑπέδεκτος ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνόμαζε.

Ζεῦς τοι δοίη ξείνῃ κῇ ἄλλοτε ἄλλος θεοὶ ἄλλα 30
Ὅ, τῖ μάλις' ἐθέλεις, ὅτι μ' ὧδε φρέν' ὑπέδυξο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος ὧδε σὺ φῆς Εὔμαιε συβῶτα,
Ξεῖν', ἔ μοι θέμις ἐσ', οὐδ' οἱ κακίων σέθεν ἔλθοι,
Ξείνου ἀπεπέσσαι. ὧδε γὰρ Διός εἰσιν ἄπασται

Ξεῖνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε 35
Γίγνεται ἠμετέρη, ἦ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶν,
Αἰεὶ δειδιότων ὅτ' ἐπικρατέσσιν ἄνακτες.

Οἱ νῆσοι· ἢ γὰρ τῇ γε θεοὶ κῆρ' ἔσσαν ἔδησαν
Ὅς κεν ἔμ' εὐδυκέως ἐφίλῃ, καὶ κῦδος ὄπασσαν,
Οἵά τε φῶτ' οἰκῆι ἄνακτ' ὕδρηκε ἔδωκεν
Οἰκήν τε κληρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα.
ἡ. Ὡς οἱ πολλὰ κάμησι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξει.
ἀέξη. Ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται, ὦ ἄνακτες, ἔπι μίμνων.
ἡ. ἐπιμίμνω. Τῷ κέ μι πολλ' ὤπασεν ἄνακτ' εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
Ἀλλ' ὄλεθ'. ὡς ἄφρων Ἐλένης λάβε φῦλον ὀλοῆς
Πρόχυν, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν λάβε γοιόωσ' ἔλυσεν,
Καὶ γὰρ ἐμεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
Ἰλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοῖτο.
Ὡς εἰπὼν, ζωσῆρα θοὸς ζωννύρτα χιτῶνα.
Βῆ δ' ἰμὰς εἰς συφιὸς, ὅθι ἔθνια ἔρχατο χοίρων·
Ἔνθεν ἰὼν δὺ' ἔνεικε, καὶ ἀμφοτέρωθι ἴφυσεν·
ἡ. Εὖσέ τε, μίσυλλόν τε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν,
Εὖσεν. Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φίλοις παρέθηκ' Ὀδυσῆι.
Θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν·
ἡ. κίρνω. Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῃ κίρνα μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν ἐποτρύνων ἃ θοθυνόδα,
Ἐσθιε νῦν ὦ ξεῖνε τά τε δμῳῶσι πάρεστι
Χοίρε' ἀπερ σταλάς γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν,
Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐὸν φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.
Οὐ μὴν κτίλια ἔρδα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
Ἀλλὰ δίκαι τίουσι καὶ εὐσεβὲς ἔργ' ἀνθρώπων.
Καὶ μὴν δυσμβίης καὶ ἀνάρσιος, οἵτ' ἐπὶ ναίης
Ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφιν Ζεὺς λαὸν δώῃ.
Πλησταὶ μὲν δή τε νῆας ἔσαν οἰκόνδε ἴκεσθαι·
Καὶ μὴν τοῖς ὄπιδες κραιπνοὶ δὺ' ἐὸν φρεσὶ πέπτον·
Οἵδε δέ τι ἴσασι· (θεῦ δέ πι' ἴκλυον αὐδήσαντος)

Κοὐκ ἂν λυγρὸν ὄλεθρον, ὅτ' ἂν ἐθέλωσι δικαίως
Μνᾶσαι, ἠδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ' αὖθι ἴκηλοι.
ἡ. ἔπι Κλῆμακες διπλοίσιν ὑπαίθριον, ἠδ' ἔπι φλοιόν.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἠματίη ἐκ Διὸς εἶσιν,
Οὔποτ' ἐν ἰρύσιον ἐγένοντο, ἠδὲ δύ' εἶσι.
Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπαίθριον ἐξαφύοντες.
Ἦμαρ οἱ ζωὴ γ' ἐλῶ ἄσπετον· ἔστιν τόσση
Ἀνδρῶν ἠρώων, ὅτ' ἠπείρῳ μελιάνης,

Οὔτ'

Juvenes: certè enim illius reditum impedierunt.
Qui me accuratè diligebat & possessionem præbuit,
Tanquámque suo familiari rex benignus dedit
Domúmque portionémque, optatissimámque uxorem,
Qui sibi multa laboraverit, Deus autem negotium auxerit,
Sic & mihi hoc negotium augetur quo detineor.
Ideo me multum juvisset rex si hîc senuisset.
Sed perijt, utinam debuisset Helenæ genus perijsse
Funditùs, quoniam multorum virorum genua labefecit.
Etenim ille ivit Agamemnonis gratia honoris
In Ilium equestre, ut Trojanos oppugnaret.
Sic loquutus cingulo celeriter coërcuit tunicam,
Perrexit autem ire ad suilia, ubi grex continebatur porcorũ,
Illinc capros duos attulit, & ambos mactavit:
Ignémque accendit, concidítque, & verubus infixit,
Assans autem omnia ferens appositi Ulysi,
Calida cum ipsis verubus: hic autem farinã albam persperfit.
In poculo autem miscebat dulce vinum,
Ipse autem è regione sedit: cohortans autem alloquutus est,
Comede nunc ô hospes, quæ servísque adsunt
Porcina. at pingues porcos proci comedunt,
Non verecundiã habentes ín mentibus neque misericordiam,
Non quidem impia opera Dei beati amant,
Sed jus colunt, & pia opera hominum.
Et quidem hostes, & iniqui, qui in terra
Aliena vescantur, & ipsis Jupiter prædam dederit.
Impletis verò navibus iverunt domum quisque
Et quidem his curæ potens timor in animos cadit.
Hi autem sciunt: (Dei autem aliquam audiverunt vocem)
Illius pernicioſam mortem, quia nolunt justè
Ambire, neque ire ad sua, sed silentio
Bona dilapidant immoderatè, neque est parsimonia.
Quotquot enim noctésque & dies abs Jove oriuntur:
Nunquam unam sacrificant victimam neque duas solas.
Vinum autem consumunt immoderatè exhaurientes:
Certè enim ei facultates erant magnæ, nulli tantæ
Virorum heroum, neque continentis feracis,

Eumæus Ulyssem non cognoscens, eum pe- rijsse conquerit.

Neque

Vlyſſi divitiæ & poſſeſſiones

Neque ipſius Ithacæ, neque viginti virorum
Sunt divitiæ tantæ, ego autem tibi connumerabo.
Duodecim in continenti armenta, tot greges ovium,
Tot ſuum paſcua, tot ſtabula lata caprarum,
Paſcunt amicíque, & ipſius paſtores viri,
Illic autem ſtabula lata caprarum undecim omnia.
In extremitate agri paſcuntur, inſuper viri boni obſervant,
Quorum ſemper ipſis unuſquíſque in die pecudem fert,
Saginatarum caprarum quæcunque appareat optima.
At ego ſues quas ſervóque, tueórque,
Et ipſis ſuum optimum electum mitto. (num
Sic dixit: ille autē atentè carnes comedebat, bibebátque vi-
Raptim, dolens: mala autem procis ferebat.
At poſtquam cœnavit, & explevit animum cibo,
Et ei impletum dedit poculum quo bibebat
Vino plenum, hic autem ſuſcepit, gaviſúſque eſt animo,
Et ipſum appellans verba velocia alloquutus eſt,
O amice quíſnam te emit rebus ſuis,
Sic valdè dives & fortis ſicut dicis?
Dicis autem ipſum periiſſe Agamemnonis gratia honoris.
Dic mihi ſi forte cognoſco talem eſſe,
Jupiter enim hoc ſcit, & immortales Dei alij,
Si forte ipſum nunciem vidiſſe, multum autem erravi.
Huic autem reſpondit poſtea ſubulcus princeps virorum,
O ſenex, nullus illum vir peregrinus veniens
Nuncians perſuaſerit uxorique & dilecto filio,
Sed temerè tractationis indigi viri peregrini
Mentiuntur, neque volunt vera loqui:
Quicunque autem peregrinus Ithacæ in populum venit,
Profectus ad dominam meam fallacia loquitur,
Hæc autem benignè exceptum diligit & ſingula inquirit,
Et ei lugenti palpebris lacrymæ decidunt.
Munus eſt mulieris, cum maritus alibi perijt.
Statim & tu ſenex verbum fabrices,
Si quis tibi pellúlamque tunicámque veſtimenta det.
Illius autem jam debent canes velocéſque vultures
Cutem ab oſsibus trahere, anima autem deſtituit.

Vel

Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης· ἔστι ξυνωίκησι φαεσῖν
Ες' ἄφιν· τοσσῆτον· ἐγὼ δέ κε τοι κατελέξω·
Δώδεκ' ἐυηκείῃ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν, *
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατὺ αἰγῶν
Βόσκουσ' ξεῖνοί τε κῇ αὐτῇ βώτορες ἄνδρες. 5
Ἐνθεν δὲ τ' αἰπόλια πλατὺ αἰγῶν ὐδλικα πάντα
Ἐρχατῇ βάσκουσ' ὑπὸ δ' αὐλιες ἰδθλοι ἔασιν,
Τῶν αἰεί σφιν ἐκάστης ὑπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ,
Ζατρεφέων αἰγῶν ὅστις φαίνηται ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ἠνώγεά τε, 10
Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον ὑπερφίαλον λοπόν μετω.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' εὐδυκέως κρέα χ' ἥδιε, πῖνέ τε οἶνον
Ἀρπαλέως, αὐκὺν· κακὸν ἦ μενεηνέσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε κῇ ἤρασε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καὶ οἱ πλησάμενος δόλιος * ζκύφον ὄπασε πίνειν, 15 κε. σκύφον
Οἶνο ἐπαλφον. ὁ δ' ἰδέξατο· χαῖρε δ' ὑμετῇ.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ω φίλε, πῖς χαίρε σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Ὡδὺ μελ' ἀφνειὸς κῇ κεκριμένος ὡς ἀγορεύεις· 20 κε. φθί-
Φὰς δ' αὐτὸν * φθίσας ἀγαμέμνονος οὕνεκα πρεῖος. σας
Εἰπέ μοι αὐτίκα πᾶσι γεγώνω τοιῆτον ἑόντα·
Ζανὸς χαίρε που τόγε οἶδε κῇ ἄθανάτοι θεοὶ ἄλλοι,
Εἰ μιν ἀγρείλαμι ἰδλιν, * ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθω. κε. ἐπὶ-
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα συβώτης ἄρχε πολλα
Ω γέρον, ἄτης σεῖνον ἀνὴρ ἀλαλήμενον ἶλθεν 25
Λίσσεσθαι πείσειε γυναῖκά τε κῇ φίλαν υἱόν.
Ἀλλ' ἄλλως κεμιδὸς κεχρημένος ἄνδρες ἀλῆται
Ψεύδεντ', οὐδ' ἐθέλουσι ἀλήθεα μυθήσασθαι.
Ος * δ' ἂν ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται, κε. δὲ κ'
Ελθὼν ἐς δ' ἀπατοισαν ἐμεῖο, ἀ πασι λιτε βάζοι. 30
Ηδ' εὖ δεξαιθέν, φιλέοι κῇ ἵκηται μεταλλᾷ,
Καί οἱ ὀδυρομένῃ βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
Ηθμὸς ὡς γυναικὸς, ἐπὴν πόσιν ἄλλοθ' ὄλητον.
Αἶψά κε κῇ σὺ γεραιὲ ἔπος εὐστιχέοιο,
Εἵπης τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵμασι δύσιν.
Τᾷ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες πωλῆες τ' οἰωνοὶ 35
Ρινὸν ἀπ' ὀστέφιν ἑέσσαι· ψυχὴ δ' οὐ λέλοιπεν.

Η τὸν

Η τόν γ' ὲν πόντῳ φάσγανον ἰχθύσι, ὃς ἐμὲ δ' αὐτὴν
Κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ψαμάθῳ ἐνὶ λυμάτι πολλῇ.
Ὡς ὁ μὲν ὣς ἐνόησε· φίλοισι δὲ κήδε' ὑπίσσω
Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχατο· ἐκ γὰρ ἔτ' ἄλλον
Ἥπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσεσθαι ὀΐσσω ἐπιλῶν,
Οὐδ' οἷον πατρός τε καὶ μητέρος αὖτις ἵκεσθαι·
Οἵκῳ, ὅθι πρῶτόν μοι ἐμέμβλει, καί μ' ἔτι φῶτες αὐτοί.
χ. νυ Οὐδέ * τι τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρεσθαι ἀχνύμενός περ
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοίμην, ἐὸν ἐς πατρίδ' ἱκάνων·
Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο.
Τὸν μὲν ἐγών, ὦ ξεῖνε, τὸ πάρ περ ὀνομάζειν
Αἰδέομαι καὶ γάρ μ' ἐφίλη καὶ κήδετο θυμῷ·
Ἀλλά μιν ἠθέων κλαίω καὶ νόσφιν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Ω φίλ', ἐπεὶ δὴ πάμπαν ἀνείσεαι ἠδὲ τι φῶτα
Κεῖνον ἐλεύσσεις, θυμὸς δέ τοι αἰεὶ ἄπιστος·
Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὖτως μυθήσομαι, ἀλλὰ ζωὸν ὄμοσσα,
Ὡς νεῦτε Ὀδυσεὺς· ἐνὶ ζαλόῃ δέ μοι ἔπλω,
Αὐτὸς ἐπεὶ κεν κείνος ἰὼν τὸ ᾧ δώμαθ' ἵκηται,
Εσσαί μοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά.
Πρὶν δ' κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχείρων,
Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι
Γίγνεται ὃς πινὴν ἔπεσον ἀπατήλια βάζει.
Ἴσω νυῦ Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξείνη τε τραπέζα,
Εσθ' τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἣν ἀφίκανον,
Ἡ μήν τοι τάδε πάντα τελεύτεται ὡς ἀγορεύω.
Τῷ δ' αὐτῷ λυκάβαντος ἐλεύσεται ὧδ' Ὀδυσ.
Τῷ μὲν φθίνοντ' μένοντι, τῷ δ' ἰσταμένοιο,
χ. νεσθ' σαι. Οἴκαδε * νεῖσεται, καὶ πάντας ὃς κεν ὀνόσσῃ
Ἐνθάδ' ἀπημάξει κλέος ἠδ' φαίδιμον ὠήν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὐμαιε συβῶτα·
Ω γέρον, ἦ τ' ἄρ ἐγὼν ὑακίνθιον τόδε πάσσω,
Οὔτ' Ὀδυσεὺς ἔτ' οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἑκηλος
χ. κᾶλ λαί Πῖνε, * καὶ ἄλλα περὶξ μεμνώμενος μηδὲ μεν ὧδε
Μίμνησκ'. ἦ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἀχνυμένῳ ὀκρύοντε τις μνήσῃ κεδνὸν ἄνακτα.
Ἀλλ' ἦτοι ὅρκον μὲν ἐπισπεῖν αὐτὰρ Ὀδυσεύς

Ελθοι

Vel illum in ponto comederunt piſces, oſſa autem ipſius
Jacent in terra, arena merſa multa.
Sic ille quidem illic perijt: amicis autem dolores poſt
Omnibus mihi autẽ maximè facti ſũt, nõ enim amplius aliũ
Humanum ſic dominum inveniam, quocunque adeam.
Neque ſi ad patris & matris iterum irem
Domum, ubi primum ortus ſum, & me educaverunt ipſi:
Neque nunc hos etiam tantum lugeo mœſtus
Oculis ut videam, exiſtens in patria terra,
Sed me Ulyſsis deſiderium capit mortui,
Hunc quidem ego, ô hoſpes, & non præſentem nominando
Revereor, valdè enim me diligebat & curabat in animo.
Sed ipſum fratrem majorem voco, vel longè abſentem.
Hunc autẽ rurſus alloquutus eſt patiens divinus Ulyſſes, Ulyſſes diſſimu-
O amice poſtquam omnino negas, neque dicis lans. aſſi-
Illum venturum eſſe, animus autem tibi ſemper incredulus. titur
Sed ego non temerè loquar, ſed cum juramento, Eumæo
Quòd redit Ulyſſes, munus autem mihi ſit, Ulyſſem
Statim poſtquam ille redux ſuas domos pervenerit reditu-
Indue mihi penulam & tunicam veſtimenta pulchra. rum perſu-
Antè autem etſi valde indigens nihil accipiam. adere.
Inimicus enim mihi ille non minus Ditis januis
Eſt, qui egeſtate coactus fallacia loquitur.
Sciat nunc Jupiter primùm deorum & hoſpitalis menſa
Focúſque Ulyſsis irreprehenſi quem adibo,
Certè quidem hæc omnia perficientur ſicut dico.
Hoc autem ipſo anno veniet huc Ulyſſes.
Hoc quidem inclinato menſe, illo autem inſtante
Domum reverſus, & puniet quicunque illius
Hic vituperat uxorem, & illuſtrem filium.
Hunc autem reſpondens alloquutus es Eumæe ſubulce,
O ſenex, neque profectò ego lætitiæ munus rependam,
Neque Ulyſſes etiam domum veniet: ſed quietus
Bibe, & alia prætermittamus, neque mihi hæc
Memora: certè enim animo in pectore meo
Triſtor, quando aliquis meminit glorioſi regis.
Sed certè juramentum quidem ſinamus; ſed Ulyſſes

Veniat,

Veniat, ut ipſum ego volo & Penelope,
Laërtéſque ſenex, & Telemachus divinus.
Nunc rurſus nati caſum lugeo, quem genuit Ulyſſes,
Telemachi, quem poſtquã nutriverunt dij plantæ æqualem,
Et ipſum dicebam fore in viris non pejorem
Patre ſuo charo conſilijs & ſpecie admirabili.
Hujus autẽ aliquis immortaliũ læſit mentẽ intus æquabilẽ.
Vel aliquis hominum, hic autem ivit ad patris auditionem
In Pylum divinam: hunc autem proci ſuperbi
Domum venientem obſervant, ut generatio pereat
Sine nomine ex Ithaca Arciſij divini.
Sed agè illum quidem ſinamus: ſive oppreſſus ſit
Sive fugerit, & eum protegat manu Saturnius.
Sed agè mihi tu ſenex tua ipſius incommoda prode,
Et mihi hoc dic verum, ut benè intelligam.
Quis? unde es virorum? ubi tibi civitas, & parentes?
Qua autem in nave veniſti? quomodo te nautæ
Duxerunt in Ithacam? qui eſſe profitebantur?
Non enim te peditem puto huc veniſſe.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Ulyſſes,
Tibi enim ego hæc valdè verè dicam,
Si ſit quidem nunc nobis in longum tempus, & cibus,
Et vinum dulce, tecta intra manentibus,
Epulariſque quietè: alij autem ad opus abeant
Facilè poſtea, & in annum omnia
Non percurrerem, dicens meos dolores animi,
Quoſcunque jam omnes deorum voluntate laboravi.
Ex Creta quidem genus prædico lata
Viri divitis eſſe filius, multi autem & alij
Filij in ædibus & educati ſunt, & orti ſunt,
Legitimi ex uxore, me autem empta peperit mater
Pellex, ſed me pariter cum proprijs charum habebat
Caſtor Hylacides, hujus ego genus prædico eſſe,
Qui quondam in Creteníbus ut Deus colebatur populo,
Fortuníſque divitiſſque & filijs honeſtis.
Sed certè illum fata iverunt mortis ferentia
Ad Ditis domos: facultates autem diviſerunt

Ulyſſes ſcitè finxit hiſtoriam adventus ſui.

Filij

Ἐλθοι ὅπως μιν ἴσαν᾽ ἰθέλω καὶ Πίσιλόπεια,
Ἀκέρπης δ᾽ ὁ γέρων καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Νεῶν αὖ πυκινὸς ἄλασεν ὀδυσσεὺς δυτὸς Ὀδυσ.
Τηλεμάχου· τὸν ἑπτὰ ἰήνεον ἦμαρ ἐρετμοῖς ἴσον,
Καὶ μιν ἔφιλε ἑκάστῃ σὺν ἀνδράσιν ἔπι χερείων
Πατρὸς ἑοῖο φίλοιο, φρένας καὶ εἴδος ἀγητὸν,
Τῷ δέ τις ἀθανάτων βλάπτε φρένας ἔνδον ἴοισας,
Ἠέ τις ἀνθρώπων, ὁ δ᾽ ἔδη μᾶτερ ἀκαμπὲς
Ἐς Πύλον ἠγαθέην. τὸν ἦ μνησῆρες ἀχαιοὶ
Οἴκαδ᾽ ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται
Νούνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεισίου ἀντιθέοιο.
Ἀλλ᾽ ἦτοι κεῖνον μὲν ἐλεσσάμεν, ἢ κεν ἁλώῃ,
Ἦκε φύγοι, καί κεν οἱ ὑπαὶ χθονὸς χεῖρας Κρονίων.
Ἀλλ᾽ ἄγε μοι σὺ μύθησαι τὰ σεαυτῷ κηδέ᾽ ἴσασαι.
Καί μοι τῶν᾽ ἀγόρευσον ἐπήτυμον, ὄφρ᾽ εὖ εἰδῶ,
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ποῦθί τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες·
Οἵῳ πείῃς δ᾽ ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο· πῶς δέ σε ναῦται
Ἤγαγον εἰς Ἰθάκην, πόθεν ἔμμορε σὺν τοιοῦτοι.
Οὐ μὲν γάρ τι σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ᾽ ἱκέσθαι.
Τὸν δ᾽ αὖτε μύθῳ ἠμείβετο κερδοσύφη πολύμητις Ὀδυσ.
Τοὶ μὲν ἐγώ τοι ταῦτα μάλ᾽ ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Εἰ μὲν δὴ νεῶν ἔπι χρόνον ἠμὲν ἐδώδη,
Ἠδὲ μέθυ γλυκερὸν κλισίης ὕπο δῖον ἴδοιτο,
Δαίνυσθαί τ᾽ ἀνίοντ᾽, ἄλλοι δ᾽ ἐπὶ ἔργον ἕποιεν·
Ῥηΐδιόν κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
Οὔτι διακρίνασθαι λέγων ἐμὸν κῆδος ὀδυσσῆ,
Ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὐχόμαι εὐρέσθαι,
Ἀνέρος ἀφνειοῦ πολλοὶ δ᾽ ἂμ᾽ ἄλλοι
Τίεσκε φερέσβιος ἠμὲν τρόφιν ἠδ᾽ ἐγένοντο,
Γνήσιοι ἐξ ἀλόχου, ἐμὲ δ᾽ ἀντιτὰ τίκτε μήτηρ.
Παλλακὶς, ἀλλά μοι ἶσον ἰθαγενέσσιν ἐτίμα
Κάστῳ Ὑλακίδης, τῷ ἐγὼ γένος εὐχόμαι εἶναι·
Ὃς δὴ τότ᾽ εὐ Κρήτεσσι θεὸς ὣς πίετο δήμῳ,
Ὀλβῳ τε πλούτῳ τε, καὶ υἱάσι κυδαλίμοισιν.
Ἀλλ᾽ ἦτοι τὸν κῆρες ἔβαν ἀμείλιχοι Φέρσεφόνεια
Εἰς Ἀίδαο δόμους· τοὶ δ᾽ ζαμενὰ ἐδάσσαντο

Παῖδες ὑπείρθυμοι, κὴ ἐπὶ κλῆρους ἐβάλοντο·
Αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, κὴ οἱκὶ ἔνεμσαν.
Ἠγεμόνευν ἢ γυναικὸς πολυκλήρου ἀνδρῶπων,
Εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀδαφόλιος ἦα,

5 Οὐδὲ φυγοπόλεμος. νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν.
Ἀλλ' ἴσπης κηλάμενος γέ σ' οἴομαι αἰσορέοντα
Γινώσκειν· ἢ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή.
Ἡ μὲν δὴ Διός τε μοι Ἄρεος τ' ἴδοσαν κὴ Ἀθήνη,
Καὶ ῥηξήνορέην, ὁπότε κείνοισι λόχονδε

10 Ἀνδρῶν ἀρίστους, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων.
Οὔποτέ μοι θάνατον ὠδύσσατο θυμὸς ἀγήνωρ,
πρὶν ὀλί- Ἀλλὰ πολὺ πρώτοισι ἐπάλμενος ἔγχει, * ἔλεσκον
σκον Ἀνδρῶν δυσμενέων ὅ, τι μοι ἄξειε πόδεσσι
Τοῖόν τ' ἐς πολέμον· ἔργον δέ μοι ἐχθρὸν ἔσκεν,

15 Οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε πρίφ ἀγλαὰ τέκνα,
Ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν,
Καὶ πόλεμοι, κὴ ἄκοντες εὐξέσται, κὴ ὀϊστοί,
Λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισίν γε κατηρεσίγηλα πέλονται.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε τά περ θεὸς ὧδε φρεσὶ θῆκεν·

20 Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι ἦμεν Ἀχαιῶν,
Εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα κὴ οἰκυποτάτοισι νέεσσιν
Ἀνδρῶν ἐς ἀλοδαπούς· καί μοι μάλα τύσσετο πάντα
Τῶν ἐξαιρεύμενον μυθοφόρα, πολλὰ δ' ὀπίσσω

25 Λάγχανον· αὖψα δ' οἶκος ἐφίλειτο, καί ῥα ἔπειτα
Δηρός τ' αἰδοίός τε μετ' Κρήτεσσι τετύγμην.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ δὲ συνερῶ συνερῶ ὧδε εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐφράσατ', ἢ πολλῶν ἀνδρῶν ἵκατ' ὠκυπόρους ἄτας ἔλυσε,
Δὴ τότε μ' ἰῶχθην κὴ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα

30 Νῆσον' ἐπὶ νήεσσιν ἐς Ἴλιον· ἐνθὲ τι μῆχος
Ἦεν ἀνήνασθ', χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φήμις.
Ἔνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν ὑῖες Ἀχαιῶν.
Τῷ δεκάτῳ δὴ πόλιν Πριάμε πέρσαντες ἐβήμεν
Οἴκαδε ζὺν νήεσσι· θεὸς δ' ἐσκέδασσεν Ἀχαιούς.

35 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς.
Μῖαν γὰρ οἷον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσι,
Καὶ δηὸν τ' ἀλόχῳ κὴ κήδεσσιν· αὐτὰρ ἔπειτα

Αἶψα-

Filij magnanimi, & ſortes jecerunt.
At mihi valdè pauca dederunt, & propria attribuerunt.
Duxi autem uxorem locupletiſsimorum hominum
Gratiâ meæ virtutis, quoniam non obſcurus eram,
Neque pugnæ deſertor, nunc autem jam omnia defecerunt.
Sed tamen valdè quidem te arbitror intuentem
Cognoſcere, certè enim me duritia tenet valdè multa.
Certè enim audaciam Márſque dederunt & Minerva,
Et fortitudinem cùm eligerem ad inſidias
Viros optimos, mala inimicis ferens:
Nunquam mihi mortem ante oculos poſuit animus virilis,
Sed multò primus adoriens lancea, occidebam
Virorum inimicorum, eum qui mihi concederet pedibus.
Talis eram in bello, opus autem mihi non gratum erat.
Neque res familiaris, quæ nutrit claros filios.
Sed mihi ſemper naves remigabiles gratæ erant:
Et bella & tela levia, & ſagittæ.
Triſtia, quæque alijs horrenda ſunt.
At mihi grata erant, quæ Deus in animo poſuit.
Alius enim alijs vir delectatur operibus.
Antè enim quam in Troja pedem ponerent filij Achivorum,
Novies viris imperator fui, & velocibus navibus
Viros adverſus externos, & mihi valdè aderant omnia,
Quæ optabam idonea: multa autem pòſt
Aſſequebar, ſtatim autem domus augebatur, & poſtea
Graviſque reverendúſque inter Cretenſes evaſi.
Sed cum jam odioſum iter magnus Jupiter
Decrevit, quod multorum virorum ſubtus genua ſoluit:
Tunc me juſſerunt & inclytum Idomenea
Naves ducere in Ilium, neque ulla ratio
Erat denegandi, malus autem habebat populi rumor.
Ibi quidem novem annis belligeravimus filij Achivorum
Decimo autem civitatem Priami populati ivimus
Domum cum navibus, Deus autem diſſecit Achivos
At mihi miſero mala ſtatuit conſiliarius Jupiter,
Menſem enim ſolum manſi delectatus filijs,
Juvenculaque conjuge, & bonis: at poſtea

In Ægyptum me animus impulit navigare
Naves benè parantem cum divinis ſocijs.
Novem naves paravi, citò autem coactæ ſunt copiæ:
Sex diebus quidem poſtea mihi dilecti ſocij
Convivati ſunt, at ego ſacra multa præbui.
Diiſque ſacrificando ipſiſque epulas præbendo.
Septimo conſcendentes à Creta lata,
Navigavimus Borea vento temperato, bono,
Facilè, veluti ſecundo flumine: neque aliqua mihi
Navium læſa eſt, ſed ſoſpites & incolumes
Sedebamus, has autem ventúſque nautæque gubernabant.
Quinto die autem Ægyptum pulchrè irrigatam ivimus,
Statui autem in Ægypti fluvio naves curvas.
Ibi quidem ego juſsi charos ſocios,
Illic apud naves manere, & naves ſubducere.
Speculatores autem per ſpeculas miſi ut irent.
Hi autem intemperantia cadentes obſequentes robori ſuo,
Statim valdè Ægyptiorum virorum perpulchros agros
Populabantur, mulieres autem abducebant & infantes natos,
Ipſóſque interficiebant, ſtatim autem in urbem ivit rumor.
Illi autem vocem audientes ſimul cum aurora apparente
Venerunt: impletus eſt autē totus cāpus peditūque & equitū
Æriſque fulgore: Jupiter autem fulminator
Fugam meis ſocijs malam ingeſsit, neque aliquis ſuſtinuit
Manere contrà, circum enim mala undique ſteterant.
Ibi noſtrorum multos quidem interfecerunt acuto ære:
Alios autem duxerunt vivos ſibi ſervire neceſsitate.
At mihi Jupiter ipſe in mente ita conſilium
Fecit, utinam debuiſſem mori, & mortem aſſequi
Illic in Ægypto, adhuc enim me moleſtia excepit.
Statim autem de capite galeam fabrefactam depoſui,
Et ſcutum humeris, lanceam autem projeci ex manu.
At ego regem contra veni equis. (ſertus eſt.
Et oſculatus sū genua cōplexus, hic autē ſervavit & mei mi-
In currum autem me locatum duxit domum lacrymantem,
Certè me valdè multi adoriebantur fraxineis,
Cupientes interficere (namque irati erant valdè.)

Sed

Αἰγυπτίνδε μιν θυμὸς ἀνώγει νηυπήδακα,
Νῆας ἐϋσταλέας τε ζωὸν ἀπτῆνοις ἐπέεσσιν.
Ἐννέα νῆας ἔφαλα, θοὰς δ' ἐσαγείρατο λαούς.
Ἑξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἑτάροι ἐπέπεσον,
Δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήια πολλὰ παρεῖχον,
Θεοῖσίν τε ῥέζειν, αὐτοῖσί τε δαῖτα πάσσθαι.
Ἑβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης,
Ἐπλεόμην Βορέῃ ἀνέμῳ ἀπερρωῒ, κελεύθῳ,
Ῥηϊδίως, ὡσεί τε κατ' ῥόον· ἀδλὴ δὲ νεὼς μοι
Νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσινὴς καὶ ἄκηρος
Ἧμενε· τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνον.
Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον ἐϋῤῥείτῳ ἰκόμεσθα·
Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας·
Εὖ δ' ἄτιτα μῆλ' ἐγὼ κελόμην ἑτάροισιν
Αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν, καὶ νῆας ἔρυσθαι.
Ὀπλίζεσθαι δ' κατὰ σκοπιὰς ἄτερθε νέεσθαι·
Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπαισόμβροτοι ἐμῇσι σφῇ,
Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν ἐϋκνήμιδας ἀρούρας
Πόρθεον, ἐκ δ' γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα,
Αὐτούς τ' ἔκτεινον. πόλις δ' ἐς πάλιν ἴκετ' ἀϋτή.
Οἱ δ' βοῆς ἀΐοντες, ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι
Ἦλθον· πᾶν δ' πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων.
Χαλκοῦ τε στεροπῆς. κὰδ δ' Ζεὺς τερπικέραυνος
Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
Μεῖναι ἐναντίβιον· πάντῃ γὰρ κῆρες ἔκειτο.
Ἐν δ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἐπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
Τοὺς δ' ἄγαγον ζωοὺς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὖτε δόλον * φρεσὶ τῷδε νόημα
Ποίησ', ὡς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
Αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ. ἔτι γὰρ νύ μοι πῆμ' ὑπέδυκεν.
Αὐτίκ' ἀπὸ κροτάφων κυνέην εὐτυκτον ἔθηκα,
Καὶ σάκος ὤμοιιν, δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός·
Αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
Καὶ κύσα γούνατ' ἐλών· ὁ δ' ἐρύσατο, καί μ' ἐλέησεν
Ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἰκτίρων δακρυχέοντα.
Ἦ μὰν μοι μάλα πολλοὶ ἐπῇσαν μειλίσσιοι,
Ἰφθροι πτείναι (δὴ γὰρ πιφαλήσατο λίην)

Αλλ' ἀπὸ κεῖθεν ἔρυκε· Διὸς δ' ὠπίζετο μελίων
Ξένιε, ὅστις μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα,
Ενθα μοὶ ἐπέζωσεν μόρον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἀγέροντα
Χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδοσαν γὰρ ἄριστα.
5 Αλλ' ὅτε δὴ ὄδυσσόν μοι ἐπεπλόμβρον ἔτος ἦλθε,
Δὴ τότε Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς,
χρ. αὐ- Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ * ἀνθρώποισιν ἐώργει·
θρώπους Ος μ' ἄγε κερδαλέοισι φρεσὶν, ὄφρ' ἱκόμεσθα
ἐσ Φρύγ Φοινίκην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν.
10 Ενθα μεθ' αὐτὸν μεῖναν πανσέληνον εἰς ἐνιαυτόν.
Αλλ' ὅτε δὴ μὰν ἑξ τε καὶ ἑπτὰ μῆνες ἐξεπλήσθην
Αψ ἐσπόμενος ἐν νηῒ θοῇ, καὶ ἐπήλυθον ὥρῃ,
Εις Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐΐσατο ποντοπόρου,
Ψεύδεα βυλεύσας, ἵνα οἱ ζωὸν φόρτον ἄγοιμι.
χρ. 15 Κεῖθι δέ μ' ὡς ἐκέκαστο, καὶ ἄσσετον ὦνον * ἔλοιτο.
ἄρυτο. Τῷ ἐπόμην ἐπὶ νηὸς, ἀϊόμενος κακὸν αἶσαν.
Η δ' ἔθεεν Βορέη ἀνέμῳ ἀκραέϊ κραδίῃ
χρ. γδ Μέσσον ὑπὲρ Κρήτης. Ζεὺς * δὲ σφίσι μήδετ' ὄλεθρον.
σφισι Αλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὰν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
20 Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα·
Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
Νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς· ἦχλυσε δ' ὑπ' αὐτῆς.
Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἤμβαλε νηῒ κεραυνόν.
Η δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
25 Εν δ' ὀδμὴ θεείου ἁλῆτο, πίπτον δ' ἐν νηὸς ἅπαντες.
Οἱ δ' ἠερόφησιν ἶκελοι, περὶ νῆα μέλαιναν
Κύκλασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀπέαινυτο νόστον.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἔχοντι θῆκ' ἄλκιμα θυμῷ,
Ἰσὸν ἀμεμφέα νηὸς κυανοπρῴρου.
30 Εν γείρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι κῆρα φύγοιμι.
Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
Εννήμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
Γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῦμα κυλίνδον.
Ενθά με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ὑπεδέξατο Φείδων
35 Ηρως ἀπριάτην· τῷ γὰρ φίλος ἦεν ἐπελθὼν
Αἴθρῃ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦμαρ ἐς οἶκον,
Χερσὶ ἀναστήσας ὄφρ' ἵκετο δώματα πατρός.

Αμφὶ

Sed ille rapuit, Jovis autem veritus est iram
Hospitalis, qui maximè ægrè fert mala opera.
Ibi septem annos mansi ibidem, multas autem coëgi
Pecunias inter Ægyptios viros, dederant enim omnes.
Sed cùm jam octavus mihi rediens annus venit,
Jam tunc Phœnix venit vir fallacia sciens
Veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat,
Qui me duxit persuasum propriis cogitationibus, ut iremus
In Phœnicam, ubi hujus domus & bona erant.
Ibi apud ipsum mansi perfectum in annum
Sed quando jam mensesque & dies perfecti sunt,
Iterū se circumvoluente anno, & supervenerunt tempestates,
In Libyam me in navi misit maritima,
Fallacia excogitata, ut ei onus ducerem:
Illic autem me ut venderet, & magnum precium acciperet.
Hunc sequebar in nave, suspicans quamvis, necessitate.
Illa autem currebat Borea vento secundo bono,
Per mediū ad Cretam, Jupiter autē eis deliberabat mortem.
Sed quando jam Cretam quidem liquimus, neque aliqua alia
Apparebat terrarum, sed cœlum & mare,
Jam tum atram nubem statuit Saturnius
Navem supra convexam, obscuratus est autē pontus sub ipsa:
Jupiter autem crebrò tonuit, & injecit navi fulmen.
Hæc autem conversa est tota Jovis percussa fulmine.
Vapore autem impleta est, ecciderunt autem ex nave omnes.
Hi autem cornicibus similes circum navem nigram
Fluctibus ferebantur: Deus autem abstulit reditum.
At mihi Jupiter ipse habenti licet dolores animo,
Malum longum navis nigræ proræ
In manibus posuit, ut adhuc malūm fugerem.
Hunc amplexus ferebar pernicioſis ventis:
Novem diebus ferebar, decima autem me nocte nigra
Terræ Thesprotorum applicuit magna unda versans.
Tunc Thesprotorum rex accepit Phidon
Heros gravis: hujus enim dilectus filius occurrens,
Frigore & labore afflictum duxit in domum,
Manu sublevatum quoad iret ad ædes patris.

Cireum autem me penulam tunicámque velamina induit.
Ubi de Ulyſſe ego audivi. ille enim dixit
Hoſpitio ſuſcepiſſe, & direxiſſe euntem in patriam terram,
Et mihi res oſtendit quas coëgerat Ulyſſes,
Æſque aurúmque laboratiſsimúmque ferrum,
Et in decimam progeniem alterum amplius alat.
Tot ei in domibus theſauri jacebant regis.
Hunc in Dodonem dicebat ire, ut Dei
Ex quercu procera Jovis conſilium audiret,
Quomodo rediret Ithacæ in fertilem agrum
Jam diu abſens, an manifeſtè, an occultè.
Juravit autem coram me ipſo libans indomo
Navem deduxiſſe, & paratos eſſe ſocios,
Qui jam ipſum comitetur dilectam in patriam terram.
Sed me prius miſit, contigit enim veniens navis
Virorum Theſprotorum in Dulichium frumentariam.
Tunc hic me juſsit mittere regi Acaſto
Accuratè, his autem malum mentibus placuit conſilium
De me, ut adhuc omnino caſus calamitatem ſubirem,
Sed quando profecta eſt à terra multum maritima navis,
Statim ſervituti diem mihi excogitabant:
Me quidem penula tunicáque velaminibus exuerunt
Circum autem me ſcrutũ aliud malũ injecerunt, & tunicam
Pertuſam, quæ & ipſe in oculis videas.
Sub occaſum autem Ithacæ amœnæ ad opera pervenerunt.
Ibi me quidem ligaverunt armata in navi,
Fune benè torto arctè, ipſi autem egreſsi
Certatim ad littus maris cœnam ſumpsêre.
At mihi vinculum quidem diſſoluerunt Dij ipſi
Facilè, capiti autem ſeruto obvoluto
Levi temone deſcendens applicui mari
Pectus: poſtea autem manibus navigavi ambabus
Natans, valdè autem citò exceſsi longè ab illis.
Tunc aſcendens ubi quercetum erat lætiſsimum ſylvæ,
Jacebam ſtratus illi autem valdè ſuſpirantes
Ibant: ſed non enim ipſis viſum eſt melius eſſe
Inquirere ulterius: hi quidem iterum rediverunt

Navi

Αμφὶ δέ μοι χλαῖναί τε χιτῶνά τε εἵματα ἕστιν.
Εὖ δ' Ὀδυσῆϊ ἐγὼ πυθόμην· κεῖνος γὰρ ἔφασκεν
Ξεῖν' ἐμεῖο φίλου ἔμμεν ἐϋκτιμένης ἐπὶ πάτρης.
Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσ.

Χαλκόν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον. 5
Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτῳ γενεὴν ἔτερόν γ' ἔτι βόσκοι.
Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος.
Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ,

Ὅππως νοστήσῃ Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον, 10
Ἤδη δὴ ἀπέων ἢ ἀμφαδόν, ἦε κρυφηδόν.
Ὤμοσε δ' ἐσθλὸς ἐμοὶ αὐτῷ, δώσειν τε δόμεν τε οἱ οἶκα,
Νῆα καλαύροπι, καὶ ἑπαρτίας ἐμμεμαῶτα.
Οἳ δή μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπὶ πεμψε· τύχησε γὰρ ἱρηκμόνα νηῦς 15
Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
Εὖ δ' ὅγε μ' ἐκέλευσε πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστῳ
Ἐνδυκέως. τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ὦρτο βουλὴ
Ἀμφ' ἐμοὶ, ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
Ἀλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω πουλυβότοιο νηῦς, 20
Αὐτίκα δοῦλιον ἦμαρ ἐμοὶ ἐμεμηχανόωντο.
Ἐκ μέν μ' ἐχλαΐνας τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, ἠδὲ χιτῶνα
Ῥωγαλέα, τε κὴ αὐτὸς ὑφ' ὑλημοῖσιν ὄρηαι.
Ἐσπέριοι δ' Ἰθάκης εὐδμήτου ἵρηκ' ἀφίκοντο. 25
Εὖ δ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν ἰῶσιν ἐλέμβῳ σὺν νηΐ.
Οἶκλῳ ἰῢσρφίϊ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀνέβαινον
Ἐσχυμένως ὡδῷ ἵνα ἁλάσσης δόρπον ἕλοντο.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
Ῥηϊδίως· κεφαλῇ δ' ἐπ' ῥάκος ἀμφικαλύψας, 30
Ξεστὸν ἐφόλκαιον κατεβὰς ἐπάλασσα θαλάσσῃ
Στῆθος· ἔπειτα δ' χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι
Νηχόμενος, μάλα δ' ὦκα δύρῃφ' ἵα ἀμφὶς ἐκείνων.
Εὖ δ' ἀνεβὰς ὅθι τε * δένδρεον ἦν πολυανθέϊ ἦλθε,
Κείμην παπῆναι. οἱ δὲ μεγάλα σθένοντες 35 ὀδ.
Φοίτων· ἀλλ' ἐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
Μαίνεσθαι ταύτῃσι, τὸ μὲν πάλιν αὖθις ἔβαινον

Νηὸς ἐπὶ γλαφυρῆς· ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
Ρεῖδίως, κοί μοι τεθυμμένοι ἐπίλασσαν ἄγοντες
Ἀνδρῶς ἐπιτειμήτε. ἐπὶ γὰρ νύ μοι αἶσα βιῶναι.
Τὸν δ' αὖ παμπειφόμβρω ἀγοστίφη Εὔμαιε συβῶτα,

Ἀθρὴ ξείνων, ἦμοι μάλα θυμὸν ὄρωρας·
Ταῦτα ἔπος γε λέγων ὅσσ' δὴ πάγχυ, ἠδ' ὅσ' ἀλήθης.
Ἀλλὰ τοῦδ' ἐμὲ κῦ κόσμον ἕομαι, ἠδέ μοι πείσεις,
Εἰπὼν αὐμφ' Ὀδυσῆϊ. τί σε χρὴ ζῶον ἐόντα
Μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα κῦ αὐτὸς
Νόσφιν ἰμεῖο ἄνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι
Παίξαν μάλ', ὅτι μιν ἔτι μῦ Τρώεσσι δάμασσαι,
Ἠὲ φίλων σὺ χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.
Τῷ κέν οἱ τύμβον γε χυτὴν ἐποίησαν Ἀχαιοὶ,
Ἠδέ κε κῦ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρεσε ὀπίσσω·
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο·
Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἔπ' ἠρχομαι· οὐδὲ πόλινδε
Ἔρχομαι, εἰ μή που τι περίφρων Πηνελόπεια
Ἐλθόμενον ἐτεμύσσῃσιν, ὅτ' ἀγχέλιν πόθεν ἔλθῃ.
Ἀλλ' οἱ μὲν τε ἕπονται παρήμενοι, ἐξερέουσιν,
Ἠμὲν οἱ ἄχνυνται δῖῳ οἰκομένοιο ἄνακτος,
Ἠδ' οἳ χαίρουσι βίοτον νήποινον ἔδοντες.
Ἀλλ' ἐμοὶ ἀφίλητον ἐπὶ μαστὸν καὶ ἔρωας
Ἐξ οὗ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπατρε μύθῳ,
Ὃς τ' ἄνδρα κλείνας, πολλῶν ἐπὶ γαῖαν ἀλήθεις,
Ἦλθ' ἐμὸν ἐς τεθυμμένον· ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.
Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτῃσι παρ' Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι
Νῆας ἀκοιόμβρους τὰς οἱ ξυνίαξεν Ἄρηϊ·
Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ εἰς θέρος ἢ εἰς ὀπώρην,
Πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι.
Καὶ σὺ γέρον πολυπενθὲς, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
Μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε.
Οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι, οὐδὲ φιλήσω,
Ἀλλὰ Δία ξείνιον δείσας, αὐτόν τ' ἐλεήσας.
Τὸν δ' αὖ παμπειφόμβρω ἀγοστίφη πολύμητις Ὀδυσ.
Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,
Οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας ὤφλ' ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείσθ.
Ἀλλ' ἄγε νῦν μήτ' ἐμὲ πειρητίζωμεν· αὐτὰρ ὕπειθ'

Μάρτυ-

Navi in concava, me autem abſconderunt Dei ipſi
Facilè, & me ſtabulo applicuerunt ducentes
Viri prudentis. adhuc enim mihi fatum vivere.
Hunc autem reſpondens alloquutus es Eumæe ſubulce, 5
O miſer hoſpitum certè mihi valdè animum commoviſti, Eumæus reditus Vlyſſis non perſuadetur
Hæc ſingula dicens quæ jam tuliſti, & quæ vagatus es.
Sed hæc non aptè puto, neque mihi perſuadebis,
Dicens de Ulyſſe, quid te oportet cùm talis ſis
Temerè mentiri? ego autem certè ſcio & ipſe 10
Reditum mei domini quòd infeſtus eſt omnibus Deis
Omninò valdè, quando non ipſum in Trojanis domuerunt,
Vel amicorum in manibus, quoniam bellum benè tractavit.
Quare ei ſepulchrum quidem feciſſent omnes Achivi,
Ac etiam ſuo filio magna gloria creviſſet in poſterum: 15
Hunc autem ipſum ſine gloria Harpyiæ dilaniarunt.
At ego apud ſues ſeparatus, neque civitatem
Eo, niſi prudens Penelope
Ire jubeat, quando nuncium aliunde veniat.
Sed hi quidem ſingula aſsidentes interrogant, 20
Et alij triſtantur diu abſente rege,
Atque illi lætantur victum impunè edentes.
Sed mihi non gratum eſt inquirere & interrogare
Ex quo me Ætolus vir decipit verbo:
Qui viro interfecto, multas per regiones vagatus, 25
Venit meas ad ædes? ego autem ipſum amicè habui,
Dixit autem inter Cretenſes apud Idomeneum vidiſſe
Naves aptantem, quas ei fregerant procellæ?
Et dixit venturum, vel in æſtatem, vel in autumnum,
Multas opes ducentem cum divinis ſocijs. 30
Et tu ſenex multa paſſus poſtquam te ad me duxit fortuna,
Ne mihi mendaciis gratificare, neque mulceas.
Non enim ob id ego te honorabo, neque diligam,
Sed Jovem hoſpitalem veritus, téque ipſum miſeratus.
Hunc autem reſpondens, alloquutus eſt prudens Ulyſſes, 35
Certè valdè tibi animus in pectoribus incrédulus, Vlyſſes ſubulcũ alloquitur.
Qualem neque jurans induxi, neque tibi perſuadeo,
Sed agè nunc pactum faciamus: & poſtea

Teſtes

Teſtes ſint ambobus, Dij qui Olympum habitant.
Siquidem redibit rex tuus in hanc domum,
Indutum me chlænámque tunicámque veſtes mitte
Ad Dulichium ire, quò mihi gratum eſt animo.
Si autem non venerit rex tuus, ut dico,
Famulis jube deijcere magna de petra,
Ut & alius pauper caveat decipere.

Subulcus Vlyſsi reſpõdet

Hunc autem reſpondens alloquutus eſt divinus ſubulcus,
Hoſpes ſic mihi bona fama virtúſque
Sit inter homines. ſimul nunc & in futurum,
Qui te in ſtabulum duxi, & hoſpitalia munera dedi.
Rurſus autem interficiam, dilectúmque animum auferam,
Promptus autem poſtea Jovi Saturnio ſupplicabo.
Nunc autem hora cœnæ, ocyus mihi intus ſocij
Erunt, ut in tugurio dulceм præparemus cœnam.
Sic hi quidem talia inter ſe dicebant,
De propinquo autem ſuéſque & viri venerunt ſubulci,
Has quidem igitur incluſerunt de more ad dormiendum,
Clamor autem multus ortus eſt ſuum in haram euntium.
At ſuis ſociis juſsit divinus ſubulcus,
Ducite ſuum optimam, ut hoſpitis in gratiam mactem
Peregrini, una & ipſi recreabimur, qui ærumnam
Diu habemus patientes ſuum gratia habentium dentes albos.
Alij autem noſtrum laborem impunè edunt.
Sic loquutus ſcidit ligna acuto ferro.

Eumæus hoſpiti ſacrificaturus ſuem mactat.

Hi autem ſuem abduxerunt valdè pinguem quinquennem.
Hunc quidem poſtea poſuerunt in craticula, neque ſubulcus
Oblitus eſt immortalium (mentibus enim utebatur bonis)
Sed hic incipiens capitis crines in ignem jecit
Albos habentis dentes ſuis, & precatus eſt omnes Deos
Ut rediret Ulyſſes prudens ſuam domum. (fectus.
Percuſsit autem in altũ tollens ſtipite querno quẽ liquit pro-
Hunc autẽ reliquit anima. hi autẽ jugularunt & cõbuſſerunt
Statim autem ipſum diviſerunt, cruda autem poſuit ſubulcus
Undique, initio facto à membris in pinguem adipem:
Et partim quidẽ in ignẽ jecit, ubi cõmiſcuiſſet farinæ florem
Minutatim vero ſecuerunt alia, & circum verua fixerunt

Aſſave-

Μάρτυρος ἀμφοτέρησι θεοὶ τὴ Ὀλύμπιον ἔχουσιν.
Εἰ μὲν κεν νοσφιν ἄναξ πεὸς ἰς τόδε δῶμα,
Ἕσσας με χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματα, πέμψαι
Δελίχιον δ' ἴέναι, ὅθι μοι φίλον ἵπαλτο θυμῷ·
Εἰ δὲ κε μὴ ἔλθησιν ἄναξ πεὸς, ὡς ἀγόρευεν,
Δμῶας ἐπισσεύσαι, βαλέειν μεγάλης κρ' πέτρης,
Ὄφρα κὴ ἄλλος πίωγὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος πρεσφώνεε δῖος ὑφορβός,
Πῶν' ἔτλη γὰ κίν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε
Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα κὴ * μετέπειτα,
Ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον κὴ ξείνια δῶκα,
Αὖθις ἢ πτείναμι, φίλον δ' ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην,
Πρόφρων * δή κεν ἑπόμε Διὶ Κρονίωνα λιτοίμην.
Νῶϊ δ' ὄρη δόρποιο. πάρεστί μοι ἔνδον ἑταῖρος
Εἶεν, ἵν' σὺ κλισίη λασὸν τετυκήμεθα δόρπον.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἀγχίμολον κὴ σύες τε κὴ αὐτῆρες ἦλθον ὑφορβοί,
Τοῖς μὲν ἄρα ἔρξαν κρ' ἤθεα κοιμηθῆσαι.
Κλαῖγε δ' ἄπαιτος ὧρτο συῶν αὐλιζομένων.
Αὐτὰρ ὁ οἷς ἐπέρησιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός,
Ἄξειν' ὑῶν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσῃ
Τηλεδαπῷ· πρὸς δ' αὐτὸς ὀπώπεμεν', οἷσιν ἐΐζω
Δίκῃ· ἔχομέν περ, πάροντες ὑῶν ὕπερ' ἀργεννάων·
Λῦσαι δ' ἡμίσεα κρέματον κὴ πολὺν ἔδυσιν.
Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ·
Οἱ δ' σιὸ * εἰσήγαγ μάλα πίονα πανσυδίην ἀργ·
Τὴν μὲν ἔπατ' ἴσησιν ἐπ' ἐσχάρῃ. ἐδὲ συβώτης
Λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων· (φρεσὶ γὰ κίχρης' ἀγαθῆσιν)
Ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος, κιφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
Λιτρέόντες υἱὸς, κὴ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Κίψε δ' ἀναρόμενος ῥιζῆ δρυὸς ἰῶ λίπε κείων.
Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ· τοὶ δ' ἴσφαξάν τε κὴ εὗσαν.
Αἶψα δὲ μιν διέχευαν. ὁ δ' ὠμηθετέῶτο συβώτης,
Πάντηθεν, ἀρχόμενος μελίων, ἐς πίονα δημόν.
Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλε, πελανὸν ἀλφίτου ἀπλῆ,
Μίσυμέόν τ' ἄρα πάντα κὴ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἑπῆρεν,

Ὠπλη-

Ωπλισάν τε φερεφατέως, ἐρύσαντό τε πάντες
Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀκοντίσσι, ἀν δ' ὑσμίνης
Ἴσταντ' ἀμαιμακέτων (πρὶν γὰρ φρεσὶν ἄασε νίκη)
Καί κε μάλ' ἔπλοντο πάντα διαμοιρήσαντο δαΐζον.

χρ. 5 Τὼ μὲν ἔαν Νύμφησι κ' Ερμείᾳ Μαιάδος υἱῷ
ἠδὲ χρ. Θῆκεν ἐπυξάμενον, τεὸς δ' αὖλιος νεῖται ἐκάστῳ
ἐκάστοις Νώτοισιν δ' Οδυσῆα διίσσεσι γέραιρεν
Αρκεϊσιάδην υἱὸς κύδιμος ἴφθιμος Λαέρτης.
Καί μιν φωνήσας πρὸς μῦθον ἔειπε πτερόεντα.

10 Αἰδ' ἔτι καὶ Εὔμαιε φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
Ως ἐμοί, ὅττι μὲ τοῖον ἐόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβώτα,
Ἐσθλὸς δαιμόνιε ξείνων, κ' τέρπιο τοῖσδε'

χρ. τὰ Οἷα πάρεστ' ἠδὲς ἦ τε μάλ' δόσιν, τὸ δ' ἐάσει,
μὲν 15 Ο, τι κεν ὦ θυμῷ ἐθέλῃ. δώσατον γὰρ ἄπαντα.
δόσιν, Ἡ μὰ, κ' ἄγχιστα θύσι θεοῖς αἰδοίοισι.
τὰ δ' Σπείσας δ' αὖθ' ἄπο οἶνον, Οδυσσῆι πτολιπόρθῳ
Εν χείρεσσιν ἔθηκεν, ὁ δ' ἕζετο ἧ ὠδὸς μοίρῃ.
Σίτον δὲ σφιν ἔνειμε Μεσαύλιος, ὃν ῥα συβώτης

20 Αὐτὸς κλήσατο οἷος ἀπὸ κλισίηφι ἄνακτος,
Νόσφιν ἀλευείνης κ' Λαέρτεω μέσσοντος.
Παῖς δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος κ' ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

χρ. 25 Σίτον μὲν σφιν ἄφειλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κρέσσιν
κρίτῳ Σίτε κ' κρεῶν κεκορημένοι ἐστεύοντο.
Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ Σκοτόεσσα, τοὶ δ' ἄρα Ζεὺς
Πάννυχος αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἴθρι ἐφυδρος.
Τοῖς δ' Οδυσεὺς μετέειπε, συβώτεω πειρητίζων,

30 Εἶπας οἱ σὰμὸς χλαῖναν πόρει, ἦ τιν' ἑταίρων
Αλλον ἐποτρύνεις· ἐπεὶ ἦ ὄφελλε κήδεσθαι λίην.
Κέκλυθι νυῦ Εὔμαιε, κ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι,
Εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω οἶνος γὰρ ἀνώγει
Ηλεὸς ὅστ' ἐφέπῃσι πολύφρονα κοῦφ μοίλ' ἀέσσαι·

35 Καί θ' ἁπαλὸν γελάσσῃ, κρείτ' ὀρχησταὶ ἀνήκειν,
Καί τ' ἔπος ὠφέλλειν, ὅ κε ῥ' ἄρρητον ἄμεινον.
Αλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκρυψεν, ὐκ ἐπικεύσω,

Assaveruntque rite, extraxeruntque omnia.
Posuerant autem in discis simul omnia, subulcus verò
Surrexit in quadrã divides (valdè enim mentib. æqua sciebat)
Atque quidem septifariam omnia partitus est dividens
Partem quidem unam Nymphis, & Mercurio Majæ filio
Posuit apprecatus, alias distribuit singulis,
Dorsis autem Ulyssem integris honoravit
Albi dentis suis, illustrabat autem animum heri:
Et ipsum appellatum alloquutus est prudens Ulysses,
Utinam sic Eumæe dilectus Jovi patri sis
Sicut mihi, siquidem me talis cum sim, bonis honoras.
Hunc autem respondens alloquutus es Eumæe subulce,
Comede felix hospitum, & delectare his,
Qualia adsunt: Deus autem hoc quidem dabit, hoc autẽ sinet
Quodcunque suo animo vult, potest enim omnia.
Dixit: & initiationes sacrificavit Deis sempiternis.
Libato autem nigro vino, Ulyssi urbium destructori
In manibus posuit, hic autem sedebat suum juxta latus:
Cibum autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
Ipse possederat solus absente domino,
Seorsum à domina & Laërte sene,
Ipsum vero apud Taphios emerat suis facultatibus.
Hi autem in cibos paratos præjacentes manus extendebant.
At postquam potus & cibi desiderium amoverunt,
Cibum quidem ab ipsis abstulit Mesaulius: hi autẽ in cubile
Cibo & carnibus saturati iuerunt.
Nox autem venit mala obscura, pluit autem Jupiter
Tota nocte, at spirabat Zephyrus magnus semper aquosus.
Hos autem Ulysses alloquutus est subulcum tentans,
Si quomodo exutam chlænam præberet, vel aliquem sociorũ
Alium moveret, si quidem sui curam gerebat valdè.
Audi nunc me Eumæe, & alij omnes socij,
Gloriabundus aliquod verbum dicam, vinum enim jubet
Stultum, quod impellit sapientem etiam valdè cantare,
Et leniter ridere, & saltare impellit,
Et aliquod verbum præfari quod non dictum melius,
Sed postquam primum garrulus esse cœpi, non dissimulabo,

Ulysses commodè petit chlænã.

Utinam

Utinam ſic pubeſcerem, víſque mihi firma eſſet,
Sicut quando ſub Troja inſidias duximus parantes.
Duces erant Ulyſſes & Atrides Menelaus,
Cum his unà tertius dux fui ego, ipſi enim juſſerant:
Sed quando ivimus ad urbem, altúmque murum,
Nos quidem circa urbem in virgultis denſis,
Inter calamos & paludem ſub armis proſtrati
Jacuimus, nox autem advenit mala Borea incidente,
Glacialis, at poſtea nix facta eſt veluti pruina
Frigida, & ſcutis circumvertebatur cryſtallus.
Tunc alii omnes veſtes habebant & tunicas.
Dormiebant autem quieti ſcutis cooperti humeros:
At ego veſtem quidem deſcendens ſocijs reliqui
Stultè, quoniam non putabam tantum frigus futurum.
Sed ſequebar ſcutum ſolum habens, & veſtem nitidam.
Sed quãdo jã extrema pars noctis erat, trans autẽ aſtra ierant,
Et tunc Ulyſſem allocutus ſum, qui propè erat
Cubito puncto: hic autem promptè audivit,
Nobilis Laërtiade prudens Ulyſſes,
Non adhuc cum vivis ero, ſed me hyems (tuna
Interficiet: nõ enim habeo chlænã apud me, decepit me for-
Una cũ tunica cũ ſim, nunc autẽ nõ amplius remedia adſunt.
Sic dixi, hic autem poſtea mentem tenuit hanc in animo,
Solus ille erat ad conſultandum & pugnandum.
Loquens autem ſummiſſa voce ad verbum dixit,
Sile nunc, ne quis Achivorum alius audiat.
Dixit & in cubito caput tenuit, dixitque verbum,
Audite amici, divinum mihi in ſomnis aſtitit in ſomnium.
Nam à navibus longè venimus, ſed aliquis eat
Nunciatum Atridæ Agamemnoni paſtori populorum,
At plures ad naves jubeat venire.
Sic dixit, motus eſt autẽ poſtea Thoas Andræmonis filius
Subitò, à ſe autem chlænam jecit purpuream.
Perrexit ire ad naves, ego autem in veſte illa
Jacui libenter, illuxit autem aureo throno aurora:
Utinam nunc pubeſcerem, víſque mihi firma eſſet,
Daret aliquis chlænam in ſtabulis ſubulcorum

Æquè

Εἶθ' ὡς ἠβαίοιμι· βίη τε μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὅθ' ὑπὸ Τρωϊκὸν λόχον ἤγερμεν ἀριστῆας.
Ηγεῖτο δ' Οδυσεύς τε καὶ Ατρεΐδης Μενέλαος,
Τοῖσι δ' ἄμυδις τέτατο ἥρχον ἐγώ· αὐτὸς γὰρ ἄνωγεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκόμεσθα ποτὶ πύργον αἰπύ τε τεῖχος,
Ημεῖς μὲν δὴ ἔπειτα ἀγυιὰς κῦρ ῥωπήϊα πυκνὰ
Ανδάνακας καὶ ἕλος ὑπὸ πύκασε πεπληῶτας
Κείμεθα· νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, Βορέαο πεσόντος,
Πηγυλὶς, αὐτὰρ * ὕπαρθε χιὼν ψῦχος δ' ἐπάχνη
Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι πεπυκάσμενοι κεφαλῆφι.
Εν δ' ἄλοι πάντες χλαίνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας,
Εὖδον δ' εὐκήλοι σακέεσσιν εἰλυμένοι ὤμους.
Αὐτὰρ ἐγὼν χλαῖναν μὲν ἰὼν ὑπεδέγετο ἑταῖρος
Αφραδίας, ὑπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγοσέμεν ἔμπης·
Ἀλλ' ὑπὸ μὲν σάκος οἷον ἔχον καὶ ζῶμα φαεινόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτατα νύκτες ἔσαν, καὶ δ' ἄστρα βεβήκει,
Καὶ τότ' ἐγὼν Οδυσῆα πεφραδόμην ὀλίγος ἐόντα,
Λίσσων νύξας (ὁ δ' ἄρ' ἐμεκλήϊσεν ὑπάκουσεν)
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Οὔτε ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλά με χεῖμα
Δάμναται· ὑπὸ γὰρ ἔχω χλαῖναν, πεφραδὲ μή μ' ἔπαφλα δύσεται,
Οἰοχίτων· * ἐμέμαα· νεῶν δ' ὑπὸ ἔπλομεν πίλοντες.
Ὡς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐὺ θυμῷ,
Οἵῳ κεῖνον ἔην βασιλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι·
Φῆγε δ' ὀλίγη ὀπὶ μετὰ μῦθον ἔειπε,
Σίγα νῦν, μήτις σεῦ Αχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Η κ' ἐπ' ἀξκῶνος κεφαλὴν χάρεν, εἶπέ τε μῦθον,
Κλῦθι φίλος, θεός μοι σὺν πάντοι ἦλθεν ὄνειρος.
Λίην δ' νηῶν ἐκὰς ἤλθομεν· ἀλλά τις εἴη
Εἰσᾶν Ατρεΐδῃ Αγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Εἰ πολέονας ἀνδρὰς νεῶφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι.
Ὡς ἔφατ', ὦρτο δ' ἔπειτα Θόας Ανδραίμονος υἱὸς
Καρπαλίμως, λὰπ ὄχ χλαῖναν * ἧστο φοινικόεσσαν,
Βῆ * ἴθειν ἐπὶ νῆας, ἐγὼ δ' αὖ εἵματα κεῖνα
Κείμην ἀασσάμενος, φάος ἠριγένειαν ἐπῆλθε.
Ως νῦν ἠβαίοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Δοίη κέν τις χλαῖναν ἐὸν σταθμῷσι συφορβῶν,

Αμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἐῆος.
Νωῖν δὲ μ' ἀπημάξουσι κακὰ χρὴ εἶμεν' ἔπειτα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ὦ γέρον, αἶνος μὲν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας.

χρ. ἴ- ζ νικαῖος. Οὐδέ τι πω ῥηΐδιος μετέπειτα ἔπος κακοδρὶς * ἔοικας.
Τῷ ὕτ' ἐδηΐτην δυνήσεαι, ὅτε που ἄλλω,
Ὧν ἑπίοιχ' ἑκάστῳ πελασσόμενον ἀρτάσσαιτο
Νωῖν, ἄτερ ἠῶθέν γε καὶ σὲ ῥάκια δυσπαλίξεις,
Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι, ἑπιμηδιοί τε χιτῶνες
Εὐδέλεαι ἔννυχες, μία δ' εἵη φωτὶ ἑκάστῳ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθησιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς,
Αὐτός τοι χλαῖναί τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
Πέμψει δ' ὅππη σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· πίθεν δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἰῆλὺς
Εὐνὴν, σὺ δ' οἰὸν τε καὶ αὐτῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
Εὗδ' Ὀδυσεὺς κοιτάλικι· ἐπὶ δ' χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
χρ. μεμ- λακὼς, Πυκνὴν καὶ * μεγάλην, ἣ οἱ πεφυλάχατ' ἀμοιβάδις,
Εννυχα ὅτέ τις χεῖμα ἴκανε πάγλη· ἔφριτο.
Ὡς ὁ μὲν ἔνθ' Ὀδυσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δ' ἅμ' αὐτὸν
Ἀνδρες κοιμήσαντο νεηλίαι, οὐδὲ συβώτῃ
Ἡδύνατ' αὐτοῦ δι κοῖτος, ὑὰν ἄπο κοιμηθῆναι·
Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὡπλίζετο (χαῖρε δ' Ὀδυσ.
Ὅτι ῥά οἱ βιότου ἐπεμήδετο νόσφιν ἐόντος)
Πρῶτον μὲν ξίφος ὀξὺ θοὴν περὶ πασσαλὸν ἕλκει
Ἀμφὶ δ' χλαῖναν ἔσασθ' ἁλιξάνεμον, μάλα πυκνὴν,
Αὐ δ' νάκην ἔλετ' αὐγὲς ἰῶτρεφὲς * μεγάλοιο·
Εἵλετο δ' ὀξὺ ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
Βῆ δ' ἴμμεν κεῖσ' ἔνθι κάρ σύες ἀργιόδοντες
Πίπτην ὑπὸ γλαφυρῇ ἰύδην Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ο. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

Τηλέμαχον Αθηνᾶ ἔπεισεν εἰς Ιθάκην ἐπανελθεῖν παρεγένετο, ὃς δῶρα παρὰ Μενελάου λαβὼν πέμπεται, καὶ ἐμβαίνων μέλλων εἰς τὴν ναῦν, Θεοκλύμενον τινα Αργεῖον

Æquè amicitia ac reverentia viri boni,
Nunc autē me inhonorant malas circa corpus veſtes habentē.
Hunc autem reſpondens, alloquutus es Eumæe ſubulce, Eumæus Vlyſſi loquitur
O ſenex, laus quidem tibi magna quam dixiſti,
Neque præter decorum verbum utile dixiſti.
Ideo neque veſte indigebis, neque alia re,
Quàm conveniat ſupplici miſero obviam venienti
Nunc: at manè tuis te veſtibus amicies:
Non enim multæ chlænæ mutatoriæque tunicæ
Hîc ad induendum, una autem ſola viris ſingulis.
At poſtquam venerit Ulyſsis dilectus filius,
Ipſe tibi chlænámque tunicámque veſtes dabit,
Mittet & quò te cor animúſque jubet.
Sic loquutus ſurrexit, poſuit autem ei ignem prope Paratur ſtratum Vlyſſi.
Lectum, inque caprarum & ovium pelles injecit,
Ubi Ulyſſes dormiebat, inſuper chlænam injecit ipſi
Denſam & mollem, quæ ei erat mutatoria
Cum ſe indueret, quando aliqua hiens terribilis orta eſſet.
Sic hîc quidem tunc Ulyſſes dormivit, at apud ipſum
Viri dormiverunt juvenes, neque ſubulco
Placuit illic in lecto à ſuibus longè dormire.
Sed hic extrà jens armabatur, lætabatur autem Ulyſſes
Quòd ſuæ vitæ curam gereret, licet longè abeſſet.
Primum quidem enſem acutū circum fortes poſuit humeros,
Circū autem chlænam induit expellentē ventū valdè denſam
Ac pellem accepit capræ benè nutritæ magnæ.
Accepit autē acutam lanceā contra canes adjutricē & viros,
Perrexit autem ire dormiturus, ubi ſues
Petra ſub concava dormiebant Boreæ ſub tegmine.

ARGUMENTUM DECIMIQUINTI LIBRI ODYSSEÆ.

TElemacho Minerva aſtans in ſomnijs, in Ithacam redire hortatur: hic donis à Menelao acceptis mittitur, & ingreſſurus in navim Theoclymenon quendam

Argivum vatem recipit propter cædem fugientem. Et Eu
mæus Ulyſsi narrat uti Phœnices ipſum præda facta. Ex Sy
ria inſula vendiderunt Laerti. Et Telemachi navis deduceit
in Ithacam, & cum hanc in civitatem remiſiſſet, ipſe ad Eu
mæum pergit.

ALIUD.

O, appulit ad Ithacam Ulyſsides ex Lacedæmone.

IN latam Lacedæmona Pallas Minerva
Acceſsit ad Ulyſsis magnanimi illuſtrem filium,
De reditu admonitura, & ſuaſura utredeat.
Invenit autem Telemachum, & Neſtoris inclytum filium
Dormientem in veſtibulo domus Menelai illuſtris,
Nimirum Neſtoridem molli domitum ſomno.
Telemachũ autem non ſomnus tenebat dulcis, ſed in animo
Noctem per ſolitariam curas de patre excitabat.
Propè autem ſtans alloquuta eſt glaucis oculis Minerva,
Minerva Telemachum in ſomnis hortatur ut Ithacã redeat.
Telemache non jam benè à tua domo diutius aberras,
Facultatibúſque relictis, iſíque viris in tuis domibus
Qui ſic ſuperbi ſunt, ne omnia comedant,
Poſſeſsionibus diviſis: tu autem inanem viam veneris.
Sed impelle citiſsimè voce bonum Menelaum
Ad te dimittendum, ut adhuc domi bonam matrem invenias.
Jam enim paterque fratréſque jubent
Eurymacho nubere, hic enim ſuperat omnes
Procos donis, & auget dotes,
Nę te invito ex domibus res efferatur.
Scis enim qualis animus in pectoribus mulieris:
Illius vult domum augere, quicunque duxerit,
Filiorum autem priorum, & mariti dilecti,
Non amplius recordatur mortui, neque inquirit:
Sed tu ubi veneris ipſe committes ſingula
Ei famularum quæ optima videbitur eſſe,
Quouſque quidem oſtendant Dei venerabilem uxorem.
Aliud autem tibi verbum dico, tu verò impone animo.

Proco-

Αργεῖον μάντιν ἀναλαμβάνει ἐπὶ φόνῳ φιλοτητι. καὶ Εὔμηλος Ὀδυσσεῖ διηγεῖται, ὡς Φοίνικες αὐτὸν λῃϊσάμενοι ἐκ Συρίας νήσου, ἀπέδοντο Λαέρτῃ. καὶ ἡ Τηλεμάχου ναῦς κομίζεται εἰς Ἰθάκην, καὶ ζωὸν εἰς αὖν λαοπέμψας, αὐτὸς σὺς Εὔμαιον ἔρχεται.

ΑΛΛΗ.

Οὐ ἐπίδη Ἰθάκης Ὀδυσσέως ἐκ Λακεδαίμονος.

ΗΔ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
Ὤρτ' Ὀδυσῆος μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
Νόστου τομήσουσα, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Εὗρε δ' Τηλέμαχον, καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱόν,
Εὗδον τ' ἐν προθύρῳ Μενελάου κυδαλίμοιο,
Ἧτοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ·
Τηλέμαχον δ' οὐκ ὕπνος ἔχε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλέμαχ', οὐκ ἐπὶ σοὶ δόμων ἄπο * θῶκ' ἀλάλησται
Κήδεά τε σχεδίως τ' ἄνδρας τ' ἐν ζοΐσι δόμοισιν
Οὕτω ἐπιφράδεσθαι· μὴ τοι κτῆ πάντα φάγωσι
Κήδεσιν δυσσάμενοι, σὺ δ' ἐπὶ σφίσιν ὁδὸν ἔλθῃς.
Ἀλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Πεμπέμεν, ὄφρ' ἔτι οἶκοι ἀέκοντά σε μητέρα πέτμης.
Ἤδη γὰρ ἅ πατήρ τε καὶ ἐγγυαλίξατο κέλευθον
Εὐνομέων γήμασθαι. ὁ δὲ σχεδὸν ἄμφαται ἄλλαι
Μητέρος δώμασι, καὶ ἐξέφελκεν ἴσόν τε.
Μή νύ τι σῶν αἴκηται δόμων ἐν κτῆμα φέρηται.
Οἶσθα γὰρ οἷον θυμὸς ἐνὶ στήθεσι γυναικὸς·
Κεῖνο βέλτερον οἶκον ὀφέλλειν ὅς κεν ἔπῃσι,
Παίδων ἠ πενίην καὶ κουριδίοιο φίλοιο
Οὐκέτι μάμνηται * τεθνηότος, ἀδὲ μετειμὶ.
Ἀλλὰ σύγ' ἰὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἑταίρῳ
Δμῳάων ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι,
Εἰσάντα τοι φήνασι θεοὶ κυδρὸν θαλάμοιτιν.
Ἄλλο δ' ἐρέω· σὺ δ' ἔχευ θυμῷ.

Μνησήρων σ' ἐπιταδὲς ἀεικείῃσι λοχῆσιν
Εν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε πετρήεσσης,
Ἠμβροι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἀλλά τι γ' ἔτι οἷον, πρὶν καὶ πυκα γαῖα κρύπτει
Ανδρῶν μνησήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσι.
Ἀλλὰ ἐκὼν νήσων ἀπίχθ' εὐρείᾳ νῆα·
Νυκτὶ δ' ὁμῶς τελέθν, πέμψει δέ τοι ἕρδον ὀπίσθεν·
Αἰγιαλῶν ὅς τις σε φυλάσσει τε ῥύεται τε.
Αὐτὰρ ἐπὶ πρῶτόν κτιλον Ἰθάκης ἀφίκεαι,
Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύνειν καὶ πάντας ἐπίεργε·
Αὐτὸς δ' πρώτιστα συβώτεω εἶσιν φιλίους,
χρ. Ος τις Ος τοι υἱὸν ἐπίεργε· ὁμῶς δέ τοι ὕπνα εἴδε.
δ' υἱὸν Ενθα δ' νύκτ' αἴσιμ· τὸν δ' ὀτρύνειν πόλιν εἶσω
ἐπίε- Αγελίλιν ἰρέοντα φέρειν Πλειοξιππίη,
ρες, 15 Οππόσα οἱ σφῶς ἔστ, καὶ ὑπ Πύλῳ ἠλήλυθας.
ὅμως Η μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη θρόνης μακρὸν Ολυμπον.
Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδῃσιν ἐξ ἡδέος ὕπνος ἄγειρεν,
Λαῦ πορὶ κινύσας· καὶ μιν θρῆς μῦθον ἔειπεν,
Εγρεο Νεστορίδη Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
Ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ηὐδα·
Τηλέμαχ', ὅπως ἐσὶν, ἐπηγερμένοι ἐξ ὁδοῖο,
Νύκτα μὲν διοφερῶ ἐλάσαν· τάχα δ' ἔσσεται ἠώς.
Ἀλλὰ μὲν εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδέξεται ἥδη
Ηρως Ατρείδης, δουρικλυτὸς Μενέλαος,
Καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παρεννήσας λαπτάμεθ' ἡμῖν.
Τῷ γάρ τις ξείνος μεμνήσεται ἤματα πάντα
Ανδρὸς ξεινοδόκου ὅς κεν φιλότητα πεφήσῃ.
Ως ἔφατ· αὐτίκα δ' χρυσόθρονος ἦλυθ' ἠὼς·
Αγχίμολον δ' σφ' ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ανστὰς ἐξ εὐνῆς Ελένης πόσις κυδαλίμοιο.
Τὸν δ' ὡς οὖν εἰσῆνσεν Οδυσσῆος φίλος υἱὸς,
Σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ στέρνοις βάλετ' ἄμοις
χρ. πεσ Δυῶιν, δ' μέγα φᾶρος ὑπὸ σφυρὸν βάλετ' ἄμοις
σπύ ζ Ηρως· βῆ δ' ἴμεναι, παρεστάμεν δ' φίλος υἱὸς Οδυσσῆος
δω Α- Τηλέμαχος· φίλος υἱὸς Οδυσσῆος θείοιο,
πρείδη Ατρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,

Procorum tibi diligenter præſtantiores inſidiantur
In freto, Ithacæque Samique pulverulentæ,
Cupientes occidere antè quàm in patriam venias.
Sed hæc non puto, antè & aliquem terra detinebit
Virorum procorum qui victum comedunt.
Sed longè ab inſulis impelle benè fabricatam navem:
Nocte autem ſimul naviga, mittet autem tibi ventū à tergo
Immortalium quicunque te cuſtodítque liberátque
At ut primùm ad littus Ithacæ perveneris,
Navem quidem in civitatem impelle, & omnes ſocios,
Ipſe autem primùm ſubulcum adi,
Qui quidem ſuum cuſtos eſt ſimul autem tibi mitia ſentit.
Illic autem dormi, hunc autem mitte urbem intra
Renunciaturum caſtæ Penelopæ,
Quia ei ſalvus es, & ex Pylo veniſti.
Hæc quidem ſic fata abivit ad longum Olympum, Telemachus Piſiſtratum alloquitur.
At hic Neſtoridem ex dulci ſomno excitavit
Calce pede motum, & ei verbum dixit,
Surge Neſtoride Piſiſtrate unius unguis equos
Junge currui ſubigens, ut eamus viam.
Hunc autem Neſtorides Piſiſtratus contra alloquutus eſt, Piſiſtratus Telemacho reſpondet.
Telemache, nondum eſt, feſtinantes viam,
Noctem per tenebroſam impellere: citò autem aderit aurora,
Sed mane quouſque dona ferens in currus ponat
Heros Atrides lanceis inclytus Menelaus,
Et verbis mitibus alloquutus remittat.
Hujus enim hoſpes recordatur dies omnes
Viri hoſpitalis, qui amicitiam præbeat,
Sic fatus: ſtatim aureæ ſedis venit aurora,
Cominus autem ipſis venit voce bonus Menelaus,
Surrectus è lecto Helenam apud pulchricomam.
Hunc poſtquam igitur cognovit Ulyſsis dilectus filius,
Feſtinans, veſtem circum corpus ſplendidam
Induit, & magnum pallium in fortes jecit humeros
Heros: ivit autem foras, aſtans autem alloquutus eſt
Telemachus dilectus filius Ulyſsis divini,
Atride Menelaë, divine princeps populorum.

Telemachus Menelao loquitur
Jam nunc me remitte dilectam in patriam terram.
Jam enim mihi animus cupit domum ire.
Menelaus Telemacho.
Huic autem respondit postea voce bonus Menelaus,
Telemache, non ego te naukum tempus hic detinebo
Cupientem reditus: irascor autem & alij
Viro hospitali qui eximiè quidem diligit,
Eximiè autem odit: meliora autem decentia omnia.
Æquale malum est, qui & nolentem redire
Hospitē invitum
Hospitem impellit, & qui ruentem detinet.
Oportet hospitē præsentē diligere, volentē autem dimittere.
detinere inhumanum est.
Sed mane donec dona ferens in sedes ponam
Pulchras, tu autem oculis videbis, dicam autem mulieribus
Cœnā in domibus ut parent sufficienter ex iisquæ intus sunt,
Utrumque gloriáque & splendor & utilitas,
Cœnatos ire multam in infinitam terram,
Si autem vis divertere in Græciam & medium Argos,
Ut ipse sequar, subjungam autem equos:
Ad urbes hominum ducam, neque aliquis nos
Frustrà remittet, dabit autem aliquid unum ferre,
Vel aliquem tripodem benè æratum, vel lebetem,
Vel duos mulos, vel aureum poculum.
Telemachus Menelaum adloquitur.
Hūc autē rursus Telemachus prudens cōtrà allocutus est,
Atride Medelaë divine princeps populorum
Volo jam redire ad nostra. non enim à tergo
Custodem discedens reliqui in rebus meis,
Ne patrem divinum quærens ipse peream,
Certè mihi ex domibus depositum bonum pereat.
At postquam hoc audivit voce bonus Menelaus,
Statim suæ uxori & famulis jussit.
Cœnam in domibus properare sufficienter intus existentiū,
Prope autem ipsum venit Boëthœdes Eteoneus
Exurgens ex lecto, quoniā nō multū habitabat lōgè ab ipso:
Hunc autem ignem accendere jussit voce bonus Menelaus,
Assaréque carnes: hic autem non neglexit ubi audivit.
Ipse autem in thalamum descendit odoratum
Non solus, simul cum ipso Helena ibat, & Megapenthes.
Sed quando jam pervenerunt ubi ei deposita jacebant,

Atrides

Ἤδη νεῦσε μ' ἀποπεμπτὸν φίλων ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἄγε μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Τηλέμαχ'. ἦ τοι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ὀφέλλω ἐρύξω
Ἱέμενον νόστου· νεμεσσῶμαι δ' ἄλλον ἄνδρα
Ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μάλ' φιλήσῃσιν,
Ἐξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.
Ἴσον τοι κακὸν ἐὼν ἔστ' ἂν ἐθέλοντα κίοντα,
Ξεῖνον ἐπισχερώ, ἠὲ ὃς ἐσσυμένον κατερύκῃ.
Ἀλλὰ μάλ' εἴσκε δῶρα φέρων ἐπιδέξια δίῳ
Καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, εἶπω δ' γυναιξὶν
Δῶσιν σοὶ μεγάθεις τετυγεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων.
Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ,
Δηρὸν ἀπεσσόμενον πολλὸν ἀπ' οἰκίου γαῖαν,
Εἰ δ' ἐθέλεις περιφῶτα ἄνα Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
Ὀφρά τοι αὐτὸς ἕπωμαι, ὑπαντιάξω δέ τοι ἵππους·
Ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι· οὐδέ τις ἡμέας
Λύσσῃ ἀμπνεύσει, δώσει δέ τι καὶ ξείνιον ἐσθλόν.
Ἢ πάντ' ἐκπέσθω τρυχάλκεον ἠὲ λέβητες,
Ἠὲ δύ' ἡμίονοι, ἠὲ χρύσειον ἄλεσσον.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἀτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Βούλομαι ἤδη νῆάς τ' ἐφ' ἡμέτερ' (εὖ γὰρ ὄπιθεν
Οὔρεα ἰὼν κατέλιπον ἐπὶ πτεάτεσσιν ἑμοῖσι)
Μή πατέρ' ἀντίβιον δὴ ζήμενον αὐτὸς ὄλωμαι,
Ἠπί μοι ὃν μεταλῶμαι κειμήλιον ἐν δόμοις ἔλητε.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν ἄκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Αὐτίκ' ἄρ' ἦ ἀλόχῳ ἠδὲ θεμοῖσι κέλευσε
Δῶτον σοὶ μεγάθεις τετυγεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων.
Ἀγχίμολον δὴ οἱ ἦλθε Βοηθοίδης Ἐτεωνεύς,
Ἀρτεῖός τ' ἐξ εὐνῆς· ἐπεὶ ἑ πολὺ ναίεν ἀπ' αὐτοῦ.
Τὸν ῥ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα δῖος Μενέλαος,
Ὀπλῆσαί τε κρητῆρ' ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
Αὐτὸς δ' εἰς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὅθι σκεπέα κεῖτο,

Ατρείδης μὲν ἔπειτα δι᾽ ἄκρης λάβεν ἀμφικύπελλον,
Υἱὸν ἑῆς κρητῆρος Φέρειν Μεγαπένθη ἄνακτι
Αργυρέιον. Ελένη δ᾽ παρέίσατο φαρεμαρίσιν,
Εν θ᾽ ἕπεσι οἱ πάντας παμποίκιλος, ὧς κ᾽ ἐθέλῃσι αὐτή.

Τῶν ἓν᾽ ἀλεγεμάχη Ελένη Φέρε δῖα γυναικῶν,
Ος κ᾽ ἐθέλοις ἔλεγε ποικίλμασιν, ἡδὲ μίγεσκε.
Ασηρ δ᾽ ὡς ἀπάλαμπεν, ἔκειτο δ᾽ νεάτης ἀλάων,
χρ. ἄλλως Βὰν δ᾽ ἴέναι ἐπὶ τέρεν ἄλσ᾽ δόμοιο, ἓ ἵκοιτο
Τηλέμαχον. τὸν δ᾽ ἐπεσίφη ξανθὸς Μενέλαος,

Τηλέμαχ᾽, ἤτοι νόον ἔπλεο φρεσὶ σῇσι ἐοικὼς,
Ως τοι Ζεὺς τελέσειε ἰὼ γάμον ἠδὲ πόσις Ηρης·
Δώρων δ᾽ ὅσσ᾽ ἐν ἐμοῖ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
Δώσω ὁ κάλλιστα καὶ τιμιώτατ᾽ ἔσται.
Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον ἀργύρεον δ᾽

Εἰν ἄπασ᾽, χρυσῷ δ᾽ ἐπὶ χείλεα κεκρόσσωται.
Εργον δ᾽ Ηφαίστου· πόρεν δέ ὁ Φαίδιμος ἥρως
Σιδονίων βασιλεύς, ὅθ᾽ ἐὸς δόμος ἀμφικάλυψεν
Κεῖσί μ᾽ νοστήσαντα. τὸν δ᾽ ἐθέλω τόδ᾽ ὁπάσσαι.

Ως εἰπὼν, ἐν χερσὶ πίθε ἕπασ᾽ ἀμφικύπελλον
Ηρως Ατρείδης. ὁ δ᾽ ἄρα κρητῆρα φαεινὸν
Θῆκ᾽ αὐτῇ ἐν πύρεσσι φίλων κρατερὸς Μεγαπένθης
Αργύρεον. Ελένη δ᾽ παρέίστατο καλὰ πάρῃσι.
Πέπλον ἔχουσ᾽ ἐν χερσίν. ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν,

Δῶρόν τοι κἀγὼ, τέκνον φίλε, τῶν δίδωμι,
Μῆμ᾽ Ελένης χειρῶν, πολυηράτω ἐς χάμαθ᾽ ἕλκω
Σῇ ἀλόχῳ φορέμεν· τίμις δ᾽ φίλη ὥδε μητρὶ
Κείσθω σὸν μεγάρῳ. τὸ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
Οἶκον ἐυκτίμενον κ᾽ αὖθι ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ως εἰ πὼν᾽ ἐν χερσὶ τίθει ὁ δ᾽ ἐδέξατο χαίρων.
Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρατα τίθει Πεισίστρατος ἥρως
Διξάμενος, κ᾽ πάντα ἐῷ ἐνέπαστο θυμῷ.
Τὼς δ᾽ ἦγε ἐκὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
Εζέσθην δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα κ᾽ κλισμοὺς τε θρόνους τε.
Χέρνιβα δ᾽ ἀμφίπολος φορέουσ᾽ ἐπόχυτο φίσσουσα

Καλῇ, χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος
Νίψασθ᾽· ὥδε δ᾽ ἔξιτο ἐπήτυσε τετράπεζα.
Σῖτον δ᾽ αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φίσσουσα.

Εἴδυια

Atrides quidem postea poculum accepit rotundum.
Filium autem craterem portare Megapenthem jussit
Argenteum: Helena autem astitit areis,
Ubi erant vestes illæ variegatæ, quas laboraverat ipsa.
Harum unam sublatam Helena portabat divina mulierum,
Quæ pulcherrima erat versicoloribus texturis & maxima,
Stella autē tanquā resplendebat, jacebat autē ultima aliarum.
Perrexerūt autē ire ulteribus per domū, quousque pervenerūt
Ad Telemachū, hunc autem alloquutus est flavus Menelaus,
Telemache certè reditum, ut mentibus tuis cogitas,
Sic tibi Jupiter perficiat valdè consonans maritus Junonis: Menelai domum.
Donorum autem quæcunque in mea domo depositā jacent,
Dabo quod optimum & honoratissimum est.
Dabo tibi craterem fabricatum, argenteus autem
Est totus, auro autem labra immixta sunt.
Opus autem Vulcani: præbuit autem illustris heros
Sidoniorum rex, quando sua domus cooperuit
Illuc me redeuntem, tibi autem volo hoc præbere.
Sic locutus, in manibus posuit poculum rotundum
Heros Atrides, hic autem craterem lucidum
Posuit illi coràm portans fortis Megapenthes
Argenteum: Helena autem astitit pulchrigena Helena Telemachum xenija donat.
Veste habens in manibus verbūque dixit & illū compellavit,
Donum tibi & ego fili dilecte hoc do, (tempus
Monumentum Helenæ manuum, peroptabiliū ad nuptiarum
Ut tuæ uxori portes, interum autem dilectam apud matrem
Jaceat in domo, tu autem mihi gaudens abi
Domum benè ædificatam, & tuam in patriam terram,
Sic loquuta in manibus posuit, hic autē susceptit gaudens.
Et hæc quidem in tabulata posuit Pisistratus heros
Susceptā & omnia suo admiratus est animo,
Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus:
Sederunt autem postea in sedibúsque thronísque.
Lavacra autem famula gutturnio infudit ferens
Pulchro, aureo, super argenteo lebete
Lavare, apud autem politam extendit mensam.
Panem autem honesta famula apposuit ferens,

Cibis

Cibis multis impositis, gratificans è præsentibus.
Apud autē Boēthoides carnes incidebat, & distribuebat partes
Ministrabat autem filius Menelai inclyti.
Hi autem in cibos paratos præjacientes manus mittebant.
At postquam potus & cibi desiderium amoverunt:
Et tunc Telemachus & Nestoris illustris filius
Equos junxerunt, supráque currus variegatos ascenderunt:
Extra autem impulerunt vestibulū & porticū valdè sonantē
Cum his autem Atrides ibat flavus Menelaus,
Vinum habens in manu dulce dextra,
Aurea in patera, ut sacrificantes proficiscerentur.
Statuit autem equos antè, *circumspectè autem locutus est,*
Gaudete, ô juvenes, & Nestori pastori populorum
Dicite, certè enim mihi pater tanquam mitis erat,
Quoúsque in Troja pugnabamus filij Achivorum.
Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus est,
Et valde illi, generose, sicut dicis,
Omnia hæc euntes narrabimus: utinam ego sic
Redux ad Ithacam, *Ulyssem in domo*
Dicerem, ut ad te consequutus amicitiam omnem
Venio, at duco depósita multa & bona.
Auguriū aquilae. Sic ei loquuto advolavit dextera avis,
Aquila, album anserem ferens unguibus magnum
Domesticum è stabulo, hi autem clamantes sequebantur
Viri & mulieres: hæc autem ipsos propè veniens
Dextera irruit ante equos, hi autem conspicati
Gavisi sunt, & omnibus in mentibus animus lætatus est.
His autem Nestorides Pisistratus incœpit sermonem,
Considera jam Menelaë generose princeps populorum,
Si nobis hoc ostendit Deus portentum, an tibi ipsi.
Sic dixit, cogitabat autem bellicosus Menelaus,
Quomodo ei ritè respónderet meditatus.
Huic autem Helena extensis vestibus præcepto verbo *dixit,*
Audite me, at ego vaticinabor sicut in animo
Immortales jaciunt, *sicut perfici puto.*
Sicut hæc anserem rapuit nutritum in domo
Profecta ex monte, ubi ei generatióque partúsque.

Sic

Εἴδατε πάλαι ἐπιδεῦσα, χαλεζομένη περιόντων.
Παῖς ἦ Βοηθοίδης ἀρέα ἀλίστο, καὶ νέμεσ μοίρας,
Ὠκυόου δ' ὡς Μενελάε κυδαλίμοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ἀνείαθ' ἵτοῖμα παρκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Καὶ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
Ἵππους τε ζεύγνυντ', ἀναβάντ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον·
Ἐκ δ' ἔλασαν προθύρου καὶ αἰθούσης ἠχλαδούπου.
Τοῖς δ' μετ' Ατρείδης ἴκεις ξανθὸς Μενέλαος,
Οἶνον ἔχων σὺν χηλέι μελιφρονα δεξιτερῇφι,
Χρυσείῳ σὺν δικαὶ, ὄφρα λείψαντι κοιτέλω,
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθε, διεδτικόμβρος δ' προσηύδα,
Χαίρετον ὦ κοῦροι, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
Εἰπεῖν· ἦ γὰρ ἐμοιγε πατὴρ ὡς ἤπιος ἦεν
Εἶσι σὺ Τροίη πολεμίζομεν ἥες Αχαιῶν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Καὶ λίαν κεῖνα γε διοτρεφὲς, ὡς ἀγορεύεις,
Πάντα τὰ δ' ἐλθόντος κατελέξομεν, αὐτὰρ ἐγὼν ὡς
Νοστήσας Ιθάκηνδε κιὼν, Οδυσῆι σὺν οἴκῳ.
Εἶπεμ' ὡς ἔκδρᾳ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἀπούσης
Ἐρχόμαι, αὐτὰρ ἄρα κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπίπτατο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς, ἀργυλὶν χῆνα φέρων ἐνὶ χερσὶ πέλωρον,
Ημερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο
Ανέρες ἠδὲ γυναῖκες. ὁ δὲ σφιν ἐπὶ δεξιὰ ἦλθεν
Δεξιὸς ἴκεν πρόσθ' ἵππων· οἱ δ' ἰδόντες
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Τοῖσι δ' Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων,
Φράζεο δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Εἰ θεῶν τόνδ' ἔφηνε θεὸς τέρας, ἦέ σοι αὐτῷ.
Ὡς φάτο μερμήριξε δ' ἀρηίφιλος Μενέλαος
Οπποθεν οἱ κε μοῖραν ὑποκρέσσαντα νοήσας·
Τὸν δ' Ελένη πεπνυμένη ὑποφθάμενη φάτο μῦθον.
Κλῦτέ μευ, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι ὡς ἐνὶ θυμῷ
Αθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέουσι ἕκαστα.
Ως ὅδε κῆν' ἥρπαξ' ἀπὸ πατρίδος ἠδὲ δόμοιο
Ελθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε·

Ως Οδυ-

Ως Οδυσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν , κὴ πολλ' ἀποκλυθεὶς
Οἴκαδε νοστήσει , κὴ τίσεται ἢ κὴ ἤδη
Οἶκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὰ πάντεσσι φυτεύει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,

Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη ἐρίδουπος πόσις Ἥρης,
Τῷ κέν τοι κὴ κεῖθι ἁλὼ ὡς εὐχετοώμην.
Ἦ , κὴ ἐφ' ἵππειν μήσατο βάλειν· οἱ δ' μάλ' ἄνωγε
Ἡίξασ πεδίονδε λιὼ πόλιος μεμαῶτες.
Οἱ δ' πανημέριοι σῶον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.

χ. 10 Δύσετό τ' ἠέλιος , ζεύξαντό τε πᾶσιν ἀγυιαί.
Δύσετο Ες Φηρὰς δ' ἵκανε , Διοκλῆος ποτὶ δῶμα
τε Υἱὸς Ορσιλόχοιο , τὸν Αλφειὸς τέκε παῖδα.
χ. Ευ- Ενθαδε νύκτ' ἄεισαν· ὁ δ' ξείνια θῆκεν ἐίσα.
δδε Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

Ἵππους τριζύγιους τ' , ἀνὰ δ' ἄρμαθ' ποικίλ' ἔδυσαν.
Εκ δ' ἴλασπο σεσθήσαν κὴ αὐθυσεν ἱερὸν πῦρ.
Μάτιξεν δ' ἐλάασ· τὼ δ' ἅκ' ἄκοντε πετέσθην.
Αἶψα δ' ἵππειθ' ἵκοντο Πύλας αὐτὴν πολίεθρον.
Καὶ τότε Τηλέμαχος σεσοφώνεε Νεστορος υἱὸν,

Νεστορίδη, πῶς κέν μοι ὑπερφίαλον τελέσειας
Μῦθον ἐμόν; ξεῖνοι δ' Αἰμαθίδαι εὐχόμεθ' εἶναι
χ. εἶ- Εκ πατέρων φιλότητος· ἅτερ κὴ ὁμηλικες * ἠσθὸ·
μεν. Η δὲ δ' ὁδὸς κὴ μᾶλλον ὁμηθεσσιν σὺν ἐέσσι.
Μή με παρὲξ ἄγε νῆα διοτρεφὲς , ἀλλὰ λίτ' αὐτῦ,

Μή μοι γάρων αἴσκοντε κακὴν ἀγὴ ἐν οἴκῳ ἔκτα,
Ἱμέρῳ φιλέοντ· ἐμὲ δ' χρειὼν ἄκοτον ἐκέσθαι.
Ως φάτο , Νεστορίδης δ' ἄρ' ἐῶ συμφράσσατο θυμῷ,
Οπποις οἱ κ' μοῖσαν ὑπερφίαλον τελέσειεν.
Ω δὲ δὴ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·

Στρέψ' ἵππους ὑπὸ νῆα θοὴν καὶ δῖαν θαλάσσης·
Νηῖ δ' σὶ πρύμνῃ ἐξείνυτο κήδιμα δοῦρα,
Εσθῆτα , χρυσόν τε , τά οἱ Μενέλαος ἔδωκε.
Καί μιν ὑποστρωὼν ἔπια πλερέντα σεσηνώς,
Σπουδῇ νεῶ ἀναβαινε , κελευέ τε πάντας ἑταίρους,

Πρὶν ἐμὲ οἴκαδ' ἱκέσθ, ἀπαγγεῖλαί τε γέροντι.
Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κ' φρένα κὴ κ' θυμὸν,
Οἷος σπείνα θυμὸς ὑπερφίαλος , ἄ σε μαθήσει,

Sic Ulyſſes mala multa paſſus, & multa vagatus,
Domum redibit, & puniet vel & jam
Domi, at procis mala omnibus ſerit.
Hanc autem rurſus Telemachus prudens contra dixit,
Sic nunc Jupiter faciat valdè ſonans maritus Junonis,
Ideo tibi & illic Deo tanquam ſupplicarem.
Dixit, & in equis flagellum jecit, hi autem valdè celeriter
Ruerunt in campum per urbem prompti.
Hi autem toto die feſtinabant jugum utrinque habentes.
Occidit autem ſol, obſcuratæ ſuntque omnes viæ.
In Pheram autem pervenerunt Dioclei ad domum
Filij Orſilochi, quem Alpheus genuit filium:
Illic nocte dormierunt hic autem his hoſpitalia poſuit.
Quando autem matutina apparuit roſea aurora,
Equóſque junxerunt, & ſuper currus varios aſcenderunt.
Extra autem impulerunt veſtibulum & porticũ reſonantem:
Verberavit autẽ ad impellendũ hi autem non inviti volabant.
Statim autem poſtea venerunt Pyli altam civitatem,
Et tunc Telemachus alloquutus eſt Neſtoris filium,
Neſtoride quomodo mihi pollicitus perficies
Verbum meum? hoſpites autem omnino dicimur eſſe
Ex patrum amicitia, at æquales ætate ſumus.
Hæc autem via & magis concordia nos unà compinget:
Ne me extra dux navem generoſe, ſed relinque illic,
Ne me ſenex invitum detineat ſua in domo,
Cupiens diligere, me autem opus eſt citò abire.
Sic dixit, Neſtorides autem ſuo conſultavit animo,
Quomodo ei ut par eſt pollicitus perficeret.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt melius eſſe.
Vertit equos in navem velocem, & littus maris:
Navis autem in puppi diſpoſuit pulcherrima dona,
Veſtem, aurúmque, quæ ei Menelaus dedit.
Et ipſum hortans verba velocia alloquutus eſt,
Feſtinanter nunc aſcende, jubéque omnes ſocios
Ante me domum ire nunciaréque ſeni.
Bené enim hoc ſcio in mente & in animo,
Qualis illius animus immenſus, neque te dimittet.

Telemachus profeciſcitur à Menelao.

Diſcedũt à Menelao.

Ito Piſiſtratus & Telemachus.

Sed

Sed ipſe vocans huc veniet, neque te dico
Retrò ire vacuum, valdè enim iraſcetur utique.
Sic loquutus impulit pulchrorum crinium equos
Retrò Pyliorũ in civitatẽ, velociter autem domos pervenit.
Telemachus autem ſocijs illos concitando juſsit,
Parate arma ſocij navi nigræ,
Ipſique aſcendamus ut perficiamus iter. (obediverunt,
Sic dixit. hi autem igitur hunc valdè quidem audiverunt &
Statim autem ingreſsi ſunt, & in ſedibus ſederunt.
Certè hic quidem hæc moliebatur ſupplicabatque Minerva
Navem apud extimam, cominus autem ei venit vir
Peregrinus fugiens ex Argo viro interfecto
Vates, at genere Melampodis proles erat:
Qui antea quondam habitabat in Pylo genitrice ovium
Dives inter Pylios, valdè egregiè domos habitans.
Jam tunc alium populum pervenit patriam fugiens,
Neleumque magnanimum clariſsimum viventium,
Qui ſibi opes multas perfectum in annum
Habuit vi: hic autem interim quidem in domibus Phylaci
Vinculo in difficili ligatus eſt fortes dolores patiens.
Gratia Nelei filiæ nocumentique gravis,
Quod ei in mentibus poſuit Dea gravis Erinnys,
Sed hic quidẽ effugit mortẽ, & abegit boves valdè mugientes
In Pylum ex Phylace, & perſoluit opus indecorum
Divinum Nelejum fratríque uxorem
Duxit ad domos: hic autem aliorum ivit populum
Ad Argos equorum altricem: ibi enim ei fatum erat
Habitare multis imperantem Argivis:
Ibi autem duxit uxorem, & aram poſuit domum.
Genuit autem Antiphatem & Mantium filios fortes.
Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum,
At Oicleus populo ſalutarem Amphiaraum,
Quem animo diligit Jupitérque Ægiochus, & Apollo
Omni amicitia, neque pervenit ſenectutis limen,
Sed perijt Thebis muliebrium gratia donorum.
Hujus autem filij generati ſunt Alcmaon, Amphilochúſque
Mantius iterum genuit Polyphidéumque Clytúmque,

Telemachus ſocijs loquitur.

Theoclymenus vates ad Telemachi navem cõfugit.

Ant phates. Mantius. Oicleus. Amphiaraus.

Sed

Αλλ' αὐτὸς κηλέων δεῦρ' ἄσσετον * ἐδέ σε φημὶ
Αψ ἴέναι κενεόν· μέλλει γὰρ κεχολώσεσθαι ἔμπης.
Ως ἄρα φωνήσας ἔλασεν κραδίτερνας ἵππους
Αψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἐς δώματ' ἵκανε.

Τηλέμαχος δ' ἐπὶ ἔργοισιν ἐποτρύνων σὺς ἔλευσιν,
Εἰσῆσεν τε τοὺς τεύχε' ἐπιῶσι νυὶ μελαίνῃ.
Αὐτὸς τ' ἐμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
Ως ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Αἶψα δ' ἄρ' * εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἧτοι ὁ μὲν τε πονεῖτο, καὶ εὐήκτει δῖος Ἀθήνη
Νηὶ παρὰ πρύμνῃ κεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν αἰνὴ
Τηλεδαπὸς, φεύγων ἐξ Ἄργεος, ἀνδρὸς ἀκτικτῆς,
Μάντις· αὖτε γενεὴν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
Ος πρὶν μὲν ποτ' ἔναιε Πύλῳ ἔνι μητέρι μήλων,
Ἀφνειὸς Πυλίοισι, μέγ' ἔξοχα δώματα ναίων.
Ἀλλὰ τότ γ' ἄλλον δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μεγάθυμον, ἀγαυότατον ζωόντων,
Ος οἱ χρήματα πολλὰ τελισφόρα εἰς ἐνιαυτὴν
Εἶχε βίᾳ· ὁ δ' ἄνακτι μεγάροις Φυλάκοισι
Δισσοῖς ἐν ἀργαλέῃ δέδετο, κρατερῇ ἄλγεα πάσχων,
Εἵνεκα Νηλῆος κούρης, ἄτης τε βαρείης
Τῷ οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δεινοπλῆγα Ἐρινύς·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύκους
Ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης, καὶ ἐπέσσατο ἔργον ἀνάγκης,
Ἀντίθεον Νηλῆα, κακοσσύνητόν τε γυναῖκα·
Ἡράατο πρὸς δῶμα· ὁ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱπποβότον· τόθι γάρ ῥα οἱ αἶσιμα ἦεν
Ναιέμεναι πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν.
Ἔνθα δ' ἔγημε γυναῖκα, καὶ ὑψερεφὲς ἔτι δῶμα.
Γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, ἠῢν ἀρούραν.
Ἀντιφάτης μὲν ἔπεκτεν Οἰκλῆα μεγάθυμον·
Αὐτὰρ Οἰκλείης λαοσσόος Ἀμφιάραος
Ον φίλει κῆρ φίλᾳ Ζεύς τ' αἰγίοχος, καὶ Ἀπόλλων,
Παντοίῃ φιλότητι· ἐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν,
Ἀλλ' ὄλεσ' ὑπ' Ἠριφύλης, γυναικὸς εἵνεκα δώρων.
Τῷ δ' ἤδη ἐγένοντ' Ἀλκμέων Ἀμφίλοχός τε.
Μάντιον αὖ πέπιτο Πολυφείδης τε Κλεήτη τε.

Αλλ' ἤτοι Κλωθὸν χρυσοπέδιλος ἤραπεν Ἠώς,
Καλὸν ⟨ϑ⟩ εἶνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Αὐτὰρ ὑπὲρ θυμὸν Πολυφείδεα μάντιν Ἀπόλλων
χε. ἀμ- Θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ δάμεν * Ἀμφιάρηον ⟨ϑ⟩,
φιά- ς Ὃς ῥ' Ὑπερησίῃ δ' ἀπεπαύσατο πατρὶ χολωθείς·
ραον ⟨ϑ⟩, Ἐν δ' ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι.
Τῷ ῥὸ ἄρ' ἡὼς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενον ⟨ϑ⟩ δ' ὄτρυν' ἦεν,
Ὃς τότε Τηλεμάχου πόλας ἵκετο· τὸν δ' ὀνείρους
Σπείσαντ' εὐχόμενόν τε δόμῳ ἐνὶ μελαίνῃ·
10 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ φίλ', ἐπεί σε δύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χείρῃ,
χε. ἠδὲ Λίσσομ' ὑπὲρ βίου καὶ θυμαρσίου, * αὐτὲρ ἑπίσσω
τὸ πὴν Σῆς τ' αὐτῆ κεφαλῆς, καὶ ἑταίρων οἵ τοι ἕπονται.
Εἰπὲ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μηδ' ἀποκεύσῃς.
15 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; ποῖ δὴ τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος ⟨ϑ⟩ πεπνυμένος ⟨ϑ⟩ ἀντίον ηὔδα,
Τοι γὰρ ἐγώ τοι ξεῖν' ἀμφὶ ἀτερπέα νῆ ἐρέεινον.
Ἐξ Ἰθάκης γέν⟨ϑ⟩ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστὶν Ὀδυσ.
Εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπίφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
20 Τοὔνεκα νῦν ἐπὶ νῆα σὺν ἑτάροις τε καὶ αὐτῷ
Ἦλθον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος ⟨ϑ⟩ θεοειδὴς,
Οὕτω τοι κἀγὼν ὁπατρίδης, ἄνδρα κατακτὰς
Ἐμφύλιον· πολλοὶ γὰρ ἀκοντιστοί τε ἔασι τε
25 Ἀργ⟨ϑ⟩ ἀν' ἱππόβοτον, μέγα δ' ἀρτέτασιν Ἀχαιοί·
Τῶν ὑπαλευόμενον θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν
Φεύγω· ἐπεὶ νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
Ἀλλά μετ' ἠὸς ἔφισσον, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα,
Μή με κατακτείνασι· δικαίμονα γὰρ ὁίω.
30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ⟨ϑ⟩ ἀντίον ηὔδα,
Οὐ μὰν δὴ σ' ἐθέλοντα γ' ἀπώσω νηὸς ἐίσης·
Ἀλλ' ἕπευ, αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεαι οἷά τ' ἔχωμεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
Καὶ τόδ' ἐπ' ἰκριόφιν τίταυσεν νηὸς ἀμφιελίσσης·
35 Αὐ ⟨ϑ⟩ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐσήσατο ποντοπόρειο·
Ἐν πρυμνῃ δ' ἄρ' ἕπειτα καθίζετο· παρὰ δέ οἱ αὐτῷ
Εἵσε Θεοκλύμενον, τοὶ δ' πρυμνήσι' ἔλυσαν.

Τηλέ-

Sed certè Clytum aureæ sedis rapuit Aurora, Alcmæ.
Pulchritudinis gratia, ut immortalibus interesset. Amphi-
At magnanimum Polyphidem vatem Apollo lochus.
Posuit hominũ valdè optimũ, postquã mortuus est Amphia- Polyphi-
Qui Hyperisiam habitabat patri iratus. (raus, 5 deus.
Illic hic habitans vaticinabatur omnibus hominibus. Clitus.
Hujus quidẽ filius advenit, Theoclymenus autẽ nomẽ erat, Theocly-
Qui propè Telemachum stetit, hunc autem invenit menus.
Sacrificantem, supplicantémque velocem apud navẽ nigram:
Et ipsi appellato verba velocia dixit, 10
O amice, quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco,
Supplico per sacrificia, & numen, & postea
Tuum ipsius caput, & per socios qui te sequuntur,
Die mihi interroganti vera, neque occultes,
Quis? unde es virorum? ubi tibi civitas, & parentes? 15
Hũc autẽ rursus Telemachus prudẽs contrà allocutus est,
Tibi enim ego hospes valdè verè dicam.
Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
Si quando erat, nunc autem jam interijt gravi morte.
Propterea nunc sociisque acceptis & nave nigra, 20
Veni interrogaturus de patre diu absente.
Hunc autẽ rursus alloquutus est Theoclymenus divinus, Theocly-
Sed tibi & ego ex patria viro interfecto menus
Contribule, multi autem fratrésque sociique adsunt petit
In Argo equos pascenti, valdè autem dominantur Achivi: opem. 25
Horum fugiens necem, & parcam nigram
Fugio, quoniam mihi fatum est inter homines errare.
Sed me nave insedere fac, postquam te fugiens supplicavi,
Ne me interficiant, persequi enim illos me puto.
Hũc autẽ rursus Telemachus prudẽs cõtra alloquutus est, 30
Non quidem jam volentem expellam navi æquali: Telema-
Sed sequere, at illic amicè excipieris de ijs quæ habemus. chus su-
Sic loquutus illius suscepit æream lanceam, scipit in
Et hanc in tabulatis extendit navis utrinque agitatæ Theocly-
At vero & ipse navem ascendit per mare meantem, menum. 35
In puppi autem postea sedit, apud autem seipsum
Sedere fecit Theoclymenum, hi autem oram soluerunt:

Telemachus autem ſocijs illos exhortando juſsit
Arma capeſſerent, hi autem feſtinanter obediverunt.
Malum autem abiegnum concavum intra tabulatum
Statuerunt erectum, de autem funibus ligaverunt
Traxerunt autem vela alba bene verſis loris.
His autem ferentem ventum miſit cæſia Minerva
Vehementem tumultuantem per aërem, ut velociſsimè
Navis perficeret currens maris ſalſam aquam.
Occidit autem Sol, obſcuratæ ſúntque omnes viæ.
Hæc Pheras pertranſiit feſtinans Jovis vento ſecundo,
Et apud Elida divinam, ubi dominantur Epeij.
Hinc rurſus inſulis præmiſit acutis,
Poſta redit ad Vlyſſem. Ruens ſi mortem fugiat, an caperetur.
Hi autem rurſus in ſtabulo Ulyſſes & divinus ſubulcus
Cœnabant: apud autem ipſos cœnabant viri alij.
At poſtquam potus & cibi amorem amoverunt,
His Ulyſſes dixit ſubulcum tentans,
Si ipſum adhuc accuratè diligat, maneréque jubeat
Illic in ſtabulo, an hortetur ad civitatem ire,
Audi nunc Eumæe, & alij omnes ſocij,
Eumæi & Vlyſſis colloquium. Manè ad civitatem cupio ire
Mendicaturus, ut non te vexem & ſocios:
Sed me benè mone, & ſimul ductorem bonum præbe,
Qui me illuc ducat, per civitatem autem ipſe neceſsitate
Oberrabo, an quis poculum & panem porrigat.
Et profectus in domos Ulyſsis divini
Nuncium dicam prudenti Penelopæ:
Et procis ſuperbis miſcebor,
Si mihi cœnam dent ut qui cibos infinitos habeant.
Statim benè faciam inter ipſos quicquid volent:
At enim tibi dico, tu autem compone, & me audi
Mercurij voluntate internuncij, qui quidem omnium
Hominum operibus gratiam & gloriam præbet.
Strenuitate autem non mihi contenderet homo alius,
Ad ignémq; benè cumulandũ, atque ligna ſicca perſcindenda
Atque quadra miniſtrandũ, & aſſandum & vinum fundendũ:
Qualia bonis faciunt pejores.

Hunc

Τηλέμαχος δ' ἐπέρησιν ἐποτρύνας ἑκάεσθαι
Ὅπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπίθοντο.
Ἰσὰν δ' εἱλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείροντες· κὰδ δ' ἐστορέσαντο ἑῆσιν.
Ἕλκον δ' ἰσία λευκὰ εὐτρίπλοισι βριθύσι. 5
Τοῖσιν δ' ἱκμάδιον ἔδεσαν ἴει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Λάεσσιν ἐπιγνάζουσα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα
Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἡ δ' Φερσὶς ἐπέβαλλεν, ἐπιγρήθουσα Διὸς θέρι· 10
Ἦλθε παρ' Ἠλίδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπικρούσειε θοῇσιν,
Ὁρμαίνων ἢ κεν θάνατον φύγοι, ἦ κεν ἀλώῃ.
Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Δορπείτην· ἅμα δ' ἄλλοι ἐδήτυον ἔξ ἔργον ἴοντες, 15
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιός τε καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖς Ὀδυσεὺς μετέειπε, συβώτεω πειρητίζων,
Εἰ μιν ἔτ' ἐν δυκίῃσι φιλέοι, μεῖναί τε κελεύοι
Αὐτῇ ἐνὶ γαθμῷ, ἢ ἀστυόνδε πολίνδε·
Κίκλησκε νῦν Εὔμαιε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑπέσθω, 20
Μή τίς σεῦ τοῦ ἄλλου λιλαίσεται ἀνσπέσσαι·
Πτωχεύσων, ἵνα μή σε καὶ οὐκέτι τεύξεται ἐπὶ ἔργοις.
Ἀλλά μοι εὖ δ' ὑπόθευ, καὶ ἐμὶ πρόμος ἐσθλὸν ἅπασσον,
Ὅς κέ μοι εἴπῃ ἀναγκαίῃ· καὶ ἐπὶ πλέον αὖτος ἀνείκῃ
Πλάγξομαι. αἴκέ τις κοτύλιν καὶ πύρνον ἐρύξῃ. 25
Καί κ' ἐλθὼν ἔσσω δώματ' Ὀδυσῆος θείοιο,
Ἀγχίλεω ἔπποισι μεθέμεναι Πυλιοπείσῃ·
Καί κεν μητίσασθαι ὑπερφιάλοισι μνηστῆρσιν,
Εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, ἐνείατα μυρί' ἔχοντες.
Αἴψά κεν εὖ δρώοιμι μετ' ὀφθαλμοῖσιν ἅπασιν· 30
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο, καὶ μευ ἄκουσον,
Ἑρμείαο ἔπεται πάσῃ δαμασσάμενος, ὅς ῥά τε πάντων
Ἀνθρώπων ἔργοισι χάρεν καὶ κύδος ὀπάζει·
Δρηστοσύνῃ ἥν κέν μιν ἐρίσσωσι βροτοὶ ἄλλοι,
Πῦρ τ' εὖ νήσῃ, ἀμφὶ τε ξύλα κεκαδόσαι,
Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπλῆσαι καὶ οἰνοποτῆσαι·
Οἵά τε τοῖς ἄλλοισι κατὰ δρώωσι χέρηες.

Τὸν ἧ μέγ' ὀχθήσας προσέφης Εὐμαιε συβῶτα,
Ὦ μοι ξεῖνε, πῆ τοι σὰ φρεσὶ κῦτο νόημα
Ἐλθετο; ἦ σύ γε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλίσθῳ,
Εἰ δὴ μὴ νήσῳν ἰφθέλεις κῆ δῶμα ἄμειλον,
Τῶν ὕδρελ τε βίη τε σιδήρεον ἠρήνεν * ἐκεῖ.
Οὔ τοι ζωὸς ἐὼν ἐπιδήσεαι ἀμφὶς ἀοιδῶν,
Ἀλλὰ νέοι χλαίνας εὖ εἰμένοι ἠδὲ χιτῶνας.
Αἰεὶ ἧ λιπαρὸ κεφαλὰς ἧ κῆλα προσώπα,
Οἵοφιν ἐπιδρώσιν. εὐξίσῃ ἧ τραφπέζα
Σίτῳ κὴ κρεάων ἠδ' οἴνῳ βεβρίθυσιν.
Ἀλλὰ μάλ'. ἐμεῖο πε τοι αἰνιῶτατ παρίσυτα.
Οὔτ' ἐγὼ, ἐπεὶ πε ἄλλ' ἐπιείρων οἱ μοι ἔασιν.
Λυπέρ' ἐπὼ ἔλῃσιν ὀδυσσῆ φίλῳ ἠδὲ,
Κεῖνός σε χλαῖναί τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔσσῃ,
Πέμψῃ δ' ὅππη σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
Τὸν δ' ἠμείοετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Αἴθ' ἔτως Εὔμαιε φίλος Διῖ πατρὶ γένοιο
Ὡς ἐμοὶ, ὅτι μ' ἔπαυσας ἀλᾶς κὴ ὀϊζύος αἰνῆς.
Πλαγκτοσυνῆς δ' ἐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν.
Ἀλλ' ἕνεκ' ἐλουβόης γαστρὸς κακῆς κήδε' ἔχουσιν
Ἀνέρες, ὅν κεν ἵκηται ἄλη κὴ πῆμα κὴ ἄλγος.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἰοχεαίρας, μεῖναί τε με κεῖνον ἄνωγας,
Εἶπ' ἄγε μοι σὺ μητρὸς Ὀδυσσῆος θείοιο,
Πατρός θ' ὃν κατέλιπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος ὀδῷ,
Εἴπου ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Ἦ ἤδη τεθνᾶσι, κὴ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Τὸν δ' αὖ τε προσέειπε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Τοι γὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Λαέρτης μὲν ἔτι ζώει, Διὶ δ' ἴυγκτον αἰεὶ
Θυμὸν ἀπὸ μελέων φίλας οἷς ἐν μεγάροισιν.
Ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο,
Κεραλέης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἑμάλιστα
Ἦκαχ' ἀποφθιμένη, κὴ ἐν ὠμῷ γήραϊ λῦσεν.
Ἣ δ' ἄχετ' ἤ παιδὸς ἀπεφθίτο κυδαλίμοιο,
Λευγαλέῳ θανάτῳ. * ὡς μὴ θάνοι ὅς τις ἔμοιγε
Ὡς μὴ Εὐδαίμων ἀνεστέων φίλος εἴη κὴ φίλα ἔρδοι.
Ὄφρα μὲν οὖν δὴ κεῖνη ἔῳν ἀνὰ μέγαρα πᾶς ἔμπης,

Τόφρα

Hunc autem valdè iratus allocutus est Eumæus subulcus,
Hei mihi hospes cur in mentibus hoc consilium
Fuit? certè omninò cupis illic perire,
Si jam procorum vis ingredi multitudinem,
Quorum injuriáque vísque ad ferreum cœlum vadit.
Non tales sunt ministri illorum,
Sed juvenes chlænas benè induti & vestes.
Semper autem formosi capite & pulchro vultu.
Qui ipsis administrant, benè politæ autem mensæ
Pane & carnibus & vino oneratæ sunt.
Sed mane, non enim aliquis te dolet præsente,
Neque ego, neque aliquis alius sociorum qui mihi sunt.
At postquam venerit Ulysis dilectus filius,
Ille te chlænámque vestémque induet,
Mittet autem quò te cor animúsque jubet.
Huic autem respondit postea laboriosus divinus Ulysses,
Utinam sic Eumæe dilectus Jovi patri fieres,
Sicut mihi, quòd me cessare fecisti ab errore & ærũna gravi
Errore autem non est pejus aliud hominibus.
Sed grátia pernicioſi ventris mala consilia habent
Viri, quorum aliquem invenit error & nocumentũ & dolor:
Nunc autem quoniam detines, méque manere illum jubes. Ulysses quaerit de matre & patre ex Laërte.
Dic agè mihi de matre Ulysis divini,
Patréque quem reliquit proficiscens in senectutis limine.
Sicubi adhuc vivunt sub splendore Solis.
An jam mortui sunt, & in inferni domibus.
Hunc autẽ rursus alloquutus est subulcus princeps viror.
Tibi enim ego hospes valde verè dicam:
Laërtes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicat semper
Animum à membris perire suis in domibus.
Mirum in modum enim de filio dolet profecto,
Deque uxore, quã quidẽ juvenẽ duxerat, quæ ipsum maximè
Tristitia affecit demortua & in cruda senecture posuit.
Quæ dolore sui filij mortua est glorioſi
Tristi morte, sic non moriatur quicunque mihi,
Hic habitans, amicus sit & amica faciat.
Quandiu quidem igitur illa erat dolens tamen,

Tamdiu aliquid mihi dilectum ſcrutari & interrogare,
Quoniam me ipſa nutrivit, cum Ctimene extenſa veſte
Filia valida, quam juniorem peperit filiorum,
Cum hac nutritus ſum, paulò autem me minus honorabat.
At poſtquam pubertatem multum amatam venimus ambo,
Hanc quidem poſtea inSamũ dederunt, & infinita acceperũt.
At me chlænámque veſtémque illa (datis,
Pulchram valde circumindutũ, pedibus autem calciamentis
Ad agrum præmiſit, diligebat autem me corde magis.
Nunc autem jam horum indigeo, ſed mihi ipſi
Opus angent beati Dij, cui immaneo.
Ex his autem comedi bibíque, & venerandis dedi:
Ex autem domina non dulce eſt audire,
Neque verbum, neque opus, quoniam malum incidit domui
Viri ſuperbi: valdè autem famuli indigent
Palàm dominam alloqui & ſingula interrogare
Et comedere biberéque poſtea autem & portare
Ad agrum qualia animum ſemper famulis lætificant.
Hunc autem reſpondens, alloquutus eſt multum tolerans
Vlyſſes quærit ex Eumaeo cõditionẽ generis ejus. Papè, ſic parvulus exiſtens Eumæe ſubulce (Ulyſſes,
Muſtum aberraſti à tua patria & parentibus
Sed agè mihi hoc dic, & verè enarra,
An deſtructa eſt civitas virorum lata vijs
Qua inhabitat pater, & veneranda mater.
An te ſolum poſitum apud oves, vel apud boves
Viri inimici navibus acceperunt & tranſtulerunt
Hujus viri ad domos, hic autem dignum precium dedit:
Hunc autẽ rurſus alloquutus eſt ſubulcus princeps virorũ
Hoſpes, quoniam jam hæc me interrogas & inquiris,
Silentio nunc audi, & delectare bibéque vinum
Sedens, hæ autem noctes magnæ, licet quidem dormire.
Eſt autem delectantibus audire, neque te oportet
Ante horam dormire: dolor & multus ſomnus.
Horum autem aliorum quemcunque cor & animus jubet
Dormiat egreſſus, ſimul autem Aurora apparente
Ientatus ſimul ſues heriles ſequatur.
Nos autem in ſtabulo bibentéſque comedentéſque

Dolo-

Τέφρᾳ πὶ μοι Φίλον ἦτορ ἐπεπτερύγωται ἠδ' ἔρεθος
Οὐδεμί μ' αὐτὴ τρέψιν ἄμμι Κυθήρη ταυροπόλος
Θυγατὶρ Ἰφθίμη, τλὼ ὀπλοσύτου τέκος παίδων·
Τῇ ὁμῶς ἐτεραφόμεθα, ὀλίζων δέ τι μ' ἦεν ἐὼν μέγε.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤδη πυκινὸν κατὰ μυχὸν ἵκομεν ἄμφω,
Τὼ μὲν ἔπειτα Σάμοιο δ' ἔδυσαν, καὶ μυελὸς ἔλοντο.
Αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐκείτην
Καλὰ μάλ' ἀμφίεσασα, ποσὶν δ' ὑπόδήματα δῦσα,
Ἀργύρεα ζωστῆρα Φίλῃ δέ με κηδέτι μᾶλλον.
Νεῦδ' ἤδη τούτων ἐπιδευόμεθ' ἀλλά μοι αὐτὴ
Ἔργον ἀέξουσι μνώμενοι θεοὶ ὧ ἐπιμίμνω.
Τῶν ἴφθιμοι ἔπειόν τε, καὶ ἀθάνατοι ἔδωκαν.
Ἐν δ' ἄρα δὴ σίτοιο καὶ ἀλείφατος ἔσμεν ἀνηῦσαι
Οὔτ' ἔπος, οὔτέ τι ἔργον· ἐπεὶ κρυερὸν ἔμπεσεν ὕπνον,
Ἀνδρὸς ὑπερφιάλοι, μάλα ἦ δμῳῶς χατέουσιν
Ἀπλὰ διατοίνης φάεα, καὶ ἴκριόθι πυθέσθαι·
Καὶ φαγέμεν πίεμέν τε· ἔπειτα ἦ καί τι φέρεσθαι
Ἀρχὸν δ' οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαύειν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.

Ὦπόποι, ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν Εὔμαιε συβῶτα,
Πολλὸν ἀπὸ πατρὸς ἀγχίης πατρίδος ἠδὲ τοκήων.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ἦ διεπραθέτο πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια,
Ἣν ἰδιοκτήτῃ σὺν πατρὶ καὶ μητρί·
Ἦ σέ γε μουνωθέντα παρ' οἰσίν ἢ ὀΐοντ βοτῶν
Ἀνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον, ἠδ' ἐπέρασσαν
Τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς δώμαθ', ὁ δ' ἄξιον ὧνον ἔδωκεν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης ἔρχαμος ἀνδρῶν,
Ξεῖν' ἐπεὶ ἀρ δὴ ζωὸς μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Σιγῇ νῦν ξυνιέμ καὶ τέρπεο, πῖνέ τε οἶνον
Ἡμῖν. αὐδὴ γὰρ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὕδειν,
Ἔστι δὲ δαρδοιπόσιν ἀκηδέμεν, ἐδέ τι σε χρὴ
Πρὸ ἔργου κατὰ λίχθαι· ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος.
Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγῃ,
Εἰδέτω ἐξελθών, ἄμμι δ' ἠοῖ φαεσιμβρότῳ
Δεῖπνόν τε πόσιν τε παρατρομέουσιν ἐπέσθω.
Καὶ δ' αὖ κλισίῃ πίνοντί τε δαινυμένῳ τε,

Κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λιγυαλέοισι,
Μνωόμεθ'. ᾧ γάρ τε κῆ ἄλγιστ' ἐπέπυστο ἄνηρ
Ὅστις δὴ μάλα πολλὰ παθὼν κῆ πόλλ' ἐπαληθήῃ.
Τῶν δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.

Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται (εἴπου ἀκούεις)
Ὀρτυγίης κεφάλῃφιν, ὅθι τρωπαὶ ἠελίοιο.
Οὔτι πάνυ πολλῆς λίην τόσον· ἀλλ' ἀγαθὴ μήν,
Εὔβοτος, εὔμηλος, οἶνο πολλῆς, πολύπυρος·
Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
ἐπισυγκρὴ Νοῦσος ἐπὶ συγκρὴ πέλεται δηλοῖσι βροτοῖσιν·
Ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κατὰ φῦλ' ἀνθρώπων,
Ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
Ἔνθα δύω πόλιες, δίχα δὲ σφίσι πάντα δέδασται.

Τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευεν
Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
Ἔνθα ἦ Φοίνικες ναυκλυτοὶ ἤλυθον ἄνδρες
Τρῶκται, μυρί' ἄγοντες ἀλύρματα νηῒ μελαίνῃ.
Ἦσαν ἦ πατρὸς ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ

Καλή τε μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα.
Τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπεύροπευον·
Πλωσίμῃ τίς σφῶν μιν κοίλῃ ὠλένῃ νηῒ
Εὐνῇ καὶ φιλότητι τέ τ' ἔρεσσε φρένας ἠπεροπεύσῃ
Θηλυτέρῃσι γυναιξί; καὶ εἴ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν

Εἰρώτα δ' ὅππῃ τὸν ἔην καὶ πόθεν ἔλθοι.
Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ.
Ἐκ μὲν Σιδώνος πολυχάλκου εὐκτιμένοιο εἶναι·
Κέρδη δ' εἶμ' Ἀρυβαντος ἐγὼ ξυδὸν ἀφνειοῦ·
Ἀλλά μ' ἀνὴρ πταξὰν πεζοὺς λῃστῆρες ἄνδρες

Ἀγρόθεν ἐρχομένου· πρῆσσαν δέ μοι δεῦρ' ἄγοντες
Τῷ δ' ἀνδρὸς ὧδε δῶμα· ὁ δ' ἄξιον ὧν ἔδωκεν.
Τὴν δ' αὖτε προσέφη ἄνηρ ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ,
Ἦ κεν νῦν πάλιν αὖτις ἄμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἔποιο,
Ὄφρα ἴδῃς πατρὸς καὶ μητέρος ὑψερεφὲς δῶ,

Αὐτούς τ', ἦ γὰρ ἔτ' εἰσί, καὶ ἀφνοὶ κεκλήσονται,
μεταπτ. Τὸν δ' αὖτε προσέφη γυνὴ, καὶ ἀμείψατο μύθῳ,
Εἴη κεν καὶ τῶτ', εἰ μοι ἐπήλοιτε γε νῆστιν

Doloribus ad invicem delectemur tristibus
Recordantes: inter etenim dolores delectatur vir,
Quicunque jam valdè multa passus est, & multa erravit.
Hoc autem tibi dico, quod me interrogas & inquiris.
Insula quædam Syria vocatur (sicubi audis)
Ortygia desuper, ubi mutationes Solis.
Non ita quidem adeò magna. sed bona equidem,
Fertilis boum, fertilis ovium, vini ferax & multi frumenti:
Fames autem nunquam populũ invenit, neque aliquis alius
Morbus odiosus est miseris hominibus.
Sed quando senescunt in civitate nationes hominum,
Veniens argentei arcus Apollo Diana cum
Suis illustribus sagittis aggrediens interficit.
Illic duæ civitates, divisim autem ipsis omnia divisa sunt.
His autem ambabus pater meus imperavit
Ctesius Ormenides similis immortalibus.
Illuc autem Phœnicēs navibus inclyti venerunt viri
Ingenioſi, infinitas ducentes res ludicras nave nigra.
Fuit autem patris mei mulier Phœnissa in domo
Pulchráque magnáque & splendidorum operum docta.
Hanc autem Phœnices callidi deceperunt
Lavantem: quidam primùm mixtus est concava in navi
Lecto & amicitia, quæ mentes decipiunt
Libidinosis mulieribus, & si benè operans sit.
Interrogabat autem postea, quæ esset & unde veniret:
Hæc autem valdè statim patris dixit altam domum,
Ex quidem Sidone multi ægris glorior esse,
Filia autem sum Arybantis ego abundè divitis.
Sed me rapuerunt Taphij latrones viri
Ex agro venientem, transtulerunt autem me huc deductam:
Hujus viri ad domos, hic autem dignum precium dedit.
Hanc autē rursus alloquutus est vir, qui mixtus erat clam,
Certè nos iterum rursus simul nunc domum sequere,
Ut videas patris & matris altam domum,
Ipsósque certè enim adhuc sunt, & divites vocantur.
Hunc autē rursus alloquuta est mulier, & respondit verbo,
Sit & hoc, si mihi velitis nautæ

Jura-

Juramento fidem dare : innocuam me abducere.
Sic dixit. hi autem omnes jurarunt ſicut juſsit.
At poſtquam juraverúntque perfecerúntque juramentum,
His rurſus quædam dixit mulier, & reſpondit verbo,
Silentio nunc, ne quis me alloquatur verbis
Veſtrorum ſociorum obvians vel in via
Vel in fonte, ne quis ad domum ſeni
Veniens dicat : hic autem intelligens liget
Vinculo in difficili, vobis autem conſultavit mortem.
Sed habete in mente verbū, feſtinate autem emptionē viatī-
Sed quando jam navis plena victu fuerit, (corum.
Nuncius mihi poſtea velociter ad domos veniat,
Portabo enim & aurum quodcunque ſub manus venerit.
Et aliud quidem onus ego volens dabo.
Filium enim viri ſui in domibus nutrio
Aſtutum jam talem, ſimul currentem foràs :
Hunc ducam in navi, hic vobis infinitum precium
Inveniet, quocunque tranſibitis ad diverſi lingues homines.
Hæc quidem ſic fata abivit ad domos pulchras.
Hi autem per annum totum apud nos manentes
In navi concava, facultates multas lucrabantur.
Sed quando jam concava navis gravata erat his redire,
Et tunc nuncium miſerunt qui nunciaret mulieri.
Venit autem vir multa ſciens mei ad domos patris,
Aureum monile habens, poſt autem electris impeditum erat.
Hunc quidem in domo famulæ & honeſta mater
Manibus tractabant, & oculis videbant
Precium pollicitæ, hic autem huic innuit tacitè.
Certè hic innuens concavam in navem ivit,
Hæc autem in manu capiens domibus eduxit foras.
Invenit autem in veſtibulo partim pocula, partim menſas.
Virorum convivarum, qui meum patrem gubernabant.
Hi quidem in concionem proceſſerunt populíque cœtum.
Hæc autem ſtatim tria pocula abſcondens in ſinu
Exportavit, at ego ſequebar ſtultitijs.
Occidit autem ſol, obſcuratæ ſuntque omnes viæ.
Nos autem in portum inclytum venimus celeriter euntes,

Ubi

Θρηκη πεφυθλιωσαι, ἀπήμονά μ' εἴκαδ' ἀπάξειν.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπήμονον ὡς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄμβρόν τε πελώριον ἠδὲ καὶ ὄρκον,
Τοῖς δ' αὖ τις μετέειπε γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,

Σιγῇ νῦν· μήτις μοι ἀφάσκιος ἐπέτω ἔπος
Τμητέρων ἑτάρων, συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ,
Ἢ που ἐπὶ κληῖδι· μήτις ποτὶ δῶμα γέρητε
Ἐλθὼν ἐξείπῃ· ὁ δ' ἐΐσατο θῆρσι δαΐφρων
Δίσμῃ ἐν ἀρχαλέῃ, ὑμῖν δ' ἐπιφρίσσετ' ὀλέθρου.
Ἀλλ' ἴομεν σὺν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ἦνον ὁδαῖον.
Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βίοτον γένηται,
Ἀγκιλίη μοι ἔπεσπε θοὴν ἐς δῶμα δ' ἱκέσθω.
Οἶσιν γὰρ κῆρ χρυσὸν ὅτις χ' ὑπαχείρων ἔλθῃ·
Καὶ δὴ κεν ἀλλ' ἐπέβαθρον ἐὸν ἐθέλοντά γε δοίην.

Παῦσε γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐὺν μεγάροις ἀπὸ πάντα,
Κηρδαλέον δὴ τοῖον * ἀμαιμακέοντα θυρέζε,
Τόν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός· ὁ δ' ὑμῖν μυελὸν ἦνον
Ἀλφοι, ὅπη βεβάασιν ἐς ἀλδήσασθε ἀνδρώπους.
Ἦμαρ ἀρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη ἐς δώματα καλά.
Οἱ δ' ἐκίαθον ἄπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
Ἐν νηῒ γλαφυρῇ βίοτον πολὺν ἐμπολέοντο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλην νηῦν ἤχθετο δῖος ἑταῖρος,
Καὶ τότ' ἄρ' ἄγχιαλον ἦκαν, ὃς ἀγχέλυς γυναικὶ,
Ἠλυθ' ἀνὴρ πολύιδρις ἐμοῦ ἐς δώματα πατρός.
Χρύσεον ὄρκην ἔχων, μὴ δ' ἠλέκτρειον * ἱέρτο·
Τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμῳαὶ καὶ πότνια μήτηρ
Χείρεσιν ἀμφαφόωντο, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο·
Ὦνον * ὑπισχόμενοι· ὁ δ' ἧ πατρὶ νίσσετο σιωπῇ·
Ἥτις ὁ ναυτίσας κοίλῳ ἐπὶ νηὶ βεβήκει.
Ἦδ' ἐμὲ χρεὼ ἑλέσθαι δόμων ἐξήγαγε θύρηζε.
Εὗρι δ' ἐνὶ προδόμῳ ἠμὲν δέπας, ἠδὲ τραπέζας
Ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἱ μιν πατὴρ ἀμφεπίνοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐς ᾠκὰν προμολὸν, δήμιόν τι φῆμιν.
Ἡ δ' αὖ μ' ἐγείρασα κατεκρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ
Ἐκφέρεν. αὐτὰρ ἐγὼν ὑπομὶν ἀϊσσοντος ἀγυιάς
Δύσετό τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε μέλαν.
Ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ἆγχι νεόντες,

Εὐ-

Σιγῇ. χρ.

χρ. ὁμο τροχάοντα.

χρ. νῶιν σχεδον.

Ενθ' ἄρα Φοινίκων ἰῶ ἀνδρῶν ἀκύαλος νηῦς·
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπὶ τελέσσαντο κέλευθα,
Νῶϊ ἀναβασταάμενοι· ἐπὶ δ' Ζεὺς ἔρεψε καθεῖσαν.
Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Αλλ' ὅτ' ἄρ' ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς ἦκε Κεφηνίων,
Τὼ μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα·
Αὐτὰρ δ' ὑδρύσαντο πίσεϊ ὡς εἰναλίη κὴξ·
Καὶ τὼ μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρεσκε γενέσθαι
Ἐκβαλέειν· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκηχέμενος ἦτορ.
Τὰς δ' Ἰθάκη ἐπέλασσε Φίρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ·
Ενθά με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
Οὕτω τὼ δέ τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
Τὸν δ' αὖ δολομῆς Οδυσεὺς ἠμείβετο μύθῳ,
Εὔμαι', ἦ μάλα δή μοι σὺ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ.
Αλλ' ἤτοι Ζεὺς μὲν σοὶ κἠκαῷ ἐάλωε ἕκητι
Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
Ηπίᾳ, ὃς δή τοι παρέχῃ βρῶσίν τε πόσιν τε
Ενδυκέως. ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον. αὐτὰρ ἔγωγε
Πολλὰ βεβοτῶν ἐπὶ ἄστυ ἀλάλημαι σὺν δὲ ἑκάστῳ.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Καὶ δρομέε τὼ δ' ὑ πολὺν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα.
Αἶψα γὰρ ἠὼς ἦλθεν εὐθρονος· οἱ δ' ἐπὶ μέρος
Τηλεμάχου ἕποντο λύον ἰσίας· καὶ δ' ἕλον ἰσὸν
Καρπαλίμως, τὼ δ' εἰς ὅρμον ἀφέρυσαν ἐρίμηδες.
Εκ δ' ὑνὰς ἔβαλον, κῦ δ' ἔπευσήσι' ἔδησαν.
Εκ δ' καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηϊδίοις ἁλὸς ὀχμαῖς
Δεῖπνόν τ' ὑπὸ ἐποιοῦντο, κεράσσάντό τε αἴθοπα οἶνον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖσι δ' Τηλέμαχος πεπυκασμένος ἤρχετο μύθων,
Ὑμεῖς μὲν νῦν αὖτε δ' ἰλαύνετε νῆα μέλαιναν·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγρόνδ' ἐπιλεύσσομαι ἠδὲ βοτῆρας.
Εσπέριος δ' εἰς αὖε ἰδὼν ἐμὸν ἔργα κάτειμι.
Ηῶθεν δὲ κε οἶμμιν ὀδοιπόρον ὄψομαι εἰμὶ,
Δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο.
Τὸν δ' αὖτε φρεσὶ σῇσι Θεοκλύμενος θεοειδὴς,
Πῇ δὴ ἐγὼ φίλε τέκνον ἴω, πῆ δώματ' ἵκωμαι

Αἰθῶν

Ubi Phœnicum erat virorum velox in mari navis.
Hi quidem posteà ubi ascendissent, navigabant humidas vias.
Nos navi imponentes, Jupiter autem ventum immisit,
Sex diebus quidem simul navigavimus noctéque & die.
Sed quando septimum diem Jupiter imposuit Saturnius,
Hãc quidẽ postea mulierẽ interfecit Diana sagittis gaudens.
Insentinam autem insonuit cadens, sicut marina fulica.
Et hanc quidem phocis & piscibus escam fieri
Ejecerunt, at ego relictus sum dolens animo.
Hos autem Ithacæ admovit portans ventúsque & aqua:
Ubi me Laërtes emit rebus suis.
Sic hanc terram ego vidi oculis.

Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit verbo. Ulysses Eumaeo loquitur.
Eumæe, certè valdè jam mihi in mentibus animum movisti,
Hæc singula dicens quoscúque jam passus es dolores animo.
Sed certè tibi quidem apud & malum bonum posuit
Jupiter, quoniam viri domos perveniſti multa passus
Humani, qui jam tibi præbet cibúmque potúmque
Decenter. degis autem bonam vitam, at ego
Multas hominum per civitates errans huc perveni.

Sic hi quidem talia inter se vicissim dicebant:
Dormierunt autem non multum in tempus, sed paululum.
Statim enim aurora venit pulchræ sedis: hi autem in terra
Telemachi socij soluebant vela: deposuerunt autem malum. Telemachus
Statim hanc in portum protraxernnt remis.
Extra autem anchoras jecerunt, funes autem ligaverunt, Ithacam redit.
Extra autem & ipsi iverunt in littus maris,
Cœnámque parabant, miscebántque fervidum vinum.
At postquam potus & cibi desiderium amoverunt,
His autem Telemachus prudens infit sermonibus.

Vos quidem nunc ad civitatem impellite navem nigram,
At ego ad agrum ibo, & ad pastores.
Vespertinus autem conspicatus mea opera discedam.
Manè autem vobis viaticum apponam.
Convivium bonum, carniúmque & vini dulcis potus.
Hunc autem rursus alloquutus est Theoclymenus divinus.
Quò enim ego dilecte fili ibo? cujus domos perveniam

Virorum

Virorum qui aſperam Ithacam dominantur?
An rectà tuam matrem, & tuam domum?
Hunc autem Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Aliter quidem te ego, & noſtram domum jubeo
Ire: non enim tibi hoſpitiorum penuria: ſed tibiipſi
Pejus, quoniam tibi ego quidem abero, neque te mater
Videbit, non quidem enim frequenter procis in domo
Apparet, ſed ab his in cœnaculo telam texit,
Sed tibi alium virum edico ad quem ibis
Eurymachum Polybi prudentis inclytum filium,
Quem nunc æqualiter Deo Ithacenſes inſpiciunt.
Etenim multùm optimus vir promptus eſt maximè
Matrem meam ducere uxorẽ, & Ulyſsis honorem habere.
Sed hæc Jupiter ſcit Olympius in æthere habitans,
Si & ipſis ante nuptias perficiet malum diem.
Aquilae auguriũ. Sic igitur ei loquuto volavit dextra avis
Accipiter, Apollinis velox nuncius: in autem pedibus
Vellebat columbã tenens, deorſum autẽ pennas fundebat ad
In medio naviſque, & ipſius Telemachi. (terram.
Hunc autem Theoclymentis ſocijs longè vocatis,
Theoclymenus vates. In ejus accepit manu, verbumque dixit, ac denominavit,
Telemache, non ſine Deo venit dexter ales:
Cognovi enim ipſum è regione conſpicatus alitem.
Veſtro autem non eſt genere regalius aliud
In populo Ithacæ, ſed vos potentes ſemper.
Hunc autẽ ſtatim Telemachus prudens contrà alloq. eſt,
Utinam enim hoc hoſpes verbum perficiendum ſit.
Ideò citò agnoſces amicitiámque multáque dona
A me, adeò ut aliquis tibi obvius te beatum dicat.
Dixit, & Peiræum alloquutus eſt fidum ſocium,
Piraeus Theoclymenum hoſpitetur. Peiræe Clytide, tu autem mihi præter alia maximè
Pares meorum ſociorum, qui me Pylum inſecuti ſunt,
Et nunc mihi hunc hoſpitem ducens in domibus tuis
Solicitè complectere & honora, donec veniam.
Hũc autẽ rurſus Peiræus lãcea inclyt. cõtra alloquutus eſt,
Telemache, etiãſi tu multo tẽpore hîc maneas, (nuria erit
Hujus tamẽ curã gerã, nec rerũ quę hoſpitib. debentur, ei pe-

Sic

Ἀνδρῶν οἳ πρεσβεύω Ἰθάκῃ καὶ ἡγορόωμαι;
Ἦ ὑὸς σῆς μητρὸς ἴων ἢ Ζοΐου δόμῳο;
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένῳο ἀντίον ηὔδα,
Ἄλλως μὲν σ' ἐγὼ γε καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην
Ἐρχέσθ· οὐ γάρ τοι ξείνων ποθὴ ἀλλά σε μᾶλλον τῷ
Χείρω, ἐπεί τοι ἐγὼν μὲν ἀπίσσομαι, οὐδέ σε μίμνω.
Οὔ τοι ἔτ' ἐμὲ γαίῃ τ' ἄμμορε μητέρ' ἐοῦ οἴκου
Φαίνεται, ἀλλ' ἄπο τῶν ὑπερφιάλων ἰσὺν ἑταίρων.
Ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι ὃν κεν * ἵκηαι, ρε. ἵκοιο
Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
Τὸν νεῦ ἴσασι Θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι.
Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἁνὴρ, μεμάτην τε μάλιστα
Μητρὶ ἐμῇ γαμέειν, ἢ Ὀδυσῆϊ γάμος ἔξειν.
Ἀλλά τέ μιν Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος αἰθέρι ναίων,
Εἰ μή σφιν ὠκὺ γάμοιο τελευτήσει ἡμενὸν ἦμαρ.
Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπιπτάτο δεξιὸς ὄρνις,
Κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δ' ἄρα νεσσοὶ
Τίλλε πάλαμν ἔχων, ἐκ δ' πλεκε χεῦεν ἔραζε
Μεσσηγὺς νηός τε καὶ αὐτῆς Τηλεμάχοιο.
Τὸν δ' Θεοκλύμενος ἐπέρων ἀπονόσφι καλέσσας,
Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χερὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τηλέμαχ', ἤ τοι ἔπειτα δεξιὸς ὄρνις
Ἔγνων γὰρ μιν ἰόντα ἰδὼν, οἰωνὸν ἰόντα.
Τμετέρου δ' ἐν ἔτι γένεος βασιλεύτερον ἄλλο
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς κρατερῆφι αἰεί.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένῳο ἀντίον ηὔδα,
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη.
Τῶ κε τάχα γνοίης φιλότητί τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἄν τις σε ζωὸς τερπόμενον μακαρίζοι.
Ἦ, καὶ Πείραιον προσεφώνεε πιστὸν ἑταῖρον,
Πείραιε Κλυτίδη, σὺ δέ μοι τά περ ἄλλα μάλιστα
Πειθὴ ἐμῶν ἑτάρων, οἵ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο·
Καὶ νεῦ μοι τὸν ξεῖνον ἄγων σὺ δόμησι Ζοΐσιν,
Ἐνδυκέως φιλέειν καὶ πέμπω, εἰσόκεν ἔλθω.
Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα,
Τηλέμαχ', εἰ καί κεν σὺ πολλὸν χρόνον οἰκάδε μίμνοις·
Τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ, ξείνιον δέ οἱ εὖ πομπὴ ἕσῃ.

Ως εἰπὼν, ἐπὶ νηὸς ἔβη, κέλευσε δ' ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱδ' αἶψ' ἐσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἰδήσατο καλὰ πέδιλα,
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Νηὸς ἀπ' ἐκρόφιν. τοὶ δ' πρυμνήσι' ἔλυσαν.
Οἱ μὲν ἀνάσταντες κέλευον ἐς πόλιν, ὡς κέλευσεν
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τὸν δ' ὦκα ταρσοῖσιν ὑπὸ πόδες φέρον, ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν
ρε. Εὐρὺ οἱ ἦσαν ὗες μάλα μυρίαι, ἦσι συβώτης
Ἐπίαυεν Ἑδωλὸς ἰὼν * σίησιν, ἀνάκτεσιν ἦπια εἰδώς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Π. ΡΑΨΩΔΙΑΣ
τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

Ελθόντος εἰς τοὺς ἀγροὺς Τηλεμάχου, πέμπεται Εὔμαιος εἰς τὴν πόλιν, ὀφείλων ἐπαγγεῖλαι τῇ διακόσιτι τὴν παρουσίαν γίνεσθαι ἢ σὺν ζωῖς ἐξῆς Οδυσσέως ὡσεὶς τὸν μὲν ἀναγνωρισμὸς κατὰ βάλησιν Αθηνᾶς, καὶ τῶν ἐπὶ τὴν ἔισοδον Τηλεμάχου τεταγμένων ἐπὶ τὴν πόλιν ὑποστροφή.

ΑΛΛΗ.

Πῖ δ' ἄρα Τηλέμαχος ἀναγνωρίζει πατέρα ὅν.

Τῷ δ' αὖτ' αὖ κλισίης Οδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Εντυὸν τὸ ἔλεσαν ἅμ' ἠοῖ, κειαμένω πῦρ,
Εκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγραύλοισιν σύεσσι.
Τηλέμαχον δ' ἐφέσσατο κυνὸς ὑλακόμοιο,
Οὐδ' ὕλαον ἐφέσσοντα, νόησε δ' δῖος Οδυσσεὺς
Σαίνοντάς τε κύνας ἐφ' τε κύπτοντ' ἦλθε πεδίζειν.
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον ἔπος πτερόεντα προσηύδα.
Εὔμαιε, ἦ μάλα τίς τοι ἑλεύσεται ἐνδὸν ἑταῖρος,
Ἢ, καὶ γνώεται ἄλλος, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
Ἀλλὰ σιωπῇ σαίνουσιν· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
Οὔπω πᾶν ἔειπτο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς

Εση

Sic loquutus in navem ivit. juſsit autem ſocios
Ipſos aſcendere, atque oram ſolvere.
Hi autem ſtatim aſcenderunt, & in ſedibus ſederunt.
Telemachus autem ſub pedibus ligavit pulchra calciamenta, Telemachus ad
Accepit autem fortem lanceam claram acuto ære
Navis à tabulatis, hi autem oram ſolverunt. Eumeum
Hi quidē impulſa nave navigabant in civitatem ſicut juſſerat divertit.
Telemachus dilectus filius Ulyſsis divini.
Hūc autē celeriter præeuntē pedes ferebant, vi iret in ſtabulū
Ubi ei erant ſues valdè multæ, quibus ſubulcus
Bonus nimirū vir dormiebat, de dominis benignè ſentiens.

ARGUMENTUM DECIMISEXTI LIBRI ODYSSEAE.

PRofecto in agros Telemacho mittitur Eumæus in civitatem nunciaturus domini adventum. Præterea Ulyſſes à filio agnoſcitur de Minervæ voluntate: & qui in inſidijs collocati erant *intercipiendo* Telemacho, in urbem reverteruntur.

ALIUD.

II, autem igitur Telemachus agnoſcit patrem ſuum.

HI autem rurſus in ſtabulis Ulyſſes & divinus ſubulcus
Parabāt jentaculū ſimul cū Aurora incēdentes ignē,
Emiſerúntque paſtores cum congregatis ſuibus:
Telemachum autem circumblandiebantur canes latratores,
Neque latrabant advenientem, intellexit autē divus Ulyſſes
Adulantes canes, & circùm ſonus venit pedum,
Statim autem Eumæum verba velocia alloquutus eſt:
Eumæe, certè aliquis veniet huc ſocius,
Vel & cognitus alius, quoniam canes non latrant,
Sed circùm blandiuntur, pedum autem ſtrepitum ſub audio.
Nondū omne dictum erat verbū, quando ejus dilectus filius

Stetit in veſtibulis, ſtupefactus autem irruit ſubulcus.
Ex autem ejus manibus ceciderunt vaſa, quibus laborabat
Miſcens nigrum vinum: hic autem contra venit regem:
Oſculatus eſt autem ipſi capútque, & ambo lumina pulchra
Manúſque ambas, tenera autem ei excidit lacryma.
Sicut autem pater ſuum filium benevolus amplectitur
Venientem ex longinqua terra decimo anno, (eſt:
Solũ unicũ in ſenectute genitũ, in quo dolores multos paſſus
Sic tunc Telemachum divinum divus ſubulcus
Totum oſculatus eſt circumplexus, uti mortem effugiſſet,
Et lugens verba velocia alloquutus eſt,
Veniſti Telemache dulce lumen, neque te ego
Videre dicebam poſtquam iviſti navi ad Pylum.
Sed agè nunc ingredere dilecte fili ut te animo
Delecter, inſpiciens nuper aliunde intra venientem
Non enim frequenter in agrum venis, neque ad paſtores,
Sed in urbe manes: ſic enim tibi placuit animo
Virorum procorum providere pernicioſam multitudinem.
Hũc autẽ rurſus Telemachus prudẽs cõtrà alloquutus eſt,
Erit ſic amice: tui enim cauſa huc veni,
Ut te videam oculis, & verbum audiam.
Si mihi adhuc in domibus mater manet, an aliquis jam
Virorum alius duxit uxorem: Ulyſsis certè quidem cubile
Penuria incubantium malis araneis jacet obtũtum.
Hunc autẽ rurſus alloquutus eſt ſubulcus princeps virorũ,
Et valdè illa manet patienti animo
Tuis in domibus, ærumnoſæ autem eam ſemper
Corrumpunt noctéſque & dies lacrymantem.
Sic utique loquutus ejus ſuſcepit æream lanceam.
At hic introivit, & tranſivit lapideum limen.
Huic autem ſedem adeunti pater ceſsit locum Ulyſſes:
Telemachus autem ex altera parte retinuit clamavítque,
Sede hoſpes, nos autem & alibi inveniemus ſedem
Strabulo in noſtro, adeſt autem vir qui deponet.
Sic dixit: hic autem rurſus jens ſedit, huic autem ſubulcus
Fudit ſub viridia virgulta, & pellem deſuper,
Illic ſedit poſtea Ulyſsis dilectus filius,

Rumex Telemachum reducem excipit.

His

Εση σὺ μεθυστέρησι, πεφὼν δ' αὐτόματος συβώτης·
Εκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πίπτεν ἄγγελα, τῆς ἐπονεῖτο
Κιρνὰς αἶθοπα οἶνον· ὁ δ' * αὐτῷ ἡλυθ' ἄνακτος·
Κύσε δὲ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά, χρ. αὐτὸν
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας, θαλερὸν δέ οἱ ἔπιπτε δάκρυ. 5
Ως δ' ὅτε πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει
Ελθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ τῷ σὺν αὐτῷ,
Μοῦνον τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ * μογήσας· χρ. μογήσας.
Ως τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖον ὑφορβὸς
Πάντα κύσσ', ὡς φὺς ἐκ θανάτοιο φυγόντα. 10
Καί ῥ' ὀλοφυδνὸν ἔπος πτερόεντα προσηύδα,
Ηλθες Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος, οὐ σέ τ' ἔγωγε
Οψεσθ' ἐφάμην ἔτι ἔμμεν ἐλθόντ' ἐς Πύλονδε.
Αλλ' ἄγε νυῦν εἴσελθε φίλον τέκος, ὄφρα σε θυμῷ
Τέρψομαι εἰσορόων νέον ἄλλοθεν ἶνδον ἐόντα. 15
Οὐ μὰρ γάρ τι θαμὰ ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας,
Αλλ' ἐπιδημεύεις· ὡς χθὶ τύ τοι εὐάδε θυμῷ,
Ανδρῶν μνηστήρων προτέρων εἰδήλον ὁμίλον.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος αὐτίον ηὔδα.
Εστιν ταῦτα πάτερ· σὺ δ' ἔνισπε σόν δ' ἐκένευ, 20
Οφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, καὶ μῦθον ἀκούσω,
Εἰ μοι ἔτ' ἐν μεγάροισι μένῃ φίλα φρονέουσα
Ανδρῶν ἦε δὴ ἤγημαι· Οδυσῆος δὲ που αὐτὴ,
Κήτει σὺν ταίνῃ κακὰ ἀρώχνια κεῖται ἔδουσα.
Τὸν δ' αὖ τε προσέφη συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν, 25
Καὶ λίλιον κείνη γε μάλ' ἐστλήοπ θυμῷ,
Τοῖσιν σοὶ μεγάροισιν· ὀίζυρὴ δὲ οἱ αἰεὶ
Φθινύουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα.
Ως ἄρα φωνήσας, οἱ ἐδέξατο χάλκειον ἔγχος.
Αὐτὰρ ὅγ' εἴσω ἴεν, κὴ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν. 30
Τῷ δ' ἕδρης ἐπίοντα πατὴρ ὑπέξεν Οδυσ.
Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε,
Μὴ σ' ὦ ξεῖν' ἡμεῖς γε κὴ ἄλλοθι δηρὸν ἐόντα
Σπεύμεθ' ἐν ἡμετέρῳ· πάρος δ' οὐκ ἦς ὃς κατέλήσεις.
Ως φάθ'· ὁ δ' ὡΰσθης ἐὼν κατ' ἄρ' ἵζετο. τῷ δ' ὑ συβώτης 35
Χῦεν ὕπο χλωρὰς ῥᾶπας, κὴ κῶας ὕπεσβεν,
Εὖθ κατέζετ' ἔπειτα Οδυσσῆος φίλος υἱός.

χρ. οἱ αὖ Τοῖσιν * ἦ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
Ὀπταλέων, ἅ ῥα τῇ ὡρῃτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
Σῖτον δ' ἐσυμφόρεον παρεπλώιζον δὲ κρητῆρσιν,
Εν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον.

5 Αὐτὰρ ὁ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο
Οἰ δ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἐτοίμασαν ὡρεκέμβρια χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε Τηλέμαχον ὡρορώνυμες δῖον ὑφορβὸν
Ἄσσα, πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἵκετο; πῶς δὲ ἑταῖρους

χρ. 10 Ἤγαγεν εἰς Ἰθάκην. τίνες ἐμμορέων * εὐχετόωντο;
εὐχετόωντο, Οὐ μάλ' ἑκὼν πεζὸν δίομαι σάλαδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος ὡρόφρις Εὔμαιε συβῶτα,
Τοι γὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
Εκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρέων·

15 Φησὶ δ' πολλὰ βροτῶν ὑπὲρ ἄστεα δινηθῆναι
Πλαζόμενος· ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσαν τό γε δεῖμαν.
Νεῦσ' δ' αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδρὰς
Ηλυθ' ἐμὸν ὡρὸς θυμόν, ἐγὼ δέ οἱ ἔγχεα λεῖξα·
χρ. ἐθέ- Ερξον ὅπως * ἐθέλῃς ἐκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι
λῃς. 20 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχον ὡρεπιφραδὲς ἀντίον ηὔδα.
Εὔμαι', ἦ μάλα τῆτε ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες,
Πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
Αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, καὶ ὧπα χερσὶ πέποιθα
Ἀνδρὶ ἀπαμυνάσθαι, ὅτε τις ὡρότερος χαλεπήνῃ·

25 Μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ὁὺ φρεσὶ μερμηρίζει,
Ἠ αὐτῆ παρ' ἐμοί τε μένῃ, καὶ δῶμα κομίζῃ,
Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δημοῖό τε φῆμιν,
Ἠ ἤδη ἄμ' ἕπηται Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος
Μνᾶται ὁὺ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσι.

30 Αλλ' ἤτοι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ τεῦ ἵκετο δῶμα,
Εσσω μὲν χλαίνάν τε χιτῶνά τε, εἶματα καλά·
Δώσω δ' ξίφος ἀμφήκες καὶ ποσὶ πέδιλα.
Πέμψω δ' ὅπῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
Εἰ δ' ἐθέλεις σὺ κόμισσον ὁὺ φρεσὶν ἐρύξας

35 Εἵματα δ' ὁὺδὲ δ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα,
Βοῦμα, ὡς ἂν μή σε κατατρύχῃ καὶ ἑταίρους.
Κεῖσε δ' ὧν ἔ μιν ἔγωγε μὴ μνησῆρες ἐόντι

Ερχας.

His autem rursus carnium lances apposuit subulcus
Assatarum, quas priori die reliquerant comedentes:
Panem autem festinanter cumulavit in canistris,
In poculo autem miscebat dulce vinum.
Ipse autem contra sedit Ulysses divinum.
Hi autem in cibos paratos præjacentes manus mittebant.
At postquam potus & cibi desiderium amoverunt:
Jam tunc Telemachus allocutus est divinum subulcum,
Dic sodes, unde hospes hic venit? quomodo autē ipsū nautæ
Duxerunt in Ithacam? quinam se esse gloriabantur?
Non quidem enim ipsum pedestrem puto huc venisse.
Hunc autem respondens allocutus est Eumæus subulcus.
Certè ego tibi fili vera omnia dicam.
Ex Creta quidem genere gloriatur lata.
Dicit autem multas in hominum civitates divertisse
Errans: sic enim ei destinavit hæc deus.
Nunc autem rursus Thesprotorum virorum ex nave elapsus
Venit meum ad stabulum, ego autem tibi præbebo.
Fac quomodo vis, supplex autem tibi dicit esse,
Hunc autem rursus Telemachus prudens allocutus est,
Eumæe certè hoc verbum triste dixisti:
Quomodo enim jam hunc advenam ego suscipiam domi?
Ipse quidem juvenis sum, & nondum manibus ausus sum
Virum expellere, quando prior sævit.
Matri autem meæ bifariam animus in mentibus cogitat,
An illic apud me maneat & domum curet,
Lectum venerans mariti populique famam:
An jam simul sequatur Achivorum quicunque optimus
Spondet in domibus vir & plurima det:
Sed certè hunc hospitem, quoniam tuam venit domum
Induam ipsum chlænámque vestémque indumenta pulchra.
Dabo autem ensem utrinque acutū & pedibus calciamenta,
Mittam autem quò ipsum cor animúsque jubet.
Si autem vis tu excipe in stabulis eum detinendo:
Vestes autem huc ego mittam, & panem omnem
Ut comedat, ne tibi sit tædio & socijs.
Illuc autem non ipsum ego ad procos sinam

Telemachus de hospite quærit & patrē non agnoscit.

Ire, valde enim injuſtam injuriam habent,
Ne ipſum convicientur, mihi autem dolor eſſet gravis:
Facere autem difficile quid eum qui inter plures exiſtat,
Etiamſi vir ſit robuſtus, quoniam multò potentiores ſunt.

Ulyſſes Telemacho loquitur.

Hunc autē rurſus alloq. eſt multū tolerans divus Ulyſſes,
O amice, quoniam mihi & reſpondere fas eſt,
Certè valdè mei laceratum eſt audientis dilectum cor.
Qualia dicitis procos injuſta excogitaſſe
In domibus invito te, talis qui ſis:
Dic mihi an voluntarius conſumeris, an te populi
Oderunt per populum ſequentes Dei vocem?
An conſanguineos accuſas, quibus vir
Pugnantibus confidit & ſi magna contentio movetur.
Utinam enim ego ſic juvenis eſſem, hoc in animo,
Vel filius ex Ulyſſe ſtrenuo, vel & ipſe
Veniret errans (adhuc enim & ſpei fatum)
Protinus omninò meum caput incideret alienus vir,
Si non ego illis detrimentum omnibus eſſem
Profectus in domum Laërtiadæ Ulyſsis.
Si autem rurſus me multitudine ſuperaret ſolum exiſtentem,
Vellem potiùs in meis interfectus domibus
Mori, quàm hæc ſemper indecentia opera videre.
Hoſpites indignis modis tractantes, famuláſque mulieres
Violantes fœdè in domibus pulchris,
Et vinum exhauſtum, & cibum comedentes
Temerè ita indefinenter inutili in opere.

Telemacus Vlyſſi hoſpiti ignota loquitur.

Hunc autem rurſus Telemachus prudens contrà alloquitus eſt,
Tibi enim ego hoſpes valdè verè dicam,
Neque mihi omnis populus iratus moleſtus eſt,
Neque conſanguineos accuſo, quibus vir
Pugnantibus confidit & ſi magna lis moveatur.
Sic enim noſtrā progeniē ſolam quaſi ſingularē fecit Jupiter
Solum Laërtem Arciſius filium genuit.
Solum autem rurſus Ulyſſem pater genuit: at Ulyſſes
Solum me domibus generans liquit, neque adjutus eſt,
His nunc inimici valdè infiniti ſunt in domo,
Quotquot enim in inſulis dominantur optimi,

Dulichio-

Ἐγχεϊ· λίην γὰρ ἀπείθαλον υἷα ἔγωγε,
Μή μιν κερτομίῃσιν, ἐμοὶ δ' ἀχος ἔστετον αἰνὸν.
Πρῆξαι δ' ἀγχαλέον τι μὴ τελέουσαν ἐόντα·
Ἀνδρὸς γὰρ ἰφθίμου ἐπὶ πολὺ φέρτερος εἰσι.

Τὸν δ' αὖ τε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσ. 5
Ὦ φίλ', ἐπεὶ δὴ μοι κὴ ἀμείψασθαι μέλλεις ἔπος,
Ἦ μάλα μὴν κατὰ μοῖραν ἀκούοντος φίλον υἱόν·
Οἷα φατὶ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάασθαι
Ἐν μεγάρῳ, οὐκ ἑκόντ' οἵγε τοιοῦτο ἔοντες.
Εἰπὲ μοι ἢ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέ γε λαοὶ 10
Ἐχθίονες ἀνὰ δῆμον, ἐπεὶ πολέμοιο θεοὶ ἐμφῶ,
Ἦ κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι· οἷσι μέν ἢ τε
Μαιμαμόωσι πίσυνος, κὴ εἰ μέγα νείκος ὄρηται.
Αἷ γὰρ ἐγὼν ὥστε υἱὸς εἶλω τοῦ δ' εὖ θυμῷ,
Ἢ πεῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἢ κὴ αὐτὸς 15
Ἐλθοι ἀλαπαδνός· (ἔπι γὰρ κὴ ἐλπίδες αἴσαι)
Λυπὴ ἵκεσθ' ἀπ' ἐμείο κιὼν πάμπροσθε ἀλόχοιο φάος,
Εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην,
Ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Εἰ δ' αὖ μι τληθοί δαμασσάμενος μενεαίνων ἐόντα, 20
Βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατεκτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ
Τεθνάμεν, ἢ τοῖσδ' αὖθι ἀφύσια ἔργ' ὁρόωσι.
Ξείνους τε ζυφελιζομένους, δμῳὰς τε γυναῖκας
Ῥυπόζοντας ἀφειδέως κὴ δόμους κτε κλιτύς.
Καὶ οἶσον ἀλφυσσάμενον, κὴ σῖτον ἔδοντας 25
Μᾶψ αὖτως ἀτέλεστον, ἀνιηύσας ἐπὶ ἔργῳ.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Τοὶ γὰρ ἐγώ τοι ξείνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Οὔτε τι μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνῃ,
Οὔτε τι μοι πάις δημος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνῃ, 30
Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσι περ ἀνὴρ
Μαιμαμόωσι πίσυνος, κὴ εἰ μέγα νείκος ὄρηται.
Οἶδε γὰρ ἡμετέρῳ γενεὴ μοιρώσατο Κρονίων·
Μοῦνον Λαέρτεω Ἀρκεισίου υἱὸν ἔπεπτε,
Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πεπνῦ πέκε· αὐτὰρ Ὀδυσ.
Μοῦνον ἐμ' ὲν μεγάροισι τεκὼν λίπε, οὐδ' ὀνέπνευ. 35
Τῶν νῦν δυσμενέων μάλα μυρίοι εἰσ' ἐν οἴκῳ.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,

Δελιχίῃ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠ δ' ὅσοι περικαλλὲς Ἰθάκῃ νήσῳ ἐνικτιόωνται.
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνώωνται, τρύχουσι δ' οἶκον.
Ἡ δ' ἔτ' ἀρνεῖται γαμέειν γάμον, ἔτι τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δ' ὧδ' ἀνὰ δῶμα ἕκαστοι
Οἶκον ἐμὸν τρύχουσι· τάχα δή με λωβήσονται καὶ αὐτόν.
Ἀλλ' ἦτοι μὲν ζωὸς ἐπὶ σοὶ ἔσσεται· ἐν σὺ νοήσαι·
Ἄπιθι, σὺ δ' ἔρχεο θᾶσσον, ἐχέφρονι πιθοιμοσύνῃ
Εἶφ' ὅπι οἱ σὰς εἶμι, καὶ ἐκ Πύλου εὐκλέα νόστον.
Αὐτὰρ ἐγὼ αὖτῆς μνήσω, σὺ δ' ἐνὶ μεγάροισι νέεσθαι,
Οἷα πατρώϊα, τῶν δ' ἄλλων μή τις Ἀχαιῶν
Πευθέσθω. πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωντται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὐμαιε συφῶτα,
Γιγνώσκω, φρονέων· τὰ γὰρ δὴ νοέουτι κιχεῖες.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτῷ ὀδύρεται ἄλγεα ἄλγων
Δυσμορίῃ· ὃς τοῖος μὲν Ὀδυσῆϊ μέγ' ἀχεύων
Ἐρχατ' ἀποπλείσκει, μῦς δωμάων δ' ἐπὶ οἶκον
Πίνει καὶ ἥδ' ὅτις θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει·
Αὐτὰρ νῦν εἰξ εἴ σύ γ' ἀφικτὸς νηὶ Πύλονδε,
Οὔπω μιν φασὶν φαίδιμον καὶ πτέρμονα αὖτις,
Οὐδ' ἐπὶ ἔρχα ἰδεῖν, ἀλλὰ γυναιχῇ τε γόῳ τε
Ἧσται ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστέον ἰῶδες.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἀλγιον, ἀλλ' ἔμπης μὲν ἐάσεμεν, ἀχνύμενόν περ·
Εἰ γάρ πως εἴη αὐτὰς χρήσιμα πάντα βροτοῖσι,
Πρῶτόν κεν τὸν πατέρ' ἐλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
Ἀλλά σύ γ' ἀγχίαλος ὀπίσω κίε, μηδὲ κατ' ἀγρὸς
Πλάζεσθ' μετ' ὀΐεσσιν. ἄτερ δὲ σεῦ μητέρα εἰπεῖν,
Ἀμφίπολον πεμπέμεν ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
Κρυόθεν· κείνη γάρ κεν ἀπαγγείλαι μέγα πᾶσι.
Ἦρα, καὶ ὦρσε συφορβόν· ὁ δ' εἵλετο χερσὶ πέδιλα,
Δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλιν δ' ἶσαν. αὐτὰρ ἔπειτα
Λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὔμαιος ὑφορβός.
Ἀλλ' ἦγε ταχέως ἦλθε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ
Καλῇ τε μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ.
Στῆ δ' ἄρα οἱ παρὰ θύρας κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα.

Οὐδ

Dulichioque Samóque & nemorosa Zacyntho,
Vel quicunque per asperam Ithacam dominantur,
Tot matrem meam petunt, consumunt autem domum.
Hæc autem neque negat odiosas nuptias neque finem
Facere potest: hi autem corrumpunt comedentes
Domum meam, citò autem me destruent & ipsum.
Sed certè quidem hæc deorum in genibus jacent.
Amabo, tu autem vade citò, prudenti Penelopæ
Dic ei quòd salvus sum, & ex Pylo veni:
At ego hic manebo, tu autem illuc redi
Soli nuncians, horum autem aliorum nullus Achivorum
Audiat, multi enim mihi mala cogitant.
Huic autem respondens alloquutus es Eumeæ subulce,
Cognosco, sapio, hæc jam intelligenti jubes.
Sed agè mihi hoc dic & verè enarra,
Si & Laërti ea ipsa via nuncius veniam
Infelici: qui hucúsque quidem Ulyssem valdè dolens
Operáque spectabat, cum famulis autem in domo
Bibebat & comedebat, quãdo animus in pectoribus jubebat:
At nunc ex quo tu iviſti navi ad Pylum,
Nondum ipsum dicunt comedere & bibere sic,
Neque in opera inspicere, sed suspirióque luctúque
Sedet lamentans, corrumpit autem circum ossa corpus.
Húc autẽ rursus Telemachus prudẽs cõtrà alloquutus est,
Mœstius & illud, sed tamen ipsum sinamus dolentes licet.
Si enim utique suo arbitrio percipi possent omnia ab homi-
Prius patris caperemus reditus diem, (nibus
Sed tu nunciaturus retrò vade, neque ad agros
Erra ad illum, at ad matrem dic,
Ut famula custos festinet quàm citissimè
Clàm: illa enim nunciabit seni. (menta.
Dixit certè & movit subulcum: hic accepit manibus calcia-
Ligatis autem sub pedibus ad civitatẽ ivit, neque Minervam
Latuit à stabulo jens Eumæus subulcus.
Sed hæc propè venit, corpore autem assimulata est mulieri
Pulchræque magnæque & splendida opera scienti.
Stetit autem è regione ostij stabuli Vlyssi apparens,

¶ Telemachus Eumæum mittit ad matrẽ & Laërtem

Neque

Neque Telemachus vidit obvius, neque intellexit,
(Non enim omnibus Dei apparent manifesti,)
Sed Vlyſſéſque canéſque viderunt, & non latrarunt.
Blando gannitu autem ex altera parte per ſtabulũ fugiebant.
Hæc autẽ ſupercilijs annuit: intellexit autẽ divinus Vlyſſes:
Exivit autem domo extra magnum murum ſtabuli.
Stetit autem ante ipſam: hunc autem alloquuta eſt Minerva.

Minerva Vlyſsem monet, ut filio ſe prodat.

Generoſe Laërtiade aſtute Vlyſſes,
Jam nunc tuo filio verbum dic, neque occulta,
Ut procis morte & nece compoſita
Eatis ad civitatem inclytam, neque ego ipſa
Diu procul à vobis ero prompta pugnare.
Dixit, & aurea virga impreſsit Minerva.
Veſtem quidem ei prius bene lavatam & interulam
Poſuit circum pectora, corpus autem auxit & pubertatem.

Vlyſsis habitus immuta-tus.

Retrò autem nigro colore evaſit, genæ autem extenſæ ſunt:
Nigri autem facti ſunt capilli circum barbam.
Hoc quidem ſic facto, retrò ivit, at Vlyſſes
Iuit in ſtabulum, ſtupuit autem ipſum dilectus filius.
Timens autem ex altera parte jecit oculos ne Deus eſſet,
Et ipſo compellato verba velocia allocutus eſt,
Alius mihi hoſpes apparebas nuper quàm coràm,
Alia autem veſtimenta habes, & corpore neque item ſimilis.
Certè aliquis deorum es, qui cœlum latum habitant.
Sed placatus ſis, ut tibi grata demus ſacra,
Et aurea dona facta, parce autem nobis.

Vlyſſes filio ſe prodit.

Huic autem reſpondit poſtea pertolerans divinus Vlyſſes,
Non aliquis Deus ſum, cur me diis aſsimilasè
Sed pater tuus ſum, cujus gratia tu ſuſpirans
Pateris dolores multos violentijs ſuſceptis virorum.
Sic loquutus, filium oſculatus eſt, per autem genas
Lacrymabat in humũ, antè autẽ tenebat indeſinenter ſemper
Telemachus autẽ (nondũ n. perſuaſus fuerat ſuũ patrem eſſe)
Rurſus ipſum verbis reſpondens alloquutus eſt,
Non tu Vlyſſes es pater meus, ſed me Deus
Decipit, ut item magis lugens ſuſpirem.
Non enim aliquo modo mortalis vir hæc excogitat

Suo

Οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον, ἀλλά οἱ αἰὲν
(Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνοντιν ἐναργεῖς)
Ἀλλ' Ὀδυσεύς τε κύων τε ἰδὲν καὶ ῥ' ἐχύλαινεν,
Κυζηθμῷ δ' ἐπέρωσε λιγὺ σταθμοῖο φόβηθεν.
Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε νόῃσι ἧ δῖος Ὀδυσ. 5
Ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τεῖχος αὐλῆς. ἀρ. θρ.
Στῆ ἧ παρθρὰς αὐτῆς· τὸν ἧ φρασέεσκεν Ἀθήνη, γκ. οη
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἤδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος, μηδ' ἐπίκευθε,
Ὡς ἂν μνηστῆρσιν ὀϊστὸν κῆρ' ἀφορέητε 10
Ἐρχηθον φθονεροῖσιν ἀεικελίοισιν· ἀτὰρ ἐγὼ αὐτὴ
Δηρὸν λαὸν ὀφέλλω ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.
Ἡ, καὶ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη.
Φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον ἰὼ πλυνοῖσι ἠδὲ χιτῶνα
Θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ἄφθιτα κὴ ἤβωι, 15
Αὖ ἧ μελαγχροιὴς γένετο, γναθμοὶ ἧ πίτνασθεν·
Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἰθαιρήδεες ἀμφὶ γένυες.
Ἡμὲν ἄρ' ὣς ἴρεξασα, πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσ.
Ἧιεν ἐς κλισίην, γάμβησεν δὲ μιν φίλος υἱός.
Ταρβήσας δ' ἐπέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη, 20
Καί μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδα,
Ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἢ πάρος ἦθη,
Ἀλλα ἧ εἵματ' ἔχεις, καί τοι χρὼς ἐκ τὸ ἐμοῖο.
Ἦ μάλα τις θεός ἐσσι τῶι οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Ἀλλ' ἵλημ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δῶ τε μάλ' ἱερά, 25
Ἠδὲ χρύσεα δῶρα τετυγμένα. φείδεο δ' ἡμέων.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;
Ἀλλα πατὴρ τόδε εἰμί, τεῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
Πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν, 30
Ὡς ἔφατ· φωνήσας ἤδη κύσε, καὶ δ' ἧ παρειῶν
Δάκρυον ἧκε χαμᾶζε πάρος δ' ἔχε πολλὰ μάλ' εἰρύ.
Τηλέμαχος δ' (ἐ γάρ πω ἐπείθετο ὃν πατέρ' εἶναι)
Ἐξαῦτις μιν ἔπειτα προσηύδα μειλιχόμενος·
Οὐ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πατὴρ ἐμός· ἀλλά με δαίμων 35
Θέλγει, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο

Ω αὐτῆ μοι νόμ, ὅτι μὴ Θεὸς αὐτὸς ἐπελθών,
Ῥηϊδίως ἐθέλων θείη νέον ἠδὲ γέροντα.
Ἦ γάρ τοι νέον ἠδὲ γέρων κὴ ἀκέα ἔπετο,
Νωῖ ᾧ Θεοῖσιν ἴσοισι οἳ ἐρεμνὸν οὐρανὸν ἔχουσι.

Τὸν δ' αὖτε μεθέμβλωσ' περίφρων πολύμητις Ὀδυσ.
Τηλέμαχ', ἦ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἰόντα
Οὔτ' ἂρ τι θυμῷ ζειν ἀξύμετον οὔτ' ἀίσασθαι.
χρ. χάρ τι Οὐ μὲν * γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ὧδε Ὀδυσ.
πι Ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, πολλὰ κακὰ πολλά τ' ἀνατλάς,
Ἦλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αὐτάρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
Ἣ τέ μ' ἐθέλει ἔθηκεν ὅπως ἐθέλ· (δυνάσθην γὰρ)
Ἄλλοτε μὲν πλωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἀνδρὶ νέῳ κὴ κομὰ περὶ χροῒ εἵματ' ἔχοντι.
Ῥηϊδίον δὲ Θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἢ μὲν κυδῆναι ἠδὲ τρέσαι βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι.
Ὡς ἄρα φωνήσας, κατ' ἄρ' ἵζετο Τηλέμαχος δ'
Ἀμφιχυθεὶς πατρὶ ἐῷ λιπαρὸν δάκρυσι λείβων,
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χεῖρας ὑφ' ἵμερος ὄρτο γόοιο.
Κλαῖον δ' λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοὶ
Φῶκαι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα
Ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι.
Ὡς ἄρα τοί γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶσαν.
Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Τηλέμαχος περίφρων φθέγγετο πατέρ' ὃν πατρὶ αὖψα.
Ποίη δὴ νεῦ δεῦρο πάτερ φίλε νῆί σε ναῦται
χρ. ἐνγα Ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμορε * εὐχετόωντο;
πιων Οὐ μὲν γάρ τι σε πεζὸν ὀΐομαι ὧδε ἱκέσθαι.
Τὸν δ' αὖτε περίφρων πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Τοι γὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθείην κατερέξω,
Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, οἵ τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.
Καί μ' εὗδοντ' ἐν νηῒ θοῇ ἐπὶ πόντου ἄγουσιν
Κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην, ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε πολύς, ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν.
Καὶ τὰ μὲν ἐν σπῆϊ θεῶν ἰότητι κέονται.
Νωῖ δ' αὖ δεῦρ' ἰκόμεθα νωθηματιοῦ ἐνὶ θυμῷ Ἀθήνης,

Ὀφρα

Suo ipſius animo, quando non Deus ipſe adveniens
Facilè volens ſtatuat juvenem & ſenem.
Certè enim nuper eras ſenex, & indecenter indutus eras,
Nunc autem Dijs ſimilis es, qui cœlum latum habitant.
Hunc autem reſpondens, allocutus eſt prudens Ulyſſes, 5
Telemache, non te decet dilectum patrem intus cùm ſit Ulyſſes filio.
Neque demirari valdè, neque ſtupere.
Non quidem enim amplius alius veniet huc Ulyſſes.
Sed hic ego talis paſſus mala, multis autem toleratis malis
Veni vigeſimo anno ad patriam terram. 10
At hoc opus Minervæ prædatricis.
Quæ me talem poſuit quomodocunque voluit (poteſt enim)
Aliquando quidem pauperi ſimilem, aliquando autem rurſus
Viro juveni pulchras circum corpus veſtes habenti.
Facilè autem Dijs qui cœlum latum habitant, 15
Et gloria illuſtrare mortalem hominem & malo afficere.
Sic loquutus ſedit: Telemachus autem
Circumfuſus patrem bonum lugebat lacrymas fundens.
Ambobus autem his deſiderium obortum eſt luctus.
Flebant autem ſtridulè abundantiùs quàm aves (los 20
Oſsifragæ aquilæ, vel vultures curvæ unguibus quibus pul-
Ruſtici excipiunt, antequam volatiles ſint.
Sic hi miſerabiliter ſub ſupercilijs lacrymam fundebant.
Et lugentibus occidiſſet lumen Solis,
Niſi Telemachus allocutus fuiſſet ſuum patrem ſtatim. 25
Quali enim huc pater navi te nautæ Telemachus patrem alloquitur
Duxerunt in Ithacam? qui eſſe dicebant.
Non quidem enim te pedeſtrem puto huc veniſſe.
Hùc autē rurſus allocutus eſt laborioſus divinus Ulyſſes:
Namque ego tibi fili veritatem apertè dicam. 30
Phæaces me duxerunt navibus inclyti, qui & alios
Homines mittunt quiſquis ipſos adiverit.
Et me dormientem nave veloci in pontum ducentes,
Depoſuerunt in Ithacā, dederunt autem mihi ſplendida dona,
Æſque aurúmque copioſé, veſtémque textam. 35
Et hæc quidem in ſpeluncis Deorum conſilio jacent.
Nunc autem rurſus huc veni admonitionibus Minervæ,

Ut

Ut inimicis de cæde conſultemus.
Sed agè mihi procos numero recenſe,
Ut ſciam quótque & quiviri ſint.
Et meo in animo ſtrenuo agitato conſilio
Conſiderabo, ſi nos poterimus adverſari
Soli ſine alijs. & quæremus alios. (tus eſt.
Hunc autem rurſus Telemachus prudens contrà alloquu-
O pater certè tuam magnam gloriam ſemper audivi,
Manibúſque bellicoſum eſſe, & prudentem conſilio,
Sed valde magnum dixiſti: ſtupor me habet, neque eſſet
Viros duos multis & fortibus pugnare.
Procorum autem neque decas una, neque duæ ſolæ,
Sed multò plures. citò autem ſcies hîc numerum.
Telemachus re. Ex quidem Dulichio duo & quinquaginta
Juvenes electi, ſex autem famuli ſequuntur.
ecenſet patrinumerum procorũ. Ex autem Samo quatuórque & viginti juvenes ſunt.
Ex autem Zacyntho viginti ſunt viri Achivorum.
Ex autem ipſa Ithaca duodecim, omnes optimi.
Et ipſis ſimul & Medon præco & divinus cantor.
Et duo ſervi ſcientes epulas facere:
Hos ſi omnes aggrederemur qui intus ſunt,
Vide ne multũ amarè & graviter petulantias illas expẽderis:
Sed tu ſi potes aliquem adjutorem excogitare,
Animadverte, qui nobis auxilietur prompto animo.
Hunc autẽ rurſus allocutus eſt laborioſus divus Ulyſſes
Tibi enim ego dico, tu autem conſidera & me audi,
Et cogita ſi & nobis Minerva cum Jove patre
Sufficiat, an adhuc alium adjutorem cogitabo?
Hunc autẽ rurſus Telemachus prudẽs contra allocutus eſt
Boni hi adjutores quos dicis
Altè in nebulis ſedentes: quíque & alijs
Viris dominantur & immortalibus Dijs.
Hũc autẽ rurſus alloquutus eſt pertolerãs divinus Vlyſſes
Non quidem illi multũ tempore ſeparatim erunt
A pugna forti, quando procis & nobis
In domibus meis robur judicabitur Martis.
Sed tu quidem nunc vade ſimul aurora apparente

Domum

Ὀφρά κε δυσμενέεσσι φόνον πέρι βυλεύσωμεν.
Ἀλλ' ἄγε μοι μνησῆος ἀριθμήσας κατὰ λεκτόν,
Ὅφρ' εἰδέω ὅσσοι τε κὴ οἵ πινες ἀνέρες εἰσι.
Καί κεν ἐμὸν κῆ' ὄμμον ἀμύμονα μερμηνείξας,
Φράσσομαι εἴκεν νῶϊ διαπρήσσειν ἀντιφέρεσθαι 5
Μοιρίδιον ἄνευθ' ἄλλων, ἢ κὴ διζησόμεθ' ἄλλους.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὐδα,
Ὦ πάτερ, ἦτοι σεῖο μέγα κλέος εἰν ἀνθρώπους,
Χεῖράς τ' ἀσχετίην τε βίης τε μένος κὴ ἐπίφρονα βυλήν.
Ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες· ἄγη μ' ἔχει ἠδὲ κιν οἶος 10
Ἀνδρε δύω πολλοῖσι κὴ ἰφθίμοισι μαχέσθαι.
Μνησῆρες δ' αὖτ' ἄρ' ἔπειτα ἀτειρέες, ἠδέ δ' οἶμαι,
Ἀλλὰ πολὺ πλέονες· τάχα δ' εἴσεαι ὀφθαλμοῖσιν ἀριθμήσας.
Ἐκ μὲν Δουλιχίοιο δύω κὴ πεντήκοντα
Κοῦροι κεκριμένοι. ἕξ δ' ὑπηνῆρες ἕπονται. 15
Ἐκ δ' Σάμης πίσυρές τε κὴ ἴκοσι κοῦροι ἔασιν.
Ἐκ δ' Ζακύνθου ἔασιν ἑείκοσι φῶτες Ἀχαιῶν.
Ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης, δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι·
Καὶ σφιν ἅμ' ἑπὶ Μέδων κῆρυξ κὴ θεῖος ἀοιδός,
Καὶ δύο θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων. 20
Τῶν εἴκοσι πάντων αὐτήσομαι ἔνδον ἐόντων,
Μὴ πολύπικρος κὴ αἰνὰ βίας ἀνατίσεται ἑλών.
Ἀλλὰ σύ γ' εἰδώλοισιν ἐπ' ἀμαιμάκετος μερμηνείξας,
Φράζεο, ὅ κέν τις νῶϊν ἀμωσὶ παράφρασι θυμῷ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσ. 25
Τοι γὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δ' ἔχευδε, καί μιν ἄκουσον,
Καὶ φράσσευ εἰ κὴ νῶϊν Ἀθήνη Ζεὺς Διὶ πατρὶ
Ἀρκέσει, ἥ τιν' ἄλλον ἀμαιμάκετος μερμηνείξω.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὐδα,
Εὖδω τοι ζεύξω γ' ἵππους μακρὸν τοὺς ἀγχιστίνους, 30
Ὑψι πέρ σ' ὀρφναίοισι κεκρυμμένον, ὥστε κὴ ἄλλοις
Ἀνδράσι τε κρατέρεσσι κὴ αἰνοπάτοισι Θεοῖσι.
Τὸν δ' πὺτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Οὐ μάν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον

Φυλόπιδος κρατερῆς, ὁπότε μνησῆρσι κὴ ἡμῖν 35
Ἐν μεγάρῳσιν ἐμοῖσι μάχ' ὀρέξεται Ἄρηϊ.
Ἀλλὰ σὺ * μὰν ταῦ ἴχνυ ἀμ' ἠοῖ φαινομένῃφι

Οἰκηδὲ, καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει.
Αὐτάρ ἐμὲ σφέτερ' αὖσι συβώτης ὕστερος ἄξει,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐπαλίγκιον ἠδὲ γέροντι.
Εἰ δέ μ' ἀπημύνουσι δόμων κύτος, σὸν δ' ὄφελον κῆρ

5 Τετλάτω ἐν σῇ ἕστασι, καὶ ὧς πάσχοντος ἐμεῖο,
Ἢν περ καὶ λίην δῶμος ποδὸν ἔλκωσι θύραζε,
Βέλεσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰσορόων ἀνίαζε.
Ἀλλ' ἤτοι παύσας ἀνωγέμεν αἰφροσυνάων,
Μειλιχίοις ἐπέεσι προφωνεῦν· οἱ δέ τοι ἠχὴ

10 Παύσεσθον· δὴ γάρ σφι παρέστατον ἔσχατον ἦμαρ.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' εὖ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Εἰ μέν σ' Ὀπόεντ' ἐπὶ καὶ πολύβουλος ἐὸς φρεσὶ θήσει Ἀθήνη,
Νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
Ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρηΐα τεύχεα κεῖται,

15 Ἐς μυχὸν ὑψηλὸν θαλάμου κατιδεῖν ἀείρας
Πάντα μάλ'. αὖτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι
Παρφάσθαι, ὄφρα κέν σε μετιθλῶσιν πολέοντες,
Ἐκ κεφαλῆς κατὰ θῆκε, ἐπεὶ ἐκέπε τοῖσιν ἐοίκει
Οἷά ποτ' Ἰθάκῃδε κιὼν καταλείπειν Ὀδυσ.

20 Ἀλλὰ κατήκισαι ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αἰθμή.
Πρὸς δ' ἔτι μοι τόδε μείζον ἐὸς φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
Μήπως οἰνοβαρέοντες, ἔριν σήσαντες ἐν ὑμῖν,
Ἀλλήλους τρώσητε, καλὴν ἀκαχήσητε τε δαῖτα
Καὶ μνηστύν· αὐτὴ γὰρ ἐφέλκεται ἀνδρὸς ἀοιδούς.

25 Νῶϊν δ' οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
Καλλιπέειν, καὶ δοιὰ βοείας χερσὶν ἐλίσσω.
Ὡς ἂν ἐπιβρύσαντες ἐλοίμεθα. τοὺς δέ κ' ἔπειτα
Παλλὰς Ἀθηναίη ἡγήσεται καὶ μήτηρ Ζεύς.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' εὖ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,

30 Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐστι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
Μήτις ἔπειτ' Ὀδυσῆα κακουσάτω ἔνδον ἐόντος,
Μήτ' οὖν Λαέρτης ἔσω τύγα, μήτε συβώτης,
Μήτέ τις οἰκήων, μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
Ἀλλ' οἷοι σύ τ' ἐγὼ τε γυναικῶν γνώομεν ἰθυμά.

35 Καὶ κε τόδ' ἀμφοῖν ἀνδρῶν ἔπι πημανθείμην,
Ἢ ὃς ὄπιν τίς νώ τίσει καὶ δείδιε θυμῷ,
Ἢ δ' ὅτις ἐκ ἀλέγει, σὶ δ' ἀπημοσύνην τοῖον ἰόντα.

Τὸν δ'

Domum, & procis ſuperbis loquere.
At me ad civitatem ſubulcus poſtea ducet,
Pauperi triſti ſimilem & ſeni.
Si autē me inhonorabūt in ædibus tuus autē dilectus animus
Toleret in pectoribus malè patiente me:
Et ſi per domum pedibus trahent foras,
Vel telis percutient, tu autem inſpiciens tolera.
Sed certè ceſſare jube inſipientijs,
Suavibus verbis compellans: hi autem tibi non
Parebunt, jam enim ipſis adeſt fatalis dies.
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis.
Quando multi conſilij in mentibus ponet Minerva.
Annuam quidem tibi ego capite: tu autem poſtea intelliges.
Quæcunque tibi in domibus Martia arma jacent,
In ſeceſſum alti thalami depone elevando
Omnia valdè, at procos mollibus verbis
Alloquere, quando te inquirent cupientes,
Ex fumo depoſui: quoniam non his ſimilia ſunt,
Qualia quondam ad Trojam proficiſcens dereliquit Vlyſſes
Sed deturpam ſunt, quantum ignis ivit vapor.
Adhuc autem mihi hoc majus in mentibus poſuit Saturnius
Ne quando vino domiti, concitata contentioue inter vos,
Alios invicem vulneretis, fœdetis autem convivium
Et ſponſalia, ipſum enim trahit virum ferrum,
Nobis autem ſolis duos enſes, & duas lanceas
Relinque, & duo ſcuta manibus capere.
Sic impetu facto accipiemus, hos autem poſteà
Pallas Minerva decipiet & conſiliarius Jupiter.
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis,
Si verè meus es, & ſanguinis noſtri,
Ne quis poſtea Vlyſſem audiat eſſe:
Neque igitur Laërtes ſciat hoc neque ſubulcus,
Neque aliquis domeſticorum, neque ipſa Penelope,
Sed ſoli tuque egoque mulierū cognoſcamus rectitudinem,
Et tuos famulos viros adhuc tentemus:
Et quidem ubi aliquis nos honorat, & timet animo,
Et qui non curat, te autem inhonorat etiam qui talis ſis.

Vlyſſes Telemachus inſtruit, quid faciendū.

ubi ad procus venerunt

Hunc autem respondens alloquutus est illustris filius,
O pater, certè meum animum & postea puto
Cognosces, non quidem enim socors mollicies tenet
Sed non hoc lucrum ego fore puto
Nobis ambobus, te autem considerare jubeo.
Diu enim sic cognosces unumquemque tentans
Opera incipiens: hi autem in domibus quieti
Res devorant præter modum, neque est pareitas.
Sed certè te mulieres ego discere jubeo,
Quæ te inhonorant, & quæ sævæ sunt.
Virorum autem nondum ego per ædes vellem
Nos tentare, sed postea hæc labora,
Si verè adhuc scis Jovis portentum ægiochi.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
Hæc autem postea Ithacam deducta est navis benè fabricata.
Quæ tulerat Telemachum à Pylo, & omnes socios.
Hi autem quando jam portum valdè profundū intra iverunt,
Navem quidem hi nigram in terram traxerunt,
Arma autem sua asportarunt magnanimi servi.
Statim autem Clytij portaverunt perpulchra dona.
At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis
Nuncium dicentem perprudenti Penelopæ,
Quòd Telemachus quidem in agro, navem autem jussit
Civitatem ad navigare, ut non timens in animo
Potens regina teneras lacrymas fundat.
Hi autem obvij fuerunt præco, & divinus subulcus,
Nuncia-tur Tele-machum redijsse. Ejusdem gratia nuncij, dicturi mulieri.
Sed quando jam iverunt domum divini regis,
Præco quidem medijs in ancilis dixit:
Jam tibi regina dilectus filius venit.
Penelopæ autem dixit subulcus propè astans,
Omnia quæcunque ei dilectus filius jussit loqui.
At postquam omne præceptum denunciavit,
Perrexit ad sues, liquit autem septáque domúmque,
Proci autem tristati sunt, mœsti suntque in animo,
Atque exiverunt domo apud magnum murum atrij,
Illic autem ante januas sederunt.

His

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος ὑὸς,
Ω πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν κὴ ἔπος γ' οἶον
Γνώσεαι· ἐμὴ γὰρ τε χαλιφροσύνη γέ με ἔρυσιν·
Ἀλλ' ἦτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ὀΐομαι εἶναι
Ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὺ γὰρ φράζεαι ἄνωγας 5
Δηθὰ μὲν αὖτως εἶσιν ἰκάνει πέρηθι γαίης,
Ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἔκηλοι
Χρήματα δαιδάπτουσιν ὑπερβίοι, αὐδ' ἐπὶ φιλότ.
Ἀλλ' ἦτοι σε γυναῖκας ἐγὼ διδάσκω ἄνωγα,
Αἵτινά σ' ἀπημύνουσι κὴ αὖ τηλιτέες εἰσίν. 10
Αὐδρῶν δ' οὔκ ἂν ἔγωγε κῦδος μεγὰ θείομι εἶναι
Ἡμέας πέρι ἔμμεν, ἀμὰ ὕστερα ζώοντε πίτνας.
Εἰ ἐτεὸν γάρ τοι οἶδα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Ἦ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθακήνδε κατήγετο νηῦς ἐυέργης, 15
Ἣ φέρε Τηλέμαχόν τε Πυλόθεν κὴ πάντας ἑταίρους.
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμέν' ἵκανον κοίλην ἐς Ἰθάκην,
Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν,
Τεύχεα δὲ σφ' ἀπέπεμπε ὑπερφίαλος θεράποντες.
Αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον δόμον εἰς ὑάκινθ. 20
Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος
Ἀγγελίην ἐρέοντα πρὸς Πηνελόπειαν,
Οὐδὲ κιχὼν Τηλέμαχ' μὴν ἐπ' ἀκτῇ, νῆα δ' ἀνώγει
Ἀσσον ἀποπλεῖσαι· ἵνα μὴ δείσασ' ὀνὶ θυμῷ
Ἰφθίμη βασίλεια τέρεν κλαίῃσι ὀδύρηι εἴδος. 25
Τῷ ὃ ξυωτήτην κῆρυξ κὴ δῖος ὑφορβὸς,
Τῆς αὐτῆς ἕνεκ' ἀγγελίης, ἰρίσσετ γιγνώσκ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο δόμον θείου βασιλῆος,
Κῆρυξ μὲν ῥα μίσηισι μετ' ἀνδράσιν ἔστιχε,
Ἦλθε δὲ βασίλεια φίλος παῖς εἰλήλουθ. 30.
Πηνελόπειη δ' ἔπι συβώτης ἄγχι παρίστο
Πάντ' ὄσσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυηστύσ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε,
Βῆ ῥ' ἴμεν, μετὰ δ' ὕας, λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε.
Μνηστῆρες δ' ἀνέχοντο, κατήφησέν τ' ἐνὶ θυμῷ· 35
Ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲξ μέγα τειχίον αὐλῆς,
Αὐτοῦ ὃ προπάροιθε θυράων ἰθὺς ἐόντο.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἦρχ' ἀγορεύειν.
Ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
Τηλεμάχῳ· οὐδὲ ἔφαμεν ἐλεύσεσθαι τετέλεσται.
Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν ἠπὶς ἀείρῃ·
Εἰς δ' ἱερῆας ἀλιῆας ἀγείρομεν, οἵ κε τάχιστα
Κοίοις ἀγγείλωσι θοῶς οἰκόνδε νέεσθαι.
Οὔπω πού μιν ἔφημεν ὅτ' ἐς Ἀμφίνομον ἴδε νῆα,
Στεῖφος ἐπ' ἀκρήεντος ἐλὼν ἢ πολυβοτείρης·
Ἰσία τε στέλλοντας, ἑρετμά τε χερσὶν ἔχοντας.
Ἡ δὺ δ' ἄρ' ὀκμαλέως * μεταφώνεεν οἷς ἐπιείκελος,
Μήπω ἴτ' ἀγχιβίβαντες ἐμὸν κατὰ δῶμα γυναῖκες·
Ἤ τίς σφιν τοῦδ' ἔσκε πάρος θεῶν, ἢ ἐσίδεν αὐτὸς
Νῆα παρερχομένην, τὴν δ' ἤτοι ἰδώμεθα κιχλίσαι.
Ὡς ἔφατ' οἳ δ' ἀνέσαντες ἔδαον ἐπὶ δῖαν θάλασσαν.
Αἶψα δ' ἔπειτα μέλαιναν ἐπ' ἠπείρου ἔρυσσαν,
Τεύχεα δ' ἐσφ' ἀπίνεικαν ὑπερφιάλοιο θρασὺ πάντα·
Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν ἶσαν θεσπέσιοι, μηδέ τιν' ἄνδρα
Εἴων ἠὲ νέον μετελεύσεσθαι ἠὲ παλαιόν.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,
Ὦ πόποι, ὡς τόδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
Ἡμῶτες μὲν ζωστῆρι ἔον ἐπ' ἄκριας ἰωμήτορας
Αἰὲν ἀποσκοπιῆες· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι,
Οὔποτ' ἐπ' ἠπείρου νυκτὶ βασάμεν, ἀλλὰ κατὰ πόντον
Νηῒ θοῇ τολέοντες ἰμείρομεν ἠῶ δῖαν,
Τηλέμαχον λοχόωντες, ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες
Αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τόν γε μὲν ἀπήνεικαν οἰκόνδε Δαίμων.
Ἡμεῖς δ' εὐτύκτοις ἐπὶ φρεσὶ μήδεα λυγρὰ ὀλέσθαι
Τηλεμάχῳ· μηδ' ἡμῖν ὑπεκφύγῃσι, τό γ' οἶδα·
Τόσσα γὰρ ζώοντος ἀνύεσθαι πέλει ἔργα.
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
Λαοὶ δ' οὔ τι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.
Ἀλλ' ἄγετε πρὶν κεῖνον ἀμηχανόωντα Ἀχαιοῖς
Εἰς ἀγορὴν ἐκάλεσσε τις μεθησόμενος μὲν ἐοῖσι,
Ἀλλ' ὀκριόωντι, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀνάστας,
Οὐκέτι οἱ φόνον αἴσιμον ἠρήσαντο, νὺ δ' ἐπίσχομεν.
Οἱ δ' ἐκ αἰνήσουσιν ἀκηδέοντες κακὰ ἔργα,
Μήτι κακὸν ῥίξωσι, καὶ ἡμέας ἐξελάσωσι

Γαίης

His autem Eurymachus Polybi filius incœpit dicere,
O amici, certè magnum opus ſuperbè perfectum eſt,
Telemacho via hæc, dicebamus autem ei non perfectum iri.
Sed agite navem nigram trahamus quæ optima,
In autem remiges marinos congregremus, qui velociſsimè
Illis nuncient velociter domum redire. Redeunt ab inſidijs proeſi.
Nondum omne dictũ eſt, quando Amphinomus vidit navem
Verſus ex urbe portum per profundum intra,
Veláque contrahentes, remóſque manibus tenentes.
Suaviter autem ridens loquutus eſt procis,
Ne aliquem nuncium moveamus: hi autem enim intus.
Aut aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipſi
Navem advenientem, hanc autem non poterant invenire.
Sic dixit: hi autem ſurgentes iverunt in littus maris.
Statim autem navem nigram in terram traxerunt,
Arma autem ipſis abſtulerunt magnanimi ſervi.
Ipſi autem in concionẽ iverunt denſi, neque aliquem aliorũ
Siverunt, neque juvenum conſidere, neque ſenum.
His autem Antinous dixit Eupithei filius,
O amici, ſic hunc virum dij malo liberarunt.
Dies quidem ſpeculatores ſedebant in ſummitatibus ventoſis Antinoi verbo.
Semper denſi, ſimul autem Sole occidente
Nunquam in terra nocte dormiebamus: ſed in ponto
Navi veloci navigantes expectabamus auroram divinam
Telemacho inſidiantes, ut interficeremus interceptum
Ipſum, hunc autem interim quidem abduxit domum Deus,
Nos autem hic ei conſultemus gravem mortem
Telemacho: neque nos ſubterfugiat non enim puto
Hoc vivente perfectum iri hæc opera.
Ipſe quidem enim peritus conſilióque mentéque.
Populi autem non jam omnino nobis favent.
Sed agite antequam ille cogat Achivos
Ad concionem, non enim dimiſſurum ipſum puto,
Sed ad iracundiã excitabit: dicet autẽ inter omnes ſurrectus,
Quoniam ei cædem gravem ſtruimus, neque invenimus.
Hi autem non laudabunt audientes mala opera.
Ne quid malum faciant, & vos expellant

Antinoi consiliũ de Telemacho è medio tollendo

Terra nostra, aliorum autem adeamus populum.
Sed præveniamus interficientes in agro procul à civitate,
Vel in via, vitam autem ipsi, & res habeamus,
Divisis ut par est inter nos, domestica autem rursus
Illius matri dabimus habere, & quicunque acceperit uxorẽ.
Si autem vobis hoc verbum non placet, sed vultis
Ipsúmque vivere & habere paterna omnia,
Ne ei res posteà sufficienter animo dulces comedamus
Hîc congregati, sed ex domo unusquisque
Petat uxorem dotibus inquirens: & posteà
Ducat uxorem, qui plurima dabit & cui forte obtigerit.
Sic dixit, hi autem omnes quieti facti sunt silentio.
His autem Amphinomus concionatus est, & dixit,
Nisi illustris filius Aretiadæ regis,
Qui ex Dulichio feraci frumenti herbosa
Dux fuit procis: maximè autem Penelopæ
Placuit verbis, mentibus enim utebatur bonis,
Qui ipsis prudens concionatus est & dixit,

Amphinomus

O amici, non ego interficere volo
Telemachum, arduum autem genus regium est
Interficere, sed primùm deorum interrogemus consilia,

Prot. ceteros è Telemachi nece dehortatur.

Siquidem laudabunt Jovis magni jura,
Ipséque interficiam, hósque alios jubebo.
Si autem avertant Dei, quiescere suadeo.
Sic dixit Amphinomus: his autem placuit verbum.
Statim posteà surrecti iverunt domum in Ulyssis,
Venientes autem sederunt in politis sedibus.
Hæc autem rursus aliud intellexit prudens Penelope,
Procis apparere immensam injuriam habentibus:
Audivit enim sui filij in domibus mortem.
Præco enim ei dixit Medon qui sciebat consilia.
Perrexit autem ire domum cum famulis mulieribus.
Sed quando jam procos adivit divina mulierum
Stetit apud limen domus ornatè factæ,
Contra maxillas tenens ornata vela:
Antinoũ autem reprehendit, verbumque dixit ac nominavit,
Antinoe injuriam habens malè cogitans, & jam te dicunt

In

Γαίης ἡμιτέρης, ἄλλον δ' ἀφικνεῖσθαι δήμων.
Ἀλλὰ φθίμενοι ἕλκοντες ἐπ' ἀκτῆ νόσφι πάλης,
Ἡ σὺ ὀΐῃ βίοτον δ' αὖτοὶ κῆ κλήρους ἔχομεν,
Δασσάμενοι κτῆ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὖτε
Κείνη μητέρα δῖαν ἔχειν ἠδ' ὅστις ἐπίσω.
Εἰ δ' ἡμῖν ὅδε μῦθος ἀφαυδάνει, ἀλλὰ βέλεσθε
Αὖτοὶ τε ζώειν κῆ ἔχειν πατρωΐα πάντα,
Μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἄλις ἔμμεναι ἠδὲ μάχεσθαι
Ἐλπέσθ' ἄγριοι ἔμμοροι, ἀλλ' ὑμεῖς ἐθέλητε
Μιᾶδα ἰέμενοι δι ζήμερον· ἡ δ' ἂν ἕπεσθε
Ἡμεῖς' ὄς κεν πολλὸν πόρῃ κῆ μόρσιμον ἵκῃ.
Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο κῆ μετέφην,
Νίσου φαίδιμος υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτος,
Ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπώρου πουλυέντος
Ἡγέτο μητιόωντας· μάλιστα δ' Πηνελοπείη
Ἤνδανε μύθοισι· φρεσὶ γὰρ κέκρητ' ἀγαθῇσιν.
Ὅσσην ἐυφροσύνην ἀγορήσατο κῆ μετέφην,
Ὦ φίλοι, ἦ κε δὴν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον, δόλον δ' ἔμμεν βασιλῆϊον ἐσσί.
Κτεῖνε, ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς,
Εἰ μὰν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγαλόφρονα θέμιστες
Αὐτός τε κτείνω, ἕπεσθαι δ' ἄλλους πάντας ἀνώγω·
Εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφίνομος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
Ἑλθόντες δ' ἑκάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν.
Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε πολυφρονέουσα Πηνελόπεια,
Μνηστῆρσι φανήσεσθαι ὀλοὸν θάνατον καὶ κῆρα·
Παῖδα τὸν ἑὸν προσέφη μεγάθυμον Τηλέμαχον.
Κέκλυτε μοι νῦν, Τηλέμαχε, ὅ τοι κραδίη ἐνὶ στήθεσσιν ἄνωγεν.
Ξείνῳ μὲν δὴ πρῶτα μάλ' ἐσθλῷ εἶσι μετ' ἀγορὴν
Καὶ μῦθον ἀκούσας ἐνίσπες ἑκάστῳ, ὅς τις ἄριστος·
Ἐν δὲ μνηστῆρας ἐφίστεο δῖα γυναικῶν,
Σῆμα μὲν ὀφρὰ γαθμὸν τίλε· πύκα ποιητοῖο,
Ἄτης παρειάων ἀμυδρὰ λιπόχρωτ' ἐρεθόμενα.
Αὐτὸν δ' οὐκέτι ἔμπεδον, ὅπως τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἀνόμαζεν,
Ἀστὸν ὕβριν ἔχων κακομήχανος, κῆ δέ σε φασὶν

Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μιὴ ὁμήλικας ἤμαρ' ἄεῖσαν
Βελῆ κὴ μύθοισι· σὺ δ' ἐκ ἄρχε τοῖος ἐὴσθα.
Μάρτυρε, πὴ ἦ σὺ Τηλεμάχῳ δυνατόν τι μήρεῖ τε
Ῥαίπλειν, ἠδ' ἱκέτας ἐμπαίζειαι, οἵσιν ἄρχε Ζεὺς
Μάρτυρες; ἠδ' ὅσιη κακὰ ῥαίπλειν ἀλλήλοισιν.
Ἦ ἐκ οἶσθ' ὅτι δῆθεν πατὴρ τεὸς ἴκετο φεύγων
Δῆμον ὑπερθύμους; δὴ γὰρ κεχολάατο λίλιη,
Οὕνεκα λῃϊδρησιν ἐπαρτάμενος Θεσπρωτοὺς·
Ἡμεῖς Θεσπρωτοὺς· οἱ δ' ὑμῖν ἄρθμιοι ἦσαν·
Τὸν ῥ' ἔθελον φθῖσαι, κὴ ἀποῤῥαῖσαι φίλον ἦτορ,
Ἡ δὲ κτ' ζωλὼν φαγέειν ῥθυσικίαν πολλὴν·
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε κὴ ἔσχεθεν ἰσθμὸν ἀφ' ἕο.
Τῷ νῦν οἶκον ἄπιμεν ἐόν, μετάορ ἦ γυναῖκα,
Παῖδά τ' ἀποκτείνεις, ἐμὲ ἦ μεγάλως ἀκαχίζεις·
Ἀλλά σε παύσασθαι κέλομαι κὴ ἀνωγέμεν ἄλλους.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβῳ παῖς ἀντίον ἠύδα,
Κέρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Θάρσει, μὴ τοι ζώοντε μὴ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Οὐκ ἔοθ' ὅτις ἀνὴρ, ἠδ' ἔσσεται, ἠδὲ γένηται,
Ὃς κεν Τηλεμάχῳ σῷ ἡϊῖ χεῖρας ἐποίσει
Ζώοντός γ' ἐμέθεν κὴ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, κὴ μὰλ' τετελεσμένον ἔσται.
Αἶψά οἱ αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ
Ἡμετέρῳ· ἐπεὶ κὴ ἐμὲ πολύπτλους Ὀδυσ.
Πολλάκι γὰρ οἴοισιν ἐφεσσάμενον, κρέας ὀπτὸν
Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ἐπιχεύ τε οἶνον ἐρυθρὸν.
Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν
Ἀνδρῶν, ἠδὲ μιν θάνατον τρομέουσ' ἄνωγα
Ἐκ * γε μνηστήρων, Θεόθεν δ' ἐκ ἔς' ἀλέκτας.
Ὡς φάτο θαρσύνων, τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον.
Ἦ μὰρ ἄρ' εἰσῆλθε σὺν ἱερῇσι σιγαλόεντα,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάρεσσι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ῥαπέλῃ δ' Ὀδυσῆι κὴ ἡϊῖ δι Φ ὑφορβῷ
Ἦλυθεν· οἱ δ' ἄρα δὴπον * ἐπισταδὸν ἀγωλίζοντο,
ἐπὶ κθ μὴν Συῶν ἱερεύσαντες σιαύστον· νὺξ δ' Ἀθήνη
Ἄγχι παρισταμένη Λαερτιάδην Ὀδυσῆα

In populo Ithacæ inter æquales esse optimum
Consilio & verbis: tu autem non talis es.
Insane cur autem tu Telemacho cædémque mortémque
Struis, neque supplicum præsides curas, quibus Jupiter
Testis? neque sanctitas mala structe mutuò.
An non scis, quando huc pater tuus venit fugiens
Populum reveritus, jam enim iratus erat valde,
Quoniam latrones insequens Taphios
Affecerat dolore Thesprotos, hi autem vobis amici erant.
Hunc volebant corrumpere, & destruere dilectum cor,
Et facultates consumere sufficientes multas.
Sed Ulysses prohibuit & detinuit cupientes.
Hujus nũc domũ ignominiosè comedis, petis autem uxorẽ,
Filiúmque interficis: me autem valde tristitia afficis.
Sed te cessare jubeo, & jubere ut & alij cessent.
Hanc autem rursus Eurymach. Polybi filius cõtrà allocu- Eurymachi oratio subdola.
Filia Icarij prudens Penelope, (tus est,
Confide, non tibi hæc in mentibus tuis curæ sint:
Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
Qui Telemacho tuo filio manus inferet
Vivo me & in terram vidente.
Sic enim dicam, & ipsum perfectum erit.
Statim autem ejus sanguis niger fluet circum lanceam
Nostram: postquam & me urbium populator Ulysses
Sæpe genibus suis insidere faciens, carnem assatam
In manibus posuit, tenebátque vinum rubrum.
Ideò mihi Telemachus omnium multò amicissimus est
Virorum, neque ipsum mortem timere jussi
A procis: à Deo autem non est fugere.
Sic dixit hortans, huic autem ordinabat ipse mortem:
Hæc autem ascendens in superiora splendida,
Flebat postea Ulyssem dilectum maritũ, donec ei somnum
Dulcem in palpebris posuit cæsia Minerva:
Vespertinus autem Ulyssi & filio divinus subulcus
Venit: hi autem cœnam in stabulo parabant,
Suem sacrificantes anniculum: at Minerva
Propè stans Laertiadem Ulyssem

Virga

Virga percutiens iterum fecit senem.
Turpia autē vestimenta induit circū corpus, ne ipsū subulcus
Cognoscereet indutum conspicatus, & prudenti Penelopæ
Eat nuncians, neque mentibus observet.
Hunc & Telemachus prior verbum allocutus est,
Venisti divine Eumæe, & quis in urbe rumor est?
Nunquid jam proci superbi intrà venerunt
Ex insidijs? an adhuc me rursus observant domum euntem?
Hunc autem respondens allocutus es Eumæe subulce,
Non curæ est mihi hæc inquirere & interrogare
Civitatem adeuntem, citissimè me animus jussit,
Nuncio perlato rursus huc redire.
Eumeus nunciat procos redijsse. Obviavit autem mihi à socijs nuncius velox
Præco, qui jam primus verbum tuæ matri dixit.
Aliud autem tibi hoc scio: hoc enim vidi oculis,
Jam super civitate ubi quadratus tumulus est,
Steti jens, quando navem velocem vidi devenientem
In portum nostrum, multi autem erant viri in ipsa:
Gravabatur autem scutis & lanceis utrinque acutis:
Et ipsos putant hos esse, neque aliquid scio.
Sic dixit, risit autem sacra vis Telemachi,
Patrem oculis conspicatus: fugit autem subulcum.
Hi autē postquā igitur cessarunt labore, paraverūtq. cōvivīū,
Convivati sunt: neque animus indiguit convivio æquali.
At postquam potus & cibi desiderium amoverunt,
Jam tunc dormiverunt, & somni donum acceperunt.

ARGUMENTUM DECIMISEPTIMI LIBRI ODYSSEÆ.

IN civitatem cùm venisset Telemachus, enarrat matri Penelopæ peregrinationis capita. Postea Ulysses ductus ab Eumæo in Ithacam ex agris ad convivium Procorum ingreditur. Poëta autem refert quomodo canis agnoscit dominum. Et Eumæus in agros revertitur, Ulysses autem inter ipsos manet.

ALIUD.

Ράδδω πεπληγυῖα, πάλιν ποίησε γέροντα·
Λυγρὰ δ' εἴρηται ἔπος αἰζήϊον, μὴ ἐ συβώτης
Γνοίη ἐσσύμενόν τε ἰδὼν, καὶ ἐπόψεται Πηνελοπείη
Ἐλθόι ἀπαγγέλλων, μηδὲ φρεσὶν εἰρύσσηται.

Τὸν καὶ Τηλέμαχος προσέφη πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἤλθες δ', Εὔμαιε· τὸ δὴ κλέος ἔσ' ἀνὰ ἄστυ;
Ἦ ἤδη μνηστῆρες ἀγλαΐορες, ἔνδον ἔασιν
Ἐκ λόχου; ἢ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύαται οἶκαδ' ἰόντα;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μετιπδήσαι καθ' ὁδόν
Ἀσχαλόωσκοντα, πάλαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
Ὡμήρησε δέ μοι πὰρ ἑταίρου ἄγγελος ὠκὺς
Κήρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.
Ἄλλο δέ τοι τόδε οἶδα. τὸν μὲν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Ἡ δὲ ὑπὲρ πόλιος ὅτι ἡμέτερος λόφος ἐστὶ,
Ἡκοίην, ὅτε νῆα θοὴν ἐδάμασσα κιοῦσαν
Ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἀολλῆς·
Βιβρέθει ἧ σακέεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Καὶ σφέας οὐκέτ' ἐγὼ τοὺς ἡμάρτανον, οὐδὲ πόδεσσι.
Ὡς φάτο, μοίδησεν δ' ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο,
Ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδών· ἀλέεινε δ' ὑφορβόν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου, πυκάσαντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἴσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἦσαν,
Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ρ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

Εἰς τὴν πόλιν ἐλθὼν Τηλέμαχος διηγεῖται τῇ μητρὶ Πηνελόπῃ τ' ἀποδημίας τὰ κεφάλαια. ὕστερον δ' Ὀδυσσεὺς ἀχθεὶς ὑπὸ τῶν Εὐμαίου εἰς Ἰθάκην ἀπὸ τῶν ἀγρῶν, εἰς τὸ συμπόσιον τῶν μνηστήρων εἰσέρχεται. ὁ δὲ ποιητὴς ἀποδημίαν πᾶσι κύνων ἀναγγελίζει τὸν δεσπότην. καὶ ὡς Εὔμαιος μὲν εἰς τοὺς ἀγροὺς ὑποστρέφει, Ὀδυσσεὺς δ' ἐν αὐτοῖς μένει.

Α Λ Λ Η.

Α Λ Λ Η.

Ρῶ βάλις αὖ πόλιτα μνησήρτα κύων ὀνέγνω.

ΗΜΟΣ δ' ἠελίοιο Φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Δὴ τότ' ἔπειθ' υἱὸς ποσὶν ἐδήσατο κηλὰ πέδιλα
Τηλεμάχοιο φίλος ἠδὸς Ὀδυσῆος θείοιο·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅς οἱ πολεμήφιν ἀρήρει,
Ἀσυδὲς ἰέμενος, κὴ ἰὸν ποτὶ πτόλιν ἐσσυμένως εἶπε συβώτην,
Αἶψ' ἤτοι μὲν ἐγὼν εἶμ' ἐς πόλιν, ὄφρα με μήτηρ
Ὄψεται· (ἐ γάρ μιν ποτόθεν παύσασθαι ὀΐω
Κλαυθμοῦ τε στυγερῆσι γόοιό τε δακρυόεντος,
Πρίν γ' αὐτόν μ' ἰσίδηται) ἀτὰρ ἐγώ τοι ἔπειτα δὴ
Τὸν ξεῖνον δύσομον ἄγ' ἐς πόλιν, ὄφρ' ἂν ἑοῖσι
Δαῖτα πενιχρὴν δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι
Πύργιον κὴ κοτύλην, ἐμὲ δ' ἔπος ἐστὶν ἅπαντας
Ἀνθρώπους ἀνέγεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ·
Ὁ ξεῖνος δ' ἅπασι μάλα μύθοισι, ἄλγιον αὐτῷ
Ἔσσεται· ἢ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Ὦ φίλος, ἐδέ τις αὐτὸς ἐρύκεσθαι μνηστεύων
Πτωχῷ βέλπεν ἐσι κατ' ἄστυ ἢε κατ' ἀγρούς
Δαῖτα πενιχρεύειν δώσει δέ μοι ὅς κε θέλῃσιν.
Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἐπὶ πηλίκος εἰμί,
Ὡς ἐπιτειλάμενον σημαίνεσι πάντα πιθέσθαι.
Ἀλλ' ἴρηαι· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε ὃν σὺ κελεύεις,
Αὐτίκ' ἐπεὶ κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται,
(Λινόεις γὰρ πέδε εἵματ' ἔχω κακά) μή με δαμάσσῃ
Σεῖο ὑπηοίῃ. ἐκάθεν δέ τοι ἄξυ φαεσ' εἶναι.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δ' ἄρα σταθμοῖο βεβήκει,
Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. κραδίῃ δ' μενήηρα φύτευεν.
Αὐτίκ' ἐπεὶ ὁ ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Αὐτὸς δ' εἴσω ἴεν, κὴ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν.
Τὸν δ' πολὺ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
Κώεα κατερύουσα θρόνοις εὖ δαιδαλέοισι·

Ἀκρεύ-

ALIUD.

R, percuſiſti caprariéque procéque canis quem recognovit.

QUãdo verò jã matutina apparuit roſeis digitis aurora
Jã tũc poſtea ſub pedibus ligavit pulchra calciaméta
Telemachus dilectus filius Ulyſsis divini:
Accepit autẽ ſortem lanceam, quæ ejus manibus congrueret,
Ad civitatem iturus, & ſuum allocutus eſt ſubulcum,
Euax, certè quidem ego vado in civitatem, ut me mater Telemachus profectus
Videat: non enim ipſam antè ceſſare puto
Fletúque odioſo, luctúque lacrymoſo,
Quàm ipſum me inſpiciat, ſed tibi ſic jubeo.
Hunc hoſpitem infelicem duc in civitatem, ut illic Aurea hoſpitẽ relinquit.
Convivium mendicet, dabit autem ei quicúnque voluerit
Panem & poculum, me autem non aliquo modo licet omnes
Homines tolerare habentem dolores animo:
Hic hoſpes autem ſi valdè iraſcetur, gravius ipſi
Erit: certè mihi amica vera loqui.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Ulyſſes, Ulyſſes Telemacho loquitur.
O amice, neque ipſe dẽtineri cupio,
Pauperi melius eſt in civitate quàm in agris
Convivium mendicare. dabit autem quicunque voluerit.
Non enim in ſtabulis manere amplius aptus ſum
Ad præcipienti ſignificatori in omnibus parendum.
Sed vade: me autem ducet vir hic quem tu jubes,
Statim poſtquam incalvero tepórque factus fuerit.
(Graviter enim hæc veſtimenta habeo mala) ne me violet
Frigus ſub matutinum. porcul autem civitatem dicitis eſſe.
Sic dixit: Telemachus autem ex ſtabulo egreſſus eſt,
Velociter pedibus procedens, mala autem procis cogitabat:
Sed poſtquam pervenit domos benè habitatas.
Lanceam quidem poſuit portans ad columnam longam,
Ipſe autem introivit, & tranſivit lapideum limen.
Hunc autem multò prima vidit nutrix Euryclea
Pelles ſternens ſedibus in varijs:

Lacrimans

Lacrimans autem postea rectà ivit, circum autem aliæ
Ancillæ Ulyssis patientis congregatæ sunt,
Et osculatæ sunt amplectentes capúrque & humeros:
Perrexit autem ire thalamum prudens Penelope
Dianæ similis & aureæ Veneri.
Circum autem filium dilectum jecit brachia lacrymans,
Osculata est autem ipsum caput & ambo lumina pulchra,
Et lugens verba velocia alloquuta est,
Venisti Telemache, dulce lumen: non te ego
Videre putabam postquam ivisti nave Pylum.
Clàm me invita, dilecti ad patris auditionem.
Sed agè mihi narra quomodo obvius venisti aspectui?
Hãc autè rursus Telemachus prudens cõtra alloquutus est.
Mater mea ne mihi luctum excita, neque mihi cor
In pectoribus commove fugienti gravem mortem.
Sed lota puris corpori vestimentis captis
In superiora ascendens cum servis mulieribus,
Vove omnibus Dijs perfectas hecatombas
Sacrificare, sicubi Jupiter perfecerit ut vices rependantur.
At ego ad concionem ibo, ut vocem
Hospitem qui me illic simul secutus est venientem:
Hunc quidem ego præmisi cum divinis socijs.
Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
Accuratè diligere, & honorare donec venissem.
Sic loquutus est: huic autem firmum fuit verbum.
Hæc autem lota, pura corpori vestimenta capiens,
Vovit omnibus Dijs perfectas hecatombas
Sacrificare, sicubi Jupiter perfecerit ut vices rependantur.
Telemachus autem postea ex domo ivit
Lanceã habens simul hunc canes pedibus veloces sequibãtur:
Divinam huic gratiam infudit Minerva.
Hunc autem omnes populi advenientem admirabantur.
Circum autem ipsum proci superbi congregati sunt
Felicia illi optãtes, mala autè mentibus profũda cogitabant.
At hic horum quidem postea effugit multam multitudinem.
Sed ubi Mentor sedebat, & Antiphus & Halitherses,
Qui ei à principio paterni erant amici:

Telemachus redux excipitur à suis.

Illic

Δακρύσασα δ' ἔπειτα ἰδὼς κίεν. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
Δμῳαὶ Ὀδυσσῆος πολυκαίφρονος ἠγερέθοντο,
Καὶ ῥ' κυέτιον ἀγαπαζόμεναι κιφαλεῖ τε καὶ ὤμους·
Ἠδ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο ἐπίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἰκέλη ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
Ἀμφὶ ᾧ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.
Κῦσε δέ μιν κεφαλὴν ἠδ' ἄμφω φάεα καλὰ,
Καί ῥ' ὀλοφυδνηρὴν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Ἦλθες Τηλέμαχε γλυκερὸν φάος· ἔδυ τ' ἔγωγε
Οἴῳ ἐφάμην, ἐπεὶ οὔκετι νηῒ Πύλονδε
Λάθρῃ ἐμεῖο πέπυσο, φίλην μ' ἀπατήσας ἀκουήν
Ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ὅπως νόστησας ὀπάσσῃ.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Μῆτερ ἐμή, μή μοι θυμὸν ὄρινε, μηδέ μοι ἦτορ
Ἐν στήθεσσιν ἔρυκε, φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἀλλ' ὑδρηναμένη· κατὰ δὲ χροὶ εἵματ' ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Εὔχεο πᾶσι θεοῖσι τελησίφρασι ἑκατόμβας
Ῥέξειν, αἴκέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορήνδε λευσόμενος, ὄφρα κελεύσω
Ξεῖνον ὅς μοι κεῖθεν ἅμ' ἕσπετο δεῦρο κιόντι·
Τὸν μὲν ἐγὼ σὺν πέμψα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι,
Πείραιον δέ μιν ἵππαις σὺν οἴκῳ ἄγοντα
Εὐδύκεως φιλέοντ' κῆ πέμπῃ εἰσόκεν ἔλθω.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Ἡ δ' ὑδρηναμένη, κατὰ δὲ χροὶ εἵματ' ἑλοῦσα,
Εὔχετο πᾶσι θεοῖσι τελησίφρασι ἑκατόμβας
Ῥέξειν, αἴκέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ.
Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα διὲκ μεγάροιο βεβήκει
Ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Θαυμάσιόν δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπὶ προμολῶν ἠγερέθοντο.
Ἀμφὶ δὲ μιν μνηστῆρες ἀγακλειτοὶ ἠγερέθοντο,
Ἐνθὰ' ἀγορεύοντες, κακὰ δ' φρεσὶ βυσσοδέμευον.
Αὐτὰρ ὁ τοῦ μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλυλὺν ὄμιλον,
Ἀλλ' ἵνα Μέντωρ ἦτε καὶ Ἄντιφος, ἠδ' Ἀλιθέρσης,
Οἵ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρῴοιοι ἦσαν ἑταῖροι,

Ενθα καθίζεσθ' ἰὼν· τοὶ δ' ἐξερίσσετον ἔπεσθε.
Τοῖς δ' ἐπὶ Πείραιος ἀγακλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
Ξείνον ἄγων ἀγορηόδε λαὸν ἀπάλην. ὣδ' ἄρ' ἐπὶ δίῃ
Τηλέμαχος ξείνοισι μετ' ἀγχίστοισι μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖ Πείραιος πρόσθεν μύθων ἐνέπεσκε,
Τηλέμαχ', αἶψ' ὄτρυνον ἐμὸν περὶ δῶμα γυναῖκας·
Ὡς τοι δῶρ' ἀποπέμψω ἄτοι Μενέλαος ἔδωκε.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Πείραι', εἰ γάρ τ' ἰδμὲν ὅπως ἔσται περὶ δ' ἔργα·
Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγαυόφρονες ἐν μεγάροισι
Λάθρῃ κτείναντες, πατρῴια πάντα δάσωνται,
Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν ἢ τινα τῶνδε·
Εἰ δέ κ' ἐγὼ ζώοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω,
Δὴ τότε μοι χαίροντα φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
Ὡς εἰπὼν, ξεῖνον πελασπέλεθον ἦγεν ἐς οἶκον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο δόμους ἐὺ ναιετάοντας,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο καὶ κλισμούς τε θρόνους τε.
Ἐς δ' ἀσαμίνθους βάντες ἐὐξέσας λούσαντο.
Τοὺς δ' ἐπὶ σφὼ δμῳαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας ἕλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
Ἐκ δ' ἀσαμίνθων βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα,
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δ' ξεστὴν ἐπέκυρσε τραπέζην.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Μήτηρ δ' ἀντίον ἷζε θρόνῳ παρὰ θῆμον ἰοῦσα,
Κλισμῷ κεκλιμένη, λεπτὴ ἠλακάτῃ τραπεθύσσα.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χερσὶ ἑλοντες
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε φερέφρων Πηνελόπεια.
Τηλέμαχ' ἦτοι ἐγὼν ὑπερώιον εἰσαναβᾶσα
Λέξομαι εἰς εὐνὴν ἣ μοι γενέτορα πένθεται,
Αἰεὶ δάκρυσσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσ.
Ὤχθη ἄμ' Ατρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον, ὐδέ μοι ἔτλης
Πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγαυοὺς εἰς τόδε δῶμα,
Νόστιμον σὸν πατρὸς σαφα εἰπέμεν εἴπου ἄκουσας.

Τλῶ

Illic ſedit jens, hi autem interrogabant ſingula,
Hos autem Peireus lancea inclytus juxta venit,
Hoſpitē ducens ad concionem per civitatē, neque adhuc diu
Telemachus ab hoſpite longè verſus eſt, ſed aſtitit: Piraeus Telemachum alloquitur.
Hunc & Peireus prior verbum alloquutus eſt,
Telemache ſtatim concita meam ad domum mulieres:
Ut tibi dona mittam quæ tibi Menelaus dedit.
Hūc autē rurſus Telemachus prudēs cōtrà alloquutus eſt,
Peiræe, non enim ſcimus quomodo erunt hæc opera:
Si me proci ſuperbi in domibus
Clàm interfecto paterna omnia divident,
Ipſum habentem te volo frui, quàm aliquem horum.
Si ego his cædem & mortem cogitabo,
Jam tunc mihi gaudenti porta ad domos gaudens.
Sic loquutus, hoſpitem miſerum duxit in domum.
At poſtquam iverunt domos benè habitatas,
Veſtem quidem depoſuerunt in lecticíſque ſedilibúſque.
In balnea vero euntes benè polita lavati ſunt.
Hos autē poſtquā igitur famulæ lavarunt & unxerunt oleo,
Circum autem veſtes precioſas jecerunt & interulas,
Ex autem balneo euntes in ſedibus ſederunt.
Aquā lavandis manibus autē ſerva gutturnio infudit portans
Pulchro aureo ſuper argenteo lebete
Lavare, juxta autem politam paravit menſam.
Panem autem veneranda gubernatrix appoſuit portans
Cibis multis impoſitis largiens de præſentibus.
Mater autem contrà ſedit ad valuas domus
In ſede declinata tenues lanas verſans.
Hi autem in cibos promptos adjacentes manus jecerunt,
At poſtquam potus & cibi deſiderium amoverunt,
His autem verbis incœpit prudens Penelope, Penelope Telemachum alloquitur.
Telemache, certè ego in cœnaculum ubi conſcendero,
Decumbam in lecto qui mihi ſuſpirioſus factus eſt,
Semper lacrymis meis irrigatus, ex quo Vlyſſes
Ivit cum Atridis ad Ilium, neque mihi ſuſtinuiſti
Antequam venirent proci ſuperbi in hanc domum,
Reditum tui patris apertè dicere ſicubi audiviſti.

Telemachus verba facit ad matrẽ de sua navigatione.

Hanc autẽ rursus Telemachus prudẽs cõtra alloquutus est,
Tibi enim mater veritatem narrabo:
Ivimus inque Pylum & Nestorem pastorem populorum,
Susceptum autem me ille in altis domibus
Accuratè dilexit tanquam pater suum filium
Venientem longo pòst tempore nuper aliunde, sic me ille
Studiosè curavit cum filijs glorioſis,
At Ulyssem miserum nunquam dixit
Vivum, neque mortuum circa terrestrium aliquem audivisse.
Sed me ad Atridem lancea inclytum Menelaum
Equis præmisit, & curribus conglutimatis,
Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multi
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt.
Interrogavit autem statim postea voce bonus Menelaus.
Quo indigens iverim Lacedæmona divinam.
At ego huic omnem veritatem dixi,
Et tunc jam verbis respondens, alloquutus est,
O papè, certè jam fortis viri in lecto
Voluerunt dormire impotentes ipsi cùm sint.
Sicut autem quando in arboreto cerva fortis leonis
Hinnulos dormire faciens nuper natos lacte nutritos,
Colles inquirit, & valles herbosas
Pascens, hic autem postea suum ingressus est cubile,
Ambobus autem his turpem mortem præbuit,
Sic Ulysses illis turpem mortem afferet.
Utinam enim ô Jupiter pater & Minerva & Apollo,
Talis, qualis olim benè ædificata in Lesbo
Ex provocatione cum Philomelide luctatus est surrectus,
Dejecit autem fortiter, gavisi sunt autem omnes Achivi:
Talis nimirùm cum procis versaretur Ulysses.
Omnes & citò morituri fierent & amararum nuptiarum.
Hæc autem quæ me interrogas & precaris, non ego
Alia præter verum dixerim obliquè, neque decipiam:
Sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
Horum nullam ego occultabo verbum neque abscondam.
Dixit ipsum illa in insula vidisse, fortes dolores habentem
Nymphæ in domibus Calypsûs, quæ ipsum necessitate

Detinet,

Τὼ δ' αὖ Τηλέμαχος πεπυυμένω ἀντίον ἦῶα,
Τοι γὰρ ἐγώ τοι μῆτρὸς ἀληθείω κατέλεξα·
Ὠρόμεθ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα ποιμένα λαῶν,
Δεξάμενον δέ μ' ἐνὶ οἴκῳ εὖ ὑψηλοῖσι δόμοισιν,
Ενδυκέως ἐφίλησε πατὴρ ἑὸν υἷα 5
Ελθόντα χρήσιον ἐόν ἄλοθεν, ὡς ἐμὲ κεῖνος
Ενδυκέως ἐκόμιζε (καὶ ἡμάσι κυδαλίμοισι.
Αὐτὰρ Οδυσσῆα πελασίφρονος ὔποτ' ἔφασκε
Ζωὸν ἔδ' ἢ ἐνὶ οἴκῳ ἐπιχθονίων τεῦ ἀκηδῶν,
Ἀλλά μ' ἐς Ατρείδην δουρικλυτὸν Μενέλαον 10
Ἴπποισι καὶ ὀχέσφι πέμψε καὶ ἕρμασι κηλητοῖσιν.
Ενθ' ἴδον Αργείην Ελένην, ἧς εἵνεκα * πολλὰ Χ. πολ
Αργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν. λοὶ
Εἴρετο δ' αὐτίκ' ἄνακτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Οτεῦ χρηίζων ἱκόμεθ' Λακεδαίμονα δῖαν. 15
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πάντα ἀληθείω κατέλεξα.
Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ηθελον εὐνηθῆναι ἀναλκίδες αὐτοὶ ἐόντες.
Ως δ' ὅτ' ἐπὶ δρυὶ καρπὸν ἔλαφος κρατερηφὶν λέοντος 20
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς,
Κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, * ὁ δέ τ' αὖθι ἑὴν ἐσπλυσθεὶς εἰς εὐνὴν, Χ. ὁ δ'
Αμφοτέρους ἐ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν· ἐπεσπε
Ως Οδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει. 25 ἰλὼ
Αἴ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Αθηναίη καὶ Απολλον,
Τοίος ἐὼν οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ
Εξ ἔριδος Φιλομηλείδην ἐπάλαισεν ἀνασσὰς,
Καί ῥ' ἴθαλε κρατερῶς, κεχάροντο δ' ἅπαντες Αχαιοί·
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Οδυσσεύς. 30
Πάντες κ' ἀκύμορος τε γένοιατο πικρογάμοιό τε.
Ταῦτα δ' ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε Χ. Τῶν
Ἀλλο περὶξ ἔπποιμι ψευδηκλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω, Χ. ψευ-
Ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρων ἅλιος νημερτὴς, λεγὸν
Ὧν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω, 35 κρ'
Φῆμιν δ' οὔ τινος ἰδέειν * κρατερὴ ἄλγε' ἔχοντα, θύκρυ
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη χόντα.

Ιχθ· εὖ δ' ἐ δυώσατον ἰὼ πατρίδα γαῖαν ἰκέσθ.
Οὐ γάρ οἱ πάρος νῆες ἐπήρετμοι, ἠὲ ἑταῖροι
Οἱ κέ μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Ως ἔφατ' Ατρεΐδης δουρικλυτὸς Μενέλαος.

5 Ταῦτα τελευτήσας νιόμενον· ἔδοσαν δὲ μοι ἔδνα
Δμῶνατοι, ζοί μ' ἄγαγ φίλων ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
Ως φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Τοῖσι δ' ἀ μετέφη Θεοκλύμενος θεοειδής,
Ω γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Οδυσῆος,

10 Η τοι ὅδ' ἀ σάφα οἶδεν· ἐμεῖο δ' ζωὸς μῦθον·
Ατρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξεινή τε τράπεζα,
Εστία τ' Οδυσῆος ἀμύμονος ἱκὼ ἀφικάνω,
Ως ἦτοι Οδυσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ

15 Ημθμος ἡ ἵρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα
Εσθ', ἀτὰρ μνησῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
χε. Οἷον Τοῖος ἰὼν οἰωνὸν ὑποτέλμιον ἠὲ νηός
Ημθμος ἐφραδέμεν, ἠὲ Τηλεμάχῳ ἠγορόωσιν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύφρων Πισιλόχεια.

20 Αἰνῶς τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἶπ.
Τῶ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἂν τίς σε ζωὸν σαώσῃ μακαρίζοι.
Ως οἱ μὲν ζοὶ τοῖσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνησῆρισι δ' πάρεσθεν Οδυσῆος μεγάροιο

25 Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες
Εν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχασκον.
χε. δεί- Αλλ' ὅτε δὴ * δόρπησεν ἴλυν, καὶ ἐπήλυθε μῆλα
πνητος Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον οἱ τοπάρος περ,
Καὶ τότε δὴ σφιν ἔειπε Μέδων (ὃς γάρ ῥα μάλιστα

30 Ηνδανε κηρύκων, καὶ σφιν παρεγίνετο δαιτὶ)
χε. αἰ- Κέρσι, ἐπειδὴ πάντες ἐτίρφθητε φρένα * αἰθλοις,
θλων Ερχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' εὐτυκώμεθα δαῖτα.
Οὐ μὲν γάρ τι χέρηον ἐν ἤρῃ δεῖπνον ἑλίσσ.
χε. ἴδεσαν Ως ἔφαθ', οἱ δ' αὐτοῦντες * ἴδεσαν, πείθοντο δὲ μύθῳ.
οἱ- 35 Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκηντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
κὴν δὲ Χλαίνας μὲν κατέθεντο κλισμούς τε θρόνους τε,
ἔκαστε. Οἱ δ' ἱέρευον ὗες μεγάλους καὶ πίονας αἶγας·

Detinet, ille autē non poterat ſuam in patriam terram venire.
Non enim adſunt naves remigabiles & ſocij,
Qui & ipſum mitterent in lata dorſa maris.
Sic dixit Atrides lancea inclytus Menelaus.
His peractis diſceſsi, dederunt autem mihi ventum
Immortales, qui me velociter dilectam in patriam miſerunt.
Sic dixit, huic autem animum in pectoribus movit.
His autem & loquutus eſt Theoclymenus divinus,
O mulier venerabilis Laërtiadæ Vlyſsis,
Certè hic non apertè ſcit, meum autem attende verbum:
Verè enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
Sciat nunc Jupiter primùm deorum hoſpitalíſque menſa,
Domúſque Vlyſsis ſtrenui quam adveni,
Quòd certè Vlyſſes jam in patria terra
Sedens vel ſerpens hæc auditurus mala opera
Eſt, at procis malum omnibus ſerit:
Talem ego autem benè tabulata in navi
Sedens obſervavi, & Telemacho clamavi.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope.
Utinam hoc hoſpes verbum perfectum eſſet,
Ideò citò cognoſceres amicitiámque multáque dona
Ex me ut aliquis te obvius beatum prædicaret.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Proci autem ante Vlyſsis domum
Diſcis delectabantur, & tragulas mittendo
In facto pavimento, ubi antea injuriam habebant.
Sed quando jam cœnandi tempus erat, & venerunt oves
Undique ex agris, hi verò duxerunt qui anteà,
Et tunc jam ipſis dixit Medon, hic enim maximè
Placebat præconum & ipſis affuit convivio
Juvenes poſtquā jā omnes delectati eſtis mēte certamibus
Ite in ædes, ut paremus convivium
Non enim incommodum eſt tempore cœnam capere.
Sic dixit, hi autem ſurrecti iverunt domum unuſquiſque
At poſtquam venerunt in ædes benè habitatas,
Veſtes quidem depoſuerunt in ſedibus thronóſque,
Hi autem mactaverunt oves magnas & pingues capras.

Theoclimenus vaticinatur Penelope de Vlyſſe

Medon procos alloquitur.

Mactaverunt autem sues pingues, & bovem armentariam
Convivium parantes: hi autem ex argo ad civitatem
Properè se accingebãt, ut irẽt Ulyssésque & divus subulcus.
Inter hos autem verba incœpit subulcus princeps virorum,
¶ Hospes quoniam autem postea ad civitatem ire valdè cupis
Vlysses & Eumeus ad Vrbẽ maturãt iter. Hodie, sicut jusit dominus meus, certè te ego
Hic vellem stabulorum custodem fieri:
Sed vereor, & timeo, ne mihi in posterum
Excandescat, difficiles autem dominorum sunt minæ.
Sed agè nunc eamus, jam enim inclinavit maximè
Dies at citò vespera frigidiùs aderit.
Hunc autem respondens, alloquutus est prudens Ulysses,
Cognosco, mente teneo: hæc jam intelligenti jubes.
Sed eamus, tu autem postea assiduè duc.
Da autem mihi sicubi baculus incisus est,
Ut innitar, quoniam dicitis valdè lubricam esse viam.
Vlysses ingreditur mendicus in urbem. Dixit & circum humeros turpem imposuit peram
Densis scrutis rimosam: tortilis verò erat funis.
Eumæus autem ei baculum gratum dedit.
Hi iverunt, stabulum autem canes & pastores viri
Custodiebant à tergo manentes, hic autem in civitatẽ duxit (regem
Pauperi tristi similem & seni,
Baculo innitentẽ, hæc autem tristia circũ corpus vestimenta
Sed quando jam euntes viamin asperam
Civitatem propè erant, & in fontem pervenerant
Factum, pulchrè fluentem, unde aquam capiunt cives,
Quem fecit Ithacus, & Neritus & Polyctor,
Circum autem alnorum aquis nutritarum erat nemus
Undique circulare, frigida autem defluebat aqua
Ex alto ex petra, ara autem desuper facta erat
Nympharum, ubi omnes sacrificabant viatores.
Illic ipsos invenit filius Dolij Melantheus.
Capras ducens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
Cœnam procis, duo autem simul sequebantur pastores.
Hos autẽ cõspicatus increpavit, verbũque dixit & cõpellavit
Melãthij jurgia in Vlyssem. Terribiliter & indecenter (movit autem animum Ulysses)
Nunc quidem jam valdè omninò malus malum ducit:

Sic

Ἱέρευον ἠδ' σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην,
Δαῖτ' ἐτετυκόμην· τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδε
Ὤρνυθ' Ὀδυσεύς τ' ἦεν καὶ δῖος ὑφορβός.
Τοῖσι δ' μύδων ἦρχε συβώτης ὀρχαμος ἀνδρῶν.

Ξεῖν', ἐπεὶ ἆρ δ' ἵκεσθε πολινδ' ἦεν μνησαίατο
Σήμερον, ὡς ἐπέπλεν ἄναξ ἡμῖν, ἦ σ' ἂν ἔγωγε
Αὐτῆ βυκολίμλι γαθμῶν ῥυτῆρε γενέσθ'.
Ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, καὶ δείδιμ μή μοι ὀπίσσω
Νεικείη. χαλεπαὶ δὲ τ' ἀναίκτων εἰσὶν ὁμοκλαί.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἰοῦμεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
Ἡμέρ, ἀτὰρ πέλα τοι ποτὶ ἕσπερ ῥίγιον ἔσσεται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Γιγνώσκω, φρονέων· τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις.
Ἀλλ' ἴομεν, σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε.
Δὸς δέ μοι εἰσόδι τοι ῥόπαλον τετμημένον εἴη,
Σκηρίπτεσθ', ἐπεὶ φάτ' ἀεσφαλέ' ἔμμεναι ὁδόν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλετο πήρην
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δ' σειρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Εὖμαιος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν.
Τὼ βήτην, ταθμὸν δ' αὖτις καὶ βουτῆρες ἄνδρες
Ῥύατ' ὄπιθεν μένοντες. ὁ δ' εἰς πόλιν ἤγεν ἄνακτα
Πτωχῷ λευγαλέῳ εἰκαλίκιον ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενον· τὰ δ' λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.
Αὐτὰρ ὅτε δὴ τείχοντες ὁδὸν κάτα πουπαλόεσσαν
Ἀστοῦ ἐγγὺς ἔσαν, καὶ ἐπὶ κρηνίδα ἀφίκοντο
Τυκτὴν, κεκλίεσθον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
Τὴν ποίησ' Ἰθάκης καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδαλέτρεφὲς ἠλὼ ἄλσος
Πάντοσε κυκλοτερές, κὰτ' ὑψηχὴς ῥέεν ὕδωρ
Ὑψόθεν ἐκ πέτρης, βαμοὶ δ' ἐφύπερθε πέτυκτο
Νυμφάων, ὅθι πάντες ἐπιῤῥέζεσκον ὁδῖται·
Ἐνθά σφέας ἐκίχανε ἰὼν Δολίοιο Μελανθεύς,
Αἶγας ἄγων αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
Δεῖπνον μνηστήρεσσι, δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες.
Τοὺς δ' ἰδὼν νείκεσσεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε
Εκπαγλον καὶ αἰσχρὸς· (ὄρινε δ' κῆρ Ὀδυσῆ)
Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγεμόνιζε·

Ως αἰεὶ τὸν ὁμῆον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμῆον.
Πῆ δὴ τὸν δ᾽ μολοβρὸν ἄγεις ἀμείναρτι συβῶτα,
Πτωχὸν ἀνιηρὸν, ἀνακτόρων ἀπολυμαντῆρα;

χε. Ὀλί Ος πολλῆσι φλιῆσι ἐφήρμοσται * φλίσιτιν ἄμυς,
ψὸ) ς Αἰτίζων ἀκόλους, ὄκ * ἄορος ἀδὲ λίθητας.
χε. ἄσ- Τόν κ᾽ εἰ μὲν δοίης γαθμῶν ῥυτῆρα * γενέσ,
εφα χε. Σηκηθέρη τ᾽ ἔμμεναι, ἰαλλόντ᾽ ἐλέφοισι φορεῦσαι,
λιπέσ Καί κεν ὀεθλοπίνων, μεγαλήτω ἐπιγωιάδα θέσθαι.
Αλλ᾽ ἐπεὶ οὐ δὴ ἔργα κακὰ ἔμμορεν, ὄκ ἐθέλησιν

10 Ἐργον ἐποίχεσθ, ἀλλὰ πλείστων κῆ δῆμον
Βάλλετον αἰτίζων βόσκειν ἰῶ γαστέρ᾽ ἄναλτον.
Αλλ᾽ ἔκ τοι ἐρέω, τόδε κῆ τετελεσμένον ἔσται·
Αἴ κ᾽ ἔλθῃ θεῖος δῶμασ᾽ Οδυσῆος Διόθεν,
Πολλά οἱ * ἀμφὶ κόρῃ σφέλα ἀνδρῶν σὺν πολεμάων

χε. ἀμφι- Πλευρὰ λάπτεύουσι, δόμον κῆ πᾶσι βαλόμβροιο.
κόρῃ 15 Ως φάτο, κῆ πεφιλὼν λαξ ἔνθορεν ἀφροδέτησιν
χε. Πλ Ἰχίῳ ἀδὴ μιν σύτος ἀπειρέσιτε ἐσυφέλιξεν,
ούρεὺς Αλλ᾽ ἴμὲν ἀσφαλέως, ὁ δ᾽ μειρόμενος ἔλεγξεν Οδυσ.
Ηὲ μεγάλως ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.

χε. 20 Η ὡς ὑμὲν ἐλάσεις κόρῃ, * ἀμφ᾽ ἔδας ἀείρας·
ἀμ- Αλλ᾽ ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ᾽ ἔχετο· τὸν δ᾽ συβῶτης
φουδὶς Νείκεσεν ἄντικ᾽ ἰδών· μείλα δ᾽ εὔξατο χεῖρας ἀνασχών,
ἐρείσας Νύμφαι κρηνιάδες, κοῦραι Διὸς, εἴποτ᾽ Οδυσ.
Τμμ᾽ ἐπὶ μηλ᾽ ἔκηε κελεύψας πίονι δημῷ

25 Αρνῶν ἠδ᾽ ἐρίφων, τόδε μοι κρηήνατ᾽ ἐέλδωρ·
Ως ἔλθοι μὸν κεῖνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων·
Τῷ κέ τοι αἰγλαέας γε λαμπετόωσιν ἀπάσας,
Τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμεν αἰεὶ
Ασυ κατ᾽, αἰτίζειν μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.

30 Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Ω πόποι, οἷον ἔειπε κύων ἀλοφώια εἰδώς,
Τόν ποτ᾽ ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐοστέλμοιο μελαίνης
Αξω τῆλ᾽ Ιθάκης, ἵνα μοι βίοτον πολλὸν ἄλφοι.
Αἴ γὰ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Απόλλων

35 Σήμερον ἐν μεγάροις, ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη,
Ως Οδυσῆί γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
Ως εἰπὼν, ζυὸς μὸν λίπεν αὐτόθι ἦκα κιόντας·

Αὐτὰς

Sic ſemper ſimilem ducit Deus ad ſimilem.
Quò jam hunc voracem ducis immanis ſubulce,
Pauperem, triſtem, conviviorum deſtructorem?
Qui multis liminibus aſtans frangetur humeros,
Petens fruſta, non enſes neque lebetes.
Hunc ſi mihi dares ſtabulorum cuſtodem fieri
Ut eſſet ſtabuli curator & pabulum hœdis portaret,
Et ſerum bibens magnum genu premeret.
Sed quoniam igitur jam opera mala didicit, non volet
Opus adire, ſed trepidus in populo
Vult petens paſcere ſuum ventrem inſatiabilem.
Sed edico hoc, & perfectum erit:
Si iverit in ædes Ulyſsis divini,
Multa ei circum caput ſcabella virorum ex manibus
Latera atterent per domum percuſsi.
Sic dixit, & adiens calce irruit inſipientijs Melanthius Vlyſſem calce ferit.
Coxa, neque ipſum extra viam dimovit,
Sed firmus permanſit: hic autem cogitavit Ulyſſes,
An irruens baculo animum auferret,
An ad terram dejiciat caput circa pavimentum ſublatum:
Sed pertulit, mētib. autē retēt⁹ eſt: hūc autē ſubulc⁹ (ſublatis,
Increpavit cōtrà cōſpicatus, valdè autē precatus eſt manibus
Nymphæ fontanæ filiæ Jovis, ſi unquam Vlyſſes
Vobis fœmora combuſsit cooperta pingui nidore
Agnorum & hœdorum, hoc mihi perficite deſiderium:
Utinam veniat ille vir, ducat autem ipſum numen.
Sic tibi deliciáſque diſsiparet omnes,
Quas injurius profers errabundus ſemper
Per civitatem, at pecora mali corrumpunt paſtores.
Hūc autē rurſus alloquutus eſt Melanthius cuſtos caprarū,
O amici, quale dixit canis aſtutias ſciens,
Hunc aliquando ego in navi benè tabulata nigra
Agam longè Ithacæ, ut mihi victum multum inveniat.
Utinam enim Telemachū interficiat argentei arcus Apollo
Hodie in ædibus, vel à procis interficiatur,
Sicut Ulyſsis longè perijt reditus dies.
Sic loquutus, hos quidem liquit illic tacitè euntes.

At

At hic ivit, valdè autem celeriter ad ædes pervenit regis.
Statim autem introivit: cum autem procis sedit
E regione Eurymachi, hunc enim amabat maximè.
Hunc apud q. carniũ partẽ posuerũt ij qui cibos instruebant:
Panem autem veneranda proma conda apposuit ferens
Ad comedendum: prope autem Ulysses & divinus subulcus
Steterunt venientes, circum autem venit sonitus
Phemius musicus. Citharæ concavæ: ipsis enim incœpit canere
Phemius, at hic manu captum alloquutus est subulcum.
Eumæe, certè valdè jam hæ ædes pulchræ Ulyssis
Facilè quidem percognitæ, & in multis videre.
Ex alijs aliæ sunt: ornata est autem ei aula
Muro & valuis, januæ autem benè munitæ sunt
Bifores, non aliquis ipsum vir expugnaret.
Cognosco autem quod multi in ipsa convivia faciunt
Viri: quoniam aidor quidem ascendit, intus verò citharæ
Sonat, quam convivio Dij fecerunt amicam.
Huic autem respondens, alloquutus es Eumæe subulce,
Facilè cognoscis, quoniam neque alioqui es imprudens.
Sed agè jam consultemus quomodo erunt hæc opera.
Vel tu primùm ingredere ædes benè habitatas.
Accede autem ad procos, ego autem remanebo hîc:
Si vis remane, ego autem vadam ante.
Ne autem tu tarda, ne quis te extra intellectum
Vel percutiat, vel impellat, hæc te perspicere jubeo.
Huic autem respondit postea prudens divinus Ulysses,
Scio, cognosco, hæc jam intelligenti jubes:
Sed vade antè, ego autem remanebo hîc.
Non enim aliquid plagarum inscius, neque ictuum.
Audens mihi animus, quoniam mala multa passus sum
Undis & in bello, cum etiam hoc his fiat:
Venter multorũ malorũ causa. Ventrem autem nullatenus licet occultare pervolentem
Pernicioſum, qui multa mala hominibus dat,
Cujus gratiâ & naves benè transtratæ armantur,
Pontum in indomitum, mala inimicis portantes.
ab Argo cane agnoscitur Sic hi quidem talia inter se dicebant.
Canis autem capútque & aures jacens elevavit

Argus

Αὐτὰρ ὃ βῆ, μάλα δ' ὦκα δόμους ἴκανεν ἄνακτος.
Αὐτίκα δ' εἶσιν ἰὼν, μνῆστῆρσι κακὰ φρονέοντι
Αντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα.
Τῷ ῥ' ὅγε μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν οἰ πονέοντο·
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη πυρέθηκε φέρουσα,
Εὖμαρες, ἀζχίμαλον δ' Οδυσεὺς κὴ δῖος ὑφορβὸς
Σπήτλαιο ἰρχαμέλαο. φορεῖ δὲ σφέας ἥλυθ' ἰοὴ
Φόρμιγξ γλαφυρῆς· ἀνὰ * χαὶ σφισι βάλλετ' ἀείδειν
Φήμιος, αὐτὰρ ὃ χειρὸς ἑλὼν ἐφορεῖτο συβώτην,
Εὔμαι', ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κηλ' Οδυσῆος,
Ῥεῖα δ' ἀείγνωτ' ἐσὶ κὴ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
Εξ ἑτέρου ἑτέρῳ ἐσὶν. ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλὴ
Τοίχῳ κὴ θριγκοῖσι, θύραι δ' * εὐἰργάες εἰσὶ
Δικλίδες, ἐκ ἄν τις μιν ἀνὴρ ὑπερεφ πάλιν ςήσειε.
Γιγνώσκω δ' ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
Ανδρες· ἐπεὶ κνίσση μὲν * ἀνιάδθεν, ἐν δέ τε φόρμιγξ
Ηκὺς, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησιν ἑτάρσιν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος ἐφορᾷς Εὔμαιε συβῶτα,
Ρεῖ' ἴχνος, ἐπεὶ ἐδὲ πάρ' αἰνὰ ὡς ἔοι' ἀνοήμων.
Αλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τόδε ἔργον.
Ηὲ σὺ αὐτὸς ἴσιλθε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Αὐτὸς ὃ μνηστῆρσι, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτῦ·
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμενον, ἐγὼ δ' εἶμι ἐφεπόμενος.
Μὴ δὲ σὺ δηθύνειν, μή τις σ' ἔκτοθι νοήσας
Βάλλη, ἢ ἐλάσῃ· τόδε σε φραζέσθω ἄνωγα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Οδυσ.
Γιγνώσκω, φρονέω τά γε δὴ φρονέοντι κελεύεις·
Αλλ' ἴσχυε ἐφεπόμενος, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτῦ·
Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων.
Τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
Κύμασι κὴ πολέμῳ· μὴ κὴ τάδε τοῖσι γένηθω.
Γαστέρα δ' ἔστιν ἐσὶν ἀνήκεσ' ὀπυίειν μεμνημένον
Οὐλομένην, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δέδωσι.
Τῆς ἕνεκεν κὴ νῆες ἐυζυγὲς ὁπλίσσαντο
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα ἐφὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αν δ' κύων κεφαλήν τε κὴ οὖατα κείμενος ἔχεν

Ἀργεῖος Ὀδυσῆϊ· παλαισίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
Θρέψε μιν ἠδ' ἀπόνητο· πάρος δ' ἐς Ἴλιον ἱρὴν
Ὦχετο, τὸν ἧ πεζὸν ἀγέμεν ἀγριάων ἐς ἄνδρας
Αἰζηὸς ἐπ' ἀρητῆρας, ἠδὲ σφόκηας, ἠδ' ἀγαθούς.

Δὴ τότε κεῖτο ἄπαθος ἀπιχθομένοιο ἄνακτος,
Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων,
Ἡμιόνων τε βοῶν τε ἅλις κέχυτ' ὄφρ' ἂν ἄγοιεν
Δμῶες Ὀδυσῆϊ· τέμψ· μάλα κηπιόωντες.
Ἔνθα κύνα κεῖτ' Ἄργος ὀϊστεύειν ἐπιτάλειν· κυνοραιστέων.

Δὴ τότε γ' ὡς ἐσίδησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα.
Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅγ' ἴσηνε, καὶ ἄμφω κόββαλεν οὔατε·
μίνυθ' ὁ Δαρὸν δ' οὔκ ἔτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος
δυσῆος. Ἐλθέμεν, αὐτὰρ ὁ τόσσον ἰδὼν ἀπεμόρξατο δάκρυ,
μετ. μῦ- Ῥεῖα λαθὼν Εὔμαιον· ἄφαρ δ' ἰρηείνετο μύθῳ,
θον Εὔμαι', ἦ μάλα θαῦμα, κύνα ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ·
Καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τόδε γ' ἐν πάρος εἶδε
Εἰ δὴ κὴ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε,
Ἦ ὥστως, οἷοί τε τραπεζῆες κυνες ἀνδρῶν
Γίγνοντ', ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κεκριμένοι ἄνακτος.

Τὸν δ' αὖτε μετέειπε σύφορβος Εὔμαιος συβῶτα,
Καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος.
Εἰ τοῖός δ' εἴη ἔρδμὴ δέμας ἠδὲ κὴ ἔργα
Οἷόν μιν Τρηχηλὸς κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσ.
Αἶψά κε θηήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα κὴ ἀλκήν.

Οὐ μὲν γὰρ π φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
Κνώδαλον ὅ, τι ἴδοιτο, κὴ ἴχνεσι γὸ πεπίθη.
Νῦν δ' ἔχετον κακότητι, ἄνακτ δὲ οἱ ἄμμορ πάσχει
Ὤλεσε· τὸν ἧ γυναῖκες ἀκηδέες ἠ κομέουσι·
Δμῶες δ' εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,

Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐοικότα ἐργάζεσθαι.
Ἡμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς
Ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κὴ δούλιον ἦμαρ ἕλησιν.
Ὡς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας·
Βῆ δ' ἰθὺς μεγάεδρον μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.

Ἄργος δ' αὖ κὴρ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
Αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐείκοσιν ἐτέων τῶν.
Τὸν δ πολὺ πρῶτος ἰδὲ Τηλέμαχος θεοειδὴς

Ρρχ-

Argus Vlyſsis laborioſi, quem jam quondam ipſe
Nutrivit, neque fruitus eſt : ante autem in Ilium ſacrum
Ivit, hunc autem antè duxerunt juvenes viri
Contrà capras ſylveſtres, & cervos, & lepores.
Jam tunc jacebat abjectus abeunte rege,
In multo ſtercore, quod ejus ante januas
Mulorúmque boúmque ſatis fuſum erat : donec ducerent
Servi Vlyſsis agrum magnum ſtercorantes.
Illic canis jacebat Argus plenus ricinorum.
Jam tunc ſtatim agnovit Ulyſſem propè euntem,
Cauda quidem hic adulatus eſt, & aures dejecit ambas.
Propè autem non amplius poſtea potuit ſuum dominum
Venire, at longè ipſum conſpicatus abſterſit lacrymam.
Facilè latens Eumæum : ſtatim autem interrogavit verbo,
Eumæe, certè valdè miraculum, canis hic jacet in fimo:
Pulcher quidem corpore eſt, at hoc non manifeſtè ſcio
Si jam & velox fuit currere in ſpecie hac,
An fruſtrà, qualéſque menſales canes virorum
Sunt, deliciarum autem gratia nutriunt reges.
Hunc autem reſpondens, alloquutus es Eumæe ſubulce.
Et valde viri canis hic longè mortui,
Si talis eſſet & corpore atque & operibus,
Qualem ipſum ad Trojam jens reliquit Ulyſſes,
Statim admirareris conſpicatus velocitatem & robur.
Nō quidē enim aliquid fugiebat profūdæ in profunditatibus
Fera quamcunque videbat, & veſtigijs enim ſciebat: (ſylvæ.
Nunc autem tenetur malo, dominus autem ejus alibi à patria
Perijt: hunc autem mulieres negligentes non curant:
Servi autem quando non imperant domini,
Non amplius poſtea volunt decentia operari.
Dimidium enim virtutis aufert latè ſonans Jupiter
Viri, quando ipſum ſervilis dies occupat.
Sic loquutus ingreſſus eſt domos benè habitatas.
Ivit autem rectà domum ad procos ſuperbos.
Argum autem rurſus parca accepit nigra mortis,
Cùm primùm vidiſſet Vlyſſem vigeſimo in anno.
Hunc autem primus vidit Telemachus divinus

Ingeniū ſerviture perit.

Euntem

Euntem in domum ſubulcum, celeriter autem poſteà
Annuit ad ſe vocatũ; hic autem ubi conſpicatus eſſet, accepit
Iacentem. tunc autem coquus appoſuit carnes multas (ſedem
Incidens procis in domo convivantibus.
Hanc depoſuit portans ad Telemachi menſam
Contrariam, hic autem ipſe ſedit: huic autem præco
Partem captam poſuit, ex caniſtróque panem elevatum.
Propè autem poſt ipſum ivit domos Ulyſſes,
Pauperi triſti ſimilis & ſeni, (indutus erat,
Baculo innixus: hic autem triſtia circum corpus veſtimenta
Sedit autem fraxinea via intra januas
Inclinatus limini Cypariſſeo, quod faber
Poliverat ſcienter, & in perpendiculum direxerat.
Telemachus autem ad ſevocatum alloquutus eſt ſubulcum,
Panem delicatum capiens perpulchro ex caniſtro,
Et carnes, ut ei manus erant capaces circumjacienti,
Da huic hoſpiti hæc ferens, ipſúmque jube
Petere victum valdè omnes adeuntem procos.
Pudor autem non eſt bonus indigenti viro ut adſit.
Sic dixit, ivit autem ſubulcus poſtquam verbum audivit.
Propè autem ſtans verba velocia alloquutus eſt,
Telemachus tibi, hoſpes, dat hæc & te jubet
Petere victum valdè omnes adeuntem procos.
Pudorem autem non bonum dicit eſſe viro mendico.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Jupiter rex, Telemachum mihi in viris beatum eſſe,
Ut ei omnia fiant quæcunque mentibus ſuis cogitat.
Dixit, & ambabus ſuſcepit & depoſuit
Illic, pedes ante inhoneſta in pera:
Comedit autem ſic quando cantor in domibus canebat.
Quando hic cœnavit, ille ceſſavit divinus cantor:
Proci autem tumultuabantur in domibus: at Minerva
Propè aſtans Laërtiadem Vlyſſem
Commovit, ut ſtipem à procis congreget,
Cognoſcátque qui ſint juſti quíque injuſti.
Sed neque ſic aliquem futurum erat fugere malum.
Perrexit autem ire rogaturus dextrè virum ſingulum,

Mendico pudor inutilis.

Undiqu

Ερχόμενον κῆ δῶμα συδώτιν, ἄκρα δ' ἔπειτα
Νεῦσ' ἐπὶ οἱ κελέυσε· ὁ δ' παπλήγας ἕλε δόρυ
Κείμενον, ἔνθα ἄρ' ἄλλα διατρύχεσκεν ἐφίζησιν κρία πολλὰ
Δαιόμενον μενεπῆνσι δόμου κήπαι δαινυμένοισι,
Τὸν κατέπηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τεράπεσσι
Αντίον, αὐτὰρ δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφίζετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
Μοῖραν ἐλὼν ἐπίθει, κανέην τ' ἐν σίτον ἀείρας.
Αγχίμολον δ' ἄρα μιν αὐτὸν ἐδύσετο δῶμα δ' Οδυσ.
Πτωχῷ λευγαλέῳ σκαλίσι ὑπὸ γήρεσπι.

Σκηπτόμενοσ· τὰ δ' ἄρα λυγρὰ πρὸς χροὶ εἵματα ἕσσε.
Ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου ἐδοῦ ὑπτοδὲ δυσόμενον,
Κλινάμενοσ· ταθμῷ Κυπαρισσίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ σανίδμω ἴθυνε,
Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ κελέυσε πρόσσισπε συδώτιν,

Αρτον δ' ἕλεν ἀλόων πρόσκαμάσσε κανέοισι,
Καὶ κρέα, ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι,
Δὸς τῷ ξείνῳ ἰὼν πρόφερον, αὐτὸν τε κέλευε
Λίπτζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μενεπῆνας.
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κε χρηίδμων ἀνδρὶ * πρόσκῃ.

Ως φάτο, βῆ δ' ἰὼν συφορβὸς ἐπὶ τὸν μυδὸν ἄκουσεν.
Αγχοῦ δ' ἐσσάμενοσ· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τηλέμαχός τοι ξεῖνε διδοῖ πάρος, καί σε κελεύει
Λίπτζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μενεπῆνας.
Αἰδὼ δ' οὐκ ἀγαθὴ φησ' ἐμμεναι ἀνδρὶ προσίκτῃ.

Τὸν δ' αὖ πάμεγ' ὀλοφυδνὸσ προσέφη πολύμητις Οδυσ.
Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι σὺ ἀνδρόσσιν ὄλβιον εἶναι,
Καί οἱ πάντα γένοιθ' ὅσα φρεσὶν ἧσι μνοιᾶσι.

Η ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο, καὶ κατέθηκεν
Αὖθι, πεδὼν προπάροιθεν, ἀμείλιπτα ἐπὶ πήρης·
Βάδην δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς σὺν μειλιχίοισιν ἄεῖδεν.
Εἷς' ὃ δ' ἐδεπάνησε, ὁ δ' ἐπύσατο δεῖπνον ἀοιδός·
Μνησῆρις δ' ἀμοιβὸν ἀνὰ μέσσας· αὐτὰρ Αθήνη
Αγχι παρεστιδίην Λαερτιάδην Οδυσῆα
Ωτρυν' ὡς ἂν πύρνα κῆ μνησῆρας ἀγείροι,
Γνοίη δ' οἵτινές εἰσιν σὺναίσιμοι οἵ τ' ἀθέμιστες.
Αλλ' οὐδ' ὣς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν πανάτητος.
Ἐκ δ' ἰόντα αὐτήσων σὺν δίξια φῶτα ἕκαστον,

Πάντοσε χεῖρ' ἐρέῃων, ὡς εἰ πλωτὸς πάλαι εἴη.
Οἱ δ' ἐλεαίρεσκον δίδοσάν, κῆ ἰδὲ μῦθον αὐτόν·
Ἀλλήλους τ' ἔροντο πῖς εἴη κῆ πόθεν ἔλθοι.
Τοῖσι δ' κῆ μετέφη Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Κίκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλέος βασιλῆος
Τῆδε πέρι ξείνου· ἦ γάρ μιν ἐσφάλατο ὄπωπα.
Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν,
Αὐτὸν δ' ἐ σύφακα οἶδα πόθεν γένος εὔχεται εἶναι.
Ὡς ἔφατ', Ἀντίνοος δ' ἔπεσιν νείκεσσε συβώτην.
Ὦ ἐλεγχὲ συβῶτα, τίνυ δὴ σὺ τόνδε πόλινδε
Ἤγαγες; ἦ ἀχ ἄλις ἡμῖν ἀλήμονές εἰσι κῆ ἄλλοι
Πτωχοὶ ἀνιηρεῖ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
Ἢ ὄνοσαι ὅτι τοι βίοτον κατὰ δῆμον ἄνακτος
Ἐνδαίδ' ἀλεγεύμεν; σὺ δ' κῆ ποθὶ τόνδ' ὀπάλισσας;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ἀντίνο' ἦ μὲν κλεϊὸς κῆ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις.
Τίς γὰρ δὴ ξεῖνοι καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπιλλῶν
Ἄλλον γ' εἰ μὴ τῶν οἱ δημιοεργοὶ ἔασιν;
Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων;
Ἢ κῆ θέσπιν ἀοιδὸν, ὃ κεν τέρπῃσιν ἀείδων;
οἳ δὲ Οὗτοι γὰρ κλητοὶ μὰ βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
Πτωχὸν δ' ἐκ ἂν τις κλαίοι τρύζοντα ἑαυτόν.
Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς πέρι πάντων εἰς μνηστήρων
Δμωσὶν Ὀδυσῆος, μέρι δ' αὖτ' ἐμοί· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ ἀλέγω, εἴως μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
Ζώει σύν μεγάθεϊ κῆ Τηλεμάχῳ θεοειδῆ.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Σίγα, μὴ μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλὰ ἰπήεσσιν.
Ἀντίνοος δ' αἰεὶ ἤθελε κακῶς ἀγορητύειν ἡμᾶς, μή
Μύθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ κῆ ἄλλους.
Ἦ ῥα, κῆ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀντίνο', ἦ μεῦ κηλὰ, πατὴρ ὡς κήδεται ἡμέων,
Ὃς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο διώκειν
Μύθῳ ἀναιδείῃ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε.
Δός οἱ ἐλὼν· ἄντοι φθονέω κέλομαί γε δ' ἔγωγε.
Μήτ' οὖν μητέρι ἐμεῖο ἄζευ τόγε, μήτε τιν' ἄλλην
Δμωάων οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσῆος θείοιο.

ΑΛ'

Undique manum porrigens tanquam pauper diu esset. Ulysses mendicatū adit procos.
Hi autem miserantes dederunt, & admirati sunt ipsum:
Mutuò autem interrogabant quis esset, & unde venisset.
Hls autem & dixit Melanthius custos caprarum,
Audite me proci inclytæ reginæ
De hoc hospite: utique enim antea ipsum vidi.
Certè quidem hunc hûc subulcus duxit,
Ipsum autem non apertè scio unde genus dicit esse.
Sic dixit, Antinous autem verbis arguebat subulcum: Antinous suem
O valdè cognite subulce, cur autem tu hunc ad civitatem. censet Eumaeo propter mendicū
Duxisti? an non satis nobis errantes & alij
Pauperes, tristes, conviviorum destructores?
An pro nihilo ducis quod facultates edunt regis
Hîc congregati? tu autem & hunc vocasti?
Hunc autem respondens, allocutus es Eumæe subulce, Eumeus in solēti Antinoo loquitur
Antinoë non quidem bona, etiamsi bonus sis, dicis.
Quis enim hospitem vocat aliunde ipse cum adveniat,
Alium nisi horum qui opifices sunt?
Vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,
Vel & magnum cantorem, qui delectet cangndo?
Hi enim inclyti hominum in infinita terra.
Pauperem autem non alioqui vocaret vexantem seipsum.
Sed semper difficilis super omnes es procos
Servis Ulysis, præcipuè autem rursus mihi: at ego
Non curo, donec mihi prudens Penelope
Vivit in domibus, & Telemachus divinus.
Huic autē rursus Telemachus prudēs cōtrà alloquutus est,
Tace, ne mihi huic respondē multùm verbis.
Antinous autem consuevit malè contendere semper
Verbis pravis, turbat autem & alios.
Dixit, & Antinoum verba velocia alloquutus est,
Antinoë tu quidem præclarè me curas, ut pater filium,
Qui hospitem jussisti à domo exire
Verbo necessario, non hoc deus perficiat.
Da ei aliquid captū: non equidem invideo: jubeo enim ego.
Neque quid matrem meam verere hac in re, neque aliquem
Servorum, qui in ædibus sunt Ulysis divini.

Sed non tibi talis in pectoribus cogitatio.
Ipſe enim comedere multò vis, quam dare alij.
Huic autem rurſus Antinous reſpondens loquutus eſt,
Telemache altiloque robur indomite, quale dixiſti?
Si ei tantum omnes dediſſent proci,
Et ipſum tres menſes, longè à domo detinerent.
Sic dixit, & ſcabellum capiens oſtendit menſæ
Iacens, quo tenebat magnos pedes convivans.
Ei autem alij omnes dederunt, impleverunt autem peram
Pane & carnibus, citò jam & futurus erat Vlyſſes,
Rurſus in viam jens donum guſtare Achivorum.
Stetit autem apud Antinoum, & ipſum verbū alloquutus eſt,
Vlyſſes médicus Antinoū
Da amice, non mihi videris peſsimus Achivorum
Eſſe, ſed optimus, quoniam regi ſimilis es.
Ideò oportet dare, & melius quam alij
alloquitur.
Panem: ego autem te laudabo in magna terra.
Etenim, ego aliquando domum in hominibus habitui
Beatus divitem, & ſæpe dedi erroni
Tali qualis eſſet, & cujus tandem rei indiguſ veniret:
Erant autem ſervi valdè multi, aliáque multa
Quibúſque benè vivunt, & divites vocantur.
Sed Jupiter deſtruxit Saturnius, (voluit enim ſic)
Qui me cum latronibus multùm errantibus miſit,
Ægyptum verſus ire longam viam, ut perirem.
Statui in Ægypto fluvio naves utrinque agitatas.
Tunc quidem ego juſsi amabiles ſocios
Illic apud naves manere, & naves trahere.
Speculatores autem ad ſpeculas juſsi ire.
Hi autem intemperantia victi & obſecuti animo ſuo,
Statim valde Ægyptiorum virorum perpulchros agros
Populati ſunt: mulieres vero eduxerunt & infantes filios,
Ipſóſque interfecerunt, citò autem in civitatem ivit clamor:
Hi autem clamore audito, ſimul aurora apparente
Venerūt, impletus eſt autē omnis cāpus pedeſtriū & equorū,
Æriſque ſplendore: in autem Jupiter gaudens fulmine
Fugam meis ſocijs malam jecit: neque aliquis toleravit
Stare contrà: circum mala undique ſtabant.

Tunc

Αλλ' ἄγε δεῦτε σὺ σήμερον νόημα.
Αὐτὸς γὰρ φρεσὶν πολὺ βέλτερ' ἢ δύο μῶνα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο μῦθον ἀγορεύων,
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μῦθον ἄγαιτε, πεῖσον * ἑταίρους; με ἑτε-
Εἰ δὲ τόσον ἄπαντες ἐρέξειαν μνηστῆρες, ρους;
Καί κέν μιν τρέσσας μᾶλλον ἀπὸ σφέθεν οἶκον ἐρύκοις.
Ὡς ἄρ' ἔφη, κὴ θριῶν ἐλάων ὑπέφηνε τραπέζη
Κεάμβροι, ὃν ῥ' ἔπιχεν λιπαρὸν πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, θλῦπτο δ' ἄρα πᾶρις
Σίτου κὴ κρειῶν, πέλασε δὴ κὴ ἔμεμλεν Ὀδυσσεύς
Αὖτις ἐπ' ἠδὲν ἰὼν σφετέρης γαύσασθ' Ἀχαιῶν.
Στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον, καί μιν σφέτερος μῦθον ἔειπεν,
Δεῖ φίλος· ἐ * μάρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν με. μέν
Ἔμμορε, ἀλλ' ἄρτιος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας. τοι
Τῷ σε χρὴ δόρπῳ κὴ λαΐον ἠὲ καὶ ἄλλοι
Σίτῳ ἐγὼ δ' ἂν σε πλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καί κέν ἐγώ ποτε οἶκον ἐὸν ἀνθρώπῃσιν ἴναιον
Ὀλῶιος ἀφνειόν, καὶ πολλοῖσι δόσκον ἀλήτῃ
Τοίῳ ὁπόσσ' ἔοι, κὴ ὅτεν κεχρημένῳ ἔλθοι.
Ἦσαν δ' ἀμφὶς μάλα μυρίοι, ἀλλά τε πολλὰ
Οἰσίν τ' εὖ ζώουσι κὴ ἀφνειοὶ κικλίσκοντο·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων (ἤθελε γάρ που)
Οἳ μ' ἅμα λῃϊσῆρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
Λίγυπτόν δ' ἰέναι δολιχὴν ὁδόν, ἕρμ' ἀπολοίμην.
Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ἐν δ' ἧπιμ μὲν ἐγὼ κελόμην ἱερήεσσ' ἐπίεργειν
Αὐτῇ παρ νήεσσι μένειν, κὴ νῆας ἔρυσθαι·
Ὀπτῆρας δ' κὴ ἐκ σκοπιὰς ἄντρωσε πέλεσθαι.
Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισσεύαμενοι μεμῆϊ σφῇ,
Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν ἀρηϊφίλους ἀγροὺς
Πέρθεον· ἐκ δ' γυναῖκας ἄγον κὴ νήπια τέκνα.
Αὐτούς τ' ἔκτεινον. τάχα δ' ἐς πόλιν ἴκετ' αὐτή.
Οἱ δ' βοῆς ἀΐοντες, ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι
Ἦλθον. πλῆτο δ' πᾶν πεδίον πεζῶν τε κὴ ἵππων,
Χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐκ δ' Ζεὺς τερπικέραυνος
Φύζαν ἐμοῖς ἐπέρεσσι κακὸν βάλεν· αὐδὴ πε ἔπτη
Σμῦξαι ἐκαστέσιον· πᾶσι γὰρ κακὸν πάντοθεν ἔστη.

Ενθ' ἡμέων πολλὰς μὲν ἀπέπεπτανον ἐξείῃ χαλκῷ,
Τοὺς δ' ἄναγον ζωοὺς σφίσιν ἱρηΐζειαζ ἀνέλκῃ.
Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύκλωπα ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι
Δμήτορι Ιασίδῃ, ὃς Κύκλωψι ἶφι ἄνασσεν·
Ενθεν δὴ νωῖν δεῦρο τόδ' Ικω πήματα πάσχων.
Τὸν δ' αὖτ' Αντίνοος ἀπεμείβετο, φώνησέν τε.
Τίς δαίμων τόδε πῆμα παρασπάσαζα, δαιτὸς ἀνίλω;
Στῆθ' ὕπως ἐς μέσσον, ἐμεῦ ἀπάνευθε τραπέζης,
μὴ τάχα πικρὸν Αἶσονδε νῆ Κύκλωπα * ἱδηαι,
Ως τις ἰητροσυλίης νῆ ἀναιδὴς ἐστι παρίκτης.
Εξείης πάντεσσι παρίγησεν· εἰ δ' ὀλοδοῦσι
Μαψιδίως· ἐπεὶ ἦτορ ἐπίχρεσις ἐδ' ἐλεητύς
Αλλοτρέων χρειόωνζ, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστῳ.
Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Οδυσ.
Ω πόποι, ἦ κ' ἄρα ζοί γ' ἐπὶ οἴδεϊ νῆ φρενὶς ἦσιν·
Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστείη ἐδ' ἄλλα δαίνς,
Ος νωῖν ἀλλοτρέοισι παρήμενος, ἄ τι μοι ἔτλης
μὴ. ἄπο * λοιποσυλεῦν δημοβορ· πᾶ γὰρ πολλὰ πάρεστιν.
Ως ἔφατ· Αντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπια πτερόεντα προσηύδα,
Νωῖν δή σ' ἐκ ἔπι ηεμὰ δι' ὦμ μιαίρεσθαι γ' ὀΐω
Αψ ἀναχωρήσειν, ὅττι δὴ νῆ ὀνείδεα βάζεις.
Ως ἄρ' ἔφη· νῆ ῥηΐτων ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον.
Πρυμνότατον νῶτον. ὁ δ' ἐσάθη ἠΰτε πέτρη
Εμπεδον· ἐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Αντινόοιο.
Αλλ' ἀκέως κίνησε κάρη, κατὰ βυσσοδομεύων.
Αψ δ' ἄρ' ἐπ' ὀδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἵζετο, κὰδ δ' ἄρα πήλῳ
Θῆκεν ἰὼν παλείῳ μὴ ἑ μνησῆρσιν ἔεσσιν,
Κίκλυτέ μευ μνησῆρες ἀγακλέϊτῆς βασιλείης,
Οφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Οὐ μὰν ἐδ' ἄχος ἐστὶ μὴ φρεσὶν, ἐδέ τι πένθος,
Οπποτ' ἀνὴρ ἑδὲ εἶσι μαχεσόμενος κτεάτεσσι
Βλήεσθαι, ἢ ἐπὶ βουσὶν, ἢ ἀρνειῆς ἕνεκ' ἔστιν.
Αὐτὰρ ἔμ' Αντίνοος βάλε χαστὸς εἵνεκα λυγρῆς
Οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
Αλλ' εἴπερ πέλωμαι γε θεοῖς νῆ Ελυσίοις εἶσιν,
Αντίνοος ἐδὲ γάμβρὸς πέλοι δυσαίσιος κιχείη.

Τὸν δ'

Tunc noſtrùm multos quidem interfecerunt acuto ære.
Hos autem abduxerũt vivos ut ipſis operarentur neceſsitate.
At me Cyprum hoſpiti dederunt qui occurrerat,
Demetori Iaſidæ, qui Cypro robore imperabat.
Hinc jam nunc huc venio hoc nocumentum patiens.
Huic autem rurſus Antinous reſpondit & compellavit,
Ecquis Deus hanc cladem adduxit, convivij triſtitiam?
Sta autem ſic in medio mea procul à menſa.
Ne citò amaram Ægyptum & Cyprum videas.
Quòd quidam audens & impudens es mendicus.
Deinceps omnibus aſtas, hi autem dant
Inutiliter, quoniam nulla prohibitio, neque miſericordia
Ex alienis donare, quoniam adſunt multa ſingulo.
Hunc autem recedens alloquutus eſt prudens Ulyſſes,
O amice, non tibi ne in ſpeciem quidem mentes ſunt:
Non tu enim ex domo ei qui tibi aſtiterit neque ſalem dares,
Qui nunc alienis aſsidens, non aliquid mihi toleras
Panis præceptum dare: hæc autem multa adſunt.
Sic dixit: Antinous autem iratus eſt animo magis,
Et ipſum torvè videns verba velocia alloquutus eſt,
Nunc jam te non amplius benè ex domo puto
Retrò ceſſurum, quando jam & opprobria dicis.
Sic dixit: & ſcabello capto percuſsit dextrum humerum
Ultimum in dorſum: hic autem ſtetit tanquam petra
Firmiter, neque ipſum commovit telum Antinoi.
Sed tacitè movit caput mala profundè cogitans.
Rurſus autem in viam jens deſedit, peram autem
Depoſuit benè plenam: pòſt autem procis dixit,
Audite me proci perinclytæ reginæ,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
Non quidem neque dolor eſt in mentibus, neque luctus,
Quando vir pro ſuis pugnáns poſſeſsionibus
Percutitur, vel de bobus, vel benè nutritis ovibus:
At me Antinous percuſsit ventris gratia mali,
Pernicioſi, qui multa mala hominibus dat:
Sed ſicubi pauperum Dij & Erinnyes ſunt,
Antinoum antè nuptias finis mortis inveniat.

Antinous mendico reſpõdet

Vlyſſes cõqueritur procis injuriam.

Hunc autem Antinous alloquutus eſt Eupithei filius,
Comede tacitus hoſpes ſedens, vel abi aliò.
Ne te juvenes per domos trahant (ſicut dicis,)
Vel pede, vel etiam manu: lacerent autem omnia.
Sic dixit: hi autem omnes impotenter ſuccenſuerunt,
Sic autem aliquis dixit juvenum ſuperborum,
Antinoë non quidem benè percuſiſti infelicem erronem.
Pernicioſe ſi jam alicubi aliquis in cœleſtibus Deus eſt,
Et dij hoſpitibus ſimiles peregrinis,
Ut qui omnifarij exiſtant, verſantur per civitates,
Hominum fáſque nefáſque, inſpicientes.
Sic dixerunt proci: hic autem non curavit verba.
Telemachus autem in corde quidem magnũ luctũ augebat
Illius percuſsi gratia, neq; lacrymã humũ jecit ex palpebris,
Sed tacitus movit caput mala profundè cogitans,
Hunc pŏſtquam igitur audivit prudens Penelope
Percuſſum in domo, poſtea quidem ancillis dixit,
Utinam ſic ipſúmque percutiat inclytus arcu Apollo.
Hanc autem rursus Eurynome proma contrà alloquuta eſt,
Si enim in votis finis noſtris ſiſteret.
Haud quis horum ad bonæ ſedis auroram eras ſupereſſet.
Hanc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Nutrix, inimici quidem omnes, quoniam mala excogitant.
Antinous autem maximè nigræ morti ſimilis eſt:
Hoſpes quidem infelix mendicat in domo
A viris petens (egeſtas enim cogit.)
Tunc alij quidem omnes impleverúntque dederúntque.
Hic autem ſcabello ultimum percuſsit dextrum latus.
Hæc quidem ſic dixit inter famulas mulieres,
Sedens in thalamo, hic autem cœnavit divinus Ulyſſes.
Penelope mendicum accersũ jubet.
Hæc autem ad ſe vocatum alloquuta eſt divinum ſubulcum,
Vade divine Eumæe profectus hoſpitem jube
Venire, ut ipſum ſalutem, & interrogem,
Sicubi Ulyſſem miſerum vel audivit,
Vel vidit oculis: errabundo enim ſimilis eſt.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt Eumæus ſubulcus,
Utinam enim tibi regina tacerent Achivi

Talia

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος θεοείκελος Εὐπείθεος υἱὸς,
Ἐξαῦτίς ἔκηλος ξείνε καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλη·
Μή σε νέοι δαῖτα δύμασ' ἐμὰ σῶσαι (οἱ ἀγορεύεις)
Ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι ἰὼ πάντες.

Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἐμέμηκον.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Ἀντίνο', ἦ μάλ' ἔβαλες δύσλιον ἀλήτεω.
Οὐλόμεθ', εἰ δή που τις ἐπουρανίων Θεός ἐστι,
Καί τε Θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀμφοδὸν ποῖσι,
Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπισκοπέοντες πόληας,
Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
Ὣς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
Τηλέμαχος δ' ἐν θυμῷ κεχολὴν μέγα πῖδος ἄεξε
Βλημένῳ, ἧδ' ἄρα δεξιτερῷ χαμαὶ βάλεν ὄμ βλεφάροιϊν
Ἀλλ' ἀκέων πέπνυτο κακὰ βυσσοδομεύων.
Τῷ δ' ὡς οὖν ἤκουσε θεοείκελα Πηνελόπεια
Βληθέντος ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμωῆσιν ἔειπεν,
Αἴθ' ἔπος αὐτὸν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη ἀπέεσσι μύθον ἔειπεν,
Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῆσιν * τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο,
Οὐκ ἄν τις τούτων γε ὑπὲρ ἠῶ ἵκοιτο.
Τὴν δ' αὖτε προσέφη θεοείκελα Πηνελόπεια,
Μαῖα, ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανόωντες·
Ἀντίνοος γ' ἀμάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν·
Ξείνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
Ἀνέρος αἰτίζων (ἀχρημοσύνῃ γὰρ ἀνώγει)
Ἐν δ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπὶ πρήσσιν τ' ἔδοσάν τε·
Οὗτος δ' ἠρώϊῃ πεφυμένον βάλε δεξιὸν ὦμον.
Ἦ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευε μετ' δμωῆσι γυναιξίν,
Ἡμένη ἐν θαλάμῳ. ὁ δ' * ἰδυίῃσι δίῳ Ὀδυσ.
Ἦ δ' ἐπὶ οἱ κελίπεσσε θεοπρόπιον δῖον ὑφορῶσα,
Ἔρχεο δ' Εὔμαιε καὶ τὸν ξείνον τόνδε πρόφρων
Ἐλθέμεν, ὄφρά τ μὲν θεοπρεπέα ἀγορεύοι, ἠδ' ἐρέωμαι
Εἴ που Ὀδυσῆος παλαιοῦ φέρτερος ἠὲ πέπυσται,
Ἢ ἴδεν· ὀφθαλμοῖσι· πολυπλανέεσσι γὰρ ἔοικεν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος θεοείκελος Εὔμαιος ἔειπεν,
Εἰ γάρ τοι βασίλεια σιωπήσειεν Ἀχαιοὶ

Οἵ ὄλο μυθεῖται, φίλησέ τε κἀι τοι φίλον ἦτορ.
Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τελέσας δ' ἤματ' ἔρυξε
Εν κλισίῃ (πρῶτον γὰρ ἐμ' ἵκετο νηὸς ἀποβάσις)
Αλλ' ὅτε κηκήθητε φίλους ἐν μῶν ἀγορεύων.
Ως δ' ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποθέρκεται, ὅς τε θεῶν ἔξ
Αείδει δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσι,
Τοῦ δ' ἄμοτον μειλίσσουσιν ἀκουέμεν ὁππότ' ἀείδῃ·
Ως ἐμὲ κεῖνος ἔθελγε παρήμενος· εὖ μὲν γὰρ ὄισι.
Φησὶ δ' Οδυσῆος ξείνος πατρώιος εἶναι,
Κρήτῃ ναιετάων, ὅθι Μίνωος γένος ἐσθλόν.
Ενθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκετο πήματα πάσχων,
Περῶν κυλινδόμενος, ἐπὶ τῶν Οδυσῆος ἀκούσας
Αγχοῦ θεσπεσίων ἀνδρῶν· οἱ πίονι δήμῳ
Ζωὸν πάλιν δ' ἄγει εἰμήλια ὅσσ' ἐδάμασσε.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύφρων Πηνελόπεια,
Ερχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' αὐτίον αὐτὸς ἀκούσῃ.
Οὗτοι δ' ἢ ἐπὶ ξείνοισι καθήμεθα ἐψιαάσθων,
Η οἷσιν κ' ἐπὶ δῶμα· ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἐΐφρων·
Αὐτῶν μὲν γὰρ κλῆρον ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
Σῖτος κ' μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν θ' οἰκῆες ἔδουσιν·
Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι, ἤματα πάντα
Βοῦς ἱερεύοντες κ' ὄϊς κ' πίονας αἶγας,
Εἰλαπινάζουσι, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον
Μαψιδίως· τὰ γὰρ πολλὰ κατακτίνεται. οὐ γὰρ ἔτ' ἀνὴρ
Οἷος Οδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἶκον ἀμῦναι.
Εἰ δ' Οδυσεὺς ἔλθοι κ' ἵκηται ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κε ζωὸν ἐμοὶ τιμὴν βίας ἀποτίσαιτο ἀνδρῶν.
Ως φάτο· Τηλέμαχος δ' ἄρα μοῦνος ἔπεφνεν. ἀμφὶ δὲ δῶμα
Σμερδαλέον κονάβησε· γάλαασε δὲ Πηνελόπεια.
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον ἔπος πτερόεντα προσηύδα,
Ερχεο μοι, τὸν ξεῖνον ἐναίσιμον ὧδε κάλεσσον.
Οὐχ ὁρᾷς ὅ μοι υἷος ἐπέπταται πάσιν ὑπουρις;
Τῷ κε κ' ἐκ ἀπελὼς ἀνάστατος μνηστῆρσι γένοιτο
Πᾶσι μάλ', ὃ δέ κε τις θοίατος κ' κῆρας ἀλύξοι.
Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
Εσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά.

Ως φάτο·

Talia hic loquitur. mulceret tibi dilectum cor.
Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui
In stabulo, (primum enim ad me venit ubi nave aufugisset.)
Sed nondum calamitatem suam perfecit recitare dicendo.
Sicut autem quando cantorem quis aspicit, qui à dijs
Canit doctus verba suavia hominibus,
Hunc indesinenter prompti sunt audire quando canit:
Sic me ille mulsit in domibus.
Dicit autem Ulysis amicus paternus esse
In Creta habitans, ubi Minois genus est.
Hinc jam nunc huc veni clades patiendo,
Hinc & hinc versatus, prædicat autem de Ulysse audivisse
Propè Thesprotorum virorum in pingui populo
Vivo: multos autem ducit thesauros suam domum.
Hunc autem rursus alloquuta est prudens Penelope,
Vade, huc voca, ut coram ipse dicat:
Hi autem vel in januis sedentes delectentur,
Vel illic in domibus: quando ipsis animus lætus est:
Ipsorũ quidẽ enim possessiones incorruptæ jacent in domo,
Panis & vinum dulce, hæc quidem domestici comedunt.
Hi autem in nostrum versantes dies omnes
Boves mactando, & oves, & pingues capras,
Convivantur bibúntque nigrum vinum
Incassum, hæc autem multa absumuntur: non enim est vir
Qualis Ulysses fuit qui cladem domo expellat.
Si autem Ulysses venerit & accesserit in patriam terram,
Statim cum suo filio injurias rependet istorum virorum.
Sic dixit: Telem. autẽ valdè sternutavit, circũ autẽ domũ
Horrendum resonuit: risit autem Penelope.
Statim autem Eumæum verba velocia alloquuta est,
Vade mihi, hospitem coràm huc voca.
Non vides quòd mihi filius sternutavit omnibus verbis?
Ideò & non imperfecta mors procis fiet
Omnibus valdè, neque quisquam mortem & fatum vitabit.
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis,
Si ipsum cognoscam vera omniã dicentem,
Induã ipsum chlænamque interulámque vestimenta pulchra.

Sic

Sic dixit: ivit autem ſubulcus poſt quam verbum audivit.
Propè autem ſtans verba velocia alloquutus eſt,
Hoſpes pater, vocat te prudens Penelope
Mater Telemachi: inquirere aliquid ipſam animus
Circa maritum jubet, quamvis dolores paſſa ſit.
Si autem te cognoſcet vera omnia dicentem,
Induet te chlænámque interulámque, quorum tu maximè
Indiges, panem autem & petens in populo
Ventrem paſces, dabit autem tibi quicunque voluerit.
Hunc autem rurſus alloquutus eſt multa paſſus divinus (Vlyſſes,
Eumæe, ſtatim ego vera omnia dicam
Filiæ Icarij perprudenti Penelopæ.
Scio enim benè de illo, parem autem ſuſcepimus ærumnam.
Sed procorum difficilium timeo multitudinem,
Quorum ſuperbiáque víſque ferreum cœlum ivit.
Etenim nunc quando me hic vir in domum euntem,
Nihil mali patrato, percuſſum doloribus dedit,
Neque aliquid Telema. hac in re adjuvit, neque aliquis alius:
Ideò nunc Penelopem in domibus jube
Manere feſtinantem licet, in ſolem occidentem.
Et tunc me interroget mariti de reditivo die,
Propius aſsidens apud ignem, veſtimenta enim
Mala habeo, ſcis & ipſe, quoniam te prius oravi.
Sic dixit: ivit autem ſubulcus poſtquam verbum audivit.
Hunc autem ſuper pavimento euntem allocuta eſt Penelope,
Non tu ducis Eumæe? quid hoc intellexit ille erro?
An aliquid reveritus iniqui? an & aliter
Verecundatur in domo? malè verecundus peregrinus.
Hanc autem reſpondens, alloquutus es Eumæe ſubulce,
Loquitur ut par eſt, quæ putaret alius,
Superbiam fugere virorum ſuperborum:
Sed te manere juſsit in ſolem occidentem.
Tibi verò ſic ipſi multò melius, ô regina,
Solam ad hoſpitem loqui verbum & audire.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Non inſipiens hoſpes, putat ſicut eſt.
Non enim aliqui ſic mortalium hominum

Viri

Ως φάτο· βῆ ῥ' συφορβὸς ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
Αγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπια πλειόνεσσι προσηύδα.
Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
Μήτης Τηλεμάχοιο μετὰ μνηστῆρσι πί ἡ θυμός
Αμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κήδεά ῳ πιπαθυῖα.
Εἰ δέ κέ σε γνοίη νημερτέα πάντ' ἐνίσποις,
Εσται σι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
Χρήΐζεις, σῖτον δ' καὶ αἰτίζων κτ' δήμῳ,
Γαστέρι βοσκήσεις, δῶσει δέ τοι ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Οδυσ.
Εὔμαι', αὖψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνίσποιμι
Κούρη Ικαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ.
Οἶδα γὰ εὖ περὶ κείνε, ὁμίλῳ δ' ἀνεδέγμεθ' ἑΐζω.
Αλλὰ μνησήρων χαλεπῶν ὑπαδειδὶ ὄμιλον,
Τῶν ὕβρις τε βέβη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
Καὶ γὰ νωῖ ὔτε μ' ὕτος ἀνὴρ κτ' δῆμος κιόντα
Οὔτε κακὸν ῥίξαντα βαλὼν ἐδίωξεν, ἐδίωκεν,
Οὔτέ π Τηλέμαχος τήγ' ἐπήρκεσεν, ἤ τέ πς ἄλλος
Τῷ νωῖ Πηνελόπειαν σὺν μεγαθύμοισιν ἀνωχθι
Μεῖναι, ἐπηγερέθων ὡς, ἐς ἠέλιον καταδυσέτε.
Καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιν περ νόσιμον ἦμαρ,
Λοιδορέρω καθίσασα θρῆνόν τε γόον τε
Λυγρ' ἔχω, οἷόν κ αὐτὸς, ἐπεὶ σε περῶθ' ἱκέτευσε.
Ως φάτο· βῆ ῥ' συφορβὸς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
Τὸν δ' ὑπέρ ῥ' ἤδη βάντε προσηύδα Πηνελόπεια,
Οὐ σύ γ' ἄγεις Εὔμαιε; τί τὰρ δύσηνιν ἀλήτης;
Ἢ πνά που δείσας ἐξαίσιον; ἦε κ' ἄλλως
Αἰδέεται κτ' δῶμα; κακὸς δ' αἰδοίοις ἀλήτης.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα;
Μυθέεται κτ' μᾶλλον, ἅπερ κ' οἴοιτο κ' ἄλλος,
Ὄφρα * ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερμενεόντων.
Αλλά τε μεῖναι ἄνωγεν ἐς ἠέλιον καταδυσέτε.
Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτὴ πολὺ κάλλιον, ὦ βασίλεια,
Οἶλω προς ξείνου φάος ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέφη περίφρων Πηνελόπεια,
Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος, ὅσσα νῶιν ἐπιφρονέει.
Οὐ γὰρ * πού τινες ὧδε κτ' θνητῶν αὐθρώπων

Ἀνέρες ὑβρίζοντες· ἀπείθαλα μηχανόωντες.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευεν, ὁ δ' ἄχετο δῖος ὑφορβός
Μνησήρων ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
Αἶψα δ' Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀγχοτάτω κεφαλὴν, ἵνα μὴ πυθοίατο οἱ ἄλλοι·
Ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι σύας κατὰ κεῖνα φυλάξων,
Σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον· σοὶ δ' αὐτάρ δε πάντα μελόντων.
Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω κατὰ φρένα θυμῷ,
Μήτε παθεῖν. πολλοὶ δὴ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
Τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἔστιν ταῦτα, πάτερ· σὺ δ' ἔρχεο δειλήσας·
Ἠῶθεν δ' ἵππους κατάγειν ἱερήϊα καλά.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.
Ὡς φάτ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἵζεν· ἐϋξέστην ἐπὶ δίφρου,
Πηλεΐδαο δ' ἄρα θυμὸν ἐδήτυε πότμος ἀνάγκη,
Βῆ ῥ' ἴμεν μετ' ὄνυας· λίπε δ' ἵππειά τε μήκεα τε
Πλείονα δαιτυμόνων. τοὶ δ' ὀρχηστῦ καὶ ἀοιδῆ
Τέρπεντ'· ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Σ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

Ὀδυσσεὺς καὶ Ιερυ πυγμὴ γίνεται. Φαίνεται δὲ καὶ Πηνελόπη θείᾳ μνηστῆρσι, καὶ περὶ αὐτῶν δῶρα λαμβάνει. γίνεται δὲ καὶ πᾶσι ποιητικὴ ἐν τοῖς ἐξῆς Οδυσσείας ἕως Εὐρυμάχου.

ΑΛΑΗ.

Σίγμα δ' ἕλον Ιερυ, εὖχος Ὀδυσσῆος, δῶρά τ' ἀνάκτων.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς παιδὶ μιῷ, ὃς κῦδ' ἄνευ
Πτωχεύσκε· Ἰθάκης, μῆ δ' ἔπεσε γαστέρι μάργῳ,
Αἴζηλός φαγέμεν καὶ πίεμεν· οὐδέ οἱ ἦεν
Οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μέγας μεγάλῳ ἐνὶ δήμῳ.
Ἀρνεῖο δ' ὄνομ' ἦεν· τὸ γὰρ ἑῇ πότνια μήτηρ

Viri contumelijs agentes injuſta cogitant.
Hæc quidem ſic dixit, hic autem ivit divinus ſubulcus
Procorum in cœtum, poſtquam dixit omnia.
Statim autem Telemachum verba velocia allocutus eſt,
Collato capite, ut non audirent alij:
O dilecte, ego quidem ibo ad ſues & illa cuſtodiam,
Tuas nimirũ & meas facultates, tibi autẽ hîc omnia curæ ſint
Ipſum quidem te primùm ſerva & conſidera animo
Ne quid patiaris: multi autem mala ſentiunt Achivorum:
Quos Jupiter perdat antè nobis nocumentum fieri.
Hũc autẽ rurſus Telemachus prudẽs contra allocutus eſt,
Erit ſic, euge: tu autem valde merenda ſumpta:
Mané autem veni, & duc ſacrificia pulchra.
At mihi hæc omnia & immortalibus curæ ſunt.
Sic dixit: hic autem rurſus ſedit benè polita in ſede,
Impletus autem animum cibi & potus,
Perrexit ire ad ſues: liquit autem clauſtráque domúmque
Plenam convivarum. hi autem ſaltu & cantu
Delectabantur: jam enim & ingreſſus erat meridianus dies.

ARGUMENTUM DECIMIOCTAVI LIBRI ODYSSEAE.

ULyſsis & Iri pugna fit. Oſtenditur autem & Penelope Procis, & ab ipſis dona accipit. Fit autem & quædam colloquutio deinceps Ulyſsis ad Eurymachum.

ALIUD.

Σ, autem contentionem Iri, gloriam Ulyſsis, dona regum.

VEnit autem pauper popularis, qui in civitate
Mendicabat Ithacæ, excellebat autem ventre edaci
Inceſſanter comedere & bibere: neque ei erat vis,
Neque violentia, forma autem valdè magnus erat conſpectu.
Arneus autẽ nomine erat: hoc enim impoſuit venerãda mater

Ex

Ex nativitate, Irum autem juvenes vocabant omnes,
Quoniã nuncia deferebat profectus, quando aliquis jubebat:
Qui ubi veniſſet Ulyſſem expellebat ſua domo,
Et ipſum objurgando verba velocia dixit,
Recede ſenex è veſtibulo, ne jam citò & pedem traharis.
Iris Vlyſſem jurgijs inceſsit. Non audis, quod jam mihi innuunt omnes,
Trahere autem jubent: ego autem verecundor tamen.
Sed ſurge, ne citò nobis contentio & manibus fiat.
Hũc autẽ torvè conſpicatus alloquutus eſt aſtutus Vlyſſes
Miſer, neque aliquod tibi facio malum, neque dico,
Neque aliquem invideo dare & multis acceptis.
Pavimentũ autẽ ambos hoc capiet, neque aliquid te oportet
Alienis invidere, videris autem mihi eſſe erro
Sicut ego: opulentiam autem Dei curant præbere.
Manibus autem ne valdè provoca, ne me in iram injicias.
Ne te licet ſim ſenex, pectus & labra permiſceam
Sanguine, quies autem mihi & magis adhuc erit
Cras: non quidem enim te reverti puto
Iterum intra domum Laërtiadæ Ulyſsis.
Hunc autem iratus alloquutus eſt Irus mendicus,
O amici, valdè glorioſus volubiliter dicit
Vlyſſes provocat Irum in certamẽ. Vetulæ fuliginoſæ ſimilis, quem malè mulctabo,
Percutiens ambabus manibus: in terrã autem omnes dentes
Maxillis expellam, porci ſicut ſegetem paſcentis.
Cinge nunc, ut omnes cognoſcant & hi
Pugnantes, quomodo autem tu juniori viro pugnabis?
Sic hi quidem ante januas altas
Pavimento in polito toto animo litigabant.
Hos autem intellexit factum robur Antinoi,
Suaviter autem ridens alloquutus eſt procos,
O amici, non quidem aliquid antea tale factum eſt,
Qualem delectationem Deus duxit in hanc domum:
Hoſpéſque & Irus contendunt mutuò
Manibus pugnare, ſed committamus citò.
Sic dixit, hi autem omnes ſurrexerunt ridentes,
Circum autem pauperes pannoſos congregati ſunt,
His autem Antinous loquutus eſt Eupithei filius,

Audite

Εκ μνηστῆς· Ἰερὸν ᾖ νῆοι κίκλησκον ἅπαντες,
Οὐδεὶς ἀπαυδᾶσκε κιὼν ὅτε * πού τις ἀνάγοι. χ. κίν
Ὃς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκειτο οἷο δόμοιο. τας
Καί μιν ἡκείων ἔπτα πλεῴνετα ϖασσηύδα,
Εἶκε γέρον ϖασσύδρομ, μὴ δὴ τάχα κῆ· ποδὸς ἕλκῃ. 5
Οὐκ ἄξεις ὅτι δὴ μοι ἐπιπλήζουσιν ἅπαντες,
Ἐλπίδμαι ᾖ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰχμώομαι ἔμπης.
Ἀλλ' ἄνα, μὴ τεύχεα νῆϊν ἔρις ᾖ χερσὶ γένηται.
Τὸν δ' ὦρ ὑπόδρα ἰδὼν ϖασιφθη πολύμητις Ὀδυσ.
Δαιμόνι' ἤτέ τι σε ῥίζω κακὸν ἤτ' ἀγαθόν, 10
Οὔτί πνα φθονέω δόμμαν κῆ πόλλ' ἀνελόντι.
Οὐδεὶς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται· ἀδέ τι σε χρὴ
Ἀλλοτρίων φθονέειν, δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης, χ. ἄλ-
Ὧπιζ ἐμῶν· ἔλδοι ᾖ Θεοὶ μέλλουσιν ἐπάξειν. λοτρια
Χερσὶ ᾖ μήτι λίλω ϖασκαλίζειο, μή με χαλώσῃς, φθονέῳ
Μή πε, γέρων ϖερ ἐὼν, σῆος κῆ χείλεα φύρσω 15
Αἵματος· ἠυκόμη δ' ἂν ἐμοὶ κῆ μέλλοι ἔτ' εἶη χ. οἷα
Λύειν· ϖ μὰν γάρ τι σ' ὑπερφίαλος * ὄϊσι Δύπε ἕ
Διύπερθ' ἠς μέγα εἶν Λαερτιάδεω Ὀδυσῆ. σιν μεγ
Τὸν ᾖ χαλεπαίμβ ϖασιφώνευ Ἰερος ἀλήτης, 20
Ὧπόπαι, ὡς ὁ μάλοδρος ἐπιτρεχαίδω ἀγορεύει,
Γρῆ κμεινοῖ Ἶσος· ὃν ἂν κακὸν μητισαίμεν.
Κόπλον ἀμφοτέρῃσι, χαμαὶ δ' ὦ πάντας ὀδόντας
Γναθμῶν ἐξελάσαμι, συὸς ὡς λῃϊστείρης.
Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι κῆ εἰδὲ 25
Μαιμάμβυς· ϖῶς δ' ἂν δὺ νεατέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;
Ὡς οἱ μὲν ϖασπάσσιθε θυράων ὑψηλάων
Οὐδοῦ ἐπὶ ξεστῆ καθυμαδὸν ὀκριόωντο.
Τοῖσι ᾖ ξωνέηχ' ἱερὸν μέν Ἀντινόοιο, χ. Τοῖ
Ἢ δὲ δ' ἄρ' ἀκαλάσασα * μετιφώνευε μνηστῆρσιν, σιν
Ὦ φίλοι, ἤ μὲν τι πάσης τοιοῦτόν γ' ἐτύχθη. χ. μετε
Οἴλω περπαλίω Θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῆμον· φώνευ
Οἰξυτός τε κῆ Ἰφις ἐριζέτον ἀλλήλοῖιν
Ἵκπ μαχέσασθ. ἀλλὰ ξωνελάσσομβρ ἄκρα.
Ὡς ἔφαθ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες, 35
Ἀμφὶ δ' ἄρα πλωχοὺς κεκορεί μένας ἠγερέθοντο.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετιφώ Εὐπείθη ὑὸς,

Κέκλυθί μευ μνηστῆρες ἀγακλυτὸν ἐπέων·
χρ. πὸς δ' Γαστέρες αἶδ' αἰνῶν κέατ' ἐν πυρί· * τοὺς δ' ἐπὶ δόρπῳ
Κατθέμεθα κίοντες τε κῇ ἄμβροτος ἱμερόεσσα.
Ὀπποτέρους δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
5 Τέων ἰῷ κ' ἐθέλησιν ἀνακτὸς αὐτὸς ἰλίσθω
Αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
Πτωχὸν ἴσω μίσγεσθ' ἰάσομαι αὐτήσοντα.
Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιλώβητος μῦθος.
Τοῖς ᾗ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσ.
10 Ὦ φίλοι, ἦ πως ἐσὶ νωΐτερον ἀνδρὶ μάχεσθ'
Ἀνδρὸς γέροντος δύῃ ἀρημένου· ἀλλά με γαστὴρ
Ὀτρύνει κακοεργὸς ἵνα πληγῇσι δαμείω
Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρπαλίμως ἔρκος,
Μήπης ἐπ' Ἰρῳ ἦρος φέρων ἰμὲ χεὶ παχείῃ
15 Πλήξῃ ἀτασθάλλων, τούτῳ δέ μι ἶφι δαμάσσῃ.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες * ι ἀπόμυνον ὡς ἐκέλευε.
ι χρ. ἐ- Τοῖς δ' αὖτις μετέφη ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο.
πόμυν ον ὡς ἐ- Ξεῖν', εἴ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγλαὸς,
κέλευε. Τῶτον ἀλεξέμεν· πῶν δ' ἄλλων μή τιν' Ἀχαιῶν
Αὐ- 20 Δείδιθ'· ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται ὅς κέ σε θείνῃ.
τὰρ ἐπ Ξείνοδόκος μὲν ἐγὼν, ἐπὶ δ' αἰνέετον βασιλῆε
εἰ ῥ' ὃ- 2 Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἄμφω.
μοσέν Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον. αὐτὰρ Ὀδυσ.
τε τε- Ζώσατο * μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα, φαῖνε δ' μεγοὺς
λευ 25 Καλούς τε μεγάλους τε, φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι,
τήσατε Στῆθός τε, σθαρεοί τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
τ' ἔρκος Ἀγχι παρισταμένη μᾶλ' ἤλδαινε ποιμένα λαῶν.
Τοῖο δ' Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο.
αὖτις δ' Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
μεῖε 30 Ἦ ῥέχα Ἰρῳ ἄεθλος ἐπ' ἀσσον κακὸν ἔξει.
Φη ἱερὴ Οἷόν σε ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγρωΐδα φαίνῃ.
χρ. Ἀν Ὡς ἄρ' ἔφαν. Ἰρος δ' κακὸν ὠρίνετο θυμός.
πίνοός Ἀλλά κῇ ὧς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ,
τε κῇ εὐ Δείδιότες· στέρεσε δ' ἐπιτρομέοντο μέλεσιν.
ρύ- 35 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
μαχος χρ. καὶ Νεῖ μὰ μὴτ' εἴης βεκαὶς, μήτε γένοιο,
Εἰ δὴ τῶ τὸν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς,

Ἀνδρα

Audite me proci strenui, ut aliquid dicam:
Victori certaminis a proc is præmiu constituit
Ventres hi caprarum jacent in igne: hos autem in cœna
Deponamus pinguedine & sanguine impletos:
Uter autem vincet potentiórque erit,
Horum si voluerit surrectus ipse eligat.
Semper autē rursus nobiscū convivabitur, neque aliquē aliū
Pauperem intus misceri sinemus petentem.
Sic dixit Antinous: his autem placuit sermo.
Hos autem astutus alloquutus est prudens Ulysses,
O amici, non aliquomodo est juniori viro pugnare
Virum senem dolore læsum, sed me venter
Movet malè malus artifex, ut plagis domer.
Sed eja nunc mihi omnes jurate forte juramentum,
Ne quis Iro auxilium ferens me manu forti
Percutiat prævaricans, hoc autem me fortiter domabit.
Sic dixit: hi autem omnes juraverunt sicut jusit.
Hos autem rursus alloquutus est vis sacra Telemachi,
Hospes, si te movet cor & animus fortis,
Hunc expellere, horum aliorum ne aliquem Achivorum
Time: quoniam pluribus pugnabit qui te verberabit.
Hospitalis equidem sum, assentiantur verò reges
Eurymachúsque & Antinous prudentes ambo.
Sic dixit: hi autem omnes assensi sunt, at Ulysses
Circū cinxit quidem pannis genitalia, ostendit autem crura
Pulchráque magnáque, apparuerunt autem ei lati humeri,
Pectoráque, fortiáque brachia, at Minerva
Propè astans membra auxit pastori populorum.
Proci autem omnes vehementissimè admirati sunt.
Sic autem aliquis dixit: conspicatus ad propinquum alium,
Certè citò Irus egens contractum malum habebit,
Qualem ex vestimentis senex coxam ostendit.
Sic dixerunt: Iro autem malus motus est animus.
Ulysses Irum vincit.
Sed & sic famuli duxerunt percinctum necessitate,
Timentem: carnes autem circum tremebant membra.
Antinous autem verbúmque loquutus est atque nominavit,
Nunc quidem neque esses jactator, neque natus esses:
Siquidem hunc tremis & times graviter,

Virum ſenem, dolore captum qui ipſum cepit.
Sed tibi edico hoc & perfectum erit,
Sic te hic vincet potentiórque erit,
Echetus rex. Mittam te in terram conjectum in navi nigra;
In Echetum regem hominum nequiſsimum omnium,
Qui narem abſcindet & aures ſævo ære,
Genitaliáque detrahens dabit canibus cruda diſcerpenda.
Sic dixit: huic autē adhuc magis tremor ſubivit membra,
In mediū autem duxerūt, hi autem ambas manus elevaverūt.
At tunc cogitavit laborioſus divinus Ulyſſes,
An percutiet, ut ipſum anima linquat illic cadentem,
An ipſum ſenſim percutiet extendétque in terram:
Sic autem ei cogitanti viſum eſt melius eſſe,
Quieté percutere, ut non ipſum reprehenderent Achivi.
Jam tunc elevati, hic quidem percuſsit dexterum humerum
Irus, ille autem cervicem percuſsit ſub aure. oſſa autem intus
Fregit, ſtatim autem venit in os ruber ſanguis,
Decidit autem in pulveribus clamans, ſimul ejecit dentes
Calcitrans pedibus terram: at proci ſuperbi,
Manibus elevatis riſu emoriebantur. at Ulyſſes
Pertraxit per veſtibulum capto pede, quouſque ivit ad aulam
Porticúſque januas, & ipſum ad ſeptum aulæ
Statim reclinatum: ſceptrum autem impoſuit manu,
Et ipſum compellatum verba velocia allocutus eſt,
Hîc nunc ſede canéſque ſuéſque expellens,
Ne autem tu hoſpitum, & pauperum dominus ſis,
Cùm ſis nequam, nec ubi aliquid malum & majus accipias.
Dixit: & circum humeros indecentem jecit peram
Denſis ſcrutis rimoſam: tortum autem inerat lorum.
Iterū autē hic in pavimentū jens deſedit, hi autē iverūt intrò
Suaviter ridentes, & alloquuti ſunt verbis,
Jupiter tibi det hoſpes & immortales Dij alij
Quodcunque maxime vis & tibi dilectum eſt animo,
Qui hunc inſatiabilem effeciſti ut mendicare deſinat
In populo citò enim ipſum reducemus in terram
In Echetum regem hominum peſsimum omnium.
Sic dixerunt, gaviſus eſt autem gloria divinus Ulyſſes,

Antinous

Ανδρες μάρνησθε, δύη ἀρημένοι ἦ μιν ἐκάνει.
Αλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δ' ἢ τετέλεσμένον ἔσται,
Αἰ κέν σ' ἦτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
Πέμψω σ' ἤπειρόνδε βαλὼν εὐ νηῒ μελαίνῃ,
Εἰς Ἐχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
Ος κ' λοπὰ ῥῖνα τάμῃσι καὶ ἄσπετα γαλκῷ,
Μηδέ τ' ἐξερύσας, δάῃ κυσὶν ἠμὲ θοῇσιν.
Ως φάτο· τὼ δ' ἔπ μᾶλλον ὑπὸ τρόμος * ἔλυσε γυῖα.
Ες μέσσον δ' ἄναγεν· τὸ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέχον.
Δὴ τότε μιν μέλεξε πολύτλας δῖος Οδυσ.
Η ἐλάσει ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα,
Ηέ μιν ἦ' ἐλάσειε, ταπεινώσειέ τ' ἐπὶ χαίῃ·
Ωδε δέ οἱ φρεσὶν ἠδάσατο κέρδιον εἶναι,
Η' ἐλάσαι, ἵνα μὴ μιν ἐπιφραδέως ἀπέτ' Αχαιοί.
Δὴ τότ' ἀναΐξαντε, ὁμὸ ἤλασαν δξέϊ δούρε
Ιφος, ὁ δ' αὐχέν' ἔλασσεν ὑπ' ἤατος, ὀστέα δ' ἔσπε
Εθλασεν· αὐτίκα δ' ἤλυθε νέκυς φοίνιον αἷμα,
Καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, (κὼ δ' ἤλασ' ὀδόντας
Λακτίζων ποσὶ γαίαν. ἀπὸς μενεπῆνις ἀγαυὸ)
Χεῖρας ἀναΐξαντε * γέλω ἔσχανεν. αὐτὰρ Οδυσ.
Εἵλκε δ' φέα ἀμφὶ ἑὸν, λαβὼν πόδος· ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν
Αἰθούσης τε θύρας. καὶ μιν ποτὶ ἔρκιον αὐλῆς
Εἶσεν ἀνακλίνας· (κὴπέρθεν δέ οἱ ἔμβαλε κοντὸ,
Καί μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδα,
Ενζωὸς νῦν ἦσο κυΐσας τε σύας τ' ἀμφιβόλους,
Μηδὲ σύ γε ξείνων κὴ πλωτῶν κηΐδεος εἶναι,
Λυγρὸς ἰὼν· μὴ που τι κακὸν κὴ μείζον * ἐπαύρῃ.
Η ῥαῖ· κὴ ἀμφ' ὤμοισιν ἀείκια βάλλετο πήλω,
Πυκνὰ ῥωγαλέοιο· σὺ δ' τρόφος ἦεν ἀορτῆς.
Αψ * δ' ὄγ' ἐπ' ἤδυ ἰὼν κατ' ἄρ' ἵζετο. τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
Η δὺ γαλόωντες, * καὶ ἀδινὸν ὀρτ' ἐπέεσσιν,
Ζεύς τοι δύη ξείνων κὴ ἀθάνατοι Θεοὶ ἄλλοι
Ο, τλι μάλιστ' ἰφίλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ος τ' ἔτ' τὸν τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπὶ πάντας
Εν δήμῳ· πάχα γάρ μιν ἀναΐξομεν ἤπειρόνδε
Εἰς Ἐχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
Ως ἄρ' ἔφαν· χαῖρεν δ' κλειτὸν θεῖο Οδυσ.

Αντίνοος δ' ἄρα οἱ μειλίσσε * φίλῳ παρὰ θυμὸν ἔειπεν
Εμπλείω πίοσης τε καὶ αἴματος. Αμφίνομος δ'
Ἄρτους εἰς χερσὶν δύω παρέθηκεν ἀείρας,
Καὶ δέπας χρυσείῳ ἀμείψας, φώνησέν τε,
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε· γένοιτό τοι * ὄφρα περ ἐπίσω
Ολβος, ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακῇσι ἔχεαι πολίεσσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσ.
Αμφίνομ', ἦ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι·
Τοιοῦτον γὰρ πατρὸς ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἀκούω,
Νίσου Δουλιχιῆα ἰόντ' ἔμμεν ἀφνειὸν τε.
Τῆσ' εἰς φασι γενέσθ, ὑπατῳ δ' αὖθι ἔοικας.
Τοὔνεκά τοι ἐρέω· σὺ δ' ἔκλυθι, καί μευ ἄκουσον·
Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο
Πάντων ὅσσά τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.
Οὐ μὲν γάρ ποτε φησὶ κακὸν πείσεσθ' ὀπίσσω,
Ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
Αλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσσωσι,
Καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενον τετληότι θυμῷ·
Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίοις ἀνθρώποις,
Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ὀνήσεσθαι ἄλβιος εἶναι,
Πολλὰ δ' ἀπέσκαλ' ἑταῖρα, βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων,
Πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισι.
Τῷ μή τις τοι πάμπαν ἀνὴρ ἀδικήμασιν εἴη,
Αλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅ, τι δίδοιεν·
Οἷ' ἐρέω μνηστῆρας ἀπέσκαλα μηχανόωντας,
Κτήματα κείροντας, καὶ ἀπημύνοντας ἄκοιτιν
Ἀνδρὸς ὀνὴκ ἔτι φημὶ φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Δηρὸν ἀπέσσεσθ'· μάλα γὰρ σχίδον· ἀμφὶ σὲ δαίμων
Οἶκαδ' ὑπεξαγάγοι, μηδ' αὐτὸς σεῖο πάσεσθαι
Ὀφθαλμοῖσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Οὐ γὰρ ἀνάμεμπτά γε βλήμενός ἐστ' ὀίω
Μνηστῆρας κατὰ κεῖνον ἐπεὶ κε μέλαθρον * ὑπέλθοι,
Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἔπιεν μελιηδέα οἶνον.
Αψ δ' αὖ χερσὶν ἔθηκε δέπας πολυπήρατα λαῶν.
Αὐτὰρ ὃ βῆ * κατὰ δῶμα, φίλον τε πηδὸν ἵκανε,
Νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμῷ.

Αλλ' αὐ

Antinous autem ei magnum ventrem appoſuit
Plenum pinguedinéque & ſanguine. Amphinomus autem
Panes ex caniſtro duos appoſuit elevans,
Et poculo aureo honoravit vociferavírque,
Salve pater, ô hoſpes, fiat tibi ſicut anteà
Opulentia, at quidem nunc malis teneris multis.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Ulyſſes,
Amphinome certè valdè videris prudens eſſe:
Tali enim patre es, quoniam gloriam bonam audivi
Niſum Dulichium probúmque eſſe divitémque,
Ex hoc te dicunt natum eſſe, prudenti autem viro ſimilis es
Propter hoc tibi dico, tu autem intellige & me audi.
Nihil imbecilius terra nutrit homine
Omnium, quæcunque ſuper terram ſpirant & ſerpunt.
Non quidem enim unquã dicit malũ paſſurũ eſſe in futurũ,
Quouſque virtutem præbeant Dei & genua moventur:
Sed quando jam & mala Dei beati perficiunt,
Et hæc ſuffert nolens patienti animo:
Talis enim mens eſt terreſtrium hominum,
Qualem quotidie ducit pater virorúmque deorúmque
Etenim ego quondam cogitabam in viris beatus eſſe,
Multa autem injuſta feci vi & robore impotens,
Patri meo confidens, & meis fratribus.
Itaque non aliquis omnino vir injuſtus ſit,
Sed hic ſilentio dona deorum habeat quodcunque dent:
Qualia video procos injuſta cogitantes
Facultates accidentes, & inhonorantes uxorem
Viri, quem non amplius dico amicis & patria terra
Diu abfore, valdè autem propè: ſed te dæmon
Domum ſubducat, ne obvies illi,
Quando redibit dilectam in patriam terram.
Non enim ſine cruore dijudicatum iri puto
Procos & illum, poſtquam in ædem venerit.
Sic dixit: & libans bibit dulce vinum.
Iterum autem in manibus poſuit poculum duci populorum,
At hic ivit per domum dilectum cruciatus cor,
Conquaſſans caput: jam enim malum augurabatur animus.

Ulyſſes ob victoriã laudatus dona accipit à procis.

De hominis fragilitate.

Ulyſſes Amphinomum præmonet infortunij.

Sed neque ſic fugit mortem: impedivit autem & hucMinerva
Telemachi à manibus & haſta fortiter interfici.
Rurſus autem iterum ſedit in ſede unde ſurtexerat.
Huic autem in mentibus poſuit dea cæſia Minerva
Filiæ Icarij prudenti Penelopæ
Procis apparere, ut extenderet maximè
Animum procorum, & honorata fieret
Magis à viróque & filio quàm antea erat.
Incaſſum autem riſit, verbúmque dixit, denominavítque,
Eurynome animus mihi cupit, non antea,
Procis apparere, inviſis licet tamen,
Filio autem dicam verbum quod perutile erit,
Non omnino procis ſuperbis converſari,
Qui benè quidem dicunt, malè autem retrò cogitant.
Huic autem rurſus Eurynomè proma conda verbũ dixit,
Ita jam hæc omnia filia ut par eſt dixiſti.
Sed vade & tuo filio verbum dic, neque occulta,
Corpore lavato & unctis genis.
Neque ſic lacrymis irrigata circum faciem
Vade, quoniam pejus lugere continuè ſemper.
Jam quidem enim tibi filius talis, quem tu maximè
Supplicabas Dijs pubeſcentem videre.
Hanc autem rurſus allòquuta eſt prudens Penelope,
Eurynome non hæc loquere dolens licet,
Corpúſque lavare, & ungere unguento.
Splendorem mihi Dij, qui Olympum habitant
Perdiderunt, ex quo ille ivit concavis in navibus:
Sed mihi Autonoémque & Hippodamiam jube
Venire, ut mihi aſtent in domibus.
Sola autem non illic vado ad viros, verecundia enim ducor.
Sic dixit: vetula autem è domo exivit
Nunciatura mulieribus & ſeſe accingens ad eundum.
Tunc rurſus alia cogitavit Dea cæſia Minerva:
Filiæ Icarij dulcem ſomnum defudit.
Dormivit autem reclinata, ſoluta ſunt autẽ ei membra omnia
Illic in lecto, tunc igitur divina dearum
Immortalia dona dedit, ut ipſam admirarentur Achivi.

Penelope ad procus iturа.

Eurynome Penelope miniſtra

Pulchritu-

Αὐ̓τὰρ ἐπεὶ φύγε κῆρας ὑπὲκ θηπὴ ἔ κὴ τὸν Αθλίων
Τηλεμάχῳ υἱῶν χερσὶ κὴ ἐγχεῖ ἴφι δαμεῖσαν.
Αψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἵζεν ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.
Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη

Κύρη Ικαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια
Μνηστῆρσι φαείνῃσι, ὅπως πεπίσοιτο μάλιστα
Θυμὸν μνηστήρων, ἰδὲ πημήσασα γένοιτο
Μᾶλλον ἑῷ τε πόσει τε κὴ υἱέϊ ἢπὲρ ἐοῦσι.
Αχρεῖον δ' ἐγέλασσεν, ὕπαι τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, ἤπὲρ πάρος γε,
Μνηστῆρσι φαείνῃσι, ἀπεχθομένοισι περ ἔμπης.
Πολλοὶ δ' κεν εἰσίμεν ἔπος τό κε κέρδιον εἴη,
Μὴ πάντας μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμιλεῖν,
Οἵτ' ἰῷ μὰλ' βάζουσι, κακὰ δ' ὄπιθεν φρονέουσιν.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη θεὸς μῦθον ἔειπεν,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα τέκος κὴ μοῖραν * ἔειπες.
Ἀλλ' ἴθι, κὴ σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ὑπίκυδα,
Χρῶτ' ἀπονιψαμένη, κὴ ὑπὲχ ρέσασα παρειάς.
Μηδ' ὕπνῳ δακρύοισι περφυρέῃ ἀμφὶ παρειάς
Ἔρχευ, ἐπεὶ κήδιον πεπνυμένῳ ἄκριτον αἰεί.
Ἤδη μὰρ γάρ τοι παῖς τηλίκος, ὃν σὺ μάλιστα
Η ρῶ ἀθανάτοισι γενέσθαι ἰδέσθαι.
Τὴν δ' αὖτε περίφρων πεφίλητο πηνελόπεια,
Εὐρυνόμη, μὴ τῶν παρειὰς ἀπονιμμένη περ,
Χρῶτ' ἀπονίψεσθαι, κὴ ὑπὲχ ρέσασθαι ἁλοιφῇ.
Ἀγλαΐῃ γὰρ ἅμιλλα Θεοὶ δόσαν Ολυμπόθι ἔχουσιν
Ὅλεσσον, ἐξ ἧς κεῖνος ἔβη κοίλης σὺν νηυσίν.
Ἀλλά μοι Αὐτονόῃ τε κὴ Ιωπηδάμειαν ἄνωχθι
Ἐλθέμεν, * ὄφρα μοι παρήσιτον σὸ μεγάροισιν.
Οἰη δ' * ἐκ ἄσσομαι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
Ως ἄρ' ἔφη· χρηὺς δ' αὖ μεγάροιο βεβήκει,
Ἀλιλέεσθαι γυναιξὶ, κὴ ὀτρυνέουσα τέεσθαι.
Εὐθὺ δ' αὖτ' ἄμ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη
Ἐέρση Ικαρίοιο κὴ ὑκλυκὺ ὕπνον ἔχευεν.
Εὗδε δ' ἀναπλησθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα
Λὺτὸ ἑοὶ κλισίῃσι, τέως δ' ἄρα δία θεάων
Ἀμβρόσι δῶρα δέδου, ἵνα μιν θηήσαιτ' Αχαιοί.

Κάλλεϊ μὲν οἱ πρῶτα πρέπε πατὴρ τε κραὶ κράθησεν.
Ἀμβροσίῳ οἵῳ κε ἐϋξέφαος Κυθέρεια
Χρίσεται εὖτ' ἂν ἴῃ χαρίεσσαν χορὸν ἱμερόεντα.
Καί μιν μακροτέρην κ' ἠὲ πίονα θῆκεν ἰδέσθαι.
Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν ἧκεν πρίσαι ἠλιβάτοιο.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρεξε· ἀπιθήσατο δῖα θεάων.
Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
Φθόγγῳ ἐπιβρόμμασι· τὼ δ' ὑλακὺς ὕπνος ἀνῆκε,
Καί ῥ' ἀπεμυρξατο χεροὶ πυρείας φώνησέν τε,
Ἦ μοι μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν δέμας κατὰ κάμε· ἐκάλυψεν.
Αἴθε μοι ὣς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἁγνὴ
Αὐτίκα νεῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρόμην κατ' ὀνυμόν
Αἰῶνα φθινύθω, πόσιν ὃν πολιήτην φίλοιο
Παντοίῃσι ἀρετῇσι· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν.
Ὡς φαμένη κατέβαιν' ὑπερῴοιο σιγαλόεντος,
Οὐκ οἴη· ἅμα τῇγε κ' ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μετὰ δῶμα θεὰ γυναικῶν
Στῆ ῥὰ θυρὸς καλῆς πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων χεῖρα λιπαρὴν κεφαλῆφιν ἔχουσα
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκ πατρὸς πεπίθοιτο.
Τῶν δ' αὖτε λύτο γυῖα, ἔρεψε δ' ἄρα δῶμα θέλγεν·
Πάντες δ' ἠρήσαντο θεοὶ λιπαρὸν κλισιάων.
Ἡ δ' αὖ Τηλέμαχον προσπεφύκει ὃν φίλον υἱόν,
Τηλέμαχ' ἐπεί τοι φρένες ἔμπεδοι, ἐδὲ νόημα,
Παῖς ἐτ' ἐὼν κε μᾶλλον σὺ φρεσὶ κέρδε' ὀπάζευ·
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσι, κε ἤδεος μέτρον ἱκάνεις,
Καὶ κέν τις φαίη γένος ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρός,
Ἐς μέγεθος κε κάλλος ὁρώμενος ἀμφιβρότοιο φάος,
Οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ὀπαίσιμοι, ἐδὲ νόημα.
Οἷον δὴ τόδε ἔργον ὑπὸ μεγάροισιν ἐτύχθη,
Ὅς τὸν ξεῖνον ἄασας ἀφικόμεθ' ἡμέτερα πρός.
Πῶς νῦν; εἴπε ξείνος ὑπ' ἡμετέροισι δόμοισιν
Ἧμενος, ὥδε πάντοι ἐυσσώτου ἐξ ἀλεγεινῆς,
Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Μῆτερ ἐμὴ τὸ μὲν οὔ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι·
Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω κε οἶδα ἕκαστα,

Εὖτλα

Pulchritudine quidem ei vultúsque purgavit
Immortali, quali benè coronata Venus,
Ungitur, quando ibat chorum in amabilem,
Et ipsam longiorem & pinguiorem fecit videri:
Albiorem autem ipsam fecit facto elephante.
Hoc quidem sic facto abivit divina dearum:
Venerunt autem famulæ albis ulnis ex domo,
Voce advenientes: hanc autem dulcis somnus dimisit,
Et absterfit manibus genas, clamavítque,
Certè me ærumnosam mollis somnus cooperuit.
Utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta
Quam primùm, ut non amplius lugens, animum
In longum tempus macerarem, mariti desiderans dilecti
Omnem virtutem: quoniam eximius erat Achivorum.
Sic loquuta descendit cœnacula splendida,
Non sola, simul hanc & famulæ duæ sequebantur,
Hæc autem quando jam procos pervenit divina mulierum,
Stetit in limine domus ornatè factæ,
Antè genas habens mollia vela.
Famula autem igitur ei prudens utrimque astitit,
Horũ autẽ illic solvebãtur genua, amore autẽ animo mulce-
Omnes autem precabantur apud in lectis dormire. (bantur.
Hæc autem rursus Telemachum alloquuta est suum filium,
Telemache nõ amplius tibi mentes firmæ, neque cogitatio.
Puer adhuc cũ esses, & magis in mentibus utilia cogitabas:
Nunc autẽ quando tam magnus es, & pubertatis ad terminũ
Et aliquis diceret filium esse beati viri, (perveniſti,
In magnitudine & pulchritudine videns alienus vir,
Non amplius tibi mentes sunt justæ, neque cogitatio.
Quale jam hoc facinus in ædibus factum est,
Qui hospitem sivisti indecenter tractari sic.
Quomodo nunc? si quis hospes in nostris ædibus
Sedens sic pateretur vexationem ob molestam,
Tibi dedecus, & contumelia hominibus erit.
Hunc autem rursus Telem. prudens contra alloquutus est,
Mater mea, hac quidem in re non te accuso quòd diraſceris,
At ego animo intelligo & scio singula,

Proci: mirãtur Penelopae pulchritudinem.

Penelope increpat Telemachum ob caesum hospitẽ.

Bonáque & pejora, (antea autem adhuc infans eram:)
Sed non poſſum prudentia omnia intelligere.
Non me perterrent aſsidentes aliunde alius,
Hi autē mala cogitantes, mihi autē non adſunt auxiliatores.
Nam tamen hoſpitis & Iri pugna facta eſt
Procorum conſilio, fortitudine autem hic potentior fuit.
Utinam enim Jupitérque pater, & Minerva & Apollo,
Sic nunc proci in noſtris domibus,
Moverent capitam domiti: hi quidem in veſtibulo,
Hi autem intra domum, ſoluta eſſent membra ſingulis:
Sicus nunc Irus ille ad veſtibulares januas
Sedet nutans capite ebrio ſimilis,
Nec rectus poteſt ſtare pedibus, neque reverti
Domū, quò ei reditus erat: quoniā dilecta mēbra ſoluta ſunt.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Eurymachus autem verbis alloquutus eſt Penelopem,
Filia Icarij prudens Penelope,
Si omnes te viderent per Iaſon Argos Achivi,
Plures proci in veſtris domibus
Manè convivarentur, quoniam præſtas mulieribus
Speciéque magnitudinéque, & mentibus intus æqualibus.
Huic autem reſpondit poſtea prudens Penelope,
Eurymache, certè meam virtutem, ſpeciémque corpúſque
Perdiderunt immortales, quando in Ilium nave profecti ſunt
Argivi, cum his autem meus maritus erat Ulyſſes.
Si ille redux hanc meam vitam gubernaret,
Major gloria eſſet mea, & melius ſic.
Nūc autē triſtor: tot enim mihi impulit mala ſiniſtrū numen.
Certè quidem jam quando ivit relicta patria terra,
Manu dextra in carpo nimirum capta me allocutus eſt,
O mulier non puto bellicoſos Achivos
Ex Troja benè omnes illæſos redire.
Etenim Trojanos dicunt pugnaces eſſe viros,
Et jaculatores, & extenſores ſagittarum,
Equorúmque pedibus velocium agitatores, qui velociſsimè
Dijudicare poſsint magnam contentionem gravis belli.
Ideò neſcio ſi me remittet Deus, an captus ero

Eurymachus ad Penelopen loquitur.

Ulyſsis diſcedentis ad Trojam verba ad uxorem.

Illic

Εὐλά τι κὴ καὶ χάρμα· (πάρος * δ' ἦπ νήπιος ἦα·) Χ.δὶ π
Ἀλλά τοι ἃ δυσάμαν πεπυυμένα πάντα νοήσω.
Ἐκ γάρ με πλήσασυσι, παρηβόωσι δ' ἄλοχοι ἄλ@,
Οἵδε, κακὰ φρονέοντες· ἐμοὶ δ' ἐκ εἰσὶν ἀρωγοί.
Οὐ μὰρ τοι ξείνε γε κὴ Ιρου μῶλος ἐπύχθη
Μνησήρων ἰόπτι· βίη δ' ὅγε φίρτερος ἦεν.
Αἶ γὰ Ζεῦ τε πάτερ κὴ Ἀθήναιη κὴ Ἀπόλλον,
Οἷόν τιῶ μνησῆρες ὸ ἠμετέρθισι δόμοισιν,
Νήϊσιν κεφαλὰς δεδμημένοι οἱ μὰρ ὸ αὐλῆ,
Οἱ δ' ἔντοσθε δόμοιο, λέλυτο δ' γῦῖα ἑκάστε·
Ὡς τιῶ Ιρος ὸκεῖνος ἐπ' αὐλείησι θύρῃσιν
Ἧσται νευσὰζων κιφαλῆ, μεθύοντι ἐοικώς,
Οὐδ' ὀρθὸς δύναται ὸλῶαι ποσὶν, οὐδὲ νέεσθ
Οἴκαδ' ἔπη οἱ νόος· ἐπεὶ φίλα γῦῖα λέλυται.
Ὡς οἱ μὰρ τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσηύδα Πηνελόπειαν,
Κέρη Ικαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Εἰ πάντες σι ἴδοιεν ἀν' Ιασον Αργος Αχαιοί,
Πλείονές κεν μνησῆρες ὸ ἠμετέρθισι δόμοισιν
Ἠῶθεν δεινύατ'. ἐπεὶ περίοσσι γυναιξὶν
Εἶδός τε μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἔϊσας.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμεῖο ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Οδυσσεύς.
Εἰ κείνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μᾶζόν κε κλέος εἴη ἐμοὶ κὴ κάλλιον ἔτσι.
Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέκτυπεν ἠκαχὼ δαίμων
Ἡμὰρ δὴ ὅτε τ' ἦϊε λιπὼν κτ' πατρίδα γαῖαν,
Δείπτερλὼ ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα,
Ὦγύναι, ἐ γὰρ οἶδα ἐϋκνήμιδας Αχαιοὺς
Ἐν Τροίης εὐρῇ πάντας ἀπήμονας ἔσεσθαι.
Καὶ γὰρ Τρῶας φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
Ἠμὲν ἀκοντίσαι ἠδὲ ῥυτῆρας ἐΐσους,
Ἠπιον τ' ἀκυπόδων ἐπποθήτορας, οἵ κε τάχιστα
Κλῖναν μέγα νεῖκος ὁμοίϊον πολέμοιο.
Τῶὲκ οἶδ' εἴ κέν μ' ἀτίσαι Θεὸς, ἦ κεν ἑκὼὼ

Αὐτῆ

Αὐτῷ σὺν Τηλεμάχῳ, ζωοὶ δ' εὐῆκόοι πάντες μενέοντων.
Μνηστῆας πατρὸς κῆ μητέρος σὸ μεγάθυμοισιν,
Ὡς νωΐ, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐμεῖο λιπόνσφιν ἐόντος.
Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ παῖδα γαμήσαντε ἴδηαι,

5 Γήμασθ' ὥκ' ἐθέλησθα, τὸν κτ' ὄλεσμα λιπῆτε.
Κείνοις δ' ὡς ἀγόρευε. τὰ δὴ νῦ πάντα τελεῖται.
Νὺξ δ' ἴστω ὅτε δὴ συναγερὸς χάλκεος ἀντιβολήσει
Οὐλομένης ἐμέθεν, τ' δὴ Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα
Ἀλκὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κεφαλῇσίν κῆ ὑμῖν ἐκάτερ.

χε. 10 Μνησήρων ἐχ ἥδε δίκη * τοπαιρεσθε τέτυκτο,
τοπάρεσθ' ἐ Οἵτ' ἀγαθὸν τὸν γυναῖκα κῆ ἀφνειὸν δύατερα
Μνησεύειν ἐθέλωσι, κῆ ἄλλοις ἐείσωσιν,
τέτυκτο Αὐτοὶ δέ γ' ἀπάνευθε βόας κῆ ἰφια μῆλα,
Κέρης δωῖτε φίλοισι. κῆ ἀγλαὰ δῶρα διδῦσαι·

15 Αὖτ' ἐκ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδυσιν.
Ὡς φάτο, γήθησεν δ πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Οὐῖνκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δ θυμὸν
Μειλιχίοισι ἐπέεσσι, νόος δὲ οἱ ἄλλα μεμοίνα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος Εὐπειθέος υἱός,

χε. 20 Κέρη Ἰθακήσιος * τοφέρεσθ Πίσιλόπεια,
τοφέ- Δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλησιν Ἀχαιῶν σὰς δ' ἐπέοικε,
ρεσθ Δέξασθ', ἐ γὰρ κεν ἀνήνασθ δόσιν ἐσθ.
χε. Πριν Ἡμεῖς δ' ἔτ' ἐπὶ ἔργα πάρεσ γ' ἴμεν, ἔτί κε μᾶλλ.
σε γε τῷ Πεῖν γάρ σε πρὸ γήμασθ Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.
χε. 25 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος, ἔδισαν δ' ἐπιμύθιον μῦθος.
Ἐ Πρὶν Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι κεφάπτο κήρυκι ἑκάστος.
ναι σῷ Ἀντίνόῳ μὲν ἔνεικε μίτρην ποικίλον ἄγκη πέπλον
Ποικίλον· σὺ δ' ἄρ' ἔπασ ποδήνεα δυοκαίδεκα πᾶσιν
Χρύσειαι, κλῆσιν εὐγναμπτοῖς ἀραρυῖαι.

30 Ὥρμαν δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλόν αὐτὶκ' ἔνεικε
Χρύσεον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς.
Ἔρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω ἔχεφέροντες ἔνεικαν,
Τερίγλιπα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπέλαμπετο πολλή.
Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἄνακτος

35 Ἰδμονι λῶεικεν ἔχεφέρων περικαλλὲς ἄγαλμα.
χε. Ἔδω- Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν κηλὸν * ἔνεικεν.
κεν. Ἦμαρ ἔπειτ' ἀνέβαιν' ἱερωΐαι δῖα γυναικῶν·

Τῇ δ'

Illic in Troja, tibi autem hîc omnia curæ sint.
Recordari patris & matris in domibus
Sicut nunc, vel etiam magis procul cùm ego fuero,
At postquam jam filium pubescentem videbis,
Nube cui volueris tua domo relicta.
Ille sic dixit, hæc jam nunc omnia perficiuntur.
Nox autem erit, quando jam odiosæ nuptiæ obviam venient
Perditæ mei, cujus Jupiter beatitudinem abstulit.
Sed hic gravis dolor cor & animum cepit.
Procorum non hæc consuetudo antea coram me facta est,
Qui bonámque mulierem & divitis filiam
Despondere volunt, & inter ipsos contendunt.
Idem ipsi abducunt boves & pingues oves,
Et amicis puellæ i. sponsæ conviviũ & splendida dona dant.
Sed non alienum victum impunè edunt.
Sic dixit, lætatus est autem laboriosus divinus Ulysses,
Quoniam horum quidem dona repudiabat, mulcebat autem
Suavibus verbis, mens autem ejus alia cogitabat. (animum
Hanc autem rursus Antinous allocutus est Eupithei filius,
Filia Icarij prudens Penelope,
Dona quidem quicunque voluerit Achivorum huc ferre
Suscipe, non enim bonum renuere dationem est.
Nos autem neque in opera antè imus neque aliò
Quam (ubi) tu alicui nupseris Achivorũ quicũque optimus.
Sic dixit Antinous. his autem placuit sermo.
Dona autem portanda præmiserunt præconem singulus.
Antinoo quidem portavit magnam perpulchram vestem
Variam: intus autem erant fibulæ duodecim omnes
Aureæ, juncturis benè flexibilibus congruentes:
Monile autem Eurymacho varium statim portavit
Aureum, electris fulgens sicuti Solem.
In aures autem Eurydamanti duo servi portaverunt.
Tripupillas elaboratas: gratia autem inde splendebat multa.
Ex autem Pisandro Polyctoride rege,
Monile portavit servus perpulchrum ornamentum.
Aliud autem alius donum Achivorum pulchrum dedit.
Hæc quidem postea ascendit (ad) cænacula divina mulierũ:

Procorũ quisque donum adfert Penelopæ.

Huic

Huic autem ſimul famulæ portabant perpulchra dona.
Hi autem in ſaltationem & ſuavem cantum
Verſi delectabantur: manſerũt autem donec Veſperus veniret.
His autem delectantibus niger Heſperus venit:
Statim lampades tres ſtatuerunt in domibus
Ut lucerent, circùm autem ligna arida poſuerunt
Sicca diu valdè dura, nuper ſciſſa ære:
Et lampadas miſcuerunt, alternatim autem prælucebant
Famulæ Ulyſsis laborioſi: at hic his,
Ipſe generoſus loquutus eſt prudens Ulyſſes,
Famulæ Ulyſsis diu abſentis regis
Ire ad domos ubi (eſt) veneranda regina.
Huic autem juxta colos verſamini, delectate autem ipſam
Sedentes in domo, vel lanas aptate manibus.
At ego his lumen omnibus præbebo,
Siquidem voluerint bonæ ſedis Auroram expectare,
Non me vincent, perpatiens autem valdè ſum.
Sic dixit, hæ autem riſerunt, inter ſe autem aſpiciebant.
Hunc turpiter alloquuta eſt Melantho pulchra genis,
Hanc Dolius quidem genuit, nutrivit autem Penelope,
Filiam autem tanquam nutrivit, dabat autem delicias animo.
Sed neque ſic tenuit dolorem in mentibus Penelopes.
Melitho laceſsit Vlyſſem. Sed hæc Eurymacho mixta eſt, & amabat:
Hæc Ulyſſem alloquuta eſt contumelioſis verbis,
Hoſpes miſer tu aliquis es mente attonitus i. amens,
Neque vis dormire æream in domum profectus,
Vel alicubi in conventum, ſed hîc multa dicis
Confidenter multos inter viros, neque quid animo
Times, certè vinum habet mentes, vel ſemper
Talis mens eſt, qui vana dicis.
An ſuperbis quòd Irum vicisti erronem?
Ne quis tibi citò Iro melior alius ſurgat,
Qui te circum caput percuſſo manibus fortibus
Domo emittat fœdatum ſanguine multo.
Hanc torvè conſpicatus alloquutus eſt prudens Ulyſſes
Certè citò Telemacho dicam canis qualia dicis
Illuc profectus, ut te illic per membra incidat.

Si

Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι ἕφεσαν θεσπεσιμέα δῶρα.
Οἱ δ' εἰς ὄρχησιν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρῳάμβοι τέρποντο· μόλον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
Αὐτὰρ λαμπτῆρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγαρήοισιν,
Ὀφρα φαείνοιεν, πυκινὸν δ' ξύλα κῆλα θῆκαν
Ἀΐδα πάλαι, ἀζέκηλα, νέον πεκασμένα χαλκῷ·
Καὶ δαΐδας μετέμισγε γυνὴ ἀμφιπόλοισι δ' ἀνώγειν
Δμῳαὶ Ὀδυσσῆος θελήσιμος· αὐτὰρ ὁ πῆσιν
Αὐτὸς διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Δμῳαὶ Ὀδυσσῆος δίλυ οἰκομόροιο ἄνακτος,
Ἐρχεσθ' εἰς δώμαθ', ἵν' αὐδὴν βασίλεια.
Τῇ δ' παρ' ἠλάκατα στρεφαλίζετε· πάρποιθε δ' αὐτὴν
Ἥμεθα σὺν μεγάρῳ, ἦ κέν τι πείκετε χερσίν.
Αὐτάρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
Ἠοῖ γάρ κ' ἐθέλοιμι ἰὼ θρόνον Ἠῶ μίμνειν,
Οὔπω μιν κήσουσι πολυτλήμονα δ μοὶ ἐμοί.
Ὡς ἔφατ', αἱ δ' ἐγέλασσαν, ἐς ἀλλήλας δ ἴδοντο.
Τὴν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπε Μελανθὼ κηλιπάρῃος,
Τλῶ Δόλιος μὲν ἔπεκτε, κήμισσα δ Πηνελόπεια,
Παῖδα δ' ὡς ἀπέπαλε, φίλον δ' ἄρ' ἐν θυμὸν ἔθηκε θυμῷ.
Ἀλλ' ἐδ' ὡς σχίζῃ πέτρης ἐν Φρικὶ Πηνελοπείης.
Ἀλλ' ἦ γ' Εὐρυμάχῳ μισγάσκετο, κῆ φιλέεσκεν·
Ἦ Ὀδυσῆ ἐνένιπεν ὀνείδειος ἐπέεσσι,

Ξεῖνε πάλαι, σὺ γά πῃς φρένας ὄμπαπαπεφηνε ἑαυτῷ,
Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν κλισίηνδε εἰς δόμον ἐλθών,
Ἠὲ πυρὸς λίχνῳ, ἀλλ' ἐνθάδε πολλ' ἀγορεύειν
Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖς, ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἢ νύ τοι αἰεὶ
Τοιοῦτος ἐὼν ἀδαὴς ἔπεα πτερόεντα πολάζει·
Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;
Μή πως τοι πάρος Ἶρου ἀμείνονα ἄλλον ἀνάσσῃ,
Ὅς πως σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ σιδαρήῃσι,
Δώματος ἐκπέμψῃσι. φορύξας αἵματι πολλῷ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμυτις Ὀδυσσεύς,
Ἦ πάλαι Τηλεμάχῳ ἱερὸν κύον οἷ ἀγορεύεις,
Κεῖσ' ἐλθών, ἵνα σ' αὖθι κατεμπλείσῃσι πέμψῃσιν.

Ως εἰπὼν, ἐπέεσσι διεπλοίησε γυναῖκας·
Βὰν δ' ἴμβρᾳ ἁλὶ δῶμα· λύθεν δ' ὑπὸ γῦα ἑκάστης
Ταρβοσύνη· φάν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Αὐτὰρ ὁ πὰρ λαμπῆρσι φαείνων αἰθομένῃσιν
Εἰσῆκεν ἐπὶ πάντας ὀρώρειν· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἄρ' ἤ κε τέλεσσε γένοντο.
Μνησῆρας δ' ὃ πάμπαν ἀγλώσσους ἐία Ἀθήνη
Λώβης ἰχνίαζ θυμαλγέος, ὄφρ' ἔπι μᾶλλον
χρ. λαεῖ Δύῃ ἄχος κραδίλλῃ * Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
ρπά Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἦρχ' ἀγορεύειν,
δλω ὀ- Κερτομέων Ὀδυσῆα· γάλων δ' ἐπέρεισιν * ἔτυξεν,
δυσῆα. Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλέος βασιλῆος,
χρ. ἔπευ Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
χ Οὐκ ἀτεὶ οὗδ' ἀνὴρ Ὀδυσῆος ἐς δόμον ἵκει,
Ἐμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτῆ
Κακκεφαλῆς· ἐπεὶ ἔ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ' ἠβαιαί.
Ἦρ', ἄμμε τι φωσέεσσιν Ὀδυσσῆα πολίπορθον,
χρ. ἰθι- Ἕεῖνε, ἢ ἄρ κ' * ἰθέλοις ὑητυέμμεν, εἰ ἀνελοίμην,
λοις Ἀρρεῖ ἐπ' ἰοχαιῆς, (μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται)
Αἰμασιάς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
Ἐνθα δ' ἐγὼ σῖτον μὲν ἐπήετανὸν παρέχοιμι,
Εἵμασί τ' ἀμφίεσσα, πέδοι δ' ὑποδήματα δοίην.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεις δὴ ἔργα κὰκ' ἔμμεναι, ἐκ ἰθέλοισις
Ἔργῳ ἐποίχεσθ· ἀλλὰ πλώσεσιν κῦδος ἄρωρεν
Βάλεσι, ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν ζωὸν χαλεπὰ ἄνακτον.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Εὐρύμαχ', εἰ μὲν νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
Ἐν ποίῃ δρέπανον μὲν ἐγὼν ἐυκαμπὲς ἐχοίμι,
Καὶ ἣ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου
Νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος, ποίη δ' παρείη,
Εἰ δ' αὖ κ' βόες εἶεν ἐλαυνέμεν οἵτινε ἄριστοι,
Αἰθωνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορυθμένε πείνῃ,
Ἡλικες, ἰσοφόρβω, τῶν τε σθένος ἐκ ἀλὸς παδνόν,
Τετράγυον δ' εἴη, ἔκηι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότῃ,
Τῶ δέ κ' ἐϊδυῖς εἰ ὤλκια διϊωτὶς ἀροτρεύοιμι.
Εἰ δ' αὖ κὴ πολέμοιο πόθεν ὁρμήσεις Κρονίων

Σήμερον

Sic loquutus verbis perterruit mulieres :
Perrexerunt autē ire per domū: soluta sunt autē sub membra
Timore : dixerunt enim ipsum vera dicere.
At hic propè lampadibus prælucens accensis
Stabat omnes aspiciens : alia autem ejus animus
Cogitabat mentibus, quæ non imperfecta fient.
Procos autem non omnino superbos sinebat Minerva
Contumelia abstinere molesta, ut adhuc magis
Ingrediatur dolor cor Laertiadæ Vlyssis.
His autem Eurymachus Polybi filius incepit dicere,
Incessens Vlyssem, risum autem socijs fecit,
Audite me proci inclytæ reginæ
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
Non sine deo hic vir Vlyssēam in domum venit.
Tamen mihi videtur fascium splendor esse ipsius
In capite : quoniam non ei sunt capilli ne tantilli quidem.
Dixit, simúlque alloq. est Vlyssem urbiū destructorem,
Hospes, nunquid vis mercede servire si te suscipiam
Agri in extremitate (merces autem tibi sufficiens erit)
Sepésque colligens & arbores longas plantans ?
Illic autem ego panem quidem continuum dabo,
Vestimentáque circuminduam pedibúsque calciamēta dabo.
Sed quoniam igitur jam opera mala didicisti, non voles
Opus inire, sed trepidare per populum
Vis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.
Hunc autem respondens alloquutus est prudens Vlysses,
Eurymache, si enim nobis contentio operis esset
Tempore in verno, quando dies longi sunt,
In herba falcem quidem ego benè flexam haberem,
Et autem tu talem haberes, ut experiremur opus
Jejuni, usque ad tenebras, herba autem adesset.
Si autem rursus scutū & boves essent ad impellendū optimi,
Pingues, magni, ambo saturati herba,
Æquales, pari onere apti, quorum robur non imbecillum,
Aratrum autem esset, obediat autem gleba aratro.
Tunc me videres si sulcum longum proscinderem.
Si autem rursus & bellum alicubi moveret Saturnius.

Hodie, & mihi scutum esset, & duæ lanceæ,
Et galea tota ærea in temporibus congruens.
Tunc me videres primis in pugnatoribus mixtum,
Neque mihi ventrem improperans diceres.
Sed valdè injuria afficis, & tibi mens immitis:
Et aliquo modo quidem videris magnus esse & fortis,
Quoniam cum paucis, & non bonis conversaris:
Si autem Ulysses veniret & accederet in patriam terram,
Statim tibi portæ & latæ quamvis sint
Fugienti arctarentur è vestibulo foras.
Sic dixit, Eurymachus autem iratus est animo magis,
Et ipsum torvè conspicatus, verba velocia loquutus est,
Ah miser, certè citò tibi perficiam malum, qualia dicis
Confidenter multos inter viros, neque quid animo
Times, nunquid vinum tuas mentes occupat? an tibi semper
Talis mens est, qui & vana dicis?
Aut exultas quòd Irum vicisti erronem?
Sic ubi dixisset, scabellum accepit, at Ulysses
Amphinomi ad genua desedit Dulichij (manu
Eurymachū reveritus, hic autem puerum à poculis percussit
Dextra: gutturnium autem humum sonuit cadens:
At hic lugens cecidit resupinus in pulveribus.
Proci autem tumultuati sunt in domibus umbrosis.
Sic autem aliquis dixit ubi aspexisset propinquum alium,
Utinam debuisset hospes errans alibi perire,
Antè quàm venisset, quò non tantum strepitum misisset,
Nunc autem de paupere contendimus, non aliqua convivij
Boni est voluptas, quoniam pejora vincunt,
His autem & dixit sacra vis Telemachi,
Mali, insanitis, & non aliquid occultatis animo
Cibum, neque potum: Deorum aliquis vos concitat,
Sed benè convivati dormite domum profecti,
Quando animus jubet, cogo autem nullum ego.
Sic dixit, hi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quòd audacter locutus esset.
His Amphinomus concionatus est, & dixit,
Nisi illustris filius Aretiadæ regis,

Ulysses Eurymachus scabello petit.

O amici,

Σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε,
Καὶ κυνέη πάλλαλκες ὑπὲρ κροτάφοις ἀραρυῖα.
Τῷ κέ μ' ἴδοις πρῴτοισιν ἐνὶ φωτμήσι μιγάντα,
Οὐδ' ἂν μοι τλὼ γαστὴρ ὀνείδεσιν ἀγρεύοις.
Ἀλλ' μάλ' ὑβρίζεις, καί τοι νόος ἐστὶν ἀπίστης· 5
Καί που τὶς δοκέεις μίγας ἔμμεναι, ἠδὲ κραταιὸς,
Οὕνεκα πάρ περ παύεσι κὴ ἐκ ἀγαθῆσι ὁμιλεῖς·
Εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι κὴ ἵκηται ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αἶψα κέ τοι τὰ θύρετρα, κὴ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
Φεύγοντι σύνιοντα δι' ἐκ φωτὸς θύραζε. 10
Ὡς ἔφατ', Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
Καί μιν ἐπιδέρκ ἰδὼν, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀδειλ', ἦ πέπαν τοι τελέω κακὸν, οἵ' ἀγορεύεις
Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν· οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖς. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας; ἢ νύ τοι αἰεὶ 15
Τοιοῦτος νόος ἐστὶν, ὃ κὴ μεπαμώλια βάζεις·
Ἠ ἀλύεις ὅπ ἱερὸν ῥόκησας τὸν ἀλήτην.
Ὡς ἄρα φωνήσας, σφέλας ἐπέλιτο. αὐτὰρ Ὀδυσ. χρ. ἔλλαβεν.
Ἀμφινόμου προὸς γοῦνα καθέζετο Δυλιχιῆος,
Εὐρύμαχον δείσας. ὁ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα 20
Δεξιτερὴν· πρῆνες δ' χαλκὺς βόμβησε πεσόντος.
Αὐτὰρ ὃγ' εἰμώξας πίτνε ὕπτιος σὺ κονίσῃ.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα.
Ὧδε δέ πὶς εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Αἲθ' ἄφελ' ὁ ξείνος ἀλώμενος ἄλλοσ' ὀλέσθαι, 25
Πρὶν ἐλθεῖν· τῷ κ' ἂν τόσον κίκλησκε μιήνειν.
Νεῶν ἢ ἐπὶ πλωτῶν ἠϊθέων ἐριδαίνομεν· ἠδὲ πὶ δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσκετο ἥδε, ἔπεσι τὲ χερείονα νικᾷ.
Τοῖσι δ' κὴ μετέφη ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο,
Δαιμόνιοι, μεμιπτοὶ, κὴ κέπι κύδετε θυμῷ 30
Βρωτυὶ, ἠδὲ ποπῆτι· θεῶν νύ πὶς ὔμμι ἐοικὼς
Λαὸν εὖ δαισάμενοι κομπεῖετε οἴκαδ' ἰόντες,
Ὅππότε θυμὸς ἄνωγα, δίκαιο δ' ἔπ πὶν ἔγωγα.
Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ σὸν χείλισι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν. 35
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο κὴ μετέειπεν,
Νίσιε Φαίδιμος ἥος Ἀρητιάδαο ἄνακτος,

Ω φίλοι, ἐκ μὲν δὴ πω ἐπὶ ῥηϊτὸ δικάζω
Ἀνδράσιν ἰσόπαλα καθεζόμενον καὶ ἀλεγεινά.
Μήτέ τι πὼ ξείνου συφελίζετε, μήτέ τιν ἄλλον
Δημόων οἳ κεν δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ἀλλ' ἄγετ', εἰνοχόος μὲν ἐπικρήδαω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν οἶκόδ' ἰόντες·
Τὸν ξείνον δ' ἐῶμεν εὖ μεταΐσσεσθαι Ὀδυσῆα.
Τηλεμάχῳ μελέμεν· τῷ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.
Ὡς φάτο, τοῖσι δ' πᾶσιν ἀάδετον μῦθον ἔειπε,
Τοῖσιν δ' κρητῆρα κεραίσσατο Μάλιος ἥως,
Κῆρυξ Δολιχιεὺς θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο.
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δ' θοῖσι
Σπείσαντες μακάρεσσι, πίον μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Βὰν ῥ' ἴμμεν κείοντες ἐπ' οἴκους δώματ' ἕκαστος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Τ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

ΣΥΝ Τηλεμάχῳ ἔχθησιν ποιεῖται τῶν ἄλλων Ὀδυσσεύς, καὶ φησὶ Πίνελόπην ἐν Κρήτῃ εἶναι γαμουμένην γίγαντι· αὐτὸς δ' ἀλλοῖος ἀναγνωρισμὸς φησὶ Εὐρύκλειαν τοὺς πόδας αὐτοῦ νίψασαν, καὶ κατιδοῦσαν ἐπαινῆσαι διηγεῖσθαι ὡς ἐν Παρνασσῷ ὑπὸ συὸς ἐτμήθη κυνηγῶν.

ΑΛΛΗ.

Ταῦτ' ἀναγνωρίζει ἐξ ἀλλοίας χρηῦς Ὀδυσσεύς.

Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπαλείφετο δῖος Ὀδυσσεὺς
Μνηστῆρεσι φόνον αὖθις ἀμύνειν μερμηρίζων.
Αἶψα δ' Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' ἀρήϊα κατθέμεν εἴσω
Πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι
Παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μετανδρώσιν ποθέοντες·
Εἰς κανόνα κατθὲς ἔπειτ' ἐπὶ τοῖσιν ἑῴκει

Οἷα

O amici, ne verò aliquis in dictum justum
Contrarijs verbis mordens indignetur:
Neque hospitem verberate, neque aliquem alium
Famulorum, qui sunt in domibus Vlyssis divini,
Sed agè pocillator arcessat poculis;
Ut postquam libaverimus, dormiamus domum profecti:
Hospitem autem finamus in ædibus Vlyssis
Telemacho curæ esse: hujus enim dilectã pervenit domum.
Sic dixit, his autem omnibus gratum verbum dixit,
His craterem miscuit Mulius heros
Præco Dulichius: famulus autem erat Amphinomi,
Distribuit autem omnibus ritè, hi autem Dijs
Ubi libassent beatis, biberunt dulce vinum.
At postquam libarunt, biberúntque quantùm voluit animus,
Perrexerunt ire dormituri suas ad domos unusquisque.

ARGUMENTUM DECIMINONI LIBRI ODYSSEAE.

INit consilium cum Telemachio de armis deponendis Ulysses, & apud Penelopen *se* è Creta oriundum *esse* dissimulat. Agnoscitur autè per cicatricem ab Euryclea, quæ illius pedes lavabat. Atque obiter poëta commemorat, quomodo in Parnasso cùm venaretur, ab apro fuerit percussus.

ALIUD.

T, autem agnoscit ex cicatrice vetula Ulyssem.

AThic in domo remansit divinus Vlysses,
Procis cædem cum Minerva cogitans,
Statim autè Telemachũ verba velocia alloquutus est, Vlysses Telemachum jubet ut arma deponat.
Telemache oportet arma bellicosa deponere intus
Omnia prorsus: at procos mollibus verbis
Alloquere, quando à te inquirent cupientes.
Ex fumo deposui, quoniam non his similia sunt,

Qualia quondam ad Trojam proficiscens reliquit Vlysses,
Sed consumpta sunt quantum ignis ivit flatus.
Adhuc autē mihi & hæc magis in mentibus posuit Saturnius
Ne inebriati contentione inter vos excitata,
Vos vicissim vulneretis, deturpetis autem convivium,
Et sponsalia, ipsum enim attrahit virum ferrum.
Sic dixit, Telemachus autem dilecto obedivit patri:
Extra autem vocatam allocutus est nutricem Eurycleam.
Nutrix, age mihi excludas in atrijs fœminas,
Donec jam ad thalamum concludam arma patris
Bona, quæ mihi in domo neglecta fumus denigrat
Patre abeunte, ego autem adhuc parvulus eram.
Nunc autem volo deponere, ubi non ignis ibit flatus.
Hunc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea,
Utinam enim jam tandem fili prudentiam suscipias,
Domum curare, & res omnes servare.
Sed agè, quis tibi posteà simul veniens lumen portabit?
Famulas autem non finis adire quæ præluceant.
Hāc autē rursus Telemachus prudens cōtra loquutus est,
Hospes hic: non enim ociosum tolerabo, qui meum
Modium (id est quadram) gustet, etiam si longè venerit.
Sic dixit: huic autem firmum fuit verbum:
Clausit autem januas domorum benè habitatarum.
Hi autem festinantes Ulysses & illustris filius
Intro portaverunt galeásque & scuta umbilicosa,
Lanceásque acutas, ante autem Pallas Minerva
Auream lucernam tenens lumen perpulchrum faciebat.
Jam tunc Telemachus alloquutus est suum patrem statim,
Domus Telemacho instar ardentis flamme apparet.
O pater, certè magnum miraculum hoc oculis video,
Tamen mihi parietes domorum pulchræque sedes
Abiegnæque trabes, & columnæ altitudinem habentes,
Lucent oculis tanquam igne ardente.
Certè valdè aliquis Deus intus qui cœlum latum habitat.
Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses,
Tace & tuam mentem retine, neque interroga.
Hæc consuetudo est deorum, qui Olympum habitant.
Sed tu quidem dormi, ego autem remanebo hîc

Ut

Οἷά ποτε Τρφίλυδε κιὼν κατέλειπεν Οδυσσεὺς,
Ἀλλὰ κατήκισεν ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμή.
Πρὸς δ' ἔπη κὴ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἴμβαλε δαίμων,
Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν ἐν σφίσιν ὀρσαντες ἐν ὑμίν,
Ἀλλήλες τρώσητε, κἠλαυχαίνητε ϗ δαῖτι,
Καὶ μνησωσί. αὐτος γὰρ ἐφίλησεν ἀνδρας ἰδέσθαι.
Ὡς φάτο, Τηλέμαχος ϗ φίλῳ ἐπιπείθετο πατρί.
Ἐκ ϗ κελεύσε μάμφ' ὠκυπόρῳ τρόφιν Εὐρύκλειαν.
Μαὶ ἄρα δὴ μοι ἴερυξον ἐὸν μεμαῶτι γωμφίκας,
Ὀφρά κεν ἐς θάλαμον κατατθείομαι ἴντια πατρί
Καλά, τά μοι ϗ οἶκον ἀκηδέα κατανὺς ἀμέρδε,
Πατρὸς ἀποιχομένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Νῦν δ' ἐθέλω κατατθέζειν ἐς πυρὸς ἵζεσ' αὐτμή.
Τὸν δ' αὖτε ὠκυπόρος Φίλη τρόφις Εὐρύκλεια,
Λίγδ δὴ ποτε τέκνον ἐπιφρασσαμένη ἀνάλκιδος,
Οἷκεν κήδεσθαι, ϗ κλήμασι πάντα φυλάσσειν.
Ἀμ' ἄρα, πῖς τοι ἔπειτα μετοιχομένῳ φάος αὔσει;
Δμωὰς δ' ἐκ εἴας ὠκυλωκεμένας, αἵ κεν ἔφημον.
Τὼ δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἰνδεν,
Εἵνος ὄδ'. ἐγὼ γὰρ ἀείρειν ἀνίσσομαι ὅς κεν ἐμεῖο γε
Χείνικος ἅπτηται, ϗ τηλόθεν εἰλήλεθεν.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπλετος ἴκετο μῦθος·
Κλαίουσ' ϗ θύρας μεγάρων εὖ ναιετάοντων.
Τὼ δ' ἄρ' ἀνασχόμενοι Ὀδυσεὺς ϗ φαίδιμος υἱὸς
Ἐσφόρεον κόρυθάς τε ϗ ἀκαπίδας ὀμφαλοέσσας,
Ἐγχειάτ' ὀξυόεντε. πάρεσθε δ' Παλλὰς Ἀθήνη,
Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος ὠκιμάλοις ἐποίει.
Δὴ τότε Τηλέμαχος ὠκυπόρῳ ἔπος ἔφατο πατρί·
Ὦ πάτερ, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
Ἔμπης μοὶ τοῖχοι μεγάρων, κἠλαὶ τε μετόδμαι,
Εἰλάπιναί τε δοκοὶ, ϗ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες
Φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὠσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἠμάλα πῆς Θεὸς ἔνδον, οἳ ὄρανον εὐρὺν ἔχουσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος ὠκυπόρος πολύμητις Ὀδυσ.
Σίγα, ϗ σχέ' σὸν νόον ἴσχειν, μηδ' ἐρέεινε.
Λύτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν οἳ Ὀλύμπον ἔχουσιν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτῦ,

Οφρά κ' ἔπ δμωὰς κὴ μητέρα ζῶὸ ἰδηθίζω.
Ηδὲ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἄμφις ἴκηται.
Ως φάτο· Τηλέμαχος δ' ἀπὸ μὲν σάκος ὦμον ἔβησε
Κείων εἰς θάλαμον, δαίδων ὑπολαμπομένων,

Ενθα πάρος κοιμᾶθ' ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Εν δ' ἄρα κὴ τότ' ἔλεκτο, κὴ ἠὼ δῖαν ἐμιμνεν.
Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπερείσετο δῖος Οδυσσεὺς,
Μνησηρεσιν φόνον ζῶὸ Αθηνὴ μερμηρίζων.
Ηδ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο θεὰ δέφρων Πηνελόπεια,

Αρτέμιδι ἰκέλη ἠδὲ χρυσῆ Αφροδίτῃ.
Τῇ ῥ' ἔνθ' ἐν μεγάροισι κλισίη πυκὰ κάτθετο, τὴν ἔνθ' ἄρ' ἔφιζε
Δινωτὴν ἐλίφαντι κὴ ἀργύρῳ· ἰὼν ποτε τέκτων
Ποίησ' Ικμάλιος, κὴ ὑπὸ θρηΐων ποσὶν ἦκε,
Πρὸς φυὴς ἑξ αὐτῆς, ὑπὸ δ' ἐπτὰ μέσσα βάλοιτο κῶας.

Ενθα καθίζεν ἔπειτα θεὰ δέφρων Πηνελόπεια.
Ηλθον δ' δμωαὶ λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο·
Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολιὸν ἤρεον ἠδὲ τραπέζας,
Καὶ δέπα τ' ἦσαν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον.
Πῦρ δ' ἀπὸ λαμπήνων χαμάδις βάλον. ἄλλα δ' ἐπ' αὐτῶν

Νήησαν ξύλα πολλὰ, φόως ἅμα δηθὲ γένεσθαι.
Η δ' Οδυσῆ ἐνένιπε Μελανθὼ δεύτερον αὖτις,
Ξεῖν', ἔτι κὴ νῦν σεῦδ' ἀνίησθα δῶ νύκτα
Δινεύων κατ' οἶκον; ὀπιπεύσεις γυναῖκας;
Ἀλλ' ἔξελθε θύρηζε πέλασ, κὴ δαιτὸς ὄνησο·

Η πέλεκ κὴ θαλερῇ βεβλημένῳ εἴδατα θύρηζε.
Τὼ δ' ἄρ' ὑπέδρα ἰδὼν πρὸς στῆθος πολύμητις Οδυσ.
Δαιμονίη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ;
Η ὅπ * ἀλίπορ; κακὸς δ' χρεῖ εἶμαπερ εἶμι;
Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀνάγκῃσίν γε πιέζει.

Τοιῆτοι πλωροὶ κὴ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
Ολβιον ἀφνειὸν, κὴ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ
Τοίῳ ὁπποῖος ἔοι, κ' ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι.
Ησαν δ' δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλά τε πολλὰ

Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι κὴ ἀφνειοὶ κικλήσκονται·
Αλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων ἤθελε γάρ που.
Τῷ νῦν μή ποτε κὴ σὺ γυναῖκ' ἀπὸ πάσης ὀλίσσῃς

Αγλαΐην

Ut item famulas & matrem tuam incitem.
Hæc me dolens interrogabit circa singula.
Sic dixit, Telemachus autem ex domo discessit
Dormiturus in cubiculum lampadibus lucentibus
Ubi antea dormiebat, quando ipsi dulcis somnus capiebat.
Illic igitur & tunc dormivit, & auroram expectabat.
At hic in domo relictus est divinus Vlysses,
Procis cædem cum Minerva cogitans.
Hæc autem ibat ex thalamo prudens Penelope,
Dianæ similis, vel aureæ Veneri.
Hunc apud quidem sedem igni deposuerunt (illic assidebat)
Rotundam ebore & argento, quam quondam faber
Fecit Icmalius, & sub scabellum pedibus misit
Aptum ex ipsa, ubi magnam injecit pellem.
Illic sedit postea prudens Penelope.
Venerunt autem famulæ albæ ulnis ex domo:
Hæ quidem panem multum asportaverunt & mensas,
Et pocula unde proci superbi biberant.
Ignem autem faculis ad terram jecerunt, alia autē supra ipsas
Congregarunt ligna, lumen esse & comburi.
Hæc autem Vlyssi dixit Melantho secundò & rursus,
Melātho minatur Vlyssi verbera, nisi abeat domo.
Hospes, etiam nunc huc venisti per noctem
Frequentans in domo, aspicis autem mulieres?
Sed exi foras miser, & convivio juvaberis,
Vel citò & torre percussus ibis foras.
Hanc autē torvè cōspicatus allocutus est prudēs Vlysses,
Mala, cur in me sic inveheris irato animo?
Nūquid quòd sordeo? mala autē corpori vestimenta indutus?
Mendico autem in populo? necessitas enim urget.
Tales pauperes & erratores viri sunt.
Etenim ego quondam domum in hominibus habitavi
Beatus divitem, & sæpè dedi erratori
Talis qualis esset, qui alicujus indigens veniret.
Erant autem servi valdé multi, aliáque multa
Quibus benè vivunt & divites vocantur:
Sed Jupiter destruxit Saturnius, voluit enim.
Ideò nunc ne aliquando & tu mulier longè omnem perdas
Lætitiam,

Lætitiam, qua nunc inter ancillas ornata es,
Ne tibi aliquo modo domina irata sæviat,
Vel Ulysses veniat, adhuc enim & spei fatum.
Si autē hic quidē omnino perijt, & nō amplius rediturus est,
Sed jam filius talis Apollinis consilio
Telemachus: hunc autem nulla in domibus mulierum
Latet quæ perperam agat, quoniam non amplius talis est.
Sic dixit, hunc audivit prudens Penelope,
Ancillā autem allocuta est, verbúmque dixit denō inavítque.
Omnino audax canis intrepida non me lates
Te perpetrare magnum facinus quod tuo capite perlues:
Omnino enim benè scis quoniam à me audivisti ipsa,
Quòd hospitem curabam in domibus meis
De marito interrogare, quoniam frequenter tristor.
Dixit, & Eurynomen promam condam verbum affata est,
Eurynome, porta jam sedem, & pellem in ipsa,
Ut sedens dicat verbum, & audiat
Hospes me, volo autem ipsum interrogare.
Sic dixit, hæc valdè festinanter deposuit portans
Sedem bene politam, & in ipsa pellem jecit.
Illic sedit postea laboriosus divinus Ulysses.
His autem verbis incepit prudens Penelope.
Hospes, de hoc quidem te primum ego interrogabo ipsa
Penelopes & Ulyssis ignoti colloquium.
Quis? unde es virorum? ubi tibi civitas & parentes?
Hanc autem respondens, allocutus est prudens Ulysses,
O mulier non aliquis te cum hominum in infinita terra
Contendat: certè enim tua gloria cœlum latum pervenit.
Sicut alicujus quidem regis inculpati, qui Deum colens
Viris in multis, & fortibus regnans,
Justitias extendit: fert autem terra nigra
Tritica & hordea: gravantur autem arbores fructu.
Pariunt autem firma pecora, mare antē præbet pisces (ipso.
Ex recta administratione, feliciter degunt autem populi sub
Ideò à me nunc quidem alia inquire tua in domo.
Ne meum interroga genus & patriam terram,
Ne mihi magis animum impleas doloribus
Recordāti. valdè autē sū suspirioſus: neque aliquid me decet

Domo

Ἀγλαΐῃσι τῇ νιῷ γε κῦδος ἀμωμήτοισι κέκασται.
Μή πως τοι διάνοισιν ὑποστυγερὴν χαλεπήνῃ,
Ἡ Ὀδυσεὺς ἔλθῃ, ἵνα δὴ κῆρ εἰλπίδες αἵρουσι.
Εἰ δ' ὁ μὲν ὧς λέπαλος κῆρ ἠΐπιος νόσφιν ἴσης,
Ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἕκητι
Τηλέμαχος· τὸν δ' ἔπος οὐ μεγάθυμοι γυναικῶν
Λήθει ἀτιμοδάμασσ', ἐπεὶ ἠΐπιος τηλίκος ἶσιν.
Ὡς φάτο, τῷ δ' ἤκουσε φερέφρων Πηνελόπεια·
Ἀμφίπολον δ' ἐσίδησιν, ἔπος τ' ἴφθιτ', ἔκτ' ὀνόμαζεν,
Πάντως δρησιλέη κύον ἀδδὶς ἔπι μεγάθυμος
Ἐρδουσα μέζον' ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
Πάντα γὰρ εὖ ᾔδησθ'. ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
Ὡς τὸν ξεῖνον ἔμιμνον οὐ μεγάθυμοισιν ἐμοῖσιν
Ἀμφὶ πόσει εἰρύσσῃ· ἐπεὶ πυκινῶς ἀνώγεμεν.
Ἦ ῥα, καὶ Εὐρυνόμῳ ταμίλῳ ἐπὶς μῦθον ἔειπεν,
Εὐρυνόμη φέρε δὴ δίφρον καὶ ῥῶπας ἐπ' αὐτῷ,
Ὄφρα κεν ἑζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ
Ὁ ξεῖνος ἐμεῖθεν, ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ὡς ἔφατ'· ἡ δ' ἀταλὰς ὀτρηρὸς κατέθηκε φέρουσα
Δίφρον ἰδὲ ξέσσεν, καὶ ἐπ' αὐτοῦ κῶας ἔβαλλεν·
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε φερέφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή,
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; ποῦ τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Ὦ γύναι ἦ κ' ἄν τις σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Νεικέοι· ἦ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺ ἱκάνει,
Ὡς τε τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅστε θεουδὴς
Ἀνδράσιν εὐ πολέεσσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
Εὐδικίας ἀνέχησι. φέρησι δὲ γαῖα μέλαινα
Πυροὺς καὶ κριθάς, βρίθῃσι δ' δένδρεα καρπῷ·
Τίκτῃ δ' ἐμπεδα μῆλα. θαλάσσα δὲ παρέχῃ ἰχθύς
Ἐξ εὐηγασίης· ἀρίστοις δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῷ.
Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετείπατε σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
Μὴ δ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνὶ πτολίεσσι δόωσιν
Μνησαμένῳ· μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος· ἀλλ' ἐπὶ μοι χρὴ

Οἴκῳ

Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρείῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε
Ἡᾶσθ'. ἐπεὶ κάκιον πεπόηκεν ἄκλειτον αἰεί·
Μήπως μοι δμωῶν νεμεσήσεται, ἣ σύ γ' αὐτή·
γρ. δεί- Φῆ ϳ̓ * δακρυοπλώειν βεβαρηότι μοι φρένας οἴνῳ.
κρυ 5 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύφρων Πηνελόπεια,
πλώειν Ξεῖν', ἤτοι μὲν ἐμοὶ κάρτιστῳ εἴδος τε δέμας τε
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσεπέβαινον
γρ. τοῖς Ἀργεῖοι, μοῦ * τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσ.
ϳ ἴμε. Εἰ κείνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
10 Μείζων κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον ἔπος.
γρ. ἐπί- Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα κήδε' ἐπέστευεν κακὰ δαίμων.
πλωσιν Οσσοι γὰρ ἥσσονες ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δηλιχίῃ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Οἵ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται,
15 Οἵ μ' ἀέκοντ' ἀγορεύοντα μνῶνται, τεύχουσι δ' οἶκον.
Τῶ ἄτης ξείνων ἐμπάζομαι, οὐδ' ἐκείων,
Οὔτέ τι κηρύκων, οἵ δημιοεργοὶ ἔασιν·
Ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθεῦσα, φίλον κατὰ θυμὸν ἔδουσα.
Οἱ δ' ϳ̓ γάμου ἀσυφόρβιον· ἐγὼ δ' ὀλοὸς ὀλυπεύω.
20 Φῶρες μὲν μοι πεῦθον ἐπεύσατο φρεσὶ δαίμων
Στησαμένῃ μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον,
Κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον εἰσόκε φᾶρος
γρ. 25 Ἐκτελέσω, (μή μοι * μεταμώλια νήματ' ὄληται)
μετα- Λαέρτῃ ἥρωϊ τεφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
μώνια Μοῖρ' ὀλοὴ κατὰ κῆλα τανηλεγέος θανάτοιο.
Μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίσσας.
30 Ὡς ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπιπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθ' ἐγὼ ἡμάλιη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστὸν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκον ἐπὶ δαΐδας θεσπεσίμους.
Ὡς τρίετες μὲν ἔληθον ἰόων καὶ ἔπειθον Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι
35 Μηνῶν φθινόντων, καὶ δ' ἤμασαν πολλὰ ἰστέοντο,
Καὶ τότε δὴ μετ', Ἀρῶ δμωὰς κύνας ἐκ θαλάμοιο,
Εἶλον ἐπελθόντες, καὶ ὁμοκλήσασθ' ἐπέεσσιν.

Ὡς τὸ

Domo in aliena lugentémque flentémque
Esse, quoniam pejus lugere valde semper,
Ne aliqua mihi ancillarum irascatur, vel tu ipsa.
Dicat autem lacrymas spargere gravatũ me mentibus vino.
Huic autem respondit postea prudens Penelope,
Hospes, certè quidem meam virtutẽ speciémque corpúsque
Perdiderunt immortales, quando Ilium iniuerunt
Argivi, cum his autem meus maritus ivit Vlysses.
Si ille redux hanc meam vitam gubernaret,
Major gloria esset mea, & melior sic.
Nunc autem doleo: tot enim mihi destinavit sinistrũ numen.
Quicunque enim insulis dominantur optimi.
Dulichióque Samæque & sylvosæ Zacyntho,
Quique ipsam Ithacam temperatam pascuntur,
Hi me nolentem petunt uxorem, conterunt autem domum.
Ideò neque hospites curo, neque supplices,
Neque præcones, qui publicè operam suam navant.
Sed Vlyssem desideranis dilecto contabesco animo.
Penelope narrat hospiti
Hi autem nuptias festinant, ego autem dolos cogito.
Vestem quidem mihi primùm inspiravit mentibus Deus
Statuenti magnam telam in domibus texere,
Tenuem & immensam: statim autem ipsis dixi,
Vlysi, ut proceos fefelleris
Juvenes mei proci, quoniam mortuus est divinus Vlysses,
Expectate festinantes has meas nuptias, donec vestem
Perficiam (ne mihi vana fila pereant)
Laerti heroi funestam, quando ipsum
Parca pernicioſa capiet in longũ extendẽtis homines mortis.
Ne aliqua mihi in populo Græcarum irascatur,
Si sine veste jacet multa possidens.
Sic dixi, his autem persuasus est animus superbus,
Tunc quotidiana quidem texebam magnam telam.
Noctes autem resolvebam postquam lampades apponebam.
Sic triennium quidem latui ego, & persuasi Achivos:
Sed quando quartus venit annus, & venerunt horæ
Mensibus desinentibus, circùm autem dies multi perfecti,
Et tunc jam me, propter famulas canes non curantes,
Acceperunt ingredientes, & minati sunt verbis.

Sic

Sic hanc telam perfeci, & non volens neceſsitate.
Nunc autē neque fugere poſſum nuptias, neque aliquid aliud
Conſilium invenio, valde autem urgent parentes
Nubere, ægrè fert autem filius facultates (illos) dilapidare
Cognoſcens, jam enim vir qualiſque maximè
Ad domum curandam, huicque Jupiter gloriam præbet.
Penelope quaerit ex hoſpite genus. Sed & ſic mihi dic tuum genus, unde es.
Non enim à quercu es antiqua, neque à petra.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt prudens Ulyſſes
O uxor venerabilis Laertiadæ Ulyſsis,
Non amplius ceſſabis meum ſemen interrogare?
Sed agè tibi dicam, certè quidem me doloribus dabit
Pluribus quàm teneor: (eſt) quidem enim pœna, quando à
Sua abeſt vir tanto tempore, quanto ego nunc (patria
Multas hominum ad civitates errans dolores patiens:
Deſcriptio Cretæ, unde Vlyſſes fingit ſe eſſe oriundum. Sed & ſic dicam quodcunque me interrogas & inquiris.
Creta quidem terra eſt medio in nigro ponto,
Pulchra & pinguis, circumflua: in hac autem homines
Multi infiniti, & nonaginta civitates.
Alia autem aliorum lingua mixta, in ipſa quidem Achivi.
Ibi autem Eteocretes magnanimi, ibique Cydones,
Dorenſéſque Trichaices divinique Pelaſgi.
Inter has Cnoſſos magna civitas, ubi Minos
Per novem annos regnavit Jovis magni confabulator.
Patris mei pater magnanimi Deucalionis.
Deucalion autem me genuit, & Idomeneum regem,
Sed hic quidem in navibus roſtratis Ilium ad
Ivit ſimul cum Atridis, mihi autem nomen inclytum Æthon,
Junior natu, hic autem prior & melior.
Illic Ulyſſem ego vidi, & hoſpitalia (dona) dedi,
Etenim hunc ad Cretam deduxit vis venti
Euntem ad Trojam, ubi abduxiſſet à Maleis,
Statuit autem in Amniſo, ubi ſpelunca Lucinæ
In portibus difficilibus, vix autem fugit procellas.
Statim autem Idomeneū interrogavit ad civitatem profectus
Hoſpitē enim ipſū dicebat, dilectūque eſſe reverendumque.
Huic autem jam decima vel undecima fuit aurora

Eunti

Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε· τὴ δὲ κ' ἐθέλοις ὑπ' ἀνάγκης.
Νεῦ δ' ἐτ' ἐπ' ὀφρύσι δῦναι μάκαιραν γάμοιο, ἐπὶ τὸν ἄλλον
Μᾶλλον ἐφευρέσκω, μάλα δ' ὀτρύνουσι θεοῖς
Γήμασθ'. ἀφαλαλὰ ἦ πάϊς βίοτον κηδεδόντων
Γιγνώσκων· ἤδη γὰρ ἀνὴρ εἶός τε * μάλιστα
Οἶκον κήδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς * κῦδος ὀπάζει.
Ἀλλὰ κὴ ὧς μοι εἰπὲ τὸν γάμον, ὁππόθεν ἐστί.
Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι * πεπαλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδαο Ὀδυσῆος,
Οὐκ ἔτ' * ἀποκρήξεις τὸν ὁμὸν γόνον ἐξερέεσθαι·
Ἀλλ' ἴκ τοι ἐρέω· ἦ μάλ' ἀχέεσσι γε δώσεις
Πλείοσιν ἢ ἔχομαι, ἢ γὰρ δίκη, ὅτε πότε πέτρης
Ἧς ἀπέχω, ἀνὴρ τόσσον χρέος ὅσσον ἐγὼ νῦν,
Ὅς τε βροτῶν ἐπὶ πᾶσι πολύφρων, ἄλγεα πάσχων.
Ἀλλὰ κὴ ὧς ἐρέω σ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Καλὴ κὴ πίειρα, περίῤῥυτος· ἐν δ' ἄνθρωποι
Πολλοί, ἀπείρεσιοι, κὴ * ἐννήκοντα πόληες.
Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
Ἐν δ' Ἐπέκρητες μεγαλήτορες, ἐν δ' Κύδωνες,
Δωριέες τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί,
Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσσὸς μεγάλη πόλις, ἔνθι τε Μίνως
Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής,
Πατρὸς ἐμοῖο πατρὸς μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δέ μ' ἔτικτε, κὴ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
Ὤχετ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
Ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα, πρότερος κὴ ἀρείων.
Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, κὴ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἷς ἀνέμοιο,
Ἱέμενον Τροίηνδε, παραπλάξασκε Μαλέων.
Στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης.
Ἐν λιμέσιν χαλεποῖσι· μόλις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας,
Λύτικα δ' Ἰδομενῆα μετεπλα ἄσυδ' ἀνελθών·
Ξεῖνον γάρ μιν ἔφασκε φίλον τ' ἔμεν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἤδη δεκάτῃ ἢ ἐν δεκάτῃ πλέον ἠὲ

Οἰχομένῳ ζωὸν νηυσὶ κορωνίσιν Ἰλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἔγω πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ξείνισσα,
Ἐν δυσὶν φιλέων, πολλῶν κτῆ' οἴκῳ ἐόντων.
Καί οἱ, ζοῖς τ' ἄλλοις ἑπαρήγοις οἳ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο,
Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας,
Καὶ βοῦς ἱερεύσασ· ἵνα κε θλησαίατο θυμόν.
Ἔνθα δυώδεκα μὲν μήνων ἤμειναν δῖοι Ἀχαιοί·
(Εἰλὴ γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, ὃν ἐπὶ γαίῃ
Εἶα ἰστιόων· χαλεπὸς δέ τις ὄρσεν ὀιμήν)
Τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πίσυ παῦε δ' ἀυτμένοντο.
Ἴσκε, ψιθύρεα πολλὰ λίγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.
Τῷ δ' ἄρ' ἀκηδύσης ῥίς διάκρυα, τήκετο δ' χρώς.
Ὡς δ' ὅχ' ὑπὸ κραναὴν κατατήκεται ἠὲ κέλυφος,
Ἥτ' Εὖρος κατέπηξεν ἐπὴν Ζέφυρος κατέχευεν,
Τηκομένης δ' ἄρα τ' ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες.
Ὡς τ' τήκετο καλὰ παρήια δακρυχέουσα,
Κλαιούσης ἐὸν ἄνδρα παρήμενον· αὐτὰρ Ὀδυσ.
Θυμῷ μὲν γόοιο ἐλέαιρε γυναῖκα,
Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, ἢ σίδηρος,
Ἀτρέμας ὐπὸ βλεφάροισι δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν πάρφη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Ἐξαῦτις μιν ἔπειτα ἀμειβομένη προσέειπεν·
Νῦν μὲν δή σευ ξεῖνε γ' οἶω πειρήσομαι
Εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι ζωὸν ἄνηβείς ἑπάρηισιν
Ξείνισας σὺν μειλήμασιν ἠμὲν πόσιν, ὡς ἀγορεύεις.
Εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χρὴ εἵματα ἕσθαι,
Αὐτός θ' οἷος ἦλθ, ἠὲ ἑπαίρους οἱ οἱ ἕποντο.
Τὸν δ' αὖ πάμπειν ὀδυσεὺς προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Ὦ γύναι, ἀργαλέον τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα
Εἰπέμεν· ἤδη γάρ οἱ ἐείκοσιν ἔτεσι ἔστιν
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, ἠμῖς ἀπολήλυθε πάτρης.
Ἀλλὰ μὴν ὡς ἐρέω ὡς μοι ἰνδάλλετο ἦτορ.
Χλαῖναν πορφυρέην ἄλλην ἔχε δῖος Ὀδυσ.
Διπλῆν· αὐτὰρ οἱ σφῆνα χρυσοῦν τέτυκτο
Αὐλοῖσιν διδύμοισι πάρεσθε δαιδάλεον ἦεν.
Ἐν σφετέρεσι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἀλκὴν
Ἀσσαίροντα λάων· τὸ δ' θαυμάζεσκον ἅπαντες,

Ὡς οἱ

Euati cum navibus roſtratis Ilium intrò.
Hunc quidem ego ad domos ducens rectè hoſpitio excepi,
Accuratè amplectens cùm multi in domo eſſent,
Et ei hiſque ſocijs, qui ſimul ipſum ſequebantur
A populo farinas dedi, & nigrum vinum congregatum,
Et boves mactare, ut implerent animum.
Illic duodecim quidem manſerunt dies divini Achivi:
(Flabat enim Boreæ ventus, neque in terra
Sinebat ſtare: ſævus autem aliquis movebat Deus.)
Ipſa autem 13. die ventus cecidit, hi autem aſcenderunt.
Dixit, mendacia multa dicens veris ſimilia (corpus.
Hac autē jam audiente fluebant lacrymæ, liquefiebat autem
Sicut autem nix liquefit in altis montibus,
Quam Eurus liquefecit, poſtquam Zephyrus defuſus eſt.
Liquefacta autem igitur hac fluvij implentur fluentes.
Sic hujus liquefiebant pulchræ genæ lacrymantis,
Flenti ſuum virum aſsidentem, ſed Vlyſſes
Animo quidem lugentem ſuam miſerabatur uxorem.
Oculi autem tanquam cornua ſtabant, vel ferrum,
Tacitè in palpebris, dolo autem hic lacrymas occultabat.
Hæc autē poſtquam igitur ſatiata multarū lacrymarū luctu,
Iterum ipſum verbis reſpondens alloquuta eſt,
Nunc jam te hoſpes puto tentare
Si verè jam illic cum divinis ſocijs
Hoſpitio excepiſti in domibus meum maritum, ſicut dicis.
Dic mihi qualia, quæ circa corpus veſtimenta indutus erat
Ipſe qualis erat, & ſocios qui ipſum ſequebantur.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt prudens Vlyſſes,
O mulier, difficilè tanto tempore ſeorſum qui fuerit
Dicere: jam enim ei vigeſimus annus eſt.
Ex quo illinc ivit, & mea abijt patria.
At ego dicam ſicut mihi videtur animo.
Veſtem purpuream ſubtilem habebat divinus Vlyſſes.
Duplicem, at ei fibula auro facta erat
Foraminibus duplicibus, ante autem variegata erat.
In prioribus pedibus canis habebat varium cervum
Trementem videns, hoc autem admirabantur omnes.

Similiter hi aurei erant: hic quidē videbat hinnulū ſuffocans
At hic effugere promptus palpitabat pedibus.
Hanc autem interulam intellexi circa corpus ſplendidam
Tanquam cæpæ tunicam aridæ.
Sic quidem erat mollis, ſplendida autem erat Sol ſicut.
Certè quidem multæ ipſum admirabantur mulieres,
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis.
Neſcio ſi hæc indutus fuerit circa corpus domi Vlyſſes,
An aliquis ſociorum dederit veloci in nave eunti,
An aliquis alicubi & hoſpes, quoniam multis Vlyſſes
Fuit amicus, pauci enim Achivorum erant ſimiles.
Et ei ego æreum enſem, & duplicem dedi
Pulchram, purpuream, & talarem veſtem,
Honoratè autem dimiſi bene tabulata in navi.
Et quidem eum præco paululùm major ipſo
Sequebatur: & hunc tibi dicam qualis erat.
Gibboſus in humeris, nigro corpore, criſpo capite. (rum
Eurybates autē nomē fuit, honorabat autē ipſū eximiè alio-
Suorū ſociorū Vlyſſes, quòd mentibus conſentanea ſciebat.
Sic dixit, huic autem adhuc magis deſideriū movit luctus
Signa agnoſcenti, quæ ei firma dixit Vlyſſes.
Hæc autē poſtquā igitur ſatiata eſt multū lacrymabili luctu,
Et tunc ipſum verbis reſpondens, alloquuta eſt,
Nunc quidem jam mihi hoſpes antea qui eras miſerabilis
In domibus meis, amicúſque eris, honorabiliſque.
Ipſa enim hæc veſtimenta ego præbui qualia dicis,
Plicata ex cubiculo, fibulámque impoſui lucidam,
Ut illi ornamentum eſſet, hunc autem non ſuſcipiam rurſus
Domum redeuntem dilectam in patriam terram.
Ideò malo fato concava in navi Vlyſſes,
Ivit inſpecturus malam Trojam non nominabilem.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O uxor veneranda Laertiadæ Vlyſsis,
Non amplius nunc corpus pulchrum deſtrue, neque animum
Liquefac virum lugens, reprehendo quidem nihil.
Etenim aliqua alienum luget virum perdens,
(Quem) juvenē (habuerit,) cui filios peperit amicitia mixta

Quantò

Ὡς οἱ μὲν ταῦτα ἔκαστος ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζον,
Ἀντίθεον δ' οὐκ ἔγνω ἐνιπλησθεῖσα Ἀθήνη,
Τὸν ὑὸν Ὀδυσῆος, ὅ οἱ πρόσθεν γε θύραζε
Ἐλθόντ' ἐκ νήσοιο, καὶ ἐξ ἀνδρῶνος ἰόντα,
Ἤιε δ' ἐς προθύρους, ἐπεμαίετο δ' ἐν φρεσὶ θυμῷ
Μή οἱ ἀπεπλάγχθησαν ἐϋσσέλμοιο νεὸς ἔταροι,
Ἠδ' ὅ γε δὴ μετὰ τοῖσιν ἐπιπλόον ἠπείροιο
Ἐλθόντ' ἐκ Πύλου ἠγαθέης, ἠδ' ἐκ Σπάρτης εὐρείης.
Ἀμφὶ δὲ οἱ Νέστωρ τε καὶ ἀγλαὸς Ἀρήτη
Ἤιεν ἐν μεγάροις· ἐπὶ δὲ δόρπον ἐδαίνυτο πᾶσιν.
Ἄγχι δὲ οἱ στὰς εἶπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐκέτι σοί γε μάλ' ἔστ' ἀδαὴς καὶ ἀνοήμων,
Εἰ δὴ τοῖος ἔφυ πατρὸς μένος, ὅς ποτε καὶ νῦν
Ἔργον ἐπὶ τελέεσθαι ἀμήχανον ἠδὲ καὶ ἄπρηκτον.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ ἐπὶ κλισίηνδε
Ἴομεν· ἐν γὰρ ἐμοὶ φίλον ἔπλετο μᾶλλον ἢ ἄλλοις.
Ἀμφὶ δὲ σοὶ ξείνοισιν ἐγὼ πέλομαι καὶ ἑταίροις
Ἐσθλὰ μάλ', ἐν δὲ δόμοισι Διὸς φίλου ἀνδρὸς ἐόντων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ ἐπὶ κλισίηνδε
Ἴομεν, ὄφρα καὶ ἄμμι νεὸς καὶ ἑταίρων ἐπιβάντε
Πρῶτα μὲν ἐν πόντῳ ἐρικυδέα μῦθον ἐνίσπω.
Ἔστι γὰρ οὐδέν τοι χρειὼ ἐπιδημίου ἔμμεναι ἄλλου,
Ἀλλ' ἀπονόσφιν ἰόντε καὶ ἀνέρος ἀφραδέος περ.
Ἦ καὶ ἐπὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη βῆ ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ ἐπὶ κλισίηνδε,
Ἀμφὶ δὲ οἱ ἕσποντο θεοῦ ἐκγεγαῶτες ἑταῖροι.
Ἐς δ' ἄγον ἐν μεγάροις· ἐν δὲ κλισίῃσι καθίζον.
Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν μεγάροισι θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἐσθλὰ μάλ' ἐκπροχέουσα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Η Οδυσῆ, ὃν φασι θεοῖς σύναλίσκιον εἶναι.
περὶ μῦθον. Ἀλλὰ τόδε μὲν παύσομεν, ἐμεῖο ἓ ζώοντο * μῦθον.
Νημερτέως γάρ τοι μυθησόμεσθα, ἕδ' ἐπικεύσω,
Ὡς ἤδη Ὀδυσῆα ἐγὼ θεὸς ὧδε νόστῳ ἄγυσσα

Ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Ζωὸν· αὐτὰρ ἄγγε κειμήλια πολλὰ κ' ἐώλα,
Αἴτιζον ἀνὰ δῆμον· ἀπεὶ ἐρήρεις ἐπεῖθυε
Ὥλεσε κ' νῆα γλαφυρὴν κὲν ἐν οἴνοπι πόντῳ,
Θρινακίης ἀπὸ νήσου ἰών· ὀδύσατο γὰρ αὐτῷ
Ζεὺς τε κ' Ἥλιος, τῷ γὰρ βόας ἔκτανε ἑταῖροι.
Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐν πόντῳ·
Τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπις νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου
Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν.
Οἳ δὴ μιν ὡεὶ κῆρ ἔθεον ὡς ἡμέασιτο,
Καί οἱ πολλὰ δόσαν, πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
Οἴκαδ' ἀπήμαντον. καί κεν πάλαι ὧδε Ὀδυσ.
Ἦλθ· ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἴσατο θυμῷ,
Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὸν ἐπὶ γαῖαν ἰόντα.
Ὡς ὡεὶ κέρδεα πολλὰ κατ' ἀνθρώπους ἀνθρώπων
Οἶδ' Ὀδυσεύς· ἠδ' ἄντιος ἐρέεσθαι βροτὸς ἄλλος,
Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φείδων.
Ὤμνυε δ' ὅγε ἐμὶ αὐτὸν ἀπαπτήνδων ἐν οἴκῳ,
Νῆα κατειρύσθαι, κ' ἑταίρους ἤμαρ ἐπείρους
Οἳ δή μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς
Ἀσδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολυπυρον.
Καί μοι κλήματ' ἔδειξεν ὅσα ξυναγείραστ' Ὀδυσ.
Καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἔτερόν γ' ἐπὶ βάσκοι
Οσσά οἱ ἐν μεγάρῳς κειμήλια κεῖτο ἄνακτος.
Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα Θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ,
Ὅππως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ἤδη δὴν ἀπεών, ἢ ἀμφαδὸν ἦε κρυφηδόν.
Ὡς ὁ μὲν ἔτως ἐστὶ σόος. κ' ἐλεύσεται ἤδη
Ἀγχι μάλ'· ἀλλ' ἔπι τῆλε φίλων κ' πατρίδος αἴης
Δηρὸν ἀποσσεῖται. ἔμπης δέ τοι ὄρκια δώσω·
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα Θεῶν ὕπατος κ' ἄριστος,

Εἰς τ'

Quantò magis Vlyſſem quem dicunt Deis ſimilem eſſe.
Sed luctu quidem ceſſa, mei autem intellige verba.
Verè enim tibi loquar, neque occultabo.
Nam jam Vlyſsis ego circa reditum audivi
Propè Theſprotos viros in pinguj populo
Vivi: adducit autem theſauros multos & bona,
Petens in populo: at amabiles ſocios
Perdidit, & navem concavam in nigro ponto,
Trinacria ab inſula veniens. irati ſunt enim ipſi
Jupitérque: & Sol, hujus enim boves interfecerunt ſocij.
Hi quidem omnes perierunt undoſo in ponto.
Hunc autem in carina navis injecit unda in continentem
Phæacum in terram, qui divini geniti ſunt.
Hi autem ipſum animo deum tanquam honorabant,
Et ei multa dederunt: mittere ipſum voluiſſent ipſi
Domum illæſum. & jampridem huc Vlyſſes
Veniſſet, ſed ei hoc utilius viſum eſt animo,
Res congregare multam in terram euntem.
Sic præ aſtutias multas mortalibus hominibus
Cognovit Vlyſſes, neque aliquis contendat homo alius.
Sic mihi Theſprotorum rex loquutus eſt Pheidon.
Juravit autem ad me ipſum ſacrificans in domo
Navem detraxiſſe, & præparatos eſſe ſocios.
Hi autem ipſum mittent dilectam in patriam terram.
Sed me prius miſit, contigit enim veniens navis
Virorum Theſprotorum in Dulichium ferax frumenti,
Et mihi res oſtendit quaſcunque congregaverat Vlyſſes
Et in decimam ætatem alterum adhuc depaſceret,
Quæcunque ei in ædibus opes jacent regis.
Hunc autem in Dodonem dicebat ire, ut Dei
Ex quercu alta Jovis conſilium audiret,
Quomodo rediret dilectam in patriam terram
Jam diu abſens vel manifeſtè vel clàm.
Sic quidem hic eſt ſalvus, & veniet jam
Propè valdè, non amplius longè ab amicis & patria terra
Diu aberit, tamen autem tibi juramenta dabo.
Sciat nunc Jupiter primùm Deorum eximius & optimus.

Domúſque Vlyſsis ſtrenui (ad) quam perveni,
Certè tibi hæc omnia perficientur ſicut dico.
Hoc autem ipſo anno veniet huc Ulyſſes,
Hoc quidem affecto menſe, hoc autem ſtante.
Hunc autem rurſus allocuta eſt prudens Penelope,
Utinam enim hoc hoſpes verbum perficiendum eſſet.
Quo citò cognoſceres amicitiam multáque dona
Ex me, ut aliquis te obvius beatum dicat,
Sed mihi ſic in animo putatur ſicut erit,
Neque Vlyſſes amplius domũ veniet, neque tu deductionem
Sortieris, quoniam non domini ſunt in domo,
Qualis Vlyſſes fuit inter viros (ſi unquam fuit)
Hoſpites honoratos dimittere & ſuſcipere.
Sed ipſum famulæ lavate, & ponite lectum
Stramenta, & chlænas, & cooperimenta ſplendida,
Ut benè calefactus aureæ ſedis auroram perveniat,
Manè autem valdè manè lavate, ungitéque
Ut intus apud Telemachum cœna curetur
Sedens in domo, huic autem moleſtius, qui illorum
Hunc triſtitia afficiet pernicioſus, neque aliquod opus
Hic amplius faciet, valdè quamvis iratus graviter.
Quomodo enim me tu hoſpes ſcies, ſi quid mulierum
Aliarum circumeo mentem, & prudens conſilium,
Si veſte carens, malè indutus in domibus
Convivaris, homines autem brevis & fugacis (vitæ) ſunt.
Qui quidem ſævus ipſe erit, & crudelia ſciet.
Huic autem maledicent omnes homines doloribus à tergo
Vivo, at mortuo maledicent omnes.
Qui autem bonus ipſe erit, & bona ſciet,
Hujus quidem gloriam latam hoſpites ferent
Omnes in homines, multíque ipſum bonum dixerint.
Hanc autem reſpondens, allocutus eſt prudens Vlyſſes,
O uxor veneranda Laërtiadæ Vlyſsis,
Certè mihi indumenta, & cooperimenta ſplendida
Odió fuerunt, quando primùm Cretæ montes nivales
Reliqui in navi proficiſcens longos remos habente:
Dormio ſicut antea in ſomnes noctes dormiebam.

Multas

Εἰπὲ τ' Ὀδυσῆϊ ἀμύμονος, ὃν ἀφικάνω,
Ἦ μὲν τοι ταῦτ' πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω,
Τῷ δ' αὐτῷ λυκάβαντ' ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσ.
Τῷ μὲν φίλοντ' μῦθος, τῷ δ' ἰσταμένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενελάος,
Αἰ γὰρ τῷ τοῦτο ξεῖνε ὑπὸς τετελεσμένον ἔπλ.
Τῶ κε τείχεα γναίης φιλότητί τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ. ὡς ἄν τις σὶ ζωὸς τοῖσμ' μεμφόμενος ζοι.
Ἀλλά μοι ἔνθ' αὖτε θυμὸς ὄϊετο καὶ ἔπειτα πρὶ
Οὔτ' Ὀδυσεὺς ἔπ οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
Τεύξῃ ἐπεὶ ἤτοι σημάντορές εἰσιν ὀϊκτε,
Οἵτε Ὀδυσεῦς ὕσπε μετ' ἀνδράσιν (εἴπατ' ἴλωγλ)
Ξείνους παίδεικε ἀπαπεμπέμβ' ἠδὲ δέχεαζ.
Ἀλλά μεν ἀμφίπολοι ἀπονίψατε, κάτθετε δ' εὐλιὰ,

Δίμιαε ἠδ χλαίναε ἠδ ῥήγλα σιγαλόεντα,
Ὡς κ' * εὖ ἥλπεόν χρυσόθρονον ἠὼ ἵκηται.
Ἠῶθεν ἦ μάλ' ἥδε λοίσομέ τε χρέσσέ τε,
Ὡς κ' ἴ.δον ὧδε Τηλεμάχω δόσπορε μάδητεν
Ἡμῖν ὃ μεγαρῳ· τῷ δ' ἄλγος ὀδύσσας κεν ὀκείνῳ.

Τῶν ἀνιάζῃ θυμοφθόρος, * ἠδέ τι ἔρχεον
Ἐνθάδ' ἔπ πρήξει, μάλα ὡς κεχολωμένῳ· αἰνῶς·
Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ ξεῖνε δυήσεαι ὅττι γυναικῶν.
Ἀλλάων ἀδέκεμι νόον ἠδ ὀφρόνα μῆτιν.
Εἰ κεν ἀϋτμαλίος κακὰ εἵμασε σὺ μεταφρονέσι
Δαιτυὴ, ἀϊθρωποι ἦ μινυώδιοι τελέθουσιν,
Ὅς μὲν ἀπώνης τ' αὐτὸς ἴῃ ἠδ ἀπώνια εἰδῇ.
Τῷ ἦ κατερῶτεω πάντες βροτοὶ ἄλλα ὀπίσσω
Ζωὸ, ἀτὰρ τιθειῶπί γ' ἰφθίμεόντεω ὄπειντες·
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων κεῖνος ἴῃ ἠδ ἀμύμονα εἰδῇ,

Τῷ μὲν τε κλέος εὐρὺ ἀλῷ ξεῖνοι φορέεσι,
Πάντας ἐπ' αἰνήμονας, πολλοὶ δέ μιν ἐσθλὸν ἔεπον
Τλιὸ δ' ἀπαμειβόμβ· προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Ὦ γεραὸ αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Ἦτοι ἐμοὶ χλαῖναε ἠδ ῥήγλα σιγαλόεντα
Ἠχθεσ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρος νιφόεντε
Νοσφισόμεμ ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιοφρήτμοιο
Κεῖσ δ' ὡς τε πάϊεος ὡς ἀθύρους νύκτας ἴσωσ.

χρ. οἶκῳ Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀγκελίῃ σὺν * κοίτῃ
Αἶσα, καί τ' ἀνίμενα ὑϊδέσθαι ἠῶ δῖαν.
χρ. ἐπὶ- Οὐδέπω μοι ποδὶ πὰρ ποδὸν * ἐπιβήσεται θυμῷ
νὴ ἀνὰ Γίγνεται· κεδνὴ γυνὴ πόδος ἄψορρον ἡμετέρῳο
θυμοῦ ς Τάων αἳ τοι δῶμα κάτα δρήσεσθαι ἔασιν,
χρ. Ἢ πὶς Εἰ μήπις χρηὼς ἐστι παλαιὴ, κἀδ' εἰδυῖα,
δὴ τέ- Ἣ πὶς τέτληκεν τόσσα φρεσὶν ὅσσά τ' ἐγὼ αὖ·
τληκε Τλῶδι δ' ἀνδὶ φθονέουσι πόδων ἄψαυστ' ἐμεῖο,
τόσα χρ Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ φέρων Πηνελόπεια,
Τὴ 10 Ξεῖνε φίλ', ἐγὰρ πω τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
σὶ κὲ Ξείνων τηλεδαπῶν φιλέεσκε μάλιστα.
ἀν φθ. Ὡς σὺ μάλ' εὐφρονέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις.
Ἐστι δέ μοι χρηὼς πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα,
Ἣ κεῖνον δύσλυτον ἐϋτρεφέος ἐλάτηφιν,
15 Δεξαμένη χείρεσσ' ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
Ἣ στ πόδας νίψει, ὀλίγη τελέουσά γε θυμόν·
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνάστα θεὰ φέρων Εὐρύκλεια,
Νίψον σεῖο ἄνακτος ὁμήλικα· καὶ πὰρ Ὀδυσ.
Ἢ δὴ τοῖος δ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας.
20 Αἶψα γὰρ οὐ κακότητι βροτοὶ κατακηράσκουσιν.
Ὡς ἄρ' ἔφη· χρηὼς δ' ἀναπάλτο χαρεῖσ' ἀγαθὸν κατά.
Δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμὰ γέρων· ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν,
Ὤ μοι ἐγὼ σέο τέκνον ἀμήχανος, ἦ σε θεὸς Ζεὺς
Ἀνθρώπων ἤχθηρε θεοδὲς θυμὸν ἔχοντα.
25 Οὔ γάρ πω τις τόσσα βροτῶν δὶς τερπικεραύνῳ
Πίονα μηρί' ἔκηε, καὶ ἑξαίτους ἑκατόμβας,
Ὅσσους σὺ τῷ ἰδίῳ, ἀρήμδ' ἕως ἵκοιο
Γῆρᾳ τε λιπαρῷ, θρίψαμό τε φαίδιμον υἱόν·
Νῦν δὲ τοι οὐδὲ σε πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
χρ. 30 Οὔτω που κεἰκείῃς * ἐφιψιόωντο γυναῖκες
ἐφιψι- Ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἵκοιτο,
όωντας Ὡς σέθεν αἱ κύνες οὐδὲ κεφιψιόωντο πάσῃ,
Τάων νῦν λώβην τι κὴ οὐκ ἀλεείνων,
Οὐκ ἐάσω νίζειν· ἐμὲ δ' οὐκ αἰκόμενον ἀνώγει
35 Κέρη Ἰκαρίοιο θεοῖ φέρων Πηνελόπεια.
Τῷ σε ποδὰς νίψω, ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπείης
Καὶ σέθεν εἵνεκ'· ἐπεὶ μοι ἐρώεσσι κύδαδι θυμῷ

Κήδεσιν.

Multas enim noctes indecenti in lecto
Dormivi, & expectavi bonæ sedis auroram divinam.
Neque mihi peluis pedum amabilis in animo
Est, neque mulier pedem tanget nostrum
Harum quæ in domo ministræ sunt;
Nisi aliqua vetula est antiqua, prudentia sciens,
Quæ toleravit tot mente quot ego:
Hanc non invideo pedes tangere meos.
Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope,
Hospes dilecte, non enim aliquis vir prudens sic
Hospitum peregrinorum amicorũ meam pervenit domum,
Sicut tu valdè circumspectè prudentia omnia dicis.
Est autem mihi anus prudentia mente consilia habens.
Quæ illum infelicem benè nutrivit, & educavit
Susceptum manibus quando ipsum primum peperit mater,
Quæ tibi pedes lavabit debilis quamvis sit.
Sed agè nunc surgens prudens Euryclea,
Lava tui domini æqualem, & Vlysses
Jam talis est pedes, talis autémque manus.
Statim enim in malo homines senescunt.
Sic dixit, vetula autem detinebat manibus vultum,
Lacrymas autem emisit calidas, verbũ autẽ luctuosum dixit,
Hei mihi ego tibi fili debilis, certè te supra Jupiter
Homines odit pium animum habentem.
Non enim aliquis tot hominum Jovi fulmine delectanti
Pinguia crura combusit, neque eximias hecatombas,
Quot tu huic dedisti precans ut teire faciat
Ad senectutem maturam, nutriásque illustrem filium.
Nunc autem sic tibi omnino abstulit redeunti diem.
Sic alicubi illi illuserunt mulieres
Hospitũ peregrinorũ, quando ad inclytas domos pervenit,
Vt tibi senex canes hæ illudunt omnes,
Harum nunc contumeliam & turpitudines multas fugiens
Non sinebas lavare, me autem non invitam jubet
Filia Icarij prudens Penelope.
Ideo tibi pedes lavabo, simúlque ipsius Penelopes
Et tui gratia, quoniam mihi movetur intus animus

Accersitur Euryclea ut hospitis corpus lavet.

Doloribus,

Doloribus, ſed age nunc intellige verbum quod dicam,
Multi autem hoſpites miſeri huc pervenerunt,
Sed nondum aliquem dico ſimilem ſic vidiſſe,
Sicut tu corpore, vocéque pedibúſque Vlyſsi ſimilis es.
Hanc reſpondens allocutus eſt prudens Vlyſſes,
O vetula ſic dicunt quicunque viderunt oculis
Nos ambos valdè ſimiles inter nos
Vlyſſes agnoſcitur ab Euryclea ex cicatrice.
Eſſe, ſicut tu ipſa prudens dicis.
Sic dixit, vetulæ autem lebetem accepit ſplendidum
Quo pedes lavabat, aquam autem infudit multam
Frigidam, poſtea autem calidam exhauſit, at Vlyſſes
Sedit in foco, ad tenebras verò verſus eſt ſtatim.
Subitò enim in animo cogitavit, ne ipſum accipiens
Cicatricem animadverteret, & manifeſta res fieret.
Lavabat autem propè jens regem ſuũ ſtatim autem cognovit
Cicatricem porcus quam aliquando perculſit albo dente
De Autolyco Vlyſſis avo.
In Parnaſum euntem ad Autolycúmque & filios
Matris ſuæ patrem bonum, qui homines ornabat
Furtóque juramentóque. Deus autem ei ipſe dedit
Mercurius: huic enim grata crura comburebat
Agnorum & hædorũ, hic autem promptus ſimul ſequebatur,
Autolycus autem Ithacæ veniens in pinguem populum
Filium nuper natum invenit filiæ ſuæ.
Hunc ejus Euryclea dilectis in genibus poſuit
Ubi ceſſaſſet à cœna, verbúmque dixit denominavítque,
Autolyce ipſe nunc nomen inveni quod impones
Filiæ filio dilecto, multis votis exoptatus utique eſt.
Vnde nomẽ inſe diderit Vlyſſi avus.
Huic autem rurſus Autolycus reſpondit, dixítque,
Gener meus filiáque ponite nomen quodcunque dicam.
Multis enim ego in via iratus huc veni
Viris & mulieribus ſupra terram multa paſcentem,
Huic Vlyſſes nomen ſit cognomen, at ego
Quando ubi pubuerit maternam in magnam domum
Venerit in Parnaſum ubi mihi res ſunt,
Ex his ei ego dabo, & ipſum gaudentem dimittam.
Horum gratia venit Vlyſſes, ut ei preberet ſplendida dona.
Hunc quidem Autolycúſque, & filij Autolyci

Manibúſque

Κήδωσιν. ἀλλ' ἄγε νῶϊ ξυνίωμεν ἔπος ὅ, τί κεν εἴπω·
Πολλοὶ δὴ ξεῖνοι πολυπαιφάσιοι σύνδικοί εἰσιν,
Ἀλλ' ὅπῃ τινὰ φῆμι ἰοικότα οἶδε ἰδυίῃ
Ὡς σὺ δέμας φωτί τε ποδας τ' Ὀδυσῆϊ ἔοικας.

Τὸν δ' αὖτε μειδήσασα προσηύδα πολύμητις Ὀδυσ. 5
Ὦ ξεῖνε, ἤτοι φασὶν ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοιϊν
Ἐμμεμάασι, ὡς σὺ νῷ αὖτὴ ἐπιφρονέεις· ἀγορεύεις.
Ὡς εἰπὰν ἴφθη χρηϊὺς ἦ λέβητ' ἔλε παμφαάουσα
Τᾷ πόδας ἐξαπίνιζεν, ὕδωρ δ' ἐσεχεύατο πουλὺ 10
Ψυχρόν· ἔπητυν ἦ θερμὸν ἐπήφυσεν, αὐτὰρ Ὀδυσ.
Ἷζεν ἐπ' ἰσχαρεῴφιν, ποτὶ ἦ ζόφον ἔτραπετ' αὖψα. χ. αὖτ'
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων ὑμὸν ἵστατο, μὴ ἑλαθοῦσα
Οὐλίλῃ ἀμφεσσαμένη, ἠὲ ἀμφαδὸν ἔρξαι γένοιτο.
Νίζε δ' ἄρ' ἔστον ἰοῦσα, ἄνακτ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἴγνω 15
Οὐλιλῆ τλῆ ποτε μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόν δ' ἐλθόντα μετ' Αὐτόλυκόν τε ἠ υἷας,
Μητρὸς ἑῆς πατρὸς ἐσθλόν, ὃς ἀνθρώποις ὑπέρεπτο
Κλεπτοσύνῃ δ' ὅρκῳ τε. Θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν
Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία κῆϊν 20
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων. ὃ δὲ οἱ σὺν φῶτ' ἔμμ' ὀπήδει.
Αὐτόλυκος δ' Ἰθάκης ἐλθὼν ἐς πίονα δῆμον,
Παῖδα νέον γεγάασι κιχήσατο θυγατέρες ἧς·
Τὸν ῥα οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε
Παυσιμβρώ δ' ὄρπησε· ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν, 25
Αὐτόλυκ', αὐτός νῦν ἄνομ' εὕρεο ὅ, τί κε θείης
Παιδὸς πυρὶ φίλῳ, πολυάρητος δὲ τοι ἐσσι.
Τὴν δ' αὖτ' Αὐτόλυκος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε τιθεῖ· ὄνομ' ὅ, τί κεν εἴπω.
Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμην τόδ' ἰκάνω 30
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν αἶα χθόνα πολυβοτείρην.
Τῷ Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. αὐτὰρ ἔγωγε,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσας μητρῴϊον εἰς μέγα δῶμα
Ἐλθῃ Παρνησὸν δ', ὅθι περ μοι κτήματ' ἔασιν,
Τῶν οἱ ἐγὼ δώσω, καί μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
Τῶν ἕνεκ' ἦλθ' Ὀδυσεὺς, ἵνα οἱ πόρῃ ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο

Χερσὶν

Χερσίν τ' ἠαπάζοντο, ἵπποισί τε μειλιχίοισι.
Μήτηρ δ' Αμφιθέη μητρὸς θεραφύσ' Οδυσῆι,
Κῦσ' ἄρα μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά.
Αὐτόλυκος δ' ἠοῖσιν ἐπίκλειτε κυδαλίμοισι,
Δεῦπνον ἐφοπλίσσασα. τοὶ δ' ἑτεραὼ ὀντες ἄκουσαν·
Αὐτίκα δ' εἰσάιξαν βαθὺ ἄρσενα πεντηκόντορον.
Τὴν δ' ἔρεον ἀμφὶ δ' ἔπον, καὶ μιν δίζυγα ἄκριτον.
Μίσυλλόν τ' ἄρ' ἐπίσαμβρον, πῶρον τ' ὀθνειοῖσιν,
Ωπλήσιν τε θεραφόνεύς, δύσσετό τε μοίρας.
Ως τότε μὲν θεράπευν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἴσης.
Ἤμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνω δῶρα ἔλοντο.
Ἠμὼς δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Βὰν ῥ' ἴμεν ἐς ἤμελον ἠμὲν κυνῶν ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Υἱὲς Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δ' ἴε δῖος Οδυσσεὺς
Ἧιεν. αἰπὺ δ' ὄρος σκοπιάσατο καταφύλλοιο ὕλης.
Πάρμησαν πρῶτα δ' ἵκανον κοῖλας ἰὼ ἰμάσας.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ἴεν σκοπιὰς ἀρόωρας,
Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.
Οἱ δ' ἐς βῆσαν ἵκανον ἐπακτῆρες· τοῖς δ' ἄρ' αὐτῶν
Ἰχνη ἐρευνώντες κύνες ἤισαν· αὐτὰρ ὄπισθε
Υἱὲς Αὐτολύκου. μετὰ τοῖσι δῖος Οδυσ.
Ἧιεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
Τὴν μὲν ἄρ' ὔτ' ἀνέμων διαφθίει μὲν ὑγρὸν ἀέντων,
Οὔτε μιν ἠέλιος φαείνων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
Οὔτ' ὄμβρος διαδύσκεσκε, ὡς ἄρα πυκνὴ
Ἦεν, ἀτὰρ φύλλων σύνθιν χύσις ἦλιθε πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε βοὴ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν
Ὡς ἐπάιοντες ἐκῆσαν. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο
Θῆς ἐπεὶ Φρίξας ἐὺ λοφιὴν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς,
ἐπεὶ Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν. ὁ δ' ἄρα πρῶτος Οδυσ.
Ἔσυτ' ἀναχίμνῳ δολιχὸν δόρυ χερὶ παχείῃ,
Οὐτάσθαι μεμαὼς, ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
Γουνὸς ὕπερ, πολλὸν δ' ἀνὴφυσε σαρκὸς ὀδόντι
Λικμηδὶς ἀΐξας, ἐδὲ ὀστέον ἵκετο φωτὸς,

Τὸν δ'

Manibúſque ſalutaverunt verbíſque ſuavibus.
Mater autem Amphithea matri applicata Vlyſsi,
Oſculata eſt ipſum capútque & ambo lumina pulchra.
Autolycus autem filijs juſsit glorioſis
Cœnam parare, hi autem impellentem audiverunt
Statim autem induxerunt bovem maſculum quinquennem,
Quẽ excoriarunt circũque verſabant, & ipsũ fuderũt omnem
Minutatim inciderúntque ſcienter, fixerúntque veruibus,
Aſſaverúntque peritè, diviſerúntque par,
Sic tunc quidem toto die in Solem deſcendentem
Convivabantur: neque animus indigebat convivio æquali.
Quando autem Sol deſcendit, & advenerunt tenebræ.
Jam tunc dormiverunt, & ſomni donum acceperunt.
Quando autem manè genita apparuit roſea Aurora,
Perrexerunt ire in venationem & canes, ac & ipſi
Filij Autolyci: cum his autem divinus Vlyſſes
Ivit, altum autem montem aſcenderunt indutum ſylva
Pernaſi, citò autem pervenerunt concavitates ventoſas.
Sol quidem poſtea nuper percuſsit arua
Extacitè fluenti profundi fluo Oceano.
Hi autẽ concavitatẽ pervenerunt venatores, antè autẽ ipſos
Veſtigia ſcrutantes canes ibant, at retro
Filij Autolyci, cum his autem divinus Vlyſſes
Ibat propè canes vibrans longam haſtam.
Tunc autem in ſylua denſa jacebat magnus aper:
Quã quidẽ neque ventorũ penetrabat vis humida ſpirantium
Neque ipſam ſol lucem radijs percutiebat,
Neque imber penetrabat penitus ſic denſa
Erat, at foliorum inerat fuſio valdè multa.
Hunc autem virorúmque canúmque ſonus pervenit pedum.
Sic euntes ibant. hic autem contrarius ex ſylua
Valde exhorrens ſetoſa cervice, ignem autẽ oculis aſpiciens,
Stetit ipſos propè, ipſe autem primus Vlyſſes
Irruit elevata longa lancea manu forti,
Vulnerare cupiens, hic autẽ ipſum perveniens percuſsit aper
Genu ſuper, multum autem exhauſit carnis dente
Obliquè ruens, neque (ad) os pervenit viri.

Deſcriptio venationis.

Vlyſſes adhuc adoleſcens ab apro vulneratus.

Hunc

Hunc Vlyſſes vulneravit in dextro humero.
Ex alia parte tranſivit lucidæ lanceæ cuſpis,
Decidit autē in pulveribus in longū extēſus, longè a. volavit
Hunc quidem Autolyci filij dilecti circum laborabant,
Vulnus autem Vlyſsis optimi divini
Vulnera incātari ſolita. Ligaverunt ſcienter, in incantatione autē ſanguinem nigrum
Tenuerunt, ſtatim autem iverunt dilecti ad ædes patris,
Hunc quidem Autolycúſque & filij Autolyci
Benè medicati, & ſplendidis donis datis
Statim gaudentem dilectam gaudentes miſerunt
In Ithacam, hoc quidem pater & veneranda mater
Gaviſi ſunt quòd redijſſet, & interrogaverunt ſingula,
Cicatricem quòd paſſus ſit, hic autem ipſis benè narravit,
Sic ipſum venantem pereuſsit aper albo dente
Parnaſum euntem cum filijs Autolyci.
Hanc anus manibus pronis acceptam,
Agnovit extergens, pedem autem dimiſit ferri.
In autem lebete cecidit ſura, ſonuit autem æs (aqua
Rurſū vero in partē alterā inclinata eſt, at in terram effuſa eſt
Hujus autē ſimul gaudium & dolor invaſit mentē, ejus verò
Lacrymis impleti ſunt, tenuis verò ipſi hæſit vox : (oculi
Ubi contigiſſet autem mentrum, Vlyſſem allocuta eſt,
Certè Vlyſſes es chare fili : neque equidem te
Prius agnovi, quàm totum regem meum contrectavi.
Dixit & Penelopem inſpexit oculis,
Indicare volens dilectum maritum intus exiſtere.
Hæc autē neque videre potuit contraria, neque cognoſcere
Vlyſſes Eurielēa prohibet Huic enim Minerva mentem verit : at Vlyſſes
Manu palpans guttur cepit dextra :
Altera autem (manu) ipſam propè traxit, dixítque,
ne ſe prodat. Nutrix, cur me vis perdere ? tu autem me nutriviſti ipſa
Ipſa tua in mamma, nunc autem dolores multos paſſus
Veni vigeſimo anno in patriam terram.
Sed poſtquam intellexiſti, & tibi Deus injecit animo,
Tace, ne quis alius in domibus audiat.
Sic enim dico : hoc autem & perfectum erit,
Si mihi Deus interficiet procos ſuperbos,

Neque

Τὸν δ' Ὀδυσεὺς ὄτρυνε τυχὼν κὺ δξιὸν ὦμον,
Ἀντικρὺ ὃ δὲ λῆλιθι φαεινῇ δουρὸς ἀκωκή.
Κεῖθ' ὕπνος· αὐ κρείσσονι μεμαώς· λὰπ δ' ἴσχετο θυμός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφιπέτοντο,

Ὠτειλὴν δ' Ὀδυσῆϊ ἀμύμονος αἰνοπαθοῖο
Δῆσαν ἐπισταμένως· ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν
Ἔσχεθον· αἶψα δ' ἵκοντο φίλα πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε κὺ υἷες Αὐτολύκοιο
Εὖ ἰησάμενοι, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες,

Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον
Εἰς Ἰθάκην. τὴν μὲν ῥα πατὴρ κὺ πότνια μήτηρ
Χαίροντ' ἐσιόντα, κὺ ἐξερέεινον ἕκαστα,
Οὐλὴν θ' ὅτι παθοι. ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
Ὡς μιν θηρεύοντ' ἴλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι

Πάρνησόν δ' ἐλθόντα ζὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Τὸν χερὸς χείρεσσι κατεσπερχὲς λαβέσθαι,
Γαῖαν δ' ἐπιμασσαμένη· πόδας ἠδὲ καὶ ὦμω
Ἐν ᾗ λέξατο πίσεα κνημὴ, κατὰ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
Αψ δ' ἑτέρωσ' ὀκλίζη. τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.

Τὸν δ' ἄμοσε χαίρουσα κὺ ἄλγεα ἔλπε φρένας· τὸ δή οἱ ὄπασε
Δακρυόφιν σπεῖσθαι· ἁλεμὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή·
Αψαμένη δ' γενείου Ὀδυσῆα προσέειπεν.
Ἦ μάλ' Ὀδυσσεῦς ἐσσι, φίλον τέκος, οἷόν σ' ἔγωγε
Πρὶν ἔγνων πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι.

Ἦ, κὺ Πηνελόπειαν ἐσιδέσκετο ὀφθαλμοῖσι,
Πρόφρονα δέκτην ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Ἣ δ' οὔ οἱ ἐπήϊσσε δυσάτ' αἰνυτὴ, οὔτε νοήσαι·
Τῇ γὸ Ἀθηναίη νόον ἔτρεψεν. αὐτὰρ Ὀδυσ.
Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, φάεννης λαῖφος ἀλεξιπρήϊος·
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἔθεν ἕκτορ ἐρύσσατο, φώνησέν τε,

Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ
Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ, νυῦ δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
Ἥλυθον εἰνάτῳ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης καί τοι Θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
Σίγα, μήπις τ' ἄλλος σὺ μεγάρῳσι πύθηται.
Ὧδε γὸ ἐξερέω· τὸ ᾗ κὺ τετελεσμένον ἔσται,
Εἰχ' ὑπ' ἐμοὶ γα Θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,

Οὐδὲ τεῷθι ὅσης σεῦ ἀφίξομαι, ὁππότ' ἂν ἄλλας
χρ. κτεί νωμι Δμωὰς ἐν μεγάροισιν ἰμῇς * κτείνωμι γωμφίμας.
Τὸν δ' αὖτε σωφρονέοντα προΐφρων Εὐρύκλεια,
Τίκτον ἐμόν, πεῖον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οἶδα μὰλ' οἷον ἐμὸν μὰλ' ἔμπεδον, ὥκ ἐπιεῖδον.
Ἕξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος, ἠὲ σίδηρος.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Εἰχ' ὑπὸ ζοὶ γε Θιὸς δαμάσσῃ μνηστῆρας ἀγαυὺς,
Δὴ τότε τοι κατὰ λίξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας
Αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ ἠλιτέες εἰσιν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Μαῖα, πὴ ἦ σὺ τὰς μυήσεαι; ἤδέ τι σὺ χρὴ
Εὖνα καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι καὶ ἐπόμεν' ἐπιείω.
Ἀλλ' ἴσχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δ' ἡμῖν.
Ὡς ἄρ' ἔφη, χρηὺς δ' ἐν μεγάροισι βεβήκει,
Οἰσομένη κεδνὰ πόλπρα. τὰ γὰρ προπάρ ἴσχυτο πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
Αὖτις ἄρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσ.
Θερσόμενος, ἀλλὰ δ' ἀμφὶ ῥακέεσσι κάλυψε.
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε πολύφρων Πηνελόπεια,
χρ. τεύχ' Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἔτι τυτρὸν ἐγὼν εἰρήσεσθαι αὐτὴ·
ἔστιτω Καὶ γὰρ δὴ κρίτιος * τεύχ' ἡδέος ἔστιτα ὕπνου,
ἢ δὲ ὕπν. Ὑμεῖς δ' ὕπνος ἕλοι γλυκερὸς καὶ κηδεμόνι ᾧπ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων.
Ἡμαπε μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γοόωσα,
Ἐς τ' ἐμὸν ἔργ' ὁρόωσα καὶ ἀμφιπόλων, σὺν οἴκῳ.
Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἑλήσι τε κοῖτος ἅπαντας,
Κεῖμαι σὺν λέκτρῳ πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ὀδύναι κῆρ
Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένῳ ἐρίθουσιν.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρῆϊς ἀηδὼν
Καλὸν ἀείδησιν ἦαρος νέον ἰσταμένοιο,
Δενδρίων ἐν πετάλοισι κεκρυμμένη πυκινοῖσιν,
Ἥτε ποτὲ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν,
Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε κάλκῳ
Κτείνε δι' ἀφροσύνας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος·
Ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἠὲ μένω παρὰ πατρὶ, καὶ ἐμὰ κτέα πάντα φυλάσσω,

Κτῆσιν

Neque à te ut pote quæ nutrix es abero, quando alias
Famulas in domibus meis interficiam mulieres.
Hunc autem rursus allocuta est prudens Eurycleа.
Fili mi, quale verbum fugit septum dentium?
Scis quidem qualis meus animus, constans nec impotens:
Tenebo autè sicut quando aliquid solidus lapis, vel ferrum.
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis:
Si tibi Deus domabit Procos superbos,
Jam tunc tibi narrabo in ædibus mulieres,
Quæ te dedecorant, & quæ nequissimæ sunt.
Hanc autem respondens allocutus est prudens Vlysses,
Nutrix, cur autem tu has dices? neque aliquid te oportet.
Benè & ipse ego intelligam, & cognoscam singulam,
Sed tene silentio verbum, committe autem (rem) dijs.
Sic dixit, anus autem per domum exivit,
Portans lavacra, hæc enim priora effuderat omnia.
Sed postquam lavitque & unxit pingui oleo,
Iterum propè ignem traxit sedem Vlysses,
Calefaciendus, cicatricem autem pannis cooperuit.
His autem verbis incœpit prudens Penelope,
Hospes, hoc quidem tibi adhuc parumper ego dicam ipsa
Etenim jam lecti citò dulcis erit hora,
Quem somnus capit dulcis & dolentem.
Sed mihi & dolorem magnum præbuit fortuna.
Dies quidem enim delector lamentans, lugens:
In mea opera inspiciens, & ancillarum in domo,
At postquam nox venit, cepitque somnus omnes,
Iaceo in lecto densæ autem mihi circa valdè cor
Acutæ cogitationes lugentem destruunt.
Sicut autem quando Pandarei filia floridula luscinia
Benè canit vere recens stanti, id est novo.
Arborum in foliis sedens densis,
Quæ frequenter versans fundit personantem vocem,
Filium lugens Itylum dilectum, quem quondam ferro
Interfecit per insanias, filium Zethi regis.
Sic & mihi bifariam animus movetur huc & illuc.
Vel maneo apud filium, & firma omnia servo,

Poſſeſsionem meam, famuláſque & altam magnam domum.
Lectúmque reverita mariti, populíque famam.
Vel jam ſimul ſequor Achivorum qui optimus
Nubens in domibus præbeat infinitas dotes.
Filius autē meus quouſque quidē fuit adhuc infans & demēs
Nubere non me ſinebat mariti domum derelinquentem.
Nunc autē quando jam magnus eſt, & pubertatis menſuram
Et jam me precatur iterum ire ex domo (pervenit,
Penelope narrat. Poſſeſsione iratus, quam ei conſumunt Achivi.
Sed agè mihi ſomnium dijudica, & audi.
Ulyſſi ſuū ſomniū conjectandū Anſeres mihi in domo viginti triticum edunt
Ex aqua, & ipſis lætor inſpiciens.
Veniens autem ex monte magna aquila curva roſtro,
Omnibus in cervices ruit, & interfecit, hi autem fuſi ſunt
Congregati in domibus hæc autem in æthera dîum elata eſt.
At ego flebam & lugebam in ſomnio.
Circū autem me congregatæ ſunt pulchræ crinibus Achivæ
Miſerabiliter lugentem, quòd mihi aquila interfecit anſeres
Retrò autem veniens deſedit in prominenti atrio.
Voce autem detinuit, vociferavítque:
Confide Icarij filia valdè inclyti.
Non ſomnium, ſed verè bonum quod perfectum erit.
Anſeres quidem proci, ego autem avis
Fui anteà, nunc rurſus tuus maritus veni,
Qui omnibus procis indecentem mortem immittam.
Sic dixit, at me dulcis ſomnus dimiſit.
Aſpiciens autem anſeres in domibus intellexi
Triticum comedentes apud ſcyphum ubi anteà.
Hanc autem reſpondens, allocutus eſt prudens Ulyſſes,
O mulier non aliquo modo eſt declarare ſomnium
Qui aliò deflectit. quoniam certè tibi ipſe Ulyſſes
Dixit quomodo perficiet: procis autem apparebit cædes
Omnibus valdè, neque aliquis mortem & pareas fugiet.
Hūc autē rurſus alloquuta eſt prudens Penelope. (poſsint
Hoſpes certè quidē ſomnia impudentia, & quæ diſcerni non
Somni portæ. Sunt, neque quid omnia perficiuntur hominibus,
Duæ enim portæ debilium ſunt ſomniorum.

Unæ

Κτῆσιν ἐμεῖο, δμωὰς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
Εὐνήν τ' αἰδοίην πόσιος, δημοῖό τε φῆμιν·
Ἣ ἤδη ἄμε' ἕπεσθαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος
Μνᾶστεύῃ σοὶ μεγάροισι, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Παῖς δ' ἐμὸς ὄφρ' ἔτι μοῦνος ἐὼν μετὰ πῖσι θαάσσω, 5
Γήμασθαι μ' ἔα, πόσιος κτεατίζεσθαι ἄνευθε·
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἠδὲ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνει,
Καὶ δή μ' εὐχεται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
Κήδεται ἀχνυμένων τῶν οἱ κατὰ δῆριν Ἀχαιοί.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόνδ' ὄνειρον ὑποκρίνασθαι, καὶ ἄκουσον. 10
Χηνῶές μοι κτῆ' οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν
Ἐξ ὕδατος, καί τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα·
Ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
Πᾶσιν κατ' αὐχένας ἔξε, καὶ ἔκτανεν, οἱ δ' ὑπίχανθοι
Ἀθρόοι ἐν μεγάροισι· ὁ δ' ἐς * αἰθέρα δῖον ἀίρθη. 15 μ.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίων καὶ ὀκώκυον ἐν τῷ ὀνείρῳ. ἠέρα
Ἀμφὶ δέ μ' ἠγερέθοντο ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαί,
Οἰκτρ' ὀλοφυρομένῳ ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
Ἀψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἵζεν ἐπὶ ῥωγὸς ὑψόθεν μιλαίθρου.
Φωνῇ δ' βεβρυτὴν κατερήτυε, φώνησέν τε, 20
Θάρσει * Ἰκαρίοιο κόρη τηλεκλειτοῖο· χ. ἰκα-
Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται. ρίου
Χηνῶες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸς ὄρνις κούρη
Ἦα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα,
Ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω. 25
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε.
Παπτήνασα δ', χηνῶας ἐνὶ μεγάροισι νοήσα
Πυρὸν ἐρεπτομένους ταῦπερ πρὶν ἥκ πάρος αὖθι.
Τὴν δ' αὖ πυκνοδόμῳ παρασίφη πολύμητις Ὀδυσ.
Ὦ γύναι, ὄπνος ἐσὶν ὑποκρινάσθω ὄνειρον 30
Ἀλλη δ' ἀσπασίως, * ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς χ. ἐπεὶ
Πέφραδ' ὅπως τελέει· μνηστῆρσι δ' φαίνετ' ὀλέθρος ἔ ῥά
Πᾶσι μάλ'. οὐδέ κε τῶν γε δύνατο κλῆρος ἀλύξαι.
Τὴν δ' αὖτε σωφρονέουσα περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖν', ἦτοι μὲν ὄνειρα μεμηχανέσ' ἀκριτόμυθα 35
Γίνονθ', οὐδὲ τὰ πάντα τελείεται ἀνθρώποισι.
Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων·

Αἱ μὲν γὰρ κεφάλαι τετύχασιν, αἱ δ' ἐλίφαντι·
Τῶν οἱ μὲν κ' ἔλθωσι διὰ πεζοῦ ἐλίφαντος,
Οἳδε ἐλεφαίρονται ἐπ' ἀκρέσσιν φέρουσιν·
Οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
Οἵ ῥ' ἔτυμα κρήηνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται.
Ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ οὗτοι γε δοκεῖ γένος ὄνειρον ἐλθεῖν·
Ἐλθέμεν· ἦ κε μάλα φίλῃ μοι κῆρι γένοιτο.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' εὖ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Ἠὼς δὴ ἤδη ἐστὶ δυσώνυμος, ἣ μ' Ὀδυσῆος
Οἶκον ἀπαγήσει· νεῦ γὰρ κεκτημένον ἄεθλον,
Τοὺς πελίκας, τοὺς κεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσιν
Ἴστασ' ἐξείης, δρυόχοις ὥς, δοιὰ δὲκα πάντας.
Στὰς δ' ὄγε πολλὸν ἄνευθε, διαῤῥήξασκε σιδήρῳ·
Νεῦ δ' ὃ μνησήρεσσιν ἄεθλον τῶτον ἐφῆσεν.
Ὃς δέ κε ῥηΐτερ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι,
Καὶ διοίσουσι πελίκας δυοκαίδεκα πάντας,
Τῇ κεν ἐμὲ ἐσσείμενος, νοσφίσσω μέν τόδε δῶμα
Κερδέων, μάλα κηλεόν, εὐρύπλοον βιότοιο
Τῇ περ μεμνήσασ' εἶσομαι ἠδ' οἷς ἐνείκω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Μηκέτι νεῦ ἀναβαλλε δόμοις ἔνι τῶτον ἄεθλον.
Πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἑλὼν τετεύξεται αὐτὸς Ὀδυσσεύς,
Πρὶν τέτυκε τόδε τόξον ἰῦξέσσι ἀμφαφόωντας,
Νευρήν τ' ἐκ πυκινοῦ διοϊστεῦσαί τε σιδήρου.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Εἰ κ' ἐθέλοις μοι ξείνῳ περὶ μὲν ἐκ μεγάροισι
Τίρπειν, ἔ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάρεσσι χυθείη.
Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν ἀΰπνοις ἀνθρώποις ἐπὶ ἔργα
Ἀθανάτοις θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,
Λέξομαι εἰς εὐνήν, ἣ μοι γενέσθαι τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πιφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
Ὤχετ' ἐπ' οὐκ ὀνόμαστον ἰὼν Ἰλιον εἰσανιόντα.
Ἐνθά κε λεξαίμην σύ γ' λέξεο τοῦ δ' εὖ εἴκοι,
Ἢ κοιμάδες στρῶσας, ἢ τοι κτλ. δόμοισι θήσουσι.

Ὡς φά-

Unæ quidem enim cornibus factæ sunt, alteræ autē ebore:
Horum qui quidem egressi fuerint per sectum ebur,
Spe frustrantur verba imperfecta portantes,
Qui autem per polita cornua eunt foras,
Hi vera perficiunt, hominum quando aliquis videt.
At mihi non hinc puto grave somnium
Venisse, certè placidum mihi & filio fiat.
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis.
Hæc jam aurora veniet infamis, quæ me Ulysis
A domo abducet, nunc enim deponam certamen,
Secures quas ille in domibus suis (omnes
Disposuit ordine foramina manubrij habētes, plus minus
Stans autem hic multum longè jaciebat sagittam,
Nunc autem procis certamen hoc immittam.
Qui autem facillimè extendet arcum in manibus
Et persagittabit annulos duodecim omnes,
Hunc sequar ubi (me) abduxero (ab) hac domo
(Quæ) juventutem (meam) vidit, perpulchra, plena victu,
Cujus aliquando (me) recordari puto in somnio.
Hanc autem respondens alloquutus est prudens Vlysses,
O uxor veneranda Laërtiadæ Vlysis,
Non amplius nunc proijce in domibus hoc certamen,
Antè enim prudens veniet hūc Vlysses,
Quàm hi aliquando arcum benè politum tractantes
Nervum extenderint persagittarintque annulum.
Hunc autem rursus alloquuta est prudens Penelope
Si velis mihi hospes assidens in domibus
Delectare, non mihi somnus in palpebris fundetur.
Sed non enim aliquo modo est insomnes esse semper
Homines, in enim unoquoque partem posuerunt
Immortales mortalibus supra fertilem terram,
Sed certè quidem ego ad cœnaculum ubi ascendero
Dormiam in lecto, qui mihi suspiriosus factus est
Semper lacrymis meis irrigatus, ex quo Ulysses
Ivit visurus malum Ilium, neque nominandum.
Illic dormiam, tu autem dormi hac in domo,
Vel humi sternens, vel tibi lectos ponant.

Sic loquuta aſcendit cœnacula ſplendida,
Non ſola, cum ea & famulæ ibant aliæ.
In autem ſuperiora ubi aſcendiſſet cum ancillis mulieribus
Flebat poſteà Vlyſſem dilectũ maritũ, quouſque ei ſomnum
Dulcem in palpebris jecit cæſia Minerva.

ARGUMENTUM VIGESIMI LIBRI ODYSSEAE.

VOlens interficere Ulyſſes mixtas procis ancillas, mutata ſententia, exinde cum Eumæo, & Philœtio diſputat. In quo & procorum fit collocutio.

ALIUD.

Y, tonitribus Jupiter audacẽ fecit Ulyſſẽ, & tenuit Achivos.

AT ipſe in veſtibulo dormivit divinus Vlyſſes.
Subter quidem crudam bovinam ſtravit, ſed deſuper
Pelles multas agnorum, quos ſacrificaverant Achivi.
Eurynome autem ſuper indumentum injecit dormienti.
Illic Vlyſſes procis mala cogitans in animo,
Jacebat vigilans, hæ autem ex domo mulieres
Iverunt, quæ procis miſcebantur antea,
Mutuò riſum & lætitiam præbentes.
Hujus autem movebatur animus in pectoribus dilectis.
Vlyſſes varia noctu ſecum verſans. Multa autem cogitabat in mente & in animo.
An irruens mortem pararet ſingulæ.
An ſineret cum procis ſuperbis miſceri
Extremò & ultimò: cor autem ei intus latrabat.
Sicut autem canis teneros circùm catulos jens,
Virum ignorans latrat, & eſt prompta ad pugnandum:
Sic hujus intus latrabant indignantis mala opera,
Pectore autem percuſſo animum increpuit verbo,
Tolera utique anime, & pejus aliud aliquando toleraſti
Die illo quo tibi robore inſuperabili comedit Cyclops

Fortes

Ως εἰπὼν ἀνέβαιν' ὑπερῴτια σιγαλόεντα,
Οὐκ οἶη· ἅμα τῇγε κὴ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Ες δ' ὑπερῷ' ἀνιοῦσα ζωὴ ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Οδυσῆα φίλον πόσιν. ἆφρὸς οἱ ὕπνον
Ηδιὸν ἐπὶ βλεφάρῳσι βάλε γλαυκῶπις Αθήνη.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Υ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ
τ̃ Ομήρου Οδυσσείας.

Βουληθεὶς ἀνελεῖν Οδυσσεὺς τοὺς μνηστῆρας τῆς μνηστῆρος Πηνελοπηΐδας, κὴ μιτα γνοὺς, λέγ. τῶν ἐξῆς ἐσὺ Εὔμαιον κὴ Φιλοίτιον λέγ. λέγεται. εὑ ᾧ κὴ τῶν μνηστήρων γίνε) ὁμιλία.

ΑΛΛΗ.

Υ, βεβρωτῆς Ζεὺς δαίσιμ Οδυσσῆα, κὴ χίθ' Αχαιύς.

Αὐτὰρ ὁ εὖ ἐφράσσατο εὐνάζετο δῖος Οδυσσεὺς·
Καμμὲν ἀδὶ ὑψηντ βοείλ τάρισ', αὐτὰρ ὕπερθε
Κώεα πολλ' ὄϊων ἕσσ' ἐρυσάμενοι Αχαιοί·
Εὐρυσόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κυανέηφιν·
Ενθ' Οδυσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐν θυμῷ,
Κὰτ' ἴαχε ἐφθόν· πολὺ δ' ὄκ μιγάθεια γυναῖκας
Ἥστο μνηστῆρσιν ἐμισγόμενον πάρος ἐφθ.
Ἀλλήλησι γέλωτε κὴ εὐφροσυνόλιν παρέχουσαι.
Τῶ δ' ἀνέστατο θυμὸς ἐν ἠθησι φίλοισι·
Πολλὰ ἢ μερμήριζε κὴ φρένα κὴ κὴ θυμόν,
Ἠ μετάξας δάιατον τεύξειεν ἑκάστῃ
Ἦ ἔτ' ἐᾶν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
Ὑστατα κὴ πύματα· κραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.
Ὡς δ' ὅτ' ἀμαλλῆσι σκύλακες περὶ ζκυλάκεσσι βεβῶσα,
Ανδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλαίει, μεμάασίν τε μαχέσσ.
Ὡς ῥα τῷ ἔνδον ὑλάκτει ἀχνυμένῳ κακὰ ἔργα.
Στῆθος ἢ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·
Τέτλαθι δὴ κραδίη, κὴ κυνώτερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.
Ἦμαρ τῷ ὅτε κ τον ἐμὸν ἀχέτος ἤδιε Κύκλωψ

Ιφθίμως ἐπέεσσιν· σὺ δ' ἐτόλμας, ἄφρον, σε μῆτις
Ἐξάγαγ' ἐξ ἄντρου· οἰόμενον ἀπάνευθε.
Ὡς ἔφατ'. αὐ δ' ἠϑεῖοι καὶ ἀμφίπολοι Φίλου ἦτορ.
Τῷ ἧ μιλ' ἐν πάσῃ κραδίῃ μιν ἐπέλπετο μύϑῳ
Νωλεμέως· ἀπὲρ αὖτος ἐλίσσετο ἔνϑα κ' ἐνϑα.
Ὡς δ' ὅτε μαστὶ ἄνϑρ πολίος πυρὸς αἰϑομένοιο
Ἐμπλείῃ κνίσσης τε κ' ἀμφιτος ἔνϑα κ' ἔνϑα
Αἰόλλῃ, μάλα δ' ὦκα λιλαίσεται ἀπὶ ϑύμαι·
Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνϑα κ' ἔνϑα ἑλίσσετο, μερμηνίζων
Ὀππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
Μοῦνος ἐὼν πολέσιν, κεδάσσῃ δὲ οἱ ἠλϑεν Ἀθήνη,
Οὐρανόϑεν καταβᾶσα, δάμας δ' ἤνωγε γυναικί.
Στῆ δ' ἄρ ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν φϑέγξ μῦϑον ἔειπε,
Τίπτ' αὖτ' ἐγρήσασ' πάντων ἆρα κάμμορε φωτῶν;
Οἶκος μὲν τοι ὅδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ἥδ' ἐν οἴκῳ,
Καὶ πάις οἷον που τις ἐΐλδεται ἔμμεναι ἥμιν.
Τῷ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα ϑεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες,
Ἀλλά μοι τόδε ϑυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηνίζει,
Ὀππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω
Μοῦνος ἐών· οἵ δ' αἰὲν ὁμόκλεες ἔνδον ἔασι.
Πρὸς δ' ἔτι κ' τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηνίζω,
Εἰ δέ κ' ἐγὼ κτείναιμι Διὸς τε σϑένει τε ἑκητι,
Πῇ κεν ὑπεκφεύγοιμι; σὺ τὸ φρασσαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ϑεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Σχέτλιε, κ μὴ πίστις τις ἐτι φίλοισι πέλῃ ἐπιείρῃ,
Ὅστις ϑνητὸς τ' ἐστὶ κ ἀτάσσα μήδεα οἶδεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ ϑεός εἰμι, φυλάσσουσίς σε καὶ ἔργα
Ἐν πάντεσσι πόνοις· ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδόν.
Εἰ ὧδε πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνϑρώπων
Νῶϊ περιστείχοιεν, κτείνειεν μεμαῶτες ἀρηί,
Καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας κ' ἴφια μῆλα.
Ἀλλ' ἐλέτω σε κ' ὕπνος, ἀνίη κ' τὸ φυλάσσειν.
Πάννυχον ἐγρήσσοιτα, κακῶν δ' ὑπὸ δύσεαι ἤδη.
Ὡς φάτο· κ' ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν.
Αὐτὴ δ' ἄρ' ἀψ' ἐς Ὀλυμπον ἀφίκετο δῖα ϑεάων
Εὖτε τὸν ὕπνος ἐμαρπτε λύων μελεδήματα ϑυμῷ,

Λυσι-

χ. τάσσα φρ.
χ. πόνοισ' ἐν
χ. καὶ πόνοισιν.
χ. ὕπνου δύσεαι

Fortes ſocios, tu autē audax perſtitiſti, quouſque te prudētia.
Eduxit ex antro putantem mori.
Sic dixit in pectoribus inceſſens dilectum cor.
Huic valdè in illo æſtu cor manebat tolerans
In deſinenter, at ipſe vertebatur huc & illuc.
Sicut autem quando ventrem vir multo igne ardenti
Plenum pinguedinéque & ſanguine huc & illue
Variè verſat, citiſsimè verò cupit aſſatum eſſe:
Sic hic huc & illuc vertebat cogitans,
Quomodo jam procis impudentibus manus immitteret
Solus cùm eſſet multis, prope autem ipſum venit Minerva
Cœlitùs deſcendens, corpore autem aſsimilata erat mulieri.
Stetit igitur ſuper capite & hunc ſermonem dixit:
Cur rurſus vigilas omnes ſupra infortunate viros?
Domus quidem tibi hæc eſt, uxor autem tibi hac in domo
Et filius, qualem aliquis cuperet eſſe filium.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt prudens Ulyſſes. Minerva Vlyſſem animat in procorum cædem.
Certè jam hæc omnia Dea ut par eſt dixiſti,
Sed aliquid mihi tale animus in mentibus cogitat,
Quomodo jam procis impudentibus manus imponam
Solus cùm ſim, hi autem ſemper congregati intus ſunt.
Adhuc item aliquid & hoc majus in mentibus cogito,
Siquidem enim interficiam Jovéque teque nolente,
Quî ſubterfugiam? hoc autem conſultare volui.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt dea cæſia Minerva,
Miſer, & quidem aliquis pejori perſuadetur ſocio,
Tamen mortalis eſt, & non tot curas vides.
At ego Dea ſum, continuè quæ te cuſtodio
In omnibus laboribus, dico autem tibi clarè.
Siquidem quinquaginta agmina diverſi linguium hominum
Nos circumſtarent interficere prompti Marte
Et horum expelleres boves & pingues oves.
Sed capiat te & ſomnus, dolor & cuſtodire
Tota nocte vigilantem, è malis autem emerges jam.
Sic dixit, & ei ſomnum in palpebris fudit.
Ipſa autem retrò in Olympum abivit divina Dearum.
Quando hunc ſomnus cepit ſolvens curas animi

Solvens

Solvens membra, uxor autem ſurrexit caſtè edocta.
Flebat autem in lectis ſedens mollibus,
Penelope Dianã precatur. At poſtquam flens ſatiata eſt ſuo in animo,
Dianæ primùm ſupplicavit diva mulierum,
Diana veneranda Dea Jovis filia, utinam mihi jàm
Sagitta in pectoribus jacta animum adimas
Statim nunc, vel poſtea me diſcerpens procella,
Eat portans in obſcuras vias,
In oſtijs autem jaciat reflui Oceani.
Sicut quando Pandarei filias ſuſceperunt procellæ,
His parentes quidẽ perdiderunt Dei, hæc autem relictæ ſunt
Pandari filiæ. Orphanæ in domibus, nutriebat autem divina Venus
Caſeo & melle dulci, & ſuavi vino:
Juno autem ipſis præ omnibus dedit mulieribus
Specié & prudentiã, magnitudinẽ autẽ præbuit Diana caſta,
Opere autem Minerva docuit inclyta operari,
Quando Venus divina adivit altum Olympum
Puellis petitura perfectionem dulcium nuptiarum
Ad Jovem gaudentem fulmine (hic enim benè novit omnia,
Fortunámque infortuniúmque in mortalibus hominibus.)
Interim autem puellas Harpyjæ arripuerunt,
Et dederunt odioſis Erinnybus ſervire,
Sic me deſtruant Olympias domos habentes,
Vel me pulchra crinibus percutiat Diana, ut Ulyſſem
Viſura, & terram ſub odioſam abeam,
Ne autem quid pejori viro lætificem mentem.
Sed hoc quidem & tolerabile habet malum, quando aliqua
Dies quidem ploras frequenter dolens corde,
Noctes autẽ sõn⁹ habet (hic n. obliviſci facit omn. homines
Bonorum & malorum, poſtquam palpebras amplexus eſt.)
At mihi & inſomnia immiſit malum numen,
Hac enim nocte (mihi) accubavit ſimilis ipſi
Talis nimirum qualis ivit cum exercitu: at meum cor
Lætatũ eſt, quoniam non dicebam ſomniũ eſſe, ſed verũ jam.
Sic dixit, ſtatim autem aurea ſede venit Aurora.
Hujus autem igitur flentis vocem audivit divinus Vlyſſes.
Cogitavit autem poſtea, apparuit autem ei in animo

Jam

Ἀνσμελὴς, ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπίκρητο κάδ' ὀδύρα.
Κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθιζομένη μαλακῆϊσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κῆρ θυμὸν,
Ἀρτέμιδι πρώτιστα ἐπεύξατο δῖα γυναικῶν,

Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διὸς, αἴθε μοι ἤδη
Ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἀπὸ θυμὸς ἕλοιο
Αὐτίκα νῦν, ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
Οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἠερόεντα κέλευθα,
Εἰ προχοῇς ἢ βάλοι ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι,
Τὰς θεὸς μὲν φῦσεν Θεοῖ, αἱ δ' ἐλίποντο
Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι, κόμισσε δ' ἄρ' Ἀφροδίτη
Τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδεῖ οἴνῳ·
Ἥρη δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
Εἶδος καὶ πινυτὸν, μῆκος δ' ὑπὲρ Ἀρτεμις ἀγλαὴ,
Ἔργα δ' Ἀθωναίη δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι·
Εὖτ' Ἀφροδίτη δῖα προσείσεται μακρὸν Ὄλυμπον
Κούρῃσ' αἰτήσουσα τέλος * γαμήλιον γάμοιο,
Ἐς Διὸς περικλεῖστον· (ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
Μοῖράν τ' ἀμφιβαλὼν καὶ ἀποίνιμα θνητῶν ἀνθρώπων)
Τέφρᾳ ἢ τὰς κούρας Ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο,
Καί ῥ' ἔδοσαν συναρῆσιν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν·
Ὡς ἴμ' αἰσίσεσθαι Ὀλύμπια δώματ' ἰόντες,
Νίκ μ' ἐϋπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, ὄφρ' Ὀδυσῆα
Ὀπτεύσω, καὶ γαῖαν ὑπὸ συναρὸν ἀφικέσθαι,
Μή τι κακὸν βροτέων αὐδῆς ἐϋφρονέοντι νόημα.
Λιτὰ τὸ μὲν καὶ ἀνικτὸν ἔχει κακὸν, ὁππότε κέν τις
Ἡμῖν μὲν κλαίῃ πυκινῶς αἰκαχμένος ἦτορ.
Νύκτας δ' ὕπνος ἔχησιν· (ὁ γάρ τ' ἐπίληθον * ἀπαύστους
Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ)
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπέσσυται κακὰ δαίμων.
Τῷδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρίδρωθεν εἰκέλος αὐτῷ
Τοῖος ἰὼν οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Χαῖρ', ἐπεὶ ἐκ φάρμακον ὄμμασι θέμεν, ἀλλ' ὕπερ ἦλθε.
Ὡς ἔφατ· αὐτίκα δ' ἔρχετο χρυσόθρονος ἠὼς,
Τῆς δ' ἄρα κλαυσαμένης ὅπα ζωὸς δῖος Ὀδυσ.
Μιμνέμεν ἐξ δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κῆρ θυμὸν

Η δη γινώσκουσι παρισταμένην κεφαλῇφι.
Κλαῖον μὲν ζωιλῶν τε καὶ ἐσσομένοισιν ἔνισθεν,
Ες μέγαρον κατιδήσαν ἐπὶ θρῆνυν. αὐτὰρ ὁ βοείλω
Θῆκε θύραζε φέρων. Διὶ δ' ὔψιστος χεῖρας ἀνασχών,

Ζεῦ πάτερ, ἄ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερὴν τιν' ὑγρὴν
Ηγατ' ἐμὸν ἐς χαῖσιν, ἐπεὶ μ' ἐκακωσατε λίην,
Φήμιον τίς μοι φαίνεθ' ἑκηβολίων ἀνθρώπων
Ενθάδ', ἵκεσθαι ἢ Διὸς πρὸς ἄλλο φαεσίμβροτον.
Ως ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
Αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αὐγλήεντος Ολύμπου
Υψόθεν ἐκ νεφέων. γήθησε δ' ὃς Οδυσ.
Φήμιον δ' ἐξ εἴκελος γυνὴ ἀφαίνετ' ἀλιτρὸς
Πλησίον, ὃν δ' ἄρα οἱ μύλαι ἔασι ποιμένι λαῶν·
Τῇσι δ' δώδεκα πᾶσαι ἐπηρώοντο γυναῖκες,
Αλφιτα πυρόχυσαι καὶ * ἀλοίατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὗδον, ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν
Η δὲ μί' ὕπνω παύσει', ἀφαυροτάτη δ' ἐτέτυκτο·
Η ῥα μύλλω στᾶσασα, ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι,
Ζεῦ πάτερ, ὅστις θνητοῖσι καὶ ἀνδράσιν ἀνάσσεις,
Η μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' ὠρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὐδὲ πόθι νέφος ἐστί· τέρας νύ που τόδε φαίνεις,
Κρῆσον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος, ὅττι κεν ἅπτω·
Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὔστατον ἦμαρ τοῦδε
Εν μεγάροις Οδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν.
Οἱ δὴ μοι κραδίην δυσμενέϊ θυμὸς ἄνωγε
Αλφιτα πτυχούσῃ, νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
Ως ἄρ' ἔφη, χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Οδυσ.
Ζηνός τε βροντῇ· φάτο γὰρ πέσσοις ἀλιτέσθαι.
Αἱ δ' ἄλλαι δμῳαὶ κατὰ δώματα κηλὰ Οδυσῆος
Αχρόμμυκα ἀνίκανον ἐπ' ἰκμάδα κἀκ μάτον ὄβρι.
Τηλέμαχος δ' εὐνῇθεν ἀνίστατο ἰσόθεος φώς,
Εἵμασθαι ἐσσάμενος· ὤμοισι δ' ξίφος ὀξὺ θέτ' ἄμφι.
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαρὰ πέδιλα δήσατο καλὰ πεδίλα.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ὄβριμος ἔγχος ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ἔπεος δ' Εὐρύκλειαν ἔειπεν,
Μαῖα φίλη, * πῶς ξεῖνον ἐπιμάσσατ' ἐνὶ οἴκῳ
Εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἢ οὕτως πεύθεται ἀκηδής;

Τοιαῦτα

Jam cognoſcens aſtare capiti.
Stragula quidé ſimul capta & pellibus quibus indormiebat,
Ea in domum depoſuit in ſede, extra autem bovinam
Poſuit foras portãs, Jovi autẽ precatus eſt manibus ſublatis.
Jupiter pater, ſi me volentes in ſiccámque & humidam
Duxiſtis meam in terram, poſtquam me malè mulctaſtis.
Rumorem mihi aliquis dicat excitatorum hominum
Intus, extra autem Jovis portentum aliud appareat.
Sic dixit precatus, hunc autẽ audivit conſiliarius Jupiter.
Statim autem tonuit à ſplendido Olympo
Ab alto ex nebulis, lætatus eſt autem divinus Vlyſſes.
Vocem autem è domo mulier præmiſit molendinaria
Propè illic utique ei molæ, erant paſtori populorum.
His autem duodecim omnes verſabantur mulieres
Farinas ordeaceas conficientes & triticeas medullã virorum.
Illæ quidem aliæ dormiebant, poſtquam triticũ moluerant.
Hæc autem una nondum ceſſarat: debiliſſima autẽ facta eſt.
Hæc igitur mola ſtabilita verbum dixit, ſignum regi,
Jupiter pater, qui deis & hominibus imperas,
Certè valdè tonuiſti à cœlo ſtellato,
Neque alicubi nubes eſt, monſtrum cui hoc oſtendis,
Perfice nunc, & mihi miſeræ verbum quod dicam.
Proci poſtremóque & extremò die hoc
In domibus Ulyſsis capiant convivium deſiderabile.
Qui jam mihi labore triſti genua ſoluerunt
Farinas facienti: nunc ultimò cœnent.
Sic dixit, lætatus eſt autem omnino divus Vlyſſes
Jovis tonitru: dixit enim (illum) puniturum ſceleratos.
Illæ autem aliæ famulæ in domo pulchra Vlyſsis
Congregatæ accendebant in foco magnum ignem.
Telemachus autem è lecto ſurrexit divinus vir
Veſtes indutus, circum autem enſem poſuit humero.
Pedibus autem ſub fortibus ligavit pulchra calciamenta.
Accepit autem fortem lanceam acuminatam acuto ferro.
Stetit autem in pavimentũ jens, ad autem Eurycleam dixit,
Nutrix dilecta, hunc hoſpitem honoraſtis in domo
Lecto & cibo? an ſic jacet neglectus?

Vlyſſes Jovem orat.

Dat ſignũ cœlo Jupiter.

Famulo prodigij conjectrix.

Telemachus monet Eurycleã ne hoſpitem gliscat.

Talis

Talis enim mihi mater prudens quamvis sit,
Temerè alterum honorat diversi linguium hominum
Minorum, hunc autem meliorem inhonorans repudiat.
Hunc autem rursus alloquuta est prudens Euryclea,
Non ipsam nunc fili insontem accusa.
Vinum quidem enim bibit sedens, donec volui ipse.
Cibo autē nō amplius dixit esurire, interrogavit enim ipsum.
Sed quando jam lecti & somni meminit,
Hæc quidem lectos jussit substernere ancillis.
At hic tanquam aliquis omnino ærumnosus, infortunatus,
Noluit in lectis & in cooperimentis dormire,
Sed in cruda bovina, & pellibus ovium
Dormivit in vestibulo, superindumentū autē injecimus nos.
Sic dixit, Telemachus autem ex domo transivit.
Lanceā habens, simul hūc canes pedibus veloces sequebāntur,
Perrexit autem ire in concionem ad fortes Achivos.
Hæc autem rursus ancillis jussit diva mulierum
Euryclea Opis filia Pisenoridæ,
Instruitur domus adventui procorū.
Agite, partim quidem domum ornate festinantes.
Aspergitéque: in sedibus autem benefactis tapetes
Jacite purpureos, partim autem spongiis mensas
Omnes abstergite, purgate autem crateras
Et pocula rotundè facta, partim autem ad aquam
Ite ad fontem & portate citò euntes.
Non enim jam proci aberunt domo,
Sed valdè manè venient, quoniam & omnibus dies festus
Sic dixit, hæ autem igitur hanc valdè quidē audiverunt &
Hæ quidem 20. iverunt ad fontem nigrū aquis (obediverunt
Aliquæ illic in domo scienter laborabant.
Intrò autem venerunt proci superbi: hi quidem postea
Benè & scienter scindebant ligna, aliæ autem mulieres
Venerunt à fonte: post autem ipsas venit subulcus
Tres porcos adducens, qui erant inter omnes optimi,
Et hos quidem sivit in septis benè pascere.
Ipse autem rursus Vlyssem alloquutus est suavibus (verbis.)
Hospes, nunquid igitur aliquid te magis Achivi inspiciunt:
An te inhonorant in ædibus sicut antea?

Hunc

Τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ πινυτὴ ὡς περ ἐοῦσα,
Ἐμπαλὴν γὰρ ἴτεσθον ἐτήσιον ἠδὲ μετ' αὖτις
Χείρονα, τὸν δ' τ' ἀρείονα πημάνασ' ἀνθρώποιο
Τὸν δ' αὖτε θεοσέπεια θεὰ Φερέων Ἰερὸν κλέος,
Οὐκ ἂν μὲν νεῶ τέκνον ἀναίτιον αἰτιόωο. 5
Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος, ὄφρ' ἴθελ' αὐτός·
Σίτου δ' εἴκετ' ἴφθιμον πεπήμεναι· ὄρσεο γάρ μιν·
Ἀλλ' ἔτι δὴ καὶ τοῖσι καὶ ὕστερον μεμνήσοιτο,
Ἢ μὲν δ' ἔμενε' ἄνωγεν ὑποδρήσειν δμωῇσιν.
Αὐτὰρ ἔγ', ὡς τις πάμπαν ὀίζυρος καὶ ἄπτερος, 10
Οὐκ ἤθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσι καθεύδειν,
Ἀλλ' ἐν ἀδρύπτῳ βοείῃ καὶ κώεσιν οἰῶν
Ἐδράθην ἐν προθύροις· χλαῖναν δ' ἐπίσσαιμι ἠμείψας.
Ὡς φάτο, Τηλέμαχος δ' ὅτ' ἀκούσειε βεβήκει,
Ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο, 15
Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορήν· μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ἡ δ' αὖτε δμωῇσιν ἐκέκλετο δῖα γυναικῶν,
Εὐρύκλεα· Ὦπα Ὀπὶ θυγάτηρ Πισηνορίδαο,
Ἀρχεῖθ', αἱ μὲν δῶμα νεήσεσι ποιπύσουσιν,
Ῥάσσατε τ' ἐν δ' θρόνους εὐποιήτοισι πάπησιν 20
Βάλλετε πορφυρέους· αἱ δ' ἀνὰ σπόγγοισι τραπέζας
Πᾶσας ἀμφιμάσασθε, καθήμεναι ἠ κρητῆρας,
Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· πεὶ δ' ὕδωρ
Ἔρχεθε κρηὶ ἴωιδε, καὶ οἵσατε θεῖον ἐοῦσαν.
Οὐ γὰρ δὴ μνηστῆρες ἀπήσονται μετ' ἀγορῇ, 25
Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.
Ὡς ἔφαθ', αἱ δ' ἄρα τ' μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Αἱ μὲν ἔσαν δώδεκα θῆνας ἐπὶ κρηὶ μελάνυδρον.
Αἱ δ' αὐτῇ κατὰ δῶμα ἐπίστεμφθεν πονέοντο.
Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγακλυτοὶ· αἱ μὲν ἔπειτα 30
Εὖ καὶ ἐπιστεμφῶς κέαν ἐν ξύλα· αἱ δ' γυναῖκες
Ἦλθον ἀπὸ κρηὶ ἐπὶ δὲ σφίσιν ἦλθε συβώτης.
Τρεῖς σιάλους καθάγων οἱ ἔσαν κατὰ πᾶσιν ἄριστοι.
Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἴασε καθ' ἕρκια καλὰ νέμεσθαι,
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα μειλιχίοισι, 35
Ξεῖν', ἦ ἄρα σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν,
Ἦε σ' ἀπημύζουσι κατὰ μίτρας, ὡς ἐπάρης περ;

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Αἶ γὰρ δὴ Εὔμαιε θεοὶ ποσίατο λώβην,
Ἣν οἷδ' ὑβρίζοντες ἀεικέα μηχανόωντες
χρ. τοὺς Οἵκοι σὸ ἀλλοτρίῃ, ἐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.
μὲν Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
κατέ- Ἀζηχμαλοτὶς δὲ σφ' ἦλθε Μελανθίου αἰπόλος αἰγῶν,
δησαν Αἶγας ἄγων αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
Δεῖπνον μνηστῆρσι. δύω δ' ἅμ' ἐποντο νομῆες,
Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐϊδνώπῃ,
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι,
Ξεῖν', ἔτι, ἦ ῥα νεῦ σὺ καὶ δ' αὖθήσεις κεῖ δῶμα
Ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἔξειδα ἰόντος;
Πάντως οὐκέτι νῶϊ διαπρηνέως ἔσ' ἐμεῖο
Πρίν χερῶν χαύσασθαι, ἐπεὶ σύ γε ἦ κὴ κἠμὸν
Αἰπίζεις· εἰσὶν γὰρ ἄμωμα δωτῖναι Ἀχαιῶν.
Ὡς φάτο, τὸν δ' ἔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Ἀλλ' ἀκέων κίνησο κάρη, μηκὲ βυσσοδομεύων.
Τοῖσι δ' ἐπὶ τέλος ἦλθε Φιλοίτιος ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Βοῶν σείοιν μνηστῆρσιν ἄγων ἠδὲ πίονας αἶγας.
(Πορθμῆες δ' ἄρα τούς γε διήγαγον, οἵτε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται)
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐϊδνώπῃ·
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτιν ἆγχι παραστάς.
Τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε συβῶτα
χρ. κεν Ἦ μέτερον πρὸς δῶμα, τέων δ' ἐξεύχεται εἶναι
Ἀνδρῶν; ποῦ ἦ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα;
Δύσμορος, ἦτε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.
Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλανέας ἀνθρώπους,
Ὅτινά περ καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσωσιν ὀϊζύν.
χρ. ὥσ- Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστάς·
πιες Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἐς ἔπ' ὀπίσσω
Ὄλβος· ἀτὰρ μὲν νεῦ γε κακοῖς ἔχεαι πολλοῖσιν.
Ζεῦ πάτερ, ἄλλος ἔπειτα θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος,
Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὶ δὴ γείνεαι αὐτὸς,
Μισάλκαρα κακότητα καὶ ἄλγεα λευγαλέοισιν.
Ἰδόν ὡς σάωσα, δεδάκρυσται δέ μοι ὄσσε

Μνησα-

Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses,
Utinam enim jam Eumæe Dei puniant contumeliam
Quam hi injurij indecenter operantur
Domo in aliena, neque pudoris partem. (i. tantillum) habent
Sic hi quidem talia mutuò loquebantur.
Propè autem ipsos venit Melanthius custos caprarum
Capras ducens, quæ omnes inter excellebant greges,
Prandium procis, duo autem simul sequebantur pastores,
Et has quidem religavit sub porticu valdè sonanti.
Ipse autem rursus Vlyssem alloquutus est convitijs,
Hospes adhuc & nunc hic tristitia afficis in domo
Viros petens? at non exibis foras
Omninò non ante nos dijudicaturos puto,
Quàm manus nostras glustaveris, quoniam tu non decenter
Peris, sunt autem & alia convivia Achivorum.
Sic dixit, hunc autē non aliquid alloc. est prudens Vlysses,
Sed tacitus movit caput mala profundè cogitans.
Hos autem post tertius venit Philœtius princeps virorum
Bovem sterilem procis ducens, & pingues capras,
(Portitores autem igitur hos duxerunt, qui & alios
Homines mittunt qui ipsos accedit.)
Et hæc quidem igitur religaverunt sub porticu resonanti,
Ipse autem rursus interrogavit subulcum propè astans,
Quis jam hic hospes nuper venit subulce
Nostram ad domum? ex quibus dicit esse
Viris? ubi ei genus & patria terra?
Infelix, certè similis est corpore regi imperanti.
Sed Dij submergunt multùm errantes homines,
Quando & regibus nēnt ærumnam.
Dixit, & dextra ostendit manu astans,
Et ipsum vociferans verba velocia allocutus est:
Salve pater ô hospes, fiat tibi tamen in futurum
Opulentia, at quidem nunc malis tenēris multis.
Jupiter pater nullus te Deorum pernicioſior alius,
Non misereris viros postquam jam generasti ipse,
Misceri malo & doloribus tristibus.
Sudavi ut vidi, lacrymārunt verò mihi oculi

Melanthius insolens ad Vlyssem loquitur

Philoetius dolet pro pter heri infortunium.

Recordanti Ulyſsis, quoniam & illum puto
Tales veſtes habentem inter homines errare,
Sicubi adhuc vivit, & videt lumen ſolis.
Si autem jam mortuus eſt, in inferni domibus errare,
Hei mihi poſteà Ulyſſe ſtrenuo, qui me in bobus
Miſit adhuc parvulus cum eſſem, Cephallenorum in populo.
Nunc autem hæ quidem fiunt immenſæ, neque aliter
Cui quam accreſceret boum genus latarum frontium.
Has autem alij me jubent ducere ſibi ipſis
Edere, neque filium in ædibus curant,
Neque reverentiam timent Deorum: prompti ſunt enim jam
Facultates dividere diu abeuntis regis.
At mihi hoc animus in pectoribus dilectis
Multùm voluit, valde quidem malum filio exiſtente,
Aliorum populum venire euntem ipſis bobus
Viros in alienos, hoc autem pejus hîc manentem
Bubus in alienis ſedentem dolores pati,
Et jam diu alium ſuperborum regum
Diſceſsi fugiens, (quoniam non tolerabila ſunt.)
Sed adhuc hunc infelicem puto, ſicundo veniens
Virorum procorum vaſtitatem per ædes faceret.

Vlyſſes Philetio loquitur

Hunc autem reſpondens allocutus eſt prudens Ulyſſes.
Bubulce, quoniã neque malo neque inſipienti viro ſimilis es,
Cognoſco autem ipſe quòd tibi prudentia in mentes venit,
Ideò tibi dico & in magnum juramentum juro.
Sciat nunc primùm Jupiter Deorum, hoſpitalíſque menſa,
Domúſque Ulyſsis ſtrenui quam perveni,
Certè te hîc præſente venit domum Ulyſſes,
Tuis autem oculis videbis, ſi volueris,
Interfectos procos, qui hic dominantur.

Proci ſiniſtre homine a Telemacho de terrentur.

Hunc autem rurſus allocutus eſt boum bubulcus vir,
Utinam enim hoc hoſpes verbum perficiat Saturnius,
Cognoſceres qualis mea potentia & manus ſequerentur.
Sic ſimiliter Eumæus ſupplicabat omnibus Dijs,
Redire Ulyſſem multùm ſapientem ſuam domum.
Sic hi quidem talia inter ſe confabulabantur.
Proci autem Telemacho interitúmque mortémque

Parabant:

Μνησαμβρώ Ὀδυσῆϊ· ἐπεὶ κἀκεῖνον ὄΐω
Τοιόνδε λαίφεϊ ἔχοντα νόῳ τ' ἀνθρώπους ἀλαλήσθαι,
Εἰπὸν ἔτι ζώοι, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν,
Ὤμοι ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βασὶν
Εἶσ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα Κεφαλλήνων ἐὺ δήμῳ·
Νῦν δ' αἰεὶ μὰψ, γίνονται ἀϋτῆσ φατοι, ἠδέ κεν ἄλλως
Ἀνδρὶ γ' * ὑποσχόμενοι βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
Τὰς δ' ἄλλοι μὲν κέλονται ἀκηδέμονας σφίσιν αὐτοῖς
Εἶδμεναι· ἠδ' ἤπιος παῖδός σφι μεγάθεις ἀλέγουσι,
Οὐδ' ὅππόθι τρεμέμεν Θεῶν, μεμαῶσι γὰρ ἤδη
Κτήματα δεύεσθαι δίω οἰκωφελίοις ἀνακτος.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐΐσκεται φίλοισι
Πολλὰ ἐπιδινεῖται· μάλα μὲν κακὸν, ὅς τις ἐόντος,
Ἄλλων δήμων ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῆσι βόεσσιν
Ἀνδρὸς ἐς ἀλλοδαποῦ· τὸ γ' ῥίγιον, αὖθι μένοντα
Βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι κεδνήμονα ἄλγεα πάσχειν.
Καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων
Ἐξικόμην φεύγων (ἐπεὶ ἦκέ γε πάντοθεν ἔλθων)
Ἀλλ' ἔτι τὸν δύσλιον ὀΐομαι, ἔμπεδον ἐλθὼν
Ἀνδρῶν μνηστήρων ζαχρειοσύνῃσι καὶ ὕβρεϊ θείῃ.
Τιὼ δ' ἀπαμείβετο μῆτις Ὀδυσ.
Βηκάλ', ἐπεὶ ἔτι καὶῶ ἔτ' ἄφρασι φῶτι ἐοικας,
Γιγνόσκω ὴ καὶ τοὺς ὅ τις πινυτὴ φρένας ἴκει,
Τοιοῦσδέ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ἔρκος ὀμοῦμαι·
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα Θεῶν, ξεινίη τε τράπεζα,
Εἰς τ' Ὀδυσῆϊ ἀμύμονος ἰὼν ἀφικάνω,
Ἡ σίγα σοὶ δ' ἐόντος ἐλεύσεται οἶκαδ' Ὀδυσ.
Σοῖσι δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψιαν, αὖ κ' ἐθέλησθα,
Κτεινομένους μνηστῆρας οἳ αὐτόθι πότμον ἔχουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
Αἲ γὰρ τῶν ξείνε ἔπος τελέσειε Κρονίων,
Γνοίης οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται·
Ὡς δ' αὖτως Εὔμαιος ἐπεύξατο πᾶσι Θεοῖσι
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα προσῴχετο μύθεον αὐτὼ·
Μνηστῆρες δ' αὖ περὶ Τηλεμάχῳ θανάτου τε μόρου τε

Ἠῶτον, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστεὺς ἤλυθεν ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐχέ δ' ἐν πρέσσονα πήλαν,
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέφην,
Ὦ φίλοι, ἦ ἡμῖν ζωὸν σύστημα ἤδε μαλὰ,
Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός,
Ὡς ἔφατ' Ἀμφίνομος, ἔδοσαν δ' ἐπιμὺθησαν μῦθον.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
χρ. μεγάλως Χλαίνας μὲν κατέθεντο ἐπὶ θρόνους τε λίθους τε·
Οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς ἰκτάλους καὶ πίονας αἶγας,
Ἱέρευον δ' σύας σπάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην·
Σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐδαίσαντο· κὸ δ' ἄρα οἶνον
χρ. κιρ ὠπαζε. Κρητῆρι κερόωντο, κύπελλα δ' ἔνεμε συβώτης.
Σῖτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοίτιος ὀρχαμος ἀνδρῶν
Καλοῖς ἐν κανέοισιν, ἑπηρέτις δ' Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα κατ' ἴδρυε, κάρδα νοήσων,
Ἐντὸς ἰὼν κλισίης, μεταχάρμου, θῆκε δὲ λίθινον ἕδρην·
Δίφρον δ' ἐξ ἀκίλιον ἐθήκατο, δῖλιγα τε τρίπεζαν·
Πὰρ δ' ἔπιθεν σπλάγχνων μοῖραν, κὸ δ' οἶνον ἔχευεν
Ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καί μιν προὸς μῦθον ἔειπεν,
Εἶσθ' ἤδη νῦν ἧσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·
Κερτομίας δέ τοι αὖτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφίξω
Πάντων μνηστήρων, ἐπεὶ ἤ τοι δήμιός ἐστιν
Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος· ἐμοὶ δ' ἐπέπασσε κέλευε.
Ὑμεῖς δ' μνηστῆρες ἐπίσχετε θυμὸν ἐΐσης,
Καὶ χεῖρας, ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται.
Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον ὁ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μεστόφρων Εὐπείθεος υἱός,
Καὶ καλὰ πὰρ ἔοντα δαινύμεθα μῦθον Ἀχαιοὶ
Τηλεμάχου, μάλα δ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἤδη
Παύσαιμεν σὺ μεγάρῳσι, λιγυὺ περ ἐὸν τ' ἀγορητύν.
Ὡς ἔφατ', Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
Ἦγον, τοὶ δ' ἀγέροντο κομηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ἄλσος ὑπὸ Ζκιηρὸν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.

Οἱ δ'

Parabant: at hæc his siniſtra venit avis
Aquila advolitans, tenebat autem timidam columbam.
His autem Amphinomus loquutus eſt, & dixit,
O amici non nobis perficietur hoc conſilium,
Telemachi cædes, ſed recordemur convivij.
Sic dixit Amphinomus, his autem placuit verbum,
Ubi verò veniſſent in domum Vlyſsis divini,
Pallia quidem depoſuerunt in lecticiſque ſedilibúſque:
Hi autem ſacrificabant oves magnas, & pingues capras,
Sabrificabant autem porcos, & bovem indomitam,
Viſcera autem aſſantes diſtribuebant: in autem vinum
Pateris miſcebant. pocula autem diſtribuebat ſubulcus
Panem autem ipſis diſtribuebat Philætius eximius virorum
Pulchris in caniſtris, potum miniſtrabat autem Melanthius
Hi autem in cibos paratos præjacentes manus mittebant.
Telemachus autem Vlyſſem ſedere fecit aſtutias verſans,
Intra benè ordinatam domum, apud lapideum pavimentum
Sede in decenti appoſita parváque menſa.
Apud autem poſuit viſcerum partes, infudit autem vinum
In poculo aureo, & ipſi verbum dixit.
Hîc nunc ſede cum viris vinum bibens,
Convitia autem ipſe ego & manus expellam
Omnium procorum quoniam non popularis eſt
Domus hæc, ſed Vlyſsis, mihi autem ædificavit ille.
Vos autem proci, continete animum convivio,
Et manus, ut non aliqualis & contentio oriatur.
Sic dixit, hi autem igitur omnes mordicùs labra tenentes
Telemachum admirabantur, quòd audacter locutus eſſet:
His autem Antinous locutus eſt Eupithei filius,
Et moleſtum quamvis ſit ſuſcipiamus verbum Achivi
Telemachi: valdè autem nobis minatus loquitur.
Non enim Jupiter ſivit Saturnius, ideò ipſum jam
Compreſsiſſemus in ædibus, licet ſuavis ſit concionator.
Sic dixit Antinous, hic autem non curavit verbum.
Præcones autem per civitatem deorum ſacram hecatombem
Duxerũt: ipſi autem congregati ſunt capite comantes Achivi
Nemore ſub umbroſo longè jaculantis Apollinis.

Telemachus procis ne hoſpité infeſtent

Hi autem postquã assaverunt carnes superiores, & traxerunt,
Partibus divisis convivabantur gloriosum convivium.
Apud autem Vlyssem partem posuerunt qui ministrabant,
Æqualem sicut ipsi sortiti sunt sic enim jusserat
Telemachus dilectus filius Vlyssis divini.
Procos autem non omnino superbos sivit Minerva
Convicio teneri tristi, ut adhuc magis
Intraret dolor in corde Laertiadem Vlyssem.
Erat autem quidam in procis vir iniusta sciens,
(Ctesippus autem nomen erat Samæ in domo habitans)
Qui jam possessionibus fretus patris sui,
Petebat Vlyssis diu profecti uxorem,
Qui tunc procos superbos allocutus est,
Audite me proci strenui ut quid dicam.
Partem quidem jam hospes habet diu sicut decet
Æqualem, non enim bonum (est) eludere neque justum
Hospites Telemachi quicunque ad has domos pervenerit.
Sed agè ei & ego dabo hospitale donum, ut & ipse
Vel balneatori det munus, vel alicui alij
Famulorum, qui (sunt) in ædibus Vlyssis divini.
Sic locutus, projecit bovis pedem manu forti
Jacentem ex canistro captum, ipse autem evitavit Vlysses,
Quietè declinato capite: subrisit autem animo
Sardaniũ valdè talẽ, hic vero bene ædificatũ percussit murũ,
Ctesippum autem Telemachus increpavit verbo,
Telemachus Ctesippum minitabundus objurgat.
Ctesippe, certè valde tibi hoc utilius fuit animo.
Non percussisti hospitem: evitavit enim telum ipse.
Certè enim te medium percutiam lancea acuta,
Et tibi pro nuptijs pater sepulchrum faciet
Hîc, ideò ne quis mihi indecentias in domo
Ostendat, jam enim intelligo & scio singula,
Bonáque & pejora, anteà autem infans eram.
Sed tamen hæc quidem & toleravimus inspicientes.
Dum oves jacularentur & vinum epotaretur.
Et panis: difficile enim impedire unum multos.
Sed agitè, non amplius mihi mala facite malè animo affecti.
Si jam me ipsum interficere prompti estis ære,

Et

Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπλησαν κρεῶν ὑπέρτερα χεῖρ' ἐρύσαντο,
Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν * οἱ πονέοντο,
Ἰσίου ὡς αὐτὸν τὸ πρὶν ἐλάγχανον. ὣς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Μνηστῆρας δ' ἐ πάμπαν ἀγλαΐσρας εἴα Ἀθήνη
Λωβῆς ἰσχέμεν θυμαλγέος ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Δύη ἄχος κραδίλν Λαερτιάδλν Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ὑβριστὴς καὶ ἀτηρὰ φρεσὶν εἰδὼς,
(Κλήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμη δ' ἔνι οἰκία * ναίεν)
Ὃς δή τοι κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο,
Μνάσκετ' Ὀδυσσῆος δλν οἰχομένοιο δάκρυα·
Ὃς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα,
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγλαΐσρας, ὄφρά τι εἴπω.
Μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλαι, ὡς ἐπέοικεν,
Ἰσίω. ἐ γὰρ καλὸν ἀτίμβειν ἠδὲ δίκαιον
Ξείνους Τηλεμάχου ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
Ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὄφρα καὶ αὐτὸς
Ἠὲ λοετροχόων δμὴν γάρας, ἠὲ τις ἄλλος.
Δμώων οἵ κ' ἔνδοθεν Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ὣς εἰπὼν, ἔρριψε βοὸς πόδα χερὶ παχείῃ
Κείμενον ἐκ πανίοιο λαβών, ὁ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσ.
Ἦκα κεφαλλνίας κεφαλλν· μείδησε δ' ὑμῷ
Σαρδάνιον * μᾶλλα θεῖον. ὁ δ' εὐδμήτην βάλε θῖνα.
Κλήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἰώπησε μύθῳ,
Κλήσιππε, ἦ μᾶλλα τοι τόδε κέρδιον ἐγένετο θυμῷ.
Οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
Ἦ γάρ κέν σε μέσον βάλον ἐγχεῖ ὀξυόεντι,
Καί κέ τοι αἰτὶ γάμοιο πατὴρ τεύχοι ἀμφιπονεῖτο
Ἐνθάδε τῷ μή τις μοι ἀϊκείας σὺ οἴκῳ
Φαινέτω. ἤδη γὰρ ποιὴν καὶ ὀΐδια ἴομεν,
Ἐσθλά τε καὶ τὰ πρέπει, πάρος δέπ νήπιος ἦα.
Ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες,
Μήλων σφαζομένων, οἰνοῦ τε πινομένοιο,
Καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἑρυκακέειν ἕνα πολλώ.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι μοι κακὰ ῥίζετε δυσμενέοντες.
Εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μνᾶσθαί τε χαλκῷ,

Καί κε τὸ βελτίμμιον, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη
Τεθνάμμεν ἢ πάντ' αὖεν ἀϊκέα ἔζειν ὀρέγαζζ,
Ξείνους τε συφελιζόμμενος, δμῶάς τε γυναῖκας
Ρυστάζοντας ἀϊκελίως κζ' δώμασπε κηλέ.

Ως ἔφατ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ὄψε ϳ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος,
Ὦ φίλοι, ἦκ ἄν δή τις ἐπὶ ῥηϑέντι δικαίῳ
Ἀνηϑοίεις ἐπέεσσι κηδεπόμμενος καλεπτίοις.
Μήτ' ἔπι τὸν ξείνον συφελίζετε, μήτέ πι' ἄλλον
Δμώων οἱ κζ' δώμασ' Ὀδυσῆος Διείου.
Τηλεμάχῳ δέ κε μᾶλλον ἐγὼ κ' μητέρα φαίην
Ἧπιον, εἰ σφῶϊν κραδίῃ ἀδὶ ἀμφοτέρῃσιν.
Ὀφρα μὲν ἡμεῖν ϑυμὸς εὶ σήϑεσσιν ἐέλπεν
Νοσφίσσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ἔνδε δόμοιδε,
Τόφρ' ἔτις νέμεσις μεμάμμεν τ' ἰὼ ἰοχεάμμεναί τε
Μνηστῆρας κζ' δώμασ' (ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
Εἰ νόσῃσ' Ὀδυσεὺς κὴ ὑπαίτερπε ἵκοιτο δῶμα)
Νῦῶ δ' ἤδη τόδε δῆλον ὅτ' ἀκὴπ νόσιμός ἐσσι.
Ἀλλ' ἄγε σῇ τόδε μητρὶ παρεζόμμεν καζέλεξον,
Γάμμαϑ' ὅς πε ἄριστος ἀνὴρ κὴ πλεῖστα κόρησιν,
Ὄφρα σὺ μὲν χαίρων πατρῴϊα πάντα νέμηαι,
χ. κη- Εὖδων κὴ πίνων· ἡ δ' ἄλλῳ δώμμα * ἴκηται.
μεῖζη Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὐδα,
Οὐ μὰν Ζῆν' Ἀγέλαε κὴ ἄλλοα πατρὸς ἰμοῖο,
Ὃς που τὴλ' Ἰϑάκης ἢ Ἴφϑιτον ἢ ἀλάληται,
Οὐπ Λαρτείῃ μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελεύω
χ. δί- Γάμμαϑ' ὧ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα * δίδωσι
δωμι Λίδομαι δ' αἰνῶσαι ἀκὸ μεγάροιο δίεσζ
Μύϑῳ ἀναστήσαι. μὴ τᾶτο Θεὸς τελέσειεν.

Ως φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι ϳ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἀσβέστην γέλον ὦρσε, παρὶ φάλαγξιν ϳ νόημα.
Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελάων ἀλλοτρέποντο·
Αἱμοφόρυπτα ϳ δὴ κρέα ἤσθιον· ἔσσε δ' ἄρα σφίσιν
Δακρυόφιν πίμπλαντο γόον δ' ἐΐσατο ϑυμός.
Τοῖσι ϳ κὴ μετέειπε Θεοκλύμμενος θεοειδής,
Ἆ δείλοι τί κακὸν τόδε πάσχετε, νυκτὶ μὲν ὑμέων
Εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρϑέ τε γοῦνα.

Οἰμωγὴ

Et hoc vellem, & multò utilius esset
Mori, quàm hæc semper indecentia opera videre.
Hospites pulsatos, famulásque mulieres
Eos qui violent indecenter in ædibus pulchris.
Sic dixit: hi autem omnes quieti facti sunt silentio.
Tardè autem jam locutus est Damastorides Agelaus,
O amici, nom jam quis ob dictum justum
Contrarijs verbis incessens indignetur.
Neque amplius hospitem verberate, neque aliquem alium
Servorum qui in domibus Vlysis divini.
Telemacho autem verbum ego & matri dicam
Mite, si ipsis corde placeat ambobus,
Quamdiu quidem nobis animus in pectoribus sperat
Redire Vlyssem perprudentem suam ad domum,
Tamdiu nulla invidia maneréque erit, teneríque
Procos in domibus (quoniam hoc utilius erit
Si redibit Vlysses, & post liminio venerit domum.)
Núc autẽ jã hoc manifestũ, quod nõ amplius reversurus est,
Sed agè tuæ hæc matri assidens narra.
Nubat quicunque optimus vir, & plurima præbeat,
Vt tu quidem gaudens paterna omnia depascaris,
Edens & bibens, hæc alterius domum curet.
Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus est,
Non per Jovem Agelaë, & dolores patris mei.
Qui alicubi longè Ithaca vel mortuus est vel errat,
Non differam matris nuptias: sed jubebo
Nubere cuicunque velit, ei autem multa dona det.
Vereor autem nolentem à domo amovere
Verbo necessario, non hoc Deus perficiat.
Sic dixit Telemachus: procis autem Pallas Minerva
Inextinguibilem risum movit, errare fecit autem mentem,
Hi autem jam maxillis ridebant alienis.
Cruentatas autem carnes comedebant, oculi autem ipsorum
Lacrymis impleti erant, luctum autem cogitabat animus.
His autem & loquutus est Theoclymenus divinus,
Ah miseri quid malum hoc patiemini? nocteq. vestra
Cooperiuntur capitáque faciésque, infráque genua.

Agelaus procos affatur, ut nuptias maturent.

Minerva procos demẽtes reddit.

Dira portenta in procos.

Ululatus

Ululatus autem increbuit, lacrymantur autem genæ.
Sanguine autem fluibiles parietes pulchræque mediæ.
Umbris verò plenum vestibulum, plena verò & aula
Euntibus in Erebum sub tenebras. Sol autem
Ex cœlo perijt, mala autem incessit caligo.
Sic dixit: hi autem omnes in ipso suaviter riserunt.
His autem Eurymachus Polybi filius incepit dicere,
Desipit hospes nuper aliunde veniens.
Sed ipsum statim domo emittite foras
In forum ire: quoniam hæc nocti assimilat.
Hunc autē rursus alloquutus est Theoclymenus divinus,
Eurymache non te jussi mihi comites dare.
Sunt mihi oculique & aures & pedes ambo,
Et mens in pectoribus facta, neque indecens.
His exibo foràs, quoniam intelligo malum vobis
Imminens, quod non aliquis subterfugiet, neque evitabit
Procorum, qui in domo divini Vlyssis
Viros injurijs afficientes injusta operamini.
Sic loquutus, exivit ædibus benè habitatis.
Ivit autem ad Piræum, qui ipsum promptus susccpit.
Proci autem igitur omnes inter se aspicientes
Telemachum irritabant supra hospites ridentes.
Sic autem aliquis dixit juvenum superborum,
Telemache, non te pejor hospitum exceptor alius.
Qualem quidem aliquem hunc habes famelicum erratorem
Panis & vini indigentem, neque operum
Scientem, neque fortitudinis, sed vanæ pondus terræ,
Alius autem rursus aliquis hic surrexit divinare:
Sed si jam persuadeberis, quod multo utilius erit,
Hos hospites in navi multi-juga conjectos
In Siculos mittemus, unde quidem promeritum inveniat.
Sic dixerunt proci, hic autem non curavit verba:
Sed tacitè patrem aspiciebat expectans semper
Quando jam procis impudentibus manus immittat.
Hæc vero in contrarium posita perpulchra sede
Filia Icarij prudens Penelope,
Virorum in domibus uniuscujusque verbum audiebat.

Prandium

Οἰμωγὴ ἢ δίδης, διὰ κρείσσων ἢ παρ' ἐμοί.
Αἵματι δ' ἐρράδαται ἕδρα καλαί τε μεσόδμαι.
Εἰδώλων ἢ πλέον ἐστὶν ἐλεύσεται· πλείη ἢ κὴ αὐλή.
Ἰμάντων ἔρεσσε δὲ τάχιζόφοιν. * ἠέλιος ἢ
Οὐρανιὸν ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομε ἀχλύς. χ. ἠέλι
Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῇ ἠδὺ γέλασσαν. 5 ὁς τε
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἦρχ' ἀγορεύειν,
Ἀφροδίτην ξείνου νίον ἄλοχον εἰληλεδώς.
Ἀλλά μιν αὖψα νίοι δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
Εἰς ἀγορήν· ἔρχαδε· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἔοικεν. 10
Τὸν δ' αὖ τε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδὴς,
Εὐρύμαχ' ἦτοι σ' ἄνοιγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν.
Εἰσὶ μοι ὀφθαλμοί τε κὴ ἔασι κὴ πόδες ἄμφω,
Καί νόος ἐν στήθεσι πινυτμόος ἀδὲν ἀάσθη·
Τοῖς ἴξεσθ' ὑπάγοντες, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν 15
Ἐρχόμενον, τό κεν οὔ τις ὑπεκφύγῃ οὐδ' ἀλέσαιτο
Μνηστήρων, οἳ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
Αἰσχρὰς ὑβρίζοντες ἀτιμοδαλὰς μηχανάασθε.
Ὡς εἰπὼν, ἐξῆλθε δόμων εὖ ναιετάοντων.
Ἵκετο δ' ἐς Πείραιον ὃ μιν προφρὼν ὑπέδεκτο. 20
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλας ὁρῶντες,
Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοις γαλόωντες.
Ὧδέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Τηλέμαχ', οὔ τις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος.
Οἷον μὲν πινα τῶνδε ἔχῃς ἐπίμαστον ἀλήτην, 25
Σίτῳ κὴ οἴνῳ κεχρημένον· οὐδέ τι ἔργων
Ἐμπαιον, οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὖτως ἄχθος ἀρούρης.
Ἄλλος δ' αὖ τε τις αὖτος ἀνίστη μαντεύεσθαι.
Ἀλλ' * εἴ μοι πείθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
Τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκληῖδι βαλόντες χ. εἰ δὲ
Εἰς Σικελὴς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἅλφοι. 30 τι
Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες, ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων· πίθοιο,
Ἀλλ' ἀκέων πατέρος σῶν προσεδέρκετο, δύγμοος αἰεὶ
Ὁππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.
Ἦ ῥ' κατέντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια, 35
Ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἰκμένη μῦθον ἄκουε.

Δεῖπνον

χρ. γελ- Δῶπον μὲν γὰρ τοί γε * γελοίωντες τετύχηντο
ώντες Ἠδὲ τε καὶ μθοιῆκες, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἱέρευσαν·
Δόρπου δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιντο,
Οἷον δὴ τότ' ἔμελλε θεὰ καὶ κυδρὸς ἀνὴρ
Θησόμθαν ἀστέρεσι γὰρ ἀφαὶα μηχανόωντο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Φ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

Πωιλόπη τὸ τείνοντο τὸ τόξον ὁμολογεῖ τὸν αὐτῆς γάμον. Ὀδυσσεὺς ὁ Εὐμαίῳ, καὶ Φιλοιτίῳ σὺτελαίμθμος ἀμφὶ τῶν ἠθέων ἀσφαλείας, αὐτὸς ἀφίγσι τὸ βίλος ἀφ' τῶν πολέμεων, ἄλλα τείναι τὸ τόξον μὴ δωνηθέντος.

ΑΛΛΗ.

Φῖ ὁ βιὸν ἀστοπίθησιν ἄεθλον Πωιλοπείη.

Τὴ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη
Κούρη Ικαρίοιο πεφίδεσθαι Πωιλοπείη.
Τόξον μνηστῆρσι θέμθ' πολιόν τε σίδηρον
Ἐν μεγάροις Οδυσῆος, ἀέθλια, καὶ φόνε ἀρχλύ.
Κλιμακὸς δ' ὑψηλὸν ἀστοβῆσατο οἷο δόμοιο·
Εἵλετο ὁ κληῖδ' εὐκαμπέα χερὶ παχείῃ
χρ. Καλὸν, * χαλκείλν, κωπῃ δ' ἐλέφαντ@ ἐπῆν·
χρυσεί Βῆ δ' ἴμθραν θαλαμόν δὲ Ζεὺ ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
λω. Ἐφάτεον. ἔνθα δ' οἱ κειμήλια κεῖτο ἄνακτος,
Χαλκός τε χρυσός τε πολύμνητός τε σίδηρος.
Ἔνθα ὁ τόξον ἔκειτο παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρη
Ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν γονόεντες ὀϊστοὶ·
Δῶρα τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμθνι δῶκε τυχήσας
Ἰφιτος Εὐρυτίδης, ἰπτείκελος ἀθανάτοισι.
Τῶ δ' ἐν Μεσσλίῃ ξυμβλήτλν ἀλκμήνιόν,
Οἶκα ἐν Ορτιλόχοιο δαίφρονος· ἦλτοι Οδυσ.
χρ. Ηλθε μετ' χρεῖος τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος * ὄφειλε.
ὀφειλε. Μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσλίοι ἄνδρες ἄγεσκν

Νηυσὶ

Prandium quidem enim ridentes parabant,
Suavitérque & placidè, postquam valdè multa comederant:
Cœna autem non aliquo modo ingratior alia fieret,
Qualem jam citò cogitavit Dea & fortis vir
Ponere, priores enim indecentia operantur.

ARGUMENTUM VIGESIMI-PRIMI LIBRI ODYSSEÆ.

PEnelope ei qui tetendisset arcum, pollicetur suiipsius nuptias. Ulysses autem Eumæo, & Philœtio datis de januarum custodia mandatis, ipse dimisit sagittam per 10 annulos, nec ullus alius arcum tendere potuit.

ALIUD.

Φ, autem arcuum proponit certamen Penelope.

IPsi autem in mentibus posuit Dea cæsia Minerva
Filiæ Icarij prudenti Penelopæ,
Arcum procis ponere albúmque ferrum,
In domibus Vlyssis certamina, & cædis principium.
Scalam autem altam ascendit sui cubiculi
Accepit autem clavem benè flexam manu forti
Pulchram, æream manubrium autem eboris inerat.
Perrexit autem ire ad thalamum cum ancillis mulieribus,
Ultimum, illic autem ei thesauri jacebant regis,
Æsque aurúmque, multi laborísque ferrum.
Ibi autem arcus jacebat reflexus & pharetra
Sagittifera, multæ autem inerant suspiriosæ sagittæ,
Dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obvians
Iphytus Eurytides similis immortalibus.
Hi autem in Messena obviaverunt ad invicem.
Domo in Ortilochi bellicosi, certè Ulysses
Ivit ad debitum, quod ei omnis populus debebat.
Oves enim ex Ithaca Messenij viri extulerant

Penelope procis certamen proponit

De arcu Vlyssis.

Iphitus Eurytides.

Navibus

Navibus multi-jugis trecentas, & paſtores.
Horum gratia legationem multam viam venit Ulyſſes
Adoleſcens cùm eſſet : præmiſit enim pater alijque ſenes.
Iphitus rurſus equas quærens, quæ ei perditæ erant
Duodecim fœminæ, poſt autem mulæ patientes operum.
Quæ jam ei & poſtea cædes & præda factæ ſunt,
Poſtquam jam *Jovis filium pervenit magnanimum*
Hercules proditor hoſpitij.. *Virum* Herculem magnorum ſcientem operum,
Qui ipſum hoſpes cùm eſſet interfecit propè domum
Miſer, neque deorum vocem veritus neque menſam
Illam quam ei appoſuit, poſtea autem occidit & ipſum.
Equas autem ipſe tenuit fortes *unguibus in ædibus*,
Quas quærens Vlyſſi obvius fuit, dedit autem arcum,
Quem antea quidem portabat magnus Eurytus, at hic filio,
Reliquit moriens in ædibus altis.
Huic Vlyſſes enſem acutum, & fortem lanceam dedit.
Principium hoſpitalitatis doloroſæ, neque *in menſa*
Cogniti ſunt *inter ſe*, antè enim Jovis filius interfecit
Iphitum Eurytidem ſimilem immortalibus,
Qui ei arcum dedit hunc autem nunquam divinus Vlyſſes
Proficiſcens ad bellum nigris in navibus
Portavit, ſed ipſius memoria hoſpitis dilecti
Jacebat in ædibus, portabat autem *ſua in terra*.
Hæc autē quando jā thalamū hunc pervenit divina mulierū
Pavimentúmque quernum aſcendit, quod quondam faber
Polivit ſcienter, & ad perpendiculum direxit,
Ibidem autē limina aptavit, januas autē impoſuit ſplendida
Statim hæc lorum velociter abſoluit annuli,
In autem clavem *immiſit*, januarum abſcidit lora
E regione intendens: hæ autem reſonaverunt velut *taurus*
Paſcens prato, tantum ſonaverunt pulchræ portæ
Percuſſæ clavi, apertæ ſunt autem ei citò.
Hæc autem in alta tabulata ivit, illic autem capſæ
Stabant, in quidem his *odoriferæ veſtes* jacebant.
Hinc extenſa à clavo accepit arcum.
Cum ipſa pharetra, quæ ei adiacebat lucida.
Sedens autem illic dilectis in genibus ponens.

Fleba

Νησὶ πολυκλήϊσι τεληέσσι· ἠδὲ νομῆας.
Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίλα πολλὰ ὀδὸν ἦλθεν Ὀδυσ.
Παιδὸς ἐὼν ὡῷ γὰρ ἧκε πατὴρ ἄϊσσοι τε μέσσῃσι.
Ἰφιτ@ αὖθ' ἵππους δίζήμεν@ αἵ οἱ ὄλοντο.
Δώδεκα δηλάων, τοὶ δ' ἡμίονοι πελάσειαν, 5
Αἶψα οἱ κὴ ἕπεσθαι ἄνευ φόνος κὴ μόγος ἔσσοιτο,
Ἐπειδὴ δὴ ὀὺς ἦσαν ἀφίκετο κραιπνοδρόμους
Φῶθ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπιτάρβεσε ἔργων,
Ὃς μιν ξεῖνον ἐόντα κατέκτανεν ἠδ' οἱ ὄϊσκε.
Σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ἠδέσατ', οὐδὲ τραπέζαν 10
Τὴν δί οἱ παρέθηκεν· ἔπεσπε δ' πῖφι κὴ αὐτὸν·
Ἱππους δ' αὐτὸς ἔχα κραιπνώνυχας εὖ μεγάθεσι,
Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ ζωλώσετο· δῶκε δ' τόξον,
Τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφέρεσ μέγας Εὔρυτ@, αὐτὰρ ὁ * παισὶ
Κάλλιπ' ἀποθνήσκων εὖ δώμασιν ὑψηλοῖσιν. 15
Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ξίφος ὀξὺ κὴ ἄλκιμον ἦλτο δόωσιν,
Ἀγχίμολον ξεινοσύνης ἀθεσπεσίοιο. ὠδὶ τραπέζῃ
Γιώτῃ * ἀπήλασε πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἐπιφρων
Ἰφιτον Εὐρυτίδην, ἐπεὶ εἶκελον ἀθανάτοισιν,
Ὃς οἱ τόξον ἔδωκε, τὸ δ' ὕστερον οὐκ ἐτέλεσσε.
Ὃς ποτ' ἐπ' ὀμμάτων πολὺμηνιν ἔριν ἐνάριζε
Ἑρμείᾳ, ὃς μιν ἔπεφνε δόλῳ πόρε δ' ἄορ καὶ ἐγχος.
Ἔνθα τόδε πρῶτον μετεφώνεε δῖος Ὀδυσ.
Ἦ ῥά νύ κεν μετόπισθε δόμον καὶ νῆα μέλαιναν
Ἡμέτερος πομπῆα κιὼν ἐπὶ νηὸς ἵκοιτο
Κίσσετ' ἐὺ μεγάθεσι· φόρει δέ μιν ὃς ἐπὶ γαίης.
Ἦ δ' ὅστις δὴ δεῦρο μετὰ θνητῶν ἀνθρώπων,
Οὐδέ τε δρήνου ἀφεσσεύσαιτο, τὸν ποτε τίκτων
Ἔσσεται ἐπιζαμενὸς, καὶ ἐπὶ σταθμὸν ἴδωμεν,
Εἰ ἢ σταθμοὺς ἄρσε, δύρας δ' ἐπίθηκε φαεινὰς·
Αὐτὰρ ἄρ' ἢ γ' ἰμάσσε θοὰς ἀπὸ λύσε * κραείνῃ,
Εἰ ἢ κλῆδ' ἧκε, θυρέων δ' ἀνέκοπλεν ἀγχὰς
Αὐτὰρ πυκνοκόμῳ. τὰ δ' ἀνέδρακεν ἠΰτε ζωὸς
Βοσκόμῳ λειμῶνι· τόσ' ἔδρακε καλὰ θυρετρα
Πληγέντε κλῆδί· πεῖθε δὲ οἱ ἄνακτ.
Ἦ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς ζανίδος βῆ, ἵνθα ἧ κηλοὶ
Ἑσταότε, ἐν δ' ἄορ τῆσι θυώδεα εἵματα κεῖτο.
Ἔνθεν ἀρίξαμένη ἀπὸ πασσάλου αὖτυτο τόξον
Αὐτὰρ γωρυτὸν, ὅς οἱ ἐφείκετο φαεινός.
Ἔζομένη ἧ * κατ' αὖθι φίλοις ἐπὶ γουνάσι δεῖσε,

Κλαῖε μάλα λιγέως· σὺ δ' ἤρεο τόξον ἄνακτος.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Βῆ ῥ' ἰθμαι μέγαροῦδε μετ' μνηστῆρας ἀγαυούς,
Τόξον ἔχουσ' εὐ χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκην· πολλοὶ δ' ἔνεσαν τανύηκες ὀϊστοί.
Τῆφ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθίοπες φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος
Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἀντία παφλάζων ἀμαθὴν λιγυφωνὸν κράδιμνε·
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κλισίην ἐκὼν περὶ ἔσῃ.
Αὐτίκα δ' μνηστῆρσι μετεύδα, καὶ φάτο μῦθον,
Κίκλυτέ μευ μνηστῆρες, ἀγλαὸν ἔπλετο δῶμα
Ἐλθέμεν ἐνδίμυῳ καὶ πιέμεν ἠμὲ μᾶλα δὴ
Ἀνδρὸς ἀπημαθόεντος πολλὸν χρόνον· ἠδέ τιν' ἄλλον
Μύθῳ ποιήσασθ' ἐπιχησίῳ ἐνδυκέως θ',
Ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενον γῆμαι θοὰς τε γυναῖκας·
Ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον,
Θήσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσῆος θείοιο·
Ὅς δέ κε ῥηϊτατ' εὐτανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι,
Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
Τῶ κέν ἅμ' ἑσπόμην, νοστησάμενόν τόδε δῶμα
Κηλέδιον, μάλα καλὸν, εὐναιόμενόν τε βιότοιο,
Τῶ ποτε μεμνήσεσθ' ὀϊομαι ἦμεν ἐγὼ ὀνείρου.
Ὡς φάτο· καὶ ῥ' Εὔμαιον ἀνώγει δῖον ὑφορβὸν
Τόξον μνηστῆρεσσι θέμεν πελιόν τε σίδηρον.
Δακρύσας δ' Εὔμαιος ἐδέξατο, καὶ κατέθηκεν.
Κλαῖε δ' βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόξον ἄνακτος.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἀγορεύσε,
Νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημίδια φρονέοντες,
Ἀ δειλοί, τί νυ δὴν κατέκυρτον ἠδὲ γυναικὶ
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνετον; ἢ τι καὶ ἄλλως
Κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸς, ἐπεὶ ἄλεσ' ἀκοίτιν.
Ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι, μηδὲ θόρυζε
Κλαίστην ἐξελθοῦσ', κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε,
Μνηστῆρεσσιν ἄεθλον ἀάατον· ἐκ γὰρ ὀΐω
Ῥηϊδίως τόδε τόξον ἐϋσσόον ἐντανύσασθ'.

Οὐ γάρ

Flebat valdè ſtridulè, excepit autem arcum regis.
Hæc a. poſtquam igitur ſatiata eſt multarũ lacrymarũ luctu,
Perrexit autem ire domum ad procos ſuperbos
Arcum tenens in manus reflexum & pharetram
Sagittiferam, multæ autem inerant ſuſpirioſæ ſagittæ:
Hac autem cum ancillæ portabant arcam, ubi ferrum
Jacebat multum & æs, certamina regis.
Hæc autem quando jam procos pervenit divina mulierum,
Stetit apud limen domus benefactæ,
Contra genas tenens tenues vittas:
Ancilla autem ei utrinque aſtitit.
Statim autem procis loquuta eſt, & dixit verbum,
Audite proci ſuperbi, qui hanc domum
Infeſti ingruitis ad comedendũ & bibendum aſſiduè ſemper
Viro abeunte multo tempore, neque aliquam aliam
Verbi facere continentiam potuiſtis,
Sed me cupientes ducere & ponere uxorem.
Sed agite proci, quoniam hoc apparet certamen.
Ponam enim magnum arcum Ulyſſi divini:
Quicunque autem facillimè extendet arcum in manibus,
Et perſagittabit annulos duodecim omnes,
Hunc ſimul ſequar ubi me ſubduxero ab hac domo,
Quam invenis colui, pulchra, plena facultatum,
Cujus aliquando (me) recordaturam puto etiam in ſomnio:
Sic dixit, & Eumæum juſsit ſubulcum
Arcum procis ponere, albúmque ferrum.
Lacrymans autem Eumæus ſuſcepit & depoſuit,
Flevit autem bubulcus ſeorſim, poſtquam vidit arcum regis.
Antinous autẽ increpavit, verbũque, dixit, denominavítque.
Stulti ruſtici, quotidiana cogitantes,
Ah miſeri cur lacrymas defunditis, & mulieri
Animum in pectoribus movetis? cui aliter
Jacet in doloribus animus, poſtquã dilectũ perdidit maritũ.
Sed tacitè comedite ſedentes, vel foras
Flete egreſſi, hîc arcubus relictis
Procis certamen difficile: non enim puto
Facilè hunc arcum politum tendi.

Penelope permittit Ulyſſis arma.

certamina procorum.

Arcus Ulyſſis.

Non enim aliquis adeſt talis vir in his omnibus,
Qualis Vlyſſes fuit, ego autem ipſum ipſe vidi,
(Etenim memor ſum) puer autem infans eram.
Sic dixit, huic autem igitur animus in pectoribus ſperabat
Arcum tendere, perſagittaréque ferrum.
Certè ſagittam primus guſtare debebat
Ex manibus Vlyſsis ſtrenui, quem tunc inhonorabat
Sedens in domo, quoniam movebat omnes ſocios.
His autem & dixit ſacra vis Telemachi,
O amici certè valdè me Jupiter dementē fecit Saturnius.
Mater quidem mihi dicit dilecta prudens quamvis ſit,
Alium ſimul ſequi, relicta hac domo.
At ego rideo & delector inſano animo.
Sed agite proci, quoniam hoc apparuit certamen,
Qualis nunc non eſt mulier in Achaica terra,
Neque Pyli ſacræ, neque Argi, neque Mycenæ,
Neque ipſius Ithacæ, neque Epyri nigræ.
Et autem ipſi hoc ſcitis, quid opus habeam matris laude?
Sed agite, non excuſationibus (rem) trahite, neque arcus
Diu abducimini tenſione, ut videamus (qui ſitis)
Ipſe verò ego hunc arcum experiar,
Si autem tendam perſagittabóque ferrum.
Non mihi dolenti has domos veneranda mater
Linquet cum alio profecta, quod ego retro relictus ſum,
Solus jam patris certamina pulchra accipere.

Telemachus experitur vires ſuas arcu.

Dixit, & ab humeris pallium poſuit purpureum,
Rectus exprrectus: enſem vero acutum depoſuit humeris.
Prius quidem annulos ſtatuit vallo perfoſſo
Omnibus uno longo, & ad lineam direxit,
Circū autem terrā induxit, ſtupor autē cepit omnes videntes
Sic benè ornatè ſtatuit, antea autem nunquam vidit.
Stetit autem in pavimentum jens & arcum tentavit.
Ter quidem ipſum appropinquavit trahere promptus,
Ter autem remiſit potentiam, ſperans hoc animo
Nervum tendere, perſagittaréque ferrum.
Et jam tetendiſſet vi quartum attrahens,
Sed Vlyſſes annuit, & tenuit cupientem.

His

Οὐ γάρ τις κ' ζῶὸς ἀνὴρ σὺν ζῶσδεσι πᾶσιν
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ἔπεφνον
(Καὶ γὰρ μενήμων εἰμὶ) παῖς δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Ὡς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσι ἐάλπετο

Νευρῇσὶ σὺν τανύσειν, διοϊστεύσειν τε σιδήρου. 5 χρ.
Ἦ τοι ὃ ἵξεν γε πρῶτος γαύστας ἰὸς ἀκαχμὼν Νόμ-
Ἐκ χειρῶν Ὀδυσῆος ἀμύμονος, * ἓν πετάσῃσι βολῇσι τ'
Ἤλῳ σὺν * μεγαίρῃ, ἐπὶ δ' ἄρνυτο πάντας ἑταίρους. σύτ. χρ.
Τοῖσι δ' ἐκ μετέπειφ' ἱερὴ ἰὴ Τηλεμάχοιο, ὀϊστ. τ'

Ὦ πόποι ἦ μάλα μεν Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων, 10 χρ.
Μήτηρ μὴν μοι φησὶ φίλη, πινυτὴ ὡς ἐοῦσα, μεγάλ-
Ἄλλῳ ἄμ' ἔψεσθαι, νοσφισαμένην τόδε δῶμα· εσις,
Αὐτὰρ ἐγὼ γε λέων κὴ τέρσομαι ἄφρων ὑμῖν.
Ἀλλ' ἄγε τις μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον,

Οἷη νεῖ ἐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν, 15
Οὔτε Πύλῳ ἱερῇ, ὅτ' Ἄρηϊ, ὅτε Μυκήνῃς,
Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης, οὔτ' Ἠπείροιο μελαίνης.
Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε, τί μοι χρὴ μητέρος αἶνον; χρ. μὴ
Ἀλλ' ἄγε μὴ μύδησι παρίλκετε, * μηδ' ἔτι τόξου δή τι
Δηρὸν ἀνστρωφᾶσθαι τανυσσόμενον, ἄφρας ἴδωμαι. 20
Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τῷ τόξῳ πειρησαίμην
Εἰ δή κεν σὺν τανύσσω, διαϊστεύσω τε σιδήρου,
Οὐ κέ μοι ἀχνυμένῳ πόσιν ἄλλον μήτηρ χρ. Οὐκ
Λίπτο ἔμ' ἄλλοι ἴοσ', ὅτ' ἐγὼ κατθανέοιμι λιπούσῃ, ἀνωγε
Οἷός τ' ἦδη πατρὸς ἀέθλια κἀλ' ἀνέλασθαι. 25 ἀχν.
Ἦ, καὶ ἀπ' ἄμοιϊν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν, υσμένη
Ὀρθὸς ἀνασσάμενος· ἀπὸ δ' ξίφος ὀξὺ θέτ' ἄμων.
Πρῶτον μὲν πελέκεας στῆσεν, ἀλὸς πάφρον ὀρύξας
Πᾶσι μίαν μακρὴν, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν·

Ἀμφὶ δ' ἄρα γαῖαν ἔπηξε. πάφος δ' ἦλε πάντας ἰδόντας 30
Ὡς εὐκόσμως ἔστη. πάφος δ' οὔ πω πρότ' ὀπώπει.
Στῆ δ' ἄβρ' ἐν θ' ἑστὼς ἐδέξατο ἰὸν, καὶ τόξου πειρήτιζεν.
Τρὶς μὲν μιν πειρήσειν, ἐρύσσασθαι μενεαίνων,
Τρὶς δ' ἀνέηκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,

Νευρῇσὶ σὺν τανύσειν, διοϊστεύσειν τε σιδήρου. 35 χρ.
Καὶ νύ κε δὴ ῥ' ἐπάνυσσε βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων, Νευρὴν
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἀνένευσε, κὴ ἔσχεθεν ἰέμενόν περ. τ' σύτ.

Τοῖς δ' αὖτις μετέειφ' ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο,
χε ἦ ἢ καὶ Ω πόποι, * ἦ μὴν ἄτεκνος καὶκὸς τ' ἴσσομαι καὶ ἄπικυρος,
Ἠὲ νεώτερός εἰμι, καὶ ἔπω χερσὶ πίσοιθε
χε. αἰπ Ανδρ' * ἀπαμειλίοιο, ὅτε τις σόν τερος χαλεπήνῃ.
μεν ς Ἀλλ' ἄγε δ', οἵωξ ἐμεῖο βίη * σοφίτερος ἐσσι,
ναῖσθαι Τόξα πουρήσασθαι, καὶ ἐκπαλίσσαθαι ἀέθλον.
χε. πο- Ὡς εἰπὼν, τόξον μὲν ὑπὸ ὀφθαλμῶν ἔλασσεν,
λὺ φέρ Κλίνας κοσμητῆσιν ἰὼξέσσης ζωστῆρος·
τερον Αὐτὰρ δ' αἰκὺ βέλος καλὴ σοφοκλείτη κορώνη·
Αψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱὸς,
Ὀρνυθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες ἐπεῖτε,
Ἀρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τέτμῃ οἰνοχοεύων·
Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Λαώδης ὃ πρῶτος ἀνίστατο Οἰνοπος υἱὸς,
Ὃ σφι θυοσκόος ἦεν ἀνδρῶν κρητῆρα δ' ὃ καλὸν
Ἴζε μυχοίπατος αἰεί· ἀτασθαλίας δὲ οἱ ἔχθε
Ἐχθρῷ ἔπην, πᾶσι δ' ἐμέμβετο μνηστήρεσσιν.
Ὃς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος αἰκύ·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, καὶ τόξα πουρήτηξεν.
Οὐδὲ μιν ἐν πάντυσι πρὶν γε δέμας χέρσαι ἀνίλκαν,
Ἀτρέπτους, ἀ πυλάς· μοῦ ἦ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
Ὦ φίλοι, ἢ μὲν ἐγὼ τανύω· λευέτω ἢ καὶ ἄλλος,
Ποσσὶν γὲ τόδε τόξον ἀερσήσας κικιήσει
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστι
Τεθνάμεν, ἢ ζώοντας ἀμαρτεῖν ἔθ' ἑνὸς αἰεὶ
Ἐνθάδε ὁμιλέομεν ποσπδέγμενοι ἤματα πάντες.
Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπεται εὖ φρεσὶν ἠδὲ μενοινᾷ
Γῆμαι Πηνελόπειαν Οδυσσῆος περιφήτην·
Αὐτὰρ ἐπὶν τόξου πουρήσεται, ἠδὲ ἴδηται,
Ἄλλην δή τιν' ἔπειτα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων
Μνάσθω ἐέδνοισιν, διζήμενος· ἣ δέ κ' ἔπειτα
Γήμαιθ' ὅς κεν πολλὸς πόρῃ καὶ μάρτιμον ἔλθῃ.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἑο τόξον ἔθηκε,
Κλισίας κοσμητῆσιν ἰὼξέσσης ζωστῆρος,
Αὐτῷ δ' αἰκὺ βέλος καλῇ σοφοκλείτῃ κορώνῃ·
Αψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.

Αὐτὰρ

His autem rursus locutus est magna vis Telemachi;
O amici vel & posteà malúsque ero & impotens;
Vel junior sum, & nondum manibus confisus sum
Virum expellere, quando aliquis prior molestus sit.
Sed agite, qui me vi multò potentiores estis
Arcum tentate, & perficiamus certamen.
Sic locutus, arcum quidem à se posuit humum,
Acclinatum, conglutinatis politis tabulis.
Illic autem citum telum pulchro acclinavit capiti.
Retrò autem iterum desedit in sede unde surrexerat.
His autem Antinous locutus est Eupithei filius,
Movemini ordinatim à parte dextrâ omnes socij
Initio facto à loco unde vinum ministrat (aliquis)
Sic dixit Antinous, his autem placuit sermo.
Liodes autem primus surrexit Oenopis filius,
Qui ipsis vates fuit, apud autem crateram pulchrum
Sedebat semotissimus semper: stoliditates autem ei soli
Inimicæ erant, omnibus autem succensebat procis,
Qui tunc primus arcum accepit & telum velox: Liodes arcum
Stetit autem in pavimentum jens & arcum tentabat.
Neq; ipsũ intendit, prius enim fatigavit manus sursũ trahens tendere nequit.
Haud tritas, teneras, ad procos verò dixit:
O amici, non quidem ego intendo, capiat autem & alius.
Multos enim hic arcus optimos privabit
Animo & anima, quoniam multò melius est
Mori quàm vivos aberrare, cujus gratia semper
Hîc frequentamus expectantes dies omnes.
Nunc quidem aliquis & sperat in mentibus & cogitat
Ducere Penelopen Ulyssis uxorem.
At postquam arcum tentaverit, & viderit,
Aliam jam aliquam posteà Græcarum bene indutarum
Petat uxorem doribus quærens, hæc autem postea
Nubat ei qui plurima det, & fortunatus veniat.
Sic dixit, & à se arcum posuit
Acclinatum conglutinatis politis tabulis,
Illic autem citam sagittam pulchræ, acclinavit cornici:
Retrò autem iterum desedit in sede unde surrexerat.

Antinous autē increpavit, verbúmq;'dixit denominavítque,
Liodes, quale te verbum fugit ſeptum dentium,
Gravéque moleſtúmque? iraſcor autem audiens,
Si jam hic arcus optimos privabit
Animo & anima: quoniam non potes tu intendere,
Non enim te talem genuit bona mater
Qualem & tenſorem arcúſque eſſe & ſagittarum:
Sed alij extendent fortè proci inclyti.
Sic dixit: & juſsit Melanthium cuſtodem caprarum,
Agè ignem accende in domibus Melanthie,
Apud autem pone ſedémque magnam & pelles in ipſa.
Effer autem pinguedinis magnam maſſam quæ intus eſt,
Ut juvenes calefacientes inungentes unctione
Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
Sic dixit: hic autē ſtatim accendit Melanthiū magnū ignē
Apud autem portans ſedem poſuit & pelles in ipſa,
Ex autem pinguedine tulit magnam maſſam intus exiſtente,
Ea juvenes calefacientes tentarunt: neque poterant
Proci viribus Tendere, multum enim roboris indigentes erant.
Antinous autem abſtinebat, & Eurymachus divinus
imparet arcui tendendo. Principes procorum, virtute autem erant valde optimi.
Hi autem ex domo iverunt ſecuti ſimul ambo
Bubulcus & ſubulcus Vlyſsis divini,
Ipſe autem poſt hos domo exivit divus Vlyſſes.
Sed quando jam extra januas fuerunt & aulam,
Locutus ipſos verbis affatus eſt ſuavibus,
Bubulce, & tu ſubulce verbum aliquod dicam,
Nunquid ipſe celem? dicere autem me animus jubet.
Quales eſtis Vlyſsis auxiliari, ſicunde veniat
Sic valdè derepentè, & aliquis. Deus ipſum ferat?
Nunquid & procis auxiliaremini? an Vlyſsi?
Dicite quomodo vos cor animúſque jubet.
Hunc autem rurſus allocutus eſt boum bubulcus vir,
Jupiter pater utinam enim hoc perficias deſiderium,
Utinam veniat quidem ille vir, ducat autem Deus,
Cognoſceres qualis mea potentia, & manus ſequerentur.
Sic autem ſimiliter Eumæus ſupplicavit omnibus Dijs

Redire

Αὐτὰρ ὃ σὺν ἐπίκλησιν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἀνόμαζε,
Λαοδίς, ποιόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Δμῳάς τ' ἀρχαλέον τε, νεμεσσῶμαί δ' τ' αἰκυίαν,
Εἰ δὴ τῆτο γε τόξον ἀρίσηλος κεκράδησι
Θυμῷ κῇ ψυχῆς· ἐπεὶ ἐ δώσεσθαι σὺ πεπύσεσθαι.
Οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ
Οἷόν τε ῥυτῆρα βιᾶ τ' ἄμμιγα κῇ ὀϊστῶν·
Ἀλλ' ἄλλοι πεπύσονται τόξα μνηστῆρες ἀγαυοί.
Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ὑπέλυσεν Μελανθίου αἰπόλον αἰγῶν,
Ὃς ῥα οἱ ἔντεα κοῖλα διὰ μεγάροισι Μελανθεὺς
Παρ ἧ πόδι δίφρου τε μέγαν κῇ κῶας ἐπ' αὐτῷ,
Ἐκ ἧ στασε ἑὸν κύρον ἔνδον ἐόντα·
Ὀφρα νέοι θάλποντες, ἐπιχθονίοντες ἀλοιφῇ,
Τείχε' πειρώμεθα, κῇ ὑπερπέσωμεν ἄεθλον.
Ὡς φάτο· ὃ δ' αὖψ' ἀνέκαγε Μελάνθιος ἀκμήματον πῦρ.
Πὰρ ἧ φέρων δίφρον ἧκεν κῇ κῶας ἐπ' αὐτῷ,
Ἐκ ἧ στατο ἑὸν κύρον ἔνδον ἐόντος,
Τῷ ῥα νέοι θάλποντες ἐπειρῶντ', οὐδ' ἰδύναντο.
Ἐντυέσαι, πολλὸν ἧ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
Αὐτὰρ ὃ ἔτ' ἐπέιχε κῇ Εὐρύμαχος θεοειδής,
Ἀρχὸς μητῆρων· ἀρετῇ δ' ἔπεν ἔξοχ' ἄριστος.
Τὸν δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμηρετήσαντες ἀμ' ἄμφω
Βυκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἐκ δ' αὐτὸς μύθῳ ἔλυθε δῖος Ὀδυσ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὑπὸ τοῦτον ἔπεν ἠδὲ κῇ αὐλῆς,
Φηγξάμενός σφ' ἐπέεσσι προσηύδα μειλιχίοισι,
Βυκόλε κῇ σὺ συφορβὲ, ἔπος τί κε μυθησαίμην,
Ἢ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
Πεύσεαι εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμύμονι ἦμαρ, εἰ ποθὲν ἔλθοι
Ὠδὲ μόλ' ἐξαπίνης, καί τις θεὸς αὐτὸν ἀνέηκε;
Ἦκεν μητήρεσσιν ἀμύμοισιν, ἢ Ὀδυσῆϊ;
Εἰπὲ δ' ὅπως ὑμεῖς κεφαλὴν θυμός τε κελεύει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.
Ζεῦ πάτερ, ἢ γὰρ τῶτο τελευτήσειας ἔελδωρ,
Ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνήρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων,
Γνοίης χ' οἷη ἐμὴ δυνάμις κῇ χέρες ἕπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὔμαιος ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι

Νοσφίσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ἔνδοθι δόμοιο,
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτὲς ἀνίγνω,
Ἐξαῦτις σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὖτος ἐγὼ κακὸς οἶκαδ' ἱκάνω,

5 Ἤλυθον οἴκησῶ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἰκέσθω
Οἴοισι δμώων· τῶν δ' ἄλλων οὔ τιν' ἄκουσα
Εὐξαμένω ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἶκαδ' ἱκέσθαι.
Σφωῒν δ' ὡς ἔστιαι ταῦ ἀληθείῃ κατερέξω.

χρ. 10 Αἴχ' ὑπ' ἐμοί γε Θεὸς * δμηθείσῃ μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
δμηθείσῃ Ἄξομαι ἀμφοτέρῃσι ἀλόχοις, ἠδὲ κτήμασι πάσαις,
Οἰκία τ' ἠδὲ δμῶες ἐμεῖο τετυγμένα καὶ μοι ἔπειτα
Τηλεκόμοιο πατρὸς τιμὴν ἐπιτετραμμένα ἔσεσθον.
Εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,

15 (Ὄφρά μιν εὖ γνῶτον, πίσυρσι δὲ τοῦτ' ἐνὶ δώμῳ)
Οὐλὸν τὸν ποτέ μιν σῦς ἄλασε λευκῷ ὀδόντι,
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Ὡς εἶπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀπέρρηξεν ἐλάης·
Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ἐσιδέτην, ἐν τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,

20 Κλαῖον ἄρ', ἀμφὶ Ὀδυσῆα δαΐφρονα χεῖρε βαλόντε,
Καί κεν ἐπ' ἠῶ κλαυσμὸν ἐγείραντε γόοιο,
Ὡς δ' αὖτως Ὀδυσῆος ἀμφαλὼ τε καὶ ὄμμε.
Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὖτὸς ἐρύκακε, φώνησέν τε,

25 Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε, μή τις ἰδηται
Ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀπέρ εἰσήσι καὶ εἴσω.
χρ. εἰσὶ Ἀλλὰ σεσμενῶνες * ἰσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες.
λθέτε, Πρῶτος ἐγὼ, μοῦ δ' ὔμμες. ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
Ἀλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοὶ,

30 Οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δέμνια βιὸν ἠδὲ φαρέτρην·
Ἀλλὰ σὺ δὴ Εὔμαιε φέρων ἀνὰ δόμον πρόφερε,
χρ. δό- Ἐν χείρεσσι ἐμοὶ * δέμνια· εἰκέτω τε γυναικὶ
μνια. Κλισίῃ μεγάροιο δύρας πυκινῶς ἀραρώς.
Ἦν δέ τις ἢ γυναικῶν ἠὲ κλύσειν ἠδὲ νοήσῃ

35 Ἀνδρῶν ἡμετέρῃσιν σὺν ἕπεσσι, μή τι θύρηζε
Περθλάσσειεν, ἀκὰρ αὐτῇ ἀκλιὴς ἔσται ἀνάγκη.
Σοὶ δ' ὦ Φιλοίτιε δῖε βόρις ἐπιτάλαμαι αὐλῆς

Κλισίῃ

Redire Ulyſſem prudentem ſuam domum.
At poſtquam horum mentem veram cognovit,
Iterum ipſos verbis reſpondens allocutus eſt,
Intus quidem jam hic ipſe ego mala multa paſſus
Veni vigeſimo anno in patriam terram.
Cognoſco autem quòd vobis cupientibus veni
Solis ſervorum: horum autem aliorum non aliquem audivi
Precantem me iterum poſtliminio reducem domum venire.
Vobis autem ſicut erit veritatem dicam.
Utinam ſub me Deus domet procos ſuperbos,
Dabo ambobus uxores, & res præbebo.
Domóſque prope me ædificatas, & mihi poſteà
Telemachi ſociíque fratréſque eritis.
Eja agè, jam & ſignum valde manifeſtum aliud oſtendam.
(Ut me bene cognoſcatis & habeatis perſuaſum in animo)
Cicatricem quam quondam ſus percuſsit albo dente
Ad Parnaſum euntem cum filijs Autolyci.
Sic locutus, veſtes magna ſeparavit à cicatrice.
Hi autē poſtquā inſpexerunt, benéque cognoverunt ſingula,
Fleverunt circa Ulyſſem prudentem manibus immiſsis,
Et oſculati ſunt amplectentes, caputque & humeros.
Sic autem eodē modo Ulyſſes capita & manus oſculatus eſt.
Et lugentibus occidiſſet lumen Solis,
Niſi Ulyſſes ipſe prohibuiſſet, locutúſque fuiſſet:
Ceſſate fletu luctúque, ne quis videat
Egreſſus domo, at dicat & intus.
Sed parati intrate, neque ſimul omnes.
Primus ego, poſt autem vos at hoc ſignum fiat.
Alij quidem enim omnes quicunque proci ſuperbi
Non ſinent mihi dari arcum & pharetram.
Sed tu divine Eumæe portans ſupra domos arcum,
In manibus mihi date, dícque mulieribus
Claudere domus januas firmiter factas.
Si autem aliquis vel ſuſpirium vel ſtrepitum intus audiat
Virorum noſtris in ſeptis, non foras
Exire, ſed illic quietè eſſe ad opus.
Tibi autem Philœtie divine, fores mando aulæ

Ulyſſes ſervis ſe manifeſtat.

Philœtio mandatur januæ cuſtodia

Clau-

Claudas clavi, citò autem vinculum appone.
Sic locutus, intravit domos bene habitatas,
Sedit posteà in sedem profectus unde surrexerat.
Tum etiam famuli ingressi sunt divini Vlyssis.
Eurymachus autem jam arcum in manibus movebat,
Calefaciens huc & illuc splendore ignis sed ipsum neque sic
Tendere potuit, valde autem suspiravit glorioso cor. (vitque
Suspirans autē igitur locutus est, verbūque dixit denomina-
Eurymachus arcui imparidolet. O amici, certè mihi dolor circa me ipsum & circū omnes:
Non nuptias tantùm lugeo tristis,
(Sunt & aliæ multæ Græcæ, quæ quidem in ipsa
Mari circumdata Ithaca, & alijs civitatibus)
Sed si jam tantum roboris indigentes sumus,
Divini Vlyssis, quòd non possumus tendere
Arcum, increpatio autem & futuris audiri.
Hunc autem rursus Antinous alloquutus est Eupithei filius,
Eurymache non sic erit, intelligis autem & ipse.
Nunc quidem enim in populo festum Dei
Sanctum: quis autem arcus tendet? sed quieti
Deponite, at annulos & tacitè sinamus omnes
Stare, non quidem enim quemquam sublaturum puto,
Profectum indomum Lærtiadæ Vlyssis.
Sed agè, pincerna quidem arcessat poculis,
Ut libantes deponamus curvos arcus.
Manè autem jubete Melanthium custodem caprarum
Capras ducere, quæ omnibus valde excellentes gregibus,
Ut fœmoribus dicatis Apollini inclyto arcu
Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
Sic dixit Antinous, his autem placuit sermo.
His autem præcones quidem aquam in manus fuderunt,
Juvenes autem crateras coronaverunt potu,
Diviserunt autem igitur omnibus arcessentes poculis.
Hi autē postquā libaverūt biberūteque quātū voluit animus,
Vlysses petit ex periti vires arcus. His autem dolos meditans locutus est prudens Vlysses,
Audite proci inclytæ reginæ,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
Eurymachum autem maximè & Antinoum regem

Oro,

Κλῃσιν κλῃΐδι, θυρῆς δ' ἐπὶ δουρὸν ἴηλεν.
Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ θρόνου ἐνθεν ἀνέστη μνηστὴρ ἀγαθὸς
Ἐς δ' ἄρα καὶ τοῖς δμῳῆσι ἴστιον ἡδὲ Ὀδυσῆος
Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μνῆστιν χερσὶν ἀνώγει. 5
Θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλας πυρός· ἀλλά μιν οὐδ' ὣς
Ἐπηύρου δυώδεκα μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Ὦ πόπο, ἢ μοι ἄχος φρεσὶ τ' αὐτῷ καὶ φωτὶ πέλονται.
Οὔ τι γάμου ἕνεκ' ἔστιν ὀδυρόμεθ' ἀχνύμενοί περ· 10
(Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιΐδες, αἵ μὲν ἐν αὐτῇ
Ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, ἠδ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν)
Ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
Ἀντῆος Ὀδυσῆος, ὅτ' ἐ δυνάμεσθα τανύσσαι
Τόξον ἐλεγχείη ἧ κε ἐοικόμενοί περ ἀοιδῇ. 15
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος θεοείκελος Εὐπείθεος υἱὸς,
Εὐρύμαχ', ἦ τοι ἔγωγε νοέω, τοίης ἧ καὶ αὐτός.
Νῦν μὲν γὰρ κεῖται ἱερῇ ἐνὶ δήμῳ ἑορτὴ
Ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἕκηλοι
Κάτθετ'· αὐτὰρ πελέκεας γε καὶ εἴ κ' εἰῶμεν ἅπαντας 20
Ἑστάμεν, ἐμὲ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι ὀΐω,
Ἐλθόντ' ἐς μεγάρα Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ἄγετ'· οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες κατατεθείομεν αἰζήλια τόξα·
Ἠῶθεν δ' ἑκάεσθε Μελανθιον αἰπόλον αὖγῶν 25
Αἶγας ἄγειν αἳ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν,
Ὄφρ' ἐπὶ μηρί' ἕλοντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ,
Τόξα πειρώμεσθα, καὶ σκοπιάσωμεν ἄεθλον.
Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος. τοῖσιν δ' ἐπιλώβατο μῦθος.
Τοῖσι δ' κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, 30
Κοῦροι δ' κρητῆρας ὑπεστέψαντο ποτοῖο.
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείσαν τ', ἔπιον δ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Τοῖσιν δολοφρονέων μετέφη πολυμήτις Ὀδυσ
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλυτῆς βασιλείης, 35
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Εὐρύμαχον δ' μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοείδεα
Αἴσομαι,

χ. Βασιλῆα.

Λίσσομ', ἐπεὶ κ) τῶτο ἔπος κ) μῆχαρ ἔειπε·
Νωῖ μὲν πιῶσαι τόξον, ἐπιτρέψαι τ) θεοῖσιν·
Ηῶθεν τ) Θεὸς δῶσει κεφὶ ῶκ' ἐθέλησιν.
Ἀλλ' ἄγε μοι δότε τόξον, ἰὼξοον, ἄφρα μαθ' ὑμῖν
Χεῖρῶν κ) σθένος πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν
Ἰς οἵη πάρος ἦσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
Ἢ ἤδη μοι ὤλεσσεν ἄλη τ' ἀκαμάτη τε.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν,
Δείσαντες μὴ τόξον ἰὼξοον ἐκπεπύσειεν.
Ἀντίνοῶ δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ὠκ τ' ὀνόμαζε,
Ἀλιτὲ ξείνων, σύ τοι φρένες ἠδ' ἠϊθαμαί.
Οὐκ ἀγαπᾷς ὅθ' ἑκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
Δαίνυσαι; ἠδέ τι σοιτὸς ἀμείρεται, αὐτὰρ ἀκούεις
Μύθων ἡμετέρων κ) ῥήσι, ἠδέ τις ἄλλος
Ἡμετέρων μύθων ξεῖνος κ) πλωχὸς ἀκούει.
Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅστις κ) ἄλλως
Βλάπτει, ὃς ἂν μιν χαννδὸν ἕλῃ, μηδ' αἶσιμα πίνῃ.
Οἶνος σὺ κὶν Ζωρῶν ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα
Ἄασεν ἐν μεγάρῳ μεγαθύμῳ Πειρεϊδῆοιο,
Ἐς Λαπίθας ἰὼν ἦλθεν'. ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ,
Μαινόμενῶ κὼκ' ἔρεξε * δόμῳ κὼ τοῖς Πειρεϊδῆοιο,
χ. γά-μῳν Ηρωας δ' ἄχος εἷλε, δι' ἐκ θοῶθύρου ἰ) ὐπερζε
Ἕλκῃν ἀναΐξαντες, ἀπ' ἄκατα τηλεῖ χαλκῷ
Ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες, ὁ δ' ἶ φρεσὶν ἦσιν ἀάσθεὶς,
Ἧϊεν ἰὼ ἄτῃσιν ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ,
Ἐξ ἑ κεν ζωῆσι κ) ἀνδράσι νείκος ἐτύχθη,
Οἵ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν ὤρεγον οἰνοβαρείων.
χ. ἐδη-τύ Ὡς καί σοι μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἴκε τὸ τόξον
Ἐντανύσῃς. ἐ γάρ τιν * ἐπητύ ἀνπεδλήσεις
Ἡμετέρῳ σὺν δήμῳ, ἄφαρ δέ σε νηὶ μελαίνῃ
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
Πέμψομεν· ἔνθεν δ' ὔπι σαώσεις· ἀλλὰ ἔκηλος
Πῖνέ τε, μηδ' ἰελδαίνε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισι.
Τὸν δ' αὖτε πεπύσεσθαι πεφίλων Πηνελόπεια,
Ἀντίνοε, ἐ μὲν κηλὸν ἀποτμέξειν ἠδὲ δίκαιον
Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
Ἦ πεπ, αὐ χ' ὁ ξεῖνος Οδυσῆϊ μίγα τόξον

Ἐντανύσῃ,

Oro, quoniam & hoc verbum ut decet dixit,
Nunc dimittere arcum, committere verò (rem) Dijs:
Manè autem Deus dabit robur cui voluerit.
Sed agè mihi date arcum benè politum, ut vobiscum
De manibus & robore experiar, si mihi adhuc est
Vis, qualis anteà fuit in flexibilibus membris,
An jam mihi perdidit errórque & penuria tractationis,
Sic dixit: hi autem igitur omnes valde irati sunt,
Timentes ne arcum bene politum tenderet.
Antinous a. increpavit, verbúmque dixit: denominavítque,
Ah miser hospitum, insunt tibi mentes neque parvæ.
Non amas, quòd quietus in mensis cum nobis
Convivaris? neque convivio privaris? at audis
Verba nostra & locutionem? non autem aliquis alius
Verba nostra hospes & pauper audit.
Vinum te lædit dulce, quod & alios (bibit.
Lædit, quicunque ipsum abundanter capit, neque decenter
Vinum & centaurum valdè inclytum Eurytiona
Læsit in domo magnanimi Pirithoi
In Lapithas euntem, hic autem quoniam mentes læsit vino
Insaniens mala fecit domo in Pirithoi.
Heroas autem dolor cepit, ex vestibulo autem foras
Traxerunt experrecti, aures sævo ære
Narésque demetentes, hic autem mentibus suis læsus
Ivit suum nocumentum portans insano animo,
Ex quo centauris & viris contentio facta est,
Sibíque ipsi primò malum invenit vino gravatus.
Sic & tibi magnum nocumentum dico, si hunc arcum
Tendes, non enim alicui prudenti supplicabis
Nostra in domo statim autem te navi nigra
In Echetum regem hominum pessimum omnium
Mittemus, hinc autem non servabere: sed quietus
Bibéque, neque contende cum viris junioribus.
Hunc autem rursus alloquuta est prudens Penelope,
Antinoë, non quidem bonum lædere, neque justum
Hospites Telemachi quicunque has domos pervenit.
Speras si sic hospes Ulysis magnum arcum

Vinum immodicum malorum causa.

Penelope Antinoum objurgat.

Tendet,

Tendet, manibúſque víque ſua fretus,
Domum me ducere & ſuam facere uxorem?
Neque ipſe in pectoribus ſperat,
Neque aliquis veſtrum hujus gratia animo dolens
Hîc convivetur, quoniam haud quidem ullo modo decet.
Hanc autē rurſus Eurymachus Polybi filius cōtra locutus eſt,
Filia Icarij prudens Penelope,
Non te hunc ducere putamus neque decet,
Sed reveriti rumorem virorum & mulierum,
Ne aliquando aliquis dicat pejor alius Achivis,
Certè multò pejores viri ſtrenui viri uxorem
Petunt, quoniam non arcum politum tendunt.
Sed alius quidam pauper vir errans veniens
Facilè tetendit arcum: miſit autem per ferrum.
Sic dicent, nobis autem opprobria hæc fierent.
Hunc autem rurſus allocuta eſt prudens Penelope,
Eurymache, non aliquo modo eſt inclytos in populo
Eſſe, qui jam domum inhonorantes edunt
Viri optimi, cur autem opprobria hæc facitis?
Ipſe autem hoſpes valde quidem magnus & pinguis,
Viri autem ex bono genere gloriatur eſſe filius.
Sed agè: ei date arcum politum, ut videamus.
Sic enim dico: hoc autem & perfectum erit.
Si ipſum tendet, dabit autem ei gloriam Apollo,
Induā ipſum chlænamque tunicámque veſtimenta pulchra.
Dabo autem acutū jaculum canū adjuvamentū & virorum,
Et enſē utrinque incidētē dabo autē ſub pedib. calciamenta:
Mittam autem quo ipſum cor animúſque jubet.
Telemachus matri loquitur. Hāc autē rurſus Telemachus prudēs cōtra alloquutus eſt,
Mater mea arcum quidem Achivorum nullus me
Potentior cui volo daréque & negare,
Neque quicunque aſperam Ithacam dominantur,
Neque quicunque habitant in Elide equos paſcente.
Horum nullus me invitum coget ſi voluero,
Et omnino hoſpiti dare hos arcus ferre.
Sed domum profecta ipſa tui ipſius opera cura,
Telámque, colúmque, & ancillis jube

Opus

Εντανύσῃ, χερσὶν τε βιηφί τε ἴῳφι * πιθήσας, χ. πι-
Οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι, καὶ ἵλεω ἡήσασθαι ἀκοιτιν; πεσθῶς.
Οὐδ' αὐτός πω τῶτό γ' ἐὺ φρεσιν ἴσκεπε θυμῷ,
Μηδέ τις ἠμείων τῶ γ' εἴνεκα θυμὸν ἀκείων
Ειλετό δ' αἰνύσθαι. ἐπεὶ οὐδὲ μὰν ἦδὲ ἔοικεν. 5
Τλῶ δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς αἰνὸν ἰωὴν,
Κέρη Ικαφείοιο εὐείφρων Πηνελόπεια,
Οὔτε τε τόνδ' ἄξεσθαι ὀΐομεθ' οὐδὲ ἔοικεν·
Ἀλλ' αἰσχυνόμεθα Φάκτι ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν,
Μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, 10
Ἠ πολὺ χείρονες ἄνδρα ἀμύμονα αἰνέτῃ ἄκοιτιν
Μνώωνται· ὅτ' ἰδέ τι τόξον ἰύξοον ἐντανύσειν,
Ἀλλ' ἄλλός τις πλωτὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν, χ. Μνω-
Ῥηϊδίως ἐπέτεινε βιὸν, διὰ δ' ἦκε σιδήρου. ῶνται, οὐδὲ τι
Ὡς ἐφάτην· ἠμὶν ἦ ἵλήκοιμι ζωὸς γάνοιτο, 15
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύμητις Πηνελόπεια,
Εὐρύμαχ', ἤπερ ἐσὶν εὐκλείας κ' ἠδὲ μέμνω
Εμμεμάμεν, οἵ δὴ οἶκον ἀπημόζοντες ἔδουσιν
Ανδρὸς ἀρίστου· τί δ' ἵλήκοιμι ζωὸς πάσεθαι;
Οὔτος ἦ ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπαγής, 20
Ανδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γάνοις εὔχεται ἔμμεμάμεν ἡός·
Ἀλλ' ἄγε οἱ δότε τόξον ἰύξοον, ὄφρα ἰδόμεθ.
Ωδὲ γὰρ ἐξερέω, τὸ ἦ κ' τετελεσμένον ἔσται·
Εἴ κε μιν εὐτανύσῃ, δῶῃ ἦ οἱ εὔχος Απόλλων,
Εσσω μιν χλαίνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά, 25
Δώσω δ' ὀξυν ἄκοντα κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
Καὶ ξίφος ἄμφηκες· ὑπόσσω δ' ὑπο ποσσὶ σάνδαλα·
Πέμψω δ' ὅππη μιν κραδίη θυμός τε * κελεύει.
Τλῶ δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος αἰνὸν ἰωὴν, χ. κε-
Μᾶτερ ἐμὴ, τόξον μὲν Αχαιῶν ὅττις ἀμείω λεύω
Κρείσσων ὧδ' ἐνὶ δήμῳ ἐνὶ τε γρηϊσσάσθαι, 30
Οὐδ' ὅσσοι κραναὴν Ιθάκην κατακοιρανέουσιν,
Οὐδ' ὅσσοι * νήσοισι σὺν Ηλίδος ἱπποβότοιο·
Τῶν ὅτις μ' αἶνόμοτε βήσεται, * αὖ κ' ἐθέλοιμι χ. νοίσ-
Καὶ καθύπαξ ξείνῳ δόμῳ σὸν δὲ τόξα φίρεσθαι, σι κ.
Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα, πὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, 35 αὖ
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε κε θέ-
λοιμι

χρ. μῦθος
Ἔρρεν ἐποίχεσθ' * τόξον δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τῷ γὰρ κρείσσων ἔις εἰν οἰκῳ.
Ἦ ῥά, γαμεσσάσθην, πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
Παῖδος γὰρ μῦθον πεπνυμένου ἔνθετο θυμῷ.

Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα ἰὼν ἐλεφαντόποσιν ἐν θαλάμοισιν,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺ κατὰ βλεφάρεσσι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα δῖος ὑφορβός.
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμήκλιον ἐν μεγάροισιν·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε ἰὼν ὑπερφιάλων ἐτάρων,
Πῆ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις ἀλιάστορι συβώτα,
χρ. ἀν
Πλαγκτέ; τεῖχ' * αὖσ' ἰφ' ὑῶσι κυσὶν ταχέας κατιδόντε
σ' ἰφ' ὑ
Οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἤτορ φίλον, εἴ κεν Ἀπόλλων
κ.τ. κρ
Ἡμῖν ἰλήκησι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
τέ-
Ὡς φάτο· αὐτὰρ ὁ τῆκε φέρων αὐτῷ ὃ οἱ χάρη,
δωντα
Δείσας, οἰῶνισε πολλοὶ ὁμήκλιον ἐν μεγάροισι.
Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἀγορεύει,
χρ. τόξον
Ἄττα, πόσον φέρε * τόξα (τεῖχ' ἐκ σῦ πᾶσι πιθήσεις;)
Μή σε, κὴ ὀπλότερός περ ἐὼν; ἀγχόνδε δίωμαι
Βάλλων χερμαδίοισι, βίηφι ἧ φέρτερός εἰμι.
Αἴ γὰρ πάντων τόσσον ὅσοι κῦ δώματ' ἔασι,
Μνηστῆρων χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἶλω·
Τῷ κε τάχα συλεῶς πὶ ἑὼ πέμψαιμι νέεσθαι
Ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανόωντες.
Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντας ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν
Μνηστῆρες· κὴ δὴ μείλιον χάλκειον χόλοιο
Τηλεμάχῳ· τὸ ἧ τόξα φέρων ἀνὰ δῶκε συβώτης
Ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆι δαΐφρονι· ἦκε δὲ θάρσος.
Ἐκ ἧ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Τηλέμαχος κέλεται σε, πρόφρων Εὐρύκλεια,
Κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
Ἢν δέ τις ἢ στεναχὴς ἢὲ κτύπος ἔνδον ἀκούσῃ
Ἀνδρῶν ἠμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μὴ τι θύρασε
Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἥσθαι σιγῇ τε ἔργῳ τε.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν. τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Κληῖσεν ἧ θύρας μεγάρων εὖ ναιετάοντων.
Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἄλτο θύρασε,

Κλῆισε

Opus adire, arcus autem viris curæ erit
Omnibus, maximè a. mihi hujus enim potentia est in domo.
Hæc quidem stupefacta retrò domum ivit.
Filij enim verbum prudens imposuit animo.
In cœnacula autem ascendens cum ancillis mulieribus,
Flebat postea Ulyssem dilectũ maritũ, quousque ei somnum
Dulcem in palpebris jecit cæsia Minerva
At hic arcum quos ceperat ferebat flexiles divus subulcus
Proci autem igitur omnes tumultuabantur in domibus.
Sic autem aliquis dixit juvenum superborum,
Quò jam curvum arcum portas immanis subulce,
Errator? cirò rursus te in suibus canes veloces edent
Solum ab hominibus, quos nutrivisti, siquidem Apollo
Nobis propitius & immortales Dij alij:
Sic dixerunt: at hic posuit ferens ipso in loco
Timens, quoniam multi minabantur in domibus.
Telemachus autem ex altera parte minans ivit,
Heus, ulterius porta arcũ citò, (nõ benè omnib. obedies?)
Ne te & junior licèt sim ad agrum expellam
Percutiens saxis, vi autem fortior sum.
Utinam enim omnium tantum quicunque in domibus sunt,
Procorum manibus vique fortior essem:
Ideò & citò mœstè aliquem ego mitterem ire
Nostra ex domo, quoniam mala operantur,
Sic dixit: hi autem igitur omnes in ipso dulciter riserunt
Proci, & jam cessarunt gravi ira.
Telemacho autem arcum ferens per domum subulcus
In manibus Ulyssi prudenti posuit astans.
Foras autem vocatam allocutus est nutricem Eurycleam,
Telemachus mandat tibi ô prudens Euryclea,
Claudas domus januas fortiter compactas.
Si autem aliquis vel suspirium, vel sonum intus audiat
Virorum nostris in septis, non foras
Eat, sed illic tacitè sit apud opus,
Sic dixit, huic autem velox fuit verbum.
Clausit autem januas ædium benè habitatarum,
Tacitè autem ex domo Philœtius saltavit foras,

Affertur Ulysses tandem arcus.

Clauſit autem poſteà januas ſepti aulæ.
Jacebat autem ſub porticu lignum navis circum agitabilis
Byblinum, quo ligavit januas, introivit autem ipſe;
Sedit póſtea in ſede profectus unde ſurrexerat
Inſpiciens Vlyſſem, hic autem jam arcum movebat
Penitus revoluens, experiens huc & illuc.
Ne cornua vermes ediſſent abſente domino.
Sic autem aliquis dixit conſpicatus in propinquum alium,
Certè aliquis perſpicax & doloſus eſt arcuum.
Certè nunc talia, & ipſi domi jacent,
Vel hic ruit facere, ſicut in manibus
Movet huc & illuc malorum ſciens errator.
Alius autem rurſus dixit juvenum ſuperborum,
Utinam enim jam tantum utilitatis obviaret,
Quantum hîc hunc poterit tendere.
Sic dixerunt proci, at prudens Vlyſſes
Statim poſtquam magnum arcum portavit, & vidit penitus,
Vlyſſes tendit arcum. Sicut quando vir citharæ peritus & cantus,
Facilè extendit novo in ſinu chordam,
Tangens utrinque benè retortum inteſtinum ovis,
Sic ſine diligentia tetendit magnum arcum Vlyſſes.
Dextera autem igitur manu capiens tentavit nervum.
Hic autem ſub benè ſonuit hirundini ſimilis voce. (color
Procis autē igitur dolor factꝰ eſt magnus, omnib. autē igitur
Mutatus eſt, Jupiter autem valde ſonuit ſigna oſtendens.
Lætatus eſt poſtea pertolerans divinus Vlyſſes
Quòd ei monſtrum miſit Saturni filius verſuti.
Accepit autem velocē ſagittam, quæ ei jacebat apud menſam
Nuda: ipſæ autem altæ concavam intra pharetram
Jacebant, quibus citò Achivi tentandi erant.
Hanc in brachio capiens traxit chordam concavitatéſque
Illic, ex ſede ſedens, miſit autem ſagittam
Contra obſervans, ſecurium autem non erravit omnium
Primo foramine, tranſivit autem penitus foras
Sagitta ære gravis, hic autem Telemachum allocutus eſt,
Telemache, non te hic hoſpes in domibus vituperat
Sedens, neque à meta aberravi, neque arcum

Κλησίου δ' ἄρ' ἔπειτα δύρας εὐσεκίου αὐλῆς.
Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
Βύβλινον, ᾧ ῥ' ἐπέδησι δύρας, ἐς δ' ἦιεν αὐτὸς,
Ἐζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρου ἰὼν ἐνθήκε δὲ σίτου,
Εἰσορόων Ὀδυσῆα, ὁ δ' ἤδη τόξον σώμας.
Πάντη * ἀναστρωφῶν, περιώμῳ ἴνθα κ' ἴνθα
Μὴ κεραϊ ἵπες ἔδδιεν ἀκαιχμάροιο ἄνακτος.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἧπες μνηστὴρ κ' ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.
Ἦ μάν που τοιαῦτα κ' αὖ τῷ οἴκοθι κεῖται,
Ἢ ὄγ' ἐφορμᾶται ποιπνόμῳ. ὡς οἱ σὺ χρεσὶ
Νωμᾷ ἔνθα κ' ἔνθα κακῶν ἔμπαις ἀλήτης.
Ἄλλος δ' αὖτ' ἔπεσκε νέων ὑπερθυμοριόντων,
Αἶψ δὴ τοσσῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν,
Ὡς ἔτός ποτε τῦτο δυνήσεται σὺν τανυσσαλ.
Ὡς ἄρ' ἔφαν μνησῆρες. ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσ.
Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐθάησεν, κ' ἴδε πάντη,
Ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπισταμέν κ' ἀοιδῆς
Ῥηϊδίως ἐπίνυσσε νέῳ * ἐπὶ κόλοπι χορδὴν,
Ἀψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός,
Ὡς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς πάνυσε μέγα τόξον Ὀδυσ.
Δεξιτερῇ δ' ἄρα χερσὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς.
Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη * αὐδήν.
Μνησῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρὼς
Ἐτράπετο· Ζεὺς δ' μεγάλ' ἔκτυπε σήματα φαίνων.
Γηθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Ὅπλα ἁ οἱ πέρας ἦκε Κρόνῳ παῖς ἀγκυλομήτεω.
Εἵλετο δ' ὠκυὸ οἰστὸν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
Γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης
Κέατο, τῶν τύχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθ.
Τόν ῥ' ἐπὶ πῆχει ἐλὼν, ἐλάκιε νευρὴν γλυφίδας τε
Αὐτόθεν εὖ διέφησε καθήμενος, ἦκε δ' οἰστὸν
Ἀντικρὺ πυκινόμῳ πελέκεων δ' οὐκ ἄμβλεσε πάντων
Πρώτης σειλειῆς, διὰ δ' ἀμπεφύες ἦλθε θυράζε
Ἰὸς χαλκοβαρής. ὁ δ' Τηλέμαχον προσέειπεν,
Τηλέμαχ', ἤ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
Ἥμενος. οὐδέ πη τῆς ἰθυντοσύνης ἤμβλυνεν, οὐδέ τι τόξον

Δλῶ ἵκεμεν πεύκην, ἔπι μοι μῆλ' ἔμπεδος ἔστω,
Οὐχ ὥς με μνησῇρες ἀπημάζοντες ὄνονται·
Νωῖ δ' ὥρη κὴ δόρπον Αχαιοῖσιν τετυκέσθαι
Εἰ φάει, αὐτὰς ἔπειτα κὴ ἄλκιμος ἐμλιάσθαι.

§ Μολωῇ κὴ φόρμιγξι· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτὸς.
Η, κὴ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν, ὁ δ' ἀμφίβλητο ξίφος ὀξὺ
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Οδυσῇ θείοιο.
Αμφὶ ὃ χεῖρα φίλω βάλεν ἔγχεϊ· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῷ
Παῤ θρόνα εἰσήκει κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

---

10 ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Χ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

ΤΑ περὶ τὴν μνησηρφονίαν ἐρασσάμενον Οδυσσεὺς πεῤ-
γύσης Αθίωσας, ἐν τοῖς ἐξῆς πὰς θεραπαίνας λῦ Τηλε-
μάχου κὴ τῶν οἰκείων κολάζει, ἄμα Μελανθίῳ.

15 ΑΛΛΗ.

Χῖ, Οδυσεὺς μνησῆρας σκαίνυτο νηλεῖ χαλκῷ.

Υπὲρ ὁ γυμνασίῃ ῥακέων πολύμητις Οδυσσεὺς.
χρ. ἐν-πολείῳ Αλτο δ' ἐπὶ μέγαν ὀδὸν, ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέτρην
Ιῶν * ἐμπολείῳ· παχέας δ' ἐκχύατ' ἰοῦσιν
20 Αὐτῷ ὑπὸ πρόδυρ· μῦθον δ' μνησῆρσιν ἔειπεν,
Οὗτος μὴν δὴ ἄεθλος ἀάατος σκιππλίσιν·
Νωῖ αὖτε ζυγὸν ἄλλον, ὃν ἄπρο τις βάλει ἀνὴρ,
Εἴσομαι αἴ κε τύχωμι, πόρῃ δὲ μοι εὖχος Απόλλων.
Η, κὴ ἐπ' Αντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν ὀϊστὸν.
25 Η τοι ὁ κλυτὸν ἄλεσσεν ἀναιρήσων ἄμύδις
Χρύσεον, ἄμφωτον· κὴ δὴ μῦ χερσὶν σώμα,
Οφρα πίοι οἰνοῖο· φόνος δ' οἱ ἐκ σὺλ θυμῷ
χρ. οἷοι Μίμνλετ· πῖς κ' * οἷοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι,
τὸ χρ. ἑ Μοιῶσι σὺν πλεόνεσσι, κὴ εἰ μάλα κρατερὸς εἴη,
πικρὸν 20 Οἳ πύξειν θανατόν τε κακὴν κὴ κῆρα μελαίναν.
ὀμβρον Τὸν δ' Οδυσεὺς κὺ λαμπὸν * ἐπαΐξασσον βάλεν ἰῷ,

Αντικρ

Diu fatigavi tendens, adhuc mihi robur firmum est,
Non sicut me proci inhonorantes vituperabant.
Nunc autem hora & cœnam Achivis præparare
In luce, at postea & aliter delectari
Cantu & cithara, hæc enim ornamenta convivij.
Dixit & supercilijs annuit, hic autē circumposuit ensē acutū
Telemachus dilectus filius Ulyssis divini,
Circū autē manū dilectā posuit lanceam propè autem ipsum
Apud sedem stetit armatus splendido ære.

ARGVMENTVM VIGESIMI-SECUNDI LIBRI ODYSSEAE.

PRocorum cæde peracta, Ulysses, præsente Minerva, exinde ancillas per Telemachum & familiares punit cum Melanthio.

ALIUD.

X, Ulysses procos abstulit sævo ære.

SEd ipse exutus est pannis prudens Ulysses.
Insilijt autem magno limini habens arcū & pharetram
Sagittis plenam, celeres verò effudit sagittas
Ibi ante pedes, inter procos autem dixit,
Hoc quidem jam certamen innocuum perfectum est.
Nunc rursus scopū alium quem nondū aliquis percussit vir,
Speculabor, si consequar, præbeat autem mihi gloriā Apollo. Procorū cædes.
Dixit, & in Antinoum direxit amaram sagittam.
Certè hic pulchrum poculum elevare volebat,
Aureum, utrinque ansatum: & jam manibus movebat,
Ut biberet vinum, cædes autem ei non in animo
Observabatur: quis putasset inter viros convivas
Solum in plures, etsi valdè fortis esset,
Ei facere cædem malam, & mortem nigram?
Hunc autem Ulysses in gutture detentum percussit sagitta, Ulysses Antinoū

sagitta interfecit. Contra autem teneram per cervicem ivit culpis.
Declinatus est autem aliò, poculum autem ei excidit manu
Percussi, statim autem fistula ad nares crassa venit
Sanguine virili: citò autem à se mensam
Impulit pedibus percussam longè a cibos fudit ad terram.
Panisque caróque assata fœdata est, hi autem strepuerunt
Proci in domo, ut viderunt virum cadentem.
Ex autem sedibus surrexerunt turbati in domo,
Undique aspicientes benè incisos ad parietes,
Neque alicubi scutum erat, neque fortis lancea ad capiendum
Increpabant autem Ulyssem iratis verbis, (certaminibus
Hospes malè in viros sagittas immittis, non amplius
Alijs intereris, nunc tibi integra (adest) gravis mors,
Etenim jam nunc virum interfeciſti, qui valdè optimus
Juvenum in Ithaca, ideò te hîc vultures edent.
Putabat unusquisque quoniam dixerunt non volentem
Virum interfecisse, hoc autem stulti non cognoverunt,
Quòd jam ipsis & omnibus mortis fines attingebant.
Hos autem torvè conspicatus allocutus est prudens Ulysses,
Canes nõ me amplius existimabatis redeuntẽ domũ venire
Ulysses procis se manifestat. Populo à Trojanorum quòd mihi consumebatis domum
Ancillas autem mulieres apud dormiebatis violenter,
Ipsiusque viventis petebatis uxorem
Neque Deos timentes qui cœlum latum habitant,
Neque aliquem hominũ reprehensionem in posterium fore.
Nunc vobis & omnibus mortis fines contigerunt.
Sic dixit: hos autem igitur omnes novus timor suscepit.
Aspiciebat autem singulus quò fugeret altam mortem.
Eurymachus sup plex Antinoo imputat omnia. Eurymachus autem ipsum solus respondens, allocutus est,
Siquidem jam Ulysses Ithacensis venisti,
Hæc quidem decenter dixisti quæcunque fecerunt Achivi,
Multa quidem in domibus injusta, multa autem in agro.
Sed hic quidem jam jacet qui causa fuit omnium
Antinous, hic enim imposuit hæc opera,
Non nuptiarum tantum indigens, neque cupiens,
Sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius,
Ut Ithacæ in populõ benè ædificatæ regnaret

Ipse,

Αντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, δίπτυς δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς
Βλημένῳ· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
Αἵματος ἀνδρομέοιο, χόλος δ' ἀπὸ οἷο τραπέζας
Ὦσε πόδι σπερχθείς, ἀπὸ δ' εἴδατα χοῦεν ἔραζε.
Σίτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορυύετο. τοὶ δ' ὁμάδησαν
Μνηστῆρες κατὰ δῶμα, ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
Ἐκ δ' ὀρθῶν ἀνόρουσαν ὀλιζήτιες κατὰ δῶμα,
Πάντοσε παπτώσσοντες εὐτμήτους ποτὶ τοίχους·
Οὐδέπη ἀσπὶς ἴλλε, καὶ ὀβριμὸν ἔγχος ἐλίσσε.
Νείκεον δ' Ὀδυσῆα χολωθέντες ἐπέεσσιν,
Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· ἐκτὸς ἀέθλων
Ἄλλων ἀντιάσεις νυὸ τοι σοῖς αὐτοῦ ὄλεθρος·
Καὶ γὰρ δὴ νυῶν φῶτα κατέκτανες ὃς μέγ' ἄριστος
Κύρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ὀδόντε δῶπες ἔδοντες.
Ἴσκε ἔκαστος αὐτῶν, ἐπεὶ φάσαν μὲν ἰὸν ἐλέσθαι
Αὐθι κατατεθνηέναι. τὸ δ' οὐ θέμις ἐν κύνεσσιν
Ὡς δή σφιν κατὰ δῶμα ὀλίσθοντα πέιρατ' ἐφῆπτο,
Τοὺς δ' ἄρ' ὑπεδδείσαν ἀγασσάμενοι πολύμητις Ὀδυσ.
Ὦ κύνες, ἅμ' ἴτ' ἐφάσκετ' ἀνὴρ τερπνὸν οἶκαδ' ἰκέσθαι
Δήμου ἀπὸ Τρώων, ὅτι μιν κατεκείρετε μοῦνον,
Δμωῇσιν δ' γυναιξὶ παρεύναζεσθε βιαίως,
Αὐτῆ τε ζώοντ' ὑπεμνάασθε γυναῖκα,
Οὔτε θεὰς δείσαντες οἳ ἄφθιτα εὐρὺν ἔχουσιν,
Οὔτέ τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κεδνὸν πεφιδέσθην· ἐπέεσσι
Νῦν ὑμῖν κὴ πᾶσιν ὀλίθρου πείρατ' ἐφῆπται.
Ὡς φάτο, τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν.
Παπτήνεν δ' ὑπένερθε ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Εὐρύμαχος δὲ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος ἐλήλυθας,
Ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες, ὅσα μέζονα Ἀχαιοὶ,
Πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγρῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται ὃς αἴτιος· οὐκέτι πάντων,
Ἀντίθεον· οὗτος γὰρ ἐπήνδανε πάσῃ ἕρκει,
Οὐτε χάμου τόσσον κεχρημένος ὅσσ' ἐπιτέζω,
Ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
Ὀφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον ὑπερφιάλως βασιλεύῃ

χ. Αση μενος.
χ. Οὐ δέπω
χ. ὄϊ-χον, Αυ πεζ. ὑπε γῦν. Δμε ωῇ σιν τε γυν. χ. ἔσπεζ.

Αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνεις λοχήσας,
Νωῒ δ' ὁ μὲν σὸν μοῖραν πέφατται, σὺ δ' ἄφειλε λαῶν
Σῶν, ἀπερ ἄμμες ὀπιθεν ὁρώσαμέν τε δάμεν τε,
Οσσά τοι ἀκαπέτοιο ἐν ἰδηδότι σὺν μεγαθύμοισιν,

5 Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἑκηβολίδαο ἕκαεργε;
Χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰσόκε σὸν κῆρ
Ιαυθῇ. πρὶν δ' ἔτι νημερτὴν κεκολώσῃ.
Τὸν δ' αὖ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Οδυσ.
Εὐρύμαχ', ἤδ' ἄμοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε,

10 Οσσά τε νῦν ὔμμ' ἐστὶ, καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
Οὐδέ κεν ὡς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο,
Πρὶν πᾶσιν μνηστῆρας ὑπαρξάσθαι ἀποτίσω.
χρ. πέ- Νῦν ὑμῖν * ὡπλίσκεται ὁμαρτὴν ἢδὲ μάχεσθαι,
φευ κεῖ- Η φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ.
ται. 15 Αλλά τιν' ἢ φεύξεσθαι ἐΐσομαι αἰνὰ ὀλιθρῳ.
Ως φάτο· τῶν δ' αὐτῷ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δευτερος αὖτις.
Ω φίλοι, ἦ δὴ ὁρήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
Αλλ' ἐπεὶ ἴλαθεν τόξον ἰὺξόον ἠδὲ φαρέτρην,

25 Οὐδοῦ λὰξ ξεστὸν θήσεσθαι, εἰσόκε πάντας
Ἀμφὶ κατακτείνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
Φάσγανά τε σπάσασθε, καὶ αὐτὶ πρὸ τῶν ἔχεσθε τραπέζας
Ιῶν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτὺ πάντες ἴωμεν
Αθρόοι, εἰκέ μιν ἤδοῦ ἀπώσομεν ἠδὲ θυράων.

25 Ελθὼν δ' ἀνὰ ἄσυ, βοὴν δ' ὄκριαν γένοντο·
Τῷ κε τάχ' ἕπτος ἀνὴρ νεῶν ὕσσατο θοάων.
Ως ἄρα φωνήσας, ἀμύσσετο φάσγανον ὀξύ,
Χάλκειον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἆλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
χρ. ὀμφ- Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δ' * ὁμαρτὴ δῖος Οδυσσεὺς
ρτῇ ἰο Ἰὸν λὰξ προΐεις * βάλε σῆμα θοῆς μεζόν,
χρ. ὠκέ- Εν δ' οἱ ἤπαρ πῆξε θοὸν βέλος· αὐτὰρ ὁ ἄρα χειρὸς
λεσδὲ Φάσγανον· ἦκε χαμᾶζε, προπρηνὴς δ' ἔπεσε τραπέζῃ
χρ. Καὶ Κάππεσε δινηθείς· λὰξ δ' εὖδμητα χαῦεν ἔραζε.
πασεν Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον, ὁ δ' ἄχθετο τυπὶς μιτύπῃ,
ἐδ- 35 Θυμῷ ἀνιάζων. ποσὶ δ' ἀρθέντο ἀμφοτέρῃσι
ναθεὶς. Λακπάζων ἐπάνεξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλὺς·
Αμφίνομος δ' Οδυσῆα ἐείσατο κυδαλίμοιο

Ipſe, at tuum filium interficeret inſidians. (populorum
Nunc a. hic quidem in parca interfectus eſt, tu autē miſerere
Tuorum: at nos in futurum conciliati in populo,
Quæcunque tibi ebibita ſunt, & comeſta ſunt in domibus
Pretium ſeparatim ducentes viginti boves ſingulus,
Æſque aurúmque reddemus, donec tuum cor
Lætum fuerit, antè autem non indignanter iraſcere.
Hunc autem torvè videns allocutus eſt prudens Vlyſſes,
Eurymache, neque ſi mihi paterna omnia redderetis
Quæcunque nunc vobis ſunt, & ſicundè alia imponeretis,
Neque ſic amplius manus meas ceſſarem cæde,
Antè quàm omnem procos intem periem rependere.
Nunc vobis adiacet contra vel pugnare,
Vel fugere, qui mortem & fatum evitaverit.
Sed aliquem non fugere puto altam mortem.
Sic dixit: horum autem ibi ſoluta ſunt genua. Eurymachus procis loquitur
Hos autem Eurymachus allocutus eſt ſecundò rurſus,
O amici non retinebit vir hic manus innocuas,
Sed poſtquam accepit arcum politum & pharetram
Pavimento à polito ſagittabit donec omnes
Nos interficiet: ſed recordemur pugnæ,
Enſéſque trahite, & opponite menſas
Sagittis velocibus, contra autem ipſum omnes ſimus
Congregati, ſi ipſum pavimento expellemus & januis,
Eamus in civitatem, clamor citiſsimè fiet,
Et ideò citò hic vir nunc ultimum ſagittabit.
Sic igitur vociferans, traxit enſem acutum,
Æregum vtrinque acutum, ſaltavit autem in ipſum Eurymachus occiditur.
Terribiliter ſonans, ipſe autem ſimul divus Vlyſſes
Sagittam proijciens, percuſsit pectus ad mammam.
In autem ei hepate fixit velox telum, ex autem igitur manu
Enſem miſit humum, projecta autem menſa
Decidit volutus, longè autem aquas fudit humum,
Et poculū circū anſatū, hic autem terram verberavit fronte
Animo dolens, pedibus autem thronum ambobus
Calcitrans quatîjt, in oculis autem fuſa eſt caligo.
Amphinomus autem Vlyſſi ivit glorioſo

Con-

Contrariùs ruens, traxit autem enſem acutum
Si quo modo ejus exiret januis, ſed ipſum prævenit
Telemachus à tergo percutiens ærea lancea
Humerorum medio, per autem pectora penetravit.
Sonuit autem cadens, terram autem percuſsit fronte.
Telemachus Amphinomū interfic. Telemachus autem ruit relicta longa lancea
Illic in Amphinomo, valdè enim timebat ne quis Achivorū
Lanceam dum extraheret longam, vel adegerit
Enſe ruens, vel in caput reclinatum verberans.
Ivit autem currens, valdè autem citò dilectū patrē pervenit,
Prope autem ſtans verba velocia allocutus eſt,
O pater jam tibi ſcutum portabo & duas lanceas,
Et galeam benè æream in temporibus aptam,
Ipſéque induar profectus, dabo autem ſubulco
Et bubulco alia, armari enim melius.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt prudens Ulyſſes,
Porta currens quoúſque auxiliariæ ſagittæ adſunt
Ne me amoveant januis ſolus cùm ſim.
Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri:
Perrexit autem ire in thalamū, ubi ei inclyta arma jacebant,
Hinc quatuor quidem ſcuta accepit, lanceas autem octo,
Et quatuor galeas æreas denſas,
Venit autem ferens, valdè autem citò dilectū patrē pervenit:
Ipſe autem primùm circa corpus indutus eſt æs:
Sic autem eodem modo hi famuli induti ſunt arma pulchra,
Steterunt autem circum Ulyſſem prudentem varij conſilij.
At hic quandiu quidem ad auxilium aderant ſagittæ,
Tamdiu procorum unum ſemper in domo
Percuſsit inſpiciens, hi autem ſimul ſtricti cadebant.
At poſtquam liquerunt ſagittæ ſagittantem regem,
Arcum quidem ad poſtem bene firmæ domus
Inclinavit ſtare ad parietes ſplendidos:
Ulyſſes in procos ſe armat Ipſe autem circum humeros ſcutum poſuit quadruplex,
Capite autem in forti galeam benè factam poſuit
Criſtatam, graviter autem criſta deſuper nuebat.
Accepit autem fortes lanceas duas armatas ære.
Ianua autem quædam erat bene ædificata in pariete,

Ulti-

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέβαν νηὸν καὶ ἐπὶ ξεστὸν ἀλωὴν,
Εὕρομεν ἐν νηῷ μὲν ἐπὶ πρυμνησίῃ ἀλωῇ
Τηλέμαχος καὶ ἀμύμων βουκόλος ἠδὲ συβώτης
Ὠμον μισγάγκειον, ἀλοιφῇ δ' ἡδὺ μεμάσθην.
Δέπεσιν δ' οἶνον, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ
Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
Αὐτῇ σὺν Ἀμφινόμῳ· καὶ γὰρ δίε μετὰ δ' Ἀχαιῶν
Ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἠλάσατο
Φασγάνῳ αἶξας, ἣ δ' ὀπίσω λύε τύψας.
Βῆ δ' ἴθυν. μήλοισι δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν,
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενον· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ πάτερ, ἦ δή τοι σάκος εἶσιν κὴ δύο δοῦρε,
Καὶ κυνέη εὐχάλκεον ἣν κορυθάϊξ ἀραρυῖα.
Αὐτὸς τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰὼν· δόσαν δ' συβώτῃ
Καὶ τῷ βαιὸν ἄμεινον. ἐπιστήμῃ δ' ἀμείνων.
Τὸν δ' αὖτε μεγάθυμος ὀρέστερφε πολύμητις Ὀδυσ.
Οἶσθ' ἴθι, εἴως μοι ἀμυνάᾳ παρὰ δίσκοι,
Μή μ' ἀπὸ κινήσωσι δυσμενέων μνησῶν ἐόντα.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δ' φίλῳ ἐπιπείθετο πατρί.
Βῆ δ' ἴμεναι θαλάμοιο ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο.
Ἔνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δοῦρατα δ' ἕκτα,
Καὶ τέσσαρες κυνέας χαλκήρεας ἱππιοδασείας.
Βῆ δ' ἴμεν μήλοισι δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν·
Αὐτὸς δ' πρώτιστα τεῦχε χροῒ δύσετο χαλκόν.
Ὡς δ' αὖτως τὸ δμῶες δυώδεκα τεύχεα κεῖνα,
Ἕσαν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ ὅγ', ὅθροα μὲν αὐτῷ ἀμυνάοντ' ἔσαν ἐοῖ,
Τόφρα μνησήρων ἕνα γ' αἰεὶ ὃ σὶν αἴσσε
Βάλλε τυτυσκόμενος, τοὶ δ' ἀγχιφόνοι ἔπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ὀϊστεύοντας ἄνακτα,
Τόξον μὲν ἔπειτα τεθυμμένον ἐύστοχος ἀνὴρ
Ἐκλινεν ἐστάμεναι πρὸς σάνιπα παμφανόωντα·
Αὐτὸς δ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραφάλαγγον,
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν
Ἵππουριν, δεινὸν δ' λόφος κραδάζετο νείων.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ,

Ορσοθύρη δ' ἔστιν ἐύδμητον κατὰ τοῖχον

Ακρό-

Ἀκρότατον ἧ παρ᾽ οὖδας ἐϋσταθέϊ μεγάροιο
Ἦν ὀδὸς ἐς λαύρην, ζευκτὶς δ᾽ ἔχεν εὖ ἀραρυῖα·
Τὴν δ᾽ Ὀδυσεὺς φρασάμην ἀνώγει δῖον ὑφορβόν
Ἐσαύτ᾽ ἄγχ᾽ αὐτῆς, μισθὸν δ᾽ ὄϊν γίνετ᾽ ἐφορμή.

ℌ. ἀγέλεως μετέειπεν

Τοῖς δ᾽ * Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων,
Ὦ φίλοι, ἐκ μὲν δὴ τις ἀνὴρ ὁρστὺν ἐπὶ ῥόον ἀναβαίνῃ,
Καὶ εἴποι λαοῖσι; βοὴ δ᾽ ἄκιστα γένοιτο;
Τῷ κε τάχ᾽ ἔντος ἀνὴρ νηῦν ὕσσατα ἴξασθαι τε.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,

Οὕπως ἔσ᾽ Ἀγέλαε διοτρεφές. ἄγχι γὰρ αὖτε
Αὐλῆς καλὰ ῥέεθρα, καὶ ἀγχαλέοι ἔσαν λαύρης.
Καί χ᾽ εἷς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ ὅς τ᾽ ἄλκιμος εἴη.
Ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽ ὑμεῖν τεύχε᾽ ἐνείκω ὠρηχθέων ἄπο.
Ἐκ θαλάμου. ἔνθεν γὰρ (οἴομαι) ἠδὲ καὶ ἄλλη
Τεύχεα κατθέσθην Ὀδυσεὺς καὶ Φαίδιμος ἡγέ.
Ὡς εἰπὼν ἀνέσσατο Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν
ℌ. αὐταὶ
Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος * αὖτε ῥῶγας μεγάροιο·
Ἔνθεν δώδεκα μὲν σάκε᾽ ἔξελε, τόσσα δ᾽ ὑσσὼ,
Καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας·
Βῆ δ᾽ ἴμεν, αἶψα δ᾽ ἔπειτα κιχήσατο δῖον ὑφορβὸν
Καὶ τότ᾽ Ὀδυσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ℌ. χρεῖ τε
Ὡς περιδαλλομένους ἰδὲ τεύχεα, * χερσὶ δ᾽ ἑκάστου
Μακρὰ πινάσσοντας. μέγα δ᾽ αὖτε φάνητο ἔργον.
Αἶψα δ᾽ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Τηλέμαχ᾽, ἦ μάλα δή τις σὺ μεγάροισι γυναικῶν
ℌ. Ηϋῖν ἐπορτύει πόλεμον κακὸν, ἠὲ Μελανθεύς.
Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος αὐτίον ηὔδα.

Ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ᾽ ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος· ὃς θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
Οὐκ ἐπιθὼν ἐάασα, πολὺ πρότερος δὲ νοήσας
Μείων ἐπ.
Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος αὐτίον ηὔδα.

Ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ᾽ ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος· ὃς θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
Οὐκ ἐπιθὼν ἐάασα, πολὺ πρότερος δὲ νοήσας
Μείων ἐπ.
Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος αὐτίον ηὔδα.

Ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ᾽ ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος· ὃς θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
Οὐκ ἐπιθὼν ἐάασα, πολὺ πρότερος δὲ νοήσας
Μείων ἐπ.
Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος αὐτίον ηὔδα.

Ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ᾽ ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος· ὃς θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
Οὐκ ἐπιθὼν ἐάασα, πολὺ πρότερος δὲ νοήσας

Δωμα τὰς

Ultimum autem ad ſolum bene ſtantis domus
Erat via ad vicum, tabulæ autem erant bene congruæ.
Hanc autem Vlyſſes cuſtodire juſsit divinum ſubulcum
Stantem prope ipſam, unus autem ſolus erat aditus.
His autem Agelaus dixit verbum omnibus nuncians,
O amici, jam aliquis in januam aſcendat,
Et dicat populis, clamor autem citiſsimè fiat.
Agelaus procis loquitur
Ideò citò hic vir nunc poſtremò ſagittet.
Hunc autem rurſus alloquutus eſt Melant. cuſtos caprarũ.
Non aliquo modo eſt Agelae divine. prope enim graviter
Aulæ propè januas & moleſtum os vici.
Et unus omnes prohibebit vir, qui fortis ſit.
Sed age vobis arma portabo ut armemini.
Ex thalamo, illic enim (puto) neque aliò
Arma depoſuerunt Vlyſſes & illuſtris filius.
Sic locutus aſcendit Melanthius cuſtos caprarum
In thalamum Vlyſsis ſupra ſcalas domus:
Melanthius armis inſtruit procos.
Ubi duodecim quidem ſcuta excepit, tot autem lanceas,
Et tot galeas æreas equino crine denſas,
Perrexit autem ire, valdè autem citò portans procis dedit.
Et tunc Vlyſsis ſoluta ſunt genua & dilectum cor,
Poſtquam circumponentes vidit arma, manibus autẽ lanceas
Longas quatientes, valdè autem ipſi apparebat opus:
Statim autem Telemachum verba velocia alloquutus eſt.
Telemache, certè valdè jam aliqua in domibus mulierum
Nobis impellit bellum malum, vel Melanthius.
Hũc autẽ rurſus Telemachus prudens contra locutus eſt,
O pater ipſe ego hoc peccavi, (neque aliquis alius
Cauſa) qui thalami januam ſpiſſè congruam
Reliqui inclinans, horum autem ſpeculator eſſet melior.
Sed vade divine Eumæe, januam claude thalami.
Et obſerva ſive qua eſt mulierum, quæ hæc faciat,
An filius Dolij Melanthius: quem ego puto.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Ivit autem iterum thalamum Melanthius cuſtos cuprarum,
Portaturus arma pulchra: intellexit autem divus ſubulcus,
Statim autem Vlyſſem allocutus eſt qui prope aderat,

Divine

Divine Laertiade prudens Ulyſſes,
Ille autem rurſus exitioſus vir quem putamus ipſi
It in thalamum, tu autem mihi verum dic.
Nunquid eum interficiam ſi potentior ero?
An tibi huc ducam, ut injuſtitias perſoluat
Multas, quantas hic operatus eſt tua in domo?
Hunc autem reſpondens, allocutus eſt prudens Ulyſſes,
Certè ego & Telemachus procos ſuperbos
Retinebimus intra domos, quamvis multùm incitatos
Vos autem averſis pedibus & manibus deſuper
In thalamum mittite, tabulas autem ligate à tergo:
Cathenam autem plicatam ex ipſo penetrantes
Columnam in altam trahite, & admovete trabibus,
Ut diu vivus graves dolores patiatur. (obediverunt.
Sic dixit: hi autem igitur hunc valdè quidē audiverunt &
Perrexerunt a. ire in thalamū, latuerunt autē ipsū intus ex-
Certè hic quidē thalami conclavi in arma quærebat, (iſtentē
Hi autem ſteterunt utrinque apud limina manentes:
Quando in pavimentum ibat Melanthius cuſtos caprarum.
Altera quidem manu ferens pulchram galeam,
Altera autem ſcutum latum, antiquum, inquinatum ſiccitate
Laertis herois quod juvenis portabat.
Tū quidē jacebat, conglutinationéſque ſolutæ erant lororū.
Jam tunc irruentes ceperunt, traxerúntque ipſum intrò
Per caput: inpavimento autē in terram jecerunt dolentē cor.
Subulci Melanthium vinciūt. Pedes autem manúſque colligaverunt triſti vinculo,
Valdè vertentes penitus, ſicut juſſerat
Filius Laertis pertolerans divus Vlyſſes.
Cathenam autem plicatam ex ipſo quæ penetrarat,
Columnā in altam traxerunt, propinquaveruntque trabibus
Hunc autem cavillans alloquutus es Eumæe ſubulce,
Nunc quidem jam valdè omnino Melanthie noctem ſervabi
Lecto in molli dormiens ſicut decet.
Neque te aurora ab Oceani fluctibus
Latebit veniens aurea ſede, quando adduces
Capras procis domo in convivium laborare.
Sed hic quidē illic relictus eſt extenſus pernicioſo in vincul

Διογενὴς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Κεῖνος δ' αὖτ' ἀίδηλος ἀνὴρ ὃν ὄϊομαι αὐτοὶ,
Ἐρχέτην ἐς ἅλαδε σὺ δ' ἡμῖν νημερτὲς ἔειπε,
Ἦ μιν ἀπεκτείνω αὖ καὶ κρείσσων γε γένωμαι·
Νέ σοι ὀδυρόμενος ἄγω, ἵν' ὑπαιθρίασας ἀπόπσῃ
Πολλὰς, ὅσσας ἔτης ἐμήσατο σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Ἦ τοι ἰὼν κὴ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγαυοὺς
Σχήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, μήλα ὥς μεμαῶτας·
Σοῖσι δ' ἀποστρέψαντε πόδας κὴ χεῖρας ὕπερθεν,
Εἰς ἅλαδε βαλέειν, Ζαπέδας δ' ἐκδῦσαι ὁπίσθε·
Τειρὶ δὲ τηλεκτὸν ἐξ αὐτῆς πειρήσαντες,
Κίον' ἀν' ὑψηλὸν ἐρύσαι, πλάσαι τε δοκῆσιν,
Ὡς κεν δηθὰ ζωὸς ἐὼν, χαλεπὰ ἄλγεα πάσχῃ.
Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθοντο,
Βὰν δ' ἴμεν ἐς θάλαμον· λαθέτην δέ μιν ἔνδοθι ἐόντα.
Ἤτοι μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἰρεύνα·
Τὼ δ' ἔστην ἐκάτερθε θύρῃ παθμοῖσι μένοντε·
Εὖθ' ὑπὲρ αὐδὸν ἔσαντο Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Τῇ ἐτέρῃ μὲν χερὶ φέρων κηλὰ πυφάλεια,
Τῇ δ' ἑτέρῃ σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαχθόν ἄζῃ
Λαέρτεω ἥρωος, ὃ κουρίζων φορέεσκε·
Δὴ τότε γ' ἤδη κεῖτο, ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἰμάντων.
Τὼ δ' αὖ ἐπαΐξαντ' ἐλέτην, ἔρυσάν τε μιν εἴσω
Κυρέξ· σὺ δ' ἀπίδων χαμαὶ βάλον ἀχνύμενον κῆρ.
Σὼ δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμηγερέϊ δεσμῷ,
Εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε μεταφρένῳ, ὡς ἐκέλευσεν
Υἱὸς Λαέρτεο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Σειρὴν δ' ἐκλικτὸν ἐξ αὐτῆς πειρήσαντες,
Κίον' ἀν' ὑψηλὸν ἔρυσαν, πλάσάν τε δοκῆσι.
Τὸν δ' ἐπέκερτομέων προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Νῦν δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις
Εὐνῇ σοὶ μαλακῇ κατακείμενον, ὥς σε ἔοικεν.
Οὐδέ σε γ' ἠριγένεια παρ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Λήσει ἐωϊζουσ' ἀνιοῦσ' ὁππόθεν σοὶ ὥρη ἐπείγῃ
Δίκτας μηνήσεσθ' δόμον ἡμῖν δαῖτα πένεσθαι.
Ὡς ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο πεδήσι ὀλοῷ σὺν δεσμῷ·

Τὼ δ' ἐς πύλας δυώτε, θύρῃσι τ' ἐπιθέντε φαεινὼ,
Βήτην εἰς Ὀδυσῆα διΐφρεια, ποικιλομήτην.
Ἐνθα μὲν ὃν πυέοντες ἐφίζανον· οἱ μὲν ἔπ' ἀδοῦ,
Τίσσωρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων, πολλοί τε καὶ ἐσθλοί.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολος θυγάτηρ Διὸς ἤλυθε Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν,
Τῷ δ' Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ μῦθον ἔειπε,
Μέντορ ἄμυνον ἀρὴν, μνήσαι δ' ἑταίρου φίλοιο,
Ὅς σ' ἀγαθὸν ἔβλαξεν· ὁμηλικίη δέ μοι ἐσσί.
Ὣς ἔφατ', οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην.
Μνηστῆρες δ' ἐτέρωθεν ὁμήλικον εὐ μεγάεργοι·
Πρῶτος τὸν γ' ἐνένιπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραφρασίῃσιν Ὀδυσ.
Μνηστήρεσσι μάχασθ', ἀμυνόμενον δέ οἱ αὐτῷ
Ὧδε δὴ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀΐω·
Ὅππότε κεν δύντος ἡλίοιο, πατήρ ἠδὲ καὶ υἱὸν,
Ἐν ᾧ σὺ ζώουσιν ἔπεσσι πιφήσεαι, οἷα μνωομένῃσι
Ἔρδειν εὐ μεγάεργοι. σοῦ δ' αὐτῆς κρήατι πίσεις.
Αὐτὰρ ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
Κλήμασιν ὑπόσσαι τοι ἐν τῷ τ' ἔνδοθι καὶ τοὶ θύρηφι.
Τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμειξόμενος· ἦδέ τοι ὕστερ
Ζώειν εὐ μεγάεργοι ἐώσομεν ἠδὲ δύνασθαι,
Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης τ' ἄγυ πολύειν.
Ὣς φάθ'· Ἀθηναίη δ' χολάσατο κηρόθι μᾶλλον·
Νήκισσον δ' Ὀδυσῆα χαλωτοῖσιν ἐπέεσσιν,
Οὐκέτι ζοί γ' Ὀδυσεὺς ἔμπεδον, ἦδέ τις ἄλκη,
Οἵη ὅτ' ἀμφ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ εἰνατέρεσσιν
Εἰναίτης Τρώεσσιν ἐμάρνατο πολλὰ μιμνὶς αἰεί·
Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐὺ αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Σῇ δ' ἦλω βελῃ Πελάσγου πόλις εὐρυάγυια
Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σύν γε δόμον καὶ κλήματ' ἐφήκεις,
Ἀντιμενησίχορον ὀλοφύρασθαι ἄλκιμόν εἶναι;
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πίτνα πάρ' ἐμ' ἵστασο, καὶ ἰδὲ ἔργον,
Ὄφρ' εἰδῇς οἵ τοι σὺ ἀνδράσι δυσμενέεσσι
Μέντωρ Ἀλκιμέδης εὐαρμενίας ἀπέτισεν.
Ἦ ῥα· καὶ ὦκα παίγχυ δίδου ἐπιφραδέως νίκην,
Ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένος τε καὶ ἀλκὴς πειρητίζεν

Ἠμὲν

Hi autem in arma euntes, portáque impoſita lucida,
Iuerunt ad Vlyſſem prudentem verſutum,
Vbi robur ſpirantes inſtabant: hi quidem in pavimento
Quatuor, hi autem intra domum multíque & boni.
Hos autem propè filia Jovis venit Minerva,
Mentori aſsimilata & corpore & voce.
Hanc autem Vlyſſes lætatus eſt videns, & verbum dixit,
Mentor expelle diras, recordare autem ſocij dilecti
Quæcunque bona feci, qualis autem mihi es.
Sic dixit, putans populorum ſervatricem eſſe Minervam.
Proci autem ex altera parte minabantur in domo.
Primus hanc increpavit Damaſtorides Agelaus,
Mentor, ne verbis perſuadeat Vlyſſes
Procis pugnare, auxiliari autem ei ipſi:
Sic enim noſtram mentem perfici puto,
Quando hos interfecerimus patrem ac filium,
Tu autem tu his poſteà interfecieris, qualia cogitas
Facere in domibus? tuo autem ipſius capite ſolues.
At poſtquam veſtrum violentias abſtulerimus ære,
Poſſeſsiones quotque tibi ſunt quæque intus & quæ foris,
Iis (quæ ſunt) Vlyſsis commiſcebimus, neque filios
Vivere in ædibus ſinemus neque, filias.
Neque uxorem prudentem in civitate verſari,
Sic dixit: Minerva autem irata eſt ex animo magis,
Increpavit autem Vlyſſem iratis verbis, (titudo,
Non amplius tibi Vlyſſes robur firmũ, neque aliqua for-
Qualis quando pro Helena albis ulnis bono patre nata
Novem annis Trojanis pugnaſti aſsiduè ſemper.
Multos autem viros interfeciſti in gravi pugna,
Tuo autem capta eſt conſilio Priami civitas lata vijs.
Quomodo jam nunc quando tuum populum & poſſeſsiones
Contra procos indignaris fortis eſſe? (perveniſti,
Sed agè huc amice apud meſta, & vide opus,
Ut videas qualis tibi in viris inimicis
Mentor Alcimedes beneficia rependat.
Dixit: & nondum omnino dedit alternantem victoriam
Sed adhuc potentiámque & fortitudinem tentabat

Minerva Mentori aſsimilata.

Agelaus jubet, ne Mentor Vlyſſem juvet.

Et Vlyſsis ac filij glorioſi.
Ipſa autem ſplendidæ in domus trabem
Sedit ruens hirundini ſimilis contrà.
Procos autem concitabat Damaſtorides Agelaus,
Eurynomúſque & Amphimedon Demoptolemúſque,
Piſandrúſque Polyctorides, Polybúſque prudens
Hi enim procorum fortitudine erant egregiè optimi.
Quicunque adhuc vivebant, & pro animabus pugnabant.
Hos autem jam domuit arcus & frequentes ſagittæ.
His vero Agelaus dixit verbum omnibus nuncians,
O amici jam tenebit vir hic manus innocuas,
Et jam ei Mentor quidem abijt manes jactationes dicens,
Hi autem ſoli relicti ſunt in primis januis,
Ideò nunc ſimul omnes immittite laceas longas.
Sed agite, in eum primum jaculamini, ſicubi Jupiter
Det Vlyſſem percuti, & gloriam reportare,
Horum autem aliorum non cura poſtquam hic acciderit.
Sic dixit: hi autem igitur omnes jaculati ſunt ſicut dixit,
Cupientes, hæc autem multùm vana fecit Minerva.
Horum alius quidem limen bene firmatæ domus
Percuſsit, alius autem januam ſubtiliter compactam.
Alius autem in pariete fraxinea (haſta) cecidit ære gravis.
At poſtquam jam laceas evitaverunt procorum,
His verbis incepit pertolerans divus Ulyſſes,
O amici, jam quidem ego dicerem & nobis
Procorum in turbam jaculari, qui prompti ſunt
Nos internetione delere in prioribus malis.
Sic dixit: hi autē igitur omnes jaculati ſunt acutas lanceas
Contrà diſpicientes Demoptolemum quidem Ulyſſes,
Euryadem autē igitur Telemachus, Elatum autem ſubulcus
Piſandrum autem igitur interfecit boum bubulcus vir.
Hi quidē poſtea ſimul omnes mordicus ceperūt magnū pavi-
Proci autem igitur juerunt domus ad intimū: (mentum.
His autem igitur irruerunt, è mortuis a. lanceas extraxerunt
Rurſus autem proci jaculati ſunt acutas lanceas.
Magna contentione, illas autem multū irritas poſuit Miner
Horum alius quidem limen bene firmatæ domus

Per

Η μὲν Ὀδυσσῆος ἠδ' ὑὸς κυδαλίμοιο.
Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
Ἑζετ' ἀναΐξασα, χαλιδόνι εἰκέλη ἀντήν.
Μνησῆος δ' ὦτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος,
Εὐρυνόμοις τε καὶ Ἀμφιμέδων, Δημοπτόλεμός τε,
Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης, Πόλυβός τε δαΐφρων,
Οἳ δὴ μνησήρων ἀριστῆες ἦσαν ἔπειτα,
Ὅσσοι ἔτ' ἔζωον, σθεῖ τε ψυχάων ἐμάχοντο·
Τοὺς δ' ἤδη ἰοὶ δάμασσαν βιὸς καὶ πρόφρις ἰοῖ.
Τοῖς δ' ὃ Ἀγέλαος ἔειπε, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων,
Ὦ φίλοι, ἤδη κήνος ἀνὴρ δὴ χεῖρας ἀάπτους
Καὶ δὴ οἱ Μέντορι μὲν ἴδεν κεκαδὼς εἰκυῖα,
Οἱ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσι.
Τῷ νῦν μὲν ἅμα πάντες ἐφίετε δουρὸς ἀκωκάς·
Ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ ἔξ πρῶτον ἀκοντίσατ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ Ὀδυσσῆα βλῆσθαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Τῶν δ' ἄλλων ἀ κῆδος, ἐπὴν ὅδε γ' ἐκπεσήσιν,
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκοντίσαν ὡς ἐκέλευσεν,
Ἰάμβλιχος. τοὺς δ' πάντας ἐτώσια ἔγχεα ἔπτη Ἀθήνη.
Τῶν ἄλλος μὲν στυμλὸν ἐϋστάφυλον μεγάροιο
Βεβλήκει, ἄλλος δ' θύρελλον πυκινῶς ἁραρυῖαν·
Ἄλλου δ' οὔ τοι ἔχε μελίη πίσυρ χαλκοβάρεια,
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ δοῦρας ἀλεύαντο μνηστῆρες,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ὦ φίλοι, ἦ δὴ μὲν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄλλοις
Μνηστήρων ὑὸς ὅμιλον ἀκοντίσαι, οἳ μεμάασιν
Ἡμέας ἐξεναρίξαι ἐπὶ στυγερῇσι κακοῖσιν.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
Ἀντὰ πεπυσκόμενοι. Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσ.
Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἔλατον δ' συβώτης,
Πείσανδρον δ' αὖ βοὸς ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
Οἱ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὁμὸν κατὰ θυμὸν ἔδυσαν.
Μνηστῆρες δ' ἀνιχώσαντο μεγάροισι μυχοῖσι·
Τοῖς δ' αὖ ἐπήϊξαν, νεκύων δ' ἐξ ἔγχε' ἕλοντο.
Αὖτις δ' μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
Ἰάμβλιχος. τοὺς δ' πολλὰ ἐτώσια ἔγχεα ἔπτη Ἀθήνη.
Τῶν ἄλλος μὲν στυμλὸν ἐϋστάφυλον μεγάροιο

Βιβλήκει, ἄλλος ἢ ὑψέλω πυκινῶς ἀραρυῖαν.
Ἀλλ᾽ ὅ γ᾽ ἐν ζίχῃ μελίη πίσει χαλκοβάρειᾳ
Ἀμφιμιδὼν δ᾽ ἄρα Τηλέμαχος βάλε χαῖρ᾽ ἐπὶ κορυφῇ
χ. ἄ- Μίγδλω, * ἄκρῳ ἢ μυὸς δηλήσατο χαλκός.
κρον. Κλησιππος δ᾽ Εὔμαιον ὑπὲρ στέρνοιο ἔγχει μακρῷ
Ὦμον ἐπιβρᾶψεν· τὸ δ᾽ ὑπέρπταζατο, πίπτε δ᾽ ἐρύζε.
Τοὶ δ᾽ αὖτ᾽ ἀμφ᾽ Ὀδυσῆα δαΐφρονα τοικιλομήτεω
Μνησήρων ἐς ὅμιλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα.
Ἐν δ᾽ αὖτ᾽ Εὐρυδάμαντα βάλε πολύπροθος Ὀδυσ-
Ἀμφιμέδοντα ἢ Τηλέμαχος, Πόλυβον ἢ συβώτης·
Κλησίππου δ᾽ ἄρ᾽ ἔπεσε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
Βιβλήκει σφῆς σῆμα· ἐπιτυχόμβῳ ἢ σφενδόνῃ.
Ὦ Πολυθερσείδη φιλοκέρτομε, μή ποτε πάμπαν
Εἶκων ἀφραδίης, μείζω εἰπεῖν, ἀτὰρ Θεοῖσι
Μῦθον ἐπιτρέψαι, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
Τῦτό τοι αἴτιη πρόδεξ ξεινήιον, ὄν ποτ᾽ ἔδωκας
Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆι δέμνι᾽ κατ᾽ ἀλητεύοντι.
Ἦ ῥά βοῶν ἰλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσ.
Οὔτα Δαμαστορίδαο κατὰ χθιδὸν ἔγχει μακρῷ.
Τηλέμαχος δ᾽ Εὐρυσορίδαο Λευκάλεον ὔτα
Δεξιὸν μέσον κεπφῶνα, λάβε δ᾽ ἐν χαλκὸν ἔλασσεν·
Ἤλασε ἢ πρόσω, χθόνα δ᾽ ἤλασε πικρὸν μετώπῳ.
χ. φθι Δὴ τότ᾽ Ἀθηναίη * φθιήμβροτον αἰγίδ᾽ ἀνέχειν
σίμβρο Ὑψόθεν ἐξ οὐρανοῦ, τῶν ἢ φρένες ἐπλοίηθεν.
τος. Οἱ δ᾽ ἐφέοντο κῦ μέσσῳ, βόες ὡς ἀγέλαιαι,
Τὰς μάλ᾽ τ᾽ αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδίηται
Ὧρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ᾽ ἤματα μακρὰ πέλονται.
Οἱ δ᾽, ὥς τ᾽ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοκαμπεῖς
Ἐξ ὀρέων ἐλθόντε ἐπ᾽ ὀρνίθεσσι θορῶσι,

Τὰ μὲν τ᾽ ἐν πεδίῳ νέφεα πλώοντα διώκει,
Οἱ δέ τε τὰς ἁλέηνται ἐπαλλόμενοι, ἐδὲ τις ἁλκὴ
Γίνεται οὐδὲ φυγή· χαίρουσι δέ τ᾽ ἀνέρες ἄλλῃ·
Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρες ἐπασσύμβροι κῦ δόμοι
Τύπτον ἐπισσυφέλῳ, τῶν ἢ κάνε ἄρτυε ἀλκήν,
Κράατα τυπτόμενοι· δαΐπεδον δ᾽ ἅπαν αἵματι θῦεν.
Λφύδης δ᾽ Ὀδυσῆα ἐπασσύμβροτον λαὸς ἰδώνων,
Καί μιν λισσόμενον ἔπτα πλεθρίοντα σφενδόνῃ,

Γουνῶ-

Percusſit, alius autem januam ſubtiliter compactam:
Alius autem in pariete fraxinea (haſta) cecidit ære gravis:
Amphimedon a. igitur Telemachũ percuſſit manũ ad carpũ
Obiter, extremam autem pellem læſit æs,
Cteſippus autem Eumæum ſuper ſcutum lancea longa
Humerũ attigit, hoc autem ſupervolavit, cecidit autẽ humũ,
Hi autem rurſus circum Ulyſſem prudentem verſutum
Procorum in turbam jaculati ſunt acutas lanceas.
Tunc rurſus Eurydamanta percuſsit urbium populator Vlyſſ.
Amphimedonta autem Telemachus, Polybũ autẽ ſubulcus,
Cteſippum autem igitur poſtea boum bubulcus vir
Percuſsit in pectus: gloriabundus autem (illum) affatus eſt,
O fili Politherſide conviciator, nunquam omnino
Cedens ſtultitiæ magnifica loquere ſed Dijs
Sermonem committe, quoniam multò potentiores ſunt.
Hoc tibi pro pede hoſpitale (munus) quem dediſti
Divo Ulyſſi domi (ſuæ) mendicanti.
Dixit igitur bovum nigrarum bubulcus: at Ulyſſes
Vulneravit Damaſtoridem cominus lancea longa.
Telemachus autem Euenoridem Lioeritum percuſsit
Lancea medio ventre, penitus autem æs tranſadegit.
Cecidit autem pronus, terram autem percuſsit tota fronte,
Jam tunc Minerva hominum interfectrix ægida ſuſtulit
Alto ex faſtigio, horum autem mentes expavefactæ ſunt.
Hi autem fugerunt in domum boves tanquam gregariæ,
Quas quidem varius aſilus impetu aggreſſus agitavit
Tempore in verno: quando dies longæ ſunt,
Hi autẽ ſicut vultures curvæ unguibus, curvæ roſtris,
Ex montibus venientes in aves ſaltant.
Hæ quidem in campo nebulas timentes pererrant:
Hæ autem has perdunt inſilientes, neque aliqua fortitudo
Fit, neque fuga, gaudent autem viri præda.
Sic igitur hi procos irruentes per domum
Verberabãt converſim, horũ a. ſuſpiriũ movebatur indecens,
Cap. diverberatis, pavimentum a. totum ſanguine æſtuabat.
Liodes autem Ulyſsis irruens cepit genua,
Et ipſum precans verba velocia allocutus eſt.

Liodes ſupplex orat Vlyſſem.

Oro te Ulysses, ty autem mei ratione habe, & mei miserere.
Nondum enim aliquam existimo mulierum in domibus
Dicturam neque aliquid feciſſe injuſtum, ſed alios
Sedavi procos, quicunque talia faceret.
Sed mihi nō obediverūt ut à pravis (reb.) manus abſtinerent.
Ideò & propter ſuas intemperies indecentem mortē hauſerūt
At ego cum his vates nihil cùm patraverim.
Jacebo: ſic non eſt gratia in poſtorum benefactorum.
Hunc autem torvè conſpicatus alloc. eſt prudens Ulyſſ.
Si quidem jam cum his vates te dicit eſſe,
Nempe ſanè videris ſæpe optaſſe in ædibus,
Longè mihi reditus finem dulcis fieri.
Te autem uxorémque dilectam ſequi & filios parere,
Ideò non mortem gravem effugies.
Sic igitur locutus enſem cepit manu forti
Liodes occiditur. Jacentem, quem Agelaus abjecerat humum
Interfectus, quo hunc in cervicem mediam percuſsit.
Loquentis autem igitur hujus caput pulveribus mixtum eſt.
Terpiades autem cantor fugit mortem nigram
Phemius, qui canebat cum procis neceſsitate.
Stabat in manibus tenens citharam ſtridulam
Propè apud januam, bifariam autem mentibus cogitabat,
An egreſſus domo Jovis magni ad aram
Aulæ ſederet elaboratam, ubi multa
Laertes Ulyſséque bonum fœmora combuſſerant.
An genibus precaretur proruens in Ulyſſem.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt melius eſſe
Genua tangere Laertiadæ Ulyſsis.
Certè hic citharam concavam depoſuit humi,
Medio crateris & throni argenteis clavis.
Ipſe autem rurſus Ulyſsis ruens cepit genua.
Phemius muſicus Vlyſſi loquitur. Et ipſum precans verba velocia allocutus eſt.
Oro te Vlyſſes, tu autē mei rationē habe, & mei miſerere,
Ipſi tibi in futurum dolor erit, ſi cantorem
Interficies, qui Dijs & hominibus cano.
Ego à me ipſo doctus ſum. Deus a mihi in mentib. cātilenas.
Omnes inſevit. videor autem tibi accinere

Tan-

Γουνοῦμαί σ' Ὀδυσεῦ σὺ δὲ μ' αἶψα, καὶ μ' ἐλέησον.
Οὐ γάρ πω τινὰ φημὶ γυναικῶν ὧδε μεγαίρειν
Εἰκέμεν ἠδὲ τι ῥίζαν ἀπὸ θάλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλας
Παύσιον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε ῥίζοι.
Ἀλλά μοι ὤπειθον κακῶν ὑπὸ χεῖρας ἔχοιας. 5
Τῷ καὶ ἀπωμοσάμην καὶ ἐπεκρόνεον ἐπίεσον.
Λύτερ ἐγὼ μὴ ἔοισι θυοσκόοις, οὐδὲ ἐοργώς,
Κείσεσθαι· ὡς οὔκ ἐστι γάμος μεθ' ὑπερφιάλων
Τὸν δ' αὖρ' ὑπόδρα ἰδὼν ἀγορητὴς πολύμητις Ὀδυσ.
Εἰ μὲν δὴ μὴ ἔοισι θυοσκόοις σύλλεκτα εἶναι, 10
Πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι σὸν μεγάθυμον,
Τηλοῦ ἐμοὶ νόστου τέλος ὑγλυκερῆς γενέσθαι.
Σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλῳ αὐτοῦ καὶ τέκνα πεπίθω.
Τῆς οὐκ ἂν δηναιὸν γε δυσηλεγέως ἀποφύγοιθα·
Ὡς ἄρα φωνήσας, ξίφος ἔλετο χαλκοβαρείης 15
Κίμβρου, ὃ ῥ' Ἀμάλθῳ ἀπαγροίπεκε χαλκοδίῃ
Κτειλόμενος· τῷ τόγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε,
Φθιμένῳ δ' ἄρα τῷ γε κόρυς κονίησιν ἐμείχθη.
Τιμπάδης δὲ τ' ἀοιδὸς ἀλυσκάσε κῆρας μέλαινας
Φήμιος, ὃς ῥ' ἠείδε μεθ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. 20
Ἑστη δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
Ἀγχοῦ παρ' ὁρσοθύρῃ· δίχα δ' ἔφρεσι μερμήριζεν, Ἡ. μιμ.
Ἠ αὐδὺς μεγάθυμος, Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν μέθεξιν,
Ἑρκεῖον ἵζοιτο πατρογήθιον, ἔνθ' ἄρα πολλὰ
Δαίτης Ὀδυσῆος τε βοῶν ἐπὶ μηλ' ἴκανον· 25
Ἦ γουνῶν λίσσοιτο ἀγασσάμενος Ὀδυσῆα.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Γουνῶν ἅψασθαι Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἦτοι ὁ φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε
Μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυρόηλου· 30
Αὐτὰρ ὁ αὖτ' Ὀδυσῆα ἀγασσάμενος λάβε γούνων,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Γουνοῦμαί σ' Ὀδυσεῦ, σὺ δὲ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον.
Αὐτῷ τοι μεθόπισθε ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν ἀοιδὸν
Πέφνῃς ὅστις θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. 35
Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἵμας
Παντοίας ἐνέφυσεν. ἔοικέ δέ τοι θεσπεσίδειν

Ως τέ Θεῷ· τῷ μή μοι λιλαίεο θυμοβόρους·
Καί κεν Τηλέμαχος παῖδά γ' ὄπασε σὸς φίλος υἱός,
Ως ἐγὼ ὑπ' ἰκνέομαι ἰς σὸν δόμον, ἠδὲ χατίζω,
Πωλεύμενος μνηστῆρσιν ἀφαυρότερος· μὴ δαΐτας,

χρ. ϛ κρίσσους Ἀλλὰ πολὺ πλείονες ἦσαν * ἀρηϊστῆρες ἧηρ ἀναίσιμον.
Ὡς φάτο τῷ δ' ἤκουσε ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο,
Αἶψα δ' ἔον πατέρα προσεφώνεεν ὠκέας ἐπέας,

χρ. μηδ' ὑπ Ἰφθιμε, * μηδέ τι τῶνδε ἀναίσιμον ὥπασι χαλκῷ.
Καὶ κήρυκι. Μέδοντα σαώσομεν, ὅς τέ μευ αἰεὶ
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδήσατο παιδὸς ἑοῖο.
Εἰ δὴ μή μιν ἔπεφνε Φιλοίτιος, ἢ συβώτης,
Ἠέ σεο ἀντιβόλησεν ἐελμένος ὀξὺ δόρυπα.
Ὡς φάτο, τῷ δ' ἤκουσε Μέδων ἀκέοντα ἀοιδόν.
Πεπλήγει γὰρ ἔκειτο ὑπαὶ θρόνῳ, ἀμφὶ ἧ δέρμα
Ἐσθοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνῳ ὦρτο, θοῦς δ' ἀπέδυσε βοείας·
Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσεπύξατο λάθρῃ ἰοῦσαν,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ φίλ' ἐγὼ μέν σ' ὄφρ' αἰ μὲν σὺ δ' ἴσχεο, εἰπὲ ἧ πατρὶ
Μή μοι ἀφραδίῃσιν ὀλλήσηται ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀνδρῶν μνηστήρων κηλωμενίδων, οἱ οἱ ἔκερσον
Κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὺ ἧ νήπιος ἠδὲ ἔπεσσι.
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Θάρσει, ἐπεὶ δή σ' ὧτος ἀρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
Ὄφρα γνῷς κῆρ θυμῷ, ἀτὰρ ἐν πᾶσιν καὶ ἄλλοις,
Ὡς κακοεργίης εὐεργασίη μέγ' ἀμείνων.
Ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἕζεσθε θύραζε
Ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολύφημος ἀοιδὸς,
Ὄφρ' ἐν ἐγὼ κῆρ δῶμα πονήσομαι ὅττιό μοι χρή·
Ὡς φάτο· τὼ δ' ἴξω βήτην μεγάροιο κιόντε.
Ἐζέσθην δ' ἄρα τήγε διὸς μεγάλα προπὶ βωμόν,
Πάντοσε παπτήνοντε, φόνον προπεδυμένοι αἰεί.
Πάπληγι δ' Ὀδυσεὺς κατὰ ἶδε δῆμον, εἴπερ ἔτ' ἀνδρῶν
Ζωὸς ὑπαλύσκοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Τοὺς ἧ ἴδεν μάλα πάντας ὑπ' ἄμμιγα κὴ κονίῃσι
Πεπληῶτας πολλούς· ὥστ' ἰχθύας ἧεσθ' ἁλιῆες
Κοίλου ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἐκπροθὶ θαλάσσης

Δικτύῳ

Tanquam Deo, ideò ne me cupias collo truncare,
Et Telemachus hæc dicet tuus dilectus filius,
Quòd ego non voluntarius in tuam domũ, neque indigens
Veni procis cantaturus post convivium.
Sed multò plures & potétiores duxerũt necessitate,(ideſt vi)
Sic dixit, hunc autem audivit sacra vis Telemachi,
Statim autem suum patrem allocutus est qui propè erat,
Abstine, neque item hunc insontem percute ære.
Et præconem Medonta servabimus, qui semper
Domo in nostra curam habuit (mei)dum puer essem,
Si jam non ipsum interfecit Philœtius, vel subulcus
Vel tibi obvius fuit ruenti in domo,
Sic dixit: hunc autem audivit Medon prudentia sciens,
Expavefactus enim jacebat sub sede, circum autem pellem
Indutus bovis nuper excoriatam, fugiens mortem nigram.
Statim a.à throno surrexit, citò a.abjecit bovinam (pellem)
Telmacho autem postea proruens (illius) cepit genua,
Et ipsum procans.verba velocia allocutus est,
O amice,ego quidé hic sum: tu a.cohibe(te,)dic a.patri,
Ne me impotenti robore lædat acuto ære,
Viris procis iratus, qui totonderunt
Res in domibus, te autem stulti nihil honoraverunt.
Hunc autem subridens alloquutus est prudens Ulysses,
Fide, quoniam te hic liberavit & servavit,
Ut noscas in animo, & dicas & alij
Multò satius esse bene, quàm malè agere.
Sed egressi ex ædibus sedete foris
Et cæde in aula, tuque & multùm famosus cantor.
Ut ego in domo elaborando peragam, quod me oportet.
Sic dixit: hi autem exiverunt domo euntes.
Sederunt autem igitur hi Iovis magni ad altare
Undique aspicientes,cædem expectantes semper.
Aspiciebat autẽ Ulysses ad suam domũ,si quis adhuc virorũ
Vivus sublateret fugiens mortem nigram.
Hos autem vidit valdè omnes in sanguine, & pulveribus
Prostratos multos, sicut pisces quos piscatores
Concavum in littus, album extra mare

Phemius & Medon à Telemacho servãtur.

Reti

Reti extraxerunt foraminoſo, hi autem omnes
Undas maris cupientes in arenis fuſi ſunt.
Horum quidem Sol perluſtris abſtulit animum.
Sic tunc igitur proci ad invicem fuſi erant,
Jam tunc Telemachum allocutus eſt prudens Ulyſſes,
Telemache eia agè mihi voca nutricem Eurycleam,
Ut verbum dicam, quod mihi in animo eſt.
Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri,
Mota autem janua allocutus eſt nutricem Eurycleam,
Eia jam huc ades anus olim genita, quæ mulierum
Famularum ſpeculatrix es in domibus noſtris,
Veni, vocat te pater meus, ut aliquid dicat.
Sic locutus eſt, huic autem velox fuit verbum.
Aperuit autem januas domorum bene habitatarum.
Perrexit autem ire: at Telemachus antè præibat.
Invenit poſtea Ulyſſem cum interfectis mortuis,
Sanguine & puluere inquinatum, tanquam leonem,
Qui comeſturus bovem venit pernoctantem in agro,
Omne autem igitur ei pectúſque genæque utrinque
Cruentæ ſunt, gravis autem in vultum videri.
Sic Ulyſſ. inquinatus erat pedes & manus deſuper
Hæc a poſtquā igitur mortuóſq; & magnū inſpexit sāguinē,
Rectà prorumpit ululando, quoniam magnum vidit opus.
Sed Ulyſſes prohibuit, & tenuit cupientem:
Et ipſam accerſitam verba velocia allocutus eſt.
In animo anus gaude, & (te) cohibe neque ulula.
Non pietas interfectos ob viros ſuperbire.
Hos autem Parca domuit Deorum & impia opera.
Non aliquem enim honorabant terreſtrium hominum,
Non malum, neque quidem bonum qui ad ipſos perveniſſet,
Ideò & propter ſuas intemperies indecentem mortē aſſecuti
At agè mihi tu mulieres eas in ædibus recenſe, (ſunt.
Quæ me inhonorant, & quæ peccantes ſunt.
Hunc autem rurſus allocuta eſt dilecta nutrix Eurycleia,
Tibi enim ego tibi fili veritatem dicam.
Quinquaginta tibi ſunt in domibus mulieres
Famulæ, has quidem opera docuimus operari

Vlyſſes Eurycleam accerſiri jubet.

Lanā-

Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ· οἱ δὲ τε πάντες
Κύμασιν ἁλὸς ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυντο.
Τῶν μὲν τ' ἠέλιος φαέων ἐξείλετο θυμόν.
Ὡς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο·
Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμυτις Ὀδυσ.
Τηλέμαχ' εἰ δ' ἄγε μοι κέλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Ὄφρα ἔπος εἴπωμι τό μοι κατὰ θυμὸν ἐόν.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δ' φίλα ἐπιπείθητο πατρί·
Κινήσας δ' ὑδρίλῳ, προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν.
Δεῦρο δὴ ὄρσο μητὺ παλαιγενές, ἥτε γυναικῶν
Δμωάων ἡμῖν κατὰ δώματα ἠμὲν ἐρέθεις
Ἔργα· κέκλησκέ σε πατὴρ ἐμός, ὄφρά τι εἴπῃ.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, τῇδ' ἄπτερος ἔπτατο μῦθος.
Ὤιξεν δ' ὑδρηλὰς μεγάρων εὖ ναιετάοντων·
Βῆ δ' ἰμὼν αὐτὰρ Τηλέμαχος προθορὼν ἡγήσατ' ἰόντι·
Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετ' ἀμφιπόλοισι γένυσιν,
Αἶψα δὲ λύθρῳ πεπαλαγμένον. ὥστε λέοντα,
Ὃς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγρωμόλοιο,
Πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε παρήια τ' ἀμφοτέρωθεν
Αἱματόεντα πέλει δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι.
Ὡς Ὀδυσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἡ δ' ὡς οὖν γένυάς τε καὶ ἄστυτον εἰσιδε μῆλα,
Ἴθυσεν ῥ' ὀλολύξοι, ἐπεὶ μέγα εἴσιδε ἔργον·
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε, καὶ ἴσχεεν ἰθυμήλω ὦρ·
Καί μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδα,
Εὐθυμεῖ γρηῦ γαῖρε, καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀλόλυζε.
Οὐχ' ὅσιη κτεάτεσσιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι.
Τοὺς δὲ θεὸς μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν, καὶ ἀγήνορα ἔργα.
Οὔτινα γὰρ πίσεσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται·
Τῷ καὶ ἀπευθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Ἀλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάρεις κατάλεξον
Αἵ τέ μ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτέες εἰσί.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Τοι γὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθείῃ κατελέξω.
Πεντήκοντά τοι εἰσὶ ἐνὶ μεγάρεισι γυναῖκες
Δμωαὶ τὰς μὲν τ' ἔργα διδύξασθαι ἐργάζαι.

Εἴκοσι

Εἰρεσίη τε ξείνων, καὶ * δουλοσύνης ἀνίηκας
Τῶν δυὸδεκα πᾶσιν ἀναγδείης ἐπέβησαν,
Οὔτ' ἰμὲ πάσσυ ἴδ' αὐτὸν Πλωτιλόπειαν.
Τηλέμαχος ἦ νίον μὲν ἄξιστο, ἠδὲ ἑμήτηρ
Σημαίνουσιν ἅασκον ἐπὶ δμωῆσι γυναιξίν.
Αὐτὰρ ἐγ' ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερώια σιγαλόεντα.
Εἴπω σῇ ἀλόχῳ, τῇπερ Θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε.
Τὼ δ' ἀπαμειβόμενοι προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Μήπω τὼ δ' ἐπίκλησιν, σὺ δ' ὀτρύδει εἰπὲ γυναιξίν.
Ἐλθέμεν αὖ ἐξ ἀγροῦ ἀνέρια μηχανόωντο.
Ὡς ἄρ' ἔφη· χρυσὸν ἦ δ' ἐκ μεγάροιο βιβάσκε,
Ἀμφίπολοι γυναιξὶ, καὶ ὀτρύνουσι νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
Εἰς ἐπιλεσσάμενοι, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἄρχετε νῦν νίκυας φορέειν, καὶ ἄνωχθε γυναῖκας·
Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους ἀγακλείας ἠδὲ τραπέζας
Ὕδατι καὶ ἀσκοῖσι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσωμεν,
Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋστεφέ' μιχάσθαι,
Μισγέμεν τε θόλον καὶ ἀμύμονος ἔρκος αὐλῆς
Θνήσκωμεν ξίφεσιν πεπυκασμένοι, εἰσέτι * πασσῶν
Φυζακὶς * ἐξαφίλοιθε, καὶ ἐκλελαίθοιτ' Ἀφροδίτης
Τὼ ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχαν, μίσγοντό τε λαίφη.
Ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα γυναῖκες ἀολλέες ἦλθον ἅπασαι,
Αἵν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κὰτ' δάκρυ χέουσαι.
Πρῶτα μὲν οἵ νίκυας φόρεον καὶ κατέθηκαν ἕτας,
Καὶ δ' ἄρ ὑπ' αἰθούσῃ πύκασαν εὐερκέϊ αὐλῆς,
Ἀλλήλῃσιν ἰεράδουσαι, σήμηνε δ' Ὀδυσ.
Αὐτὸς * ἐπιστείχων. ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους ἀγακλείας ἠδὲ τραπέζας
Ὕδατι καὶ ἀσκοῖσι πολυτρήτοισι κάθαιρεν.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
Λίσσεσθαι δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
Ἔῦον· ταὶ δ' ἐφόρεον δμωαὶ, πάσσυτο δ' ὑφόρζε.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋστεφέ' μιχάσθαι,
Μισγέμεν τε θόλον καὶ ἀμύμονος ἔρκος αὐλῆς,

Εἶλεον

Lanásque extendere, & servitutem tolerare.
Harum duodecim omnes impudentiam aggressæ sunt,
Neque me honorantes, neque ipsam Penelopem.
Telemachus autem nuper quidem crevit, neque ipsum mater
Imperare sivit in famulis mulieribus,
Sed agè ego ubi ascendero in cœnacula splendida,
Dicam tuæ uxori, cui aliquis Deus somnum impulit.
Hanc autem respondens allocutus est prudens Vlysses,
Nondum hanc cæcita, tu autem huc die mulieribus
Ut veniant, quæ anteà indecentia operatæ sunt.
Sic dixit, anus autem per domum exivit
Nunciatura mulieribus, & festinans ad revertendum,
At hic Telemachum, & bubulcum & subulcum
Ad se vocatos verba velocia allocutus est,
Incipite mortuos portare, & jubete mulieres,
At postea thronos pulchros & mensas
Aqua & spongijs foraminosis purgare.
At postquam jam totam domum ornaverint,
Famulas eductas ex bene stabili domo
Inter medium tholum, & laudatum septum aulæ,
Diverberate ensibus longè acutis, donec omnium
Animas auferatis, & obliviscantur Veneris
Quam à procis habuerunt, mixtæ sintque clàm.
Sic dixit: hæ autè mulieres congregatæ venerunt omnes
Graviter lugentes, teneram lacrymam defundentes.
Primum quidem igitur mortuos portaverunt interfectos,
Sub autem porticu deposuerunt benè septæ aulæ
Ad invicem innitentes, imperavit autem Ulysses
Ipse festinans, hæ autem exportabant & necessitate (idest vi)
At postea thronos pulchros, & mensas
Aqua & spongijs multis foraminibus purgarunt.
At Telemachus & bubulcus & subulcus
Scopis pavimentum affabrè factæ domus
Verrebant: hæ a. exportaverunt famulæ posuerunt a. foris,
At postquam omnem domum ornaverunt
Famulas eductas stabilis domus,
In medio testudinis & laudati septi aulæ,

Vlysses jubet mortuos efferri.

(Loco)

(Loco) concluſerunt in ſtricto unde non aliquo modo erat
His autem Telemachus prudens incepit dicere, (fugere.
Non quidem jam pura morte animum auferam
Harum, quæ jam meo capiti opprobria fuderunt,
Matrique meæ, apudque procos dormiebant.
Impudicae famulae laqueo ſuſpendantur. Sic dixit: & funem navis nigræ
Ex columna ſuſpenſum magna circumjecit tholi,
Altè extenſum, ne quâ pedibus terram tangeret.
Sicut autem quando vel turdellæ pandis alis vel columbæ
In ſepto (ſeſe) conquaſſant quod ſtat in fruticeto,
(Retis veluti) caſtra intrantes, odioſũ a. ſuſceptũ eſt cubile:
Sic hæ ordinatim capita habebant, circum autem omnibus
Collis laquei erant, ut miſerrimè morerentur.
Tremebant autem pedibus paululum non valdè diu.
Educunt autem Melanthium in veſtibulúmque & aulam:
Melanthius mucidatur. Hujus autem quidem naréſque & aures ſævo ære
Abſciderunt, genitaliáq; extraxerũt canib. cruda comedenda
Manúſque & pedis inciderunt excandeſcenti animo.
Hi quidem poſteà abluti manúſque pedéſque
Ad Ulyſſẽ domũ (nimirũ) juerent: perfectũ eſt autẽ opus.
At hic allocutus dilectam nutricem Euryclean,
Porta ſulfur anus malorũ medelã porta, autẽ mihi ignem
Ut fumigem domum: tu autem Penelopem
Venire huc jube cum ancillis mulieribus:
Omnes autem impelle famulas ut domum veniant.
Hunc autem rurſus allocuta eſt dilecta nutrix Euryclea,
Certè jam hæc fili mi ſecundùm decens dixiſti,
Sed agè chlænámque chitonáque veſtimenta portabo.
Non autem ſic veſtibus tectus latos humeros
Sta in domibus, culpandum autem eſſet.
Hanc autem rurſus alloquutus eſt prudens Ulyſſes,
Ignis nunc mihi primùm in domibus fiat.
Ignis ſuſtrantur aedes. Sic dixit: neque non obedivit dilecta nutrix Euryclea,
Portavit autem igitur ignem & ſulfur: at Vlyſſes
Benè adolevit domum amplam, & domum, & aulam.
Anus autem rurſus aſcendit per domos pulchras Vlyſsis
Nuncians mulieribus, & properans ut rediret.

Hæ au-

Εἶλεον οὖ σείνει, ὄθεν ἔπλως κεν ἀλύξας.
Τῶσι δ' Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
Μὴ μὲν δὴ κατθνῃσκε θεοειδέος ἀμφὶ γυναικὸς
Τέκμωρ αἶψα δὴ ἐμεῖ κεφαλῇ κατ' ἀνώϊδεα χεῦαι,
Μητέρα δ' ἡμετέρην, ὥς θ' ἕδνοις ἔπορον. 5
Ὡς ἄρ' ἔφη· τὸν δὲ πεῖσμα νεὸς κυανοπρῴρου
Κίονος ἐξέάψας μεγάλης, ἐρίβαμβος ἀοιδὸς,
Ὑψόσ' ἐπετανύσας, μή πως ποσὶν ἔδας ἵκηται.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι πτανυσίπτεροι, ἠὲ πέλειαι
Ἔρπωσ' εἰσαΐξωσι, τέθ' ἰσήκει σὶν δαίμονι, 10
Λύλιν ἐπεμβάλλουσα, συναρὸς δ' ὑπεδέξατο κηΐτης·
Ὡς αἶψ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δ' πάσαις
Δειρῇσιν βόες ἦσαν, ὅπως οἴκοιτο δαίνοιεν.
Ἤπαιεν δ' ὀπίσω μέτωπα, ἔγκατα δ' ἔπτυε θυμός.
Ἐκ δ' Μελάνθιον ἦγεν ἀνὰ σταθμὸν τε καὶ αὐλὴν· 15
Τῷ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνας τε καὶ οὔατα κηλὰ χαλκῷ
Τάμνεν· μήδεά τ' ἐξέρυσεν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι,
Χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτεν κινητόν τε θυμόν.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε,
Εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε ἴσαν· τετέλεστο δ' ἀοιδή. 20
Αὐτὰρ ὅγε σφωΐτερον φίλον ἔτρεφον Εὐρύκλειαν,
Οἷσιν ἔπειτα μετηύδα καὶ ἔπος, ὅτι δὴ μετὰ πῦρ
Ὄφρα θεράπνας μέλαθρον· σὺ δ' Πέρσηλόπειαν
Ἐλθεῖν σπεύδ' ἄνωχθι σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
Πάσας δ' ὅτρυνον δμωὰς κατὰ δῶμα ἰέναι. 25
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε τέκνον ἐμὸν κατὰ μοῖραν ἔειπες,
Ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω.
Μὴ δ' ὧδε ῥάκεσιν πεπυκασμένον εὐρέας ὤμους
Ἴσχε· σὺ μεταφρονέοις, νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη. 30
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσ.
Πῦρ νεῦ μοι πρώτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Ἤνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θῆκεν· αὐτὰρ Ὀδυσ.
Εὖ διαθεάσασθαι μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλὸν· 35
Βῆ δ' αὖτ' αἰθέρη δμῳῇ δόματα κλυτὰ Ὀδυσῆϊ,
Ἀγλαΐσασα γυναιξὶ, καὶ ὀτρυνέουσα γέλασ.

Αἱ δ' ἵσαν ὑπὸ μεγάθειο, δύω μὴ χαρὶν ἔχουσαι.
Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφιέχοντο καὶ ἠπαίζοντ' Ὀδυσῆα,
Καὶ κιόνων ἀγαπαζόμεναι κεφαλάς τε καὶ ὄμμας,
Χεῖράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δ' γλυκὺς ἵμερος ἥρει
Κλαυθμοῦ καὶ γοάχης· γίνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ψ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

Ἀναγνωρίσμα Ὀδυσσέως πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ τῶν τ' πλάνης διηγημάτων ἀνακεφαλαίωσις, καὶ Ὀδυσσέως καὶ Τηλεμάχου καὶ τῶν οἰκείων ἔξοδος.

ΑΛΛΗ.

Ψῖ δ' ἀναγνωρίζει πόσιν ὃν ποτε Πηνελόπεια.

Γρηῢς δ' εἰς ὑπερῷα ἀνιβήσατο καγχαλόωσα,
Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Γοῦνα πάρ' ἐρρώσαντο, πόδες δ' ὑπερεπτάνοντο.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἔγρεο Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἰδῇσθα
Ὀφθαλμοῖσι σοῖσι τά τ' ἔλδεαι ἤματα πάντα.
Ἦλθ' Ὀδυσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνετο, καὶ φίλ' ἀλλὰ.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγαυοὺς, οἵ θ' ἑὸν οἶκον
Κήδεσκον, καὶ κλῆρα κατ' ἔδον, βιόωντό τε παῖδα.
Τὸν δ' αὖτε πρόσεειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν. οἵ τε δυνάσσαι
Ἄφρονα ποιῆσαι, καὶ ἐπίφρονα καὶ μάλ' ἐόντα,
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν·
χρ. πα- Οἵ σέ * ὣς ἔβλαψαν. πρὶν ἦ φρένας αἴσιμα ἤδα.
ρέβλα- Τίπτέ μ' ἀλωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
ψαν χρ Ταῦτα * παρὲξ ἐρέουσα, καὶ ἐξ ὕπνου με ἀνεγείρεις
παρὲξ Ἡδὺ * ὃς μ' ἐπίδηται φίλα βλεφαρ' ἀμφικαλύψας;
ρέει Οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον ἐξ ἧς Ὀδυσ-
σε; Ὡχετ' ἐπ' ψόμβῳ * κακοήλιον ὤκα οἰομάζων·

Αλλ'

Hæ autem iverunt ex domo tædas in manibus tenentes
Hæ quidē igitur circumfundebantur, & salutabāt Ulyssem,
Et osculabantur amplectentes capútque & humeros.
Manúsque capientes: hunc autem dulce desiderium cepit
Fletus & suspirij: novit autem igitur mentibus omnes.

ARGVMENTVM VIGESIMI-TERTII LIBRI ODYSSEAE.

AGnitio Ulysis apud uxorem, & erroris narrationum brevis summa. Et Ulysis & Telemachi cum domesticis exitus.

ALIUD.

Ψ, autem, cognoscit maritum suum quondam Penelope.

ANus autem in cœnacula ascendit exultabunda,
Heræ dictura dilectum maritum intus esse,
Genua a firma habebat, pedes emicabāt & movebātur
Stetit autem igitur super capite & ipsam affata est, (gaudio.)
Surge Penelope dilecta filia, ut videas — Euryclea nunciat Penelope Ulyssē redisse.
Oculis tuis, quæ cupiebas dies omnes,
Venit Ulysses, & domum advenit serò licet redux.
Procos autem interfecit superbos, qui suam domum
Contristabant, & res comedebant violabántque filiam.
Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope, — Penelope Ulyssē rediisse non crēdit.
Nutrix dilecta, insanam te Dei fecerunt quique possunt
Insipientem facere, eum qui vel prudentissimus fuerit,
Et delirū effecērunt ut prudentiam iniret (& assequeretur.)
Qui te læserunt, antea autem mentibus bona eras.
Cur molædis perdolentem animum habentem
Hæc (præter verum) dicens? & ex somno suscitas
Dulci? qui me ligavit ut dilectas palpebras complecteretur?
Non enim tantum dormivi, ex quo Ulysses
Ivit visurus malum Ilium non nominandum,

Sed agè nunc descende, & retrò vade domum.
Si enim aliqua me alia mulierum, quæ mihi sunt,
Hæc profecta nunciasset, & ex somno excitasset,
Ideò citò odiosè ipsum ego remisissem ire
Rursus intra domos: te autem hæc senectus juvat.

Eurycleæ Penelopae loquitur

Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea,
Non te lædo filia dilecta, sed verè tibi
Venit Vlysses, & domum suscepit, sicut dico.
(Ille) hospes quem omnes inhonorabant in ædibus.
Telemachus autem igitur jamdiu cognovit intus esse.
Sed prudentijs cogitationes patris occultabat,
Ut virorum puniret violentias superborum.
Sic dixit: hæc autem lætata est & à lecto saltans
Anum circumplexa est, à palpebris autem lacrymam misit:
Et ipsam vocatam verba velocia allocuta est,

Penelope nutricem allo quitur.

Eia agè jam mihi nutrix dilecta verum dic.
Si verè jam domum venit ut dicis,
Quomodo jam procis impudentibus manus immisit
Solus nimirū, hi autem semper congregati intus manebant?
Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea,

Eurycleæ Penelopae respondet.

Non vidi non audivi, sed suspirium solum audivi
Interfectorū, nos autem in secessu thalamorū benè factorum
Sedebamus timentes tabulæ autem tenebant benè congruæ:
Antea quando jam me tuus filius à domo vocavit
Telemachus, hunc enim præmisit vocare.
Inveni postea Vlyssem inter interfectos mortuos
Stantē, hi a. ipsum circū lapidib. stratū pavimentū tenentes
Jacebant ad invicē, tu conspicata autem animo delectareris
Sanguine & cruore fœdatum, tanquam leonem:
Nunc hi quidem jam omnes in aularibus januis
Congregati, at hic domum fumigat perpulchram
Igni magno accenso, te autem me præmisit vocare.
Sed sequere, ut vobis lætitia ineatis
Ambovos dilecto corde, quoniam mala multa passi estis,
Nunc autem jam hoc longum desiderium perfectum est.
Venit quidem ipse vivus domum suam: invenit autem & te
Et filium domi malè autem qui ipsum affecerant

Proci,

Αλλ' ἄγε νῦν κρίνεσθε, καὶ ἀθρήσατε μέλλοντες. χρ. ἴδε-
Εἰ γάρ τις μ' ἄλλη γε γυναικῶν αἵμυλα εἴδει, χαὶ
Ταῦτ' ἐλθὼν ἤγγειλε, καὶ ἐξ ὕπνου με ἀνίαψεν,
Τῷ κε τάχα συνερῶς μιν ἐγὼ ἀπέπεμψα ἑῖσαν
Λὐτὴν ἔσω * μεγάροιο· σὺ δ' οὐ τῷ γε γῆρας ὀνήσει. 5 χρ.
Τὼ δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια, μέλα-
Οὔτι σε λωβεύω τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι γον. χρ.
Ἠλθ' Ὀδυσεὺς, καὶ οἶκον ἱκάνετον, ὡς ἀγορεύω, δ τε μ.
Ὀ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων ὁ μεγάροισι· γῆρας
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ἤδεεν ἔνδοθεν ἐόντα. 10
Ἀλλὰ σιωπᾷ σῇσι νοήμασι πατρὸς ἑκυῖης,
Ὄφρ' ἀνδρῶν πύσηται βίλη ἑκάστερωθεν ἰόντων.
Ὡς ἔφατ'· ἡ δ' ἰκάνε, καὶ ἀμφὶ λέκτρια δουρὸς
Γρηὺς ἐσταλίκτη, βλιφάρων δ' ἄπο δάκρυον ἧκε·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. 15
Εἰ δ' ἄγε δὴ μοι, μαῖα φίλη νημερτὲς ἐνίσπες·
Εἰ ἐτεὸν δὴ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύεις,
Ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκε
Μοῦνος ἐὼν, οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμιμνον.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια, 20
Οὐκ ἴδον, ἀ πυθόμην, ἀλλ' * οἶνον οἶον * ἄκουον
Κτενομένων· ἡμεῖς δ' μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων
Ἡμεθ' ἀτυζόμενοι, ζανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
Πρὶν γ' ὅτε δὴ μ' ἐσος ὄψ' ἐλθὸν μεγάροιο κάλεσσε
Τηλέμαχος· τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσσαι. 25
Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα κιχ' ἑστάμεν ἐγγύθι πυκνὸν
Ἑστεῶτ'· οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταιπέδον ἦλθε ἔχοντες,
Κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. ἰδὼν δέ κε θυμὸν ἰάνθης
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον, ὥστε λέοντα·
Νῦν οἱ μὲν δὴ πάντες ὁμαλείῃσι θύρῃσιν 30
Ἀθρόοι· αὐτὰρ ὁ δῶμα θεσπέσιον προσεκηλεῖ,
Πῦρ μέγα κεκαδμένον· σὲ δέ μ' ἔφατο κικλήσκειν.
Ἀλλ' ἔπιθ', ὄφρα σφῶϊν ἐϋφροσύνης ἐπιδῆτον
Ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπασθε,
Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτελέεται· 35
Ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστεον, εὗρε δὲ καὶ σέ
Καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι, κακῶς δ' οἵ γε μὲν ἔρεζον.

Μνηστῆρες, ὃς πάντας ὑπέρβατο ὧν ἐνὶ οἴκῳ,
Τὼ δ' αὖτε προσέειπε φερέφρων Πηνελόπεια.
Μαῖα φίλη, μή πω μέγ' ἐπεύχεο κηγχαλόωσα.
Οἶσθα γὰρ ὡς κ' ἅπασιν ἐνὶ μεγάρῳσι φανείη
Παῦσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε καὶ υἱῖ τὸν τηκεμόθεν.
Ἀλλ' ἄγε δ' ὄνθ' ὄδε μῦθος ὑπερφιάλῳ, ὡς ἀγορεύεις·
Ἀλλά πῃ ἀλγεινότατον κλείειν μνηστῆρας ἀγαυούς,
Ὑβρει ἀγασσάμενον θυμηλάτα καὶ κακὰ ἔργα.
Οὔπω γὰρ πίσυνον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Οὐ κακὸν οὐδὲ μὰν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
Τῷ δ' ἀπερθαλίας ἐπάγον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσ.
Ὠλίετο τηλοῦ νόστον Ἀχαιΐδος, ἄλλοτε δ' αὖτε.
Τὼ δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
Ἦ πόσιν ἴσθον εἶναι παρ' ἰαχάρῃ, ὅπότ' ἔφηθα
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι; θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
Ἀλλ' ἄγε τοι κῆ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο ἐείπω·
Οὐλλὺν, τὸν ποτε μιν σὺς ἤλασεν ἀργυρόδοντα,
Τὼ ἀπονίζουσα φερτάμεν. ἤγετον δὲ σοι αὐτὴ
Εἰπέμεν· ἀλλά με κεῖνος ἐλὼν ἐπὶ μήστακα χερσὶν
Οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυϊδρείῃσι νόοιο.
Ἀλλ' ἴσπευ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμείθεν προελώσομαι αὐτῆς,
Αἴ κέν σ' ἐξαπάφω, κλαῦσαί μ' οἰκόνδε ἐλέντα.
Τὼ δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φερέφρων Πηνελόπεια,
Μαῖα φίλη, χαλεπόν σε θεῶν αἰζηοῖσιν
Δολόεσσ' εἰδυῖαν, μήλα τοῦ πολύϊδριν ἐόντα.
Ἀλλ' ἴσπευ ἰοῦσ' ἐμὸν παῖδ' ἐμὸν, ὄφρα ἴδωμαι
Ἀνδρας μνηστῆρας τεθνηότας. ἠδ' ὃς ἔπιφρων.
Ὡς φαμένη, κατέβαιν' ὑπερῴϊα πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
Ὥρμαινε, ἦ ἀπιοῦσα φίλον πόσιν ἐξερεείνοι,
Ἢ παρεοῦσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
Ἡ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν,
Ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Τοίχου τὸ ἑτέρωθι· ὁ δ' ἄρα ποδὸς ἡίονα μακρὴν
Ἧστο κάτω ἐρέων, ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἶπεν
Ἰφθίμη σύνοχος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ἡ δ' ἄρα οἱ τῷ γε πόλλ' ἔπεα προτιβάλλετο μύθῳ.

Proci, hos omnes punivit sua in domo.
Penelope Euryclean affatur.
Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope,
Nutrix dilecta, ne sanè magnum (te) jactes irridens.
Scis enim quòd gratus in domo appareret
Omnibus, maximè autem mihique & filio, quem genuimus,
Sed non est hoc verbum verum sicut dicis:
Sed aliquis immortalium interfecit procos superbos,
Injuriam indignatus acerbam, animi dolores & mala opera.
Non aliquem enim honorabant terrestrium hominum,
Non malum, neque quidem bonũ quicunque ipsos advenit.
Ideò propter iniquitates patsi sunt malum: at Ulysses
Perdidit longè reditum Græciæ, perijt autem ipse.
Huic autem postea respondit dilecta nutrix Euryclea,
Filia mea, quale te verbum fugit septum dentium?
Quæ maritum intus foco assidentem nunquam dicis
Domum esse venturũ animus autem tibi semper incredulus.
Sed agè tibi & signum permanifestum aliud dicam.
Cicatricem, quam quondam ipsi sus inflixit albo dente
Hanc dum abluerem agnovi, volebam autem tibi ipsa
Dicere, sed me ille captam in ore manibus
Non sivit dicere prudentijs mentis.
Sed sequere, at ego me ipsam condonabo,
Si te decepero, interfice me miserrima morte.
Huic autem respondit postea prudens Penelope,
Nutrix dilecta, difficile te Deorum semper genitorum
Consilia trahere, licet multarum rerum sis perita.
Sed tamen eamus ad filium, ut videam
Viros procos interfectos, & (eum) qui illos interfecit.
Penelope sub dubitans accedit Vlyssem.
Sic locuta descendit cœnaculum: multa autem ei cor
Movebat, an seorsim dilectum interrogaret maritum,
An astans oscularetur caput & manus captas.
Hæc a. postquam ingressa est, & transivit lapideũ pavimentũ,
Sedit postea Ulyssem contra in ignis splendore
Parietis alterius, hic autem igitur ad columnam longam
Sedebat deorsum videns, expectans si ipsum alloqueretur
Fortis uxor, postquam vidit oculis.
Hæc autem tacita diu sedit, stupor autem & cor cepit.

Aſpectu autem aliquando ipſum perſpicuè videbat,
Aliquando autē ignorabat mala corpori veſtimenta habentē.
Telemach. autē locutus eſt, verbumq; dixit denominavitque
Mater mea, mala mater, ſævum animum habens,
Cur ſic à patre recedis? neque apud me ipſum
Sedens verbis interrogas, neque ſcrutaris?
Non quidem alia ſic mulier tolerabili animo
Viro abſtineret, qui ei multa mala perpeſſus
Veniſſet vigeſimo anno (in) patriam terram.
Tibi autem ſemper cor durius eſt lapide.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Fili mi, animus mihi in pectoribus ſtupefactus eſt,
Neque dicere poſſum verbis, neque interrogare,
Neque in vultum videre contra, ſi verè jam
Eſt Vlyſſes, & domum venit, certè valde nos
Cognoſcemus inter nos & melius: ſunt enim nobis
Signa, quæ jam & nobis abſcondita ſcimus ab alijs,
Sic dixit: riſit autem pertolerans divus Vlyſſes.
Statim autem Telemachum verba velocia allocutus eſt,
Telemache, certè matrem in ædibus dimitte,
Tentare me, forſan autem agnoſcet & melius.
Nūc a. quod ſordeo, mala a. corpori veſtimenta indutus ſum,
Ideò inhonorat me, & nondum dicit hunc eſſe.
Nos autem conſultemus, ut valde optima fiant.
Etenim aliquis unum virum qui interfecit in populo,
Cui non multi ſint adjutores poſtea,
Fugit, affinibúſque relictis & patria terra.
Nos a. ſuſtentaculū civitatis interfecimus, qui valde optimi
Juvenum in Ithaca, ideò te conſulere jubeo.
Hunc autē rurſus Telemachus prudens contra locutus eſt:
Ipſe hæc videas pater dilecte, tuum enim optimum
Conſilium in hominibus dicunt eſſe, neque aliquis tibi
Alius contendat mortalium hominum.
Nos a. prompti ſimul ſequemur, neque quapiam in re affirmo
Fore ut robore indigeas, quanta potentia adeſt.
Hūc autē reſpondens alloquutus eſt pertolerans Ulyſſes:
Tibi enim ego dico, ut mihi videntur eſſe optima.

Primùm

Οψει δ' ἄλοτε μὲν μὲν * σώματος ἐσθέσκειν, χ. σῶμ
Ἄλλοτε δ' ἀγλαΐσασκε κακὴ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. παθέας
Τηλέμαχος δ' αὖ ἐνὶ στήθεσσι, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Μῆτερ ἐμὴ, δυσμήτερ, ἀπιθέα θυμὸν ἔχουσα,
Τίφθ' ἕπεται πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν
Ἑζόμεν' μύθοισιν ἀνείρεαι οὐδὲ μεταλλᾷς;
Οὐ μὲν δ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Λιθέος * ἀφίστηται, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μηχήσας χ. ἀπο
Ἔλθοι ἐεικοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν. στάθη
Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε σφετέρῃσι πεφιδέσθην Πηνελόπεια,
Τίκτον' ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν,
Οὐδέ τι σεσφῶϊν δύναμαι ἔπος, οὐδ' ἀγορεῦσαι,
Οὐδ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον, εἰ δ' ἔστιν δὴ
Εἰ Ὀδυσεὺς, καὶ οἴκηνδ' ἱκάνεται; ἢ μάλα νῶϊ
Γιγνόμεθ' ἀγνῶτε καὶ λίαν, ἔστι γὰρ ἡμῖν
Σήματ' ἄδηλ' ἃ δὴ νῶϊ πεπυσμένοι ἔμμεν ἄμφω.
Ὡς φάτο· μειδήσας δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
Πειρᾴζειν ἐμέθεν, τάχα δὲ φρέσσεται καὶ ἄρειον.
Νῶϊ δ' ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἵμαι,
Τοὔνεκ' ἀτιμάζει με, καὶ ἔ πω φησὶ τὸν εἶναι
Ἡμῖν δὲ φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.
Καὶ γάρ τις θ' ἕνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
Ὅς μὴ πολλοῖ ἔασιν ἀοσσητῆρες ὀπίσσω.
Φεύγει, πηΐς τε καὶ ἑταίρων καὶ πατρίδα γαῖαν·
Ἡμεῖς δ' ἄρμα πόλης ἀπέκταμεν οἵ μέγ' ἄριστοι
Κῆρες ἐν Ἰθάκῃ· τῷ σε φραζέσθω ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος περιμήκετος αὐτίον ἠνδα.
Λύτοι ζωῦτέ γε λεύσσετε πάτερ φίλε, ζωὸν γὰρ ἄρίστω
Μῆτιν ἐπ' * ἀνθρώποις φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τε χ. ἀνθρ
Ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε κατειβομένων ἀνθρώπων. ώποισι
Ἡμεῖς δ' μεμαῶτες ἄμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τι φημὶ
Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση περ δυνάμις γε πάρεστι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Τοι γὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·

Πρῶτα μὲν ἀῤ λάσεσθε, καὶ ἀμφίστασθαι χιτῶνας,
Δμωὰς τ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμασθ' ἑλέσθαι.
Αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λιγείαν
Ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμων ἐρχηθμοῖο,
Ὡς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἠὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἠ αἰ· ὀδὸν εἴσχων, ἢ οἱ ἐΰσκαιρόν περ ἐόντα
Μὴ πρόσθε κλείῃ εὐρὺ φόως καὶ ἄπυ γένηται
Ἀνδρῶν μνηστήρων, πρίν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
Φροντόμεθ' ὅ, τι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο
Πρῶτα μὲν οὖν λάσαντο, καὶ ἀμφίσταντο χιτῶνας·
Ὀπλίσθη δ' ἑκάτερθε γυναῖκες. ὁ δ' εἵλετο θεῖος ἀοιδὸς
Φόρμιγγα γλαφυρὴν, καὶ δὲ σφίσιν ἵμερον ὄρσεν
Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ἐρχηθμοῖο.
γε. θεῖα Τοῖσιν δ' αἰθὰ δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
στεναχίζετο Ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
Ὧδε δέ τις εἰπεσκε δόμων ὑπερθύριον ἀκούων.
Ἦ μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν.
Σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος ἑοῦ κυδροῦ ἐνιαυτὸν
γε. ἴως Εἰρυσσ' αἰθὰ δῶμα διαμπερές, ὄφρ' ἂν ἵκοιτο.
Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα δῖα Ἀθήνη
Εὐρυσθένεια τανίην λοῦσεν, καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ·
Ἀμφὶ δὲ μιν θῆκεν καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα.
Αὐτὰρ κουκιφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη,
Μείζονα τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κοσσύφους δὲ κάρηνος
Οὐλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθεϊ ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἰδρις, ὃν Ἥφαιστος δίδαξε καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δ' ἔργα τελείει,
Ὡς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Ἐκ δ' αἰσυμίνθη βῆ δῖος ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
Ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἵζε' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη,
Ἀντίον ἧς ἀλόχου· καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε
Δαιμονίη, σοὶ ἔπειτα θεοὶ γε γυναικῶν ἠλυτεράων
Κῆρ ἀτίζομεν ἔμμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

Οὐ μὲν

Primùm quidem lavamini & induimini veſtes,
Famuláſque in domibus jubete veſtimenta capere.
At divinus cantor tenens citharam ſtridulam
Nobis præeat feſtiva ſaltatione,
Ut aliquis dicat nuptias eſſe extrà audiens
Vel per viam jens, vel qui circum habitant.
Ne antea fama lata cædis in civitate fiat
Virorum procorum, quàm nos eamus extrà
Agrum in noſtrum arboriferum, illic autem poſtea
Conſultabimus quod utile Olympius præbebit. (runt.
Sic dixit hi a.igitur hûc valde quidē audiverūt & obedive-
Primùm quidem igitur loti ſunt, & induti ſunt veſtes:
Paratæ ſunt autem mulieres, ipſe autem cepit divus cantor
Citharam concavam, in autem ipſis deſiderium movit
Cantúſque dulcis, & irreprehenſibilis ſaltationis.
His autem magna domus ſtrepebat pedibus
Virorum ludentium pulchrizonarúmque mulierum,
Sic autem aliquis dicebat domos extra audiens,
Certè valde jam aliquis duxit uxorē multis petitā reginā.
Miſera non toleravit mariti ſui primi
Cuſtodire magnā domū continuè quouſque veniret. (ſunt.
Sic igitur aliquis dixit, hæc a.non cognoverunt ſicut facta
At Ulyſſem magnanimum ſua in domo
Eurynome gubernatrix lavit & unxit oleo.
Circum autem ipſum pallium jecit & veſtem.
Poſt hæc in capite fudit multam pulchritudinem Minerva,
Majorémque inſpicere, & pinguiorem, in autem capite
Tenues miſit comas hyacinthino flori ſimiles.
Sicut autem quando aliquis aurum circumfudit argento vir
Sciens, quem Vulcanus docuit & Pallas Minerva
Artem omnigenam, gratioſa autem opera perficit,
Sic quidem huic circumfudit gratiam capitíque & humeris,
Ebalneo autem exivit corpore immortalibus ſimilis.
Iterum autem rurſus deſedit in ſede unde ſurrexerat,
Contra ſuam uxorem, & ipſam verbum allocutus eſt,
Felix, tibi quidem ſupra fœminas mulieres
Cor durum poſuerunt Olympias domos habitantes.

Simultatur in aedibus nuptiae propter tumultū.

Ulyſſes uxori loquitur.

Non quidem alia sic mulier patienti animo
Viro abstineret, qui ei mala multa passus
Veniret vigesimo anno in patriam terram.
Sed agè mihi nutrix sterne lectum, ut & ipse
Dormiam, certè enim huic ferreus in pectoribus animus.
Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope,
Felix, non statim magnifico, neque parvi facio.
Neque valde admiror, valdea bene scio qualis eras
Ex Ithaca in navi cùm ires longis remis.
Sed agè ei sterne bonum lectum Euryclea
Extra stabilem thalamum quem quidem ipse fecit,
Ubi ei extrà ponentes bonum lectum, & conjicite cubile,
Pelles & chlænas, & cooperimenta splendida.
Sic dixit maritum tentans, at Ulysses
Iratus uxorem allocutus est prudentia scientem,
O mulier certè valde hoc verbum triste dixisti.
Quis autem mihi alibi pòneret lectum; difficile autem esset
Et valde scienti, quando non Deus ipse veniens
Facilè volens ponet alio in loco.
Virorū autē non aliquis vivus homo, neque valde pubescens
Facilè moveret, quoniam magnum signum factum est
In lecto laborato, hunc autem ego feci, neque aliquis alius.
Arbuscula erat extensa folijs olivæ septum intra,
Florens, virescens, crassior autem erat tanquam columna:
Huic autem ego jeci thalamum meum donec perfeci
Densis lapidibus, & bene desuper texi.
Compactas autem imposui januas scitè compactas,
Et tunc postea incidi comam pandis ramis olivæ.
Truncum autem ex radice incisum circum polivi ferro
Bene & scienter, & lineam direxi
Fulcro elaborato, terebravi autem omnia terebro.
Ab autem hoc incipiens lecticam polivi quousque perfeci.
Variam auróque & argento, & ebore.
Extra autem extendi pellem bovis purpura splendidam.
Sic tibi hoc signum dico, neque scio
Si mihi adhuc firmus est, mulier lectus, an aliquis jam
Virorum alibi posuerit, ubi incidisset à radice olivæ.

Ulysses lectum suæ conjugalem describit

Sic

Οὐμόν κ' * ἄλλη ᾗδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Λυθρὸς * ἀφιστεῖα, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μηχήσας
ἐλθοι ἐκηβόλου ἀπὸ πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἄγε μοι μαίεο τόξον λίχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Λίξομαι· ἦ γάρ τῆμα * σιδήρεον ἐν φρεσὶ θυμός.
Τὸν δ' αὖτε σφετέρῃσι παρὰ φρεσὶ Πηνελόπεια,
Δαμάσσι', ὃτ' ἄρ τι μειλιχίζοιμι, μάλα δ' αἰζηέζοι,
Οὐδὲ λίλιον ἄγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ' οἷος ἔην ὅτε
Ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
Ἀλλ' ἄγε οἱ τόξοιο πυκινὸν λίχος Εὐρύκλεια
Ἐκτὸς ἐὺς θαλάμου, τὸν ῥ' αὐτὸς ἐποίει,
Εἰδὰ οἱ σάωσι πυκινὸν λίχος, ἔμβαλέ τ' ἐν λιν,
Κοῖλα καὶ χλαίνας καὶ ῥάβδους στιγαλόεντας.
Ὡς ἄρ' ἔφη πόσις * πηνελόπη· αὐτὰρ Ὀδυσ.
Ὀτρύνας ἄλοχον θεοτι φόνιε κέδν' εἰδυῖαν,
Ὦ γύναι, ἦ μάλα τέο τε ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.
Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λίχος ; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Καὶ μάλ' ἐπιστεμφῶ, ὅτε μὴ Θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
Ῥηΐδιος ἐθέλων ἑείη ἄλλη σὺν χώρῃ.
Ἀνδρῶν δ' ὑκ ἂν τις ζωὸς βροτὸς, * ὑδὲ μάλ' ἠῶν,
Ῥᾳ μετηλίσσοιεν ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
Ἐν λίχει ἀσκητῷ. τὸ δ' ἴγν κάμον, ὑδέ τις ἄλλος.
Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἔρκος ἐν αὐλῇ,
Ἀμφὶς ἀλιθάλων· πάχιστος δ' ἦν πὐτε κίων·
Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θαλάμον, δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα
Πυκινῇς λιθέεσσι, καὶ εὖ κορύσσην ἔρυσα·
Κορυφὰς δ' ἐτάμνον δύρεος πυκινῶς ἀραρυίας·
Καὶ τὸν ἔπειτ' ἀπέκηψα κόμᾳ τανυφύλλι ἐλαίης·
Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης ἐσετάμην, ἀμφίξεσα χαλκῷ
Εὖ καὶ ἐπιστεμφῶς, καὶ ἐπὶ στάθμῃ ἴθυνα.
Ἐκμὶν ἀσκήσας· τίτρωσα δ' πάντα περίτρων.
Ἐκ δὲ τῶ ἀρχάμενος * λίχος ἔξιον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
Δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι,
Ἐκ δ' ἐπέτεινα ἱμάντα βοὸς φοίνικι φαεινόν.
Οἶτα τι τόδε σῆμα πιφαύσκομαι, ὑδέ τι οἶδα
Εἰ μοι ἔτ' ἐμπέδον ἐστὶ γυῖα, λίχος, ἢ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε πεμὼν ἀπὸ πυθμένα ἐλαίης.

Ὡς φάτο·

Ως φάτο· τὴν αὐτῆι λύτο γουνάτα καὶ φίλον ἦτορ,
γρ. ἀνα γνύσης Σήματ' * ἀναγνύσῃ τε· οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσ-
σεύς· Δακρύσασα δ' ἔπειτα ἰδὼς δροσόμβρῳ, ἀμφὶ ἧι χεῖρας
Δειρῆι βάλλ' Ὀδυσῆι, κόρυν δ' ἔκυσ', ἦδὲ προσηύδα,

Μή μοι Ὀδυσσεῦ σκύζευ, ἐπεὶ τά γε πρῶτ' ἄλλα μάλιστα
Ἀνθρώπων πέπυσο· θεοὶ δ' ὤπαζον ἐΐζω·
Οἳ νῶϊν ἀγάσσαντο παρ' ἀλλήλοισι μάχεσθαι.
Ἤέπερ παρπῶμαι, καὶ γήραϊ θ' ὑδὸν ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο μηδὲ νεμέσσα,
γρ. ἐπεὶ σα Οὕνεκά σ' ἀθρήσασα παρὲξ ἰδὸν, ὧδ' ἀγόρευσα.
Αἶψα γὰρ μοι θυμὸς ἐὺ φρεσὶ φίλεσκεν,
Ἐρρίγει μή τις μοι βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
Ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.
Οὐδέ κεν Ἀργείη Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα
Ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῶι ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
γρ. ἤδη. Εἰ * ἤδη ὅ μιν αὖτις ἀρήϊον ὧδε Ἀχαιῶν
γρ. δὴ τις. Αἶψ' ἐθέλοντα φίλῳ ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
Τὼ * δ' ἦτοι ῥίξαι Θεὸς ὦρσεν ἠρτυνε δὲ κάκκε·
Τὼ δ' ἄτην ἐκ ἐφράσθην ἣν ἐκπάγλως ἐφύσαμεν
Αὐτίκα δ' ἐκ νήσοιο καὶ ἠπείροιο ἀπούρας
Ἀνζεμέν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας
Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν ἐκ βροτὸς ἄλλος ὀπάζει,
Ἀλλ' οἷοι σὺ τ' ἐγὼ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μοῦνη
Ἀκτορίς, (τὴν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιόντι,
Ἥ νῶϊν εἴρυτο δύεσκε πυκινὸν δαλαμηϊὸν)
γρ. δ' ἄ Πείθεις δή μευ θυμὸν ἀπτόητα καὶ ἀμάλ' ἐόντα.
γρ. μῶν Ὡς φάτο· τῷ * δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἡμετέρῳ ἄορι γόοιο·
μ. γρ. Κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.
ἀπατάσι Ὡς δ' ὅτ' ἂν * ἀπατασίοις γῆ νηχομένοισι φανείῃ,

Ὧντι Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' εὖι πόντωι
Ῥαίσηι ἐπειγομένην ἀνέμων καὶ κύμασι πηγῶν,
Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἠπεδανῆσι
Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ χροῒ τέτροφεν ἅλμη,
Ἀπατάσιοι δ' ἐπίβωσι γαίης, κακὸν ἐκφυγόντες·

Ὡς ἄρα τῇ ἀπατασὸς εἶλε πόσις εἰσορόωσαν.
Δειρῆς δ' ἄπο πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκώ.
Καὶ νύ κ' ἐδυσομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,

Εἰ μὴ

Sic dixit, hujus illic soluta sunt genua & dilectum cor
Signa recognoscentis, quæ ei firma dixit Vlysses.
Lacrymans autem postea rectà cucurrit, circũ autem manus
Collum jecit Vlysi, caput autem osculata est, & dixit,
Ne mihi Vlysses irascere, quoniam alijs maximè
Hominum prudens fuisti, Dei autem dederunt ærumnam, Penelope Vlyssē agnoscit
Qui nobis inviderunt ad invicem manentes,
Juventute delectari, & senectutis, limen pervenire,
At non nunc mihi hoc irascere, neque reprehende,
Quoniam te non primùm postquam vidi, sic amplexa sum.
Semper enim mihi animus in pectoribus dilectis
Tremebat, ne me quis omnium deciperet verbis
Profectus, multi enim malas astutias cogitant.
Neque autem Argiva Helena Jove nata
Viro cum alieno mixta esset amicitia & lecto,
Si sciviſſet quòd ipsam iterum bellicosi filij Achivorum
Ducere domum dilectam in patriam debebant.
Hanc autem facere deus movit opus indecens,
Hoc autem monumentum antea non suo imposuit animo
Grave, ex quo primùm & ad nos accesit dolor,
Nunc autem postquam jam signa valde manifesta dixisti
Lecti nostri, quem non homo alius vidit,
Sed soli túque ego & ancilla una sola
Actoris, (quam mihi dedit pater adhuc huc venienti,
Quæ nobis asservabat januas densi cubiculi)
Persuades jam meum animum severior quamvis sit.
Sic dixit: huic autem adhuc magis desideriũ movit luctus,
Flebat autem habens uxorem gratam, prudentia scientem.
Sicut autem quando libenter terra natantibus apparet,
Quorum Neptunus benefactam navem in ponto
Perdidit, dum impelleretur vento, & unda nigra,
Pauci autem effugerunt album mare in terram
Natantes, multa autem circa corpus versa est salsugo,
Læti autem ascenderunt terram clade evitata.
Sic igitur huic gratus erat maritus inspicienti,
Collo autem nondum omnino removebat brachia alba:
Et lugentibus apparuisset roseis digitis Aurora,

Nisi

Nisi alia cogitasset Dea cætia Minerva.
Noctem quidem in transitu longã tenuit, auroré autè rursus
Custodivit in Oceano auream sedem, neque sinebat equos
Conjungi veloces pedibus, lumen hominibus portantes
Lampum & Phaetonta, qui Auroram pulli ducunt.
Et tunc igitur suam uxorem allocutus est prudens Ulyss.
O mulier, nondum enim omnium in fines certaminum
Venimus, sed adhuc in futurum immensus labor est,
Multus & difficilis, quem me oportet omnem perficere,
Sic enim mihi anima dixit Tiresiæ
Die illo, quando jam descendi domum inferni intra,
Reditum socijs dum quærerem & mihi ipsi:.
Sed veni, lectum autem eamus uxor, ut & jam
Somno sub dulci delectemur dormientes:
Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope,
Lectus quidem jam tibi erit, quando animo
Tuo volueris, postquam te Dei fecerunt venire
Ad domum bene ædificatam, & tuam in patriam terram.
Sed quoniam cognovisti, & tibi Deus injecit animo,
Dic agè mihi certamen, quoniam & in futurum (puto)
Audiam, statim autem est scire non pejus.
Hanc autem respondens, allocutus est prudens Ulysses,
Felix cur igitur me valde hortans jubes
Dicere? at ego dicam, neque celabo.
Non quidem tibi animus lætabitur, neque enim ipse
Lætabor, quoniã valde multas hominũ in civitates jubebat
Venire, in manibus habentem aptum remum,
Donec hos advenirem, qui nesciunt mare
Viros, neque salibus mixtum cibum edunt,
Neque sciunt naves purpureas rostris,
Neque aptos remos, qui alæ navibus sunt.
Signũ autem mihi hoc dixit per manifestũ, neque te celabo,)
Quando jam mihi obvius alius viator
Apparebit ventilabrũ seu flabrum tenere in illustri humero,
Et tunc me in terra defixo jusit ramo
Et sacris ritè litatis Neptuno regi,
Agnum, taurúmque porcásque ascendentem aprum,

Lampus & Phaëthon equi Aurorae.

Domum

Εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Νύκτα μὲν ὣς ἐν ἄντρῳ ἐϋδμήτῳ ἀλίσυρτον
Ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανῷ χρυσόθρονον, αὐδ' ἅ ἵππους
Ζεύγνυσθ' ὠκυπόδας φάος ἀνθρώποισι φέροντας
Λάμπον δ' ἠῷ Φαέθοντ', οἵτ' ἠῶ πῶλοι ἄγουσι,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐμῷ ἄλοχον πρόσφη πολύμητις Ὀδυσ.

Ὦ γύναι, ἐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
Ἠλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὄπιθεν ἀμείνεται ἠδὲ πόνος κ ἴσχυ
Πολλὸς κ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι,
Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μυθήσατο Τειρεσίαο,
Ἡμέρα τῷ ἅπ δὴ κατέβην δόμον ἄϊδος εἴσω,
Νόστον ἐπισκέψασιν ἐμοί τε καὶ ἑτάροισιν.
Ἀλλ' ἔρχευ, λέκτρον δ' ἴομεν γύναι, ὄφρα κ ἔδω
Ὑπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ παρὰ μέλεα κοιμηθέντε.

Τὸν δ' αὖτε πρόσφη πολύφρων Πηνελόπεια,
Εὐνὴ μὲν δὴ σοί γε τόθ' ἔσσεται ὁππότε θυμῷ
Σῷ ἐθέλῃς, ἐπεὶ ἄρ σε θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον κ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, κατά τοι θεὸς ἐμβάλῃ θυμῷ,
Εἶπ' ἄγε μοι τὸν ἄεθλον, ἐπεὶ κ ὄπιθεν (ὀΐω)
Πύσομαι, αὐτίκα δ' ἔσται δαὴν μῆκος ἔπι χρόνον.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος πρόσφη πολύμητις Ὀδυσ.
Δαιμονίη, πῆ τ' ἄρ' κ σὺ με μάλ' ὀτρωίσκα κελεύεις
Εἰπέμεν; οὐ τάρ ἐγὼ μυθήσομαι, αὐδ' ἐπικεύσω.
Οὐ μήν τοι θυμός κε χαρήσεται· αὐδέ γ' αὐτὸς
Χαίρω ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν
Ἐλθεῖν, σὺν κώπῃσιν ἔχοντ' εὐήρεϊ ἐρετμῷ·
Εἰσόκε ἔλθητον ἀφίκωμαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
Ἀνέρες, αὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν,
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους,
Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά, τά τε πλέρα νηυσὶ πέλοντα.
Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπε ἀριφραδέως· (ἀδέ σε κεύσω)
Ὅππότε κεν δὴ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
Καὶ τότε μ' ὀ γαίῃ πήξαντ' ἐκέλευεν ἐρετμόν,
Ἔρξαντ' ἱερὰ κάλα Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Ἀρνειόν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,

Οἰκαδ' ἀποστείχειν, ἴρδειν δ' ἱερὰς ἑκατόμβας
Ἀθανάτοῖσι Θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ μοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
γρ. Γῆ- Ἀβληχρὸς μάλα θῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ με πέφνῃ
ρεσα 5 Γήρᾳ ὑπαὶ λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
ὑπὸ λι Ὀλβίοι ἔσσονται· τάδέ μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
παιῷ. Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύφρων Πηνελόπεια,
Εἰ μὲν δὴ γήραός γε θεοὶ τελέουσιν ἄρεσθαι,
Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι.

10 Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνὴν
Ἐσθῆτ' μαλακῆς, δαΐδων ὑπολαμπομενάων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσσε πυκινὸν λέχος εἰλαπίνῃ,
Γρηῢς μὲν κέεσσε, πάλιν οἰκία δὲ βεβήκει.

15 Τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἠγεμόνευεν
Ἐρχομένοισι λέχος δέ, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
Ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα, πάλιν κίεν· οἱ μὲν ἔπειτα
Ἀσπασίοι λέκτρόνδε παλαιὸν ἦσιν ἵκοντο.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης

20 Παῦσαν ἀρχεμόλοιο πόδας, παῦσαν δ' γυναῖκας·
Αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατ' μέγαρα ζοειδέα.
Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν φιλότητος ἐπησπήσθην ἐρατεινῆς,
Τερπέσθην μύθοισι πρὸς ἀλλήλους ἀνίποντες,
Ἡ μὲν ὅσ' ἐν μεγάροισιν ἐνέσχετο δῖα γυναικῶν,

25 Ἀνδρῶν μνησήρων ἐσορῶσ' αἴθοπα οἶνον,
Οἳ ἔβεν εἵνεκα πολλὰ βόας καὶ ἴφια μῆλα
Ἐσφάζον, πολλὸς δὲ πίθων ἡδύσετο οἶνος.
Αὐτὰρ ὁ διογενὴς Ὀδυσεὺς, ὅσα κήδε' ἔθηκε
Ἀνθρώπεις, ὅσ' τ' αὐτὸς ἐΐσκων ἐμόγησε,

γρ. 30 Πάντ' ἔλεγ'. ὁ δ' ἄρα ἑτέρπετ' ἀκούσας, ὕπνος δὲ οἱ ὕπνος
ἄρα Πίπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα,
τέρπετ' Ἡρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκωνας δάμασσε, καὶ ἵκετο
Ἠλθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἄρουραν.
Ἠ δ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπετίσατο ποινὴν

35 Ἰφθίμων ἑτάρων, ἃς ἤσθιεν, οὐδ' ἐλέαιρεν.
Ἠ δ' εἰς Αἰολον ἷκεθ', ὅ μιν φιλοφρόνως ὑπέδεκτο,
Καὶ πέμπ', οὐδέπω αἶσα φίλων ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι

Domum abire & facere sacras hecatombas
Immortalibus Deis, qui cœlum latum habitant.
Omnibus valde ordinatim: mors autem mihi ex mari ipsa
Debilis valde talis veniet, quæ me interficiet
Senectute sub matura læsum, circum autem populi
Beati erunt, hæc autem mihi dicit omnia perfectum iri.
Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope,
Siquidem jam senectutem Dei perficient meliorem,
Spes tibi postea malorum fugam fore,
Sic hi quidem talia inter se dicebant.
Interim autem Eurynoméque & nutrix parabant lectum
Veste molli, tædis sub splendentibus.
At postquam straverunt densum lectum festinantes,
Anus autem jens iterum domum ivit.
His autem Eurynome cubicularia præibat
Euntibus lectum, tædam in manibus tenens.
In thalamum autem ducens iterum abivit: hi quidem postea
Læti lecti antiqui leges repetiverunt.
At Telemachus, & bubulcus & subulcus
Cohibuerunt saltatione pedes, cessare fecerunt autē mulieres.
Ipsi autem dormierunt in ædibus umbrosis.
Hi autem postquam igitur amicitia delectati sunt desiderata,
Versi sunt verbis mutuò loquentes,
Hæc quidē quæcunque in ædibus toleravit divina mulierum
Virorum procorum inspiciens exitiosam multitudinem,
Qui sua gratia multas boves, & pingues oves
Jugularunt, multum autem doliorum haustum est vini.
At hic divus Ulysses quoscunque dolores posuit — Ulysses enarrat uxori
Hominibus, quascunque ipse ærumnas passus est,
Omnia dixit hæc a. igitur delectata est audiēs, neq. ei somnus — suos errores.
Cecidit in palpebris antè quam ipse recensuerit omnia.
Incepit autem quo primùm Ciconas domuit, at postea
Venit Lotophagorum virorum pinguem terram:
Et quæcunque Cyclops fecit, & quomodo retribuit pœnam
Fortium sociorum, quos comedit, neque misertus est.
Et quomodo Æolum ivit, qui ipsum promptus suscepit,
Et misit, neque Parca dilectam in patriam ire

Sivit, ſed ipſum rurſus raptum procella
Pontum in piſcoſum tulit valdè ſuſpirantem.
Et quomodo longam portis Læſtrigoniam adivit,
Qui naves perdiderunt & fortes ſocios
Omnes, Ulyſſes autem ſolus aufugit nave nigra.
Et Circes narravit dolum, & varias artes,
Et quomodo inferni domum ivit latam,
Animam interrogaturus Thebani Tireſiæ
Navi multi juga & inſpexit omnes ſocios,
Matremque quæ ipsũ peperit, & nutrivit parvulus cùm eſſet
Et quomodo Sirenum ſtridularum vocem audivit.
Quomodóque ivit vagas illas petras gravémque Charybdin
Scillámque, quam nullo modo indemnes viri fugerunt.
Et quomodo Solis boves interfecerunt ſocij,
Et quomodo navem velocem percuſsit ardenti fulmine
Jupiter altitonans, longè autem corrupti ſunt boni ſocij
Omnes ſimul, ipſe autem malas mortes ſubterfugit,
Quomodòq; ivit Ogygiã inſulã Nymphamq; Calypſonem,
Quæ ipſum detinuit cupiens maritum eſſe
In ſpeluncis concavis, & aluit, & dixit
Redditurum immortalem, & non ſeneſcentem dies omnes.
Sed huic nunquam animum in pectoribus perſuaſit.
Et quomodo in Phæaces pervenit multa paſſus,
Qui jam ipſum ex animo Deum tanquam honoraverunt,
Et miſerunt cum navi dilectam in patriam terram.
Ære, auróque copiosè veſtéque datis.
Hoc igitur ultimũ dixit verbum, quando ei dulcis ſomnus,
Membra ſoluens irruit, ſoluénſque curas animi.
Hæc autem rurſus alia cogitavit dea cæſia Minerva:
Quando jam Ulyſſem putabat ſuo in animo
Lecto ſuæ uxoris delectari, ac & ſomno,
Statim ab Oceano aurithronam matutinam
Movit: ut hominibus lumen portaret, ſurrexit autẽ Vlyſſes,
Lecto ex molli, uxori autem hoc verbum mandavit,
O uxor, jam quidem multis ſatiati ſumus certaminibus
Nos ambo, tu quidem hic meum curis refertum reditum
Flens, at me Jupiter doloribus, & Dij alij

Deſide-

Ἠῶ, ἀλλά μιν αὖθις ἀναρπάξασα θύελλα
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ μεγάλα στενάχοντα.
Ἡ δ' ὡς τηλίπυλον Λαφρυγενίλιν ἀφίκανεν,
Οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἑταίρους
Πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' οἶος ὑπέφυγε νηὶ μελαίνῃ.
Κεῖ Κίρκης κατέλιξε δόλον πολυμηχανίλην τε.
Ἡ δ' ὡς εἶδεν δῦμον ἅλυθεν εὐρώεντα,
Ψυχῇ χρησόμβῳ Θηβαίης Τειρεσίαο
Νηῒ πολυκληῖδι, καὶ εἴσιδε πάντας ἑταίρους,
Μητέρα θ' ἣ μιν ἔπικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν.
Ἡ δ' ὡς Σειρήνων ἀδινὰν φθόγγον ἄκουσεν.
Ὡς δ' ἵκετο πολυβότειρα πέτρα, δεινήν τε Χάρυβδιν,
Σκύλλην θ', ἣ δὴ πρῶτα ἀκήρεοι ἄνδρες ἄλυξαν,
Ἡ δ' ὡς Ἠελίοιο βόας κατέπιθεν ἑταίρους
Ἡ δ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, λὰξ δ' ἔφθιτο ἐνθλοὶ ἑταῖροι
Πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δ' ἡ κακὸν ἦτορ κῆρας ἄλυξεν.
Ὡς δ' ἵκετ' Ὠγυγίλιν νῆσον, Νύμφλιν τε Καλυψώ,
Ἡ δή μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἤτρεφεν, ἠδὲ ἔφασκε
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήρων ἤματα πάντα·
Ἀλλ' οὔ τιν' ἔπειθε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπιθεν.
Ἡ δ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο πολλὰ μογήσας
Οἵ δή μιν ὡΐσαν θεὸν ὡς τιμήσαντο,
Καὶ πέμψαν ζωὸν νηῒ φίλῃ ἐς πατρίδα γαῖαν,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐδῶκάν τε δόντες.
Τῶν ἔρεβ' ὀδύσσασθαι εἶπεν ἔπος, ὅτι οἱ γλυκὺς ὕπνος
Λυσιμελὴς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμῷ.
Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ὑφαίνε δολοπλόκος Ἀθήνη·
Ὅπποτε δὴ ῥ' Ὀδυσῆα ἐΐλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
Εὐνῆς ἧς ἀλόχου τερπήμεναι ἠδὲ καὶ ὕπνῳ,
Αὐτίκ' ἄρ' Ὠκεανοῦ χρυσοθρόνου ἠερίαιαν
Ὦρσεν ἴν' ἀνθρώποισι φόως φέρῃ. ὦρτο δ' Ὀδυσ.
Εὐνῆς ὠκα μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν,
Ὦ γύναι, ἦδη μὲν πολέων κακοφραδέες ἄεθλων
Ἀμφοτέρω· σὺ μὲν οἶδα δ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
Κλαίουσ'· ἀτὰρ ἐμὶ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι

Ἰέρδμον πεδίασκον ἀμοιβῆς λύπ᾽ πατρείδος αἴης,
Νωῖ δ᾽ ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἱκόμεθ᾽ ὐνλὼ,
Κλήματι μὲν τὰ μοι ἐστὶ κομιζέμεν ὃ μεγάθυμοι·
Μῆλα δ᾽ ἅ μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειρον,
Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήισομαι, ἄλλα δ᾽ Ἀχαιοὶ
χρ. εἰσ-πολήσω σι μεσάυλες Δώσουσ᾽, εἰσόκε πάντας ἐπαλήσουσιν ἐπαύλας.
Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδριον ἄλσος ἔπειμι,
Οὐόμενον πατρὶ ἑῷλόν, ὅ μοι πυκινῶς ἀκάχηται,
Σοὶ δὲ γυναῖκα τάδ᾽ ἐπιτέλλω πινυτῇ ὡξ ἐύσσῃ
Αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ᾽ ἠελίῳ ἀνιόντι
Ἀνδρῶν μνηστήρων, ὃς ἔκπαγλον κῦ μεγάθυμον·
Εἰς ὑπερῷ᾽ ἀναβᾶσα ζυὼ ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Ἧσθαι, μηδέ τινα ὠφελέουσα, μήδ᾽ ἐρέεινε.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ᾽ ὤμοισιν ἐδύσατο πῦρον καλὸν,
Ὧρσε τε Τηλέμαχον, καὶ βεκάλον, ὧδὲ συβώτην,
Πάντας δ᾽ ἵππ᾽ ἄνωγεν ἀρήϊα χαρσὶν ἑλίσσῃ.
χρ. Ἴξῆς Οἱ δ᾽ οὐκ ἀπίθησαν· ἐδυσέσαντο δ᾽ ἀχαλκῆ,
χρ. δὲ δεῖ Ὦιξαν δ᾽ ἀθύρσῃς, καὶ ἦῖον. ἦρχε δ᾽ Ὀδυσ.
Ὧ ἐδύ Ἠδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ φθίνα· ζὺς δ᾽ ἄρ᾽ Ἀθλώη
σεύς. Νυκτὶ κατακρύψασα, θοῶς ἐξῆρχε πολῆος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ω. ΡΑΨΩΔΙΑΣ
τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

ΤΑΣ τῶν μνηστήρων ψυχὰς Ερμῆς εἰς ᾅδου κατάγει· καὶ ἀναγνωρισμὸς Οδυσσέως γίνεται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Λαέρτην· καὶ παραχρῆμα τοῖς Ιθακησίοις γενομηνίῳ ἐπὶ τῶν μνηστήρων ἀναιρέσει Αθλώα ἀμφικαλύπτει.

ΑΛΛΗ.

Ὡς δ᾽ Οδυσεὺς ζυὼ πατρὶ καὶ υἱεῖ μήνατ᾽ Ἀχαιοῖς.

ΕΡμῆς ὃ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
Ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δ᾽ ῥάβδον μὲν χερσὶν
Καλὴν, χρυσείην, τῇ τ᾽ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει

Ων ὑπ-

Desiderantem impedierunt mea à patria terra.
Nunc autem postquam ambo ad desideratũ venimus lectum,
Res quæ mihi sunt curæ in domibus,
Oves autem quas mihi proci superbi consumpserunt,
Multas quidem ipse ego prædabor, alias autem Achivi
Dabunt, donec omnia implebunt stabula.
Sed certè quidem ego ad arborosum agrum proficiscor.
Visurus patrem bonum, qui mihi frequenter dolet.
Tibi autem uxor hoc mando prudenti existenti.
Statim enim fama ibit simul sole ascendente
Virorum procorum quos interfeci in ædibus:
In cœnaculum ubi ascenderis cum ancillis mulieribus,
Sede, neque aliquem antè videas, neque interroga.
Dixit, & circum humeros indutus est arma pulchra:
Movit autem Telemachum, & bubulcum, & subulcum,
Omnes autem arma jussit bellicosa manibus capere.
Hi autem ei non reluctati sunt, armati sunt autem ære.
Aperuerunt autẽ januas, & exiverunt: prævit autem Vlysses,
Jam quidem lumen erat in terrã, hos autem igitur Minerva
Obscuritate coopertos citò eduxit civitate.

Vlysses egreditur ad patrem.

ARGVMENTVM VIGESIMI-QUARTI LIBRI ODYSSEAE.

HAs horum procorum animas Mercurius in infernum deduxit. Et recognoscitur Vlysses à patre Laerte. Et tumultum inter Ithacenses commotum propter procorum interitum, Minerva impedit.

ALIUD.

2, autem, Ulysses cum patre & filio pugnat Achivis.

Mercurius procorum animas ad inferos deducit.

MErcurius autem animas Cyllenius evocavit
Virorum procorũ tenebat autẽ virgam in manibus
Pulchram, auream hac hominum oculos mulcet.

Quorum vult, hos autem rursus & dormientes suscitavit.
Hac ducebat movens, hæ autem frementes sequebantur.
Sicut autem quando vespertiliones secessu antri magni
Strepentes volant, postquam aliquis cadere fecit
Multitudine à petra, sibique invicem coherent:
Sic hæ frementes simul ibant: præibat autem igitur ipsis
Mercurius nullo malo dignus ad latas vias.
Apud autem ibant Oceani fluxus & albam petram,
Et apud Solis januas, & populum somniorum
Ibant, statim autem pervenerunt in herbosum pratum,
Ubi habitant animæ simulacra defessorum.
Invenerunt autem animam Pelidæ Achillis,
Danaum animæ. Et Patrocli, & strenui Antilochi,
Ajacísque, qui optimus erat speciéque corporéque
Aliorum Danaorum, post strenuum Peliona.
Sic hi quidem circa illum versabantur: prope autem
Ivit postea anima Agamemnonis Atridæ
Dolens, circũ a. aliæ congregatæ sunt, quæcunque cum ipso
Domo in Ægisthi mortui sunt, & fatum assecuti sunt.
Hunc prior anima allocuta est Pelionis,
Achillis umbra. Atride, supra quidem te dicebamus Jovi gaudenti fulmine
Viros heroas dilectum esse diebus omnibus,
Quoniam multísque & fortibus imperabas
Populo in Trojanorum, ubi passi sumus dolores Achivi.
Certè igitur & tibi primùm affutura erat
Parca pernicioſa, quam nullus fugit quicunque natus est.
Utinam debuisses honore abundè perfruens, quo imperabas
Populo Trojanorum, mortem & fatum consequi.
Quo tibi sepulchrum quidem feciſſent omnes achivi.
Ac & tuo filio magnam gloriam dedisses in futurum.
Nunc autem igitur te miserrima morte fatum erat capi.
Atridis anima Achilli loquitur de ejus funere. Hunc autem rursus anima allocuta est Atridæ,
Felix Pelei fili Dijs similis Achilles,
Qui mortuus est in Troja longè ab Argo circũ autem te alij
Interfecti sunt Trojanorum & Achivorum filij optimi
Pugnantes circum te, tu autem vertigine pulveris
Jacebas grandis granditer, oblitus equitates.

Nos

Ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε κὴ ὑπαΐοντας ἐγείρει.
Τῇ ὁ' ἄρα κινήσας· ταὶ ἦ τελέζεσθε ἔποντο.
Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θαιτσίοιο
Τελέζουσι ποτέοντες, ἐπεὶ κέ τις ἐκπέσῃσιν
Ὁρμαδὸν ἐκ πέτρης, ἀνὰ τ' ἀλλήλῃσιν ἔχοντες
Ὡς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἤϊσαν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἑρμείας αἰόλα κηρὶ κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
Πὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῖό τε ῥοὰς κὴ λευκάδα πέτρην,
Ἠ ἦ παρ' ἠελίοιο πύλας κὴ δῆμον ὀνείρων
Ἤϊσαν· αἶψα δ' ἵκοντο παρ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Ἔνθά τε ναίουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων.
Εὗρον ἦ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, κὴ Ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ὡς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον· ἀγχίμολον ἦ
Ἠλυθ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγάδατ' ὅσσαι ἅμ' αὐτῇ
Οἶκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον κὴ πότμον ἔπιαθον.
Τὸν πρότερη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλείωνος,
Ἀτρεΐδη, περὶ μὲν σε Διὶ τερπικεραύνῳ
Ἀνδρῶν ἠρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα,
Οὕνεκα πολλοῖσίν τε κὴ ἰφθίμοισιν ἄνασσες
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα κὴ σοὶ πεῦσε προφρασίησιν ἐμεῖναι
Μοῖρ' ὀλοὴ, τὴν οὔ πις ἀλευάτην, ὅς κε γένηται.
Ὡς ὄφελες πεμπῆς δοσιμήρου ἧς πρὶν ἄνασσες,
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον κὴ πότμον ἐπισσεῖν.
Τῷ κέν τοι τυμβον μὲν ἐποίησαν πανάχαιοι,
Ἦ δέ κε κὴ σῷ παιδὶ μέγα κλέος ἤρεο ὀπίσσω·
Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκλίζῳ θανάτῳ οἴμορτο ἀλύσαι.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο,
Ὀλβίε Πηλέος υἱὲ, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ὃς θάνες ἐν τροίῃ ἐκὸς αὐτοῦ, ἀμφὶ δὲ σ' ἄλλοι
Κτείνοντο Τρώων κὴ Ἀχαιῶν ἧς ἄριστον,
Μαρναμένοι περὶ σεῖο, σὺ δ' ἐν δοφάλιγι κονίης
Κεῖσο μέγας μεγάλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων·

Ημεῖς ἢ φθάσαν ἦμαρ ἐμαιμάμεν. αὐδᾶ κε πάμπαν
Παυσάμενος πολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι πεύσειν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐσείκαμεν ὀξὺν ἐς πόλεμον,
Κάτθεμεν εὖ λεχέεσσι, καθήσεντες χρόα καλὸν
Ὑδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι. πολλὰ δὲ σ' ἀμφὶς
Δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ, κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε ζαὼ ἀθανάτης ὀλίγησιν,
Αἰχμαλίης αἴσσουσ· βοὴ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
Θεσπεσίη, τῶν ἢ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιές·
Καὶ νύκ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
Εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε πολιὸς πάντα τε εἰδὼς,
Νέστωρ, ὃς καὶ φθάσθιν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
Ὃς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἰφθίμ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν.
Μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἦλθε ζαὼ ἀθανάτης ὀλίγησιν
Ἐρχεται, ὃ παιδὸς τεθνειότος ἀντιόωσα.
Ὡς ἔφατ', οἱ δ' εἴχοντο φόβῳ μεγαθύμοι Ἀχαιοὶ,
Ἀμφὶ δὲ σ' ἔστησαν κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,
Οἰκτρ' ὀλοφυρόμεναι, εἶδὲ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν.
Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Θρῆνόν γ' ἐβάλοντ· οὐδ' ἂν σὺ ἀδάκρυτον γ' ἐνόησας
Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπαὶ ἔρρεθε Μοῦσα λίγεια.
Ἐπτακαίδεκα μὲν σ' ὁμῶς νύκτες καὶ ἤματα
Κλαίομεν ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι·
Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρί, πολλὰ δὲ σ' ἀμφὶς
Μῆλα καὶ κεκτεάμεσσι μάλα πίονα καὶ ἕλικας βῶς.
Καίεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν, καὶ ἀλείφατι πολλῷ,
Καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ
Τεύχεσιν ἐρράσσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
Πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή σε πρὸς ἴλιον ἤγαγον ἥρωες,
Ἠῶθεν δή τοι λίγεμεν λευκὸ ὅστε' Ἀχιλλεῦ
Οἶνῳ καὶ ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι. δῶκε δὲ μήτηρ
Χρύσεον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δ' ἔδεργε
Φάσκε' ἔμμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
Ἐν τῷ τοι κεῖται λευκὸ ὀστία φαίδιμε Ἀχιλλεῦ,
Μίξα δὲ, Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος,

Nos autem toto die pugnabamus, neque omnino.
Ceſſaviſſemus à bello, niſi Jupiter turbine ſedaſſet.
At poſtquam te ad naves portavimus ex bello,
Depoſuimus in lectis expurgato corpore pulchro.
Aquáque calida & unguento, multas autem te circum
Lacrymas calidas fundebant Danai, tondebántque crines,
Mater autem ex mari venit, cum immortalibus marinis,
Nuncium auditura: vox autem in mare ruerat
Magna, ſuſcepit autem tremor omnes Achivos,
Et ruentes iuiſſent concavas in naves,
Niſi vir detinuiſſet antiquáque multáque ſciens
Neſtor, cujus & antea optimum apparuit conſilium,
Qui ipſis rectè ſentiens concionatus eſt, & dixit,
Tenemini Argivi, ne fugite filij Achivorum.
Mater ex mari hæc cum Deabus marinis
Venit ſuo filio mortuo obviatura.
Sic dixit, hi autē retenti ſunt timore magnanimi Achivi Achillis exequiæ.
Circum autem te ſteterunt filiæ marini illius ſenis,
Miſerabiliter lugentes, circū a. immortales veſtes induerunt.
Muſæ autem novem omnes alternantes voce pulchra
Lamentabantur, tunc nullum illacrymem vidiſſes
Argivorum, ita enim animos permoverat Muſa ſtridula.
Septem & decem quidem te ſimul noctéſque & dies
Flevimus, immortaléſque Dij mortaléſque homines,
Octava & decima autem dedimus igni, multas autem in ipſo
Oves jugulavimus valde pingues, & nigras boves,
Cremabaris autem in veſte Deorum, & unguento multo
Et melle dulci, multi autem heroes Achivi
Armis irruerunt circa rogos (corporis) dum comburebatur,
Pedeſtréſque equeſtréſque: multus autem ſtrepitus ortus eſt.
At poſtquam flamma te penitus abſumſit Vulcani,
Manè jam tibi collegimus alba oſſa Achilles
Vino in mero & unguento, dedit autem mater
Auream amphoram, Dyoniſij autem donum
Dicebat eſſe, opus autem inclyti Vulcani.
In hac tibi jacent alba oſſa, illuſtris Achilles:
Permiſtim autem Patrocli Menœtiadæ demortui.

Sepa-

Separatim autem Antilochi, quem eximiè honoradas omniũ
Aliorum ſociorum poſt Patroclum mortuum.
Circum autem poſtquam magnum & laudatum ſepulchrum
Fudimus, Argivorum ſacer exercitus bellicoſorum
Littore in excelſo in lato Helleſponto,
Ut longè manifeſtus ex ponto viris eſſet
His qui nunc nati ſunt, & qui in futurum erunt.
Mater autem Dijs rogatis perpulchra certamina
Fecit medio in certamine optimis Achivorum.
Jam quidem multorum in ſepulchrum virorum incidi
Heroum, quando aliquando mortuo rege,
Cinguntúrque juvenes & parant certamina.
Sed illa maximè conſpicatus miratus fuiſſes animo,
Qualia in te poſuit Dea perpulchra certamina
Argentea pedibus Thetis, valde enim amicus eras Dijs.
Sic tu quidẽ, neq; mortuus nomẽ perdidiſti, ſed tibi ſemper.
Omnes in homines gloria erit bona, Achilles.
At mihi quæ hæc voluptas, quoniam bellum abſolui?
In reditu enim mihi Jupiter molitus eſt malam mortem
Ægiſthi à manibus & pernicioſæ uxoris.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Propè autem ipſos venit internuncius Argi interfector,
Animas procorum deducens ab Ulyſſe (nece) domitorum
Hi autem igitur ſtupefacti recta iverunt poſtquam viderunt.
Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
Filium Melanthij perinclytum Amphimedonta:
Hoſpes enim illi erat in Ithaca domos habitans.
Hunc prior anima allocuta eſt Atridæ,

Agamemnonis anima Amphimedontis loquitur

Amphimedon, quid paſsi tenebroſam terram veniſtis
Omnes eximij & æquales? neque alius
Habito delectu elegiſſet in civitate viros optimos.
Nunquid vos in navibus Neptunus domuit
Permotis moleſtis ventis & fluctibus magnis?
An noxij viri læſerunt in terra
Boves dum cæderent abigerẽntque & oviũ greges pulchros?
An pro civitate pugnantes & mulieribus?
Dic mihi interroganti, hoſpes autem tibi dico eſſe.

An

Χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο. τὸν ἴξεχα πῖες ἁπάντων
Τῶν ἄλλων ἐπέρων μὴ Πάτροκλόν γε θανόντα.
Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν κὴ ἀμύμονα τύμβον
Χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς ἕρατος αἰχμητάων
Ἀκτῇ ἐπὶ πρωτοκύσῃ ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.
Ὡς κεν τηλεφανὴς σκοπιὴ θέοι ἀνδρὸς ἰόντος * εἴη
Τοῖς οἳ νεῦ μεγάασι, κὴ οἳ μετόπισθεν ἔσοντες.
Μήτηρ δ' αὐτήσασα θεοὺς πρεσβιγκλῆϊ ἄεθλα
Θῆκε μέσῳ σὺν ἀγῶνι ἀρεσσήεσιν Ἀχαιοῖς.
Ἤδη μὲν πολίων τεύχεα ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
Ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ὀμφιδιμῆμι βασιλῆος
Ζώννυνταί τε νέοι κὴ ἐπειλιώοντες ἄεθλα·
Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν * ἐτέρπεο θυμῷ,
Οἷ' ἐπὶ Ζοὶ κατέθηκε θοὰ πρεσβιγκλῆϊ ἄεθλα
Ἀργυρόπεζα Θέτις, μάλα γὰρ φίλος ἦεν ἀοιδοῖσιν.
Ὡς σὺ μὲν ἤδη πάντων ὅτου μὴ ὤλεσας, ἀλλά τοι αἰεὶ
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἠδὲ λαοῖς Ἀχαιοῖς.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος ὅτι πόλεμον τολύπευσα.
Ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὀλέθρῳ
Λιλαίεσθε ἰσὸν χρεὶ κὴ ἀλιμένῃς ἀλόχοιο.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Ἀγχίμολοι δὲ σφ' ἦλθε Διάκτορος Ἀργειφόντης,
Ψυχὰς μνησόμενον κατοιχομένων Ὀδυσῆϊ δαμέντων.
Τὼ δ' ἄρα δαμβήσαντ' ἰδὺς κίον, ὡς ἐσιδόντε.
Ἔγνω δ' ψυχὴ Ἀχαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Παῖδα Μελανθῆος ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔσκε, ἰδὲ κὴ ἐν οἰκία ναίων.
Τὸν πρότερον ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο,
Ἀμφίμεδον, τί παθόντες ἑρεμνὸν γαῖαν ἔδυτε.
Πάντες κεκριμένοι κὴ ὁμήλικες; ἠὲ κεν ἄλλος
Κεναίμβροτος λέξαιτο κὴ πόλιν ἄνδρας ἀείρας.
Ἢ ὔμμε σὺν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ὄρσας ἀργαλέας ἀνέμους κὴ κύματα μακρά;
Ἢ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐθλήσαντ' ἐπὶ χέρσῳ
Βοῦς πρεσταμένομοι ἠδ' οἰῶν πίσεα καλά;
Ἠὲ πρὸ πόλιος μαχεούμενοι ἠδὲ γυναικῶν;
Εἰπὲ μοι εἰνομίην· ξεῖνος δέ τοι εὔχομαι εἶναι.

Η ἑ μέμνη ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ,
Οτρεωνέων Οδυσῆα ζωὸν ἀνερρίψω Μενελάῳ
Ιλιον εἰς ἀμφ' ἔπποις εὐεστέλμοις ἐπὶ νηῶν;
Μίλωι δ' ἄρ' ἅλῳ πάντα ἀφῃσάμην εὐρέα πόντον,
Σπουδῇ παρεκπεπόηντος Οδυσσῆος πλολίπορον.
χρ. ἀμφιμέδοντες. Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ ὠρσεφόωσιν * Αμφιμέδοντες,
Ατρείδη κύδιστ' ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνον,
Μίμνημαι τάδε πάντα, ὡ ἀτρεκέως καταλέξω,
Μίμνη μοι Ημετέρου γαναΐοιο κοιὸν τέλος οἷόν ἐτύχθη.
Μνώμεθ' Οδυσσῆος δῖον ἐϊκυῖα δάμαρτα·
παῦε Η δ' ἄτ' ἠρεσσατο συναρὸν γάμον, ὑτ' ἐπαλύτα,
πάντα Ημῖν Φραζομένη δόλιον τόν· ἄλλοι σὺ φρεσὶ μερμήριξε·
διοτρεφὲς ὡς Στησαμένη μέγαν ἱστὸν σὺ μεγάθεσιν ὕφαινε
ἀγχ Λεπτὸν καὶ ἄεσμετον· αὖφα δ' ἡμῖν μετέειπε,
ξευες. Κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ δὴ δῖος Οδυσ.
Σοὶ δ' Μίμνατ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσάκις φᾶρος
ἐγὼ ἴϊν Εκτελέσω, (μή μοι μεταμώλια ἡμαρ τ' ἄληται)
μοῖλα Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰσόκε κέν μιν
πάν 20 Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
τα κηὴ Μή πῃς μοι κατ' δῆμον Αχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
ἀτρεκέ Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεάτισσας.
ως κα- Ως ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸν ἀγαίων.
ταλέξω Ενθά κεν ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
Η- 25 Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παρὰ θήσει.
μετ. Ως τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, καὶ ἔπειθεν Αχαιούς.
Αλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Μίνων Φθινύντων, καὶ δ' ἤματα πολλ' ἐτελέσθη,
Καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν ἠὲ σάφα ᾔδη,
30 Καὶ τὸν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν.
Ως τὸ μὲν ἐξετέλεσσε καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης,
Εὖθ' ἣ φᾶρος ἔδειξεν, ὑφήνασα μέγαν ἱστὸν,
Πλυίασ', Ηελίῳ σαοφανέϊ ἠὲ Σελήνῃ.
Καὶ τότε δὴ ῥ' Οδυσῆα κακὸς ποθεν ἤγαγε δαίμων
χρ. 35 Αγρῆ ἐπ' * ἐσχατιὴν, ὅθι δώματα ναῖε συβώτης,
ἐσχατιὴν. Ενθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Οδυσσῆος θείοιο.
Επ Πύλω ἠμαθόεντος ἰὼν ζωὸς νηὶ μελαίνῃ.

Τὼ ζ

An non recordaris, quando illuc veni inveſtram domum
Movens Ulyſſem cum divo Menelao
Ad Ilium ſimul ſequi bonis tranſtris in navibus?
Menſe autem toto omnem tranſivimus latum pontum,
Feſtinatione perſuadentes Ulyſſem urbium populatorem.
Hunc autem rurſus anima allocuta eſt Amphimedontis, Amphimedōtis proci anima Atridae interitus
Atrides optime rex virorum Agamemnon,
Memini hæc omnia, & verè enarrabo,
Noſtræ mortis malum finem, qualis factus eſt.
Petebamus Ulyſsis diu abſentis uxorem: Iui hiſtoriam narrat.
Hæc neque negabat odioſas nuptias, neque perficiebat,
Nobis conſultans mortem & parcam nigram.
Sed dolum hunc alium in mentibus cogitavit,
Orſa magnam telam in domibus texebat
Tenuem & ultra menſuram: ſtatim autem nobis dixit,
Juvenes mei proci, quoniam mortuus eſt divinus Ulyſſes,
Manete feſtinantes meas nuptias, donec veſtem
Perficiam, (ne mihi vana fila pereant)
Laerti heroi, ſepulchralem, donec ipſum
Parca pernicioſa ſuſceperit longum dormientis mortis:
Ne me aliqua in populo Græcarum accuſet,
Si ſine veſte jacebit multa poſſidens.
Sic dixit, nobis autem perſuaſus eſt animus ſuperbus.
Tunc diurna quidem texebat magnam telam,
Singulis noctib. a. diſſoluebat poſtquā lampades apponebat.
Sic triennio latuit dolo, & perſuaſit Achivos.
Sed quando quartus venit annus, & venerunt tempora
Menſium decreſcentium, & multi dies elapſi ſunt,
Et tunc aliqua dixit mulierum, quæ manifeſtè ſciebat,
Et hanc diſſoluentem invenimus illuſtrem telam.
Sic hanc telam perfecit, & quidem non volens neceſsitate.
Cúmque hæc veſtem oſtendit pertextam magnam telam,
Lavatam, Soli ſimilem, vel Lunæ.
Et tunc jam Ulyſſem mala aliunde duxit fortuna
Agri in extremitate, ubi domos habitabat ſubulcus.
Illic venit dilectus filius Ulyſsis divini,
Ex Pilo arenoſa redux cum navi nigra.

Hi autem procis mortem malam permoliti
Venerunt ad civitatem nobilem, & Ulysses
Posterior, at Telemachus antè præcessit.
Hunc a subulcus duxit mala corpore vestimenta habentem,
Pauperi tristi simílem & seni (erat,
Baculo incúbentem, has a malas circũ corpus vestes inductus
Neque aliquis nostrum potuit cognoscere illum ipsum esse,
Qui repentè apparuit, neq; iij quidem qui majores natu erant.
Sed verbis malis illum incessimus & verberibus.
At hic quidem toleravit, in ædibus suis
Percussus, & injuria affectus toleranti animo:
Sed quando jam ipsum suscitavit Jovis mens ægiochi,
Cum quidem Telemacho perpulchra arma sublata
In thalamum deposuit, & clausit seras.
At hic suam uxorem multis astutijs jussit
Arcum procis ponere albúmque ferrum:
Nobis graviter morituris certamina & cædis principium:
Neque aliquis nostrûm potuit fortis arcus
Nervum tendere, valdè autem impotentes eramus.
Sed quando ad manus pervenit Ulysis magnus arcus,
Tunc nos quidem omnes minabamur verbis
Arcum non dari, etiamsi valde multum diceret.
Telemachus autem ei solus impellens jussit.
At hic suscepit manu perpatiens divus Ulysses,
Facilè autem tetendit arcum, misit autem per ferrum,
Stetit autem in pavimentum jens, velocésque effudit sagittas
Graviter perspectans, percussit autem Antinoum regem,
At postea alijs immisit tela suspiriosa
Contra inspiciens, hi autè simul confertim cadebant. (essent.
Cognitũ autè erat quidem quod aliquis ipsis Deorũ adjutor
Statim enim in ædibus sequentes fortitudinem ipsorum
Interficiebãt cõversim, horũ a. suspiriũ movebatur indecens
Capitib. percussis, pavimentũ autem omne sanguine fluebat,
Sic nos Agamemnon perditi fuimus, quorum adhuc nunc
Corpora neglecta jacent in ædibus Ulyssis.
Nondum enim sciunt amici in domibus singuli,
Qui abluto nigro sanguine, ex vulneribus

Depo-

Τὼ δ' μνησῆρσιν ἰάπτετον κακὸν ἀρτυέσαντε,
Ἰκρια στορέσαι ἄνευ ἀξυκλύτοιο· ἦτοι Ὀδυσσεὺς,
Ἱστὸν, αὐτὰρ Τηλέμαχος εὐῆ ἠγερέτην.
Τοὶ δ' συνδώτην ἦρα κακὸν χερσὶν ἴμαστ' ἔχοντες,
Πηχῶν λευγαλέων σκαλίσκιον ἠδὲ γάρητι,
Σκηπόμενον· τὸ δ' λυγρὰ ἀφίχεσθαι ἴμασιν ἔσω,
Οὐδέ τις ἠμείων δυνάτο γνῶναι τὸν ἐόντα,
Ἐξαπίνης ἀναφάνεντ', ἀλλ' οἱ ἀναμίξαντα κόνιν
Ἀλλ' ἤπασίν τε κακοῖσιν ἐσίπετον ἠδὲ βολῆσιν.
Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα σὺν μεγάθυμοισιν ἰοῖσιν
Βαλλέμεν ἠὲ σιγισσέμεν, τετληότι θυμῷ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγνωρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
Σοὶ μὲν Τηλεμάχῳ ἀδμητὰ τεύχε' ἀείρας
Εἰς θάλαμον κατέθηκε, κὰδ ἐκλῆισεν ὀχῆας·
Αὐτὰρ ὁ λῦ ἄλοχον πολυκερδείῃσιν ἄνωγε
Τόξον μνησῆρσιν θέμεν πολιόν τε σίδηρον,
Ἠμὲν αἰνομάθοισιν ἀέθλια καὶ φόνον ἀρχὸν·
Οὐδέ τις ἠμείων δυνάτο κραταιοῦ βιοῦ
Νευρὴν σύντειναι, πολὺν δ' ἐπιδευέες ἦμεν.
Ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἵκανεν Ὀδυσσῆος μέγα τόξον,
Εὖ δ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλέομεν ἐπέεσσι
Τόξον μὴ δόμεναι, μηδ' εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύοι·
Τηλέμαχος δὲ μιν οἷος ἐποτρύνων ἐκέλευεν·
Αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Ῥεῖα δ' ἐπέντυνεν βιὸν, ἀλλ' ἦκε σιδήρου,
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστοὺς,
Δῖος παπταίνων. βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
Αὐτὰρ ἐπειτ' ἄλλοις ἰφίσι βάλλε φυσίζοος,
Ἀλλ' ἐπιτυσσόμενος· τοὶ δ' αἰχμῇσιν ἔπιπτον.
Γιγνῶν δ' ἰῷ ὅρα πῆς σφι θεῶν ἐπὶ πέρδοσε ἦεν.
Αὐτίκα γὰρ κατ' δώματ' ἐπαΐσσόμενοι μεμιῆι σφῶν
Κτείνον ἐπισσυφέλῳ· τῶν δ' ἐνὶ οἶκος ὄρυτ' ἀϊκὴς,
Κεφάλων τυπτομένων, στόνεπδον δ' ἄπαν αἵματι θῆεν·
Ὠκημὲν Ἀγελάου μνησάμενον ἀπολλήιδ', ὃν ἔπι κὴ νεῦ
Σύμμετ' ἀκηδέα κεῖται ὑὸν μεγάθυμος Ὀδυσσῆος.
Οὐ γάρ πω ἔστασι φίλοι κατὰ δώματα ἑσσεύοντες,
Οὔτε λαπύξαντες μίλτωσε βοὸς τὸν ἐξ ἀτειλέων,

Κατθήμβοι γεγάασιν. ὁ γὰρ μέγας ἐστὶ θεοῖσιν.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ ἐπεφωνήσειν Ἀτρεΐδαο,
Ὀλβίε Λαέρτεω πάϊ πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἦ ἄρα ζωὸν μεγάλην ἀρετὴν σὸν κτήσαο ἄκοιτιν.
Ὡς ἀρα τὴν φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
Κούρῃ Ἰκαρίοιο, ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
Ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται
Ἧς ἀρετῆς· τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν
Ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.
Οὐχ ὡς Τυνδαρίδης κούρῃ κακὰ μήσατο ἔργα,
Κεῖνον κτείνασα πόσιν· στυγερὴ δ' ἀοιδὴ
Ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε
Θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
Ἑστεότ' εἰν ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Οἱ δ' ἀπὸ μὲν πόλιος προτέρω ἔσαν· αἶψα δ' ἀρούρην ἵκοντο
Καλὴν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν ῥα ποτ' αὐτὸς
Λαέρτης κτεάτεσσιν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν·
Ἔνθα οἱ οἶκος ἦεν, πρὸς ὃν κλίσιον θέε πάντη,
Ἐν τῷ σιτέοντο καὶ ἔζεσκον ἠδὲ ἰόντες·
Δμῶες ἀναγκαῖοι, τοὶ οἱ φίλα ἐργάζοντο·
Ἐν δ' γραῦς Σικελὴ γενοῦς πέλεν, ἣ ῥα γέροντα
Ἐνδυκέως κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος·
Ἐν δ' Ὀδυσεὺς δμῳῇσι καὶ υἱέϊ μῦθον ἔειπεν,
Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' ἐϋκτίμενον * πόλινδε.
δε. δόμον ἄσπ. γε Εἴ μι ἔ πι γοίη Δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε ὄφρα μάλιστα
Αὖτάρ ἐγὼ πατρὸς πειρήσομαι ἠμὲν ἔγωγε,
Αἴ κ' ἔμ' ἐπιγνοίη καὶ φραδήσεται ὀφθαλμοῖσιν,
Ἦ κεν ἀγνοίησι, πολὺν χρόνον ἄμφις ἐόντα.
Ὡς εἰπὼν, δμῳῇσιν ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσ.
Ἀσσον ἴεν πολυκηπον ἀλωῆς πειρητίζων·
Οὐδ' εὗρεν Δολίον μέγαν ὄρχατον ἠδὲ συβῶτας,
Οὐδέ τινα δμώων, ἢ υἱέων· ἀλλ' ἄρα βίγα
Αἰμασιὰς λίξοντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος,
Ὧχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι μέγαν ὁδὸν ἡγεμόνευεν.
Τὸν δ' εἶδον πατέρ' ἐῢν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,

Δι μένοντα

Depositos lugerent hic enim honor est mortuorum,
Hunc autem rursus anima allocuta est Atridæ.
Felix Laertis fili prudens Ulysses,
Certè igitur cum magna virtute possediſti uxorem.
Valde bonæ mentes erant irreprehensibilis Penelopæ
Filiæ Icarij, quàm rectè recordata est Ulysis
Conjugis virginalis, unde ei gloria nunquam peribit,
Suæ virtutis, facient autem in terrestribus cantilenam
Immortales, gratam prudenti Penelopæ,
Non sic Tyndari filia mala consultavit opera,
Virginali interfecto marito, odiosa autem cantilena
Erit inter homines, difficilem autem famam præbuit
Fœminis mulieribus, etiam ei quæ proba fuerit.
Sic hic quidem talia ad invicem loquebantur,
Stantes in inferni domibus sub obscuritatibus terræ.
Illi autē postquā ex civitate iuerunt, citò in agrū pervenerunt Vlysses ath patrē cōrendit
Pulchrum Laertis elaboratum, quem quondam ipse
Laertes possedit postquam valde multum laboravit:
Illic ei domus erat, circū a. clausirū currebat circumquaque
In quo comedebant, & sedebant, & dormiebant
Famuli necessarij, qui ei amica operabantur.
Ibi autem mulier Sicula anus erat, quæ senem
Diligenter curabat in agro longè à civitate.
Tunc Ulysses pastoribus, & filio sermonem dixit,
Vos quidem nunc ire bene ædificatum oppidum,
Prandiū autem statim procorū mactate quicunque optimus,
At ego patrem tentabo nostrum,
Si me agnoscat, & animadvertat oculis,
An ignoret multo tempore qui peregrè abfui.
Sic locutus, servis bellicosa arma dedit.
Hi quidem posteà domum velociter iuerunt, at Ulysses
Iuit propè ferax viridarium tentaturus.
Neque invenit dolium magnum in viridarium descendens.
Neque aliquem servorum, neque filiorum, sed hi
Sepes collecturi, viridarij ut essent septum,
Iuerant, at hic his senex viam præiuerat.
Hunc autem solum patrem invenit bene facto in viridario,

Expurgantem plantam, sordidam indutus erat vestem,
Laceram, indecentem, circum autem tibias, bovinas
Ocreas laceras ligaverat, sciſſuras fugiens,
Chirothecásque in manibus ruborum gratia, at desuper
Caprinam galeam capite habebat dolorem augens.
Hunc autem postquam agnovit perpatiens divus Ulyſſes
Senectute consumptũ, magnũ a. mentibus doloré habentem,
Stans sub alta pyro lacrymam effudit:
Cogitabat autem postea in mente, & in animo
Osculari & amplecti suum patrem, & singula
Dicere, quomodo venit & pervenit in patriam terram:
An prius interroget singuláque tentet.
Sic autem ei cogitanti visum est melius esse,
Primum cavillatorijs verbis tentare.
Hæc cogitans rectà ivit ad eum divus Ulyſſes.
Certè hic quidem capite demisso plantam circum fodiebat.
Hunc autem astans allocutus est illustris filius,

Vlyſſes pattem compellat.

O senex, non imperitia te tenet ad gubernandum
Viridarium, sed bene cura tenet, neque omnino
Non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva,
Non pirus, non area sine curà in horto (est.)
Aliud autem tibi dico, tu autem non iram impone animo:
Ipsum te non bona cura tenet, sed simul senectutem
Molestam habes, squalesmalè, & indecenter indutus es.
Non quidem pigritiæ dominus gratia non te curat.
Neque te servili decet videri
Forma & magnitudine, regi enim viro similis es.
Talis autem videris, postquam lotus est comeditque,
Dormire molliter, hic enim mos est senum,
Sed agè mihi hoc dic, & verè narra.
Cujus servus es virorum? cujus autem hortum gubernas?
Et mihi hoc dic verè ut bene sciam,
Si verè Ithacam hanc veni, sicut mihi dixit
Hic vir qui nunc primum obvius factus est huc venienti,
Non omniũ rerũ penitùs gnarus, quoniã nõ ausus est singula
Dicere, & audire meum verbum sicut interrogavi
Circa amicum meum, sicubi vivit & est.

Λιφρεύοντας Φυτὸν, ῥυπόωντας ἠδ' ἕσθ χιτῶνας,
Ραπτὸν, ἀμφὶ κέλευθον· ἔασι δ' κνήμησι βοείας
Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδεται, χρατὶ δ' ἐπὶ κράνεα τ' αἰόλα νωμᾶ
Χερσὶ τ' ἐπὶ χερσὶ, βάσταν ἕνεκ', αὐτὰρ ὕπερθεν
Αἰγείλιν κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πῆχυς ἀείρων. 5
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Γήραϊ τειρόμενον, μέγα δ' ἔρριστ' πῆχυς ἔχοντα.
Στὰς ἀρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην κὰ δάκρυον εἶβε.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κὰ ἔρρεται κὰ δόμῳ,
Κῦσαι κὰ ἐπιφῶσαι τὸν πατέρ', ἠδὲ ἕκαστα 10
Εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι κὰ ἵκηται ἐς πατρίδα γαῖαν·
Ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε πειρήσαιτο.
Ὧδε δέ οἱ φρεσὶν δοκέοντο κέρδιον εἶναι,
Πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθέμεναι.
Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτῇ δῖος Ὀδυσσεύς. 15
Ηνεν ὁ μὲν κατ' ἔρκος κεφαλῆς, Φυτὸν ἀμφελάχαινε·
Τὸν δ' παρελθὼν μὲν ἐπεφώνει φαίδιμος ἡρώς,
Ὦ γέρον, ἦ κ' ἀδαημοσύνη σ' ἔχε ἀμφιπολεύειν
Ὀρχατον· ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει· ἠδέ κ πάμπαν
Οὐ Φυτὸν· ἠ συκὴ, ἠδ' ἄκαμπτος, ἠ μὲν ἐλαίη, 20
Οὐκ ὄγχνη, ἠ πεφύκοι τοι ἔνεκα κομιδῆς κὰ κήπου·
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' μὴ χάλον ἐνθέο θυμῷ·
Λύτὸν σ' ἠκ ἀλαλὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἄμμε γῆρας
Λυγρὸν ἔχει, αὐχμεῖς τε κακῶς, κὰ ἀφίκεαι ἔσσυ.
Οὐ μὲν ἀεικὴς γε ἄναξ ἔπεσ' ἠ σε κομίζει, 25
Οὐδέ κ τοι δούλιον ἐπιπρέπει εἰσορόωντι
Εἶδος κὰ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἐοικας.
Τοιάτῳ γ' ἔοικας, ἐπεὶ λέσσοντο φάγοι τε,
Εὐδέμεναι μαλακῶς. ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ κὰ ἀτρεκέως καζήλεξον, 30
Τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
Καί μοι τῦτ' ἀληθέως ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Εἰ ἐτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἱκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
Οὖτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἠδ' ἐπιδὰ ἐόντι,
Οὔτε μάλ' ἀρτίφρων· ἐπεὶ ἠ τέλεσσεν ἕκαστα 35
Εἰπεῖν, ἠδ' ἐπακοῦσαι ἐμοὶ ἔπος, ὡς ἐρέεινον
Ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, ὅππου ζώει τε κὰ ἐστὶ,

Η ἤδη τίθηκε κῆ εἰν αἰδαο δόμοισιν.
Ἐκ γάρ τοι ἐρίου σὺ ζ ζωὸς ἐφάνθης, καί μευ ἄκουσον.
Ἀνδρὸς πατ' ἐξείνοσα φίλη σὺν παιτερίδι γαίῃ,
Ἡμέτερος δ' ἀλόντος κῆ ἔπλω πις βροτὸς ἄλλος
Ξείνων, πλειδαπῶν φιλίαν ἰμὸν ἵκετο δῶμα.
Εὔχητο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκε
γρ. αὐτῷ. Λαέρτεω Αρκεισιάδεω πατρὸς ἐυμμεναι * αὐτῆ.
Τὸν μὲν ἐγὼ σφῆς δόμοισι ἄγων εὖ ἐξείνισσα
Ἐνδεκέως φιλίῃσι, πολλῶν κτ' εἴκην ἐόντων,
Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα οἷα ἐίκει.
Χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα,
Δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα παναίολον ἀνθεμόεντα,
Δώδεκα δ' ἁπλοίδας χλαίνας, τόσσους δ' ἑπὶ τοῖσι χιτῶνας·
Τόσσα τ' ἐφάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
Χωλὸς δ' αὖτε γυναῖκας ἀμύμονας ἐργ' εἰδυίας
Τέσσαρας εἰδαλίμους, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ κτ' δάκρυον ἐῶσαν,
Ξεῖν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἐφίκεις λῶ ἰρηείνεις,
Ὑβρίστρι δ' αὐτῇ κῆ ἀτασθάλοι ἀνδρὶ ἔχουσι.
Δῶρα δ' ἐτοίσια ζωὸς χαρίζεο μευεί' ὀπάζων.
γρ. γε αἰχεις. Εἰ γάρ μιν ζωόν * γ' ἐσίχεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,
Τῷ κέν σ' εὖ δώρῳσιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε,
Καὶ ξενίη ἀγαθῇ. ἢ γὰρ ὄφρις ὅτις ὑπάρξῃ
Αλλ' ἄγα μοι τόδε εἰπὲ κῆ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Πόσσον δὴ ἔτος ἐστὶν ὅτε ξείνισσας ἐμεῖνον
Σὸν ξεῖνον δυσίλητον, ἐμὸν παῖδ'; εἶπατ' ἴλω γε.
Δύσμορος, ὃν που τῆλε φίλων κῆ πατρίδος αἴης,
Ἠέ που ἐν πόντῳ φάγεν ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσῳ
Θηρσὶ κῆ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ' ἠδὲ ἑ μήτης
Κλαῦσε θρεψαμένη, πατὴρ δ', οἳ μιν πεπόμεσθα·
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος ἐμῇφρων Πηνελόπεια
Κώκυσ' ἐν λεχέεσσι φίλον πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
Ὀφθαλμοὺς κατελεῦσε· τὸ γὰρ μέρος ἐστὶ γυναικῶν,
Καί μοι τῶτ' ἀγόρευσον ἑτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
γρ. δαί. Πῆ * ἡ νηῦς ἔσχε θοὴ, ἢ σ' ἄγαγε δεῦρο,
Ἀντιθέην δ' ἑτάροισι, ἢ ἴμπορος εἰλήλουθας

An jam mortuus eſt, & in inferni ædibus.
Nam tibi dico, tu autem intellige me audi.
Virum aliquando hoſpitio excepi dilecta in patria terra,
Noſtram (domum) venientem, & nondũ aliquis homo alius
Hoſpitum peregrinorum amicorum meam venit domum.
Dicebat autem ex Ithaca genus eſſe, & dicebat
Laertem Arciſiadem patrem eſſe ipſius.
Hunc quidem ego domum deducens præclarè excepi
Accuratè amplectens, cùm multi in domo eſſent,
Et ei dona præbui hoſpitalia qualia decet,
Auri quidem ei dedi benefacti ſeptem talenta,
Dedi autem ei pateram totam argenteam floridam,
Duodecim autem ſimplices veſtes, totque tapetes.
Tot autem pallia pulchra, tot autem poſt hæc interulas.
Separatim autem rurſus mulieres eximias opera ſcientes
Quatuor ſpecioſas, quas voluit ipſe capere.
Huic autem reſpondit poſtea pater lacrimas fundens,
Hoſpes certè terram perveniſti quam interrogas.
Injurij autem ipſam, & injuſti viri habent.
Dona autem vana hæc donaſti multa præbens.
Si enim ipſum vivum inveniſſes Ithacæ in populo
Quo te benè donis ropenſum remitteret (inceperit.
Et hoſpitalitate bona, hic enim mos eſt quicumque beneficijs
Sed age mihi hoc dic, & verè narra.
Quotus jam annus eſt, quando hoſpitio illum excepiſti,
Tuum amicum infelicem meum filium ſi aliquando fuit,
Infortunatum, quem longè amicis & patria terra,
Vel in ponto comederunt piſces, vel in terra,
Feris & avibus laniamentum factus eſt, neque ipſum mater
Flevit pollinctum, patérque qui ipſum genuimus.
Neque uxor multum dotata prudens Penelope
Ploravit in lectis dilectum maritum, ſicut decet,
Oculos illius claudens, hic enim eſt honos mortuorum.
Et mihi hoc dic verè, ut benè ſciam.
Quis unde es virorum? ubi tibi civitas & parentes?
Ubi autem navis ſtetit velox quæ te duxit huc?
Divinóſque ſocios? an mercator veniſti

Navi in aliena hi autem te nave educto discesserunt?
Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses.
Tibi enim ego certè omnia valde verè narrabo.
Sum enim ex Alybante, ubi inclytas domos habito
Filius Aphidantis Polypæmonidæ regis,
At mihi nomen est Eperitus, sed me fortuna
Errare fecit à Sicania huc venire nolentem.
Navis autem mihi hæc stat in agro longè à civitate.
At Ulyssi hic jam quintus annus est
Ex quo illinc ivit, & à mea discessit patria
Infelix: certè ei bonæ erant aves eunti
Dexteræ, quibus gaudens quidem ego dimisi illum
Gaudebat ille jens, animus autem nobis adhuc sperabat
Misceri hospitalitate, & splendida dona dare.
Sic dixit, hunc autem doloris nebula cooperuit nigra.
Ambabus autem manibus captum pulverem ardentem
Fudit in capite albo graviter suspirans.
Hujus autem motus est animus, supra nares autem ei jam
Acutum robur verberavit dilectum patrem inspicienti
Osculatus est a. ipsum amplexus, subsiliens a. allocutus est.
Ulysses prodit se patri. Ille quidem hic ipse ego pater, quem tu inquiris,
Veni vigesimo anno in patriam terram.
Sed abstine fletu luctúque lacrymoso.
Etenim tibi dico, (valde autem oportet festinare tamen)
Procos interfeci in nostris ædibus
Nocumentum rependens dolorosum & mala opera.
Huic autem rursus Laertes respondit dixitque
Siquidem jam Ulysses meus filius huc venisti,
Signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadeas.
Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses,
Cicatricem quidem primùm hanc animadverte oculis,
Quam in Parnaso mihi inflixit sus albo dente
Eunti, tu autem me præmisisti, & honoranda mater
Ad patrem Autolycum matris dilectum, ut caperem
Dona, quæ huc veniens mihi præmisit & annuit,
Eia agè tibi & arbores benè facto in viridario
Dicam, quas aliquando dedisti, ego autem petij à te singulas

Puer

Νηὸς ἐπ' ἀϊλλοτρίης, οἱ δ' ἀκριβήσαντες ἔφασαν;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Τοι γὰρ ἐγώ τοι ξυῶτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ γὰρ ἐξ Αλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίων,
Υἱὸς Αφείδαντος Πολυμηλείδαο ἄνακτος.
Αὐτὰρ ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστὶν Επήρατος· ἀλλά με δαίμων
Πλαγξ' ἐκὰς Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν ἠκ' ἰθαλέσπε·
Νηῦς δέ μοι ἠδ' ἔρηκεν ἐπ' ἀγρῷ τόσφι πόληος,
Αὐτὰρ Οδυσσῆι τόδε δὴ πάμπαν ἔτος ἐστὶν
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, κ' ἐμὰς ἀπελήλυθε πάτρης,
Δύσμορος· ἦτοι οἰωνοὶ ἴσαν ἅρπης ἰόντι.
Δεξιοὶ, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἰόντα,
Χαῖρε δ' ὁ κεῖνος ἰὼν, θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει
Μείξεσθ ξυνίη, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα δώσειν.
Ως φάτο. τὸν δ' ἄχος ὑφέλκε σκάλυψε μέλαινα.
Αμφοτέρῃσι δ' χερσὶν ἑλὼν πάλιν αἰψηλόεσσαν
Χεύατο κωκυτοῖο πολιῆς, ἀδίνον τοναχίζων.
Τῷ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἦδη
Δεμνιὸν μὲν ἔσσυτο, φίλον πατρὶ εἰσορόωντι.
Κῶπε δὲ μιν ἀμφὶς ἑταῖροι, ἠδὲ προσηύδα.
Κεῖνος μὲν τοι ὅδ' αὖτις ἰὼν, πάτερ ὃν σὺ μετιστὰς,
Ηλυθεν εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αλλ' ἴομεν κλαυθμοῖο χάριν τε δακρυόεντος.
Εκ γάρ τοι ἔρεω (μάλα δ' ἐκ ἀτενιδέμεν ἴμπης)
Μηδέν ἔτι κατέπαφνον ἐν ἡμετέρῃσι δόμοισι,
Λαῷ ἵνα πινύμεν θυμαλγέα, κ' κακὸ ἔρεξα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Εἰ μὲν δὴ Οδυσεὺς γε ἐμὸς παῖς οἰκάδ' ἱκάνεις,
Σῆμά τι μοι νωῒν εἶπε ἀριφραδὲς, ὄφρα πεποίθω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσ.
Οὐλὴν μὲν πρῶτον τιθὼδε φρεσὶν ὀφθαλμοῖσι,
Τὴν σύ ποτ' ἠνεόρησας ἐλάσσας σῦς λευκῷ ὀδόντι
Οἰχόμενον. σὺ δέ μ' ἐσείσας κ' πότνιαν μάτηρ
Ες πατρὸς Αὐτόλυκον μητρὸς φίλον, ὄφρ' ἂν ἑλοίμαν
Δῶρα τὰ δεῦρό μοι ὑπέσχετο κ' κατένευσεν.
Εἰ δ' ἄγε τοι κ' δένδρεα ἰώπιμα κατ' ἀλωὴν
Εἶπω, ἃ μοι πόρ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἕκαστα,

Παυδνὸς ἰὼν κῦ κῆπον ἐπιστρόμφῳ· Αλφὸ δ' αὐτῶν
Ικνεύμεθα, σὺ δ' ἀνόρουσας κῦ ἔπειτα ἔκτασε·
Ογχνας μοι δῶκας τρινυκιδίνας, κῦ δέκα μηλίδας,
Συκέας τεσσερακοντ'· ὄρχους δὲ μοι ὧδ' ὀνόμηνας

5 Δώσειν πεντήκοντα, Αλφατρύῳ ἧ ἔκτασε
Ηλιν. ἔνθα δ' ἀνὰ ςαφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
Οπποτὲ δὴ Διὸς ὥραι ἐπιθρόσκουσιν ὕωθεν.
Ως φάτο, τὰ δ' αὐτὰ λύτο γοώοντι κῦ φίλον ἦτορ.
Σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἔμπεδα πίφραδ' Οδυσ.

10 Αμφὶ ᾗ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχει. τὸν ᾗ ὥρμητ' οἱ
Εἶλεν ὀπωπύοντα πολύτλας δῖ' Οδυσσεύς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄμπυτο, κῦ ἐς φρένα θυμὸς ἀλάλκη,
Εξαῦτις μύθοισιν ἀμειβόμενος ἔπεσσιπε,
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔτ' ἐστὲ θεοὶ κῦ μάκρον Ολυμπον,

χρ. 15 Εἰ ἔτοὶ μνηστῆρες ἀτάσθαλοι ὕβριν ἔπιπτον.
ἀτά- Νυῶ δ' αὖπως δείδιθι κῦ φρένα, μὴ τύχε πάντες
θαλον Ενθάδ' ἐπίλθωσιν Ιθακήσιοι, ἀγλίαε ᾗ
Πάντη ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος ὥρουσ' πολύμητις Οδυσ.

20 Θάρσει, μή τι τοῦτο μέτ' φρεσὶ σῇσι μελόντων·
Αλλ' ἴομεν ὥρτι οἶκον· ὃς ἀρχαίτατα ἰηλύδι κεῖται.
Ενθα ᾗ Τηλέμαχον, κῦ βακόλον, ἠδὲ συβώτην
Προὐπέμψ', ὡς ἂν δεῖπνον ἰφθιμοισιν ταχιστα.
Ως ἄρα φωνήσας πάτλη ὥρτο δῦμεν κιλαί.

25 Οἳ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Εὗρον Τηλέμαχον, κῦ βακόλον, ἠδὲ συβώτην.
Ταμνομένους κρέα πολλὰ, κιρώντες τ' οἶδμα οἴνου.
Τόφρα ᾗ Λαέρτιον μειαλήτορα ᾧ σὸν ὄπαν
Αμφίπολος Σικελὴ λέσσιν, κῦ χρῖσιν ἐλαίῳ·

30 Αμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν κιλὸν βάλεν. αὐτὰρ Αθήνη
Αγχι παρεστεμυῖα μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
Μείζονα δ' ἠὲ πάρος κῦ πάσσονα ἦκεν ἰδέσθαι.
Εκ δ' ἀσταμίνθ βᾶ· χρώμασι δὲ μιν φίλες ὑὸς,
Ως ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς σύμβλητον ἄντιν

35 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα ῥοσπόδα,
Ω πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰσυμνητιάων
Εἶδώς τε μεγάθός τε ἀμύμονα ᾗκεν ἰδέσθαι·

Τὸν δ'

Puer cùm essem per hortum sequens, per autem ipsas
Iuimus, tu autem nominasti & dixisti singulas.
Pyros mihi dedisti tredecim, & decem malos,
Ficos quadraginta sulcos autem mihi sic disertè dixisti
Te daturum quinquaginta, frugifer autem singulus
Erat, illic vuæ omnigenæ erant,
Quando jam Jovis horæ aggravabant desuper.
Sic dixit, hujus autē ipsius soluta sunt genua & dilectū cor,
Signa recognoscentis, quæ ei firma dixerat Ulysses,
Circum autem filium dilectum jecit brachia, hunc vero ad se
Cepit exanimatum pertolerans divus Ulysses.
At postquā respiravit, & in præcordia animo congregatus est,
Iterum verbis respondens, allocutus est.
Jupiter pater, certè adhuc estis dij in magno Olympo,
Si verè proci pravam injuriam soluerunt.
Nunc autem graviter timeo in mente, ne citò omnes
Huc irruant Ithacenses, nuncios autem
Omninò impellant Cephallenorum civitatibus.
Hunc autem respondens, allocutus est prudens Ulysses,
Confide, non tibi hæc in mentibus tuis curæ sint.
Sed eamus ad domum, quæ viridarium propè jacet,
Illuc autem Telemachum, & bubulcum & subulcum
Præmisi, ut cœnam pararent citissimè.
Sic igitur locuti iuerunt ad domos pulchras,
Hi autem quando jam iuerunt domos benè habitatas,
Invenerunt Telemachum & bubulcum, & subulcum,
Incidentes carnes bonas, miscentésque nigrum vinum,
Interim autem Laertem magnanimum sua in domo
Famula Sicula lavit & unxit oleo.
Circum autem vestem pulchram jecit, at Minerva
Propè astans auxit membra pastori populorum,
Majorem quàm antea, & pinguiorem fecit videri.
Ex balneo iuit, admiratus est autem ipsum dilectus filius,
Postquam vidit immortalibus Dijs similem aspectu,
Et ipsum vocatum verba velocia allocutus est,
O pater, certè valdè aliquis te deorum sempiternorum
Formáque magnitudinéque majorem fecit videri,

Hunc

Hunc autem rursus Laertes prudens contra allocutus est,
Utinam enim Jupitérque pater, & Minerva, & Apollo,
Qualis Nericum cepi benè ædificatam urbem
Littore terræ Cephallenibus imperans,
Talis existens hesternus in nostris domibus,
Arma nimirum humeris instare, & ulcisci
Vitos procos, quo ipsorum genua soluissem
Multorum in ædibus, tu autem mentes intra lætatus fuisses.
Sic hi quidem talia ad invicem dicebant. (vium,
Hi a postquã igitur cessarunt à labore paraverúntque convi-
Ex ordine sederunt in lecticísque sedibúsque.
Tunc hi quidem cœnam parabant, eadem hora autem
Dolius senex. Venit senex Dolius, simul autem filij hujus senis
Ex operibus fatigati, postquam ante veniens vocavit
Mater anus Sicula, quæ ipsos nutrivit, & senem
Accuratè curavit postquam senectus cœpit.
Hi autem ut Ulyssem viderunt, agnoverúntque animo,
Steterunt in domibus stupefacti: at Ulysses
Dulcibus verbis incessens dixit,
O senex, sede ad cœnam, obliviscimini autẽ stupefactionis.
Diu enim cibum parare prompti
Expectamus in ædibus vos expectantes semper.
Sic dixit: Dolius autem rectà ivit manibus extensis
Ambab. Ulyss. autem captas osculatus est manus ad carpũ,
Et ipsum vocatum verba velocia allocutus est,
O amice, quoniam redijsti cupientibus valde nobis,
Neque (id quidem) reputantibus, Dij autem te duxerunt.
Salveque & valde gaude, Dij autem tibi felicitates dent.
Et mihi hoc dic verum, ut bene sciam.
An jam apertè scit prudens Penelope
Te huc redijsse, an per nuncium monebimus.
Ulysses Dolio loquitur. Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses,
O senex, jam scit, quid te oportet hæc laborare?
Sic dixit, hic autem rursus sedit bene polita in sede,
Sic autem eodem modo filij Dolij inclytum circa Ulyssem
Interrogaverúntque verbis, & manibus adhæserunt,
Deinde autem sederunt apud Dolium patrem ipsorum.

Sic

Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπυμένος ἀντίον ἦῦδα,
Αἶ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλον,
Οἷος νήεικεα εἶλες ὑπερφίαλον πολιήτην,
Ἀκτῆι ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων,

Τοῖος ἐὼν τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέρηισι δόμηισι, 5
Τύχῃ ἔχων ἄμμισιν ἐφιστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Ἀνδράσι μνηστῆρας· τοῖ κε σφέων γουνατ' ἔλυσα
Πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δ' ἔφεπες ἴενδον ἰάπτων.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πύσματο πόνε, τετύκηντό τε δαῖτες, 10
Ἐξείης ἵζοντο κατ' κλισμούς τε θρόνους τε.
Ἐν δ' οἱ μὲν δεῖπνον ἐπιχείρεον ἀγχίμολον δὴ
Ἠλθ' ὁ γέρων Δολίος, ζωὸν δ' ἰέεις πεῖο γέροντος
Ἐξ ἔργων μογέοντες, ἐπεὶ * ποιμηλίδας οἶος ἔνεικεν
Μήτηρ ληΐς Σικελή, ἣ σφέας τρέφε, καὶ ῥα γέροντα 15
Ἐνδυκέως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατ' γῆρας * ἔμαρπτεν.
Οἱ δ' ὡς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον, φράσσαντό τε θυμῷ,
Ἔσαν δὴ μεγάροισι πεπτηότες· αὐτὰρ Ὀδυσ.
Μειλιχίοις ἐπέεσι κεδασσάμενον προσέειπεν,
Ὦ γέρον, ἦ ἐπὶ δεῖπνον, ἀπηκλειάζηαι ἢ ἀμέλει. 20
Δηρὸν γὰρ σέο θυμὸς ἐπιχειρήσειν μεμαώτος
Μίμνομεν ἐν μεγάροιν, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεί.
Ὡς ἄρ' ἔφη. Δολίῳ δ' ἰθὺς κίε χεῖρε πετάσσας
Ἀμφοτέρας. Ὀδυσεὺς δ' λαβὼν κάτα χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, 25
Ὦ φίλ', ἐπεὶ νοσφᾶς ἐκλελαθόμοισι μάλ' ὑμῖν,
Οὐδέ τι οἰομένοισι, θεοὶ δέ σε ἤγαγον αὐτόν,
Οὔλεί τι καὶ * μίμα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν,
Καί μοι τῶν' ἀγόρευσον ἐπήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Ἦ ἤδη στέφα οἶδε φερέφρων Πηνελόπεια 30
Νοσφισαμένη σε δηΰτ', ἢ ἄγχιστον ὀτρυνώμεθα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ.
Ὦ γέρον, ἦδη οἶσθ', τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;
Ὡς φάν. ὁ δ' αὖπις ἄρ' ἵζετ' ἐυξέστῳ ἐπὶ θρόνῳ.
Ὡς δ' αὖτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα 35
Δηριόωντ' ἐπέεσι, πρὶν οἱ χεῖρεσσι φύοντο·
Ἐξείης δ' ἵζοντο πατρὶ Δολίῳ πατέρα σφῶν.

Ὡς οἱ

Ως οἱ μὲν ῥ' ἔδαπον· σὺν μεγάθυμοι πίνοντο.
Ὀστις δ' ἄρ' ἄγχιλος ὤκα κῆρυξ πλόλιν ἄγετο πάντη,
Μνησῆρων συμάων θαίνατον καὶ κῆρ' ὑσπουσι·
Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς εἴατο ἰφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος.

Μυχμῷ τε γυναιχῆ τε δόμων ὡς πείρι Ὀδυσῆϊ· Οδυσῆϊ.

χρ. ἔκα- Ἐκ ἦ νέκυς οἶκον φέρεον, καὶ ἔκαπτον * ἔκαιον,
γον. χρ. Τοὺς δ' ἐξ ἀλλάων πολίων οἰκήνδε * ἔκαιον
ἔκαιεν. Πέμπον ἄγειν ἀλιεῦσι, δοῆς ἐπὶ νηυσὶ τηΐπτης.
Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ἀχνύμενοι κῆρ·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερίες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνὰ δ' ἵστατο καὶ μετέειπεν·
Παιδὸς χὰρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο
Αντινόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο δ. Ὀδυσσεύς.
Τῷ ὅγε δακρυχέων, ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,

χρ. τὸ Ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατ' * Αχαιοῖς,
ἀχαιοῖς Τοὺς μὲν ἐοὺ νήεσσιν ἄγων πολίας τε καὶ ἰθαλοὺς,
Ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυρὰς, λὰς δ' ὄλεσε λαοὺς·
Τοὺς δ' ἄλλους ἔκτεινε Κεφαλλονίων ὀχ' ἀρίστους.
Ἀλλ' ἄγετ' πρὶν τοῦτον ἔνδοθι ἵκεσθαι,
Ἢ καὶ ἐς Ηλίδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν ἐπειοί,
Ἰομεν· ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἰσόμεθ' αἰεί.
Λώϊον γὰρ τοῦτό γ' ἔσῃ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Εἰ δὴ μὴ ποινάν τε κασιγνήτων τε φονῆας
Τισόμεθ', ἦ κέν ἔμπης μετὰ φρεσὶν ἦδυ γένοιτο

Ζωὸς ἐὼν ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετείη.
Ἀλλ' ἴομεν, μὴ φθήσι καταφθίμενοι ἐκεῖνοι.
Ὡς φάτο δακρυχέων· οἶκτος δ' ἕλε πάντας Αχαιούς.
Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε Μέδων καὶ Φήμιος ἀοιδὸς
Ἐκ μεταῶν Οδυσῆος, ἐπεὶ σφέας ὕπνος ἀνῆκεν.

Εσσυμένως δ' ἐν μέσσοισι, πάσης δ' ἕλεν ἄνδρας ἄγαστον.
Τοῖσι δ' ἦ καὶ μετέειπε Μέδων πεπυυμένα εἰδώς,
Κίκλυτε δὴ νῦν μευ ἰθακήσιοι· ἦ μὰ Οδυσ.
Ἀθανάτων οὐκοῦν Θεῶν τάδε μήσατο ἔργα.
χρ. ποτὲ Αὐτὸς ἐγὼν εἶδον Θεὸν ἄμβροτον, ὅς ῥ' Οδυσῆι
μὲν. Ἐμβῆθεν εἰσῆκει, καὶ Μέντορι πάντα ἐώκει.
χρ. πο- Ἀθάνατος ἦ Θεὸς * τοτὲ μὲν πρὸς πάντα Οδυσῆϊ·
τὲ δὲ. Φαίνετο θαρσύνων, ὅτοτ' ἦ μνησῆρας ἐέλσαι

Θωῦς

Sic hi quidem circa cœnam in ædibus laborabant.
Fama verò nuntia citò ad civitatem iuit ubique,
Procorum odiosam mortem & parcam annuncians.
Hi autem simul audientes iuerunt aliunde alius,
Strepitúque suspirióque ædes ante Ulysis.
Ex vero domib. mortuos portaverunt, & sepelierunt singuli
Hos autem ex alijs civitatibus domum singulus
Miserunt ducere piscatoribus velocibus in navib. ponentes,
Ipsi autem in concionem iuerunt congregati, dolentes cor.
At postquam coacti sunt, & frequentes convenerunt,
His Eupithes surrexit, & locutus est:
Filij enim ei intolerabilis in mentibus dolor jacebat
Antinoi, quem primum interfecit divus Ulysses.
Hujus gratia lacrymas fundens concionatus est & dixit:
O amici, certè magnum opus vir hic operatus est Achivis.
Hos quidem cum navibus ducens multósque & bonos,
Perdidit quidem naves concavas, perdidit autem populos.
Hos autem veniens interfecit Cephallenorũ longè optimos.
Sed agitè, antequàm hic in Pylum citò erat,
Vel & in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,
Eamus: vel & postea tristes erimus semper.
Pudor enim hæc sunt & futuris audiri,
Sii amnon filiorúmque fratrúmque homicidas
Puniemus, non mihi in mentibus dulce erit
Vivere, sed citissimè mortuus defunctis interero.
Sed eamus, ne præveniant transeuntes illi.
Sic dixit lacrymans, dolor autem cepit omnes Achivos.
Apud autem ipsos venit Medon & divinus cantor,
Ex domibus Ulysis, postquam ipsos somnus reliquit.
Steterunt autem in medijs, stupor autem cepit virũ singulũ.
His autem & locutus est Medon prudentia sciens,
Audite jam nunc me Ithacenses: non enim Ulysses
Immortalibus sine Dijs hæc operatus est opera.
Ipse ego vidi Deum immortalem, qui Ulyssem
Prope stetit, & Mentori per omnia similis fuit.
Immortalis autem Deus aliquando quidem ante Ulyssem
Apparebat, audaciam acuens, aliquando procos turbans,

Eupithes cũ Acheis cõspirat

in Ulyssis mortem.

Curre-

Currebat in domum, hi autem confertim cadebant.
Sic dixit: hos autem igitur omnes recens timor cepit,
His autem & dixit senex heros Halitherses
Mastorides: hic enim solus videbat presentia & futura,
Qui ipsis benè sapiens concionatus est & dixit,
Audite jam nunc me Ithacenses quodcunque dicam.
Vestra malignitate amici hæc opera facta sunt
Non enim mihi persuademini, nō Mentori pastori populorū,
Vestros filios desinere stultitijs,
Qui magnum opus fecerunt intemperie prava
Facultates arrodentes & inhonorantes uxorem
Viri optimi, quem non ampliùs dicebant rediturum:
Et nunc sic fiat, persuademini mihi sicut dico:
Ne eamus, ne quis attractum malum inveniat,
Sic dixit, hi autem igitur irruerunt magno clamore,
Medijs plures, hi autem congregati illic manserunt.
Non enim ipsis placuit verbum in mentibus sed Eupitheo
Persuasi sunt, statim autem postea in arma ruerunt.
Sed postquam induti sunt circum corpus splendido ære
Frequentes congregati sunt ante civitatem latam loco
His autem Eupithes dux erat stultitijs.
Dixit autem hic punire filij cædem, neque fatum erat
Retrò redire, sed illic mortem consequi.
At Minerva Jovum Saturnium allocuta est,
Pater noster Saturnide, eximie dominantium,
Die mihi interroganti, quid tibi mens intus occultat?
Nunquid ulterius bellúmque malum, & pugnam gravem
Facies? an amicitiam cum ambobus pones?
Hanc autē respondens alloc. est nebulatū congregatorIup.
Filia mea cur hæc me interrogas & inquiris?
Non enim jam hanc quidem consultasti mentem ipsa,
Ut certè illos Ulysses puniret veniens?
Fac ut voluisti, dicam autem tibi sicut decet.
Postquam jam procos punivit divus Ulysses,
Fœderibus fidis percusis, hic quidem regnet semper,
Nos autem rursus filiorum fratrúmque cædis
Oblivionem inducamus, hi autem inter se diligant

Alitherses dissuadet Vlyssi internecionem.

Minerva à Iove sci eventum scitatur.

Sicut

Θεῶν κῆρ᾽ μέγα εἶπε· τὸ δ᾽ ἀγχίσπουος ἔπιπτεν.
Ὡς φάτο· τοὺς δ᾽ ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἦρει
Τοῖσι δ᾽ ἐπειτ᾽ Ἀμφιμέδων πρόφρων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι ὅ, τι μοι εἴπω.
Μηκέτ᾽ ἔπειτα, φίλοι, τόδε ἔργον γένηται.
Οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ᾽, ὅ Μέντορα ποιμένι λαῶν,
Ὑμετέρους παῖδας κατὰ πύματα φρασσώμεθα.
Οἵ μέγα ἔργον ἔρεζον ἀπεθλίβησι κακῆσι,
Κήμακτε κείνοντας, καὶ ἀπήμβροτον ἄνδρα
Αἰδῆς ἀέκητι. τὸν δ᾽ ἐκ ἔπ φάντο νέεσθαι.
Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο. πίθεσθέ μοι ὡς ἀγορεύω.
Μὴ ἴομεν. μή πού τις ἐπασσαίνῃ κακὸν εὖρη.

Ὡς ἔφαθ᾽. οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἀνήιξαν μεγάλωι ἀλαλητῷ,
Ἡμίσεων παλίωξις. τοὶ δ᾽ ἄθρόοι αὐτόθι μεῖναν,
Οὐ γάρ σφιν ἄδε μῦθος ἐὺ φρεσὶν, ἀλλ᾽ Εὐπείθει
Πείθοντ᾽, αὖτὰρ ὁ ἔπειτ᾽ ἐπὶ πύλαις ἐστεύοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ᾽ ἔσσαντο θοὰ χρυσὼ ἐνθέμενα χαλκῷ,
Ἀθρόοι ὑμαρέοντο θοὴ ἄξ᾽ εὐρυόδειο.
Τοῖσιν δ᾽ Εὐπείθης ἠγήσατο νηπιέησιν.
Φῆ δ᾽ ὅγε τίσασθ παιδὸς φόνον· οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἐμελλεν
Αψ ὀπίσω νήσεσθαι, ἀλλ᾽ αὐτῇ πότμον ἐφίζειν.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζηνὸς κρατερὸν μεγάθυμον,
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Εἰπὲ μοι εἰ θέμις ἐστὶ, τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει;
Ἦ ἔτι πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Τεύξεις; ἢ φιλότητα μετ᾽ ἀμφοτέρῃσι τίθησθα;
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Τέκνον ἐμὸν, τί μ᾽ ταῦτα διείρεαι ἠδὲ μετάλλᾷς;
Οὐ γὰρ δὴ τῶνδε μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτὴ,
Ὡς ἤτοι κείνος Ὀδυσεὺς δόκησε τεῖσασθαι ἐλθὼν;
Ἔρδε ὅπως ἐθέλεις· ἐρέω δέ τοι ὡς ἐπιτείκει.
Ἐπεὶ μνησῆρας ἐπέσπασε δῖος Ὀδυσ.
Ὁρκια πιστὰ πατρῴ τε, ὁ μὲν βασιλεύεσκε σίειν,
Ἡμεῖς δ᾽ αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο
Ἐκλησιν ἀλλήλους φιλεόντων

Ως τοπάρος· πλοῦτος ἦ κῆ εἰρώμη ἄλις ἔσω.
Ως οἱ πὼ ἄτιμοι πάρος μεμιήμεθα Ἀθωίῃσιν.
Βῆ ῥ' ἦμεν Οὐλύμποιο κορυφὰς ἀΐξασα.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μεμιλφότο τε ἔξ τ' ἔσαν ἔπω,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Ἐξελθὼν τις ἴδοι μὴ δὴ χείδὸν ὧδι κιόντες.
Ὡς ἔφατ, οἱ δ' ὑὸς Δολίῳ κίον, ὡς ἐκέλευεν·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' ἠδὺν ἰὼν, τοὺς δ' ἦ χείδὸν ἴσιδε πάντας.
Ἀλψα δ' Ὀδυσσῆα ἔπια πλειόεσσι προσηύδα,
Οἷδε δὴ ἰχθῦς ἔασ' ἀλλ' ὁπλιζώμεθα θᾶσσον.
Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ὦρτοντο, κῆ ὲν τυίχεσι δύοντο,
Τίσσαρες ἄμφ' Ὀδυσῆ, ἐξ δ' ὑῆς Δολίοιο.
Εν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίῳ τ' ἐς τυίχ' ἔδυσαν,
Καὶ πολιοίσαξ ἰόντες, ἀναξαίοι πολεμισταί.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἔνεσαντο ἀδελ χερῶ νόσφια χαλκῆν,
Ὀρ. Ὠΐξε Ὠΐξαν ἦ ὗσας, ὲν δ' ἦιον, ἦρχε δ' Ὀδυσ.
αὐ ῥα. Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον ἦυσαίτης Διὸς ἦλθεν Ἀθωίη,
Μίντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ κῆ αὐδήν.
Τῶ μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Ἀλψα ἦ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον ὑὸν,
Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τόδε γ' ἔσεαι οὐ τὸς ἐπιλῶν,
Ἀνδρῶν μαιμαώντων ὅτε τε κρίνονται ἄεθλοι,
Μὴ τι κακὸν ἀγαθοῖσιν παρέων γένος, οἵ τοπάρος γε
Ἀλκῆ τ' ἰωόρίῃ τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ὄψεαι, αἰπὺ ἐθέλητα πάτερ φίλε, τῷδ' ἐνὶ θυμῷ,
Οὔτι κακοζωόντα τὸν γένον, ὡς ἀγορεύεις.
Ὡς φάτο, Λαέρτης δ' ἰχαίνε κῆ μῦθον ἔειπε,
Τίς νύ μοι ἠμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι, ἦ μάλα χαίρω·
Υἱός θ' ἠνιόχοι τ' ἀρετῆς πίελ δῆεν ἔχνος.
Τὸν δ' πυκινομήτης προσέφη γλαυκῶπις Ἀθωίη,
Ὦ Ἀρκεισιάδη πάντων πολὺ φίλτατ' ἐπαίρων,
Εὐξάμενος κούρῃ γλαυκώπιδι κῆ Διὶ πατρὶ,
Αἶψα μάλ' ἀμπίπαλον προθέει δολιχόσκιον ἔγχος.
Ὡς φάτο, καί ῥ' ἔμπνευσε μέγ' μέγα Παλλὰς Ἀθωίη
Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρῃ μειλίοιο,
Αἶψα μάλ' ἀμπίπαλον προθέει δολιχόσκιον ἔγχος,

Καὶ

Sicut ante, divitiæ autem & pax abundè esto.
Sic dicens, movit antea promptam Minervam.
Venit autem ab Olympi cacuminibus ruens.
Hi autem postquam igitur cibi dulcis desiderium ejecerunt,
His igitur verbis incepit pertolerans divus Ulysses.
Egressus aliquis videat ne jam propè sint venientes.
Sic dixit, extrà autem filius Dolij ivit sicut jusit:
Stetit autē igitur in viam jens, hos autem propè vidit omnes.
Statim autem Ulyssem verba velocia allocutus est.
Hi autem jam propè sunt, sed armemur citò.
Sic dixit, hi autem moti sunt, & in arma ruerunt, Nunciatur Vlyssi hostium advētus.
Quatuor circum Ulyssem, sex autem filij Dolij.
In autem igitur Laertes Doliúsque arma ruerunt,
Et quamvis cani essent coacti bellatores.
At postquam induti sunt circum corpus splendido ære,
Aperuerunt autē portas, extrà a. ruerunt, dux erat a. Ulyss.
His autem in eadem hora filia Jovis venit Minerva,
Mentori similis, & corpore ac & voce.
Hanc autē conspicatus lætatus est pertolerans divus Ulysi,
Statim autem Telemachū allocutus est suum dilectū filium,
Telemache, jam quidem hoc videris ipse aggressus,
Viros pugnantes, ubi discernuntur optimi.
Ne quid vitupera majorum genus, qui antea
Fortitudine ornati fuimus omnem in terram.
Hunc a. rursus Telemachus prudens contrà allocutus est
Videbis, si volueris, pater dilecte, hoc in animo,
Non vituperantem tuum genus sicut dicis.
Sic dixit, Laertes autem gavisus est, & verbum dixit,
Quæ mihi dies hæc, dij dilecti, certè valdè gaudeo:
Filiúsque nepósque virtutem circa pugnam habent.
Hunc autem astans allocuta est cæsia Minerva, Ithacēsium pugna cum Vlysse.
O Arceśiade omnium multò dilectissime sociorum,
Apprecatus filiam glaucis oculis, & Jovem patrem,
Statim circum crispatam præmitte longam lanceam.
Sic dixit, & inspiravit robur magnum Pallas Minerva.
Precatus autem igitur postea Jovis filiam magni,
Statim valde crispatam præmisit longam lanceam,

Eupithes à Laërte occisus.

Et percusit Eupithem galeam per æream genis.
Hæc verò non lanceam prohibuit, penitùs verò penetravit,
Sonuit autem cadens, resonuerunt autem arma in ipso.
Irruerunt verò primis pugnantibus Ulysses & illustris filius:
Diverberabant a. ensibúsque, & lanceis utraque extremitate
Et jã omnes perdidissent & posuisi ẽt sive reditu (acuminatis,
Nisi Minerva filia Jovis Ægiochi
Clamasset voce, detinuisséque populum omnem,
Abstinete à bello Ithacenses difficili,
Ut sine cruore separemini citissimẽ.

Minerva dirimit bellum.

Sic dixit Minerva, hos autem recens timor cepit,
Horum autẽ igitur timentiũ ex manibus volaverunt arma,
Omnia autem in terram ceciderunt Dea vocem vociferante.
Ad civitatem vero reverfi sunt vitæ retinendæ cupidi.
Terribiliter autem clamavit pertolerans divus Ulysses,
Ruit autem saltans sicut aquila altivolans.
Et tunc jam Saturnides misit fulginosum fulmen,
Decidit autem ante Glaucopidem fortem patre.
Et tunc Ulyssem allocuta est cæsia Minerva,
Jove nate Laertiade prudens Ulysses,
Abstine seda autem contentionem æqualis belli,
Ne Saturnides tibi irascatur latè sonans Jupiter,
Sic dixit Minerva: hic autẽ obedivit, gavisus est a. animo.
Fœdera autem rursus in futurum cum ambobus posuit
Pallas Minerva filia Jovis Ægiochi,
Mentori similis, & corpore ac voce.

FINIS ODYSSEÆ HOMERICAE.

HOMERI

Καὶ βάλεν Εὐπείθοιο κόρυθος ἀμφὶ χαλκὸς παρήϊα.
Ἡ δ' ἐκ ἴεγχος ἔχυτο, ἀμφὶ δὲ ἶσχετο χαλκός.
Δεύτερον ἦ πεσὼν, ἀράβησε ἦ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Εὖ δ' ἔπτατο φαεινὰ Ὀδυσσῆος κὴ Φαίδιμος ἀγὸς.

Τύπτον ἦ ξιφέεσσιν τε κὴ ἔγχεσιν ἀμφιχύσεσιν
Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὀλέσαν κὴ ἤθηκαν ἀνέσθαι,
Εἰ μὴ Ἀθηναίη κούρη Διὸς Αἰγιόχοιο
Ἤϋσεν φωνῇ, κὴ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα,
Ἰφιθέου πτολέμοιο Ἰθακησίοισι ἀρίγνωτος,
Ὡς κεν ἀναμετέοιτο ἀμφαφήτε πάχιστα.
Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, ἐὺς ἦ χλωρὸν δέος εἶλε.
Τῶν δ' ἄρα διστάντων ἐκ χειρῶν ἔπεσον τεύχεα,
Πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θοὰς ὅπα φωνήσαντος.
Πρὸς ἦ πόλιν τρωπῶντο, λιλαιόμενοι βιότοιο.
Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσ.
Οἴμησεν ἦ ἀνὰ λεὸς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις.
Καὶ τόδε δὴ Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνὸν,
Καὶ δ' ἔπεσεν πρόσθεν γλαυκώπιδος ἐγγεμοπάτρης.
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆα προσέφη γλαυκώπις Ἀθήνη,

Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἴσχεο, παύε ἦ νείκος ὀμοίϊον πολέμοιο,
Μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρυόπα Ζεὺς.
Ὡς φάτ' Ἀθηναίη. ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε ἦ θυμῷ;
Ὅρκια δ' αὖ κατέπηδε μετ' ἀμφοτέρῃσιν ἔθηκε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς Αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ κὴ αὐδήν.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣ.
τέλος.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises ici volontairement.

INDEX
IN ODYSSEAM
HOMERI.

Acaſtus rex 392
Accipitris augurium 432
Accipiter Apol. nuncius ibid.
Accipiter timendus moribus 680
Accubitio vetus 55
Andræmon 400
Adreſta ancilla Helenæ 88
Adulterij pœna 67
Adulterium Ægiſthi ibid.
Adulterium ingens facinus ibid.
Acheron fluvius infernalis 125
Achillis anima Ulyſſi loquitur 315. ejus exequiæ 651. ejus cum Ulyſſe contentio 4. ejus filius 80
Achivorum reditus à Troja cantu celebratus 24 convocati 28 eorum diſſidium. 59
Acroneus. 199
Aeratiaſmus tyrannicus 523
Actoris ancilla Penelopes 623
Æetæ ſoror Circe 264
Æris bonitas 116
Ææa inſula 264
Ægis Minervæ 615
Ægiſthus præter fatum Atridæ ſponſam in uxorem duxit 4. ejus adulterium 64. ſævities 118
Ægyptius heros 28
Ægyptus herbarum ferax & fertilis 92
Ægyptia terra plurima producit pharmaca ibid.
Æneas, ex Venere ortus 764
Æolia inſula & regio 260
Æolus Hippotades ibid
Æolus dat Ulyſſi utrem ventorum 264
Æolus filias ſuas conjunxit filiis in uxores ibid

Æolus reverſum Ulyſſem indignabundus expellit 200
Æoli duo ib.
Æquabilitatis ſtudioſi honorandi 293
Æſculapius medicus 291
Æthiopes longè ſemoti, bifariam diviſi, ultimi hominum 4
Æthiopum regio alia Orientalis, alia Occidentalis 4
Ætolus deceptor 396
Agamemnon .ſeptennio imperavit Mycenis 63 ejus exitus 66. 108. ejus umbra ſuum exitium Ulyſſi refert 311. ejus anima. 652
Agamedes filius Ergini Amicus Deorum 711
Agelaus Damaſtorides procul 571. monet, ne Mentor Ulyſſem juvet 611
Agni cornuti 86
Ajax occiſus 39
Ajacis Oilei exitus 112
Ajacis anima irata. 319
Alcandre Polybi uxor 87
Alcinous Phæacenſium dux 163. clementer excipit Ulyſſem 183. optat Ulyſſem ſibi generum 197. promittit Ulyſſi auxilium 193. ejus oratio, qua Phæaces hortatur, ut Ulyſſi auxilium portent 183. convivium ibid. hortatur Phæaces ad certamen 215. ejus filij, Laodamas, Halius & Clytoneus 199. quærit omnes Ulyſſis conditiones & fortunas 223. ejus ad Ulyſſem & Phæaces oratio 351
Alcippe ancilla Helenæ 87
Alcmaon & Amphilochus filij Amphiarai 418
Alcmena 35 ejus anima 296. uxor Amphitryonis, & mater Herculis 303
Alector Spartanus 82
Alienis non invidendum 498
Alienis in ædib. non multùm lugendum 541
Alimenta, caſeus, mel, vinum 544
Aliorum dolor etiam nos afficiat 426
Alius alijs delectatur operibus. 386
Aliud loqui, aliud ſentire 464. 487
Alitherſes præſentia & futura

futura vidit 672. Ulyſsis diſſuadet internecionem. ibidem
Alphæus pater Orſilochi 716. nomen fluvij ibid
Ambroſia fugat Edothea Ceti odorem 169
Ambroſia cib. Deorum. 132 cum Amicis non pugnandum 207
Amicorum memoria non ſit brevis 405
Amicitia paterna 415
Amicitia non conflctur cum aliquo, niſi dignus prius cognoſcatur. 683
Amithaon 309
Amniſus 545
Amoris argumentum, geſtatio infantis 536
Amor erga patriam 226
Amoris exemplum 446
Amor conjugum ex liberis 547
Amor ſervorum in Ulyſſem. 656
Amphialus Polinij Tectonidæ filius 199
Amphialus ſaltator optimus ibid:
Amphiaraus filius Oiclei 418. gratiſsimus Jovi ibid.
Amphimedontis anima Atridæ hiſtoriam interitus ſui narrat 655
Amphinomus procus cæteros à Telemachi nece dehortatur 456. Niſi Aretiadæ regis filius 518. interficitur lancea 604.
Amphion & Zethus filij Antiopæ, primi Thebarum fundamenta locarunt. 303
Amphitea. 551
Ampitryo. 303
Amphitrita dea 150
Amphoræ 47
Anabeſineus 199
Ancillæ Aretæ ad navem Ulyſsis omnis generis neceſſaria portant 355 ancilla Ulyſſem objurgat. 523
Ancillæ libidinoſæ ſuſpenſæ. 623
Anchilaus 199
Achilaus Mentis filius 26. Taphiis imperat ibid.
Anchiſæ cum Venere congreſſus 756
Animarum apparitio 291
Animæ tangi non poſſunt. 311
Animæ mortuorum defunctorum pœnas narrant 319

Animæ procorum ad inferos 648
Animalia Venere delectantur 756
Animorum migratio Pythagorica in ſociis Vlyſsis.
Animum corporis expertem, quia nuſquam faciat corporeum. Plut.
Annos quatuor proci cluſi 31.
Annulus ſagitta tangendus 559
Anopæa anis. 20
Anſeribus collati proci 557
Anticlea Autolyci filia mater Vlyſsis 295
Anticlus 95
Antilochus filius Neſtoris à Memnone occiſus 95. ejus anima 315
Antinous procus Euphithei filius 44. Telemacho reſpondet ibid. ſagitta transfixus 199 ejus conſilium de Telemacho è medio tollendo 458 ejus fraus ibid. ſuccenſet Eumæ propter mendicum 483 ejus ſuperbia 484
Antiope Aſopi filia 303 ejus anima. ib.
Antiphates rex Læſtrigonum 168. Ciclei parens 420. Mantij frater ibi.
Antiphus & Eurynomus bellatores 31. amici Vlyſsis 475
Antrum Polyphemi 235
Apparitio mortuorum 119
Aphidax rex 661
Aper vulnerat Vlyſſem 540
Apollo augur 205. rex. 223 diis terrori 698. ejus templum 710. non lacte materno, ſed nectare & ambroſia enutritus 703 ejus cithara 710 cum Delphuſa deliberat de conſtruendo templo 715 apud Creſſam inſulam templum conſtruit ibid. Jovis filius 723 iratus Mercurio. 738
Aquilæ augurium 436
Arbores Alcinoi 183
Arcadia dux pecorum 728
Arciſius pater Laërtis 384
Arcus Vlyſsis 576
Arduum eſt, regium genus interficere 456
Arete uxor Alcinoi 176 216.
Arethuſa fons ex petra Coracis

Coracis 383
Arena, Argyphea, oppida 716
Aretus filius Neſtoris 76
Argentum poculum cum labro inaurato 115
Argiva Helena 100
Arginecator nuncius Tartari 647
Argos 331
Argonauta ibid.
Argus canis Ulyſsis 476
Ariadna filia Minois 307
Aries liberat Ulyſſem 252
Ariſtocratiæ uſus apud Bœotos initio Bœotiæ & Phæaces optimates vocant reges 223
Arma Minervæ quibus ornata in Ithacam proficiſcitur 27 arma Ulyſsis 604
Arnæus qui & Irus. 489
Ars arcendi canes 376
Ars exercitium, & Muſa ſimul 861
Artacia fons 267
Arrepibulus cognomen muris. 705
Artophagus epitheton muris 691
Aſphalion famulus Menelai 97
Aſteris nomen inſulæ 124
Aſtutia Penelopes 35 Vulcani 211 Ulyſsis 249
Mercurij 730
Athena urbs 180
Athenæ ſacræ 307
Atrides 63. ejus anima Ulyſsi loquitur de ejus funere 311
Audacia honeſta virum decet. 178
Augurium aquilæ 64. 323 577
Aureum poculum 37
Aurifaber 79
Aurora Ulyſſem ſplendidis exornat veſtibus 203
Aurora homines ad opera excitat 640
Authoritate præſtantes reverendi 367
Autolycus unde nomen Ulyſſ. indiderit 540 Ulyſsis avus ib. ejus filij rei medicæ non ignari ibidem
Autonoe ancilla Penelopes 504
Auxilium promiſſum Ulyſsi 197
Azantis puella 704

B

Bacchi forma 770 Semeles & Jovis filius 772
Batrochomyomachia ab Homero tumultuoſum opus Martis dicitur. 684

Batrachomyomachiæ exitus adventus cancrorum. 691
Bellum Trojanum decennium duravit 131
Bellum Ithacenſe cum Ulyſſe diremptum à Minerva 771
Benè potati & convivati dormitum eamus 100
Benefacta malefactis ſunt longè meliora 619
Beneficijs qui inceperit, eadem expectanda habet 663
Blandi qui nocere ſtudent 232
Boetides Eteoneus 84
Boni viri dijs chari 56
Bootes ſtella 140
Boreas ventus ſerenitatis author 143.
Bovis mactatio 75
Boves ſolis 343

C

CÆcus muſicus 196 Callirrhoe fluvius ſedatur 151
Calypſus deſcriptio 131 amat Ulyſſem 135. Ulyſſi prandium dat in ſpelunca 136 ſpondet Ulyſſi immortalitatem 139 Ulyſſi abeunti de omnibus rebus ad navigandum neceſſarijs proſpexit ibid. & 140 Atlantis filia 187
Campus Elyſius Rhadamanthus 111. in campo Elyſeo facillima vivendi ratio ibi.
Canis Ulyſſem redeuntem agnoſcit 476
Cantilenas Deus inſpirat 616
Cantilenæ ex virtute profectæ 659
Cantor Demodocus, cantionibus ſuis Ulyſſi fletum movet 196
Cantus poſt convivium ibidem
Cantus ad oblectandum datus ib.
Cantus non omnibus acceptus 219
Cantus celebratus 210
Capra Jovem nutrivit 120
Caſſandræ Priami filiæ cædes 312
Caſtor & Pollux Tyndari filij, equorum domitores 34
Cavillationes procorum in Telemachum 184
Centauri 633
Certamen curſus 199
Certamina propoſita ibi.

Cer-

Certamen procis propoponitur 575
Cernus confixus ab Ulysse 267
Charybdis descriptio 331
Chloris uxor Nelei 304
Chorearum saltus 212.
Chromius 304
Cicones pugnant cum Græcis 227 cum Ulysse 228
Cimmerij populi 291. eorum terra perpetua caligine obtecta ibid.
Circe dea 264 ipsius Pharmaco in porcos vertuntur Ulyssis socij 271 ejus ædes 264 Ulyssis socios restituit pristinæ formæ 279
Clymene & ejus anima. 307
Clytæmnestra dolo Cassandram interemit 312 ejus sævitia ibi.
Clytoneus filius Alcinoi cursor 209
Clytus ab aurora raptus 419
Cocytus fluvius infernalis. 199
Colus non alia curæ sit mulieribus 592
Consilium senis 64
Convivij descriptio 11
Cratæis mater Scyllæ 331
Currus nomen stellæ 140
Cursus certamen 199
Cyclopes Deorum contemptores 231
Cyclopum terra ibi.
Cydones incolæ Cretæ 359
Cynthius mons 682
Cyparissus herba 131

D

DEus facilè potest ex longinquo virum conservare 64. eo volente, nihil difficile ibid.
Deus optimus auxiliator 447
Deorum mens non mutatur 60
Descriptio mendici. 472
Mercurij Deorum internuncij 128 monstri inhabitantis Scyllam 331 hominis jamiam morientis, qui suspensus est 636 & 624 navis Vlissis 140 regiæ Alcinoi 179 remedij Mercurij 275 Scyllæ 331. specus Calypsus 131. subulci stabuli & ejus domus 379 terræ fertilis 363. venationis 543 Cretæ. 528

Deucalion fingitur pater Vlyssis 528
Dianæ studium 160. Nausica comparatur ibid. Phœnissam interimit 427 Jovis filia & Latonæ 556 qualis 776
Dies nunquam illucescit Cimmeriis populis 291
Difficile est aliquem inter plures & multo potentiores quippiam moliri 440
Difficile quod est mortalibus dijs perfacile 276
Difficile est optimum ignominijs proscindi 260
Difficile est unum impedire multos 555
Difficile unum quodque discere 639
Dij injustè in malis accusantur 1. testes sint concionum 57. eis chari boni viri eis grata quæ citò fiunt 72. omnia sciunt 106 volunt nos præceptorum memores esse 103. eis in vitis nihil suscipiendum 112. sibi invicem noti 131. invident deabus, ut cum, marito congrediantur 132. expertes senij ibid. eorum vita beata 156. non omnibus ex æquo dona dederunt 205. omnia possunt 276. similes peregrinis hospitibus, qui versantur hominum fas nefásque inspicientes 488. eorum mens non mutatur 60. homines multum errantes submergunt tandem 563 eis omnia committenda, quoniam multò potentiores sunt nobis 615. prudentissimum, insipientem facere possunt, & contra 627 eos habere corpora excepto fortasse Jove, passim Plut.
Diligenter cognoscendum qui sint justi, qui non item.
Diocleus filius Orsilochi 415
Diomedes 63
Dionysij donum 651
Diona dea 699
Dira portenta in procos 579
Discessus Telèmachi & Pisistrati à Menelao 415
Discedentibus & redeuntibus felicia quæque exop-

oxoptanda 463
Disco certatum veteribus 203
Discordiæ malum 60
Discordiæ in consilio & bello ibid
Disidium Græcorum 59
Divini augures 555
Divitiæ & opes Ulyssis 380
Divites pauperibus & egenis auxilium portent 559
Dimetor Iasides rex Cypri 487
Dodoneus Jupiter 515
Dolius senex 668. servus & mancipium Penelopes 120
Dolores ad mortem usque trahunt 299
Dominorum minæ sunt difficiles 472
Domus Plutonis 327
Domus Telemacho instar ardentis flammæ appareret 512
Domus adventui procorum parata 560
Domus seu familiæ negligentia est hominum ex injuria & rapto viventium. Plut.
Donatio causa mortis 467
Dona Dei varia 203
Donum Menelai 412
Dorenses populi in Creta 530

E

EBrietate Cyclops amittit oculum. 247
Ebrietas, quæ & loquax 399
Ebrius non ferrum, sed ferrum ebrium trahit 451
Ebrius plorans 527
Ebrij faciles sunt ad lacrymas. ibid.
Ebrietas cum furore collata 594
Eclypsis solis 572
Echeneus senex eloquens 182
Echephron, Stratius Perseus Aretus, Thrasymedes & Pisistratus, filij Nestoris 75
Echetus rex omnium hominum pessimus 500
Edothea Menelao erranti dant consilium 100. ejus de patre Proteo capiendo consilium 100. ejus dolus in patrem 103
Egestate varia suscipere cogimur 490
Elatreus procus 199
Elatus occisus 504
Eleemosyna homines conspicuos reddit 484

Elpe-

Elpenor vino obrutus, decidit per ſcalam, vitam amittit 278. ejus umbra Vlyſsi apparet 292. defunctus effertur 324. ejus comburitur cadaver ibid. ei erigitur cippus ibid.
Elyſius campus 111
Embaſichittus nomen muris 684
Enavigatio procorum 124
Enceladus ligatus 694
Enipens fluvius 383
Epæana canere 713
Epei inſulam Elida inhabitant 364
Eperitus fictum nomen Vlyſsis 664
Epeus ligneum equum Trojanum confecit 219
Ephiales Aloei filius 307
Ephyre 46
Epicaſte mater Oedipodis 304 ejus anima ib.
Equus Trojanus 219
Erebus fluvius infernalis & locus defunctarum animarum 328
Erembi populi 86
Erethmeus 199
Eridanus nomen fluvij patria Phyſignathi 679
Ettones ſunt malorũ ſcientes 595
Eriphyle 307
Eriphyles anima ibid. aurum mariro habuit charius ibid.
Erithus fatuus nuncius 740
Erymanthus 160
Erynnis dea gravis 416
Eſopus 310
Ereonus famulus Menelai 838
Euangelion 393
Euboea inſula 796
Eumæus Vlyſſem non cognoſcens eum periiſſe conqueritur 379 Vlyſſem hoſpitio humaniter excipit 376 pidationibus crebris pellit canes 385. ſacra facit 386. ei reditus Vlyſſis non perſuadetur 395. Vlyſſem ab Harpyis devoratum ait ib. hoſpiti Vlyſsi ſacrificaturus mactat ſuem 396 æqualitatis ſtudioſus Vlyſſem honorat dorſis ſuum ibid. cum Vlyſſ. colloquitur 404, & 420 Telemachum reducem excipit 436
Eumelus 123
Eunomia 491
Eupithes cum Achæis conſpirat in Vlyſsis mortem 871 dux ſtultiriarum ibid. à Laerte occiſus 676
Europæ raptus 683
Eurus ventus 143
Euryades interfectus 612
Euryalus luctor optimus

199. indignatur Ulyſsi 200 Ulyſſem enſe donat 215
Eurybates præco gibboſus, nigro corpore, & criſpo capite fuit 532
Euryclea Piſetonidæ filia 27 empta à Laërte viginti bobus ibi. Telemachum parvulum exiſtentem enutrivit ibid. Telemacho ardentes faces præfert. ibid. Opis filia ibid. cuſtos theſauri ibid. anus debilis 548. ejus obedientia erga dominam ibi. quomodo agnoverit Ulyſſem 540. nutrix Ulyſsis 27 nunciat Penelopæ Ulyſſem rediiſſe. 617
Eurydamas occiſus 615
Eurydice filia Climeni 75. Neſtoris uxor. ibid.
Eurylochus dux ſociorum Ulyſsis 268. indignanter Ulyſsi reſpondet 339. ejus conſilio Ulyſſes perdit ſocios 343
Eurymachus Telemachum de hoſpite interrogat 24. Polybii, filius ibid. ejus ſubdola oratio 459. ab Ulyſſe ſervitium petit 515. Ulyſsi omnis generis neceſſario pro ſervitio promittit ibid. immiſericors 516. pocillatorem puerum manu ferit ibi. princeps procorum arcui impar dolet 588. ſimplex Ulyſsi omnia Antinoo impurat 606. monet procos, ut omnes unà in Ulyſſem impetum faciant 603. ab Ulyſſe occiditur. ibid.
Eurymedon
Eurymeduſa nutrix Namficaæ 172
Eurynome proma 526. & 490
Penelopæ miniſtra 504
Euryphaeſſa mater Solis
Eurytus Oechalienſis ſagittariæ artis peritus 206
Eurytion læſus à vino & Centauro 591
Exequiarum ritus 651
Exercere corpus honeſtum
Exercitationes 215

F.

FAbrilia organa 75
Facinora non tolerabilia patrantur à procis 31
Facinus 71
Fames nonnunquam ventrem domat 13
Fame mori miſerrimum genus mortis 343
Famula Ulyſsis prodigij conjectrix 559

Farina medulla virorum 43
Farina molita 47
Fatum cuncta gubernat 280
Fatum præter fatum 4
Fati poteſtas, etſi initium ſerum in hominum poteſtate & voluntate Plut.
Feles formidini muribus 680
Ferramenta ad navim fabricandam idonea 139
Fertilitas incredibilis
Figuris multum uſus Homerus 28
Filij pauci ſimiles patribus 43
Filij plerique parentibus pejores ead: pag.
Filij clam proficiſcentes, parentibus ſuis dolorem relinquunt. 121
Filius unicus generationem conſervat. 443
Flamma in ardenti Pallas conſpicitur 520
Fluctus maris ad naufragi preces ſiſtitur 147
Fluctus atque fumus ingens in mari exoritur 332
Fœminea conſilia odit Jupiter 312
Fores obſeratæ 74
Fortis vir in omnibus potior rebus 175
Fortuna ſæpenumero homines decipiuntur. 400
Fratribus ſorores nubunt 259
Fratrum benevolentia in Agamemnone & Menelao Odyſſ. 4.
Fruges ſua ſponte proveniunt.
Fugiendū non eſt à Deo 459

G.

Genealogia Melampodis
Genitalia homini extracta 624
Gereſtrum 64
Gerenius eques Neſtor. 64
Glandes ſues nutriunt
Gorgoneum caput horrendum monſtrum 323
Gortynis fines 68
Gratum eſt diis hominem prudentem ex periculis evadere 7
Gratitudo 216
Gratiæ quæ & lavant Venerem 212
Grata nobis ſint quæ Deus in animo ponit 400
Græcorum ad Trojam diſſidium 59. eorum optimates in equo Trojano 220
Gubernator navis Ulyſſis in mari occumbit 355
Gubernatio mariti, uxori honeſtæ gratiſſima 314
Guſtus areus 411
Gyrea petra 107

H

HAbitacula Jovis immortalia 84
Habitans in altis optimus adjutor 444
Halius filius Alcinoi 199 tripudiator 212
Halitherſes vates procis imminere periculum ingens indicat 36
Halitherſes Maſtorides præſtantiſsimus in dijudicando ibid.
Harmonia dea 704
Haſta Palladis intra armarium cuſtoditur 11
Hebe dea 704
Hecа: ombæ gratæ dijs 60 99
Helenæ Jovis filia 91. uxor Menelai 87. ejus ornatus ibid cum Menelao de advenis fabulatur ibid. de Vlyſſe & Ilij excidio verba facit 92. equo incluſos nominatim vocat 95. ejus genus pernicioſum 379. Telemachum xenijs donat 411. interpretatur augurium 412
Helicon mons 679
Herbarum proventus in Ægypto 92
Hercules & Eurythus cum dijs de arte ſagittandi contendunt 204 ejus mater 303. Leonis animum habuit ibid. ejus idolum 310 proditor hoſpitij 576. magnorum ſciens operum ib.
Hermione unica filia Helenæ 80
Hermius tumulus 460
Heros Ægyptius 28
Heſperus niger 24
Heſperij homines 195
Homerus cæcus in inſula Chio habitavit 703. ejus cantiones in precio habendæ ibi.
Homines omnes dijs indigent 56
Hominum conſilia mala & acerba 214
Hominum nullus cum Deo contendere debet 7
Hominibus ex nuptijs fama bona naſcitur 156
Homines Deum oculis ipſis libenter cernerent huc atque illuc euntem 287
Hominum concubitus inanis 300
Hominem nihil aliud eſſe quam animum 319
Homines nunquam malorum ignari 335
Hominis verſuti deſcriptio 367
Homines facilè donis placantur 444

Homines immiſericordes erga egenos 488
Homines crudeles deteſtandi 539
Hominis ſynceri & boni gloria lata ibid.
Homines in malo ſeneſcunt. 539
Homines non ſemper inſomnes ſunt 511
Hominum fortunam & infortunium Deus probè novit 559
Homines ſcelerati miſerum tandem exitum ſortiuntur 131
Honeſtum eſt audire cantorem utilia canentem 24
Honoraria munera ab Homero Cimelia dicta, quid ſint 20
Horæ ſapientes 704
Hortus Alcinoi 179
Hoſpites & peregrini non negligendi 512
Hoſpitum ſalutatio 55
Hoſpitalitas Neſtoris 56
Hoſpites à Jove ſunt 164
Hoſpiti locus honeſtus in convivio 363
Hoſpitalitas ibi.
Hoſpes non tentandus 199
Hoſpes præſens diligendus, nolens dimittendus 408
Hoſpitij lex ibid.
Hoſpites eludere, neque bonum neque juſtum 568. 378
Hoſtes qui alienis veſcuntur, Deus prædam facit 379
Humanitatis exemplum 376
Humanum genus 503
Humilitatis exemplum 410
Hydrocharis rana 691
Hydromeduſa nomen ranæ 679
Hydrus 684
Hymni in Apollinem 695
Hyperia inſula prope Cyclopes 155
Hypſiboas rana 688

I

Iaolcus inſula 303
Iabnes populi 703
Iardanus fluvius 68
Iaſida 304
Iaſon à Jove flumine percuſſus 132. charus Junoni 328
Icmalius faber 520
Idamons 696
Idolum Minervæ 119
Herculis 320
Idomeneus 63
Idothea filia Protei 100
Igne luſtrantur ædes 614
Igne mortuorum corpora conſumpta 668
Ilij excidium 92
Ilium non nominandũ 627

Imbrus insula 695
Immortalitas promissa Ulyssi. 139
Imperare alijs & divitias & honores affert 24
Imperare aliis non malum ibid.
Imperium ubi nullum dominorum, ibi nec servorum disciplina, nec sedulitas 479
Impietas filiæ in patrem 104
Impium est mala mutuò struere 656
Impudicæ famulæ laqueo suspenduntur 624
Incantationis usus 556
Inclementiæ exemplum 401
Inferorum locus 291
Infantium studium 736
Ingeniũ servitute perit 479
Inhumanitatis exemplum 484
Inimici sunt, qui nobis mala excogitant 491
Injuriam patientes, Deum invocent 13
Injustè facientes, meritò perire 4
Injustè Deus in adversis accusatur ibid.
Ino Leucothea filia Cadmi 144
Inopus fluvius 695
Instruitur domus adventui procorum 560
Insula Cyclopum tam fertilis, ut omnia inseminata & inarata proveniant 231
Insula Thrinacria studiosa rei pecuariæ
Insulæ Græcorum 696
Insularum multarum enumeratio ibi.
extra Intellectum ne quid nobis eveniat, perspiciendum 476
Interitus Agamemnonis 67
Interitus præstantis viri multò magis lugendus quam ignoti alicujus 527
Inopæani populi 704
Inopæana canere 735
Iphthima filia Icari 120
Iphiclea 304
Iphimediæ anima ibid.
Iphimedia Aloei uxor ib.
Iphitus Eurytides 575
Iram rationi parere debere Odyss. 20
Ira Dei timenda, ne retaliet malis facinoribus.
Irati gestus 563
Iris dea 699
Irus mẽdicus 496 Ulyssem jurgijs incessit ibid timidus ad pugnandum ibi.
Ismarus urbs ab Ulysse depopulata 227
Ithaca ad Nejum sita 56. ejus æqualitas 112. omnium fœcundissima 363
prope

prope Ithacham, Dulichium, Same, & nemorosa Zacynthus 36
Ithacensium pugna cum Ulysse 675
Itylus filius zethi regis 547
Juniores pubertate accepta, mox ultionis cupidos, ab Homero prædictum ibid.
Juniores plerunque desipiunt 195
Juno pulcherrima dearum 779. & superos & inferos invocat irata Jovi ibid.
Jupiter pater hominumque Deorumque 4. concionem habet in consilio deorum ibid. memor proborum hominum ibi. Minervæ respondet 7. hominum prudentium memor ibid. viris ingeniosis suggerit, ut nonnunquam paucis jucunda proferant 20 hominibus felicitatem distribuit Ulysi navem medio ponto fulmine discindit 347. hospitalis 240. Venere delectatur 768. in omnes imperium tenet 160. homines peccantes plectit 362. Ulysi signum de cælo dat exauditionis 59 Minervæ de rei eventu scisitanti, inter Ulyssem & Achæos fœdera & pacem fore, dicit 689. bonũque malumque tribuit 52 potest omnia ibid.
Juramentum Calypso 136
Jurare Stygiam paludem, gravissimum Diis juramentum ibid
Juramentum magnum ibid.
Juramentum Ulysis ibid.
Jurisjurandi ritus, per Deum & per proprias calamitates Odyss. 20.
Juris & legum author, Jupiter à quo Minos sit eductus 528
Jus Talionis etiam Diis notum 15
Jus regium est nullum inique tractare 116
Justitia deorum 520. senum 660

L

LAbores subeundos virtutis & gloriæ causa 84
Labores Ulysis 227
Lacedæmon divina. 68
Laconica terra 716
Laertes aurarius faber 57
Laertis paupertas 311. pater Ulysis ibid. ejus austera vita agnoscit filium 664

Læstrygonia urbis nomen 264
Læstrygones populi Gigantibus similes ibidem
Lætandum, sed non efferendum, ob fortunam fauentem 524
Lampeta nuncius Solis 344
Lampus equum Auroræ 640
Lamus urbs 263
Laodamas filius Alcinoi 199
Laodamas provocat Vlyssem ad certamen 200
Laqueo suffocari miserrimum genus mortis 624
Larus nomen auis 128
Latona capite supereminet cæteras deas 160 Apollinem & Dianam peperit 695
Laudare seipsum turpe 555
Lectus Vlyssis 403
Leda Tyndari uxor 304
Legibus parendum 123
Lelanthus campus 707
Lemnus Insula Vulcano perchara 208
Leonis robur 144
Lesbus insula 60
Leucothea juvat Vlyssem 144
Leucippus 704
Lex hospitij 414
Liberalitatis exemplum 103
Liberi ferè parentibus nascuntur deteriores 34
Liberi parentibus eximia parentalia perficere debent 15
Liberi in bonis 52
Liberi causa amoris conjugum. 532
Libentius ipsi devoramus quippiam, quàm ut aliis communicemus 464
Lichenor nomen muris 688
Lychomyle nomen muris 679
Lichopinax muris nomen 683
Lignum Byblinum 909
Limnisius ranæ nomen 691
Limnocharis ranæ epitheton 679. 893
Linguas dividendi mos 71
Liocritus Evenorides 40
Liodes vates, Oenopis filius 583 prædicit interitum procis, qui ex arcu Vlyssis illis accidet ibid. supplex orat Vlyssem 615. occiditur 616
Longævus ille non fit quisquis cum deabus concumbit immortalib. 766
Lotus herba, ejusque miranda vis 231. 343
Lotophagi populi 231
Lucernæ in conviviis 179
Lucinæ obstetricis spelunca 530

Luctæ certamen 199
Luctus moleſti brevis ſatietas 84
Luctus honos mortuorum 659
Lugere ſemper obeſt 203
Lugentes pulverem in caput fundere ſoliti 664
Luna Pallantis filia 728
Luſus pilæ 212
Lucretia 704
Lychomyle, vide lucernæ
Lyra Mercurij 727. Apollinis Dianæ 207

M.

MAgnum facinus perpetrans, ſuo ipſe capite luat 431
Maja Mercurij mater 724
Majorum genus non temerè vituperandum 675
Malea inſula 530
Malearum mons 67
Malorum ſibi homo cauſa 3
Mala opera non rectè ſuccedunt 211
Malum, incerta loqui 315
Malum eſt continuè & ſemper lugere 504
Malis alienis ridere 207
Malus arbor 179
Mandata diſcentium 127
Manuum prenſatio in conſultationibus 56
Mantius 416
Marathona 176
Mare debilitat homines 207
Mariti mandata retinenda 427
Maron ſacerdos Apollinis 236
Mars vitiat Venerem 207 velociſsimus deorum 211 permixtim ſævit 212 cum Minerva fortitudinem & audaciam præbet 387 ejus officium. 776
Mater nupta filio 3 4
Mater certa, pater incertus 15
Medicamentorum genera, alia conſpergenda, alia bibenda 92
Medici laus ibid.
Mediocritatis laus 422
Medon præco 116. nunciat Penelopæ conſilium Procorum de trucidando Telemacho ibid. cum Phemio à Thelemacho ſervatur. 619
Megapentes ſervus 80
Megara Creonis filia 303
Melanthius, Dolij filius, Armis inſtruit procos 607. Ulyſſem calce ferit 475. ejus jurgia in Ulyſſem 472. cuſtos caprarum 475. vinctus 628. occiſos 624

Melantho ancilla Penelopes 512 Ulyſſem laceſsit ib. minatur Ulyſsi verbera, niſi abeat domo 523
Melampodes pater Theoclymeni 46
Meleta 776
Melius eſt ex parte jacturam bonorum facere, quam ex toto 320
Membrorum Ulyſsis robur. 336
Memnon divinus 316 ejus pulchritudo ibid.
Memoriæ donum 196
Mendacium abſit à viro prudente 52
Mendacium etiam ab ranis improbatur 683
Mendici deſcriptio 483
Mendicorum locus 364
Mendicus plura in civitate, quam in agris ſibi acquirit ibid.
Mendici plerunque opus & labores fugiunt 475
Mendico pudor inutilis 480
Mendicus gratus ſit ſubvenienti 487
Mendicorum certamen 496
Menelaus flavus 80 ejus familia ibid. ejus domus ſplendidiſsima 83. Telemacho lab. res ſuos narrat 84. dolet Vlyſſē abſētē 88 quærit ex Telemacho cauſam profectionis 96. ejus navigatio 99. & humanitas 414
Mens deorum non ſtatim vertitur 60
Mens à Deo. 540
Menta dux Taphiorum 8
Mētor Vlyſsis ſocius 40 Telemachū tueri ſtudet ibid.
Mentor, Antiphus & Hatherſes proci, amici ſummi Telemachi 464
Mentori ſimilis Minerva 675
Meonia 704
Mæræ anima 307
Mercenariis datur victus & amictus 515
Mercurius deorū internuncius 7. ejus deſcripto 128 dilectus filius Jovis ibid. mittitur ad Calypſo ibid. ei ultimo libari cōſuetum 180. refert Vlyſsi malum Circes conſilium 272. Vlyſsi remediū dat contra Circes pharmaca ibid. Cyllenius 647. procorum animas ad inferos deducit ibid. Jovis & Majæ filius 724. vafer & blandiloquus ibid. ejus opera 725 primus confecit teſtudinem ibid. ejus aſtutia ibid. in quæ imperium habet 755. in Mercurium Epigramma 780

Meridarpax murium fortiſſimus 692
Meſaulius ſervus Eumæi. 399
Meſſena 575
Meſſeni viri ibid.
Miletus urbs maritima delectabilis 696
Mimas inſula 60
Minæ Telemachi adverſus procos 44
Minæ dominorum difficiles 472
Minerva cruciatur ob miſeriam Vlyſsis 4. Jovem placare ſtudet Vlyſsi, ob ſacrificia exhibita ibid. apud Jovem pro Vlyſſe intercidit 7. ejus cum Jove conſultatio de reditu in patriam Vlyſsis ibid. ad iter ſe ſuccingit 8. impetu ab Olympo, flatu ventorum in Ithacam fertur ibid. armis ſimilis duci Mentæ ibid. Telemacho exponit ex quo patre ſit 16. exponit Telemacho patrem Vlyſſem adhuc in vivis eſſe ibid. Telemachum conſolatur ibid. quærit ex Telemacho cur tam ſplendidum celebrent convivium ibid. indignatur contumeliosè convivantibus ibid. Telemachi miſeriis afficitur 16. jubet Telemachum procos expellere, & inveſtigare patrem 16. dicto audientem eſſe Telemachum jubet ibid. abiens Telemacho robur & audaciam indidit 19. Aquilæ ſimilis diſparet 72. Mentori aſſimilatur. 43 reprehendit Telemachum diffidentiæ 52 & 56 in ſomniis ſolatur Penelopen 123 Vlyſſem longiorem, craſsiorem & omnibus gratum reddit 195 Vlyſsi apparet aſſumpto virili corpore 363 Vlyſſem increpat diſsimulationis 367 animat Vlyſſem in procos 555. promittit opem Vlyſsi 371. ad Telemachum proficiſcitur 372 & eum in ſomnis hortatur ut Ithacum redeat 406. Vlyſſem monet, ut filio ſe prodat 444 procos dementes reddit 571 hirundini ſimilis, ſedet in trabe 633

tela procorum irita ib.
Ulyſſem pulchritudine perfundit 635
Minos Jovis filius 320
rex Cretæ, & pater Deucalionis 528
Miſerrimum fame mori 313
Modus ſacrificandi 344
Mole à mulieribus actæ 559
Moly herba 272
Mons Malearum 67
Morbus hominib. odioſus 427
Mortuus Elpenor defletur. 288
Moriendum potius quàm indecentia opera videre 440
Moriendum ſemel duntaxat 327
Mors omnibus communis 64
Mortem nullus hominum effugiet pag. ead:
Mors quæ omnium miſerrima 343
Mors inviſa miſeris hominibus ibid.
Mors omnibus expectanda 352
Mors ſimilis jucundiſsimo ſomno 355
Mors Eurymachi 603
Mortales cum immortalibus forma & corpore contendere minimè decet 112
Mortuos evocat Ulyſſes 291
Mortui res viventium norunt 295
Mortuis honeſta parentalia inſtituenda 547
Mortuorum honos eſt, ipſos deflere 663
Mulieres domus cuſtodes non vagabundæ eſſe debent 23
Mulierum conceſſus non inter vivos ibid.
Mulieribus domeſtica tantum adminiſtranda. ibid.
Mulieribus tela & colus curæ ſit ibid.
Mulieribus non in viros, ſed in ancillas ſit imperium ibi.
Mulier mala 318
Mulieres citò obliviſcuntur maritorum 406
Mulieribus non fidendum ibid.
Mulieres libidinoſæ multorum mentes decipiunt 427. 428
Mulieres timidæ 319. & aſtutæ 524. 527
Mulius heros, & famulus Amphinomi 519

Murium cum ranis pugna 679
Murium edulia 680
Murium apparatus ad bellum 684
Muſæ invocatio 3
Muſa cantores excitat ad ſuaviter canendum. 196
Muſarum cantus 721
Muſicælaus 207
Muſici, honore digni 219
Muſicæ uſus in convivijs 207 in luctu 611
Mycala inſula 695
Mycenæ 35
Myrmidones 63

N

NAjades nymphæ, filiæ Jovis earum opera & habitatio 355
Nauteus 199
Narratio Telemachi de ſuis cum Neſtore negotijs 56. Neſtoris de clade belli Trojani 161 de Autolyco Ulyſſis avo 540. errorum Ulyſſis 443
Naſus, aures & genitalia Melanthio amputantur. 624
Natura optimi canis 476
Naubolides 199
Naves paratæ ab Ulyſſe 139 comparantur accipiti Circo 355
Naufragus Ulyſſes exponitur terræ 144
Navigatio Græcorum diſcors 60
Navigatio celerrima 355
Navibus ædificandis neceſſaria ferramenta 139
Navium gubernatoris officium 340
Navis in ſaxum mutata 359
Nauſicaa filia Alcinoi 167 cum miniſtra ſua lavatur 159
Nauſithous Neptuni filius 115
Naxus inſula 696
Neæra uxor Solis 332
Nebula fegit Ulyſſem 175
Neenides virgines 175
Neleus conſiliarius eximius 72 filius Neptuni 304
Neoptolemus 316
Neptunus Ulyſſi iraſcitur 4 non audet cæteris dijs reſiſtere 7 Ulyſſi iraſcitur ob Cyclopem filium ibid tempeſtate Ulyſſem quatit 143 147. ejus adulterium 304 indignatur Ulyſſem reſtitutum eſſe patriæ

triæ: 356
Nequid nimis, Proverb. 428
Neticum expugnatum à Laërte 668
Neritus mons in Ithaca 472
Neſtor vir prudens 52. ejus ætas 55. ejus benevolentia in tractandis hoſpitibus 56. ejus filij Minervæ ſacrum apparant 75
Niſus Dulichius 503
Nivis liquefactio unde 531
Nocturni venti ſæpe numero navibus ſunt exitio 340
Noemon filius Chronij 48
Nomen æternum virtute paratur
Notus & Zephyrus navibus in primis mala inferunt 143
Nox perpetua Cimmeriis 291
Nocti non fidendum 340
Nymphæ puellæ terrentur viſo nudo Ulyſſe 163

O.

OBſcurus & inglorius qui periit ſuis dolores & luctum reliquit 16
Oceanus 610
Onchestus Neptuni lucus 707
Oculus effoſſus Polyphemo 247
Ocyalus 199
Oechalia 204
Oenops pater Liodis 583
Ogygia inſula 7. 348
Oicleus 416
Oleo ungendi mos 76. 667
Oliva 636
Olympus 8
Omnia incipienda à numine divino 3
Omnia in Dei voluntate ſita 382
Omniſcientes ſunt dij ibid.
Omnib. inimicus eſt ille, qui egeſtate coactus fallacia loquitur 383
Omnia moderata, meliora 408
Omnibus parere, difficile 592
Optimates Ithacæ Ulyſſis domum dilapidant 16
Oraculum de fine belli Trojani 63
Oratio Antinoi perſuadentis Telemacho, ut matrem jubeat nubere 32

Oratio Eurymachi vaticinium elevantis 39
Oratio Telemachi ad procos profecturi ſciſcitum de Vlyſſe patre ibid.
Oratio Mentoris, reprehendentis procorum injuſtitiam & ſcelera 40
Oratio Minervæ, incitantis Telemachum ad iter properandum 43
Oratio Antinoi ad Telemachum, qua hortatur ut ſtrenuè laudat, bibat, aliiſque curam rei familiaris relinquat 44
Oratio Telemachi, docens natu grandiores, abſentibus parentibus, curam rei familiaris gerere debere ibi.
Oratio Eurycleæ, dehortantis Telemachum à ſuſcepta profectione 47
Oratio Neſtoris, ſciſcitantis ab advenis quinam ſint 96
Oratio Alcinoi 192
Oratio Eumæi de patre & matre Vlyſsis 424
Oratio Minervæ Vlyſsi promittentis defenſionem 555
Oratio Agelai ad procos, qua ſuadet Penelopæ nuptias maturari 571
Ortilochus 79
Orchomenus 315
Oreſtes ob interemptam Ægiſthum, apud omnes homines gloriam conſequutus 19. patrem ulſciſcitur ibi:
Orion ſtella 148. à Diana interemptus 132. ejus magnitudo 307
Ornamenta convivij 11.
Orſilochus filius Idomenei 364
Ortygia inſula 695
Oſculum capiti, oculis & manib. datum 436.464
Oſſa mortuorum ſervari ſolita 651.652
Oſtripelles quid 692
Orus 307

P.

PAllas Minerva honorificè excipitur & tractatur à Telemacho 8. 12. mutat formam 43. prima dearum 55. inter omnes deos conſilio & dolis inclyta Minerva 267. mutat Vlyſsi habitum & formam 372 ejus ſtudium 715

Palma ad aram orta 163
Pandari filiæ orphanæ à Venere enutritæ, reliquas mulieres ſpecie & prudentia ſuperarunt 556. ejus filij ibid. ejus filiæ Erynnibus datæ. ibid.
Panthera animal 104
Paphus inſula 212
Parcæ 620
Paream nemo aufugit 648
Parcæ quales 752
Parnaſſus 542
Partus Apollinis deſcribitur 696
Parentem ſuum nemo novit 15
Parentibus monumenta erigenda 19
Parentibus & patria nihil dulcius 227
Parentes nullis malis afficiendi 35
Parentum obſervantia, & in eos pietas 300
Paſtores aliis nutriunt pecora 375
Paſtores mali pecora corrumpunt 475
Pater incertus, mater certa 15
Pater ſenex dictus 492
Patres in bello fortiter ſeſe gerentes, filijs ſunt honori 15
Patres familias humani fiut in domeſticos 383
Patria & parentibus nihil dulcius 227
Patrocli anima 315
Pauper 71
Pauperes & hoſpites à Jove ſunt 356
Pauper in civitate mendicet 463
Pauperes dij vendicabunt. 487
Peccatores Deus punit 360
Pedum lotione Ulyſſes agnitus 539
Pelaſgi in Creta 528
Peleas filius Neptuni 303
Pelea & Neleus, Jovis miniſtri ibid.
Peleus rana pater Phylignathi regis ranarum. 678
Pelionis anima 648
Pellium uſus 56
in Pellib. veteres cubuiſſe Odyſſ. 17
Pelobates ranæ nomen 691
Peloponeſus 716
Peluſius 691
Penelopes filia Icarij lanificium 20. ſtipata ancillis procos accedit ibid. cantorem alloquitur

quitur 20. filio paret ibid. ejus erga procos dolus 32. procos verbis mulcet, ſpe jactabat alia mens ibid. ejus preces ad Palladem pro filio navigaturo 120 iraſcitur Antinoo 591 filium alloquitur 467 pro mittit dona Theoclymeno, ſi vera de marito narraverit 471 præſtans ſpecie, magnitudine & animo 505. increpat Telemachum ob cæſum hoſpitem 507. ejus gloria ab Ulyſſe prædicatur 514. ejus & Ulyſsis ignoti colloquium ibid. Ulyſſem ut hoſpitem in ſedem collocat, quod de omnibus illum interroget ibid. mariti diſceſſum ægre fert 527. narrat hoſpiti Ulyſsi, quomodo procos fefellerit ibid. ex Ulyſſe ignoto genus quærit 528. Ulyſſem maritum abſentem deflet 527. ſubdubitans accedit Ulyſſem maritum 547. 631. narrat Ulyſsi ignoto ſuum ſomnium conjectandum 548. ejus preces ad Dianam 556. procis certamen proponit 575. Ulyſſem maritum rediiſſe non credit 627. ejus cor alienum videtur eſſe à marito Vlyſſe 628. ejus cor durum 636. Vlyſſem ex ſignis agnoſcit 639. ejus affectio erga maritum Vlyſſem recognitum. ibid.

Pera Vlyſsis pane repleta 484

Peregrini humaniter excipiendi. 55

Peregrinus verecundus, malè ſibi conſulit 191

Peribœa filia Eurymedontis 176

Perielimenus ſuperbus 304

in Periculis ſummis, id quod in promptu eſt, excogitandum 144

in Periculis alter alteri obediat 336

Perimedes ſocius Vlyſsis 291

Pero 304

Perpauci filij patribus ſimiles 43

Perſephone 323

Perſeus filius Neſtoris 75

Phaeton equus aurorae 640.
Phaetusa & Lampetia deae atque pastores Solis. 332
Phaeacensium origo 155. peritissimi maris 179. 147 sumpto cibo & potu corpus exercent 199. eorum optimatum nomina ib. eorum principes tredecim 215. eorum hospitalitas 356. genus suum à Neptuno ib. eorum navis in saxum convertitur 359
Pheidon Thesprotorum rex 535
Phaestum promontorium 68
Pharmacum Helenae discutiens tristitiam 92
Pharmaca Ægyptiaca maximè nota medicis peritis 95
Pharus insula, ante Ægyptus dicta. 99
Phemius cantor in convivio canit reditum Achivorum 20. supplex Ulyssi 616
Phidon rex Thesprotorum 391
Philoetius dolet propter heri in fortunium 563
Philoctetes Paeantis filius 63 etiam 204
Philomedes 468
Phlegyi populi non curantes Deum 708
Phocae animalia marina, carentia pedibus 103
Phoebus citharoedus 695
Phoenissa mater Eumaei 427 filia Arybantis ditissimi ib.
Phoenix veterator 391
Phoenices Poenissam lavantem dolosè stupraunt 427
Phorcynis portus 355
Phornicius Noemon 48
Phrontis naucleri obitus 67
Phthia insula 316
Phylo ancilla Helenae 87
Physignatus rex ranarum 678
Peria insula 128
Pieriae montes 707
Pietatis in Deum laus 7
Pietas Ulyssis 540
Pilae lusus 307
Piratae 240
Peirus socius Telemachi 467
Pirithoi umbra 323
Pisandrus interfectus 612
Piscatus 343
Pisenor praeco 28
Pisistratus humanus ergo pere-

peregrinos 55. celebs 75. dux bellicosus ibid.
Plejadum cognitionautis necessaria 140
Plutonis ædes 124
Poculum aureum 55
Poculum argenteum cum labro inaurato 112
Poculo valedicendi mos 352
Poetæ non sunt sui juris 23
Poetæ seu cantores à veteribus dicebantur, qui hodie viri docti & Philosophi, vulgò Doctores 67
Poëtarum exordium directum ad Musæ invocationem 679
Pœna Tyrannorum insepultos abiici 64
Pollux filius Tindari, pugnando peritus 304
Polybus occisus 612
Polycaste Nestoris filla natu minima 76
Polyctor 472
Polydamna Thoonis uxor. Ægyptiaca 92
Polyneus 199
Polyphemus Neptuni filius 7. omnium Cyclopum robustissimus 7. non homini, sed cacumini montium simillis 235. ejus antrum ib. advenas interrogat. 239 carnes, intestina, ossáque humana medullis plena devorat 240. diis se autumat præstantiorem ibidem graviter ab Vlysse reprehenditur 420. Cyclops advocat 247. ei stertenti ob merum eruitur oculis 247. itrisus ab Vlysse 251. ejus robur ibid. imprecatur Vlysi 255
Polyphideus hominum vates optimus 416
Polyphonus nomen ranæ 688
Polytes socius Vlysis & princeps virorum 268
Polytropos quis dicatur 3
Ponteus 199
Pontonous præco, famulus Alcinoi. 183
Pontus obscuratur ab ingenti nebula. 324
Populi sub rege pio feliciter degunt. 527
Porci ex hominibus fiunt 271
Portenta non frustra ostenduntur 412
Potentes rarò verecundiæ atque misericordiæ studiosi 379

Potentes plerunque in domibus quieti, res & facultates devorant 452
Potiora sunt honestiora 191
Pramnium vinum 271
Praxæus nomen ranæ 691
Preces Telemachi ad Minervam 40. Minervæ ad Neptunum 96. Minervæ ad cœlites 127. earum jus 151
Preces exauditæ 171
Præceptores seu duces mulierum Odyss. 3
Præceptorum usus 67
Præcepta deorum retinenda 99
Præceptum Circes violatur, suasu Eurylochi 340
Præcones mensæ administrant 11
Præcones operam suam publicè navent 527
Prælium cum Ciconibus infelix 218
Præstantius atque melius nihil, quàm cum concordes consilijs rem familiarem administrant vir & uxor 163
Priamus rex 59
Priami civitas consilio Ulyssi capta 600
Prymneus 199
Principes Ithacæ ambiunt matrem Telemachi 16
Principes viri non omnia intelligunt, neque semper justi 360
Principes viri seriò jus exequantur in sceleratos 600
Proceritati honos habetur 195
Procis paratur mensa 8. epulantur 11. tacitè audiunt cantorem 20. irati compressis labiis admirantur Telemachum loquentem 24. farti cibo & potu, cæterisque oblectamentis, lectum petunt 27. oblectantur tripudijs & cantu ibid. contemnunt Telemachum 47. de occidendo Telemacho consultant 116. parant navem ad insidias 123. Telemacho struendas 123. comparantur anseribus 148. optima quæque fercula devorare solent 376. eorum luxuries ibi eorum numerus 443. eorum quisque donum affert Penelopæ 511. mirantur Penelopæ pulchritudinem 507. sinistro omine à Telemachi

lemachi cæde deterrentur 567. inextinguibili risu dementes redduntur 571. illis à Penelope certamen proponitur 575 viribus impares sunt arcui tendendo 584. eorum cædes 599. eis arma à Melanthio afferuntur 607 eorum mortis causa 647. sepeliuntur
Procris 367
Procuratores seu œconomi 40
Prodigia à dijs ostenduntur 559
Proma quæ 11
Proprijs stultitijs homines dolores patiuntur 5
Propria bona consumenda non aliena 24
Propinandi mos 56
Proserpina Dea 284. casta mulierum 311
Proteus 199
Proteus senex, Neptuni minister 100. captus à Menelao 104. disparet 107
Prudentiæ laus 7
Prudentia nostra non omnia intelligimus 508
Prudentia forma potior est 203
Prudentem ex stulto dij faciunt 627
Pscharpax epitheton muris 679
Pyria insula 60
Pterno phagi rex murium 679
Pternoglyphus ibid.
Pudor inutilis mendico 480
Puella quidem pulchra sed non pudica 211
Puerilia consectari, ætate grandioribus non convenit 19
Pugnandum si est pro fortunis nostris, non dolendum, neque lugendum 488
Pugnandum non est cum amicis 204
Pugna ranarum & murium 679
Pulveris seu cineris usus in luctu 664
Pylus urbs 52
Pylus insula 44 item 7.
Pyriphlegetes nomen fluvij 284
Pytho sol 715
Pythius unde dictus ibid.

R

RAnarum & murium pugna 679
Ranarum edulia 680
Rana murem portat 683

Ranarum arma 684
Ranarum callidum consilium de suffocandis muribus ibid.
Rara voluptas convivij, quoniam plerumque pejora vincunt 516
Ratio præternavigandi Sirenes 327
Rhea nomen deæ 699
Reditus Ulyssis ab inferis ad Circen 324
Redeunt ab infidijs proci 455
Regem clementer, ut patrem populo præesse debere 40
Reges & potentes delitiarum gratia nutriunt canes 479
Reges decet misericordes esse 427
Regis Deum colentis, gloria magna 524
Regis pijdescriptio pulcherrima ibid.
Regis pij justitia longè se extendit ibid.
Regis pietatis studiosi, terra fructifera ibid.
Regum filij molles 360
Regum filij pastores ovium ibid.
Reliquiæ cœnæ 439
Renuere donationem non convenit 492
Res familiaris claros filios facit 384
Rethrus nomen portus 12.
Reverentia Telemachi erga seniores 55
Rhadamantus 191
Rhexenor filius Nausithoi 176
Rhenæa insula 696
Ridere ex malis alienis 576
Risus & lætitia 248
Ritus sacrificandi 287

S

Sacrificium 55
Sacrificandi mos 59
Sacra peraguntur Minervæ 75. Jovi 255. mortuis
Sagittæ olim veneno ungebantur 16
Sagittandi ars in usu antiquis 551
Salicis sterilitas 471
Salmoneus 303
Saltatio ornamentum convivij 11
Saltus certamen 199
Salutatio Græcorum 620
Samus & Zacinthus insulæ 16
Saturni misericordia erga ranas 692
Scheria fertilis insula 128
Scopuli Cyanei cœlum altum

altum attingere dicuntur. 328
Scutum Melanthij ex ficcitate inquinatum 608
Scuta Pallas invenit. 756
Scyllæ descriptio. 328
Scyrus insula 316
Securis 139
Sedere in pellibus 8
Sedilia ante domum, ex polito lapide. 75
Senectus incurva 18
Senes repere per solum fertile. 12
Senes prudentes. 67
Senes bellatores necessarij. 675
Senex à juvene facilè vincitur. 496
Senex pater dictus 563
Senium facultatibus in juventute collectis, fruatur. 15
Senum mos est, molliter dormire. ibid.
Sepulchralium usus. 40
Sepulturam curant animæ. 292
Sepulchrorum apparatus. 651
Sermo viris non mulieribus curæ sit. 23
Servitus 467. ingenium perdit. 479
Servi tantùm Ulyssis duo fideles mansere 587
Servos, dimidio mentis & virtutis orbatos esse 479
Seutlæus rana 688
Sex socij à Scylla devorati. 339
Siculi 572
Sidonia 364
Sidonij populi 84
Sidoniorum rex 112
Signum de Cœlo datum Ulyssi 559
Signum conjugum abscondita 632
Signis manifestis facilè hominibus persuadetur 664
Silentij usus 32. 527
Silentij laus & commendatio 520
Silicernium epitheton senis decrepiti 735
Simulacra deorum 67
Simulacra seu animæ mortuorum 323
Simulantur in ædibus nuptiæ per tumultum 635
Sintiæ populi barbari in Lemno 208
Sirenes quæ 327. in acervo virorum putrefactorum desident ibid. earum cantus omnium suavissimus ibid. earum cantu ita homines dementantur, ut domum

redire non amplius cupiant ib. jubent Vlyſſem navem ſiſtere 335. omnia ſcire dicuntur ibid.
Siſamida genus luguminis 680
Siſyphi pœna 320
Sitophagus 691
Socius fratre non inferior 224
Socij Vlyſsis omnes pereunt 347 & cur perierint 4
Socij Telemachi diis ſacrificant pro felici navigatione 52. 55
Soluunt equos apud Menelaum & curant 84
Sol omnia videt & omnia audit 343
Sol de injuria à ſociis Vlyſsis illata, Jovi conqueritur 344
Sol petit exequi jus talionis, de facinore commiſſo 344
Sol lucere recuſat hominibus ni ulciſcatur facinus à ſociis Vlyſsis perpetratum ibi.
Sol omnia illuſtrat 351
Sol putredine afficit 715
Solis ortus & officium 324 ejus mutationes 437. ejus januæ 661. ejus origo & forma 709
Solis boves folijs veſcuntur 331
Solis grex ab Vlyſsis ſociis violatur 343
Solis anima & volantes 347
Solis eclypſis 571
Solicitudo Minervæ pro Telemacho 51
Solymorum mons 243
Somnum capere parantis deſcriptio 27
Somnus nimius moleſtus 259
Somnus laborum requies 255
Somnus multus dolor 423
Somnia non ſemper mala 548
Somnium Penelopæ de Aquilia interficiente viginti anſeres ibi.
Somni portæ duæ ibi.
Somnus homines facit obliviſci bonorum & malorum 552
Somnus curas animi ſoluit & membra ibid.
Sparta civitas ampla 7
Spongiarum uſus 8
Sponſio Neptuni pro Marte adultero 211
Stabularij ruſtici deſcriptio 475

Statim aliquid cognoscere bonum 640
Stellæ inserviunt navigantibus 140
Stercoratio boni ominis 491
Stratius filius Nestoris 75
Strenui simus, quò posteri non laudent 20
Stultus, qui laborum & commerciorum est expers 124
Stygia palus 136
Stygiæ aquæ ibid
Subulci Melanthium vinciunt 608
Sulphur malorum medela 624
Sunium promontorium Athenienſe 672
Suspicioſi ſumus ſuper terram genus hominum 191
Syderum obſervatio navigantibus neceſſaria. 140
Sympoſitum celebratur
Syria inſula 427

T.

TÆda prælata conjugibus 643
Tænarus urbs in Laconia ſita 716
Talorum ludus animi oblectationem affert 8
Talis mens hominum, qualem Deus dixit 503
Tantalus in lacu 320
Tapeta purpurea 267
Taphij ſtudioſi navigationis 12
Taphij populi latrocinia exercentes 427
Tardus ſæpe numerò celerem aſſequitur 211
Tartarus 744
Taygetus mons 160
Tela Penelopes 527
Telemachus indignatur Palladem diu foras ante januam ſtare 8. omnem ſtrepitum vitare ſtudet, ut Palladem de patre interrogare poſſit 11. hoſpitam non ante cœnam loqui ſinit ibid. ejus & Minervæ colloquium 11. ex Minervæ ſciſcitatur parentes, patriam, & adventus cauſam ibid. ei nulla ſpes de reditu patris 12. ei Minerva nunciat incolumem reditum Vlyſsis 15. ſimiles eſt & capite & oculis patri Vlyſsi ibi. conqueritur ſe ex omnium infeliciſſimo natum ibid. non mortuum, ſed ignobilem partem deflet 15. Minervæ maternam exhorta-

tionem agnoſcit 20. Paladem honorario munere donat ibid. matrem reprehendit 20. procos alloquitur 23. communi miſeria ſe ſuſtentat 24. ſublimiloquus, ſed tamen confidenter proloquitur ibid. non amplius vult credere vaticiniis 24. mavult domus ſuæ rex eſſe quàm inſulæ Ithacæ 24. Eurycleam ut uxorem honorat 27. ejus thalamus ſublimis & in perſpicuo loco ibidem de duobus malis conqueritur, patre amiſſo, & procorum injuria 31. ejus reſponſio ad Antinoum, ſe excuſans à pietate erga parentes 35. navigat Pylum 51. vindictæ cupidus 64. injurias procorum Menelao exponit 96. non eſt offenſor deorum 116 ſuſcipit in navem Theoclymenum 416. Itacham redit 431. ad Eumæum divertit ibid. de hoſpite quærit, & patrem non agnoſcit 439. patrem ut hoſpitem ignotum alloquitur 440. recenſet patri numerum procorum 448
Telemus vates Cyclopum 252
Temeſſi ære abundans 12.
Tempeſtatis deſcriptio 243
Tempeſtas ob Solis gregem violatum exoritur. 347
Templum Apollinis oraculum hominibus 722
Tenedus inſula 60
Terra multos homines erones paſcit 308
Terra vitam referens 791
Terræ motus cauſam, aquæ ſeu Neptuno, attribuit. Paſſim.
Thalamus Ulyſſis in quo erant & Theſauri, & omnis generis arma 637
Thebarum fundatores 303
Thebæ inhabitatæ 722
Themis dea 699
Theoclymenus vates petit opem 416
ad Telemachi navem confugit ibid. vaticinatur Penelopæ de Ulyſſe 471. prædicit procis imminere ipſis malum ibid.
Theocretes in Creta 528
Theſauri cuſtos 47
Theſei uxor 307 ejus umbra

umbra 327
Theſprotorum terra 535
Thetis Dea Nerei filia 711
Thoon 199
Thoas Andræmonis filius 400
Thoſa filia Phorcynis, mater Polyphemi 7
Thracia regio 211
Thrinacria inſula Solis 332
Thus Arabicum 220
Thyeſtes 108
Tireſias Thebanus vates cæcus, & ejus fabula 295
Tithon 127
Tityus terræ filius 191. 320
Tolerantiæ exemplum 487
Tonitrua cum fulmine 327
Tonſura & lacrymæ in funere 92
Trahit ſua quemque voluptas 388
Trichaices 528
Triopus 704
Triſtitiam potu depellere 95
Troglodytes mus 688
Trojæ excidium cantu celebratum
de Trojano equo conſilium triplex 220
Troja non nominanda Græcis 532
Trojani homines pugnaces 56
Trophonius filius Ergini amicus deorum 711
Troxarta pater Pticharpagis 679
Troxartemus ibid.
Tumultus exoritur ob cædem procorum 635
Tydeus 60
Typhœonis ortus 711 damnum mortalibus ibid.
Tyrannicum, amputare naſũ, aures & genitalia 624
Tyrannorum pœna, inſepultos abiici 67. eorum mores deprehendentes in Echeto & Ægiſtho ibid.
Tyro 35
Tyro Salmonei filia uxor Critbei 303
Tyroglyphus mus, filius Embaſichytrus 68

V

VAna loqui turpe 127
Varia genera certaminum 199
Variarum & ſplendidarum veſtium deſcriptiones 315
Vaticinandi mos 384

Vaticinandum quod Deus in animo ſuggerit 15
Vaticinium Circes contemptum 336
Vaticinia non oblivioni tradenda ibid
Venationis deſcriptio, 543
Venus Jovis filia 208. ejus concubitus cum Marte 207. ejus illicitæ pœna 624. ejus opera 756
Venter multorum malorum cauſa 476
Venter non laboribus, ſed ocio ſatiari cupit 516
Venti quatuor 143. vide de ſingulis ibid.
Ventos in urrem incluſos Ulyſſi dat Æolus 159
Veſtes ornant hominem 156
Veſtibus recenter lotis juvenes delectantur 159
Veſtium mutatio ibid.
Veſtis funeſta 527
Veſtitus Vlyſſis ad Trojam abeuntis 531
Viaticum paratur navigaturo Telemacho 47
Victori in certamine à procis præmium conſtituitur 490
Vigiliæ dolores pariunt. 555
Vinum animoſum 112 rubrum 235 Maroneum 236 Cyclopum ibid. perdidit Polyphemum 247. dulce 255. ingenia prodit 247. nonnunquam ſapientibus dominatur ibid. ejus effectus ibid. homines confidentes & audaces efficit 427 immodicum malorum cauſa 591 nigrum laudatum 628. pramnium 271
Virga Mercurij quæ 275
Virga Mercurio data 752
Viris potiſſimum imperium ſit domeſticum 23
Vir fortis ubique clarus & in omnibus potior 276
Vir nullius precij, qui hoſpiti certamen obtulerit. 204
Viri imbelles non grati mulieribus 211
Viro per longum tempus abſenti patria, pœna æſtimanda 527
Viri principes non ſeſe patiantur corrumpi muneribus,
Vir non longævus ſit quiſquis cum deabus concubit immortalibus. 764

Vis Iphiclea 304
Visa omnia non dicenda 735
Vitæ humanæ casus varij 144
Vita in conviviis & voluptatibus 227
Vita beatior morte 315
Vlysses virum, variis miseriis jactatum, repræsentat 3. à Calypso dea cur detentus 3. plurimos dolores passus pro cura animæ, sociorúmque reditu saluo ibid. ad Aethiopes pervenit illisque sacrificat 4. patriam incendio perire cupit 7. diu ab amicis remotus, in insula sylvosa calamitate premitur 5. à filia Atlantis dulci sermone detinetur 7. Deum colens laudatur ibid. hominibus gratus fuit 12 ejus ædes multis patebant ibid. non nisi Jove permittente sese ulciscí potest 19. ejus gloria per totam Græciam sparsa 23. socius Nestoris 96. ejus versutia exponitur 63. in equo Trojano 55. se qualem præstiterit in Trojano bello ibid. invitus à Calypso detentus 135 parat sibi navem 139. ei naufrago succurrit Leucothea 144 ejus naufragi preces 151. in arbustis, foliis absconsus dormit 152. nudus puellis usus 163. ejus preces ad Nausicaam ibid. ejus verecundia 167 septus nebula 175. ejus preces ad Areten 180. septennium in insula Ogygia detentus 187 ejus fortitudo & agilitas 203. ejus peritia 204. Nausicaæ gratias agit, 219 se armat in procos 218. ejus fletus comparatur mulieri quæ amisit maritum charum ibid. Alcinoo exponit calamitates suas 227 qui etiam defertur ad Lotophagos 231 ingreditur antrum Polyphemi 236. cum sociis palum conficit ad Cyclopem interficiendum 244. Polyphemo vinum præbet ibid. interroganti Polyphemo dicit sibi nomen esse nemini ibidem ejus astutia 248

Ven-

Ventos emittit per imprudentiam, utre à sociis soluto 260. cervum configit 267. ad Circen divertit 264. ad Circen ingreditur 275. commiscetur Circæ ibid; non vult cibum capere apud Circen priusquam redimantur socii 279. socios ad Circen ducit 280. ejus Mors 291. quærit ex matre emortua conditionem uxoris, filij & patris 299. conatus matrem amplecti, frustratur 300. ad Ajacis umbram verba facit 319. ad insulam Ææam pernavigat 324. cum sociis capit cibum & dormit ad littus maris ibid. malum à Polyphemo prædictum ponderat ibi. quærit ex Circe, qua ratione Charybdim effugere valeat 331. ejus pedes & manus ligantur 331. sociis vaticinia Circes exponit 332. navigat ad insulam Sirenum ib. audito vaticinio Circes socios excitat ibid. removetur Sirenum cantu, ligari se jubet ibid. premit ceram, qua ungat sociorum aures 335. ex vinculis à sociis resolvitur ibi. Circes mandati oblitus socios armari jussit 336. appropinquat Scyllæ & Charybdi ibid. præsens malum sociis cælat ibid. ejus socij jamjam morituri palpitant 336. sociis reliquis vaticinia Tiresiæ & Circes exponit ibid. ejus robur prædicatur pag: ad insulam Trinacriam pervenit 340. à sociis juramentum postulat de non violando grege Solis ibid. socios à Scylla devoratos deflet ibi. dijs supplex 344. cum sociis fame premitur 343. boves Solis ibi. in somnum vertitur ibid. cum sociis aqua libat 344. denuò in Charybdim impellitur 348. ad Calypso defertur ibid. cum Phæacensibus sacrificat 351. ei ab Arete lectus sternitur 352. dormiens reducitur à Phæacensibus 355. in navi securè dormit ibid.

advehitur Ithacam dormiens 356. ejus dona Phæacenſia exponuntur ibid. patriam inſpiciens lacrymas profundit 360. ejus ſocij ſacra faciunt Neptuno ibid. omnia videntur variata in patriam revertenti ibid. à ſuis non cognoſcitur ibid. Minervæ ſupplex fit 363. dona accepta numerat ib. lætatur ob gratum nuncium Minervæ pag. ea nebula circumfuſus patriam terram non agnoſcit 360. ejus virtutes 368. Nymphis ſupplicat 371. lætatus tellurem oſculatur ibid : Minervæ opem, ad occidendos procos, petit 371. ejus habitus mutatur 372. ejus divitiæ atque poſſeſſiones 379. diſſimulans nititur Eumæo Vlyſſem reditum perſuadere 383. ob virtutem, locupletiſsimam duxit uxorem 387. Pulchrè fingit hiſtoriam adventus ſui ibid. quærit de matre & patre Laerte 434. dicit ſe ex pellice natum 384. quærit ex Eumæo conditionem generis ejus 424. filio ſe prodit 444. Deo ſimilis ibid. ejus habitus immutatus ead : pag. Telemachum inſtruit, quid faciendum, ubi ad procos venerint 451. cum Eumæo ad urbem maturat iter 472. ingreditur urbem mendicus ibidem ab Argo cane agnoſcitur 476. ei mendico opera pane & carnibus impletur 480. conqueritur de procorum injuria 487. provocat Irum in certamen 496. accingit ſe ad pugnam ibid. Irum vincit 499. Irum victum pedetrahit ad aulam ibid. ob victoriam laudatus, dona accipit procis ib. Amphinomum prænonet infortunij 503. diſcedentis ad Trojam verba ad uxorem 508. non habuit capillos 515. nullius rei labores fugit ibid. cum Eurymachus ſcabello perit ibi. Telemacho jubet ut arma deponat 519. dicit ſibi nomen eſſe Æthoni 520

Vmbra

Vmbra Tireſiæ Uliſſi omnem itineris ſucceſſum prædicit 295
Vmbra Anticleæ matris Ulyſſis ibid.
Vnctionum uſus 547
Vnus Deorum princeps & ſummus dominus deorum & hominum 4
Volente Deo nihil eſt difficile 64
Votum Vlyſſis 291
Vrſa ſtellæ nomen 140 nunquam occidit ibidem
Vſus rei pecuariæ maximus in Libya 87
Vtilius eſt mori quam indecentia opera videre. 560
Vtres farinæ receptacula 47
Vtres caprini lagenarum loco 236
Vulcani labores in eudendis vinculis, quibus Martem & Venerem ligare cupit 208. inſidias ſtruit Veneri ibid. claudus Martem velociſſimum Deum technis cepit 211 mutilis pedibus Junonis filius 711
Vulnera incantari ſolita 543
Vultures Titium vexant. 320
Vxores non delectantur maritis deformibus. 211
Vxori non temerè credendum 312
Vxori vir non ſit benignus ibid.
Vxori non omnia revelanda ibid.

X.

XEnia dantur Telemacho 111
Xenia Vlyſſi afferuntur à Phæacenſibus 216

Z.

ZAcynthus 16
Zephyrus ventus 143
Zephyri refrigerant homines 111
Zethus rex ejuſque conjunx 303

FINIS.